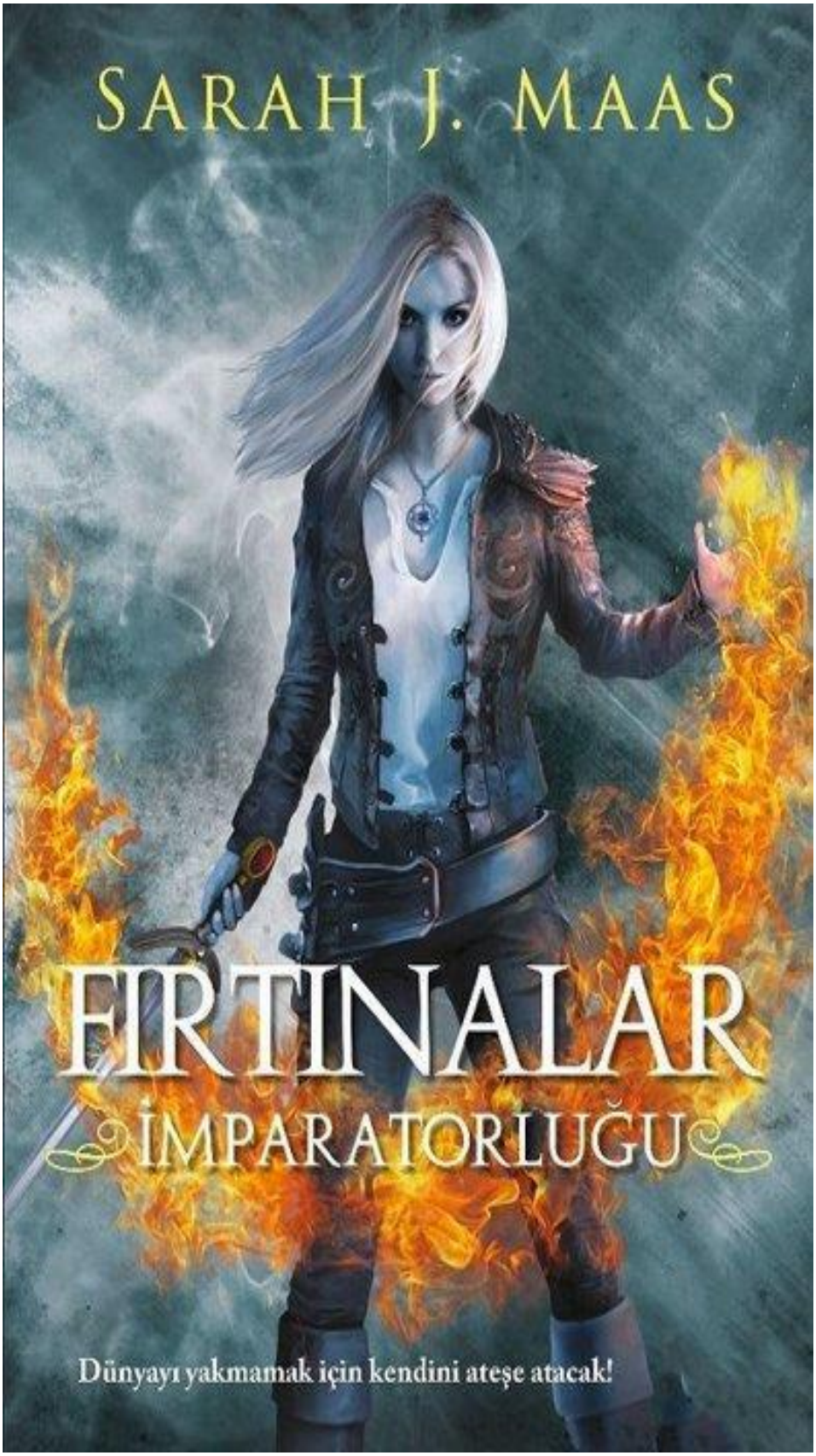
SARAH J. MAAS
FIRTINALAR
İMPARATORLUĞU
Dünyayı yakmamak için kendini ateşe atacak!

NOT: Bu Kitapların hiçbirisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır. Çevirilerde hatalar mevcuttur.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.

GECE

Kemik davulları, gün batımından beri Kara Dağların tırtıklı yamaçlarında gümbürdüyordu.

Prenses Elena Galathynius, savaş çadırının kuru rüzgara karşı inlediği kayalık tepeden, abanoz dalgalar halinde dağları aşan korkunç lordunun ordusunu bütün öğleden sonra izlemişti. Ve şimdi güneş çoktan ortadan kaybolduğuna göre, düşman kamp ateşleri bir yıldız battaniyesi gibi aşağıdaki dağlarda ve vadide titreşti.

Vadinin onun tarafında yananlara kıyasla çok fazla yangın var.

İnsan ordusunun hem sözlü hem de sessiz dualarını duymak için Fae kulaklarının armağanına ihtiyacı yoktu. Cevapsız kalacaklarını bilse de, son birkaç saat içinde birkaçını kendisi teklif etmişti.

Elena nerede ölebileceğini hiç düşünmemişti - Terrasen'in kayalık yeşilinden bu kadar uzak olabileceğini hiç düşünmemişti. Bedeni yakılmayıp korku lordunun canavarları tarafından yutulsun diye.

Bir Terrasen Prensesi'nin nereye düştüğünü dünyaya söyleyecek hiçbir işaret olmazdı. Hiçbirinin işareti olmayacaktı.

Arkasındaki çadırın girişinden kaba bir erkek sesi, "Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi.

Elena omzunun üzerinden baktı, bağlanmamış gümüş rengi saçları zırhının karmaşık deri pullarına takılmıştı. Ama Gavin'in karanlık bakışları şimdiden altlarında uzanan iki ordunun üzerindeydi. O dar siyah sınır çizgisinde, ihlal edilmek için çok erken.

Tüm dinlenme konuşmalarına rağmen, Gavin saatler önce çadırlarına girerken kendi zırhını çıkarmamıştı. Sadece birkaç dakika önce, savaş liderleri ellerinde haritalar, kalplerinde en ufak bir umut kırıntısı olmadan, nihayet çadırdan dışarı atıldılar. Kokusunu üzerlerinde hissedebiliyordu - korku. Umutsuzluk.

Gavin'in yalnız nöbetine yaklaşırken, Güney'in vahşi doğalarında dolaşan yılları sayesinde neredeyse sessiz kalan Gavin'in adımları kuru, kayalık toprakta zar zor çatırdadı. Elena yine o sayısız düşman ateşiyle karşı karşıya kaldı.

Boğuk bir sesle, "Babanın kuvvetleri hâlâ başarabilir," dedi.

Bir aptalın umudu. Ölümsüz duruşması, arkalarındaki çadırda saatlerce süren tartışmanın her kelimesini yakalamıştı. Elena, "Bu vadi artık bir ölüm tuzağı," dedi.

Ve hepsini buraya o getirmişti.

Gavin cevap vermedi.

"Şafak vakti gel," diye devam etti Elena, "kana bulanacak."

Yanındaki savaş lideri sessiz kaldı. Bu sessizlik Gavin için çok nadir. Kıvrılmış gözlerinde o evcilleşmemiş vahşiliğin tek bir parıltısı parlamadı ve tüylü kahverengi saçları gevşekçe sarktı. İkisinin de en son ne zaman banyo yaptığını hatırlayamıyordu.

Gavin, neredeyse bir yıl önce babasının salonunda onunla ilk tanıştığı andan itibaren onu çıplak bırakan o samimi değerlendirmeyle ona döndü. Hayatlar önce.

Çok farklı bir zaman, farklı bir dünya - toprakların hala şarkı ve ışıkla dolu olduğu, Erawan ve iblis askerlerinin büyüyen gölgesinde sihrin titremeye başlamadığı zaman. Nasıl olduğunu merak ettiGüney'deki katliam sona erdiğinde Orynth uzun süre dayanacaktı. Erawan'ın önce babasının dağın tepesindeki parlayan sarayını mı yok edeceğini, yoksa kraliyet kütüphanesini mi yakacağını, bir çağın kalbini ve bilgisini mi yakacağını merak etti. Sonra da insanlarını yak.

Gavin boğazı titreyerek, Şafağa saatler kaldı, dedi. "Bunun için kaçman için yeterli zaman."

"Geçitleri geçemeden bizi paramparça ederler..."

"Biz değil. Sen." Ateşin ışığı bronz yüzünü titrek bir rahatlamayla aydınlattı. "Yalnızsın."

"Bu insanları terk etmeyeceğim." Parmakları onunkileri sıyırdı. "Siz veya."

Gavin'in yüzü kıpırdamadı. "Yarın kaçış yok. Ya da kan dökülmesi. Habercinin ne dediğini duydun - duyduğunu biliyorum. Anielle bir mezbahadır. Kuzeyden gelen müttefiklerimiz gitti. Babanın ordusu çok geride. Güneş tamamen doğmadan hepimiz öleceğiz."

"Hepimiz bir gün öleceğiz zaten."

"Numara." Gavin onun elini sıktı. "Öleceğim. Aşağıdaki insanlar - ölecekler. Ya kılıçla ya da zamanla. Ama sen..." Bakışları, babasının mirası olan incelikle sivri uçlu kulaklarına kaydı. "Yüzyıllarca yaşayabilirsin. Bin yıl. Onu lanet olası bir savaş için atmayın."

"Bir korkak utancıyla bin yıl yaşamaktansa yarın ölmeyi tercih ederim."

Ama Gavin tekrar vadiye baktı. Halkında, Erawan'ın sürüsüne karşı son savunma hattı.

"Babanın hattının arkasına geç," dedi kabaca, "ve savaşa oradan devam et."

Sertçe yutkundu. "Hiçbir faydası olmayacaktı."

Gavin yavaşça ona baktı. Ve bunca aydan sonra, bunca zaman, "Babamın gücü azalıyor. O artık yok olmaya yakın - onlarca yıl sonra. Mala'nın ışığı her geçen gün içinde kararıyor. Erawan'a karşı duramaz ve kazanamaz." babasının son sözleriaylar önce bu lanetli göreve çıkmadan önce: Güneşim batıyor Elena. Seninkinin hala yükselmesini sağlamanın bir yolunu bulmalısın.

Gavin'in yüzü renkten sırılsıklam oldu. "Bunu bana şimdi söylemeyi mi seçiyorsun?"

"Şimdi seçiyorum Gavin, çünkü benim için de bir umut yok - bu gece kaçsam da yarın savaşsam da. Kıta düşecek."

Gavin, çıkıntıdaki düzinelerce çadıra doğru ilerledi. Onun arkadaşı.

Onun arkadaşları.

"Yarın hiçbirimiz çekip gitmeyeceğiz," dedi.

Ve onun eline bir kez daha uzanmasını sağlayan şey, sözlerinin kırılması, gözlerinin parlamasıydı. Hiç -tüm maceralarında, birlikte çektikleri tüm dehşetlerde- onu ağlarken görmemişti.

Gavin, "Erawan bu ülkeyi ve diğerlerini sonsuza kadar kazanacak ve yönetecek," diye fısıldadı.

Askerler aşağıdaki kamplarında kıpırdandı. Erkekler ve kadınlar, mırıldanıyor, küfrediyor, ağlıyor. Elena, korkularının kaynağını vadi boyunca takip etti.

Birer birer, büyük bir karanlık eli onları silmiş gibi, dread-lord'un kampının ateşleri söndü. Kemik davulları daha yüksek sesle çaldı.

Sonunda gelmişti.

Erawan, Gavin'in ordusunun son durumunu denetlemeye gelmişti.

"Şafağa kadar beklemeyecekler," dedi Gavin, bir eli Damaris'in yanında kınına sarılmış olarak.

Ama Elena, deri zırhının altındaki granit gibi sert olan kolunu kavradı.

Erawan gelmişti.

Belki de tanrılar hâlâ dinliyorlardı. Belki de annesinin ateşli ruhu onları ikna etmişti.

Gavin'in sert, vahşi yüzünü -her şeyden çok değer verdiği yüzünü- kabul etti. Ve dedi ki, “Bu savaşı kazanmayacağız. Ve bu savaşı kazanmayacağız.”

Vücudu, savaş liderlerine gitmemek için kendini kısıtlamakla titriyordu, ama ona dinleme saygısını verdi. Bunu ikisi de birbirine vermiş, zor yoldan öğrenmişlerdi.

Elena boştaki eliyle parmaklarını aralarında havaya kaldırdı. Damarlarındaki ham büyü şimdi alevden suya, kıvrılan asmaya ve çatlayan buza kadar dans ediyordu. Babasınınki gibi sonsuz bir uçurum değil, çok yönlü, çevik bir sihir armağanı. Annesi tarafından verildi. Gavin'in yüzü kesilmemiş gücünün ışığında parlayarak, Bu savaşı kazanmayacağız, diye tekrarladı Elena. "Ama biraz geciktirebiliriz. O vadiyi bir iki saat içinde geçebilirim.” Parmaklarını yumruk yapıp sihrini söndürdü.

Gavin'in kaşları çatıldı. "Bahsettiğin şey delilik, Elena. İntihar. Onun teğmenleri, siz daha saflardan sıyrılamadan sizi yakalayacak."

"Aynen öyle. Artık o geldiğine göre beni ona getirecekler. Beni katili değil, değerli tutsağı olarak görecekler."

"Numara." Bir emir ve bir rica.

"Erawan'ı öldürürsen canavarları paniğe kapılır. Babamın kuvvetlerinin gelmesine, bizden geriye kalan her şeyle birleşmesine ve düşman lejyonlarını ezmesine yetecek kadar."

"'Erawan'ı öldür' diyorsun, sanki bu çok kolay bir işmiş gibi. O bir Valg kralı, Elena. Seni ona getirseler bile, sen daha bir adım bile atmadan o seni kendi iradesine bağlayacak."

Kalbi sıkıştı, ama kelimeleri zorladı. "Bu yüzden..." Titreyen dudaklarını durduramadı. "İşte bu yüzden adamlarınla savaşmak yerine benimle gelmeni istiyorum."

Gavin sadece ona baktı.

"Çünkü ihtiyacım..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Dikkat dağıtıcı olarak sana ihtiyacım var. Onun iç savunmasını aşmam için bana zaman kazandırmana ihtiyacım var." Tıpkı yarınki savaşın onlara zaman kazandıracağı gibi.

Çünkü Erawan önce Gavin'e gidecekti. Uzun süredir Karanlık Lord'un güçlerine karşı kalesi olan insan savaşçı,kimse onunla savaşmazken onunla savaştı... Erawan'ın insan prense olan nefreti, yalnızca babasına olan nefretiyle rekabet edebilirdi.

Gavin onu uzun bir süre inceledikten sonra gözyaşlarını silmek için elini uzattı. "O öldürülemez Elena. Babanın kehanetinin fısıldadığını duydun."

Başını salladı. "Biliyorum."

"Ve onu kontrol altına almayı başarsak bile - tuzağa düşürsek..." Gavin onun sözlerini düşündü. "Savaşı yalnızca bir başkasının üzerine, bir gün bu toprakları kim yönetecekse onun üzerine ittiğimizi biliyorsunuz."

"Bu savaş," dedi usulca, "denizin öte yakasındaki o eski günlerden beri oynanan bir oyunun ikinci hareketi."

"Özgür kalırsa başkasının miras almasını erteledik. Ve oradaki askerleri yarın katliamdan kurtaramayacak."

Elena, "Eğer harekete geçmezsek, bu savaşı devralacak kimse olmayacak," dedi. Gavin'in gözlerinde şüphe dans ediyordu. "Şimdi bile," diye bastırdı, "sihrimiz başarısız oluyor, tanrılarımız bizi terk ediyor. Bizden kaçıyor. Babamın ordusundakiler dışında Fae müttefikimiz yok. Ve güçleri, onunki gibi, soluyor.

Ama belki, üçüncü hareket geldiğinde… belki de yarım kalan oyunumuzdaki oyuncular farklı olacaktır. Belki de bu, Fae ve insanların yan yana savaştığı, güçle olgunlaştığı bir gelecek olacak. Belki buna bir son vermenin bir yolunu bulurlar. Bu yüzden bu savaşı kaybedeceğiz Gavin," dedi. "Dostlarımız şafak sökerken o ölüm tarlasında ölecek ve Erilea'nın bir geleceği olsun diye bunu Erawan'ı kontrol altına almak için dikkatimizi dağıtmak için kullanacağız."

Dudakları gerildi, safir gözleri kocaman açıldı.

"Kimse bilmemeli," dedi sesi çatallanarak. “Başarsak bile, kimse ne yaptığımızı bilmemeli.”

Şüphe, yüzüne derin çizgiler kazımıştı. Elini daha sıkı tuttu. "Kimse, Gavin."

Acı, yüz hatlarında dalgalandı. Ama başını salladı.

El ele, dağları kaplayan karanlığa, dehşet lordunun kemik davulları demire çekiç gibi vuran karanlığa baktılar. Fazlayakında, o davullar ölmekte olan askerlerin çığlıklarıyla boğulacaktı. Çok yakında, vadi tarlaları kan akıntılarıyla oyulacaktı.

Gavin, "Bunu yapacaksak, şimdi gitmeliyiz," dedi. Dikkati yine yakındaki çadırlara takıldı. Veda yok. Son sözler yok. "Holdren'a yarın liderlik etmesi için emir vereceğim. Diğerlerine ne söyleyeceğini bilir."

Başını salladı ve bu yeterli bir onaydı. Gavin elini bıraktı, en yakın arkadaşı ve en sadık savaş liderinin yeni karısıyla geçirdiği son saatlerini muhtemelen en iyi şekilde değerlendirdiği kendilerine en yakın çadıra doğru adımladı.

Gavin'in geniş omuzları ağır kanatların arasından sıyrılmadan önce Elena gözlerini kaçırdı.

Vadinin karşısındaki ateşlere, diğer tarafa tünemiş karanlığa baktı. Arkasına baktığına yemin edebilirdi, korkunç lordun canavarları zehirli pençelerini keskinleştirirken bin biley taşını duyduğuna yemin edebilirdi.

Gözlerini dumanla lekelenmiş gökyüzüne kaldırdı, tüyler bir kalp atışı için ayrılarak yıldızlarla bezenmiş bir geceyi ortaya çıkardı.

Kuzeyin Efendisi ona doğru titredi. Belki de Mala'nın bu topraklara son hediyesi - en azından bu çağda. Belki Elena'nın kendisine bir teşekkür ve bir veda.

Çünkü Terrasen için, Erilea için Elena, hepsine bir şans vermek için vadide gizlenen sonsuz karanlığa yürüyecekti.

Elena, Erilea'yı ölüme mahkûm edecek ya da kurtaracak bir yükün varisleri olan bu gecenin doğmamış, uzaktaki evlatlarının, yapmak üzere olduğu şey için onu bağışlaması için vadi tabanından yükselen bir duman sütununa son bir dua gönderdi.

BÖLÜM BİR

ATEŞ GETİREN

Dik orman tepesini topallarken Elide Lochan'ın nefesi her nefes alışında boğazını yakıyordu.

Oakwald'ın zeminini kaplayan ıslak yaprakların altında, gevşek gri taşlar yokuşu tehlikeli hale getiriyordu, yüksek meşeler, düşerse herhangi bir dalı tutamayacak kadar yüksekte uzanıyordu. Hız lehine olası düşüşe göğüs geren Elide, sarp zirvenin ağzına tırmandı, dizlerinin üzerine çökerken bacağı acıyla titriyordu.

Ormanlık tepeler her yöne yuvarlandı, ağaçlar bitmeyen bir kafesin parmaklıkları gibi.

Haftalar. Manon Karagaga ve On Üçler onu bu ormanda bırakalı haftalar olmuştu, Kanat Lideri ona kuzeye gitmesini emretmişti. Artık büyümüş ve güçlü olan kayıp kraliçesini bulmak - ve ayrıca her kimse Celaena Sardothien'i bulmak, böylece Elide Kaltain Rompier'e borçlu olduğu hayat borcunu ödeyebilir.

Haftalar sonra bile, rüyaları o son anlarla dolup taştı. Morath'ta: onu Valg'in soyunu yerleştirmek için sürüklemeye çalışan muhafızlar, Kanat Liderinin onları tamamen katletmesi ve Kaltain Rompier'in son eylemi - koluna dikildiği yerden tuhaf, karanlık taşı oyması ve Elide'e emir vermesi Celaena Sardothien'e götürmek için.

Kaltain, Morath'ı için için yanan bir harabeye çevirmeden hemen önce.

Elide kirli, neredeyse titreyen elini hâlâ giydiği uçan derilerin göğüs cebindeki sert yumruya koydu. Kendi hızla çarpan kalbine karşı, teninde hafif bir zonklamanın yankılandığına yemin edebilirdi.

Elide, yeşil gölgelikten sızan sulu güneş ışığında titredi. Yaz, dünyanın üzerine ağır basmıştı, sıcaklık artık o kadar bunaltıcıydı ki, su onun en değerli malı haline gelmişti.

Başından beri öyleydi - ama şimdi tüm günü, hayatı onun etrafında dönüyordu.

Neyse ki, Oakwald, eriyen dağ karlarının sonuncusu da zirvelerinden yılan gibi fırladıktan sonra akarsularla dolup taşmıştı. Ne yazık ki Elide hangi suyu içeceğini zor yoldan öğrenmişti.

Üç gündür durgun gölet suyunu yuttuktan sonra kusma ve ateşle ölmek üzereydi. Üç gün boyunca o kadar çok titremişti ki kemiklerinin kırılacağını sandı. Üç gün, burada, bu uçsuz bucaksız ormanda tek başına öleceğini ve kimsenin bilemeyeceği acınası bir umutsuzluk içinde sessizce ağladı.

Ve hepsinden öte, göğüs cebindeki taş gümbürdeyip zonkladı. Ateşli rüyalarında, onun kendisine fısıldadığına, insan dillerinin söyleyemeyeceği dillerde ninniler söylediğine yemin edebilirdi.

O zamandan beri duymamıştı, ama yine de merak etti. Çoğu insanın öleceğini merak ettim.

Kuzeye doğru bir hediye mi yoksa bir lanet mi taşıdığını merak etti. Ve eğer bu Celaena Sardothien onunla ne yapacağını bilseydi.

Anahtarın varsa her kapıyı açabileceğini söyle, demişti Kaltain. Elide, ihtiyaç duyduğu bir mola için ne zaman dursa, yanardöner siyah taşı sık sık inceliyordu. Kesinlikle bir anahtara benzemiyordu: kaba yontulmuş, sanki daha büyük bir taş yığınından yarılmış gibi. Belki de Kaltain'in sözleri sadece alıcısı için bir bilmeceydi.

Elide fazla hafif olan çantasını omuzlarından çıkardı ve kanvas kapağı hızla açtı. Bir hafta önce yiyeceği bitmişti ve böğürtlen toplamaya başlamıştı. Hepsi yabancıydı ama bakıcısı Finnula ile geçirdiği yıllara ait bir hatıranın fısıltısı, herhangi bir tepki gösterip göstermediklerini görmek için önce onları bileğine sürmesi konusunda onu uyarmıştı.

Çoğu zaman, fazlasıyla yaptılar.

Ama ara sıra doğru çalılarla sarkan bir çalıya rastlar ve çantasını doldurmadan önce kendini tıkardı. Pembe ve mavi lekeli kanvasın içinde balık tutan Elide, yedek gömleğine sarılmış son bir avuç çıkardı, beyaz kumaş artık kırmızı ve mor lekeli.

Bir avuç - bir sonraki yemeğini bulana kadar dayanacak.

Açlık onu kemirdi ama Elide sadece yarısını yedi. Belki o gece için durmadan daha fazlasını bulabilirdi.

Avlanmayı bilmiyordu - ve başka bir canlıyı yakalama, boynunu kırma ya da kafasına bir taşla vurma düşüncesi... Henüz o kadar çaresiz değildi.

Belki de annesinin gizli soyuna rağmen onu Karagaga yapmadı.

Elide parmaklarını yalayarak meyve suyunu, kiri ve her şeyi temizledi ve sert, ağrılı bacaklarının üzerinde dururken tısladı. Yemek yemeden uzun süre dayanamayacaktı ama Manon'un ona verdiği parayla bir köye ya da son birkaç haftadır gördüğü avcı ateşlerinden herhangi birine girme riskini göze alamazdı.

Hayır - erkeklerin nezaketini ve merhametini yeterince görmüştü. O muhafızların çıplak vücuduna nasıl baktıklarını, amcasının onu neden Duke Perrington'a sattığını asla unutmayacaktı.

Elide yüzünü buruşturarak çantasını omuzlarının üzerine attı ve kayaların ve köklerin arasından geçerek dikkatle tepenin uzak yamacından aşağı indi.

Belki de yanlış bir dönüş yapmıştı. Zaten Terrasen sınırını ne zaman geçtiğini nasıl bilecek?

Ve kraliçesini, sarayını nasıl bulacaktı?

Elide, karanlık gölgelere sadık kalarak ve güneş ışığının lekelerinden kaçınarak düşünceleri uzaklaştırdı. Bu onu sadece daha susuz, daha sıcak yapar.

Karanlık çökmeden önce, belki de meyveleri bulmaktan daha önemli olan suyu bulun.

Tahta ve taş labirentinde iniltisini bastırarak tepenin eteğine ulaştı.

Görünüşe göre şimdi tepeler arasında dolaşan kuru bir dere yatağında duruyordu. Keskin bir şekilde öne doğru kıvrıldı - kuzeye. Kadından bir hıçkırık yükseldi. Anneith'e teşekkürler. En azından Bilge Şeylerin Hanımı onu henüz terk etmemişti.

Kuzeye doğru kalarak mümkün olduğu kadar uzun süre dere yatağını takip ederdi ve sonra...

Elide, tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu. Koku, görüntü ya da ses değildi, çünkü balçıkların çürümesi, güneş ışığı ve taşlar ve yüksek yaprakların fısıltıları dışında hiçbir şey olağan dışıydı.

Ama orada. Sanki büyük bir goblenin içindeki bir iplik kopmuş gibi, vücudu kilitliydi.

Ormanın uğultu ve hışırtısı bir kalp atışı sonra sessizleşti.

Elide tepeleri, dere yatağını taradı. En yakın tepenin üzerindeki bir meşenin kökleri, yamacın çimenli tarafından çıkıntı yaparak ölü derenin üzerinde bir ağaç ve yosun yığını oluşturuyordu. Kusursuz.

Bunun için topalladı, mahvolmuş bacak havlaması, taşlar takırdayıp ayak bileklerini burktu. İlk oyuk patlama yankılandığında neredeyse köklerin uçlarına dokunabiliyordu.

Gök gürültüsü değil. Hayır, bu özel sesi asla unutmayacaktı - çünkü o da hem uyanıkken hem de uykuda rüyalarına musallat oluyordu.

Güçlü, kösele kanatların vuruşu. Wyverns.

Ve belki de daha ölümcül: Onlara binen Demirdişli cadılar, binekleri kadar keskin ve hassas algılarlar.

Kanat çırparken, orman bir mezarlık kadar sessizken Elide kalın köklerin çıkıntısına doğru hamle yaptı. Çıplak ellerinde taşlar ve sopalar yırtıldı, dizleri kayalık kire çarparken kendini yamaca bastırdı ve köklerin kafes örgüsünün arasından gölgeliğe baktı.

Bir vuruş - sonra bir kalp atışı bile değil. Ormandaki herkesin bunun yalnızca bir yankı olduğunu düşünebileceği kadar senkronizeydi ama Elide biliyordu: iki cadı.

Morath'taki zamanında, Demirdişlerin numaralarını gizli tutma emri aldığını bilecek kadar çok şey öğrenmişti. Mükemmel, yansıtılmış düzende uçarlardı, bu yüzden dinleyen kulaklar yalnızca bir wyvern'i rapor edebilirdi.

Ama bu ikisi, her kimse, özensizdi. Ya da ölümsüz, ölümcül cadılardan biri olabileceği kadar özensiz. Alt düzey meclis üyeleri, belki. Bir keşif görevinde.

Ya da birini arıyor, kafasında küçük, taşlaşmış bir ses fısıldadı.

Elide toprağa daha çok bastırdı, gölgeliği izlerken kökler sırtına saplandı.

Ve orada. Kanopinin hemen üzerinde kayan, yaprakları sallayan, hızlı hareket eden devasa bir şeklin bulanıklığı. Kıvrımlı, zarsı bir kanat, ucu kavisli, zehirli kaygan bir pençeyle kaplı, güneş ışığında parıldadı.

Nadiren - çok nadiren - gün ışığında dışarı çıktılar. Avladıkları her neyse - önemli olmalıydı.

Elide, kuzeye doğru yelken açarak o kanat vuruşları solup gidene kadar çok yüksek sesle nefes almaya cesaret edemedi.

Manon'un ordunun ikinci yarısından bahsettiği Ferian Boşluğu'na doğru kamp kurdu.

Elide ancak ormanın uğultusu ve cıvıltısı yeniden başladığında hareket etti. Bu kadar uzun süre hareketsiz kalmak kaslarına kramp girmesine neden olmuştu ve bacaklarını, sonra kollarını uzatırken inledi, sonra da omuzlarını yuvarladı.

Sonsuz—bu yolculuk sonsuzdu. Başının üstünde güvenli bir çatı için her şeyini verirdi. Ve sıcak bir yemek. Belki bir geceliğine de olsa onları aramak riske değerdi.

Elide kupkuru dere yatağında yolunu bulmaya çalışırken, sanki sıcak bir kadın eli durdurmak için omzunu tutmuş gibi, bu his-olmayan-hissi yeniden çınlamadan önce iki adım attı.

Karışık ahşap hayatla mırıldandı. Ama hissedebiliyordu - orada bir şeyler hissedebiliyordu.

Cadılar, wyverns veya canavarlar değil. Ama biri - biri onu izliyordu.

Biri onu takip ediyordu.

Elide, bu sefil ormandan ayrılırken Manon'un ona verdiği dövüş bıçağını gelişigüzel bir şekilde kınından çıkardı.

Cadının ona öldürmeyi öğretmesini diledi.

Kitap başlığı

Lorcan Salvaterre iki gündür o tanrıların laneti canavarlardan kaçıyordu.

Onları suçlamadı. Cadılar, gecenin köründe orman kamplarına gizlice girip, nöbetçilerinden üçünü onlar ya da binekleri fark etmeden katlettiklerinde ve dördüncüsünü sorgulamak için ağaçlara sürüklediğinde sinirlenmişlerdi.

Bir mağaranın boğazında o kadar derinlere gizlenmiş olan Sarı Bacaklar cadısını kırması iki saatini almıştı ki çığlıkları bile kontrol altına alınmıştı. İki saat ve sonra onun için şarkı söylüyordu.

İkiz cadı orduları artık kıtayı ele geçirmeye hazırdı: biri Morath'ta, diğeri Ferian Boşluğu'nda. Sarıayaklar, Dük Perrington'ın sahip olduğu güç hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı - Lorcan'ın avladığı şey hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı: diğer iki Wyrdkey, boynuna uzun bir zincirle taktığı kişinin kardeşleriydi. Kutsal olmayan bir Wyrdgate'den ayrılmış üç şerit taş, her bir anahtar muazzam ve korkunç bir güce sahip. Ve üçü de ne zamanWyrdkey'ler birleşmişti… dünyalar arasındaki o kapıyı açabilirlerdi. Bu dünyaları yok edin veya ordularını toplayın. Ve çok, çok daha kötü.

Lorcan cadıya hızlı bir ölüm hediyesi vermişti.

Kız kardeşleri o zamandan beri onu arıyorlardı.

Lorcan, dik bir yamacın kenarına sıkışmış bir çalılığın içine çömelmiş, kızın köklerden rahatladığını izledi. İlk önce burada saklanmış, onun beceriksizce yaklaşmasının gürültüsünü dinlemiş ve sonunda onlara doğru gelen şeyi duyduğunda onun sendeleyip topallamasını izlemişti.

Zarif bir şekilde inşa edilmişti, o kadar küçüktü ki, dar derilerinin altındaki dolgun göğüsler olmasaydı, ilk kanamasını zar zor geçtiğini düşünebilirdi.

Bu giysiler hemen ilgisini çekmişti. Sarı Bacaklar da benzerlerini giyiyordu - bütün cadılarda vardı. Oysa bu kız insandı.

Ve ona doğru döndüğünde, o kara gözler, bir çocuğa ait olamayacak kadar eski, çok pratik bir değerlendirmeyle ormanı taradı. En az on sekiz - belki daha büyük. Solgun yüzü kirli, sıskaydı. Muhtemelen bir süredir buradaydı, yiyecek bulmakta zorlanıyordu. Ve avucuna aldığı bıçak, muhtemelen onunla ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını gösterecek kadar sallandı.

Lorcan gizli kaldı, onun tepeleri, dereyi, gölgeliği taramasını izledi.

Bir şekilde orada olduğunu biliyordu.

İlginç. Saklanmak istediğinde, çok az kişi onu bulabilirdi.

Vücudundaki tüm kaslar gergindi - ama lağımı taramayı bitirdi, büzdüğü dudaklarının arasından yumuşak bir nefes aldı ve devam etti. Ondan uzakta.

Her adım topallıyordu; ağaçlara çarparak kendine zarar verebilirdi.

Örgüsünün uzunluğu çantasına çarpıyordu, ipeksi saçları kendisininki gibi koyuydu. Daha koyu. Yıldızsız bir gece kadar siyah.

Rüzgâr yön değiştirip onun kokusunu ona doğru üfledi ve Lorcan derin bir nefes aldı. Beş yüzyıldan fazla bir süredir yaptıkları gibi Fae duyularının -bir baba ahmaklığından miras aldığı duyuların- değerlendirmesini, analiz etmesini sağladı.

İnsan. Kesinlikle insan, ama-

Bu kokuyu biliyordu.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, onun kokusunu taşıyan pek çok yaratığı katletmişti.

Peki, bu uygun değil miydi? Belki de tanrılardan bir hediye: sorgulamak için yararlı biri. Ama daha sonra - bir kez onu inceleme fırsatı buldu. Onun zayıf yönlerini öğrenin.

Lorcan çalılıktan çıktı, yanından geçerken bir dal bile hışırtı bile duymadı.

İblis etkisindeki kız dere yatağında topallayarak yukarı çıktı, o işe yaramaz bıçak hâlâ dışarıdaydı, kabzasını kavrayışı tamamen etkisizdi. İyi.

Ve böylece Lorcan avına başladı.

Görüntüler2Görüntüler

Oakwald Ormanı'nın yaprakları ve alçak sisleri arasından süzülen yağmur pıtırtıları, tümsekler ve oyuklar arasında kesilen şişmiş derenin hırıltısını neredeyse boğuyordu.

Derenin yanına çömelmiş, yosunlu kıyıda unutulmuş boş deriler, Aelin Ashryver Galathynius yaralı bir elini akan suya uzattı ve sabahın erken saatlerindeki fırtınanın şarkısını yıkamasına izin verdi.

Kırılan gök gürültüsü iniltileri ve şimşeklere cevap vermenin sarsıntısı şafaktan önceki saatten beri şiddetli, çılgın bir vuruştu - şimdi Aelin kendi yanan büyü özünü yatıştırırken, daha da uzağa yayılıyor ve onların öfkesini yatıştırıyordu.

Soğuk sisleri ve taze yağmuru içine çekerek onları ciğerlerinin derinliklerine çekti. Büyüsü, günaydın esniyor ve tekrar uykuya dalıyormuş gibi cevap olarak boğuldu.

Gerçekten de, tam görüş mesafesindeki kampın çevresinde, Rowan'ın yaptığı görünmez bir kalkanla fırtınadan korunan arkadaşları hala uyuyorlardı ve bütün gece yakmaya devam ettiği neşeli bir yakut alevi ile yazın ortasında bile devam eden kuzey soğuğundan ısındı. Üzerinde çalışılması zor olan şey alevdi - annesinin ona verdiği küçük su hediyesini çağırırken alevi nasıl çıtırdatabilirdi.

Aelin parmaklarını derenin üzerinde esnetti.

Derenin karşısında, boğumlu bir meşenin kollarına sıkışmış yosunlu bir kayanın tepesinde, bir çift kemik beyazı parmak bükülüp çatladı, kendi hareketlerine bir ayna.

Aelin gülümsedi ve o kadar sessizce dedi ki, dere ve yağmurun üzerinden zar zor duyulabiliyordu, "Eğer bir ipucun varsa dostum, onları duymak isterim."

Cılız parmaklar, bu ormandaki pek çok kişi gibi semboller ve kıvrımlarla oyulmuş olan kayanın tepesinde geriye doğru fırladı.

Küçük Halk, Terrasen sınırını geçtiklerinden beri onları izliyordu. Eskortluk yapan Aedion, bir böğürtlen çalısı arasından gözlerini kırpıştıran veya Oakwald'ın ünlü ağaçlarından birinin tepesindeki bir yaprak kümesinin arasından bakan büyük, derinliksiz gözleri gördüklerinde ısrar etmişti. Aelin'in onlara sağlam bir bakış atmasına bile yetecek kadar yaklaşmamışlardı.

Ama Rowan'ın gece kalkanlarının sınırının hemen dışında küçük hediyeler bırakmışlardı, her nasılsa, hangilerinin nöbette olduğuna haber vermeden birikmişlerdi.

Bir sabah, orman menekşelerinden bir taç olmuştu. Aelin, tacı kırılana kadar kırmızı-altın kafasına takan Evangeline'e vermişti. Ertesi sabah, iki taç bekledi: biri Aelin için, diğeri ise yaralı kız için. Başka bir gün, Küçük Halk, Rowan'ın şahin formunun toplanmış serçe tüyleri, meşe palamudu ve böcek kabuğundan yapılmış bir kopyasını bıraktı. Fae Prensi onu bulduğunda biraz gülümsemişti ve o zamandan beri onu heybesinde taşıyordu.

Aelin kendisi bu hatıraya gülümsedi. Küçük Halkın her adımını takip ettiğini bilmek, dinlemek ve izlemek işleri… zorlaştırmıştı. Önemli olan herhangi bir şekilde değil, ama kayıp gidiyorRowan'la ağaçların içine girmek, izleyicileri olduğunu bilmek kesinlikle daha az romantikti. Özellikle Aedion ve Lysandra'nın sessiz, ateşli bakışlarından bıktıklarında, ikisi Aelin ve Rowan'ı bir süreliğine gözden ve kokudan uzaklaştırmak için çürük bahaneler uydurdular: bayan var olmayan mendilini çok arkadaki var olmayan yola düşürmüştü; Yakmak için odun gerektirmeyen bir ateş için daha fazla kütüğe ihtiyaçları vardı.

Ve şimdiki izleyici kitlesine gelince…

Aelin parmaklarını nehrin üzerinde gezdirdi, kalbinin güneşte ısınan bir orman havuzu gibi hareketsiz kalmasına ve zihninin normal sınırlarından kurtulmasına izin verdi.

Dereden gri ve berrak bir su şeridi fışkırdı ve bir dokuma tezgahına iplik geçiriyormuş gibi yayılmış parmaklarının arasından geçirdi.

Bileğini eğdi, suyun içinden tenini nasıl gördüğünü hayranlıkla izledi, elinin aşağısına kaymasına ve bileğinde kıvrılmasına izin verdi. Kayanın diğer tarafından izleyen periye, "Arkadaşlarına anlatacak pek bir şey yok, değil mi?" dedi.

Arkasında ıslak yapraklar çatırdadı ve Aelin bunun yalnızca Rowan'ın yaklaştığını duymasını istediği için olduğunu biliyordu. "Dikkatli ol, yoksa bir dahaki sefere yatağında ıslak ve soğuk bir şey bırakırlar."

Aelin omzunun üzerinden bakmadan önce suyu dereye saldı. "Sence istek alıyorlar mı? Çünkü şu anda sıcak bir banyo için krallığımı teslim ederdim."

Rowan ayağa kalkarken gözleri dans etti. Kuru kalması için etrafına sardığı kalkanı indirdi - görünmez alevin buharı etraflarındaki sisle karıştı. Fae Prensi tek kaşını kaldırdı. "Sabahın bu erken saatinde bu kadar konuşkan olmandan endişelenmeli miyim?"

Gözlerini devirdi ve perinin suda ustalaşmak için yaptığı kalitesiz girişimlerini izlediği kayaya doğru döndü. Ama geriye sadece yağmurdan kaygan yapraklar ve kıvrılan sis kaldı.

Rowan'ın dudakları kulağının hemen altında boynunu sıyırırken, güçlü eller belinin üzerinden kaydı ve onu sıcaklığına çekti.

Aelin, ağzı onun boğazında gezinip sisten soğumuş tenini ısıtırken ona doğru kavis çizdi. "Sana da günaydın," diye nefes verdi.

Rowan'ın yanıt veren homurdanması ayak parmaklarını kıvırdı.

Üç gün önce Terrasen'e geçtikten sonra bile bir handa durmaya cesaret edememişlerdi, hâlâ yollarda ve meyhanelerde bu kadar çok düşman gözü varken. Dorian'ın buyrukları sayesinde, nihayet onun tanrıların kahrolası topraklarından dışarı çıkan Adarlan askerlerinin akan hatları varken değil.

Özellikle de bu askerler pekala buraya geri döndüklerinde, gerçek kralları yerine Morath'ta çömelmiş canavarla ittifak kurmayı seçebilirlerdi.

Rowan onun boynuna doğru, "Banyo yapmayı bu kadar çok istiyorsan," diye mırıldandı, "yaklaşık çeyrek mil geride bir havuz gördüm. Onu ısıtabilirsin - ikimiz için de."

Tırnaklarını elinin arkasından, önkollarından yukarı doğru gezdirdi. “İçindeki bütün balıkları ve kurbağaları haşlardım. O zaman çok hoş olacağından şüpheliyim.”

"En azından kahvaltıyı hazırlardık."

Derin bir kahkaha attı ve Rowan'ın köpek dişleri, boynunun omzuyla birleştiği hassas noktayı kaşıdı. Aelin parmaklarını ön kollarının güçlü kaslarına sokarak oradaki gücün tadını çıkardı. "Lordlar gün batımına kadar burada olmayacaklar. Zamanımız var." Sözleri nefes nefeseydi, bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Sınırı geçtikten sonra, Aedion güvendiği birkaç lorda mesaj göndermiş ve bugün gerçekleşecek olan toplantıyı koordine etmişti - Aedion'un bu uzun yıllar boyunca gizli asi toplantıları için kullandığı bu açıklıkta.

Araziyi, tuzakları ve avantajları incelemek için erken gelmişlerdi. Hiçbir insandan eser kalmamıştı: Aedion ve Felaketler her zaman dostça olmayan gözlerden herhangi bir kanıtın silinmesini sağlamıştı. Kuzeni ve efsanevi lejyonu, ülkenin güvenliğini sağlamak için zaten çok şey yapmıştı.Terrasen bu son on yılda. Ama bir zamanlar amcasının sancaktarı olan lordlarla bile risk almıyorlardı.

"Ne kadar cezbedici olursa olsun," dedi Rowan, kulağını düşünmesini zorlaştıracak şekilde ısırarak, "Bir saat içinde yola çıkmam gerekiyor." Herhangi bir tehdide karşı ilerideki araziyi aramak için. Çenesine ve yanağına tüy gibi

hafif öpücükler kondu. "Ve söylediklerim hala geçerli. Seni ilk defa bir ağaca dayamayacağım."

"Bir ağaca karşı olmazdı - bir havuzda olurdu." Şimdi yanan tenine karşı karanlık bir kahkaha. Bir elini tutup göğüslerine kadar götürmemek, dokunması, alması, tatması için yalvarması için bir çabaydı. "Biliyor musun, sadist olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Güven bana, ben de kolay bulmuyorum." Onu biraz daha sertçe kendine doğru çekti ve kanıtların etkileyici bir taleple arka tarafına baskı yaptığını hissetmesine izin verdi. O da buna neredeyse inleyecekti.

Sonra Rowan çekildi ve onun sıcaklığını, o elleri, o vücudu ve ağzını yitirdiği için kaşlarını çattı. Döndü, onun çam yeşili gözlerini kendisine dikmiş olduğunu gördü ve kanında herhangi bir sihirden daha parlak bir heyecan kıvılcımları saçtı.

Ama o, "Neden bu kadar erken bu kadar tutarlısın?" dedi.

Dilini çıkardı. "Lysandra ve Fleetfoot ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle horladığından, Aedion'un nöbetini ben devraldım." Rowan'ın ağzı yukarı kıvrıldı ama Aelin omuz silkti. "Nasıl olsa uyuyamadım."

Tılsımın gömleğinin ve üstündeki koyu deri ceketin altında saklandığı yere bakarken çenesi gerildi. "Wyrdkey seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, bu değil." Evangeline heybelerini yağmalayıp kolyeyi taktıktan sonra tılsımı takmaya başlamıştı. Bunu ancak çocuk seyahat kıyafetlerinin üzerinde gururla sergilenen Orynth'in Tılsımı ile yıkandıktan sonra döndüğü için keşfetmişlerdi. Tanrılara şükür o zamanlar Oakwald'ın derinliklerindeydiler ama—Aelin başka şansını denemedi.

Özellikle de Lorcan hâlâ gerçek şeye sahip olduğuna inandığından beri.

Rifthold'dan ayrıldığından beri ölümsüz savaşçıdan haber almamışlardı ve Aelin sık sık onun ne kadar güneye gittiğini merak ediyordu - eğer eşit derecede sahte bir Orynth Tılsımı içinde sahte bir Wyrdkey taşıdığını henüz fark etseydi. Adarlan Kralı ve Dük Perrington tarafından diğer ikisinin nereye saklandığını öğrenebilseydi.

Perrington değil - Erawan.

Morath'ın gölgesi arkasında şekillenmiş ve pençeli parmağını omurgasında gezdirmiş gibi sırtından aşağı bir ürperti indi.

"Sadece... bu toplantı," dedi Aelin elini sallayarak. "Bunu Orynth'te mi yapsaydık? Ormanda böyle bir şey çok… pelerin ve hançer gibi görünüyor."

Rowan'ın gözleri yeniden kuzey ufkuna kaydı. Onlarla şehir arasında en azından bir hafta daha vardı - krallığının bir zamanlar şanlı kalbi. Bu kıtanın. Ve oraya vardıklarında, sadece onun verebileceği sonsuz bir konseyler, hazırlıklar ve kararlar akışı olacaktı. Aedion'un ayarladığı bu toplantı sadece bir başlangıç olacaktı.

Rowan sonunda, "Şehre, ne bulacağınızı bilmeden girmektense, yerleşik müttefiklerle birlikte girmek daha iyidir," dedi. Kıza alaycı bir gülümseme gönderdi ve Goldryn'e sivri bir bakış yöneltti, sırtına kınına soktu ve çeşitli bıçaklar ona bağlıydı. "Ayrıca: 'pelerin ve hançer'in göbek adın olduğunu sanıyordum."

Karşılığında ona kaba bir jest teklif etti.

Aedion toplantıyı ayarlarken mesajlarına çok dikkat etmişti - bu noktayı olası kayıplardan veya casus gözlerden uzak seçmişti. Ve geçtiğimiz haftalarda ona aşina olduğu lordlara güvenmesine rağmen, Aedion onlara gruplarında kaç kişinin seyahat ettiğini - yeteneklerinin neler olduğunu hâlâ söylememişti. Her ihtimale karşı.

Aelin'in tüm bu vadiyi ve onu gözetleyen gri Staghorn Dağları'nı yok edebilecek bir silahın taşıyıcısı olması önemli değil. Ve bu sadece onun büyüsüydü.

Rowan saçının bir tutamıyla oynadı - yeniden neredeyse göğüslerine kadar uzamıştı. "Endişelisin çünkü Erawan henüz bir hamle yapmadı."

Dişini emdi. "Neyi bekliyor? Üzerine yürümek için bir davet beklediğimiz için aptal mıyız? Yoksa gücümüzü toplamamıza, Aedion'la birlikte Zehir'i almama ve onun etrafında daha büyük bir ordu kurmama izin veriyor, sadece başarısız olduğumuzda mutlak umutsuzluğumuzun tadını çıkarabilmesi için mi?"

Rowan'ın parmakları saçlarında hareketsiz kaldı. "Aedion'un habercisini duydunuz. Bu patlama Morath'ın büyük bir kısmını yok etti. Kendini yeniliyor olabilir."

"Kimse bu patlamanın kendi işi olduğunu iddia etmedi. güvenmiyorum."

"Hiçbir şeye güvenmiyorsun."

Gözleriyle tanıştı. "Sana güveniyorum."

Rowan parmağını yanağında gezdirdi. Yağmur yeniden şiddetlendi, kilometrelerce ötedeki tek ses yumuşak pıtırtısıydı.

Aelin parmak uçlarında yükseldi. Rowan'ın gözlerini her zaman üzerinde hissetti, ağzının kenarını, dudaklarının kıvrımını, diğer köşesini öperken vücudunun yırtıcı bir odakla hareketsiz kaldığını hissetti.

Yumuşak, alaycı öpücükler. Hangisinin önce verdiğini görmek için tasarlandı.

Rowan yaptı.

Keskin bir nefes alarak onun kalçalarını kavradı, ağzını onunkinin üzerine çekerken onu kendine doğru çekti ve dizleri bükülmekle tehdit edene kadar öpücüğü derinleştirdi. Dilini onunkine sürttü - başka yerde neler yapabileceğini tam olarak ona söyleyen tembel, ustaca vuruşlar.

Köz kanında kıvılcımlar saçtı ve yağmur buhara dönüşürken altlarındaki yosunlar tısladı.

Aelin öpücüğü bozdu, nefesi düzensizdi, Rowan'ın kendi göğsünün düzensiz bir ritimle inip kalktığını görmekten memnundu. Çok yeni—aralarındaki bu şey hâlâ çok yeniydi, çok… ham. Tamamen tüketen. Arzu bunun sadece başlangıcıydı.

Rowan sihrini şarkı söyledi. Ve belki de bu carranam bağıydıaralarında, ama… büyüsü onunkiyle dans etmek istedi. Ve gözlerinde parlayan dondan, kendisinin de aynı şeyi istediğini biliyordu.

Rowan kaşları çatışana kadar öne eğildi. "Yakında," diye söz verdi, sesi sert ve alçaktı. "Güvenli bir yere gidelim - savunulabilir bir yere."

Çünkü onun güvenliği her zaman önce gelirdi. Onun için onu korumak, hayatta tutmak her zaman önce gelirdi. Bunu zor yoldan öğrenmişti.

Kalbi sıkıştı ve elini onun yüzüne kaldırmak için geri çekildi. Rowan onun gözlerindeki, vücudundaki yumuşaklığı okudu ve kendi doğasında var olan vahşilik, çok az kişinin görebileceği bir yumuşaklığa dönüştü. Sözleri içinde tutma çabasıyla boğazı ağrıyordu.

Bir süredir ona aşıktı. Kabul etmek istediğinden daha uzun.

O da aynı şeyi hissedip hissetmediğini düşünmemeye çalıştı. O şeyler, o dilekler, çok, çok uzun ve kanlı bir öncelik listesinin en altındaydı.

Aelin, Rowan'ı nazikçe öptü, elleri yine onun kalçalarına dolandı.

"Ateş yürek," dedi onun ağzına.

"Buzzard," diye mırıldandı onunkine.

Rowan güldü, gümbürtüsü göğsünde yankılandı.

Kamptan, Evangeline'in tatlı sesi yağmurda cıvıldadı, "Kahvaltı zamanı geldi mi?"

Aylin kıkırdadı. Gerçekten de, Fleetfoot ve Evangeline şimdi ölümsüz yanan ateşin yanında hayalet bir leopar gibi yayılan zavallı Lysandra'yı dürtüyorlardı. Aedion ateşin karşısında bir kaya gibi hareketsiz yatıyordu. Fleetfoot muhtemelen bir sonraki üzerine atlayacaktı.

Rowan, "Bunun sonu iyi olamaz," diye mırıldandı.

Evangeline, "Fooooood!" diye uludu. Fleetfoot'un yanıt veren uluması daha sonra bir kalp atışını izledi.

Sonra Lysandra'nın hırlaması onlara doğru dalgalanarak kızı ve tazıyı susturdu.

Rowan tekrar güldü ve Aelin, bu gülüşten asla bıkmayacağını düşündü. O gülümseme.

Evangeline ve Fleetfoot bütün alanı yağmalamadan önce, kampa doğru dönerek, "Kahvaltı hazırlamalıyız," dedi.

Aelin kıkırdadı ama omzunun üzerinden Staghorn'lara doğru uzanan ormana baktı. Savaşa nasıl devam edeceklerine karar vermek ve yıkılan krallıklarını yeniden inşa etmek için umutla güneye giden lordlara doğru.

Geriye baktığında, Rowan kampın ortasındaydı, Evangeline'in kızıl-altın saçları parıldayarak, damlayan ağaçların arasından geçerek prense kızarmış ekmek ve yumurta için yalvarıyordu.

Ailesi ve krallığı.

Uzun zamandır kaybolduğuna inanılan iki rüyayı, kuzey rüzgarı saçlarını karıştırırken fark etti. Korumak için her şeyi yapacağını -kendini mahvedeceğini, kendini satacağını-.

Aelin, derenin karşısındaki kayanın üzerindeki nesneyi fark ettiğinde, Evangeline'i Rowan'ın yemeklerinden kurtarmak için kampa gitmek üzereydi.

Dereyi tek hamlede temizledi ve perinin ne bıraktığını dikkatle inceledi.

Dallar, örümcek ağları ve balık pullarıyla şekillendirilmiş minik wyvern sinir bozucu bir şekilde doğruydu, kanatları genişçe yayılmış ve dikenli dişleri kükreyen ağzı.

Aelin wyverni olduğu yerde bıraktı ama gözleri güneye, Oakwald'ın antik akışına doğru kaydı ve Morath onun çok ötesinde belirdi. Demirdiş cadıları ve Valg piyadeleriyle birlikte onu bekleyen Erawan'ın yeniden doğması için.

Ve Terrasen Kraliçesi Aelin Galathynius, Erilea için ne kadar kan kaybettiğini kanıtlama zamanının yakında geleceğini biliyordu.

Kitap başlığı

Aedion Ashryver, iki yetenekli büyücüyle seyahat etmenin faydalı olduğunu düşündü. Özellikle işemenin kötü olduğu havalarda.

Toplantıya hazırlanırken yağmur gün boyu devam etti. Rowan, lordların ilerleyişini izlemek için iki kez kuzeye uçmuştu ama onları ne görmüş ne de koklamıştı.

Bu havada kimse, herkesin bildiği çamurlu Terrasen yollarına cesaret edemedi. Ama Ren Allsbrook yanlarındayken, Aedion'un zaten gün batımına kadar saklanacaklarından hiç şüphesi yoktu. Hava onları geciktirmedikçe. Bu iyi bir ihtimaldi.

Gök gürledi, o kadar yakındı ki ağaçlar titredi. Nefes almak için kısa bir duraklamayla şimşek çaktı, ıslanmış yaprakları gümüşle kirletti, dünyayı o kadar parlak bir şekilde aydınlattı ki Fae'nin duyuları kör oldu. Ama en azından kuruydu. Ve sıcak.

Uygarlıktan o kadar uzak durmuşlardı ki, Aedion kaç tane büyü ustasının saklandığı yerden çıktığını ya da şimdi kimin hediyelerinin geri dönüşünden keyif aldığını neredeyse hiç görmemişti ya da takip edebilmişti. Sadece dokuz yaşından büyük olmayan bir kızı, bir grup çocuğu eğlendirmek ve sevindirmek için köyünün ıssız çeşmesinin üzerinde su dalları dokurken görmüştü.

Taş yüzlü, yaralı yetişkinler gölgelerden bakmıştı ama hiçbiri daha iyi ya da daha kötü müdahale etmemişti. Aedion'un habercileri, çoğu insanın Adarlan Kralı'nın son on yılda büyüyü bastırmak için karanlık güçlerini kullandığını bildiğini zaten doğrulamıştı. Ama öyle bile olsa, bu kaybın acısını çekenlerin, sonra kendi türlerinin yok edilmesinin, yakın zamanda güçlerini rahatlıkla açığa çıkaracaklarından şüpheliydi.

En azından insanlar onun arkadaşlarını ve meydandaki o kızı sevene kadar, dünyaya bunu yapmanın güvenli olduğunu gösterdi. Elinde su olan bir kız, köyünün ve tarım alanlarının gelişmesini sağlayabilirdi.

Aedion kararan gökyüzüne kaşlarını çattı ve Orynth'in Kılıcını avuçlarının arasında tembelce döndürdü. Büyü ortadan kalkmadan önce bile, diğerlerinden daha çok korkulan bir tür vardı, onu taşıyanlar en iyi ihtimalle paryalar, en kötü ihtimalle ölülerdi. Her ülkedeki mahkemeler onları yüzyıllardır casus ve suikastçı olarak aramıştı. Ama onun mahkemesi-

Küçük kamplarında keyifli, gırtlaktan bir mırıltı yükseldi ve Aedion bakışlarını düşüncelerinin konusuna çevirdi. Evangeline, atın fırçasını Lysandra'nın kürkünde nazikçe gezdirirken kendi kendine mırıldanıyor, uyku minderinin üzerine diz çöküyordu.

Hayalet leopar formuna alışması günlerini almıştı. Staghorn'larda geçirdiği yıllar, içine bağırsak seviyesindeki korkuyu yerleştirmişti. Ama Lysandra vardı, pençeleri geri çekilmiş, koğuşu onu tımarlarken karnının üzerine yayılmıştı.

Casus ve suikastçı gerçekten. Zevkle dolup taşan soluk yeşil gözlerde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Lordların geldiklerinde görmeleri için güzel bir manzara olurdu.

Şekil değiştiren bu haftaları yeni formları denemek için kullanmıştı: kulağında vızıldama veya onu ısırma eğilimi olan kuşlar, hayvanlar, böcekler. Nadiren - çok nadiren- Lysandra onunla tanıştığı insan şeklini alırdı. Ona yapılan ve o insan vücudunda yapmak zorunda kaldığı onca şey göz önüne alındığında, Aedion onu suçlamıyordu.

Aelin'in sarayında bir leydi olarak tanıtıldığında, yakında insan şekline bürünmek zorunda kalacak olsa da. Acaba o zarif yüzü mü giyecek, yoksa kendisine uygun başka bir insan derisi mi bulacaktı.

Bunun da ötesinde, sık sık kemiği, cildi ve rengi değiştirebilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordu - sormamış olsa da. Çoğunlukla, Lysandra bunu yapacak kadar uzun süre insan formunda olmadığı için.

Aedion, ateşin karşısında oturan, Fleetfoot kucağına yayılmış, tazının uzun kulaklarıyla oynayan Aelin'e baktı - hepsi gibi bekliyordu. Ancak kuzeni, eski bıçağı - babasının kılıcını- inceliyordu ki, Aedion o kadar belirsizce dönüp bir elden ele savurdu, metal kabzanın her santimini ve kırık kemik kulbu ona kendi yüzü kadar tanıdıktı. Hüzün, gözlerinde yukarıdaki şimşek kadar hızlı titredi ve sonra kayboldu.

Rifthold'dan ayrılırlarken kılıcı ona geri vermiş, onun yerine Goldryn'i taşımayı seçmişti. tutması için onu ikna etmeye çalışmıştı.Terrasen'in kutsal kılıcıydı, ama onun elinde olmasının daha iyi olduğu konusunda ısrar etmişti, bu onuru kendisi de dahil herkesten daha çok hak ediyordu.

Kuzeye gittiklerinde daha da sessizleşmişti. Belki de yolda geçirdiği haftalar onu özlemişti.

Bu geceden sonra, lordların anlattıklarına bağlı olarak, Orynth'e giden yolculuğun son ayağını yapmadan önce ona bir iki gün dinlenebileceği sessiz bir yer bulmaya çalışacaktı.

Aedion ayağa kalktı, kılıcı Rowan'ın ona hediye ettiği bıçağın yanına kınına soktu ve ona doğru yürüdü. Fleetfoot'un tüylü kuyruğu, kraliçesinin yanına otururken selam verircesine gümbürdüyordu.

Saçını kestirebilirsin, dedi. Gerçekten de saçları normalde tuttuğundan daha uzun uzamıştı. "Neredeyse benimkiyle aynı uzunlukta." Kaşlarını çattı. “Bizi koordine etmiş gibi gösteriyor.”

Aedion homurdanarak köpeğin başını okşadı. “Peki ya yaparsak?”

Aylin omuz silkti. "Eğer sen de uyumlu kıyafetler giymek istersen, ben varım."

Sırıttı. "Zehir bunu yaşamama asla izin vermezdi."

Lejyonu şimdi Orynth'in hemen dışında kamp kurdu ve onlara şehrin savunmasını güçlendirmelerini ve beklemelerini emretti. Onun için öldürmeyi ve ölmeyi bekle.

Ve Aelin'in bu bahar eski efendisinden talep etmek için planladığı ve katlettiği parayla, kendilerine Zehir'in arkasından takip etmek için bir ordu satın alabilirlerdi. Belki paralı askerler de.

Aelin'in gözlerindeki kıvılcım sanki o da lejyonuna komuta edenlerin ima ettiği şeyleri düşünüyormuş gibi biraz söndü. Riskler ve maliyetler - altının değil, hayatların. Aedion, kamp ateşinin de söndüğüne yemin edebilirdi.

Son on yıldır katlediyor, savaşıyor ve neredeyse tekrar tekrar ölüyordu. Yine de onun savaşa asker göndermeye -onu göndermeye- karşı çıkacağını biliyordu.

Bu, her şeyden önce onun kraliçe olarak ilk sınavı olacaktı.

Ama ondan önce… bu toplantı. "Sana onlar hakkında söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?"

Aelin ona düz bir bakış attı. "Evet, her şeyi hatırlıyorum kuzen." Kaburgalarına, Rowan'ın üç gün önce boyadığı ve hâlâ iyileşmekte olan dövmenin şimdi olduğu yere sertçe vurdu. Tüm isimleri, kalbinin hemen yanında karmaşık bir Terrasen düğümüyle dolanmış. Aedion ağrıyan eti dürterken yüzünü buruşturdu ve o, "Murtaugh bir çiftçinin oğluydu, ama Ren'in büyükannesiyle evlendi. Allsbrook takımında doğmamış olsa da, Ren'in ünvanı alması için ısrar etmesine rağmen hala koltuğu yönetiyor." Gökyüzüne baktı. "Darrow, gerçekten seninkinden sonra en zengin toprak sahibi ve bundan daha da fazlası, çoğunlukla işgal sırasında Adarlan'ı dikkatle ele aldığı yıllar boyunca, hayatta kalan birkaç lord üzerinde hüküm sürüyor." Ona deriyi kesecek kadar keskin bir bakış attı.

Aedion ellerini kaldırdı. "Bunun sorunsuz gittiğinden emin olmak istediğim için beni suçlayabilir misin?"

Omuz silkti ama kafasını koparmadı.

Darrow, amcanın sevgilisiydi, diye ekledi, bacaklarını önünde uzatarak. "Onyıllardır. Bana amcan hakkında bir kez bile konuşmadı ama… çok yakınlardı, Aelin. Darrow, bir kralın vefatından sonra gerekli olanın ötesinde Orlon için alenen yas tutmadı, ancak daha sonra farklı bir adam oldu. O artık sert bir piç ama yine de adil biri. Yaptığı şeylerin çoğu, Orlon'a ve Terrasen'e olan bitmeyen sevgisindendi. Kendi manevrası bizi tamamen aç ve muhtaç duruma düşmekten alıkoydu. Bunu hatırla." Gerçekten de Darrow, Adarlan

Kralı'na hizmet etmekle, onu baltalamak arasında uzun süredir ayakta duruyordu.

"BEN. Bil," dedi sertçe. Fazla zorlamak - bu ses tonu muhtemelen onu kızdırmaya başladığına dair ilk ve son uyarısıydı. Son birkaç gündür katettikleri millerin çoğunu ona Ren, Murtaugh ve Darrow'u anlatarak harcamıştı. Aedion, artık onların arazilerini, hangi mahsulleri, çiftlik hayvanları ve malları verdiklerini, atalarını ve bu son on yılda ölen ve hayatta kalan aile üyelerini okuyabileceğini biliyordu. Ama onu son bir kez zorlayarak, bildiğinden emin oldu... Her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için içgüdülerini durduramazdı. Bu kadar çok şey tehlikedeyken değil.

Ormanı izlemek için yüksek bir dalın üzerine tünediği yerden, Rowan gagasını tıklattı ve yağmura doğru kanat çırparak kalkanını onun için ayrılmış gibi süzdü.

Aedion ayağa kalkıp ormanı tarayarak dinledi. Sadece yapraklara düşen yağmur damlaları kulaklarını doldurdu. Lysandra gerindi, bunu yaparken uzun dişlerini ortaya çıkardı, iğneye benzer pençeleri serbest kaldı ve ateş ışığında parıldadı.

Rowan her şeyi açıklığa kavuşturana kadar - sadece bu lordlar olana ve başka kimse olmayana kadar - kurdukları güvenlik protokolleri geçerli olacaktı.

Evangeline, ona öğrettikleri gibi, ateşe doğru süründü. Alevler, ona ve Fleetfoot'a izin vermek için çekilmiş perdeler gibi ayrıldı, çocuğun korkusunu hissedip onu yakmayacak bir iç halkaya doğru bastırarak yaklaştı. Ama düşmanlarının kemiklerini eritirdi.

Aelin sessizce Aedion'a baktı ve ateşin batı tarafına doğru bir adım attı, Lysandra güney noktasında bir yer aldı. Aelin kuzeyi aldı ama batıya, Rowan'ın kanat çırptığı yere doğru baktı.

Küçük baloncuklarından kuru, sıcak bir esinti aktı ve kıvılcımlar Aelin'in parmaklarında ateş böcekleri gibi dans etti, eli gelişigüzel bir şekilde yanında asılıydı. Diğeri Goldryn'i kavradı, kabzasındaki yakut bir kor gibi parlıyordu.

Yapraklar hışırdadı ve dallar kırıldı ve Orynth'in Kılıcı, Aelin'in alevlerinin ışığında onu serbest bırakırken altın ve kırmızı parladı. Rowan'ın ona hediye ettiği eski hançeri diğer elinde tuttu. Rowan bu haftalarda Aedion'a Eski Yolları öğretiyordu -gerçekten hepsine- Eski Yollar hakkında. Fae'nin uzun zamandır unutulmuş gelenekleri ve kuralları hakkında, çoğunlukla Maeve'nin sarayında bile terk edildi. Ama burada yeniden doğdular ve kendileri için belirledikleri ve kararlaştırdıkları rollere ve görevlere düştüklerinde şimdi sahnelendiler.

Rowan yağmurdan Fae formunda çıktı, gümüş rengi saçları kafasına yapışmıştı, dövmesi ten rengi yüzünde belirgindi. Lordlardan iz yok.

Ama Rowan av bıçağını bir gencin çıplak boğazına dayadı. ince burunlu bir adamdı ve ona ateşe doğru eşlik etti -yabancının Darrow'un çarpıcı bir porsuk armasını taşıyan seyahat lekeli, sırılsıklam giysileri.

"Bir haberci," diye çıkıştı Rowan.

Kitap başlığı

Aelin tam o anda karar verdi ve orada sürprizlerden pek hoşlanmadı.

Habercinin mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama yağmurdan kaygan, çilli yüzü sakindi. Sabit. Lysandra'yı içine alırken bile dişleri ateşin ışığıyla yaldızlıydı. Rowan onu ileri ittiğinde bile, o acımasız bıçak hala boğazına doğru açılmaktaydı.

Aedion, Rowan'a çenesini silkti. "Mesajı nefes borusunda bir bıçakla pek iyi iletemez."

Rowan silahını indirdi ama Fae Prensi bıçağını kınına koymadı. Adamdan bir adımdan fazla uzaklaşmadı.

Aedion, "Neredeler?" diye sordu.

Adam hızla kuzeninin önünde eğildi. "Buradan dört mil uzaktaki bir meyhanede, General..."

Aelin sonunda ateşin eğrisinin etrafından dolaşırken kelimeler öldü. Ateşi yüksek tuttu, Evangeline ve Fleetfoot'u içeride tuttu. Haberci küçük bir ses çıkardı.

O biliyordu. Aynı gözleri, aynı saç rengini görerek onunla Aedion'un arasına bakıp durma şekliyle... biliyordu. Ve sanki bu düşünce onu vurmuş gibi, haberci eğildi.

Aelin adamın gözlerini indirme şeklini izledi, teninin yağmurla parıldamasını, ensesinin açıkta kalanını izledi. Sihri karşılık olarak kaynadı. Ve o şey -

göğüslerinin arasında asılı duran o korkunç güç- tüm bu kargaşa karşısında eski bir gözü açmış gibiydi.

Haberci kaskatı kesildi, Lysandra'nın sessiz yaklaşımı karşısında gözleri kocaman açıldı, ıslak kıyafetlerini koklarken bıyıkları seğirdi. Hareketsiz kalacak kadar akıllıydı.

"Toplantı iptal mi oldu?" dedi Aedion sıkıca, ormanı yeniden tarayarak.

Adam yüzünü buruşturdu. "Hayır, General - ama kaldıkları meyhaneye gelmenizi istiyorlar. Yağmur yüzünden."

Aedion gözlerini devirdi. "Git Darrow'a leşini buraya sürüklemesini söyle. Su onu öldürmez."

Adam çabucak, "Lord Darrow değil," dedi. "Kusura bakmayın ama Lord Murtaugh bu yaz yavaşladı. Lord Ren onun karanlıkta ve yağmurda çıkmasını istemedi."

Aelin, yaşlı adamın bu bahar cehennemden gelen bir iblis gibi krallıkları aştığını hatırladı. Belki de bedelini ödemişti. Aedion içini çekti. "Önce meyhaneyi araştırmamız gerekeceğini biliyorsun. Toplantı istediklerinden daha geç olacak."

"Elbette generalim. Bunu bekleyecekler." Haberci sonunda Evangeline ve Fleetfoot'u alevin güvenlik çemberi içinde görünce sindi. Ve yanında silahlanmış Fae Prensi'ne, kınından çıkmamış pençeleriyle onu koklayan hayalet leopara rağmen, Aelin'in ateşi yüzünün ölümcül şekilde solmasına neden oldu. "Ama bekliyorlar ve Lord Darrow sabırsız. Orynth'in duvarlarının dışında olmak onu endişelendiriyor. Bu günlerde hepimizi endişelendiriyor."

Aelin hafifçe kıkırdadı. Aslında.

Görüntüler3Görüntüler

Manon Karagaga Morath'a giden uzun, karanlık köprünün bir ucunda dikilip büyükannesinin gri bulutların arasından inişini izledi.

Sayısız demirhaneden çıkan duman sütunları ve dumanlarına rağmen, Karagaga Cadı Klanının Yüksek Cadısı'nın hacimli obsidyen cübbesi açıkça görülüyordu. Matron gibi giyinen başka kimse yoktu. Meclisi ağır bulut örtüsünden sıyrıldı, Matron'dan ve devasa boğasını çevreleyen ekstra biniciden saygılı bir mesafeyi korudu.

Arkasında on üç rütbesi olan Manon, wyvern'ler ve binicileri köprünün karşısındaki avlunun karanlık taşlarına inerken hiçbir hareket yapmadı. Çok aşağıda, pis, harap bir nehrin akıntısı kükredi, pençelerin taşa sürtünmesi ve yerleşen kanatların hışırtısıyla yarıştı.

Büyükannesi Morath'a gelmişti.

Ya da üçte biri molozdan başka bir şey değilken ondan geriye kalanlar.

Manon'un büyükannesi, Manon ve On Üç'ünün üzerinde yükselen kara kaleye kaşlarını çatarak yumuşak bir hareketle atından inerken Asterin bir nefeste tısladı. Dük Perrington zaten konsey odasında bekliyordu ve Manon'un evcil hayvanı Lord Vernon'un her fırsatta onu sarsmak ve sarsmak için elinden geleni yapacağından şüphesi yoktu. Vernon, Manon'dan kurtulmak için bir hamle yapacak olsaydı, şimdi -büyükannesi Manon'un başardıklarını kendi gözleriyle gördüğü zaman olurdu.

Ve yapamadı.

Büyükannesi geniş taş köprüden geçerken Manon sırtını dik tuttu, adımları nehrin acelesi, uzaktaki kanatların vuruşu ve ordularını donatmak için gece gündüz çalışan demirhaneler tarafından boğuldu. Büyükannesinin gözlerindeki beyazlığı görünce Manon eğildi.

Uçan derilerin gıcırtısı ona On Üç'ün de aynı şeyi yaptığını söyledi.

Manon başını kaldırdığında, büyükannesi önündeydi.

Ölüm, zalim ve kurnaz, o altın benekli oniks bakışında bekliyordu.

"Beni düke götürün," dedi Matron selam vererek.

Manon, On Üçünün kasıldığını hissetti. Sözlere değil, şimdi onu takip eden Yüksek Cadı'nın meclisine. Nadir - onu takip etmeleri, korumaları için çok nadir.

Ama burası insanların ve iblislerin kalesiydi. Ve bu, büyükannesinin şu anda yatağını ısıtan güzel, koyu saçlı genç cadıyı getirdiği gerçeğine bakılırsa, kalıcı olmasa da uzun bir kalış olacaktı. Matron ekstra koruma almamak aptallık olur. On Üçler her zaman yeterli olmuş olsa bile. Yeterli olmalıydı.

Hayali tehdide demir çivilerini çakmamak için bir çabaydı.

Manon tekrar eğildi ve Morath'a açılan yüksek kapılara döndü. On Üçler geçerken Manon ve Matron için ayrıldılar, sonra safları ölümcül bir perde gibi kapattılar. Şans yok - varis ve Matron söz konusu olduğunda değil.

Büyükannesini karanlık koridorlardan geçirirken Manon'un adımları neredeyse sessizdi, On Üçler ve Matron'un meclisi yaklaşıyordu. NScasusluk ya da bazı insan içgüdüleri yoluyla hizmetçiler hiçbir yerde bulunamadı.

Matron, dükün yeni konsey odasına giden birçok sarmal merdivenden ilkini çıkarlarken konuştu. "Bildirilecek bir şey var mı?"

"Hayır, büyükanne." Manon cadıya yan yan bakma dürtüsünden kaçındı - gümüş çizgili siyah saça, eski nefretle oyulmuş solgun yüz hatlarına, kalıcı olarak sergilenen paslı dişlere.

Manon'un İkincisini damgalayan Yüksek Cadı'nın yüzü. Asterin'in ölü doğan cadısını ateşe atan, onu bir kez tutma hakkını reddeden. Daha sonra İkincisini dövmüş ve kırmış, ölmesi için kara atmış ve Manon'a bu konuda neredeyse bir yüzyıl boyunca yalan söylemişti.

Manon, yürürken Asterin'in kafasından hangi düşüncelerin geçtiğini merak etti. Asterin'i karda bulan Kuzukulağı ve Vesta'nın kafalarından neler geçtiğini merak ettim. Sonra onu iyileştirdi.

Ve bundan Manon'a da hiç bahsetmedi.

Büyükannesinin yaratığı - Manon buydu. Bu asla nefret edilecek bir şey gibi görünmemişti.

"Patlamaya kimin sebep olduğunu buldunuz mu?" Dük'ün konsey odasına doğru uzun, dar koridora girerlerken Saygıdeğer'in cüppesi arkasında uçuştu.

"Hayır, büyükanne."

O altın benekli siyah gözler ona dikildi. "Ne kadar uygun, Kanat Lideri, dükün üreme deneylerinden şikayet ediyorsun - sadece Sarı Bacaklar günler sonra yakılacak."

Aferin, dedi Manon neredeyse. Patlamada kaybedilen meclislere rağmen, o Yellowlegs-Valg cadılarının üremesinin durduğuna dair iyi bir kurtuluş. Ama Manon, On Üç'ün dikkatinin büyükannesinin sırtına takıldığını görmek veya duymaktan çok hissetti.

Ve belki de Manon'dan korku gibi bir şey geçti.

Matron'un suçlamasına ve On Üç'ünün çizdiği çizgiye. Şimdi bir süredir çizmişti.

Nispet. Geçen aylarda olan buydu. Yüce Cadı bunu öğrenirse, Manon'u bir direğe bağlar ve derisi şeritler halinde sarkana kadar sırtını kırbaçlardı. Varislerini savunmak için acizliklerini kanıtlamak için On Üç'ü izletecek ve sonra onlara aynı muameleyi yapacaktı. Belki de işi bittiğinde üzerlerine tuzlu su döküyordur. Sonra her gün tekrar yapın.

Manon soğukkanlılıkla, "Dükün evcil hayvanı olduğuna dair bir söylenti duydum, o insan kadın. Ancak yangında yakıldığı için kimse bunu doğrulayamaz. Dedikodu ve teorilerle vaktinizi harcamak istemedim."

"Ona bağlıydı."

"Görünüşe göre onun gölge ateşi değilmiş." Shadowfire—Üç Matron'un Ferian Gap'te inşa ettiği ayna kaplı cadı kuleleriyle birleştiğinde düşmanlarını kalp atışları içinde eritecek güçlü güç. Ama Kaltain gidince… saf imha tehdidi de gitti.

Dük, kralı öldüğü için başka hiçbir efendiye acı çekmese bile. Veliaht Prens'in taht iddiasını reddetmişti.

Yola devam ederlerken büyükannesi hiçbir şey söylemedi.

Tahtadaki diğer parça - bir zamanlar bir Valg prensinin kölesi olan safir gözlü prens. Şimdi ücretsiz. Ve o altın saçlı genç kraliçeyle ittifak kurdu.

Konsey odasının kapılarına ulaştılar ve ifadesiz suratlı muhafızlar onlar için siyah kayayı açarken Manon kafasındaki tüm düşünceleri sildi.

Manon'un duyuları, abanoz cam masaya ve onun yanında durana baktığı anda öldürücü bir sakinliğe dönüştü.

Vernon: Uzun boylu, uzun boylu, sürekli sırıtan, Terrasen yeşili giymiş.

Ve teni fildişi gibi solgun, altın saçlı bir adam.

Dükten iz yok. Yabancı onlara doğru döndü. Büyükannesi bile duraksadı.

Adamın güzelliğine değil, heykelsi vücudundaki güce ya da giydiği güzel siyah giysilere değil. Ama o altın gözlerde. Manon'un ikizi.

Valg krallarının gözleri.

Kitap başlığı

Manon çıkışları, pencereleri, savaşırken kullanacağı silahları değerlendirdi. İçgüdü onu büyükannesinin önüne geçirdi; eğitim, altın gözlü adam gözlerini kırpmadan önce iki bıçağını avuçladı.

Ama adam o Valg gözlerini ona dikti. O gülümsedi.

"Kanat Lideri." Büyükannesine baktı ve başını eğdi. "Matron."

Sesi dünyevi, sevimli ve zalimdi. Ama içindeki ton, talep…

Vernon'un sırıtışındaki bir şey artık çok gergin görünüyordu, bronz teni çok solgundu.

"Sen kimsin," dedi Manon yabancıya, bir sorudan çok bir emirle.

Adam çenesini masadaki sahipsiz koltuklara doğru çekti. "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun, Manon Karagaga."

Perrington. Bir şekilde başka bir bedende. Çünkü…

Çünkü bazen onun gözlerinden bakarken gördüğü o uhrevi, iğrenç şey... İşte buradaydı, ete kemiğe bürünmüştü.

Matron'un gergin yüzü ona zaten tahmin ettiğini söyledi.

Vernon'un yanındaki sandalyeye kedi zarafetiyle kayarken, "O sarkık eti giymekten bıktım," dedi. Uzun, güçlü parmaklardan oluşan bir dalga. “Düşmanlarım kim olduğumu biliyor. Müttefiklerim de olabilir.”

Vernon başını eğdi ve mırıldandı, "Lord Erawan, dilerseniz, Saygıdeğer İçecekleri getirmeme izin verin. Yolculuğu uzun sürdü.”

Manon uzun boylu, sazlık adamı değerlendirdi. Onlara iki hediye vermişti: büyükannesine saygı ve dükün gerçek adının bilinmesi. Erawan.

Koridorda nöbet tutan Ghislaine'in onun hakkında ne bildiğini merak etti.

Valg kralı başıyla onayladı. Perranth Lordu, Manon ve Matron, iblis kralın karşısındaki koltuklara kayarken, duvara dayalı küçük büfe masasına koştu ve bir ibrik kaptı.

Saygı - Vernon'un bir zamanlar alaycı bir gülümseme olmadan sunmadığı bir şey. Ama şimdi…

Belki de artık Perranth Lordu, tasmasını ne tür bir canavarın tuttuğunu anladığı için, müttefikler için çaresizdi. Belki de Manon'un... Manon'un gerçekten de o patlamanın bir parçası olabileceğini biliyordu.

Manon, Vernon'un önlerine koyduğu oyulmuş boynuzlu su kaplarını kabul etti ama içmedi. Büyükannesi de yoktu.

Masanın karşısında, Erawan hafifçe gülümsedi. Hiçbir karanlık, hiçbir yozlaşma ondan sızmadı - sanki o gözler dışında onu kontrol altında tutacak kadar güçlüydü, fark edilmeden. Onun gözleri.

Arkalarında, On Üç'ün geri kalanı ve büyükannesinin meclisi salonda kaldı, kapılar yeniden mühürlenirken sadece Saniyeleri odada oyalandı.

Hepsini Valg kralıyla tuzağa düşürmek.

"Yani," dedi Erawan, Manon'un dişlerini göstermemek için dudaklarını kenetlediği bir şekilde onlara bakarak, "Ferian Boşluğu'ndaki kuvvetler hazırlıklı mı?"

Büyükannesi çenesini kısa bir süreliğine eğdi. "Gün batımında hareket ederler. Ondan iki gün sonra Rifthold'da olacaklar."

Manon koltuğunda kıpırdanmaya cesaret edemedi. "Ev sahibini Rifthold'a mı gönderiyorsun?"

İblis kral ona kısa bir bakış attı. "Seni şehrimi geri alman için Rifthold'a gönderiyorum. Görevini tamamladığın zaman, Feria lejyonu, Iskra Sarı Bacaklar'ın komutası altında orada konuşlanacak."

Rifthold'a. Sonunda savaşmak, wyvernlarının savaşta neler yapabileceğini görmek için - "Saldırıdan şüpheleniyorlar mı?"

Cansız bir gülümseme. "Güçlerimiz onlara ulaşamayacak kadar hızlı hareket edecek." Hiç şüphe yok ki, bu bilgiler neden şimdiye kadar içerildi.

Manon bir ayağını kayrak zemine vurdu, diğerlerine hazırlık yapmak için harekete geçmek için can atıyordu. "Kuzeye kaç tane Morath meclisi getireceğim?"

“Iskra, hava lejyonumuzun ikinci yarısıyla birlikte uçuyor. Morath'tan sadece birkaç meclisin gerekli olacağını düşünürdüm." Bir meydan okuma ve bir test.

Manon'u düşündü. "Onüç ve iki eskort topluluğumla uçuyorum." Düşmanlarının hava lejyonunda kaç meclisin uçtuğunu iyi bir şekilde saymasına ya da On Üç'ün bile başkenti yağmalamak için yeterli olacağına iyi para bahse girdiğinde bütünün gitmesine gerek yok.

Erawan sadece onaylayarak başını eğdi. Büyükannesi ona zar zor algılanabilecek bir şekilde başını salladı - hiç alamayacağı kadar onaya yakın.

Ama Manon, "Peki ya prens?" diye sordu. Kral. Kral Dorian.

Büyükannesi ona bir bakış attı ama iblis, "Onu şahsen bana getirmeni istiyorum. Saldırıdan kurtulursa.”

Ateşli kraliçenin gitmesiyle Dorian Havilliard ve şehri savunmasız kaldı.

Onun için çok az önemliydi. Savaştı.

Bu savaşta savaşın ve sonunda eve, Wastes'a gidin. Bu adam, bu iblis kral sözünden caysa bile.

Bununla daha sonra ilgilenecekti. Ama önce… açık savaş. Vahşi şarkısını kanında duyabiliyordu.

İblis kral ve büyükannesi tekrar konuşuyorlardı ve Manon çatışan kalkanların melodisini ve sözlerini anlayacak kadar uzun bir süre kıvılcım saçan kılıçları temizledi.

"Başkent güvence altına alındığında, o tekneleri Avery'de istiyorum."

"Gümüş Göl'ün adamları anlaştılar mı?" Büyükannesi pürüzsüz taşlarla cam masaya ağırlıklandırılmış haritayı inceledi. Manon takip ettiMatron'un bakışları Avery'nin diğer ucundaki Gümüş Göl'e ve Beyaz Dişlere karşı yuvalanmış şehrine: Anielle.

Perrington—Erawan— geniş omuzlarını silkti. “Efendisi henüz bana ya da çocuk krala biat etmedi. Rifthold'un öldüğü haberi ona ulaştığında, habercilerini kapımızın önünde sürünürken bulacağımızdan şüpheleniyorum." Bir gülümsemenin titremesi. "Gölün Batı Şelaleleri boyunca uzanan Kaleleri, ordularımın son yürüyüşünden kalma yara izlerini hâlâ taşıyor. Anielle'de o savaşa ilişkin sayısız anıt gördüm - efendisi, şehrini yeniden ne kadar kolay bir kömür ocağına çevirebileceğimi bilir."

Manon soruları kapatarak haritayı tekrar inceledi.

Eskimiş. Valg kralı onu genç hissettirecek kadar yaşlıydı. Büyükannesini de çocuk gibi göstermek için.

Aptal - belki de büyükannesi onları bu yaratıkla farkında olmadan ittifaka satmakla aptallık etmişti. Kendini Erawan'ın bakışlarıyla buluşturdu. “Morath, Rifthold ve Anielle'deki kalelerle, sadece Adarlan'ın güney yarısını kaplıyor. Ferian Geçidi'nin kuzeyinde ne var? Yoksa Adarlan'ın güneyinde mi?"

"Belllhaven benim kontrolüm altında - lordları ve tüccarları altınlarını çok seviyor. Melisande…” İblis kralın altın gözleri dağların ötesindeki batı ülkesine dikildi. "Eyllwe onun altında paramparça bir şekilde yatıyor, Fenharrow doğuda çorak kargaşalar içinde. Özellikle Terrasen'in bir polisi olmadığında, onun güçlerini benimkiyle birleştirmeye devam etmek Melisande'nin çıkarına olacak." Kralın bakışları kuzeye doğru yöneldi. “Aelin Galathynius şimdiye kadar koltuğuna ulaşmış olacaktır. Ve Rifthold gittiğinde, Kuzey'de ne kadar yalnız olduğunu da öğrenecek. Brannon'ın varisinin bu kıtada müttefiki yok. Artık değil."

Ama Manon, iblis kralın gözlerinin Eyllwe'ye nasıl baktığını fark etti - sadece bir an için.

Büyükannesine baktı, sessiz ama fazla ileri iterse ölüm vaat eden bir ifadeyle Manon'u izliyordu. Ama Manon dedi kiErawan, “Sermayeniz ticaretinizin kalbidir. Eğer lejyonumu üzerine salıverirsem, çok az insan dostunuz olacak..."

"Son baktığımda Manon Karagaga, benim lejyonumdu."

Manon, Erawan'ın yanan bakışını, onu çıplak bırakırken bile tuttu. "Rifthold'u tam bir harabeye çevir," dedi düz bir sesle, "ve Anielle Lordu, Melisande Kraliçesi ya da Fenharrow Lordları gibi hükümdarlar sana karşı toplanma riskini almaya değer bulabilirler. Kendi sermayenizi mahvedecekseniz, neden ittifak iddialarınıza inansınlar? Önümüzden bir ferman gönder, kral, kraliçe kıtanın düşmanı. Bizi fatihler değil, Rifthold'un kurtarıcıları olarak kabul ettirirseniz, diğer yöneticilerin Terrasen ile ittifak kurmadan önce iki kez düşünmesini sağlayabilirsiniz. Gücümüzü göstermeye yetecek kadar şehri sizin için yağmalayacağım - ama Demirdişler ordusunun burayı moloz içinde bırakmasına izin vermeyin."

O altın gözler düşünceyle kısıldı.

Büyükannesinin tırnaklarını Manon'un yanağına geçirmesine son bir kelime daha kaldığını biliyordu ama omuzlarını geride tuttu. Şehri, insanları umursamıyordu. Ama Rifthold'un yok edilmesi dağınık düşmanlarını birleştirirse, bu savaş gerçekten onların aleyhine dönebilirdi. Ve Karagagaların Çöllere dönmesini o kadar geciktirin.

Vernon'un gözleri onunkilerle buluşmak için kıpırdadı. Korku ve hesaplama. Erawan'a mırıldandı, "Kanat Lideri haklı, lordum." Vernon onun bilmediği neyi biliyordu?

Ama Erawan başını eğdi, altın rengi saçları alnının üzerinden kayıyordu. "Bu yüzden sen benim Kanat Liderimsin, Manon Blackbeak ve bu yüzden Iskra Yellowlegs pozisyonu kazanamadı."

İğrenme ve gurur içinde savaşıyordu ama o başını salladı.

"Bir şey daha."

O hareketsiz kaldı, bekliyordu.

İblis kral koltuğuna uzandı. “Rifthold'da camdan bir duvar var. Kaçırmak imkansız." Bunu biliyordu - üstüne tünemişti. "Şehre korku salacak kadar zarar ver, gücümüzü göster. Ama o duvar… Yıkın onu.”

Sadece "Neden?" dedi.

O altın gözler, sıcak kömürler gibi yanıyordu. "Çünkü bir sembolü yok etmek, insanların ruhlarını kan dökmek kadar kırabilir."

O cam duvar—Aelin Galathynius'un gücü. Ve merhamet. Manon bu bakışı başını sallayacak kadar uzun tuttu. Kral sessiz bir çıkışla çenesini kapalı kapılara doğru salladı.

Manon, Vernon'a dönmeden önce odadan çıkmıştı. Çoktan gidene kadar, Matron'u korumak için kalması gerektiği aklına gelmedi.

Kitap başlığı

On Üçler, aşağıdaki ordu kampındaki kişisel cephaneliklerine inene kadar konuşmadılar, yeni havada wyvernlerini eyerlerken bunu riske bile atmamışlardı.

Morath'ı her zaman saran duman ve kasvetin içinden geçerek Manon'un seçtiği iki eskort meclisi - ikisi de Karagagalar - kendi cephaneliklerine yöneldiler. İyi.

Şimdi demirhaneler ve çadırlardan oluşan Arnavut kaldırımlı labirentin dışındaki vadi tabanının çamurunda duran Manon, toplanan On Üç'e, "Otuz dakika sonra uçuyoruz," dedi. Arkalarında, demirciler ve işleyiciler, zincirlenmiş wyvernlere zırh çekmek için şimdiden acele ediyorlardı.

Akıllı ya da hızlı olsalardı, o çenelerin arasına girmezlerdi. Asterin'in gök mavisi kısrağı şimdiden ona en yakın adamı ölçüyordu.

Manon, ondan bir ısırık alıp alamayacağını görmek için biraz istekliydi, ama meclisine, "Şanslıysak, Iskra'dan önce varırız ve işten çıkarmanın gidişatının gidişatını belirleriz. Değilsek, geldikten sonra Iskra'yı ve meclisini ararız ve katliamı durdururuz. Prensi bana bırakın." Bunu söylerken Asterin'e bakmaya cesaret edemedi. "Sarı Bacaklılar'ın onun kellesini almaya çalışacaklarından hiç şüphem yok. Almaya cesaret edenleri durdurun."

Ve belki de İskra'ya bir son vermek. Kazalar savaşta her zaman oldu.

On Üçler başlarını onaylarcasına eğdiler. manon onu sarstıomzunun üzerinden, kalitesiz kanvas çadırların altındaki cephaneliğe. "Tam zırh." Onlara keskin bir sırıtış verdi. "Muhteşem görünümümüzü elimizden gelenin en iyisini yapmak istemiyoruz."

Birbirine uyan on iki sırıtış onunkiyle buluştu ve soyuverdiler, zırhlarının geçtiğimiz aylarda özenle ve titizlikle inşa edildiği masalara ve mankenlere doğru yöneldiler.

Kıvırcık saçlı nöbetçi yanından geçerken Manon Ghislaine'i kolundan yakalarken yanında sadece Asterin kalmıştı.

Demirhanelerin ve wyvernlerin kükremesinin arasından mırıldandı, "Bize Erawan hakkında bildiklerini anlat." Ghislaine ağzını açtı, koyu teni soldu ve Manon, "Kısacası," diye tersledi.

Ghislaine güçlükle yutkundu ve On Üç'ün geri kalanı arkalarında hazırlanırken başını salladı. Savaşçı bilgin sadece Manon ve Asterin'in duyabileceği şekilde fısıldadı. "Zamanın başlangıcında bu dünyayı istila eden üç Valg kralından biriydi. Diğer ikisi ya öldürüldü ya da karanlık dünyalarına geri gönderildi. Küçük bir orduyla burada mahsur kaldı. Maeve ve Brannon güçlerini ezdikten sonra bu kıtaya kaçtı ve Beyaz Dişlerin derinliklerinde gizlice sayılarını yeniden inşa etmek için bin yıl harcadı. Hazır olduğunda, Kral Brannon'un alevinin söndüğünü fark ettiğinde, Erawan bu kıtayı ele geçirmek için saldırısını başlattı. Efsaneye göre Brannon'un kendi kızı ve onun insan eşi tarafından yenildi."

Asterin homurdandı. "Efsane yanlış gibi görünüyor."

Manon, Ghislaine'in kolunu bıraktı. "Hazırlanmak. Diğerlerine ne zaman yapabileceğini söyle."

Ghislaine başını eğdi ve cephaneliğe doğru yürüdü.

Manon, Asterin'in dar bakışını görmezden geldi. Şimdi bu konuşmanın sırası değildi.

Dilsiz demirciyi, her zamanki demirhanesinin yanında, is lekeli alnından aşağı terler akarken buldu. Ama onun zırhını ortaya çıkarmak için çalışma masasındaki kanvas muşambayı geri çekerken gözleri sağlam ve sakindi. cilalı, hazır.

Koyu metalden takım elbise, karmaşık wyvern pulları gibi biçimlendirilmişti. Manon parmağını üst üste binen plakalarda gezdirdi ve kendi eline mükemmel bir şekilde oturan bir eldiveni kaldırdı. "Bu güzel."

Korkunç, yine de güzel. Bu zırhı kendi vatandaşlarının hayatına son verirken giymesi için dövdüğü gerçeğinden ne çıkardığını merak etti. Kızarmış yüzü hiçbir şey göstermiyordu.

Kırmızı pelerinini çıkardı ve zırhı yavaş yavaş giymeye başladı. İkinci bir deri gibi üzerinden kaydı, olması gereken yerde esnek ve esnek, hayatının buna bağlı olduğu yerde boyun eğmezdi.

İşi bittiğinde, demirci ona baktı ve başını salladı, sonra masasının altına başka bir nesne yerleştirmek için masaya uzandı. Bir anlığına Manon sadece taçlı miğfere baktı.

Aynı koyu metalden dövülmüştü, burnu ve kaş koruyucuları, ağzı dışında yüzünün çoğu gölgede kalacak şekilde biçimlendirilmişti. Ve demir dişleri. Tacın altı mızrağı küçük kılıçlar gibi yukarı doğru çıktı.

Bir fatihin miğferi. Bir şeytanın miğferi.

Manon, örgüsünü zırhının boynuna geçirip miğferini başının üzerine kaldırırken, artık silahlı olan On Üçünün gözlerini üzerinde hissetti.

Kolayca oturdu, içi sıcak tenine karşı serindi. Yüzünün çoğunu gizleyen gölgelere rağmen, çenesini onaylarcasına eğmiş demirciyi mükemmel bir netlikle görebiliyordu.

Neden rahatsız olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Manon kendini, "Teşekkür ederim," derken buldu.

Masasından kalkmadan önce verdiği tek cevap başka bir sığ baş sallama oldu.

O On Üç'e işaret edip Abraxos'a binerken askerler onun fırtınalı yolundan sindiler, yverni yeni zırhını kuşanıyordu.

Gri gökyüzüne çıkarlarken Morath'a bakmadı.

Görüntüler4Görüntüler

Aedion ve Rowan, Darrow'un habercisinin lordları geldikleri konusunda uyarmasına izin vermedi. Murtaugh ve Ren'in bu bahar onlar için yaptıklarına rağmen, eğer bu onları dengesiz bir zemine oturtmak için bir manevraysa, o zaman ne şekilde olursa olsun avantajı elde edeceklerdi.

Aelin, fırtınalı havayı bir alamet olarak alması gerektiğini düşündü. Ya da belki Murtaugh'un yaşı, Darrow'un onu test etmesi için uygun bir bahane sağladı. Bu düşünceyle öfkesini dizginledi.

Taverna, Oakwald'ın tam ortasındaki bir kavşakta inşa edildi. Yağmur ve gece bastırınca oda tıklım tıklım doldu ve atlarını ahıra bağlamak için iki katı ödeme yapmak zorunda kaldılar. Aelin, ondan tek bir kelimenin, o masalsı ateşin bir titremesinin sadece ahırları değil, meyhaneyi de temizleyeceğinden oldukça emindi.

Lysandra yarım mil kadar uzaklaşmıştı ve geldiklerinde çalıların arasından sıyrıldı ve bulanık, sırılsıklam kafasını Aelin'e salladı. Temiz.

Hanın içinde kiralık oda yoktu ve meyhanenin kendisi gezginler, avcılar ve sağanak yağıştan kaçan herkesle doluydu. Hatta bazıları duvarlara yaslanmıştı ve Aelin, bu toplantı sona erdikten sonra kendisinin ve arkadaşlarının akşamlarını böyle geçirebileceklerini düşündü.

İçeri girerlerken birkaç kafa büküldü, ancak damlayan kukuletalar ve pelerinler yüzlerini ve silahlarını gizledi ve bu kafalar hızla içkilerine, kartlarına veya sarhoş şarkılarına döndü.

Lysandra nihayet insan formuna dönmüştü ve aylar önce verdiği yemine sadık kalarak bir zamanlar dolgun olan göğüsleri artık daha küçüktü. Hanın arka tarafındaki özel yemek odasında onları bekleyenlere rağmen, Aelin şekil değiştirenin gözüne takıldı ve sırıttı.

"Daha iyi?" Darrow'un habercisi, yanında Aedion, kalabalığın arasında gezinirken, Evangeline'in başının üzerinden mırıldandı.

Lysandra'nın sırıtışı yarı vahşiydi. "Ah, hiçbir fikrin yok."

Arkalarında Aelin, Rowan'ın kıkırdadığına yemin edebilirdi.

Haberci ve Aedion bir koridordan aşağı döndüler, yağmur damlaları arasında titreyen loş mum ışığı hala yuvarlak, yaralı kalkan kuzeninin sırtına sarılı olarak kayıyordu. Fae hızı ve gücüyle savaşları kazanmış olmasına rağmen, bir insan olarak lejyonunun saygısını ve sadakatini kazanmış olan Kuzeyin Kurdu. Hala Fae formunda olan Aelin, kendini değiştirmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Ren Allsbrook orada bekledi. Neredeyse öldürdüğü başka bir çocukluk arkadaşı Ren, geçen kış öldürmeye çalıştı ve onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun kayıp kraliçesine ait olduğunu fark etmeden evinde kalan kişi. Ve Murtaugh... Adamla ilgili, çoğunlukla amcasının masasında oturduğu ve fazladan böğürtlenli turtalarını kaydırdığı belli belirsiz anıları vardı.

Geriye kalan her şey, en ufak bir güvenlik kırıntısı, Aedion'a, kalkanını bozan eziklere ve çiziklere ve onu bekleyen üç adama borçluydu.

Aelin'in omuzları içe doğru kıvrılmaya başladı ama Aedion ve haberci ahşap bir kapının önünde durup bir kez vurdular. Fleetfoot, kuyruğunu sallayarak baldırına sürtündü ve Aelin su damlacıkları savurarak kendini yeniden silkeleyen tazıya gülümsedi. Lysandra homurdandı. Gizli bir toplantıya ıslak bir köpek getirmek - çok kraliçe gibi.

Ama Aelin, aylar ve aylar önce, olduğundan başka bir şey gibi davranmayacağına kendi kendine söz vermişti. Karanlığın, kanın ve umutsuzluğun içinden sürünerek geçmişti - hayatta kalmıştı. Ve Lord Darrow bir savaş için adam ve fon sunabilse bile... o da ikisine de sahipti. Daha fazlası daha iyi olurdu, ama eli boş değildi. Bunu kendisi için yapmıştı. Hepsi için.

Aedion odaya girerken Aelin omuzlarını dikleştirdi, zaten içeridekilerle konuşuyordu: "Tıpkı siz piçler, ıslanmak istemediğiniz için bizi yağmurda zorlayarak koşturmanız gibi. Ren, her zamanki gibi sersem görünüyor. Murtaugh, her zaman bir zevk. Darrow, saçın benimki kadar kötü görünüyor."

Biri içeriden kuru, soğuk bir sesle, "Bu buluşmayı ayarladığınız gizliliğe bakılırsa, kendi krallığınız Aedion'a gizlice girdiğinizi düşünebiliriz," dedi.

Aelin aralık kapıya ulaştı ve içerideki aptallara seslerini kısmalarını söyleyerek konuşmayı açmanın buna değip değmeyeceğini tartıştı, ama...

Onlar. Fae kulaklarıyla ortalama bir insandan daha fazla ses aldı. Lysandra ve Evangeline'in önüne geçti ve özel yemek odasını incelemek için kapıda dururken onların arkasından içeri girmelerine izin verdi.

Bir pencere, hanın boğucu sıcağını yatıştırmak için kırıldı. Kükreyen bir ocağın önünde boş tabaklar, kırıntılar ve yıpranmış servis tabaklarıyla dolu büyük bir dikdörtgen masa. İki yaşlı adam oturdu, biri haberci kulağına Fae'nin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler fısıldıyor, ardından hepsi önünde eğildi ve kendini gördü. İki yaşlı adam da Aedion'un masanın önünde durduğu yere, yani ona bakarken doğruldular.

Ama Aelin şöminenin yanındaki koyu saçlı genç adama odaklandı, bir kolu şömineye dayadı, yaralı, bronz yüzü gevşekti.

Sırtındaki o ikiz kılıçları hatırladı. O karanlık, yanan gözler.

Kapüşonunu geri çektiğinde ağzı biraz kurumuştu. Ren Allsbrook başladı.

Ama yaşlı adamlar ayağa kalkmıştı. Onlardan birini tanıyordu.

Aelin, birçoğunu bitirmek için depoya gittiği o gece Murtaugh'u nasıl tanımadığını bilmiyordu. Özellikle de onun katliamını durduran kişiyken.

Ama diğer yaşlı adam... kırışık olsa da yüzü güçlüydü - sertti. Eğlence, neşe veya sıcaklık olmadan. Bir adam yolunu bulmaya, sorgusuz sualsiz itaat edilmeye alışmıştı. Vücudu ince ve sırım gibiydi ama omurgası hala düzdü. Kılıcın değil, aklın savaşçısı.

Büyük amcası Orlon, ikisi de olmuştu. Ve nazik - Orlon'dan daha önce hiç sert ya da öfkeli bir söz duymamıştı. Ama bu adam... Aelin, yırtıcıyı tanıyan Darrow'un gri gözlü bakışlarını tuttu.

"Lord Darrow," dedi başını eğerek. Çarpık gülümsemeye engel olamıyordu. "Kıskanç görünüyorsun."

Darrow'un sade yüzü kıpırdamadan kaldı. etkilenmedim.

İyi o zaman.

Aelin, Darrow'u bekleyerek izledi - o eğilene kadar bakışlarını kırmayı reddetti.

Tek teklif ettiği başını eğmekti.

"Biraz daha alçak," diye mırıldandı.

Aedion'un bakışları uyarı dolu bir şekilde ona çevrildi.

Darrow öyle bir şey yapmadı.

Belinde derin bir şekilde eğilen ve "Majesteleri," diyen Murtaugh'du. Sizi alması için haberci gönderdiğimiz için özür dileriz - ama torunum sağlığım için endişeleniyor." Bir gülümseme denemesi. "Üzüntüm için."

Ren, büyükbabasını görmezden geldi ve şömine rafını itti. masanın etrafında dönerken çıkan tek ses. "Biliyordun," diye soludu Aedion'a.

Lysandra akıllıca kapıyı kapadı ve Evangeline ve Fleetfoot'a pencerenin yanında durmalarını, bakan gözlere dikkat etmelerini söyledi. Aedion Ren'e hafifçe gülümsedi. "Sürpriz."

Genç lord karşılık veremeden Rowan, Aelin'in yanına geldi ve kukuletasını geri çekti.

Fae savaşçısı donuk görkemiyle ortaya çıkarken adamlar kaskatı kesildi - gözlerinde parıldayan şiddet zaten. Zaten Lord Darrow'a odaklandım.

Darrow, "Bu, bir yıldır görmediğim bir manzara," diye mırıldandı.

Murtaugh, karşısındaki boş sandalyelere elini uzatmaya yetecek kadar şokta -ve belki biraz da korkuda- ustalaştı. "Lütfen oturun. Karışıklık için özür dilerim. Habercinin seni bu kadar çabuk geri alabileceğini tahmin etmemiştik." Aelin oturmak için hiçbir harekette bulunmadı. Arkadaşları da yoktu. Murtaugh, "İsterseniz taze yemek sipariş edebiliriz. Acıkmış olmalısın." Ren, büyükbabasına, isyancının onun hakkındaki düşünceleri hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatan inanılmaz bir bakış attı.

Lord Darrow yine onu izliyordu. Değerlendirme

Alçakgönüllülük - şükran. O denemeli; Deneyebilirdi, lanet olsun. Darrow krallığı için kendini feda etmişti; Erawan ile yaklaşmakta olan savaşta sunacak adamları ve parası vardı. Bu toplantıyı o aramıştı; bu lordlardan onlarla tanışmalarını istemişti. Başka bir yerde olması kimin umurundaydı? Hepsi buradaydı. Yeterliydi.

Aelin kendini masaya yürümeye zorladı. Darrow ve Murtaugh'un karşısındaki sandalyeyi almak için.

Ren, gözlerinde karanlık bir ateşle onu izleyerek ayakta kaldı.

Ren'e sessizce, "Teşekkürler - bu bahar Kaptan Westfall'a yardım ettiğiniz için" dedi.

Ren'in çenesinde bir kas titredi ama "Nasıl gidiyor? Aedion mektubunda yaralarından bahsetmişti."

"Son duyduğumda, Antica'daki şifacılara gidiyordu. Torre Çeşme'ye."

"İyi."

Lord Darrow, "Birbirinizi nasıl tanıdığınız konusunda beni aydınlatmak ister misiniz, yoksa tahmin etmem mi istenecek?" dedi.

Aelin ses tonuyla ona kadar saymaya başladı. Ama koltuk alırken, "Dikkat et Darrow," diyen Aedion'du.

Darrow boğumlu ama manikürlü parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerine koydu. "Ya da ne? Beni küle mi çevireceksin prenses? Kemiklerimi eritmek mi?"

Lysandra, Aedion'un yanındaki bir sandalyeye oturdu ve ona öğretilen tatlı, tehdit edici olmayan nezaketle sordu, "Bu testide su kaldı mı? Fırtınada seyahat etmek oldukça yorucuydu."

Aelin, jilet gibi keskin gerilimi köreltme girişimi için arkadaşını öpebilirdi.

"Kimsin, söyle, sen?" Darrow, zarif güzelliğe, onun nazik sözlerine rağmen ondan çekinmeyen yukarı kalkık gözlerine kaşlarını çattı. Doğru, onunla ve Aedion'la kimin seyahat ettiğini bilmiyordu. Ya da ne hediyeler taşıyorlardı.

"Lysandra," diye yanıtladı Aedion, kalkanını çözerek ve ağır bir gümbürtüyle arkalarındaki yere bırakarak. "Caraverre'nin Leydisi."

Darrow, "Caraverre yok," dedi.

Aylin omuz silkti. "Artık var." Lysandra bu isme bir hafta önce karar vermişti, her ne anlama geliyorsa, gecenin bir yarısı dimdik durmuş ve insan formuna geri dönecek kadar uzun süre kendine hakim olduktan sonra Aelin'e resmen bağırmıştı. Aelin, konuşmaya çalışan iri gözlü bir hayalet leopar görüntüsünü yakında unutacağından şüpheliydi. Ren'e biraz gülümsedi, hala onu bir şahin gibi izliyordu. "Ailenin verdiği araziyi satın alma cüretini gösterdim. Görünüşe göre komşu olacaksın."

Darrow, Lysandra'nın dövmesindeki damgayı görünce ağzını sıkılaştırarak, "Hangi kan bağı," diye sordu, hangi şekle girerse girsin iz görülebiliyordu, "Leydi Lysandra nereden geliyor?"

Aelin, "Bu toplantıyı soyu ve mirası tartışmak için düzenlemedik," diye karşılık verdi Aelin. Han personelinin odadan uzakta olduğunu ve kimsenin duyma menzilinde olmadığını onaylayan bir baş işareti yapan Rowan'a baktı.

Fae Prensi, Lysandra'nın istediği suyu getirmek için duvardaki servis masasına doğru yürüdü. Onu kokladı ve o hayalet bir rüzgarla dört bardağı onlara doğru yüzerken, sihrinin suyu kapladığını, herhangi bir zehir ya da ilaç olup olmadığını araştırdığını biliyordu.

Üç lord, gözleri fal taşı gibi açılmış bir sessizlik içinde izledi. Rowan oturdu ve gelişigüzel bir şekilde suyu döktü, sonra beşinci bir fincanı çağırdı, doldurdu ve Evangeline'e süzdürdü. Kız büyüye göz kırptı ve yağmurun bulaştırdığı pencereden dışarı bakmaya geri döndü. Lysandra'nın ona öğrettiği gibi, güzelmiş, işe yaramaz ve küçükmüş gibi davranarak dinlemek.

Lord Darrow, "En azından senin Fae savaşçın, kaba şiddetten başka bir şey için iyidir," dedi.

"Eğer bu toplantı düşmanca güçler tarafından kesintiye uğrarsa," dedi Aelin sakince, "bu kaba şiddete sevineceksiniz Lord Darrow."

“Peki ya senin özel beceri setin? Ben de buna sevinmeli miyim?”

Nasıl öğrendiği umurunda değildi. Aelin başını iki yana salladı, her bir kelimeyi seçerek kendini bir kez daha düşünmeye zorladı. "Sahip olmamı tercih edeceğin bir beceri seti var mı?"

Darrow gülümsedi. Gözlerine ulaşmadı. "Biraz kontrol, Majesteleri'ne iyi gelir."

Rowan ve Aedion iki yanında yay gibi gergindi. Ama öfkesini dizginleyebilirse, o zaman yapabilirlerdi...

Ekselânsları. Majesteleri değil.

Bunu dikkate alacağım, dedi kendi küçük gülümsemesiyle. "Mahkum ve benim bugün sizinle neden görüşmek istediğimize gelince..."

"Mahkeme?" Lord Darrow gümüş kaşlarını kaldırdı. Sonra bakışlarını yavaşça Lysandra'ya, ardından Aedion'a ve son olarak Rowan'a çevirdi. Ren hepsine ağzı açık bakıyordu, yüzünde özlem ve dehşet gibi bir şey vardı. “Mahkeme dediğin şey bu mu?”

"Açıkçası, biz Orynth'e vardığımızda mahkeme genişleyecek..."

"Ve bu konuda, henüz kraliçe olmadığınız için nasıl bir mahkeme olabileceğini bile anlamıyorum."

Çenesini yukarıda tuttu. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

Darrow bira maşrapasından bir yudum aldı. Yere koyarken çıkardığı ses odada yankılandı. Yanında Murtaugh ölü gibi gitmişti. "Terrasen'in herhangi bir hükümdarı, her bölgenin yönetici aileleri tarafından onaylanmalıdır."

Buz, soğuk ve eski damarlarında çatladı. Aelin, suçu boynundan sarkan şeye atabilmeyi diledi.

"Bana," dedi çok alçak sesle, bağırsağında ateş titreyerek, dilinde dans ederek, "yaşayan son Galathynius olmama rağmen tahtımın henüz bana ait olmadığını mı söylüyorsun?"

Rowan'ın dikkatinin yüzüne toplandığını hissetti ama gözlerini Lord Darrow'dan ayırmadı.

"Size söylüyorum Prenses, Brannon'un yaşayan son doğrudan torunu olsanız da, uygun olmadığınızı düşünürseniz başka olasılıklar, başka yönler de var."

“Weylan, lütfen,” diye araya girdi Murtaugh. “Bunun için görüşme teklifini kabul etmedik. Yeniden inşayı tartışmak, ona yardım etmek ve onunla çalışmaktı.”

Hepsi onu görmezden geldi.

"Senin gibi başka olasılıklar mı?" Aelin, Darrow'a sordu. Duman ağzında kıvrıldı. Onu yuttu, neredeyse boğulacaktı.

Darrow pek de ürkmedi. "On dokuz yaşındaki bir suikastçının, soyundan bağımsız olarak krallığımıza geçit töreni yapmasına ve emirler vermeye başlamasına izin vermemizi pek bekleyemezsiniz."

İyice düşün, derin bir nefes al. Adamlar, para, zaten kırılmış insanlardan destek. Darrow'un sunduğu şey bu, sadece öfkenizi kontrol ederseniz kazanmaya dayanabileceğiniz şey budur.

Damarlarındaki ateşi mırıldanan korlara boğdu. "Kişisel geçmişimin sorunlu kabul edilebileceğini anlıyorum..."

"Seninle ilgili her şeyi sorunlu buluyorum prenses. En küçüğü, arkadaşlarınız ve mahkeme üyelerinizdeki seçiminizdir. Şirketinizde neden sıradan bir fahişe olduğunu ve bir hanımefendi olarak kabul edildiğini açıklayabilir misiniz? Ya da neden Maeve'nin yardakçılarından biri şimdi senin yanında oturuyor?" Rowan'a doğru bir kahkaha attı. "Prens Rowan, öyle mi?" Habercinin vardığında kulağına fısıldadığından bir araya getirmiş olmalı. "Ah, evet, seni duyduk. Ne ilginç bir olay, krallığımız en zayıf ve varisi bu kadar gençken, Maeve'nin en güvenilir savaşçılarından biri, krallığımıza bu kadar özlemle baktıktan yıllar sonra bir yer

edinmeyi başardı. Ya da belki de daha iyi soru, Prenses Aelin'in yanında hüküm sürmek varken neden Maeve'in ayaklarına kapanıp hizmet ediyorsun?"

Parmaklarının yumruk haline gelmesini önlemek için büyük çaba sarf etti. "Prens Rowan benim carranam'ım. O, her türlü şüphenin üzerindedir."

"Karanlık. Uzun zamandır unutulmuş bir terim. Maeve bu bahar Doranelle'de sana başka ne öğretti?"

Rowan'ın eli masanın altında onunkileri sıyırırken yanıtını geri ısırdı - yüzü sıkılmış, ilgisizdi. Vahşi, donmuş bir fırtınanın sakinliği. Konuşma izniniz var mı Majesteleri?

Rowan'ın Darrow'u küçük parçalara ayırma görevinden çok ama çok zevk alacağını hissediyordu. Ayrıca ona katılmaktan çok ama çok zevk alacağını hissediyordu.

Aelin, alevlerini uzak tutmak için çabalarken, sözcükleri bulamayarak hafifçe başını salladı.

Dürüst olmak gerekirse, Fae Prensi ona üç yüz yıllık soğuk şiddetle bağlanmış bir bakış attığında Darrow için biraz üzüldü. "Beni kraliçeme kan yemini etmekle şerefsizlikle mi suçluyorsun?"

Bu sözlerde insani, merhametli bir şey yok.

Onun kredisine göre, Darrow küçülmedi. Bunun yerine, Aedion'a kaşlarını kaldırdı, sonra dönüp Aelin'e başını salladı. "Bu... erkeğe kutsal yemini mi verdin?"

Ren, Aedion'u incelerken biraz ağzı açık kaldı. bronz cilt. Onu bundan korumak için orada bulunmamıştı. Ya da Adarlan'ın istilası sırasında büyü akademileri bir mezbahaya dönüştüğünde Ren'in kız kardeşlerini korumak için. Aedion, Ren'in şaşkınlığını yakaladı ve sanki daha sonra açıklayacağım der gibi başını salladı.

Ama Rowan hafif bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslandı ve bu korkunç, korkunç bir şeydi. "Krallıkları devralacak pek çok prenses tanıdım Lord Darrow ve bunların hiçbirinin bir erkeğin, en azından benim kraliçem gibi, onları bu şekilde manipüle etmesine izin verecek kadar aptal olmadığını söyleyebilirim. Ama bir taht kurma planımı yapacak olsaydım, çok daha barışçıl ve müreffeh bir krallık seçerdim." Omuz silkti. "Ama bu odadaki erkek ve kız kardeşimin kraliçelerini ya da krallıklarını hasta ettiğimden şüphelenirlerse çok uzun yaşamama izin vereceğini sanmıyorum."

Aedion sert bir şekilde başını salladı, ama yanındaki Lysandra doğruldu - öfkeyle ya da şaşkınlıkla değil, gururla. Aelin'in kalbini hafiflettiği kadar kırdı.

Aelin, Darrow'a yavaşça gülümsedi, alevler dizildi. "Bu toplantı sırasında beni aşağılamak ve suçlamak için mümkün olan her şeyin bir listesini çıkarman ne kadar sürdü?"

Darrow onu görmezden geldi ve çenesini Aedion'a doğru salladı. "Bu gece oldukça sessizsin."

Aedion, "Şu anda düşüncelerimi özellikle duymak istediğini sanmıyorum, Darrow," diye yanıtladı.

"Kan yeminin yabancı bir prens tarafından çalındı, kraliçen ona hizmet etmesi için sıradan fahişeler atayan bir suikastçı ve yine de söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Aedion'un sandalyesi inledi ve Aelin bir göz atmaya cesaret etti - onu yanlarından o kadar sıkı kavradığını görmek için parmak eklemleri bembeyazdı.

Lysandra, gergin olmasına rağmen, Darrow'a utançtan kızarma zevkini vermedi.

Ve işi bitmişti. Masanın altında parmaklarının ucunda kıvılcımlar dans ediyordu.

Ama Darrow, Aelin konuşamadan ya da odayı yakmadan devam etti. "Belki Aedion, Terrasen'de hâlâ resmi bir mevki elde etmeyi umuyorsan, Wendlyn'deki akrabanın yıllar önceki nişan teklifini yeniden gözden geçirip geçirmediğini görebilirsin. Bakalım seni aile olarak tanıyacaklar mı? Siz ve sevgili Prensesimiz Aelin nişanlanmış olsaydınız, Wendlyn krallıklarımızı resmi olarak birleştirme teklifini, muhtemelen Maeve'nin emriyle reddetmeseydi, ne fark ederdi." Rowan'a doğru bir gülümseme.

Dünyası biraz eğildi. Aedion bile solmuştu. Hiç kimse, onları nişanlamak için resmi bir girişim olduğunu ima etmemişti. Ya da Ashryvers'ın Terrasen'i gerçekten savaşa ve yıkıma terk ettiğini.

Darrow ellerini masaya koyarak, "Sevgili kitleler kurtarıcı prensesleri hakkında ne derlerse, onlar acı çekerken onun zamanını nasıl geçirdiğini duyduklarında," diye düşündü. Birbiri ardına yüzüne bir tokat. "Ama," diye ekledi Darrow, "kendini ifşa etmekte her zaman iyi oldun, Aedion. Gerçi Prenses Aelin'in ne bildiğini merak ediyorum...”

Aylin atıldı.

Alevle değil, çelikle.

Darrow'un parmakları arasında titreyen hançer, çatırdayan ocağın ışığıyla titreşti.

Yaşlı adamın yüzüne hırladı, Rowan ve Aedion yarı sandalyelerinden kalktı, Ren bir silaha uzandı ama hasta görünüyordu - şimdi Lysandra'nın olduğu yerde oturan hayalet leoparı görünce hastalandı.

Murtaugh şekil değiştirene ağzı açık kaldı. Ama Darrow, yüzü öfkeden bembeyaz olan Aelin'e baktı.

"Bana hakaret etmek istiyorsun Darrow, sonra devam et," diye tısladı Aelin, burnu neredeyse onunkine değecekti. "Ama yine benimkine hakaret ediyorsun ve bir dahaki sefere kaçırmayacağım." Gözlerini yaşlı adamın açık parmakları arasındaki, kılıcı benekli etinden ayıran kılıcın arasındaki hançere çevirdi.

"Babanın huyunu miras aldığını görüyorum," diye alay etti Darrow. "Bunasıl yönetmeyi planlıyorsun? Birinden hoşlanmadığın zaman, onları tehdit mi edeceksin?" Elini bıçaktan kaydırdı ve kollarını çaprazlamak için yeterince geri çekti. "Orlon bu davranış, bu zorbalık hakkında ne düşünürdü?"

"Kelimelerini akıllıca seç Darrow," diye uyardı Aedion.

Darrow kaşlarını kaldırdı. "Geçtiğimiz on yılda yaptığım tüm işler, feda ettiğim her şey Orlon'un adına, onu onurlandırmak ve onun krallığını, benim krallığımı kurtarmak içindi. Şımarık, kibirli bir çocuğun öfke nöbetleriyle bunu yok etmesine izin vermeyi planlamıyorum. Bu yıllarda Rifthold'un zenginliklerinden keyif aldın mı prenses? Kıyafet alıp aileni ve arkadaşlarını katleden canavara hizmet ederken bizi Kuzey'de unutmak çok mu kolaydı?"

Erkekler, para ve birleşik bir Terrasen.

"Kuzenin bile fahişeliğine rağmen kuzeyde bize yardım etti. Ve Ren Allsbrook"—Ren'e doğru bir el dalgası—"sen lüks içinde yaşarken, Ren ve büyükbabasının asi çabalarını canlı tutmanın bir yolunu bulmak için ellerinden gelen her bakırı kazıdıklarını biliyor muydun? Gecekondularda çömeldiklerini ve atların altında uyuduklarını mı?

Yeter, dedi Aedion.

"Bırak gitsin," dedi Aelin, koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak.

"Başka söylenecek ne var prenses? Sence Terrasen halkı düşmanlarına hizmet eden bir kraliçeye sahip olmaktan memnun olacak mı? Kim düşmanının oğluyla aynı yatağı paylaştı?"

Lysandra bardakları sallayarak usulca hırladı.

Darrow etkilenmemişti. "Ve şimdi şüphesiz bizim arkamızda diğer düşmana hizmet eden bir Fae Prensi ile aynı yatağı paylaşan bir kraliçe - sence halkımız bundan ne anlayacak?"

Darrow'un nasıl tahmin ettiğini, aralarında ne okuduğunu bilmek istemiyordu.

"Yatağımı kimin paylaştığı seni ilgilendirmez," dedi.

"İşte bu yüzden yönetmeye uygun değilsin. Kraliçenin yatağını kim paylaşıyorherkesin endişesi. Halkımıza geçmişiniz hakkında yalan mı söyleyeceksiniz, devrik krala hizmet ettiğinizi inkar mı edeceksiniz - ve onun oğluna da farklı bir şekilde hizmet ettiğinizi?"

Masanın altında, Rowan'ın eli kendi elini tutmak için dışarı çıktı, parmakları buzla kaplıydı ve ateşi yatıştırdı ve tırnaklarında titremeye başladı. Uyarmak ya da azarlamak için değil - sadece ona kendisinin de kalaylı yemek tabağını kullanarak Darrow'un suratını parçalamamak için mücadele ettiğini söylemek için.

Bu yüzden, parmaklarını Rowan'ınkilere bağlarken bile Darrow'un bakışlarını kırmadı.

"İnsanlarıma söyleyeceğim," dedi Aelin sessizce ama zayıf değil, "bütün gerçeği. Onlara sırtımdaki Endovier'den, vücudumdaki Celaena Sardothien'den kalma yara izlerini göstereceğim ve onlara yeni Adarlan Kralı'nın bir canavar olmadığını söyleyeceğim. Onlara tek bir düşmanımız olduğunu söyleyeceğim: Morath'taki piç kurusu. Ve Dorian Havilliard hayatta kalmak ve iki krallığımız arasında gelecekteki barış için tek şans."

"Ya o değilse? Cam olanı kırdığın gibi onun taş kalesini de paramparça edecek misin?"

Chaol bundan aylar önce bahsetmişti. Sıradan insanların onun gücüne karşı çek talep edebileceğini daha fazla düşünmeliydi. Etrafında toplanan mahkemenin

gücüne karşı. Ama bırakın Darrow camdan kaleyi paramparça ettiğine inansın; bırakın kralı öldürdüğüne inansın. Potansiyel olarak feci gerçeklerden daha iyi.

"Hala Terrasen'in bir parçası olmak ister misin," diye devam etti Darrow, hiçbiri cevap vermediğinde, "Eminim Aedion, Zehir'de senin için bir şeyler bulabilir. Ama Orynth'te sana bir faydam olmayacak."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

Gri gözleri çakmaktaşına döndü. “Yönetme hakkınızı tanımıyorum; Seni Terrasen'in gerçek Kraliçesi olarak tanımıyorum. Bir zamanlar amcanızın sarayında kalan çoğunluğu oluşturan Lordlar Sloane, Ironwood ve Gunnar da öyle. Allsbrook ailesi olsa bileSizin tarafınızdaysa, bu hala dörde karşı bir oy demektir. General Ashryver'ın burada hiçbir arazisi veya unvanı yok ve sonuç olarak söz hakkı da yok. Leydi Lysandra'ya gelince, Caraverre tanınan bir bölge değil, onun soyunu ya da bu toprakları satın almanızı tanımıyoruz." Resmi bir beyan için resmi sözler. "Bizim davetimiz olmadan Orynth'e döner ve tahtınızı ele geçirirseniz, bu bir savaş ve ihanet olarak kabul edilir." Darrow ceketinden bir parça kağıt çıkardı - bir sürü süslü yazı ve altta dört farklı imza. "Şu andan itibaren, aksi kararlaştırılana kadar, kan yoluyla bir prenses olarak kalacaksın - ama kraliçe değil."

Görüntüler5Görüntüler

Aelin baktı ve o kağıda, bu geceden çok önce imzalanan isimlere, onunla tanışmadan aleyhine karar veren adamlara, geleceğini, krallığını değiştiren adamlara, sadece imzalarıyla baktı.

Belki de bu toplantıyı yapmak için Orynth'e gelene kadar beklemeliydi - halkı onun döndüğünü görene ve onu sarayın kenarına kadar tekmelemek daha zor olacaktı.

Aelin nefes aldı, "Kıyametimiz Adarlan'ın güneyinde toplanıyor - yine de odaklandığınız şey bu mu?"

Darrow, "Senin… beceri setine ihtiyacımız olduğunda, haber göndereceğiz."

İçinde ateş yanmadı, bir kor bile. Sanki Darrow yumruğunu sıkmış, söndürmüş gibi.

Aedion o efsanevi küstahlığın bir iması ile, "Yıkım," dedi, "Aelin Galathynius'tan başkasına cevap vermeyecek."

"Yıkım," diye tükürdü Darrow, "artık komuta bizim. Tahtta uygun bir hükümdar olmaması durumunda, Terrasen ordularını lordlar kontrol eder." Aelin'i tekrar gözden geçirdi, sanki şehrine herkesin gözü önünde geri dönmek için yaptığı belirsiz planı seziyormuş gibi, Aelin'i dışarıda bırakmasını zorlaştırmak için, oluştukça parıldadı. "Orynth'e ayak bas kızım, bedelini ödeyeceksin."

"Bu bir tehdit mi?" Aedion hırladı, yanında Orynth'in Kılıcı'nın kabzasını kavramaya çalışan bir el vardı.

"Yasa bu," dedi Darrow basitçe. "Galathynius hükümdarlarının bir nesli onurlandırıldı."

Kafasında öyle bir kükreme, öte dünyada öyle bir boşluk vardı ki.

General enkarne olan Aedion, "Valg üzerimize yürüyor - bir Valg kralı üzerimize yürüyor," dedi. "Ve kraliçen Darrow, onları uzak tutabilecek tek kişi olabilir."

"Savaş bir sayılar oyunudur, sihir değil. Bunu biliyorsun, Aedion. Theralis'te savaştınız." Orynth'in önündeki büyük ova, imparatorluğun üzerlerine çöktüğü son, ölüme mahkûm savaşa ev sahipliği yaptı. Terrasen'in kuvvetlerinin ve komutanlarının çoğu kan banyosundan uzaklaşmamıştı, bu yüzden günler sonra akan nehirler kırmızıya döndü. Aedion bunun içinde savaştıysa... Tanrılar, daha on dört yaşında olmalıydı. Midesi döndü. Darrow sözlerini şöyle tamamladı: "Büyü daha önce bir kez bizi başarısızlığa uğrattı. Bir daha güvenmeyeceğiz" dedi.

Aedion tersledi, "Müttefiklere ihtiyacımız olacak..."

"Müttefik yok," dedi Darrow. "Majesteleri yararlı olmaya ve evlilik yoluyla bize erkek ve silah kazanmaya karar vermedikçe" - Rowan'a keskin bir bakış - "yalnızız."

Aelin bildiklerini, elde etmek için planladığı ve öldürdüğü parayı açıklamayı tartıştı, ama...

İçine soğuk ve yağlı bir şey çarptı. Yabancı bir kral veya prens veya imparatorla evlilik.

Bu maliyet olur mu? Sadece kan dökülmesinde değil, aynı zamanda hayallerde mi?Ebedi bir prenses olmak ama asla kraliçe olmak? Sadece büyüyle değil, kanındaki diğer güçle de savaşmak için: kraliyet.

Rowan'a bakamıyordu, o çam yeşili gözlere hasta olmadan bakamıyordu.

Bir keresinde Dorian'a gülmüştü - onun ruh bağı dışında herhangi biriyle evlilik düşüncesinin iğrenç olduğunu kabul ettiği için onu azarlamış ve gülmüştü. Krallığının huzuru yerine aşkı seçtiği için onu azarlamıştı.

Belki de tanrılar ondan nefret ediyordu. Belki de bu onun sınavıydı. Köleliğin bir biçiminden kaçmak, yalnızca diğerine geçmek için. Belki de Rifthold'un zenginliğindeki o yılların cezası buydu.

Darrow ona küçük, memnun bir gülümseme gönderdi. "Bana müttefikler bul, Aelin Galathynius ve belki de Terrasen'in geleceğindeki rolünü düşünebiliriz. Üzerinde düşün. Buluşmamızı istediğin için teşekkür ederim."

Aelin sessizce ayağa kalktı. Diğerleri de yaptı. Darrow'a sakla.

Aelin imzaladığı kağıdı aldı ve lanet olası kelimeleri, karalanmış imzaları inceledi. Çatırdayan ateş tek sesti.

Aylin susturdu.

Ve mumlar. Ve masanın üzerindeki ferforje avize.

Karanlık çöktü, sadece ikiz keskin nefes alışlarıyla bölündü—Murtaugh ve Ren. Yağmurun pıtırtıları siyah odayı doldurdu.

Aelin karanlığa doğru, Darrow'un oturduğu yere doğru konuştu. "Lord Darrow, buna alışmanızı öneririm. Çünkü bu savaşı kaybedersek, karanlık sonsuza dek hüküm sürecek."

Bir çizik ve bir tıslama oldu - sonra masada bir mum yakarken bir kibrit fışkırdı. Darrow'un kırışmış, nefret dolu yüzü görüntüye girdi. "İnsanlar kendi ışıklarını yapabilirler, Brannon'un Varisi."

Aelin, Darrow'un kıvılcım çıkardığı tek aleve baktı. Elindeki kağıt küle döndü.

Daha o konuşamadan Darrow, "Bu bizim yasamız, bizim hakkımız. SenBu kararı görmezden gelirsen prenses, ailenin uğruna can verdiği her şeyi kirletirsin. Terrasen Lordları konuştu."

Rowan'ın eli beline karşı sağlamdı. Ama Aelin yüzü gergin bir şekilde Ren'e baktı. Ve kafasındaki kükreme üzerine, "Benim lehime oy verseniz de vermeseniz de bu mahkemede size yer var. Aedion ve kaptanın yapmasına

yardım ettiğin şey için. Nehemya için.” Ren ile çalışmış olan Nehemia, onunla savaştı. Ren'in gözlerinde acıya benzer bir şey dalgalandı ve konuşmak için ağzını açtı ama Darrow onun sözünü kesti.

Darrow, "Bu ne büyük bir kayıptı," diye tükürdü. "Aslında son nefesine kadar savaşan halkına adanmış bir prenses..."

Rowan yumuşak bir sesle, "Bir kelime daha," dedi, "ve kaç lordun seni desteklediği ya da yasalarının ne olduğu umurumda değil. Bununla ilgili bir kelime daha edersen, sen daha o sandalyeden kalkmadan seni gebertirim. Anlamak?"

Darrow ilk kez Rowan'ın gözlerinin içine baktı ve orada beklediğini gördüğü ölümle ağladı. Ama lordun sözleri, arkalarında ürkütücü bir uyuşukluk bırakarak izlerini bulmuştu.

Aedion, Aelin'in hançerini masadan kaptı. "Düşüncelerinizi dikkate alacağız." Kalkanını kaldırdı ve Aelin'i odadan çıkarmak için elini omzuna koydu. Ayaklarını hareket ettiren, o kalın uyuşukluğu kesen yalnızca o ezik ve yaralı kalkanın, yanında asılı duran eski kılıcın görüntüsüydü.

Ren kapıyı açmak için ilerledi, onu taramak için koridora adım attı ve Lysandra'ya geniş bir yatak vererek yanından geçerken, Evangeline ve Fleetfoot kabarık kuyruğunda, gizliliğin kahretsin.

Aelin genç lordun gözleriyle karşılaştı ve Lysandra homurdanarak koridordan aşağı indiğinde bir şeyler söylemek için nefes aldı.

Aelin'in eline anında bir hançer geldi, açılı ve hazırdı.

Ama onlar için can atan Darrow'un habercisiydi.

"Rifthold," diye soludu, kayarak durup üzerlerine yağmur yağdırdı. "Ferian Geçidi'ndeki gözcülerden biri az önce yanından geçti. Ironteeth sunucusu Rifthold'a uçar. Şehri yağmalamak istiyorlar.”

Kitap başlığı

Aelin hanın parıltısının hemen yanında bir açıklıkta duruyordu, soğuk yağmur saçlarını sıvazlıyor ve teninde şişlikler oluşturuyordu. Hepsini ıslattı, çünkü Rowan ona verdiği fazladan bıçakları taktı ve sihrinin her bir damlasını yapmak üzere olduğu şey için sakladı.

Habercinin aldığı bilgiyi -pek de fazla değil- dökmesine izin vereceklerdi.

Ferian Gap'te kalan Demirdiş ordusu şimdi Rifthold için uçuyordu. Hedefleri Dorian Havilliard olurdu. Ölü ya da diri.

Yarın akşama kadar şehre varacaklardı ve Rifthold alındıktan sonra... Erawan'ın kıtanın ortasındaki ağı tamamlanmış olacaktı. Melisande, Fenharrow veya Eyllwe'den gelen hiçbir kuvvet onlara ulaşamadı ve Terrasen'in hiçbir kuvveti de onlara ulaşamadı. Dağların etrafında dolaşmak için aylar harcamadan olmaz.

"Şehir için yapılacak bir şey yok," dedi Aedion, sesi yağmuru yarıp geçiyordu. Üçü büyük bir meşe örtüsünün altında oyalandılar, hepsi de şimdi insan biçimine dönmüş Evangeline ve Lysandra ile konuşan Ren ve Murtaugh'a göz kulak oldular. Kuzeni devam etti, sırtındaki kalkana vuran yağmur, "Eğer cadılar Rifthold'da uçuyorsa, o zaman Rifthold çoktan gitmiş demektir."

Aelin, Manon Karagaga'nın saldırıya liderlik edip etmeyeceğini merak etti - eğer bu bir lütuf olacaksa. Kanat Lideri onları daha önce bir kez kurtarmıştı, ancak sadece bir hayat borcunun ödenmesi için. Cadının yakın zamanda onlara bir kemik atmak zorunda hissedeceğinden şüpheliydi.

Aedion, Rowan'ın bakışlarıyla karşılaştı. “Dorian ne pahasına olursa olsun kurtarılmalıdır. Perrington'ın—Erawan'ın—tarzını biliyorum. Verdikleri hiçbir söze inanmayın ve Dorian'ın tekrar alınmasına izin vermeyin.” Aedion bir elini yağmurdan ıslanmış saçlarından geçirdi ve ekledi, "Ya da kendin, Rowan."

Duyduğu en iğrenç sözlerdi bunlar. Rowan'ın onaylayan başı, dizlerinin bükülmesine neden oldu. hakkında düşünmemeye çalıştı.Aedion'un az önce prense verdiği iki cam şişe. İçerdikleri şey. Onları ne zaman ve nereden aldığını bile bilmiyordu.

Bundan başka bir şey. Dışında bir şey-

Rowan'ın eli onun elini okşadı. "Onu kurtaracağım," diye mırıldandı.

“Öyle olmasaydı senden bunu istemezdim… Dorian hayati önem taşıyor. Onu kaybedersen Adarlan'daki desteğimizi de kaybederiz." Ve Morath'a karşı durabilecek birkaç büyü ustasından biri.

Rowan'ın başı sertti. "Sana hizmet ediyorum, Aelin. Beni kullandırdığın için özür dileme."

Çünkü sadece sihriyle rüzgarlara binen Rowan, Rifthold'a zamanında ulaşabilir. Şimdi bile geç kalmış olabilir. Aelin güçlükle yutkundu, dünyanın ayaklarının altından söküldüğü duygusuyla savaştı.

Ağaç hattının yakınında bir hareket parıltısı gözüne çarptı ve Aelin boğumlu bir meşenin dibindeki küçük, cılız ellerden geriye kalanları incelerken yüzünü tarafsız hale getirdi. Diğerlerinin hiçbiri onun yönünde göz kırpmadı.

Rowan silahlarıyla işini bitirdi ve Aedion'la onun arasına bir savaşçının açık sözlülüğüyle baktı. "Prens'i emniyete aldıktan sonra seninle nerede buluşacağım?"

Aedion, "Kuzeye koş. Ferian Boşluğu'ndan uzak dur—"

Darrow açıklığın diğer ucunda belirdi ve Murtaugh'un kendisine gelmesi için bir emir havladı.

"Hayır," dedi Aylin. Her iki savaşçı da döndü.

Kuzeye, sağanak yağmura ve şimşeklere baktı.

Orynth'e ayak basmayacaktı; evini göremeyecekti.

Bana müttefikler bulun, diye alay etmişti Darrow.

Küçük Halk'ın birkaç metre ötedeki yağmurun kamçıladığı ağacın gölgesinde bıraktıklarına bakmaya cesaret edemedi.

Aelin, Aedion'a dedi ki, "Ren'e güvenilecekse, ona Zehir'e gitmesini ve kuzeyden ilerlemeye ve baskıya hazır olmasını söyle. Biz eğeronlara liderlik etmemek için, ellerinden geldiğince Darrow'un emirlerini yerine getirmek zorunda kalacaklar."

Aedion'un kaşları kalktı. "Ne düşünüyorsun?"

Aelin çenesini Rowan'a doğru salladı. "Bir tekne al ve Dorian'la güneye seyahat et. Arazi çok riskli, ancak denizlerdeki rüzgarlarınız sizi birkaç gün içinde oraya götürebilir. Kafatası Körfezi'ne."

"Kahretsin," diye nefes aldı Aedion.

Ama Aelin başparmağıyla Ren ve Murtaugh'u omzunun üzerinden göstererek kuzenine, "Bana onların Kaptan Rolfe ile iletişim halinde olduklarını söylemiştin. Birinden bizim için bir tavsiye mektubu yazmasını isteyin. Şimdi."

Aedion, "Rolfe'u tanıdığını sanıyordum," dedi.

Aelin ona zoraki bir gülümseme gönderdi. “O ve ben ayrıldık… en hafif tabirle kötü şartlarla. Ama eğer Rolfe bizim tarafımıza dönebilirse..."

Aedion onun için sözlerini bitirdi, "O zaman Kuzey ve Güney'i birleştirebilecek küçük bir filomuz olurdu - ablukalara göğüs gereriz."

Ve bunu ödemek için Arobynn'den tüm o altını almış olması iyi bir şeydi. "Skull's Bay saklanabileceğimiz, diğer krallıklarla bağlantı kurabileceğimiz tek güvenli yer olabilir." Eğer doğru oynarsa, Rolfe'nin onlara bir abluka koşucusu filosundan çok daha fazlasını sunabileceğini söylemeye cesaret edemedi. Rowan'a, "Bizi orada bekle. Bu gece sahile gideceğiz ve Ölü Adalar'a yelken açacağız. İki hafta arkanda olacağız.”

Aedion, Rowan'ın omzuna veda etti ve Ren ve Murtaugh'a yöneldi. Bir kalp atışı sonra, yaşlı adam, Darrow'un topuklarının üzerinde, cevaplar talep ederek hana topallayarak giriyordu.

Murtaugh o mektubu Rolfe'ye yazdığı sürece umurunda değildi.

Rowan ile yalnız kalan Aelin, "Darrow benden bu emri yatarak almamı bekliyor. Ama Güney'de bir ordu toplayabilirsek Erawan'ı doğrudan Bane'in bıçaklarına itebiliriz."

"Hala Darrow ve diğerlerini ikna etmeyebilir..."

"Bununla sonra ilgileneceğim," dedi, başını iki yana sallarken su püskürterek. "Şimdilik bu savaşı kaybetmek gibi bir planım yok çünkü yaşlı bir piç kral oynamayı sevdiğini öğrendi."

Rowan'ın sırıtışı şiddetli ve kötüydü. Eğildi, ağzını onunkilere yasladı. "O tahtı elinde tutmasına da izin vermek gibi bir planım yok, Aelin."

Sadece "Bana geri dön" diye nefes aldı. Rifthold'da onu neyin beklediği düşüncesi onu tekrar etkiledi. Tanrılar - oh, tanrılar. Eğer ona bir şey olursa…

Parmaklarını ıslak yanağına bastırıp baş parmağıyla ağzını takip etti. Bir elini kaslı göğsüne, tam da o iki zehir şişesinin saklandığı yere koydu. Bir anlığına, içindeki ölümcül sıvıyı buhara dönüştürmeyi tartıştı.

Ama Rowan yakalandıysa, Dorian yakalandıysa... “Yapamam—gitmene izin verememem—”

"Yapabilirsin," dedi tartışmaya pek yer bırakmadan. Prens komutanının sesi. "Ve yapacaksın." Rowan tekrar ağzının izini sürdü. "Beni tekrar bulduğunda, o geceyi yaşayacağız. Nerede ve kimin yanında olduğu umurumda değil." Boynuna bir öpücük kondurdu ve yağmurdan kaygan tenine "Sen benim Ateş Yüreğimsin" dedi.

Yüzünü iki eliyle tuttu ve onu öpmek için aşağı çekti.

Rowan kollarını ona doladı, onu kendine bastırdı, elleri sanki onun hissini avuçlarına alıyormuş gibi geziniyordu. Öpüşü vahşiydi - buz ve ateş birbirine karışıyordu. Onlar nefes nefese uzaklaşırken yağmur bile durmuş gibiydi.

Ve yağmurun, ateşin ve buzun içinden, karanlığın, şimşeklerin ve gök gürültüsünün içinden, kafasında bir kelime titreşti, bir cevap ve bir meydan okuma ve hemen inkar ettiği, görmezden geldiği bir gerçek. Kendisi için değil, onun için—onun için—

Rowan şimşekten daha parlak bir flaşla kıpırdandı.

Göz kırpmayı bitirdiğinde, büyük bir şahin ağaçların arasından kanat çırparak yağmurla savrulan geceye doğru uçuyordu. Rowan bir çığlık attı.Sağa yattı - kıyıya doğru- ses bir veda, bir söz ve bir savaş çığlığı.

Aedion yaklaşıp omzunu kavradığında Aelin boğazındaki sıkışmayı yuttu. "Lysandra, Murtaugh'un Evangeline'i almasını istiyor. 'Bayan eğitimi' için. Kız gitmeyi reddediyor. Yardım etmeniz gerekebilir.”

Kız gerçekten de metresine yapışmıştı, omuzları ağlamasının şiddetiyle titriyordu. Murtaugh çaresizce baktı, şimdi handan dönmüştü.

Aelin, zemin gıcırdayarak çamurun içinde ilerledi. Ne kadar uzak, ne kadar uzun zaman önce, mutlu sabahları şimdi görünüyordu.

Evangeline'in sırılsıklam saçlarına dokundu ve kız, Aelin'in ona, “Sen benim sarayımın bir üyesisin. Ve bu şekilde, bana cevap veriyorsun. Akıllısın, cesursun

ve neşelisin ama benim bile adım atmaktan korktuğum karanlık, korkunç yerlere gidiyoruz."

Evangeline'in dudağı titredi. Aelin'in göğsünde bir şey gerildi, ama alçak bir ıslık çaldı ve yağmurdan atlarının altında sinmiş olan Fleetfoot, sindi.

Fleetfoot'a bakmana ihtiyacım var, dedi Aelin, tazının nemli kafasını, uzun kulaklarını okşayarak. "Çünkü o karanlık, korkunç yerlerde bir köpek tehlikede olurdu. Onun güvenliği konusunda güvendiğim tek kişi sensin. Benim için ona bakabilir misin?" Yoldaki o mutlu, sakin, sıkıcı anları daha çok sevmeliydi. Hep birlikte oldukları her saniyenin tadını çıkarmalıydı, hepsi güvende.

Kızın üzerinde Lysandra'nın yüzü gergindi - gözleri yağmurdan daha fazlasıyla parlıyordu. Ama bayan, Murtaugh'u bir kez daha bir yırtıcı hayvanın odağıyla incelerken bile Aelin'e başını salladı.

Aelin, Evangeline'e Fleetfoot'un sırılsıklam kafasını öpmek için çömelerek, "Lord Murtaugh ile kal, bu mahkeme ve işleyişi hakkında bilgi al ve arkadaşımı koru" dedi. Bir kere. İki kere. Köpek dalgın dalgın suratını yaladı. "Bunu yapabilir misin?" Aylin tekrarladı.

Evangeline köpeğe, metresine baktı. Ve başını salladı.

Aelin kızın yanağını öptü ve kulağına fısıldadı, "Bu sefil yaşlı adamlar üzerinde sihrini yap, bu sırada." Kıza göz kırpmak için çekildi. "Beni krallığımı geri kazan Evangeline."

Ama kız gülümsemenin ötesindeydi ve tekrar başını salladı.

Aelin Fleetfoot'u son bir kez öptü ve Lysandra çamurda kızın önünde diz çöküp ıslak saçlarını arkaya atıp Fae kulaklarının algılayamayacağı kadar alçak sesle konuşurken bekleyen kuzenine döndü.

Aedion gözlerini Lysandra'dan ve kızdan uzaklaştırıp başını Ren ve Murtaugh'a doğru eğdiğinde ağzı sert bir çizgi halindeydi. Aelin, Allsbrook lordlarından birkaç adım ötede durarak onun yanında adım attı.

Murtaugh, mumla kapatılmış bir tüpü uzatarak, Mektubunuz Majesteleri, dedi.

Aelin teşekkür ederek başını eğerek aldı.

Aedion Ren'e, "Bir tiranı diğeriyle değiştirmek istemiyorsan, Bane'i ve diğerlerini kuzeyden itmeye hazır hale getirmeni öneririm." dedi.

Murtaugh torunu için cevap verdi, "Darrow iyi demek..."

"Darrow," diye araya girdi Aedion, "artık sınırlı günleri olan bir adam."

Hepsi ona baktı. Ama Aelin hanın ağaçların arasında titreşmesini izledi ve yaşlı adam bir kez daha onlara doğru hücum etti, başlı başına bir doğa gücüydü. "Darrow'a dokunmayız" dedi.

"Ne?" Aedion patladı.

Aelin, "Tüm paramla bahse girerim ki, zamansız bir ölümle karşılaşırsa, bir daha Orynth'e ayak basmamamız için gerekli adımları atmıştır." dedi. Murtaugh ona sert bir şekilde başını salladı. Aylin omuz silkti. "Yani ona dokunmayacağız. Biz onun oyununu oynuyoruz; kurallara, yasalara ve yeminlere göre oynuyoruz."

Birkaç metre ötede, Lysandra ve Evangeline hâlâ yumuşak bir sesle konuşuyorlardı, kız şimdi metresinin kollarında ağlıyordu, Fleetfoot endişeyle kalçasına sürtüyordu.

Aelin, Murtaugh'un bakışlarıyla karşılaştı. "Seni tanımıyorum Lordum, ama bu uzun yıllar boyunca amcama, aileme sadık kaldın." Gizli bir kılıfı olmayan bir hançeri uyluğu boyunca kaydırdı. Avucunu dilimlerken irkildiler. Aedion bile başladı. Aelin kanlı avucunu yumruk yapıp aralarında havada tuttu. "Bu sadakat yüzünden,O kıza fiziksel ya da başka bir zarar gelirse, hangi yasaların var olduğu, hangi kuralları çiğneyeceğim umurumda değil dediğimde, kan vaatlerinin benim için ne anlama geldiğini anlayın." Lysandra şimdi onlara dönmüştü, değişken duyuları kanı algılıyordu. "Evangeline incinirse yanarsın. Hepiniz."

"Sadık sarayını tehdit mi ediyorsun?" Darrow birkaç metre ötede durduğunda soğuk bir sesle alay etti. Aylin onu görmezden geldi. Murtaugh geniş gözlüydü - Ren de öyle.

Kanı kutsal toprağa sızdı. "Bu senin sınavın olsun."

Aedion yemin etti. O anladı. Terrasen Lordları bir çocuğu krallıklarında güvende tutamazlarsa, Evangeline'i kurtarmayı, kendilerine hiçbir iyilik yapamayan, onlara hiçbir servet ya da rütbe kazandıramayan birine bakmayı kendi içlerinde bulamazlarsa… yok olmayı hak ederlerdi.

Murtaugh tekrar eğildi. "İrade benimdir, Majesteleri." Sessizce ekledi, "Torunlarımı kaybettim. Bir tane daha kaybetmeyeceğim." Bununla yaşlı adam, lordu kenara çekerek Darrow'un beklediği yere doğru yürüdü.

Kalbi sıkıştı ama Aelin yağmurdan sırılsıklam olmuş başlığının gölgelerinde gizlenen o yara izini Ren'e söyledi, "Keşke konuşmak için zamanımız olsaydı. Açıklama zamanım geldi."

“Bu krallıktan uzaklaşmak konusunda iyisin. Şimdi neden farklı olacağını anlamıyorum.”

Aedion bir hırladı ama Aelin onun sözünü kesti. "Beni istediğin kadar yargıla, Ren Allsbrook. Ama bu krallığı hayal kırıklığına uğratma.”

Ren'in gözlerinde söylenmeyen tepkinin parıldadığını gördü. On yıldır yaptığın gibi.

Darbe alçaktan ve derinden vurdu, ama o arkasını döndü. Bunu yaparken, Ren'in gözlerinin küçük kıza nasıl düştüğünü fark etti - Evangeline'in yüzündeki acımasız yara izlerine. Kendi başına olanlara yakın ikizler. Bakışlarında bir şey yumuşadı, sadece biraz.

Ama Darrow şimdi Aelin'e doğru gümbürdeyerek Murtaugh'u iterek geçiyordu, yüzü öfkeden bembeyazdı. "Sen..." diye başladı.

Aelin elini kaldırdı, alev parmak uçlarına sıçradı, yağmur üstüne buhar. Derin kesikten bileğinden aşağı doğru kıvrılan kan, sağ elindeki kardeşe, Goldryn'in yakutu kadar parlak, omzunun üzerinden bakıyordu. "Bir söz daha vereceğim," dedi, önlerine indirirken kanlı elini yumruk haline getirerek. Darrow gerildi.

Kanı Terrasen'in kutsal toprağına damladı ve gülümsemesi ölümcül oldu. Aedion bile onun yanında nefesini tuttu.

Aelin, “Sana söz veriyorum, ne kadar ileri gidersem gideyim, bedeli ne olursa olsun, yardımımı istediğinde geleceğim. Kanım üzerine, ailemin adı üzerine, senin bana sırtını döndüğün gibi Terrasen'e de sırtımı dönmeyeceğime söz veriyorum. Sana söz veriyorum Darrow, o gün geldiğinde ve sen benim yardımım için emeklediğinde krallığımı gururumun önüne koyacağım ve seni bunun için öldürmeyeceğim. Sanırım gerçek ceza, sefil hayatının geri kalanında beni tahtta görmek olacak."

Yüzü beyazdan mora dönmüştü.

Arkasını döndü.

"Nereye gittiğini düşünüyorsun?" Darrow talep etti. Yani Murtaugh, Ölü Adalar'a gitme planında onu doldurmamıştı. İlginç.

Omzunun üzerinden baktı. “Eski borçları ve vaatleri aramak. Katiller, hırsızlar, sürgünler ve halktan bir ordu kurmak. Çok, çok uzun zaman önce başlamış olanı bitirmek için.”

Sessizlik onun cevabıydı.

Böylece Aelin ve Aedion, Lysandra'nın onları izlediği yere gittiler, yağmurda ciddi bir yüzle, Evangeline kendini kucaklarken Fleetfoot sessizce ağlayan kıza yaslandı.

Aelin, şekil değiştirene ve generale, kalbinden üzüntüyü, zihninden acı ve endişeyi kilitleyerek, “Şimdi seyahat ediyoruz” dedi.

Ve atları toplamak için dağıldıklarında, Murtaugh ve Ren'in önünde Evangeline'in sırılsıklam olmuş kafasına bir öpücük gönderen Aedion, onu hatırı sayılır bir nezaketle hana geri götürdü, Darrow hiçbir şey yapmadan ilerledi. ne olursa olsun veda, Aelin yalnızken sonunda o gölgeli, boğumlu ağaca yaklaştı.

Küçük Halk bu sabahki wyvern saldırısını biliyordu.

Bu yüzden, zaten yağmur altında parçalanan bu küçük heykelin başka bir mesaj olduğunu varsaymıştı. Sadece onun için bir tane.

Brannon'un sahildeki tapınağı özenle yapılmıştı - sütunları ve sunağı oluşturmak için dallardan ve kayalardan zekice küçük bir mekanizma ... Ve ortasındaki kutsal kayanın üzerinde, ham koyun yününden beyaz bir geyik yaratmışlardı, onun güçlü boynuzları hiç yoktu. dikenleri kıvırmaktan daha fazlası.

Bir emir - nereye gideceği, neyi elde etmesi gerektiği. Dinlemeye, birlikte oynamaya istekliydi. Diğerlerine gerçeğin sadece yarısını anlatmak anlamına gelse bile.

Aelin tapınağın yeniden inşasını parçaladı ama geyiği avucunda bıraktı, yün yağmurda söndü.

Aedion ve Lysandra onları daha da yakına çekerken atlar çentiklendi ama Aelin uzaktaki, geceyle örtülü ağaçların arasından çıkmadan önce onun kalp atışlarını

hissetti. Ormanda bir hayaletten, kadim bir tanrının rüyasının hayalinden başka bir şey olamayacak kadar uzakta.

Zar zor nefes alarak onu cesaret edebildiği kadar izledi ve Aelin atına bindiğinde, o siyah kapüşonunu çekerken yüzünde yağmurun parlamadığını arkadaşlarının anlayıp anlayamayacağını merak etti.

Acaba onlar da, ormanın derinliklerinde nöbet tutan Kuzey'in Efendisi'ni, yağmurda kısılan beyaz geyiğin ölümsüz parıltısını Aelin Galathynius'a veda etmek için gelip görmediklerini merak ettiler.

Görüntüler6Görüntüler

Adarlan Kralı Dorian Havilliard sessizlikten nefret ediyordu.

Taş kalesinin neredeyse boş salonlarında yanında yürüyen, geceleri dağınık kule odasının köşesine çömelmiş, her öğünde masanın karşısında oturan arkadaşı olmuştu.

Bir gün kral olacağını her zaman biliyordu.

Parçalanmış bir tahtı ve boş bir kaleyi miras almayı beklemiyordu.

Annesi ve küçük erkek kardeşi hala Ağrı'daki dağ evlerine yerleşmişlerdi. Onlar için göndermemişti. Kalma emrini vermişti aslında.

Keşke bu, annesinin döven mahkemesinin geri dönüşü anlamına gelecekse ve o da onların gevezeliklerine karşı sessizliği memnuniyetle kabul edecekse. Keşke annesinin yüzüne, kardeşinin yüzüne bakmak ve camdan kaleyi kimin yıktığı, saraylıların çoğunu kimin katlettiği ve babasına kimin son verdiği hakkında yalan söylemek anlamına gelse.Babasının ne olduğu, içinde yaşayan iblis hakkında yalan söylüyordu.

Annesiyle birlikte üreyen bir iblis - bir değil, iki kez.

Özel kulesinin tepesindeki küçük taş balkonda duran Dorian, batan güneşin altında Rifthold'un parıldayan yayılımına, denizden içeri doğru kıvrılan Avery'nin parıldayan şeridine, bir yılanın kıvrımları gibi şehrin etrafında kıvrılarak baktı. ve sonra kıtanın kalbinden dümdüz akıyor.

Ellerini manzaranın önünde kaldırdı, avuçları egzersizlerden ve kendi kendine öğrenmeye zorladığı kılıç oyunundan nasırlaşmıştı. En sevdiği muhafızlar - Chaol'un adamları- hepsi ölmüştü.

İşkence gördü ve öldürüldü.

Wyrdstone yakasının altında geçirdiği zamana dair anıları loş ve bulanıktı. Ama kabuslarında bazen bu kalenin çok aşağısındaki bir zindanda durur, kendi olmayan kanları kaplar, kendine ait olmayan çığlıklar kulaklarında çınlar, ondan merhamet dilenirdi.

O değil, dedi kendi kendine. Valg prensi yapmıştı. Babası yapmıştı.

Nesryn Faliq'in arkadaşı olan yeni Muhafız Komutanı'nın bakışlarını karşılamakta hâlâ zorluk çekiyordu çünkü adamdan ona nasıl dövüşeceğini göstermesini, daha güçlü ve daha hızlı olmasına yardım etmesini istemişti.

Bir daha asla. Bir daha asla zayıf, işe yaramaz ve korkmuş olmayacaktı.

Dorian, Antica'yı görebilecekmiş gibi bakışlarını güneye çevirdi. Chaol ve Nesryn'in oraya varıp varmadıklarını merak etti - arkadaşının zaten Torre Çeşme'de olup olmadığını merak etti, kırık vücudunu yetenekli ustalar tarafından iyileştirdi.

Babasının içindeki iblis de bunu yapmıştı - Chaol'un omurgasını kırmıştı.

Babasının içinde savaşan adam, darbenin ölümcül olmasını engellemişti.

Dorian böyle bir kontrole, böyle bir güce sahip değildi. iblisin kendi vücudunu kullanmasını izledi - iblis işkence edip öldürüp istediğini aldığında. Belki de babası sonunda daha güçlü adam olmuştu. Daha iyi adam.

Onu bir erkek olarak tanıma şansı hiç olmamıştı. İnsan olarak.

Dorian parmaklarını esneterek avucunda buz kıvılcımları çıkardı. Ham büyü - yine de burada ona öğretecek kimse yoktu. Sormaya cesaret ettiği kimse yoktu.

Balkon kapısının yanındaki taş duvara yaslandı.

Elini boğazını işaretleyen soluk banda doğru kaldırdı. Antrenman dışında geçirdiği saatlere rağmen, bir zamanlar yakanın uzandığı teni altın rengine dönmemişti. Belki hep solgun kalacaktı.

Belki de o iblis prensin tıslayan sesi her zaman rüyalarına musallat olacaktı. Belki de her zaman Sorscha'nın kanı gibi, Aelin'in onu bıçaklarkenki kanı gibi ter hissiyle uyanırdı.

Aylin. Ne ondan ne de kraliçenin krallığına dönüşüyle ilgili kimseden tek kelime çıkmadı. Endişelenmemeye, neden böyle bir sessizliğin olduğunu düşünmeye çalıştı.

Böyle bir sessizlik, Nesryn ve Chaol'un gözcüleri ona Morath'ın kıpır kıpır olduğu haberini getirdiğinde.

Dorian içeriye, dağınık masasındaki kağıt yığınına baktı ve yüzünü buruşturdu. Uyumadan önce hâlâ yapması gereken iğrenç miktarda evrak işi vardı: imzalanacak mektuplar, okunacak planlar...

Şehirde şimşek çaktı.

Sabahın karanlık saatlerine kadar uyanmak istemiyorsa, belki de işe gitmesi gerektiğine dair bir işaret. Dorian burnundan sertçe iç çekerek içeri döndü ve gök gürledi yeniden.

Çok erken ve ses çok kısa sürdü.

Dorian ufku taradı. Bulut yok - kırmızı, pembe ve altın rengi gökyüzünden başka bir şey yok.

Ancak kalenin tepesinin eteğinde uzanan şehir durmuş gibiydi. Bom tekrar duyulduğunda çamurlu Avery bile kaymasını durdurmuş gibiydi.

Bu sesi daha önce duymuştu.

Büyüsü damarlarında dolaşıyordu ve buzun balkonunu iradesi dışında kaplamasının ne hissettiğini merak etti, taşlar o kadar hızlı ve soğuk inledi.

Sanki elinden düşen bir iplik yumağı gibi onu geri sarmaya çalıştı ama onu görmezden gelerek taşların üzerinde daha kalın ve daha hızlı yayıldı. Arkasındaki kapının kemeri boyunca, kulenin kıvrımlı yüzünden aşağı...

Batıda bir korna sesi duyuldu. Yüksek, meleyen bir not.

Daha bitmeden kesildi.

Balkonun açısıyla kaynağı göremiyordu. Büyüsünü taşlara bırakarak odasına koştu ve açık batı penceresine doğru fırladı. Ufku gözetlediğinde kitap ve gazete sütunlarının ortasındaydı. Şehri çığlık atmaya başladığında.

Uzaklara yayılarak, bir yarasa fırtınası gibi gün batımını karartarak, bir wyvern lejyonu uçtu.

Her biri silahlı cadılar taşıyordu, savaş çığlıklarını renkli gökyüzüne kükrüyordu.

Kitap başlığı

Manon ve On Üçü durmaksızın, uykusuz uçuyorlardı. İki eskort meclisini dün geride bırakmışlardı, yvernleri yetişemeyecek kadar bitkindi. Özellikle de On Üçler aylardır tüm bu ekstra seferlere ve devriyelere devam ederken ve sessizce, sağlam bir şekilde dayanıklılıklarını artırdıklarında.

Kıta, saklanmak için yükseklere uçtu ve bulutlardaki boşluklardan, kıta, yaz yeşili ve tereyağı sarısı ve ışıltılı safirin çeşitli tonlarında aşağıda parladı. Bugün yeterince açıktı, güneş batıya doğru son alçalmaya başlarken Rifthold'a doğru hızla ilerlerken hiçbir bulut onları gizlemiyordu.

Kaybettiği vatanına doğru.

Ufuk sonunda başkentin yayılışını ortaya çıkarırken Manon, yükseklik ve mesafeyle birlikte katliamı tam anlamıyla gördü.

Saldırı onsuz başlamıştı. İskra'nın lejyonu hâlâ üzerine düşüyordu, hâlâ saraya ve doğu ucunda şehrin üzerinde yükselen cam duvara doğru mızraklıyordu.

Abraxos'u dizleriyle dürterek daha hızlı gitmesi için sessiz bir emir verdi.

Yaptı - ama zar zor. O boşaltıldı. Hepsi öyleydi.

Iskra zaferi kendisi için istiyordu. Manon'un Yellowlegs'in varisinin teslim olma emri aldığından şüphesi yoktu... ama sadece Manon geldiğinde. Orospu. Orospu önce buraya gelsin, beklemesin...

Gittikçe daha da yaklaştılar şehri süpürdüler.

Çığlıklar çok geçmeden onlara ulaştı. Kırmızı pelerini değirmen taşı oldu.

Manon, Abraxos'u tepenin üstündeki taş kaleye yöneltti, o parlayan cam duvarın -yıkması emredilen duvarın- zar zor yukarısına baktı ve bir konuda çok geç kalmamış olmasını umdu.

Ve o ne halt ettiğini biliyordu.

Görüntüler7Görüntüler

Dorian alarmı çalmıştı ama gardiyanlar zaten biliyordu. Ve kulenin merdivenlerinden aceleyle inmeye gittiğinde, ona kulesinde kalmasını söyleyerek yolunu kapattılar. Yardım etmek için tekrar gitmeye çalıştı - ama kalması için ona yalvardılar. Onu kaybetmemeleri için yalvardılar.

Onu kulede tutan çaresizlikti, sesleri ne kadar gençti. Ama işe yaramaz değil.

Dorian balkonunun tepesinde duruyordu, önünde bir el kaldırdı.

Ejderhalar cehennemi cam duvarın ötesine salarken uzaktan hiçbir şey yapamadı. Binaları paramparça ettiler, çatıları pençeleriyle paramparça ettiler, insanları - onun insanlarını - sokaktan kaptılar.

Gökyüzünü dişlerden ve pençelerden oluşan bir battaniye gibi kapladılar ve şehir muhafızlarının okları isabet etse de eyvanlar durmadı.

Dorian sihrini topladı, itaat etmesini istedi, avucuna buzu ve rüzgarı çağırarak inşa etmesine izin verdi.

Antrenman yapmalıydı, Aelin buradayken ona bir şeyler öğretmesini istemeliydi.

Ejderhalar şatoya daha da yaklaştılar ve etrafını saran cam duvar sanki onu almaya gelmeden önce tam olarak ne kadar güçsüz olduğunu göstermek istiyorlardı.

Bırak gelsinler. Onun büyüsü için yeterince yaklaşmalarına izin verin.

Aelin'in uzun menziline sahip olmayabilir, gücüyle şehri kuşatamayabilir ama yeterince yaklaşırlarsa...

Bir daha zayıf veya sinmiş olmayacaktı.

Ejderhaların ilki cam duvarın tepesindeydi. Kocaman, beyaz saçlı cadıdan ve yaralı bineğinden çok daha büyük. Altısı kalesi için, kulesi için kanat çırptı. Kralı için.

Onlara bir kral verecekti.

Yaklaşmalarına izin verdi, parmaklarını bir yumruk haline getirdi, sihrine doğru aşağı, aşağı, aşağı indi. Birçok cadı cam duvarda oyalandı, wyvernlarının kuyruklarını duvara çarptı ve o opak camı azar azar kırdı. Sanki kaleye giden altı kişi, kaleyi yağmalamak için yeterliydi.

Figürlerini şimdi görebiliyordu - demir çivili derilerini, hala iyileşen kale arazisi üzerinde koşan wyvernlerin devasa göğüs zırhlarında parıldayan batan güneşi görebiliyordu.

Ve Dorian, onlara sırıtırken demir dişlerini görünce, kale kapılarından ve pencerelerinden yiğitçe ok atan muhafızların bağırışları kulaklarında bir uğultuya dönüştüğünde, elini cadılara doğru uzattı.

Buz ve rüzgar onları parçaladı, canavarı ve biniciyi parçaladı.

Gardiyanlar telaşla bağırdılar ve sonra şaşkın bir sessizliğe gömüldüler.

Dorian nefes nefese kaldı, adını ve ne olduğunu hatırlayınca nefesi kesildi. Köleyken öldürmüştü ama asla kendi özgür iradesiyle.

Ve ölü et, kale arazisinde gümbürdeyerek yağarken, kanları havayı buğularken... Büyüsü inledi, aynı anda aşağı ve yukarı dönerek onu tekrar buzlu girdaplarına sürükledi.

Çatlayan cam duvarın ötesinde, şehri kanıyordu. Korku içinde çığlık atmak.

Biniciler parçalanmış kız kardeşlerini görünce dört wyvern daha çökmekte olan cam duvarı geçti. Ölümsüz boğazlarından çığlıklar koptu, kaşlarındaki sarı şeritlerin dalları rüzgarda çatırdadı. Sanki yükselip yükselecekmiş gibi wyvernlarını gökyüzüne fırlattılar ve sonra doğrudan onun üzerine dalıyorlardı.

Büyüsünü yeniden serbest bırakırken Dorian'ın dudaklarında bir gülümseme dans etti.

Daha fazla kan ve wyvern ve cadı parçaları yere düştü, hepsi o kadar kalın buzla kaplandı ki avlunun kaldırım taşlarını parçaladı.

Dorian daha derine indi. Belki şehre girebilseydi, daha geniş bir ağ atabilirdi...

O sırada diğer saldırı gerçekleşti. İleriden veya yukarıdan veya aşağıdan değil.

Ama arkadan.

Kule yana doğru sallandı ve Dorian öne fırladı, taş balkona çarptı, kenardan yuvarlanmaktan kıl payı kurtuldu.

Taş çatladı ve tahta parçalandı ve sadece başını kapatırken etrafına savurduğu büyü sayesinde ezilen bir kaya parçasından kurtulabildi.

Yatak odasının iç kısmına doğru döndü. Yan tarafta ve çatıda dev, ağzı açık bir delik açılmıştı. Ve kırık taşın üzerine tünemiş, sağlam yapılı bir cadı, şimdi et parçalayan demir dişleriyle, alnının etrafında soluk sarı bir deri şeridiyle ona gülümsüyordu.

Sihrini topladı, ama titreyerek titredi.

Çok erken, çok hızlı, anladı. Çok kontrolsüz. Gücünün tüm derinliklerini ortaya çıkarmak için yeterli zaman yok. Ejderhanın kafası kuleye yılan gibi saplandı.

Arkasında, diğer altı wyvern, açıkta kalan sırtı için süzülerek duvarın tepesine tırmandı. Ve duvarın kendisi… Aelin'in duvarı… O çılgın, öfkeli pençelerin ve kuyrukların altında… tamamen çöktü.

Dorian, gardiyanların çoktan hücum etmiş olması gereken kule merdivenlerinin kapısına baktı. Sadece sessizlik bekledi.

Çok yakın - ama ona ulaşmak, wyvern'in ağzının önünden geçmeyi gerektiriyordu. Cadı tam olarak neden gülümsüyordu.

Bir şans - bunu yapmak için bir şansı olurdu.

Dorian, cadıya onu daha fazla incelemesi için zaman tanımadan parmaklarını sıktı.

Avucundaki buz parçalanarak wyvern'in gözlerine doğru bir elini uzattı. Kükreyerek geri çekildi ve koştu.

Keskin bir şey kulağını tırmaladı ve önündeki duvara gömüldü. Bir hançer.

Kapıya koşmaya devam etti -

Kuyruk, yan tarafına çarpmadan önce bir kalp atışı vizyonunu kamçıladı.

Büyüsü etrafını saran bir filmdi, taş duvara fırlatılırken kemiklerini ve kafatasını koruyordu. Taşları çatlatacak kadar sert. Çoğu insanın öleceği kadar zordu.

Yıldızlar ve karanlık onun vizyonunda dans ediyordu. Kapı çok yakındı.

Dorian kalkmaya çalıştı ama uzuvları buna uymadı.

sersemlemiş; hayrete düşürdü-

Kaburgalarının hemen altından ıslak bir sıcaklık sızıyordu. Kan. Derin bir kesik değil, ama o kuyruktaki dikenlerden birinin izniyle canımı acıtacak kadar. Yeşilimsi bir parlaklıkla kaplanmış dikenler.

Zehir. Öldürmeden önce zayıflayan ve felç eden bir tür zehir—

Morath'a, düke ve tasmalarına bir daha götürülmeyecekti...

Büyüsü zehrin felç edici, öldürücü öpücüğüne çarptı. Şifa büyüsü. Ama yavaş, az önce yaptığı dikkatsiz harcamalarla zayıfladı.

Dorian sıktığı dişlerinin arasından nefes nefese kapıya doğru emeklemeye çalıştı.

Cadı, wyvern'e bir emir havladı ve Dorian başını kaldıracak kadar toparlandı. Onun kılıçlarını çektiğini ve atından inmeye başladığını görmek.

Hayır hayır hayır-

Cadı yere düşmedi.

Bir kalp atışı, eyerine tünemiş, bir bacağını sallamıştı.

Bir sonrakinde, kafası gitti, gürleyip dönerken kanı ona fışkırıyordu...

Ve kuleden başka, daha küçük bir wyvern tarafından çarpıldı. Yaralı ve gaddar, parıldayan kanatlı.

Dorian ne olduğunu görmek için beklemedi, merak etmedi.

Büyüsü onu öldürmesi gereken zehri yiyip bitirerek kapıya doğru süründü, azgın bir ışık seli tüm hatırı sayılır gücüyle o yeşilimsi karanlığa karşı savaştı.

Yavaşça birbirine kenetlenirken yarılmış deri, kas ve kemik kaşınıyordu - ve bu kıvılcım damarlarında titreşip dağıldı.

Küçük wyvern kulesinin yıkık deliğine indiğinde, Dorian kapı koluna uzanıyordu, devasa dişleri birkaç dakika önce homurdandığı dağınık evrak işlerine kan damlatıyordu. Zırhlı, kıvrak binicisi çevik bir şekilde sıçradı, sırtındaki sadaktaki oklar, şimdi yanında sarılı olan güçlü kılıcın kabzasını gıcırdatıyordu.

İnce, mızrak gibi bıçaklarla taçlandırılmış miğferi çekti.

Adını hatırlamadan önce yüzünü tanıyordu.

Kara, pul gibi zırhının üzerine dökülen sudaki ay ışığı gibi beyaz saçlarını biliyordu; yanmış altın gözleri biliyordu.

Soğuk kana susamışlık ve şeytani kurnazlıkla dolu o inanılmaz güzel yüzü biliyordum.

"Kalk," diye hırladı Manon Karagaga.

Kitap başlığı

Bok.

Bu kelime, düşen taşlara, çırpınan kağıtlara ve dağınık kitaplara karşı gümbürdeyen zırhıyla kralın kulesinin yıkıntıları arasında dolaşırken Manon'un kafasında sabit bir ilahiydi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Iskra hiçbir yerde bulunamadı - en azından şatoda değil. Ama onun meclisi öyleydi.

Ve Manon, Sarı Bacaklı nöbetçinin kulenin içine tünediğini ve bu öldürmeyi kendisi için talep etmeye hazır olduğunu gördüğünde... bir asırlık eğitim ve içgüdü Manon'a hücum etmişti.

Abraxos uçarken ve Iskra'nın nöbetçisi ölürken tek gereken Wind-Cleaver'ın bir darbesiydi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sonra Abraxos, Abraxos'un dişleri geniş boğazına kenetlenmeden ve havada yuvarlanırken kan ve et uçuşmadan önce kükreme şansı bile olmayan donuk gözlü bir boğa olan kalan bineğe saldırdı.

Abraxos'un savaşta pes etmemesine, boyun eğmemesine hayret edecek bir kalp atışı bile yoktu. Onun savaşçı yürekli wyvern'i. Ona fazladan bir et tayın verecekti.

Genç kralın karanlık, kanlı ceketi toz ve kir içindeydi. Ama çığlık atan şehrin üzerinde tekrar hırlarken, "Kalk," diye safir gözleri açıktı, hatta geniş değildi.

Bir elini demir kapı koluna doğru uzattı. Yardım çağırmak ya da kaçmak için değil, artık ondan bir adım uzakta olduğunu fark etti, kendini yükseltmek için.

Manon, onu son gördüğünden daha kaslı olan uzun bacaklarını inceledi. Sonra yırtık ceketinin yanından görünen yarayı fark etti. Derin değil ve fışkırmıyor, ama—

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ejderhanın kuyruğunun zehri en kötü ihtimalle ölümcül, en iyi ihtimalle felç ediciydi. Sadece bir çizikle felç. Ölmüş olmalı. Ya da ölüyorum.

"Ne istiyorsun?" gözleri onunla gökyüzünü gözetlemekle meşgul olan Abraxos arasında gezindi, kanatları sabırsızlıkla hışırdadı.

Yarası iyileşirken kral kendine zaman kazandırıyordu.

Büyü. Sadece en güçlü büyü onu ölümden koruyabilirdi. Manon, "Sessiz ol," diye çıkıştı ve onu ayağa kaldırdı.

Ne onun dokunuşuyla, ne de ceketine takılıp yırtılan demir çivilerle irkilmedi. Tahmin ettiğinden daha ağırdı - sanki o kıyafetlerin altında da daha fazla kas

varmış gibi. Ama ölümsüz gücüyle onu ayakta tutmak için çok az enerji gerekiyordu.

Ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. Yüz yüze, Dorian ona bakarken nefes nefese kaldı ve "Merhaba cadı."

Yarım gülümsemeyle onun eski, yırtıcı bir yanı uyandı. Oturdu, kulaklarını ona doğru eğdi. Korku kokusu değil. İlginç.

Manon, "Merhaba prensim," diye mırıldandı.

Abraxos bir uyarı hırlaması yaptı ve Manon, onlar için hızlı ve hızlı bir şekilde yelken açan başka bir wyvern bulmak için başını kamçıladı.

"Git," dedi, kulenin kapısını açarken kendini desteklemesine izin vererek. Aşağıdaki adamların çığlıkları onları karşılamak için yükseldi. Dorian sanki tüm dikkatini dik durmaya odaklamış gibi duvara yaslandı. "Başka bir çıkış var mı? Başka bir çıkış yolu?"

Kral onu hırlatan bir dürüstlükle değerlendirdi.

Arkalarında, sanki Anne elini uzatmış gibi, güçlü bir rüzgar wyvern'i ve biniciyi kuleden uzaklaştırdı ve onları şehrin içine yuvarladı. Abraxos bile kükredi, kule taşlarına o kadar sert yapıştı ki kaya pençelerinin altında çatladı.

"Geçitler var," dedi kral. "Ama sen-"

"O zaman onları bul. Çıkmak."

Duvara dayalı olduğu yerden kıpırdamadı. "Neden."

Soluk çizgi hala boğazını kesiyordu, teninin altın rengi bronzluğuna karşı çok keskindi. Ama ölümlülerden sorgulama almadı. Krallar bile değil. Artık değil.

Bu yüzden sorusunu görmezden geldi ve "Perrington göründüğü gibi değil. O, ölümlü bir bedendeki bir iblis ve eski derisini yenisini giymek için değiştirmiştir. Altın saçlı bir adam. Morath'ta her an salıvermeyi planladığı kötülüğü besliyor. Bu bir tat." Demir uçlu elini etraflarındaki yıkıma doğru salladı. "Seni düşman olarak göstererek moralini bozmanın ve diğer krallıkların beğenisini kazanmanın bir yolu. Rakamlarını yenilmez bir boyuta getirme şansı verilmeden önce güçlerinizi toplayın. Sadece bu kıtayı değil, Erilea'nın tamamını almak istiyor."

"Taçlı binicisi bunu bana neden söylesin ki?"

"Benim nedenlerim seni ilgilendirmez. kaç." Yine, o güçlü rüzgar kaleyi patlattı, yaklaşan güçleri geri püskürterek taşların inlemesine neden oldu. Çam ve kar kokan bir rüzgar - tanıdık, garip bir koku. Kadim, zeki ve zalim.

"O cadıyı öldürdün." Gerçekten de nöbetçinin kanı taşları çillendirdi. Wind-Cleaver'ı ve atılan miğferini kapladı. Cadı Katili.

Manon, ima edilen sorusuyla birlikte bu düşünceyi başından savdı. "Bana bir can borcun var, Adarlan Kralı. Onu almaya geleceğim güne hazırlanın."

Duyarlı ağzı gerildi. "Bizimle savaşın. Şimdi—şimdi bizimle ona karşı savaşın."

Kapı aralığından çığlıklar ve savaş çığlıkları havayı yırtıyor. Cadılar bir yere inmeyi başarmışlardı - kaleye sızmışlardı. Bulunmalarından önce birkaç dakika alacaktı. Ve eğer kral gitmediyse... Onu duvardan çekip merdiven boşluğuna itti.

Bacakları büküldü ve geniş bir omuz üzerinden ona bir bakış fırlatırken bronz elini antik taş duvara dayadı. Parlama.

"Ölümü gördüğünde bilmiyor musun?" diye tısladı, alçak ve gaddar.

"Ölüm ve daha kötüsünü gördüm," dedi, onu baştan zırhlı bot ucuna ve tekrar geriye doğru incelerken o safir gözleri donmuştu. "Teklif edeceğin ölüm buna kıyasla çok nazik."

İçinde bir şeye çarptı ama kral bir eli duvara dayamış halde topallayarak merdivenlerden iniyordu bile. O kadar yavaş hareket ediyordu ki o zehir onu dışarı çıkarırken, sihri kesinlikle onu hayatın bu tarafında tutmak için gereken her şeyle savaşıyordu.

Kulenin dibindeki kapı kırıldı.

Dorian, kulenin oyuk ortasına hırlayarak giren dört Sarı Bacaklı nöbetçinin önünde durdu. Cadılar durakladı, Gözlerini Kanat Liderlerine çevirdi.

Wind-Cleaver elinde seğirdi. Öldür onu—onlar onunla görüldüğü haberini yaymadan önce onu şimdi öldür... Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Manon karar vermek zorunda değildi. Çelik bir kasırgada, Sarı Bacaklar kapıdan içeri giren savaşçıya dönemeden öldüler.

Gümüş saçlı, dövmeli yüz ve boyun ve hafif sivri kulaklı. O rüzgarın kaynağı.

Dorian bir adım sendeleyerek küfretti ama Fae savaşçısının gözleri onun üzerindeydi. Orada sadece ölümcül öfke titredi.

Manon'un boğazındaki hava boğularak yok oldu.

Boğuk bir ses çıktı içinden ve tökezleyerek geri çekildi, sanki bir solunum yolu açabilecekmiş gibi boğazını tırmaladı. Ama erkeğin büyüsü sabit kaldı.

Kraliçesine yapmaya çalıştıkları için onu öldürürdü. Asterin'in attığı ok, kraliçenin kalbine vurmak için. Önüne atladığı bir ok.

Manon dizlerinin üzerine çöktü. Kral anında onun yanındaydı, merdivenlerden inmeden önce kalp atışı için onu inceliyordu, "HAYIR!"

Tek gereken buydu. Hava ağzına, ciğerlerine doldu ve Manon nefesi kesildi, o onu içerken sırtı kavisli hale geldi.

Onun türünün böyle saldırılara karşı sihirli kalkanları yoktu. Bir cadı ancak en çaresiz, en öfkeli olduğunda içindeki sihrin özünü toplayabilirdi - yıkıcı sonuçlarla. İçlerinden en kana susamış ve ruhsuz olanları bile sadece bu eylemi fısıldadı: Verim.

Dorian'ın yüzü sulu görüşünde yüzdü. Manon, "Fikrini değiştirdiğinde beni bul Karagaga" derken hâlâ o taze, hayat kurtaran havanın içini çekiyordu.

Sonra kral gitti.

Görüntüler8Görüntüler

Rowan Whitethorn iki gün boyunca aç, susuz ve dinlenmeden uçmuştu.

Yine de Rifthold'a çok geç ulaşmıştı.

Başkent, cadıların ve onların wyvernlerinin pençeleri altında kaos içindeydi. Yüzyıllar boyunca bunun için yapıldığını bilecek kadar şehrin yıkıldığını görmüştü.

İnsanlar bir araya gelse bile, bu sadece ölümlerini kafa kafaya karşılamak için olurdu. Cadılar, Aelin'in cam duvarını çoktan yıkmıştı. Erawan tarafından başka bir hesaplanmış hareket.

Masumları kendi başlarına savaşmaya, taştan kale ve kral kulesi için çetin ve hızlı yarışmaya bırakma çabasıydı. Kraliçesi tarafından kendisine verilen bir emri vardı.

Yine de çok geç gelmişti - ama bir umut ışığı olmadan değil.

Dorian Havilliard şatonun koridorunda aceleyle ilerlerken tökezledi, Rowan'ın keskin kulakları ve koku alma duyusu onları mücadele kızıştı. Gizli tüneller izlendiyse, kanalizasyona ulaşamadıysa… Rowan plan üstüne plan hesapladı. Hiçbiri iyi bitmedi.

"Bu taraftan," diye soludu kral. Merdivenlerden aşağı indiğinden beri Dorian'ın söylediği ilk şey buydu. Rowan'ın sadece dışarıdaki gözlemcisinden gördüğü sarayın bir yerleşim bölgesindeydiler - şahin şeklinde. Kraliçenin odası. "Annemin yatak odasından gizli bir çıkış var."

Kraliçenin süitinin soluk beyaz kapıları kilitliydi.

Rowan onları yarı düşünceli bir şekilde patlattı, tahtalar savurgan mobilyayı, duvarlardaki sanatı parçalayıp kazığa geçirdi. Biblolar ve değerli eşyalar paramparça oldu. Rowan, "Üzgünüm," dedi krala - kulağa hiç de öyle gelmiyordu.

Büyüsü titredi, uzaklardan gelen bir çırpınış, büyünün bittiğini anlamasını sağladı. Rüzgârları baş döndürücü bir hızla sürmek ve ardından dışarıdaki o wyvernlarla savaşmak iki gün boyunca çok ağır olmuştu.

Dorian geçici hasarı inceledi. "Nasıl olsa biri yapardı." Arkasında hiçbir his, keder yok. Biraz topallayarak odanın içinde hızla ilerledi. Kral biraz daha az büyüye sahip olsaydı, wyvern'in zehirli kuyruğuna yenik düşebilirdi.

Dorian, kollarında safir gözlü bir bebeği olan kumral saçlı güzel bir genç kadının büyük, yaldızlı portresine ulaştı.

Kral, Rowan'a her şeyi anlatmaya yetecek kadar uzun bir kalp atışı için ona baktı. Ama Dorian tabloyu kendisine doğru çekti. Küçük bir gizli kapıyı ortaya çıkarmak için çekildi.

Rowan, resmi dinlenme yerine geri götürmek için sihrini kullanmadan ve ardından kapıyı arkalarından kapatmadan önce kralın önce mumla içeri girmesini sağladı.

Salon sıkışıktı, taşlar tozluydu. Ama ilerideki rüzgar açık alanları, rutubeti ve küfü fısıldıyordu. Rowan, indikleri merdivenleri ve önlerindeki birçok koridoru araştırmak için bir büyü filizi gönderdi. Saat kulesini yok ettikleri zamana ait mağaradan iz yok.Bekleyen düşmanlar ya da Valg ve canavarlarının yozlaşmış kokusu yok. Küçük bir merhamet.

Fae kulakları, üstlerinde ölenlerin boğuk çığlıklarını ve bağırışlarını aldı.

Kalmalıyım, dedi Dorian yumuşak bir sesle.

O halde kralın büyüsünün bir hediyesi—gelişmiş işitme. Ona herhangi bir hediye verebilecek ham büyü: buz, alev, şifa, gelişmiş duyular ve güç. Denediyse, belki şekil değiştiriyordur.

Rowan, sesi taşlara sert bir şekilde çarparak, "İnsanların için hayatta daha faydalısın," dedi. Yorgunluk onu dırdır etti, ama onu bir kenara itti. Güvende olduklarında dinlenirdi.

Kral cevap vermedi.

Rowan, “Birçok şehrin düştüğünü gördüm. Bütün krallıkların düştüğünü gördüm. Ve ben uçarken gördüğüm yıkım o kadar kapsamlıydı ki, senin hatırı sayılır hediyelerinle bile yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Bu yıkım Orynth'in kapısına kadar getirilirse ne yapacaklarından tam olarak emin değildi. Ya da Erawan'ın neden bunu yapmak için beklediğini. Bunu daha sonra düşünecekti.

Kralın cevabı, “Onlarla birlikte ölmeliyim” oldu.

Merdivenlerin dibine ulaştılar, geçit artık nefes alabilen odalara açılıyordu. Rowan yine büyüsünü birçok tünel ve merdivenden geçirdi. Sağdaki, dibinde bir kanalizasyon girişi olduğunu gösteriyordu. İyi.

Rowan sonunda, "Seni bunu yapmaktan alıkoymak için gönderildim," dedi.

Kral omzunun üzerinden ona baktı, hareket hala iyileşmekte olan cildini gererken biraz yüzünü buruşturdu. Rowan'ın dakikalar önce açık bir yara olduğundan şüphelendiği yerde, şimdi yırtık ceketinin yanından yalnızca kızgın kırmızı bir yara izi görünüyordu. Dorian, "Onu öldürecektin," dedi.

Kralın kimi kastettiğini biliyordu. "Neden bana yapma dedin?"

Böylece kral, kalenin derinliklerine inerken karşılaşmayı ona anlattı. Dorian konuştuktan sonra Rowan, "Ona güvenmezdim," dedi.bitirdi, “ama belki tanrılar bize bir kemik atar. Belki Karagaga varisi davamıza katılır."

Suçları önce keşfedilmeseydi. Ama on üç cadıları ve wyvernleri olsa bile, o meclis tüm Demirdişlerin en yeteneklisiyse... Orynth'in düşmesiyle Erawan'a karşı durması arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Kale kanalizasyonlarına ulaştılar. Fareler bile küçük dere girişinden kaçıyorlardı, sanki wyvernlerin böğürmesi bir ölüm çanıymış gibi.

Çökmüş taşlarla kapatılmış bir kemerden geçtiler - şüphesiz bu yaz cehennem ateşi patlamasından.

Rowan, Aelin'in geçidini göğsünün derinliklerine çekerek fark etti. Ve birkaç adım ileride, eski bir kuru kan havuzu, su kenarındaki taşları lekeledi. Etrafında lekeli ve pis bir insan kokusu vardı.

Dorian, onun bakışlarını takip ederek, "Orada Archer Finn'in içini boşalttı," dedi.

Rowan bunu ya da bu aptalların farkında olmadan bir suikastçıya kraliçelerinin odasına bağlanan bir oda vermiş olduğunu düşünmesine izin vermedi.

Taş bir direğe demirlemiş bir tekne vardı, gövdesi neredeyse çürüyecekti ama yeterince sağlamdı. Ve kaleyi geçen küçük nehrin ızgarası açık kaldı.

Rowan, lağımların ötesindeki havanın tadına bakarak büyüsünü bir kez daha dünyaya fırlattı. Onu kanatan yok, yolunu kan kokusu almıyor. Kalenin sessiz, doğu kısmı. Cadılar akıllı olsaydı, her santimini izleyen nöbetçiler olurdu.

Ancak Rowan, yukarıdaki çığlıklardan ve yalvarışlardan cadıların doğru düşünemeyecek kadar kana susamış olduklarını biliyordu. En azından birkaç dakikalığına.

Rowan çenesini tekneye doğru salladı. "Alın."

Dorian küf ve çürümeye kaşlarını çattı. "Çevremize çökmezse şanslı sayılırız."

Rowan, "Sen," diye düzeltti. "Senin etrafında. Ben değilim. Alın."

Dorian onun sesini duydu ve akıllıca içeri girdi. "Sen ne..."

Rowan pelerinini çıkardı ve kralın üzerine fırlattı. "Yat ve şunu üstüne koy."

Yüzü biraz solgun, diye itaat etti Dorian. Rowan bıçaklarının bir parıltısıyla ipleri kopardı.

Dorian'a ne olduğunu bildirecek kadar yüksek sesle kanat çırparak kıpırdandı. Rowan'ın büyüsü, sanki biri yanlışlıkla onu gevşetmiş gibi, boş, dolambaçlı bir gemi gibi görünen şeyi kanalizasyondan dışarı iterken inledi ve gerildi.

Kanalizasyon ağzından uçarak tekneyi, kralın kokusunu içeren ve başıboş okların delip geçmesini engelleyen sert havadan bir duvarla korudu.

Rowan küçük nehirden aşağı uçarken, teknenin yukarısında sadece bir kez arkasına baktı.

Sadece bir kez, kraliçesini döven, kıran ve koruyan şehirde.

Camdan duvarı, sokaklarda ve çimenlerde parıldayan parça ve kırıklardan başka bir şey değildi.

Bu geçen haftalarda yolculuk işkence olmuştu - onu sahiplenme, tadına bakma, onu aklını başından alma ihtiyacı. Ve Darrow'un söylediklerine bakılırsa... belki de, giderken verdiği söze rağmen, o son adımı atmamaları iyi bir şeydi.

Darrow'dan ve at boku kararnamelerinden çok önce aklının bir köşesindeydi: o bir prensti, ama sadece ismen.

Ordusu yoktu, parası yoktu. Sahip olduğu önemli fonlar Doranelle'deydi ve Maeve onun bunları talep etmesine asla izin vermezdi. Muhtemelen toprakları ve konutlarıyla birlikte her şeye burnunu sokan kuzenleri arasında dağıtılmışlardı. Aralarından bazılarının – birlikte büyüdüğü kuzenlerinin – tipik Whitethorn sadakati ve inatçılığı nedeniyle kabul etmeyi reddetmesi önemli değil. Tüm Rowan şimdi teklif etmek zorunda kaldıkraliçe, kılıcının gücü, büyüsünün derinliği ve kalbinin sadakatiydi.

Böyle şeyler savaş kazandırmaz.

Darrow konuştuğunda, yüzü bunu gizlemiş olsa da, onun üzerindeki umutsuzluğun kokusunu almıştı. Ve ateşli ruhunu biliyordu: yapacaktı. Yabancı bir prens veya lordla evlenmeyi düşünün. Aralarındaki bu şey bile… Bunun sadece şehvet, hatta sadece aşk olmadığını bilse bile.

Aralarındaki bu şey, onun gücü dünyayı yiyip bitirebilirdi.

Ve eğer onu seçerlerse, onları alırlarsa, bu çok iyi bir şekilde sonunun gelmesine neden olabilir.

Ayrılırken tüm içgüdüleri bunu yapması için kükrerken bile, ona söylemek istediği kelimeleri bir süredir söylememesinin nedeni buydu. Ve belki de eşinin ölmesine izin vermenin cezası Aelin'in onu kaybetmesiydi; sonunda o kederi ve tiksintiyi bırakmasının cezası.

Ejderhaların kükremesi ve asla gelmeyecek olan yardım için çığlık atan masumlar arasında dalgaların kucaklaması zar zor duyulabiliyordu. Göğsündeki ağrıyı, arkasını dönme dürtüsünü bastırdı.

Bu savaştı. Bu topraklar önümüzdeki günlerde ve aylarda çok daha kötülerine dayanacaktı. Kraliçesi, onu nasıl korumaya çalışırsa çalışsın, çok daha kötüsüne dayanacaktı.

Tekne küçük nehirden aşağı kıvrılarak Avery deltasına doğru sürüklendiğinde, beyaz kuyruklu bir şahin üzerinde süzülen taştan kalenin duvarları kana bulanmıştı.

Görüntüler9Görüntüler

Elide Lochan avlandığını biliyordu.

Üç gündür, Oakwald'ın uçsuz bucaksız yayılması boyunca onu takip eden her şeyi kaybetmeye çalışmıştı. Ve bu süreçte kendisi de kaybolmuştu.

Üç gün zar zor uyuyor, yiyecek ve su arayacak kadar zar zor duruyor.

Bir kez güneye dönmüştü - geri dönüp izini sürmek için. Bir gün o yöne doğru gidiyordu. Sonra batıya, dağlara doğru. Sonra güney, muhtemelen doğu; söyleyemedi. O zaman koşuyordu, Oakwald o kadar yoğundu ki güneşi zar zor takip edebiliyordu. Ve yıldızları net bir şekilde görmeden, durmaya ve tırmanmak için kolay bir ağaç bulmaya cesaret edemediğinden, Kuzey'in Efendisi'ni, yani evini bulamıyordu.

Üçüncü gün öğleye doğru ağlamaya yakındı. Yorgunluktan, öfkeden, iliklerine kadar korkudan. Onu avlamak için zaman alan her neyse, onu öldürmek de kesinlikle zaman alacaktır.

Bir açıklıkta dururken bıçağı elinde titriyordu, hızlı, çevik bir akıntı içinden dans ediyordu. Bacağı ağrıyordu - harap, işe yaramaz bacağı. Karanlık tanrıya ruhunu birkaç saat huzur ve güvenlik için teklif edecekti.

Elide bıçağı yanındaki çimenlere bıraktı, derenin önünde dizlerinin üzerine çökerek hızlı ve derin bir şekilde içti. Karnında böğürtlenlerin ve köklerin bıraktığı boşlukları su doldurdu. Elleri kontrolsüzce titreyerek kantinini yeniden doldurdu.

O kadar sert sallandı ki metal kapağı dereye düşürdü.

Şapkayı ararken dirseklerine kadar soğuk suya dalıp, kayaları ve nehir otunun kaygan dallarını okşayarak, tek bir mola için yalvararak yemin etti -

Ormanın içinden ilk uluma duyulurken parmakları kapağın üzerinde kapandı.

Elide ve orman hareketsiz kaldı.

Perranth'tan Morath'a götürüldüğünde köpeklerin havlamasını duymuş, kurtların doğaüstü korolarını dinlemişti.

Bu da değildi. Buydu…

Morath'ta böyle ulumalar yüzünden uykusundan çekildiği geceler olmuştu. Bir daha duyulmadıklarında hayal edildiğine inandığı ulumalar. Hiç kimse onlardan bahsetmedi.

Ama ses vardı. O ses.

Dünyayı titretecek harikalar yaratacağız.

Tanrılar. Elide körü körüne kapağı kantine vidaladı. Her ne olursa olsun, hızla kapanıyordu. Belki bir ağaç -bir ağacın tepesindeki- onu kurtarabilirdi. Onu sakla. Belki.

Elide matarasını çantasına tıkmak için döndü.

Ama bir savaşçı, dizinin üzerinde dengede duran uzun, kötü bir bıçakla nehrin karşısına çömelmişti.

Kara gözleri onu yuttu, yüzü eşit derecede koyu, omuz hizasındaki saçların altında sert, granit gibi bir sesle, "Öğle yemeği olmak istemiyorsan kızım, benimle gelmeni öneririm," dedi.

Küçük, eski bir ses kulağına sonunda acımasız avcısını bulduğunu fısıldadı.

Ve şimdi ikisi de başkasının avı olacaktı.

Kitap başlığı

Lorcan Salvaterre, antik ormanda yükselen hırlamaları dinledi ve ölmek üzere olduklarını biliyordu.

Pekala, kız ölmek üzereydi. Ya onları takip eden şeyin pençelerinde ya da Lorcan'ın kılıcının ucunda. Henüz karar vermemişti.

İnsan -tarçın ve mürver kokusu tamamen insaniydi- ama yine de o diğer koku, bir sinek kuşunun kanatları gibi etrafında çırpınan o karanlığın tınısı kaldı.

Havayı kirleten korku kokusu olmasaydı, onun canavarları çağırdığından şüphelenebilirdi. Ve üç gündür onu takip ettiği, Oakwald'ın karmakarışık labirentinde kaybolmasına izin verdiği ve Valg'ın esareti altında olduğuna dair çok az şey bulabilmiş olduğu gerçeği için.

Lorcan ayağa kalktı ve onun heybetli boyunu kavrarken kadının kara gözleri büyüdü. Kirli bir el, çimenlere aptalca attığı hançere uzanarak, derenin yanında diz çökmeye devam etti. Ona karşı kaldıracak kadar aptal ya da çaresiz değildi. "Sen kimsin?"

Boğuk sesi alçaktı - narin, tamamen kavisli yapısından beklediği tatlı, yüksek ses değildi. Alçak ve soğuk ve sabit.

"Ölmek istiyorsan," dedi Lorcan, "o zaman devam et: soru sormaya devam et." Arkasını döndü - kuzeye.

Ve işte o zaman ikinci hırlama seti başladı. Diğer yönden.

İki paket yaklaşıyor. Çimler ve kumaşlar hışırdıyordu ve baktığında kız ayağa kalkmıştı, hançer açılıydı, yüzü hastalıklı bir şekilde solgundu ve neler olduğunu anladı: sürülüyorlardı.

Doğu ya da batı, dedi Lorcan. Beş yüzyıl boyunca tüm dünyayı katletmişti, hiçbirinden böyle hırlamalar duymamıştı.canavarın şekli. Baş parmağıyla baltasını yanında bağlı olduğu yerden kurtardı.

"Doğu," diye soludu kız, gözleri her iki yöne de kaymıştı. “Ben—bana dağlardan uzak durmam söylendi. Ejderhalar—büyük, kanatlı hayvanlar—onlarda devriye gezer.”

"Wyvern'in ne olduğunu biliyorum," dedi.

Onun ses tonuyla onun kara gözlerinde bir öfke parladı, ama korku onu yok etti. Seçtiği yöne doğru geri gitmeye başladı. Yaratıklardan biri keskin bir çığlık attı. Köpek sesi değil. Hayır, bu tiz bir sesti, bir yarasa gibi gıcırdıyordu. Ama daha derin. Daha aç. "Koş," dedi.

O yaptı.

Lorcan kıza hak vermek zorundaydı: Hâlâ sakat olan bacağına, son birkaç gündür onu özensiz yapan bitkinliğe rağmen, o bir geyik gibi ağaçların arasından fırladı, dehşeti muhtemelen her türlü acıyı silip süpürüyordu. Lorcan, geniş dereyi kolay bir hareketle atladı ve aralarındaki mesafeyi sadece kalp atışlarıyla kapattı. Yavaş; bu insanlar çok yavaştı. Kendisini izleyenleri uyarmaya yetecek kadar gürültü çıkararak bir tepeye çıkarken nefesi çoktan düzensizleşmişti.

Arkalarındaki çalılardan - güneyden. Sesinden iki ya da üç. Büyük, dalların kırılmasından ve ayak seslerinin gümbürtüsünden.

Kız tökezleyerek tepenin tepesine çarptı. Dik durdu ve Lorcan bacağına tekrar baktı.

Şimdi ölürse, onu bu kadar uzun süre takip etmenin bir anlamı yoktu. Bir anlığına ceketindeki ağırlığı düşündü - Wyrdkey saklandı. Büyüsü güçlüydü, herhangi bir krallıktaki, herhangi bir alemdeki herhangi bir yarı Fae erkeğinin en güçlüsü. Ama anahtarı kullanmışsa...

Anahtarı kullansaydı, onun üzerine geleceği laneti hak ederdi.

Böylece Lorcan, gücünün bir ağını onların arkasına fırlattı, görünmez bir rüzgarın siyah dallarını sallayan bariyer. Güç bir dalga halinde dağılırken kız kaskatı kesildi ve başını ona doğru salladı. Teni daha da bembeyaz oldu ama yarı düşerek yarı tepeden aşağı koşarak devam etti.

Dört büyük bedenin büyüsüne etkisi bir an sonra geldi.

Kayanın ve kökün üzerinde kendini dilimlerken kanının keskin kokusu kendini onun burnuna soktu. Yeterince hızlı hiçbir yere yakın değildi.

Görünmez duvar yıkılınca Lorcan ona acele etmesini emretmek için ağzını açtı.

Kırılmadı, ama sanki o hayvanlar onu parçalamış gibi çatladı.

İmkansız. O kalkanlardan kimse geçemezdi. Rowan-kızgınlık-Whitethorn bile değil.

Ama kesinlikle, büyü bozulmuştu.

Kız, önlerinde uzanan düz ormanlık alanda neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayarak, tepenin altındaki lağıma çarptı. Koştu, koyu örgüler dövüldü, paketi ince sırtına sıçradı. Hırlamalar ve hışırtılar yeniden başladığında Lorcan onun peşinden gitti ve iki taraftaki ağaçlara baktı.

Sürülüyorlardı, ama neye doğru? Ve eğer bu şeyler onun büyüsünü paramparça etseydi...

Üzerinde çalışacağı, kıracağı yeni bir düşmanı olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Devam et," diye hırladı ve Lorcan iki yüksek meşe arasında durup dururken kız omzunun üzerinden bakmadı bile. Günlerdir sihrine doğru ilerliyordu, onu takip etmekten sıkıldığında onu insan ama kız değil üzerinde kullanmayı planlıyordu. Şimdi vücudu onunla doluydu, güç dışarı çıkmak için can atıyordu.

Lorcan baltasını elinde salladı - bir, iki kez, metal sık ormanda şarkı söylerken. Siyah siste keskin bir rüzgar diğer elinin parmakları arasında dans ediyordu.

Whitethorn'unki gibi rüzgar değil, Whitethorn'un orospu-kraliçesi gibi hafif ve alev değil. Yeni Adarlan Kralı gibi ham büyü bile değil.

Hayır, Lorcan'ın büyüsü iradenin büyüsüydü - ölüm, düşünce ve yıkım. Bunun bir adı yoktu.

Kraliçesi bile bunun ne olduğunu, nereden geldiğini bilmiyordu. Maeve karanlık tanrıdan, Hellas'tan bir hediye düşünmüştü - karanlık savaşçısı için karanlık bir hediye. Ve öylece bıraktı.

Lorcan'ın dudaklarında vahşi bir gülümseme dans etti, büyüsünün yüzeye çıkmasına ve siyah kükremesinin damarlarını doldurmasına izin verdi.

Bu güçle şehirleri yerle bir etmişti.

Bu canavarların ne kadar düşerse düşsünler çok daha iyi olacağını düşünmüyordu.

Yaklaşırken yavaşladılar, bir yırtıcının onu beklediğini hissettiler - onu boyutlandırdılar.

Lorcan uzun zamandan beri ilk defa gördüklerine dair hiçbir şey söyleyemedi.

Belki de kızı öldürmeliydi. Elindeki ölüm, önünde hırlayan, et parçalayan devasa pençelere çömelmiş olana kıyasla bir merhamet olurdu. Bir Wyrdhound değil. Hayır, bunlar çok daha kötüydü.

Derileri alacalı bir maviydi, neredeyse siyah olacak kadar koyuydu. Her uzun, hafif kaslı uzuv acımasızca işlenmiş ve bilenmişti. Ellerinin ucundaki uzun pençeler - beş parmaklı eller - şimdi sanki bir darbe bekliyormuş gibi kıvrılmıştı.

Ama onu sersemleten bedenleri değildi.

Yaratıklar, iki sıra iğneye benzer dişleri ortaya çıkarmak için yarasa benzeri burunlarının altından gülümseyerek durdular ve sonra arka ayakları üzerinde durdular.

Sürünen bir adam yükselebileceği gibi, tam boylarında durdular. Onu en az bir adım gölgede bıraktılar.

Ve sinir bozucu derecede tanıdık görünen fiziksel özellikler, ona en yakın olanı iğrenç ağzını açıp "Senin türünün etini henüz tatmadık" dediğinde doğrulandı.

Lorcan'ın baltası seğirdi. “Ben de zevk aldığımı söyleyemem.”

dillerinde konuşabilen çok, çok az hayvan vardı. ölümlü ve Fae. Çoğu, onu sihir yoluyla, kötü kazanılmış veya kutsanmış olarak geliştirmişti.

Ama orada, şiddet beklentisiyle zevkle kesilmiş, karanlık, insan gözleri parladı.

Whitethorn, Morath'ta neler olduğu konusunda uyarmıştı - Wyrdhounds'un serbest bırakılacak birçok korkunç şeyin ilki olabileceğinden bahsetmişti. Lorcan, bu şeylerin neredeyse iki metre boyunda ve kısmen insan olacağını,

Erawan'ın onu buna dönüştürmek için yaptığı her şeyin bir parçası olacağını fark etmemişti.

En yakın olanı bir adım atmaya cesaret etti ama tısladı - çizdiği görünmez çizgiyi tısladı. Lorcan'ın gücü, kalkanı dürterken yaratığın zehirli pençe uçlarında titreşip zonkladı.

Bire karşı dört. Genellikle onun için kolay oranlar.

Genellikle.

Ama aradıkları Wyrdkey'i ve Maeve'den çaldığı, sonra Aelin Galathynius'a verip ondan çaldığı altın yüzüğü taşıyordu. Athril'in yüzüğü. Ya efendilerine getirirlerse...

O zaman Erawan üç Wyrdkey'e de sahip olacaktı. Ve bekleyen Valg ordularını hepsinin üzerine salmak için dünyalar arasında bir kapı açabilecekti. Ve Athril'in altın yüzüğüne gelince... Lorcan'ın Erawan'ın Mala'nın kendisi tarafından dövülen yüzüğü yok edeceğinden şüphesi yoktu - Erilea'da sahibine Wyrdstone'a ve Valg'a karşı bağışıklık kazandıran tek nesne.

Böylece Lorcan taşındı. Onların bile algılayamayacaklarından daha hızlı bir şekilde, baltasını kendisinden en uzaktaki yaratığa fırlattı, kalkanını dürterken odağı arkadaşına sabitledi.

Balta derin ve kalıcı bir şekilde boynuna çarparken hepsi arkadaşlarına döndü. Düştüğünü görmek için hepsi döndü. Doğası gereği öldürücü ama eğitimsiz.

Canavarların dikkati bir kalp atışına çevrildi, Lorcan'ın sonraki iki bıçağı havada uçtu.

Her iki bıçak da çıkıntılı alınlarının kabzasına gömülüydü, darbeler dizlerinin üzerine tıngırdatmalarına neden olurken başları geriye doğru savruldu.

Ortadaki, konuşan kişi, Lorcan'ın kulaklarını çınlatan ilkel bir çığlık attı. Kalkan için hamle yaptı.

Geri döndü, bu sefer büyü daha yoğundu. Lorcan uzun kılıcını ve bıçağını çekti.

Ve o şeyin kalkana kükreyip, mahvolmuş, pençeli elleriyle kalkana çarpmasını ve büyüsünün, kalkanının dokunuşunun altında erimesini izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Sanki bir kapı eşiğiymiş gibi kalkanının içinden geçti. "Şimdi oynayacağız."

Lorcan, kızın ne kadar ilerlediğini, onları neyin kovaladığına bakmak için dönüp bakmadığını merak ederek savunma pozisyonuna geçti. Uçuşunun sesleri kaybolmuştu.

Yaratığın arkasında, yoldaşları seğiriyordu.

Hayır - canlanıyor.

Her biri güçlü, pençeli ellerini kafataslarından hançerlere doğru kaldırdı ve onları dışarı çekti. Metal kemiğe törpülenmiş.

Sadece kafası birkaç tendonla tutturulmuş olan aşağıda kaldı. O zaman kafa kesme.

Bunu yapacak kadar yaklaşmak anlamına gelse bile.

Önündeki yaratık vahşi bir zevkle gülümsedi.

"Sen nesin?" Lorcan dışarı çıktı.

Diğer ikisi şimdi ayağa kalkmıştı, başlarındaki yaralar çoktan iyileşmişti, tehditle dolup taşmıştı.

"Bizler Kara Majestelerinin avcılarıyız," dedi lider alaycı bir yay ile. “Biz ilken'iz. Ve taş ocağımızı geri almak için gönderildik.”

O cadılar bu canavarları onun için mi göndermişti? Korkaklar, kendi avlarını yapmamaları.

İlken, geriye doğru bükülmüş bacaklarıyla ona doğru adım atarak devam etti. "Hızlı bir ölüme izin verecektik - bir hediye." Geniş burun delikleri genişleyerek sessiz ormanı kokladı. "Ama bizimle avımız arasında durduğun için... uzun sonunun tadını çıkaracağız."

O değil. Ejderhaların bunları takip ettiği kişi o değildi.günler, bu yaratıkların iddia etmeye geldikleri şey. Ne taşıdığına, kim olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordu, üçünün sürünen yaklaşımını izleyerek.

Lider, "Seni ilgilendirmez," dedi.

“Bunda bir ödül varsa, sana yardım edeceğim.”

Karanlık, ruhsuz gözler ona doğru parladı. "Kızı korumuyor musun?"

Lorcan omuzlarını silkti, ona daha fazla zaman kazandırırken, güçlerinin bulmacasını çözmek için kendine zaman kazanırken blöfünün kokusunu almamaları için dua etti. "Adını bile bilmiyorum."

Üç ilke birbirine baktı, bir soru ve karar bakışı. Liderleri, “Kralımız için önemli. Onu geri alın, sizi zayıf kalkanlardan çok daha büyük bir güçle dolduracaktır.”

Bir zamanlar oldukları insanların bedeli bu muydu - bu dünyada doğal olarak akan şeylere karşı bir şekilde bağışık olan bir sihir mi? Yoksa ruhlarının da çalındığı kesin olarak, seçim onlardan mı alındı?

"O neden önemli?"

Artık tükürme menzilindeydiler. Büyü yoluyla parçalanmalarına izin veren güç kaynağının yeniden doldurulmasının ne kadar süreceğini merak etti. Belki de kendilerine zaman kazandırıyorlardı.

İlken, “O bir hırsız ve bir katildir. Adalet için kralımıza götürülmeli.”

Lorcan görünmez bir elin omzuna dokunduğuna yemin edebilirdi.

Bu dokunuşu biliyordu - tüm hayatı boyunca ona güvenmişti. Onu bu kadar uzun süre hayatta tutmuştu.

İleri gitmek, savaşmak, öldürmek ve ölümde nefes almak için sırtına bir dokunuş. Koşmak yerine omzuna bir dokunuş. İleride sadece kıyametin beklediğini ve hayatın geride kaldığını bilmek.

İlken bir kez daha gülümsedi, dişleri ahşabın karanlığında parlıyordu.

Sanki cevap olarak, arkasındaki ormandan bir çığlık koptu.

Görüntüler10Görüntüler

Elide Lochan, karanlık bir tanrının kabuslarından doğmuş bir yaratığın önünde duruyordu.

Açıklığın karşısında, onun üzerinde yükseldi, pençeleri orman zemininin balçıklarını kazdı. "İşte buradasın," diye bir balığınkinden daha keskin dişlerinin arasından tısladı. "Benimle gel kızım, sana bir son vereyim."

Yalanlar. Onu nasıl büyüttüğünü gördü, pençeleri sanki yumuşak karnına doğru parçalandıklarını hissedebiliyormuş gibi kıvrıldı. Şey, sanki bir gece bulutu oraya düşmüş ve o çığlık attığında gülmüş gibi yoluna çıkmıştı. Bıçağı kaldırırken sallandı.

Bir erkek gibi durdu - biri gibi konuştu. Ve gözleri… Tamamen ruhsuz, ama şekilleri… Onlar da insandı. Canavar - hangi korkunç akıl böyle bir şeyi hayal etmişti?

Cevabı biliyordu.

Yardım. Yardıma ihtiyacı vardı. Ama deredeki o adam muhtemelen ölmüştü.diğer canavarların pençelerinde. Onun büyüsünün ne kadar sürdüğünü merak etti.

Yaratık ona doğru bir adım attı, kaslı bacakları mesafeyi çok hızlı kapattı. Geldiği yöne, ağaçlara doğru geri gitti.

"Kanın da yüzün kadar tatlı mı kızım?" Grimsi dili aralarındaki havayı tattı.

Düşün, düşün, düşün.

Manon böyle bir yaratığın önünde ne yapardı?

Manon'un kendi pençeleri ve dişleriyle donatılmış olarak geldiğini hatırladı.

Ama kulağına küçük bir ses fısıldadı, Sen de öyle. Elinizde olanı kullanın.

Demir ve çelikten yapılanlardan başka silahlar da vardı.

Dizleri sallansa da Elide çenesini kaldırdı ve yaratığın kara, insan gözleriyle karşılaştı.

"Dikkatli ol," dedi sesini Manon'un sık sık herkesi korkutmak için kullandığı mırıltıya indirerek. Elide paltosunun cebine uzandı, taş parçasını çıkardı ve yumruğunu sıktı, o uhrevi varlığın açıklığı, dünyayı doldurmasını diliyordu. Yaratığın yumruğuna bakmaması, içinde ne olduğunu sormaması için dua etti, "Bana zarar verirsen Karanlık Kral'ın memnun olacağını mı düşünüyorsun?"

Burnunun aşağısına baktı. Ya da birkaç metre daha kısa dururken elinden geldiğince. "Kızı aramak için gönderildim. Müdahale etmeyin."

Yaratık o zaman dövüş derilerini tanımış gibiydi.

Kayayı çevreleyen o tuhaf, tuhaf kokuyu alıyor gibiydi.

Ve tereddüt etti.

Elide yüzünü soğuk bir hoşnutsuzluk maskesiyle tuttu. "Gözümün önünden kaybol."

Ona doğru, kesin ölüme doğru yürümeye başladığında neredeyse kusacaktı. Ama o, Manon'un sık sık yaptığı gibi sinsi sinsi sinsi sinsi ilerlemeye devam etti. Elide yanından geçerken kendini yarasaya benzeyen, iğrenç yüze baktı. "Kardeşlerine söyle, eğer bir daha müdahale edersen, Morath'ın sofralarında yaşadığın zevklere bizzat ben bakarım."

Gözlerinde hala gerçek korkuyla birlikte şüphe dans ediyordu. Şanslı bir tahmin, o kelimeler ve ifadeler, duyduklarına dayanarak. Sözü üzerine böyle bir yaratığın sarsılması için ne yapıldığını düşünmesine izin vermedi.

Elide yaratıktan beş adım ötedeydi, omurgasının artık o parçalayan pençelere ve dişlere karşı savunmasız olduğunun kesinlikle farkındaydı ve yaratık, "Bizim yaklaşmamıza neden kaçtınız?" diye sordu.

Dönmeden, Manon Karagaga'nın o soğuk, hırçın sesiyle, "Astların sorularına müsamaha göstermiyorum. İşe yaramaz saldırınla zaten avımı böldün ve bileğimi yaraladın. Kaleye döndüğümde yüzünü hatırlamamam için dua et."

Bir tıslama nefesi içine çektiği anda hatasını anladı.

Yine de bacaklarını hareket ettirmeye devam etti, geri düz.

"Ne tesadüf," diye düşündü, "avımızın da benzer şekilde topal olması."

Anneith onu kurtar. Belki de o zamana kadar topallamayı fark etmemişti. Aptal. Aptal.

Koşmak ona hiçbir fayda sağlamazdı - koşmak yaratığın kazandığını, bunun doğru olduğunu ilan ederdi. Sanki öfkesi tasmasını çekmiş gibi durdu ve yüzünü yaratığa doğru çevirdi. "Ne hakkında tıslıyorsunuz?"

Mutlak inanç, mutlak öfke.

Yaratık yine durakladı. Bir şans - sadece bir şans. Aldatıldığını çok yakında öğrenecekti.

Elide bakışlarını tuttu. Ölü bir yılanın gözlerinin içine bakmak gibiydi.

Cadıların kullanmayı sevdiği o öldürücü sessizlikle, "Kara Majestelerinin o masanın üzerine bana ne koyduğunu bana açıklamayın," dedi.

Sanki karşılık veriyormuş gibi, elindeki taş zonkladı ve karanlığın titreştiğine yemin edebilirdi.

Yaratık titreyerek bir adım geriledi.

Elide son bir kez dudak büküp uzaklaşırken elinde ne olduğuna bakmadı.

Orman tekrar cıvıl cıvıl hayatla dolmadan belki yarım mil kadar önce yaptı.

Dizlerinin üstüne düştü ve kustu.

Safra ve sudan başka bir şey çıkmadı. Aptalca bir korku ve rahatlamayla bağırsaklarını boşaltmakla o kadar meşguldü ki, çok geç olana kadar kimsenin yaklaştığını fark etmedi.

Geniş bir el omzuna kenetlendi ve onu döndürdü.

Hançerini çekti ama çok yavaştı. Aynı el bıçağı çimlere vurmak için onu serbest bıraktı.

Elide, kendini dereden adamın çamura bulanmış yüzüne bakarken buldu. Hayır, kir değil. Kokan kan - kara kan.

"Nasıl?" dedi bir adım uzaklaşarak.

"Önce sen," diye hırladı ama başını arkalarındaki ormana doğru kamçıladı. Bakışlarını takip etti. Hiçbir şey görmedim.

Sert yüzüne baktığında, boğazına bir kılıç dayadı.

Geri çekilmeye çalıştı ama adam kolunu kavradı ve onu çelik bir ısırık gibi derisine bastırdı. "Neden onlardan birinin kokusunu alıyorsun? Neden seni kovalıyorlar?"

Taşı cebine atmıştı, yoksa ona gösterebilirdi. Ama hareket, onun saldırmasına neden olabilir - ve o küçük ses, taşı gizlemek için fısıldadı.

Başka bir gerçek sundu. "Çünkü son birkaç ayımı Morath'ta o kokunun arasında yaşayarak geçirdim. Beni arıyorlar çünkü kurtulmayı başardım. Kuzeye kaçıyorum - güvenliğe."

Görebildiğinden daha hızlı bir şekilde bıçağını indirdi - sadece kolundan kesmek için. Bir sıyrık, bir acı fısıltısından biraz daha fazlası.

İkisi de onun kırmızı kanının kabarıp damlamasını izledi.

Onun için yeterli bir cevap gibi görünüyordu.

Bana Lorcan diyebilirsin, dedi ama o sormamıştı. Ve bununla, onu geniş omzunun üzerinden bir patates çuvalı gibi çekti ve koştu.

Elide saniyeler içinde iki şeyi biliyordu:

Geriye kalan yaratıkların -ne kadar çok olursa olsunlar- onların peşinde olmaları ve hızla yaklaşmaları gerekiyordu. Özgürce blöf yaptığını fark etmiş olmalıydı.

Ve meşe ağaçlarının arasında bir rüzgar kadar hızlı hareket eden adamın yarı-Fae olduğunu.

Kitap başlığı

Lorcan koştu ve koştu, ciğerleri ormanın boğucu havasından büyük yudumlar alıyordu. Omzuna asılan kız, kilometreler geçerken inlemedi bile. Tüm dağ sıralarında ondan daha ağır paketler taşımıştı.

Lorcan sonunda gücü azalmaya başladığında yavaşladı, bu üç canavarı boğazına sokmak için kullandığı sihir sayesinde daha hızlı harcadı, doğuştan gelen bağışıklıklarını aşındırdı, sonra diğerini yeterince uzun süre sabitlerken ikisini öldürdü. kız için koşmak.

Şanslıydı.

Görünüşe göre kız akıllıydı.

Koşarak durdu, onu yüzünü buruşturacak kadar sert bir şekilde yere bıraktı - yüzünü buruşturdu ve o ağrıyan bileğin üzerine biraz zıpladı. Kanı, Valg'a sahip olduğunu ima eden kokuşmuş siyah yerine kırmızıya akmıştı, ama yine de bu ilken'i boyun eğdirmek için nasıl korkutabildiğini açıklayamıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" dedi, kantinini çıkarmak için çantasını sallayarak. Gözyaşları, dualar ve yalvarışları bekledi. Deri kaplı kutunun kapağını açtı ve derince salladı. Sonra, sürpriz bir şekilde, ona biraz teklif etti.

Lorcan almadı. Sadece tekrar içti.

"Ormanın kenarına, Acanthus Nehri'ne gidiyoruz."

"Nerede - neredeyiz?" Tereddüt yeterince söyledi: Bu soruyla ne kadar savunmasız olduğunu ortaya çıkarma riskini hesaplamıştı… ve cevap için çok çaresiz olduğuna karar verdi.

"Adın ne?"

"Marion." Bakışlarını, başını eğmesine neden olan bir tür yılmaz çelikle tuttu.

Bir cevap için bir cevap. “Adarlan'ın ortasındayız. Avery Nehri'nden bir günlük yürüyüş mesafesindeydiniz."

Marion gözlerini kırpıştırdı. Bunu bilip bilmediğini bile merak etti - ya da en tecrübeli erkek ve kadınların kaptanlığını yaptığı gemileri talep eden güçlü su kütlesini nasıl geçeceğini düşündü.

"Koşuyor muyuz yoksa biraz oturabilir miyim?" dedi.

Herhangi bir tehlike belirtisi için ormanın seslerini dinledi, sonra çenesini silkti.

Marion yosunların ve köklerin üzerine otururken içini çekti. Onu inceledi. "Bütün Fae'lerin öldüğünü sanıyordum. Yarı Fae bile."

"Ben Wendlyn'denim. Ve sen," dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Morath'tansın."

"den değil. den kaçmak.”

"Neden ve nasıl."

Kısık gözleri ona yeterince şey söylüyordu: Hala ona inanmadığını biliyordu, tamamen olmasa da, kırmızı kanlı ya da hayır. Yine de cevap vermedi, bunun yerine bir botun bağını çözmek için bacaklarının üzerine eğildi. Parmakları biraz titriyordu ama bağcıkların arasından sıyrıldı, çizmeyi çıkardı, çorabı çıkardı ve deri pantolonunun bacağını kıvırarak ortaya çıkardı...

Bok. Kendi zamanında çok sayıda mahvolmuş ceset görmüştü, kendini pek çok mahvetmişti, ancak nadiren bu kadar tedavi edilmeden bırakılıyordu. Marion'un bacağı yara dokusu ve bükülmüş kemikten ibaretti. Ve şekilsiz ayak bileğinin hemen üstünde, prangaların olduğu yerde hala iyileşen yaralar yatıyordu.

Alçak sesle, "Morath'ın Müttefikleri genellikle bir bütündür. Onların kara büyüleri kesinlikle bir sakatı iyileştirebilirdi ve kesinlikle bir işe yaramazlardı."

Bu yüzden topallamayı bu kadar iyi başarmıştı. Yara dokusunun renginden dolayı ustalaşmak için yılları vardı.

Marion pantolonunun bacağını aşağı indirdi ama ayağını çıplak bırakıp masaj yaptı. Dişlerinin arasından tısladı.

Birkaç metre ötedeki düşmüş bir kütüğün üzerine oturdu ve içinden tüfekle geçmek için kendi çantasını çıkardı. "Bana Morath hakkında ne bildiğini anlat," dedi ve ona doğrudan Doranelle'den bir teneke merhem fırlattı.

Kız ona baktı, o keskin gözler onun ne olduğunu, nereli olduğunu ve teneke kutunun içinde ne olduğunu bir araya getiriyordu. Onları yüzüne kaldırdığında, teklifini kabul edercesine sessizce başını salladı: cevaplar için acıdan kurtulmak. Kapağı açtı ve keskin otları solurken ağzının nasıl ayrıldığını yakaladı.

Merhemi eski yaralarına sürmeye başladığında acı ve zevk yüzünde dans etti.

Ve çalışırken konuştu.

Marion ona Demirdişler ordusundan, Kanat Lideri'nden ve On Üçler'den, dağ Kalesi çevresinde kamp kuran ordulardan, sadece çığlıkların yankılandığı yerlerden, sayısız demirciden ve demirciden bahsetti. Kendi kaçışını anlattı: Haber vermeden, nasıl olduğunu bilmiyordu, şato patlamıştı. Bir cadı kılığına girmiş, çantalarından birini kapmış ve koşarak bunu bir şans olarak görmüştü. Kaosta kimse onu kovalamamıştı.

"Haftalardır koşuyorum," dedi. "Görünüşe göre, mesafenin yarısını zar zor kat ettim."

"Nereye?"

Marion kuzeye baktı. "Terrasen."

Lorcan bir hırıltıyı bastırdı. "Pek bir şey kaçırmıyorsun."

"Haberin var mı?" Alarm o gözleri doldurdu.

"Hayır," dedi omuz silkerek. Ayağını ve bileğini ovuşturmayı bitirdi. “Terrasen'de ne var? Ailen?" Morath'a neden getirildiğini sormamıştı. Özellikle onun üzücü hikayesini duymayı umursamıyordu. Herkesin bir tane vardı, o bulmuştu.

Kızın yüzü gerildi. "Bir arkadaşıma borcum var -Morath'tan çıkmama yardım etti. Celaena Sardothien adında birini bulmamı buyurdu. Bu benim ilk görevim: kim olduğunu, nerede olduğunu öğrenmek. Terrasen, başlamak için Adarlan'dan daha iyi bir yer gibi görünüyor.”

Hile yok, bu toplantının şanstan başka bir şey olmadığı fısıltısı yok.

"Ve sonra," diye devam etti kız, gözlerindeki parlaklık büyürken, "Terrasen Kraliçesi Aelin Galathynius'u bulmam gerek."

Kılıcına gitmemek için bir çabaydı. "Neden?"

Marion sanki orada olduğunu unutmuş gibi ona baktı. "Morath'taki orduyu durdurmak için bir ordu kurduğuna dair bir söylenti duydum. Hizmetlerimi sunmayı planlıyorum.”

"Neden?" dedi tekrar. Onu ilken'in pençelerinden uzak tutan zeka dışında, orospu-kraliçenin kıza ihtiyaç duyması için başka bir neden görmüyordu.

Marion'un dolu ağzı gerildi. "Çünkü ben Terrasen'liyim ve kraliçemin öldüğüne inandım. Ve şimdi o yaşıyor ve savaşıyor, bu yüzden onunla savaşacağım. Başka hiçbir kız evinden alınıp Morath'a getirilip unutulmasın diye."

Lorcan ona bildiklerini anlatmayı tartıştı: iki görevinin bir ve aynı olduğunu. Ama bu onun soru sormasına yol açacaktı ve o hiç havasında değildi...

"Neden Morath'a gitmek istiyorsun? Diğer herkes ondan kaçıyor.”

"Tehlikeyi önlemek için metresim tarafından gönderildim."

"Sen tek adamsın - erkek." Hakaret değil ama Lorcan yine de ona baktı.

"Benim yeteneklerim var, tıpkı seninki gibi."

Gözleri, şimdi kuru siyah kanla kabuklanmış ellerine kaydı. Yine de, orada kıvılcımlar saçan büyüyü hayal edip etmediğini merak etti.

Marion'un daha fazlasını sormasını bekledi ama Marion önce çorabını, sonra çizmesini giydi ve bağcıklarını bağladı. "Uzun süre dinlenmemeliyiz." Aslında.

Ayağa kalktı, biraz yüzünü buruşturdu, ama kaşlarını bacağına doğru takdir edercesine kaşlarını çattı. Lorcan, merhemle ilgili olarak bunu yeterli bir cevap olarak aldı.yeterlik. Tenekeyi almak için eğildi, siyah saç perdesi yüzünü kapladı. Bir noktada, örgüsünden kurtulmuştu.

Kalktı, tenekeyi ona fırlattı. Bir eliyle yakaladı. "Acanthus'a ulaştığımızda, o zaman ne olacak?"

Tenekeyi pelerininin cebine attı. “Ovalarda dolaşan sayısız tüccar kervanı ve mevsimlik karnavallar var - buraya gelirken birçoğunu geçtim. Hatta bazıları nehri geçmeye çalışıyor olabilir. Onlardan biriyle gireceğiz. Saklanmak. Çayırları geçip yeterince uzaklaştığımızda, kuzeye gideceksiniz; Ben güneye gideceğim."

Gözleri hafifçe kısıldı. Ama Marion, "Neden benimle seyahat ediyorsun?" dedi.

“Morath'ın iç tasarımıyla ilgili sizden istediğim daha fazla ayrıntı var. Ben seni tehlikeden uzak tutacağım, sen de onları bana sağlayacaksın."

Güneş, ormanı altın rengine boyayarak son alçalışına başladı. Marion hafifçe kaşlarını çattı. "Yemin ediyor musun? Beni koruyacağını mı?"

"Seni bugün İlken'e bırakmadım, değil mi?"

Durmasına neden olan bir açıklık ve dürüstlükle ona baktı. "Yemin et."

Gözlerini devirdi. "Söz veriyorum." Kızın, son beş yüzyıldır, gerçekten takas ettiği tek para biriminin vaatler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Seni terk etmeyeceğim."

Başıyla onayladı, görünüşe göre bundan memnundu. "O zaman sana bildiklerimi anlatacağım."

Çantasını omzuna asarak doğuya doğru yürümeye başladı.

Ama Marion, "Her geçişte bizi arayacak, vagonları arayacaklar," dedi. Beni burada bulabilirlerse, herhangi bir ana yolda beni bulurlar."

Ve cadılar hala onun kanını arıyorsa onu da bulun.

Lorcan, "Peki bu konuda bir fikriniz var mı?" dedi.

Kaçtıkları dehşete ve ormandaki sefaletine rağmen gül goncası ağzında hafif bir gülümseme dans etti. "Olabilir."

Görüntüler11Görüntüler

Manon Karagaga, Morath'a boğaz kesmeye başlamak için fazlasıyla hazırdı.

Her şey boka sarmıştı.

Her şey.

O Sarı Bacaklı kaltağı ve wyvern'ini bitirmiş, safir gözlü kralı kurtarmış ve Fae Prensi'nin diğer dört Sarı Bacaklı nöbetçiyi katletmesini izlemişti.

Beş. Beş Sarı Bacaklı cadı, şimdi ya onun eliyle ya da hareketsizliğiyle ölü yatıyordu. Iskra meclisinin beş üyesi.

Sonunda, Rifthold'un yıkımına zar zor katılmıştı ve bunu diğerlerine bırakmıştı. Ama taçlı miğferini tekrar takmış, sonra Abraxos'a taş kalenin en yüksek kulesine yelken açmasını ve zaferini kükreyerek komuta etmesini emretmişti.

Şehrin uzak beyaz duvarlarında bile, muhafızları ve kaçan insanları paramparça ederken, wyvernler onun geri çekilmesi emriyle durmuştu. Bir meclis bile itaatsizlik etmedi.

On Üç dakika sonra onu bulmuştu. Onlara ne olduğunu anlatmadı, ama hem Kuzukulağı hem de Asterin ona yakından baktılar: İlki Manon'un iddia ettiği "saldırı" sırasında alınan herhangi bir kesik veya yarayı incelemek içindi, ikincisi o gün Manon'la birlikte olduğu içindi. Rifthold'a uçmuşlar ve Terrasen Kraliçesi'ne Valg kanıyla bir mesaj yazmışlardı.

On Üçler kale kulelerine tünemişken, bazıları onları kedi ya da yılan gibi örtmüşken Manon, Sarı Bacaklı Iskra'yı beklemişti.

Manon şimdi kolunun kıvrımına sıkışmış taçlı miğfer, topuklarında Asterin ve Kuzukulağı olan Morath'ın loş, pis kokulu salonlarında sinsice ilerlerken, o konuşmayı tekrar gözden geçirdi.

Iskra, kalan tek boşluğa inmişti: Manon'un altındaki daha alçak bir çatı parçası. Konumlandırma kasıtlıydı.

Iskra'nın kahverengi saçları sıkı örgüsünden çözülmüştü ve Manon'a "Bu benim zaferimdi" diye hırlarken kibirli yüzüne insan kanı sıçramıştı.

Miğferin altındaki yüzü gölgede kalan Manon, "Şehir benim" demişti.

"Rifthold'u almak benimdi - sen sadece denetlemeliydin." Bir demir diş parıltısı. Manon'un sağındaki kulede, Asterin uyarırcasına hırladı. Iskra kara gözlerini sarışın nöbetçiye dikti ve tekrar hırladı. "Orospu sürüsünü şehrimden çıkarın."

Manon, Iskra'nın boğası Fendir'i boyladı. "Yeterince izini bıraktın. Çalışmanız not edildi."

Iskra öfkeyle titredi. Sözlerden değil.

Rüzgâr yön değiştirmiş, Iskra'ya doğru esiyordu.

Manon'un kokusunu ona üflemek.

"Kim?" Iskra köpürdü. "Kimimi kasap ettin?"

Manon boyun eğmemiş, bir parça pişmanlık ya da endişenin parlamasına izin vermemişti. "Neden isimlerinizi bileyim ki? Avıma yaklaşırken bana saldırdı, kralı kendine almak istedi vebunun için bir varis vurmaya istekli. Cezasını hak etti. Özellikle de onunla uğraşırken avım elimden kayıp gittiği için."

yalancı yalancı yalancı.

Manon demir dişlerini gösterdi, taçlı miğferin altında yüzünün sadece bir kısmı görülebiliyordu. "Dört kişi daha kalenin içinde ölü yatıyor - ben asi kaltağınızla uğraşırken kralı kurtarmaya gelen Fae Prensi'nin elinde. Kendini şanslı say, Sarıbacaklılar, o kaybı da senin postundan çıkarmadığım için."

Iskra'nın bronz yüzü solmuştu. On Üç'ün tamamı toplanmış olan Manon'u inceledi. Sonra, "Şehirle ne istersen yap. Sizin." Elini kaldırıp Manon'u işaret ederken bir gülümseme parladı. On Üçler onun etrafında gerildi, oklar sessizce

çekilip Sarı Bacaklı varisine nişan aldı. "Ama sen, Kanat Lideri..." Bu gülümseme büyüdü ve wyvern'ini dizginleyerek gökyüzüne çıkmaya hazırlandı. "Sen bir yalancısın, Cadı Katili."

Sonra gitmişti.

Şehir için değil, gökyüzü için yükseliyor.

Dakikalar içinde gözden kaybolmuş, Morath'a doğru yelken açmıştı.

Manon'un büyükannesine doğru.

Erawan'ın meclis odasına giden köşeyi dönmeden önce yavaşlarken Manon önce Asterin'e, sonra Kuzukulağı'na baktı. Iskra'yı, büyükannesini ve diğer Matronları tanıdığı yerde bekliyor olacaktı. Gerçekten de, köşeden bir bakış, çift kapıların yanına dikilmiş boş suratlı adamlar kadar şüpheyle birbirlerine bakan, nöbette olan birkaç meclisin Üçüncüleri ve Dördüncüleri'ni ortaya çıkardı.

Manon, İkinci ve Üçüncü'ye, "Bu işler dağınık olacak," dedi.

Kuzukulağı sessizce, "Bununla ilgileneceğiz," dedi.

Manon miğferi biraz daha sıktı. "İşler kötü giderse, On Üç'ü alıp gideceksin."

Asterin nefes aldı, "Oraya giremezsin Manon, yenilgiyi kabul ederek. Son nefesine kadar inkar et." Kuzukulağı Manon'un fark edip etmediğinidüşmanlarını kurtarmak için o cadıyı öldürdü, izin vermedi. Asterin, "Nereye gideceğiz ki?" diye sordu.

Manon, "Bilmiyorum ya da umurumda değil. Ama ben öldüğümde, On Üç, hesaplaşması gereken herkes tarafından hedef alınacak." Çok, çok uzun bir liste. İkinci bakışını tuttu. "Sen onları dışarı çıkar. Ne pahasına."

Birbirlerine baktılar. Kuzukulağı, "İstediğinizi yapacağız, Kanat Lideri" dedi.

Manon bekledi - İkincisinden herhangi bir itiraz gelmesini bekledi, ama Asterin başını eğip kabul ettiğini mırıldanırken, Asterin'in kara gözleri parlıyordu.

Manon'un göğsündeki düğüm gevşedi ve arkasını dönmeden önce bir kez omuzlarını yuvarladı. Ama Asterin onun elini tuttu. "Dikkat olmak."

Manon, yapışmayı omurgasız bir aptal olmamak için tartıştı, ama… büyükannesinin neler yapabileceğini görmüştü. Asterin'in etine oyulmuş.

Bir yalancı gibi görünerek, suçlu görünerek bu işe girmeyecekti. Hayır, sonunda Iskra'yı süründürürdü.

Böylece Manon, kırmızı pelerini hayalet bir rüzgarda dalgalandırarak her zamanki fırtınalı hızına geri dönmeden önce derin bir nefes aldı.

Yaklaşırken herkes baktı. Ama bu beklenen bir şeydi.

Manon, toplanan Üçüncüler ve Dördüncüler'i kabul etmeye tenezzül etmedi, ancak onları çevresel görüşüyle anladı. Iskra'nın meclisinden iki genç. Matronların meclislerinden altı yaşlı, demir dişleri paslanmış. Ve-

Salonda iki genç nöbetçi daha vardı, kaşlarında mavi boyalı deri şeritler vardı.

Petrah Blueblood gelmişti.

Mirasçılar ve Matronları bir araya gelse...

Kalbinin kabuğunda korkuya yer yoktu.

Manon hızla kapıları açtı, Asterin topuklarının üzerindeydi, Kuzukulağı salondaki diğerlerine katılmak için geri çekildi.

O içeri girerken on cadı Manon'a döndü. Erawan ortalıkta görünmüyordu.

Ve büyükannesi odanın içinde durdukları yerin tam ortasında, kendi İkinci'si Manon'un arkasındaki taş duvara yaslanmış, toplanan diğer dört Saniye ile sıralanmış olsa da, Manon'un dikkati altın saçlı varise çevrildi.

Petrah'a.

Manon'un hayatını kesin bir düşüşten kurtardığı Savaş Oyunları gününden beri Mavi Kan varisini görmemişti. Onun hayatını kurtardı ama Petrah'ın boğazı Iskra'nın boğası tarafından parçalanan wyvern'in hayatını kurtaramadı.

Mavikan varisi, ikisi de uzun ve zayıf olan annesi Cresseida'nın yanında duruyordu. Matron'un solgun alnına demir yıldızlardan bir taç oturdu, alttaki yüz okunamadı.

Petrah'ın aksine. Dikkat— derin mavi gözlerinde bir uyarı parladı. Binici derilerini giymişti, omuzlarındaki bronz tokalardan gece mavisi bir pelerin sarkıyordu, altın örgüsü göğsünün üzerinde kıvrılıyordu. Petrah her zaman

tuhaftı, başı bulutların içindeydi ama Mavi Kanlar böyleydi. Mistikler, fanatikler, fanatikler, onları ve Üç Yüzlü Tanrıça'ya tapmalarını tanımlamak için kullanılan daha hoş terimler arasındaydı.

Ama Petrah'ın yüzünde aylar önce olmayan bir boşluk vardı. Söylentiye göre wyvern'ini kaybetmenin varisi kırdığını - haftalardır yataktan çıkmadığını iddia etmişti.

Cadılar yas tutmazlardı, çünkü cadılar onları kırmasına izin verecek kadar sevmezdi. Şimdi Karagaga Matron'un İkinci'sinin yerini alan Asterin aksini kanıtlamış olsa bile.

Petrah başını salladı, çenesini hafifçe eğdi - bir varisin bir varisinin sadece bir kabulünden daha fazlası. Manon kimse fark edemeden büyükannesine döndü.

Büyükannesi kalın siyah cübbesinin içinde duruyordu, koyu renk saçları başının tepesinde örmüştü. Büyükannesinin tacı gibionları aradı - o ve Manon için. Çöllerin Yüksek Kraliçeleri, bir keresinde Manon'a söz vermişti. Bu odadaki her cadıyı satmak anlamına gelse bile.

Manon, büyükannesinin önünde, toplanmış diğer iki Matron'un önünde eğildi.

Iskra, dişlerinde öğle yemeğinden kalan et parçaları olan yaşlı, arkası eğik bir kocakarı olan Yellowlegs Matron'un yanından hırladı. Manon doğrulurken varisi soğuk bir bakışla düzeltti.

Büyükannesi, "Üç ayak toplandı," diye söze başladı ve Manon'un vücudundaki her kemik katılaştı. "Üç Matron, Annemizin üç yüzünü onurlandırmak için." Bakire, Anne, Kocakarı. Yellowlegs Matron'un her zaman eski olmasının, Karagaga'nın her zaman bir cadı olmasının ve Blueblood Matron olarak Cresseida'nın neden hala genç ve taze görünmesinin nedeni buydu.

Ama Manon bunu umursamadı. Sözler konuşulurken değil.

Cresseida, "Kocanın Orak'ı tepemizde sallanıyor," dedi. “Annenin adalet bıçağı olsun.”

Bu bir toplantı değildi.

Bu bir denemeydi.

Iskra gülümsemeye başladı.

Sanki aralarında bir iplik örülmüş gibi Manon, Asterin'in arkasında doğrulduğunu, ikincisinin en kötüsüne hazırlandığını hissedebiliyordu.

"Kan, kan ister," diye hırladı Yellowlegs kocakarı. "Ne kadar borcumuz olduğuna biz karar vereceğiz."

Manon kıpırdamadan durdu, bir santim korku ve ürkeklik göstermeye cesaret edemedi.

Cadı denemeleri acımasızdı, kesindi. Genellikle, sorunlar yüze, kaburgalara ve mideye yapılan üç darbeyle çözülürdü. Nadiren, yalnızca en ciddi koşullarda, üç Saygıdeğer Yargıç karar vermek için toplanırdı.

Manon'un büyükannesi, "Kendi gururunun ötesinde hiçbir provokasyon olmadan bir Yellowlegs nöbetçisini kesmekle suçlanıyorsun, Manon Karagaga" dedi.

Iskra'nın gözleri olumlu yandı.

"Ve nöbetçi, Yellowlegs'in varisinin kendi meclisinin bir parçası olduğu için, aynı zamanda Iskra'ya karşı da bir suçtur." Büyükannesinin yüzü öfkeyle kasılmıştı - Manon'un yaptıkları için değil, yakalandığı için. "Ya kendi ihmalin ya da kötü planın yüzünden, diğer dört meclis üyesinin hayatı sona erdi. Onların kanları da ellerinizi lekeliyor.” Büyükannesinin demir dişleri mum ışığında parlıyordu. "Bu suçlamaları reddediyor musunuz?"

Manon sırtını dik tuttu, her birinin gözlerinin içine baktı. “Haklı ödülümü almaya çalışırken Iskra'nın nöbetçisini öldürdüğümü inkar etmiyorum. Diğer dördünün Fae Prensi tarafından katledildiğini inkar etmiyorum. Ama benim tarafımdan herhangi bir yanlış yapmayı reddediyorum. ”

Iskra tısladı. Üzerinde Zelta'nın kanının kokusunu alabiliyorsunuz - korku ve acının kokusunu alın.

Manon dudak büktü, "Bu kokuyu alıyorsun Sarıbacaklılar, çünkü senin nöbetçin korkak bir kalbe sahipti ve başka bir yandaşına saldırdı. Kavgamızı kazanamayacağını anladığında onun için çok geçti.”

Iskra'nın yüzü öfkeyle buruştu. "Yalancı-"

"Söyle bize Karagaga Varisi," dedi Cresseida, "üç gün önce Rifthold'da ne oldu?"

Manon da öyle yaptı.

Ve sefil varoluş yüzyılında ilk kez büyüklerine yalan söyledi. Onlara anlattığı hikayelere inanarak, yalanlardan güzel bir duvar halısı ördü. Bitirdiğinde, Iskra Sarıbacaklılar'ı işaret etti. "Sarı Bacaklı varisinin uzun zamandır benim pozisyonuma göz diktiği yaygın bir bilgidir. Belki de tıpkı nöbetçisi avımı çalmaya çalıştığı gibi Kanat Lideri olarak yerimi çalabilmek için bana suçlamalar yağdırmak için buraya aceleyle geri dönmüştür."

Iskra kaşlarını çattı ama ağzını kapalı tuttu. Petrah bir adım öne çıktı ve konuştu. "Bir küstahlık değilse, Karagaga varisi için sorularım var."

Manon'un büyükannesi kendi tırnaklarını sökmeyi tercih eder gibi görünüyordu ama diğer ikisi başını salladı.

Manon doğruldu, Petrah'ın yaptığını düşündüğü her şeye kendini hazırladı.

Manon'un bakışıyla karşılaştığında Petrah'ın mavi gözleri sakindi. "Beni düşmanın mı yoksa rakibin mi olarak kabul edersin?"

"Durum gerektirdiğinde seni bir müttefik olarak görüyorum, ama her zaman bir rakip, evet." Manon'un söylediği ilk doğru şey.

"Yine de beni Savaş Oyunlarında kesin ölümden kurtardın. Neden?"

Diğer Matronlar birbirlerine baktılar, yüzleri okunaksızdı.

Manon çenesini kaldırdı. "Çünkü Keelie ölürken senin için savaştı. Ölümünün boşa gitmesine izin veremezdim. Bir savaşçı arkadaşıma daha azını öneremezdim."

Ölü wyvern'ın adını duyduğunda, Petrah'ın yüzünde bir acı titreşti. "Adını hatırlıyor musun?"

Manon bunun kasıtlı bir soru olmadığını biliyordu. Ama o aynı şekilde başını salladı.

Petrah, Matronların karşısına çıktı. "O gün, Iskra Sarıbacaklılar neredeyse beni öldürüyordu ve boğası kısrağımı katletti."

"Bununla ilgilendik," diye araya girdi Iskra, dişleri parıldayarak, "ve bunu tesadüfi olarak görmedik..."

Petrah elini kaldırdı. "Bitirmedim, Iskra Sarıbacaklılar."

Diğer varise hitap ederken bu sözlerde acımasız çelikten başka bir şey yoktu. Manon'un küçük bir kısmı, bunu alan tarafta olmamaktan memnundu.

Iskra o tonda bekleyen yarım kalmış işi gördü ve geri çekildi.

Petrah elini indirdi. "Manon Karagaga o gün ölmeme izin verme şansına sahipti. Daha kolay seçim, ölmeme izin vermek olurdu ve şimdi olduğu gibi suçlanmayacaktı. Ama beni ölümden kurtarmak için canını ve bineğinin canını tehlikeye attı."

Bir can borcu - aralarında yatan şey buydu. Petrah şimdi onun lehinde konuşarak mı doldurmayı düşündü? Manon onun alayını dizginledi.

Petrah devam etti, "Manon Karagaga'nın neden beni ancak daha sonra Yellowlegs kardeşlerini açmak için kurtar. Kanat Liderini itaati, disiplini ve gaddarlığı nedeniyle taçlandırdınız - İskra Sarı Bacaklar'ın öfkesinin onda o zaman gördüğünüz ve bugün hala parıldayan nitelikleri kirletmesine izin vermeyin. Bir yanlış anlaşılma yüzünden Kanat Liderinizi kaybetmeyin."

Petrah eğilip annesinin sağındaki yerine geri dönerken Matronlar tekrar aralarına baktılar. Ama üç cadı aralarında devam eden o konuşulmayan tartışmayı sürdürdüler. Manon'un büyükannesi öne çıkana, diğer ikisi geri çekilip kararı ona verene kadar. Manon neredeyse rahatlayarak sarkacaktı.

Bir dahaki sefer varis tek başına dışarı çıkacak kadar aptal olduğunda Petrah'ı köşeye sıkıştıracak, neden Manon'un lehinde konuştuğunu kabul etmesini sağlayacaktı.

Büyükannesinin altın sarısı bakışları sertti. Affetmez.

"Petrah Blueblood doğru söyledi."

Manon ve Asterin arasındaki o gergin, gergin ip de gevşedi.

"İtaatkar, sadık Kanat Liderimizi kaybetmek israf olur."

Manon daha önce dövülmüştü. Büyükannesinin yumruklarına tekrar dayanabilirdi.

"Karagaga Cadı Klanının varisi neden sadece bir gözcü için hayatını feda etsin ki? Kanat Lideri ya da değil, bu konuda varislere karşı hala varis sözü. Ama kan hala döküldü. Ve kan ödenmeli."

Manon yeniden miğferini kavradı. Büyükannesi hafifçe gülümsedi.

Büyükannesi, "Dökülen kan eşit olmalı," dedi. Dikkati Manon'un omzunun üzerinden geçti. “Yani Torun, bunun için ölmeyeceksin. Ama 13'ünüzden biri yapacak."

Uzun, çok uzun bir süre sonra ilk kez Manon, büyükannesinin dediği gibi, zaferin yaşlı gözlerini aydınlatan korkunun, insan çaresizliğinin nasıl bir tadı olduğunu biliyordu, "İkinciniz, Asterin Karagaga, klanlarımız arasındaki kan borcunu ödeyecek. Yarın gün doğarken ölür."

Görüntüler12Görüntüler

Evangeline onları yavaşlatmadan, Aelin, Aedion ve Lysandra kıyıya doğru kıçlarını çekerken çok az dinlenmeyle yolculuk ettiler.

Aelin, çok daha iyi bir binici olduğunu gönülsüzce kabul ettiği Aedion'a ayak uydurmak için Fae formunda kaldı, Lysandra ise ilerideki araziyi herhangi bir tehlikeye karşı gözetlemek için çeşitli kuş şekillerine girip çıktı. Rowan bu haftalarda yoldayken ona nasıl yapılacağını, nelere dikkat edilmesi gerektiğini ve nelerden kaçınılması veya daha yakından bakılması gerektiği konusunda talimat veriyordu. Ama Lysandra göklerden haber verecek çok az şey buldu ve Aelin ve Aedion, Terrasen'in ovalarının vadilerini ve ovalarını geçerken yerde çok az tehlikeyle karşılaştı.

Bir zamanlar zengin olan bölgeden geriye çok az şey kaldı.

Aelin bunun üzerinde çok fazla durmamaya çalışıyordu - köhne araziler, terk edilmiş çiftlikler, çaresizce ihtiyaç duyulan erzak için pelerinler içinde ve kılık değiştirmiş halde şehre indiklerinde sıska yüzlü insanlar. gerçi okaranlıkla karşılaşmış ve ışıkla dolu olarak ortaya çıkmıştı, kafasında bir ses fısıldadı, şunu yaptın, bunu yaptın, bunu yaptın.

Bu ses genellikle Weylan Darrow'un buz gibi sesine benziyordu.

Aelin, fırtınalı bir sabah kendisine ve Aedion'a sunulan bir fincan sulu çayın altına sıkışmış altın parçaları ardında bıraktı; Lysandra'ya şahin biçiminde dilimler ve biraz et veren bir çiftçinin ekmek kutusuna atıldı; öğle yemeklerini ne kadar çabuk yediklerini görünce onlara fazladan bir kase yahni ikram eden bir hancının bozuk para çekmecesine girdi.

Ama bu altın, kalbindeki çatlamayı dindirmedi - uyandığında ve rüya gördüğünde aklına musallat olan o iğrenç ses.

Bir hafta sonra antik liman kenti Ilium'a ulaştıklarında, arkasında altın bırakmayı bırakmıştı.

Daha çok rüşvet gibi gelmeye başlamıştı. Aralarında bulunduğuna dair hiçbir fikri olmayan halkına değil, kendi vicdanına.

Beyaz duvarlı kasaba, çalkantılı turkuaz deniz ile Florine Nehri'nin iç kısımda, Orynth'e kadar uzanan geniş ağzı arasında yükselmeden önce, sonunda yeşil düzlükler kayalık, kurak kıyı şeridine dönüştü. Ilium kasabası, Terrasen'in kendisi kadar eskiydi ve şehrin kuzeydoğu ucundaki yıkılmakta olan ve onu ayakta tutacak kadar hacı çeken tapınak olmasaydı, tüccarlar ve tarih tarafından çoktan unutulmuş olurdu.

Buna Taş Tapınağı deniyordu, Brannon'un Florine'den Staghorns'un tabanındaki kaynağına yelken açmadan önce kıtaya ilk ayağını koyduğu kayanın etrafına inşa edilmişti. Küçük Halkın tapınağı onun için nasıl yapacağını nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ilium'un kalın, geniş tapınağı, arkasındaki fırtınadan yıpranmış, güzel kasabanın ve ötesindeki sonsuz okyanusun hakim manzarasına sahip solgun bir uçurumun üzerine inşa edilmişti - o kadar mavi ki Aelin'e Güney'in sakin sularını hatırlattı.

Rowan ve Dorian'ın şimdi gitmesi gereken sular, eğer öyleyse şanslı. Aelin de bunun üzerinde durmamaya çalıştı. Yanında Fae Prensi olmayınca korkunç, sonsuz bir sessizlik vardı.

Neredeyse şehrin beyaz duvarları ve içerideki insanlar kadar sessiz. Ağır pelerinlerinin altında tepeden tırnağa silahlı ve kukuletalı Aelin ve Aedion, tapınağa giden yolda en fazla iki ihtiyatlı hacı olarak açık kapılardan geçtiler. Gizlilik ve Ilium'un şu anda Adarlan işgali altında olduğu küçük gerçeği için kılık değiştirmişti.

Lysandra haberi o sabah önden uçtuktan sonra getirmişti, insan biçiminde yalnızca onları bilgilendirecek kadar oyalandı.

"Kuzeye Eldrys'e gitmeliydik," diye mırıldandı Aedion, Adarlanian zırhlı bir grup sert suratlı nöbetçinin yanından geçerken, askerler sadece Aelin'in omzuna tünemiş keskin gözlü, daha keskin gagalı şahini fark etmek için yollarına bakıyorlardı. Aedion'un pelerininin kıvrımlarıyla dikkatlice örtülen heybelerinin arasına gizlenmiş kalkanı kimse görmedi. Ya da ikisinin de gizlediği kılıçları.

Damaris, bu haftalarca yolda sakladığı yerde kaldı: Dorian'ın Rifthold'daki kraliyet kütüphanesinden ödünç aldığı antik büyü kitaplarını içeren ağır çantaların altında bağlıydı. "Hala dönebiliriz."

Aelin, kukuletasının gölgelerinin altında ona bir bakış fırlattı. "Bir an için bu şehri Adarlan'ın ellerine terk edeceğimi düşünürsen cehenneme gidebilirsin." Lysandra onaylayarak gagasını tıklattı.

Küçük Halk, buraya gelmeleri için mesaj göndermekle yanılmamışlardı, tapınağı mükemmele yakın bir şekilde tasvir ettiler. Sahip oldukları büyü ne olursa olsun, haberi daha yolda Aelin'e ulaşmadan çok önce görmüşlerdi: Rifthold gerçekten düşmüş, kralı ortadan kaybolmuş ve şehir cadılar tarafından yağmalanmıştı. Roland Havilliard'ın babası ve Adarlan'ın en güçlü lordlarından biri olan Meah Lordu, bundan ve tahtını geri almak yerine kaçtığı söylentisinden cesaret alarak, asker garnizonunu sınırın hemen ötesine yürütmüştü. Terrasen'e girdi. Ve bu limanı kendisi için talep etti.

Aedion onu ve Lysandra'yı, "Burada elli asker kamp kurdu," diye uyardı.

Değiştirici sadece, Demek der gibi tüylerini kabarttı?

Çenesi kasıldı. "İnan bana, ben de onlardan bir parça istiyorum. Fakat-"

"Ben kendi krallığımda saklanmıyorum," diye araya girdi Aelin. "Ve bu toprakların kime ait olduğunu hatırlatmadan buradan ayrılmayacağım."

Bir köşeyi dönerlerken Aedion sessiz kaldı, Lysandra'nın da o sabah keşfettiği küçük sahil hanını hedef aldı. Şehrin diğer tarafında tapınaktan.

Askerlerin kışla olarak kullanmaya cesaret ettikleri tapınak.

"Bu, Adarlan'a mı yoksa Darrow'a mı bir mesaj göndermekle ilgili?" Aedion sonunda sordu.

"Bu, Adarlanian'ın bu bok parçalarıyla çok uzun süredir uğraşan halkımı serbest bırakmakla ilgili," diye tersledi Aelin, kısrağını hanın avlusunun önünde durdurarak. Lysandra'nın pençeleri sessizce onaylayarak omzuna battı. Havadan aşınmış avlu duvarının sadece birkaç metre ötesinde, deniz safir gibi parlıyordu. "Gece vakti hareket ederiz."

Aedion sessiz kaldı, hanın sahibi dışarı çıkıp gece için bir oda ayarladıklarında yüzü kısmen gizlendi. Aelin, sihrini kontrol altına almak için kuzeninin biraz kara kara düşünmesine izin verdi. Bu sabah yapacakları şey için tam güçte

olmasını istediği için bu sabah hiçbirini serbest bırakmamıştı, ama şimdi gerginlik onu çekiyordu, rahatlamayan bir kaşıntı, körelemediği bir kenar.

Ancak iki yataklı küçük odalarına yerleştiklerinde, Lysandra pencere pervazına tünedi ve Aedion, "Aelin, biliyorsun yardım edeceğim - biliyorsun bu piçlerin buradan gitmesini istiyorum. Ama Ilium halkı yüzyıllardır burada yaşıyor, savaşta ilk saldırıya uğrayanların kendileri olduğunun farkındalar."

Ve bu askerler gittikleri anda kolayca geri dönebilirlerdi, eklemesine gerek yoktu.

Lysandra pencereyi gagaladı - sessiz bir rica. Aelin uzun adımlarla ilerledi, deniz melteminin içeri girmesine izin vermek için pencereyi iterek açtı. Sembollerin gücü vardır, Aedion, dedi vites değiştiricinin benekli kanatlarını seyrederken. Rifthold'daki o saçma yarışma sırasında onunla ilgili kitaplar ve kitaplar okumuştu.

Sırıttı. "Biliyorum. İnanın bana, elimden geldiğince sık onları kendi yararıma kullandım." Vurgulamak için Orynth Kılıcı'nın kemik kabzasını okşadı. "Düşündüm de, aynı şeyi bir keresinde Dorian ve Chaol'a da söyledim." Kafasını hatıraya salladı.

Aelin sadece pencere pervazına yaslandı. "Ilium, Mikenlerin kalesiydi."

"Mikenliler bir efsaneden başka bir şey değiller - üç yüz yıl önce sürgüne gönderildiler. Bir sembol arıyorsanız, oldukça eski ve bölücüdürler."

Bunu biliyordu. Mikenliler bir zamanlar Ilium'u soylular olarak değil, suç lordları olarak yönetmişlerdi. Ve uzun zaman önce bir savaş sırasında, ölümcül filoları kazanmada o kadar önemliydi ki, o sırada hangi kral yönetirse yönetsin onları meşru hale getirdiler. Ta ki başka bir savaşta Terrasen'in yardımına gelmeyi reddettikleri için yüzyıllar sonra sürgüne gönderilene kadar.

Vites değiştiren, yeterince soğumuş kanatlarını indirirken Lysandra'nın yeşil gözlü bakışıyla karşılaştı. Bu hafta yolda mesafeli davranmış, tüyleri veya kürkü deriye tercih etmişti. Belki de kalbinin bir parçası şimdi Ren ve Murtaugh ile Orynth'e gittiği için. Aelin arkadaşının ipeksi başını okşadı. "Mikenliler, inanmadıkları bir savaşta ölmemek için Terrasen'i terk ettiler."

Aedion, "Ve ondan kısa bir süre sonra dağıldılar ve bir daha asla görülmemek üzere ortadan kayboldular," diye karşı çıktı. "Ne demek istiyorsun? Ilium'u özgürleştirmenin onları tekrar çağıracağını mı düşünüyorsun? Çoktan gittiler, Aelin, deniz ejderhaları da onlarla."

Gerçekten de bu şehrin hiçbir yerinde, uzak, şiddetli denizlerde savaşlara yelken açan, pencerelerin ötesindeki dalgalara dökülen kendi kanlarıyla bu sınırları savunan efsanevi donanma ve savaşçılardan hiçbir iz yoktu. Ve hem müttefikleri hem de silahları olan deniz ejderhalarının kanı. Sadece ejderhaların sonuncusu öldüğünde, Terrasen'in sularından sürülmek için yürek burkmuş, Mikenliler gerçekten kaybolmuşlardı. Ve ancak deniz ejderhaları geri döndüğünde Mikenliler de eve dönecekti. Ya da eski kehanetleri öyle iddia etti.

Aedion, Damaris dışında heybelerine gizlenmiş fazladan bıçakları çıkarmaya başladı ve onları tek tek takmaya başladı. Rowan'ın bıçağının yan tarafında sağlam bir şekilde bağlı olup olmadığını iki kez kontrol etti, ardından hala pencerenin yanında bulunan Aelin ve Lysandra'ya, "İkinizin, biz erkeklerin size güzel bir manzara ve yemek sağlamak için burada olduğumuzu düşündüğünüzü biliyorum," dedi. ama ben bir Terrasen generaliyim. Gerçek bir ordu bulmamız gerekiyor - zamanımızı hayaletleri kovalamakla harcamak değil. Sonbaharın ortasına kadar kuzeye bir ev sahibi bulamazsak, kış fırtınaları onu karadan ve denizden uzak tutacak."

"Böyle bir gücü kullanan semboller konusunda bu kadar bilgiliysen, Aedion," dedi, "o zaman Ilium'un neden hayati olduğunu biliyorsun. Adarlan'ın onu tutmasına izin veremeyiz. Bir düzine nedenden dolayı." Kuzeninin hepsini çoktan hesaplamış olduğundan emindi.

"Öyleyse kasabayı geri al," diye meydan okudu Aedion. "Ama şafağa yelken açmamız gerekiyor." Kuzeninin gözleri kısıldı. "Tapınak. Aynı zamanda tapınağı da almışlar, değil mi?”

"Bu tapınak benim doğuştan hakkım," dedi Aelin. "Bu hakaretin kontrolsüz kalmasına izin veremem." Omuzlarını yuvarladı. Planlarını açıklamak, kendini açıklamak… Alışmak biraz zaman alacaktı. Ama planı hakkında daha açık olmaya çalışacağına söz vermişti. Ve bu konuda, en azından, o olabilir. “Hem Adarlan hem de Darrow için. Bir gün tahtımı geri alacaksam hayır."

Aedion düşünüldü. Ardından burnundan soluyarak yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sadece kanın değil, aynı zamanda efsanelerin de tartışmasız kraliçesi." Yüzü düşünceli kaldı. "Kral alevini yeniden açarsan, tartışmasız kraliçe sen olurdun."

Aelin, "Ne yazık ki Lysandra sadece kendini değiştirebilir, bir şeyleri değiştiremez," diye mırıldandı. Lysandra gagasını onaylarcasına tıklatarak tüylerini kabarttı.

Aedion, "Orlon'un saltanatı sırasında kral alevinin bir kez çiçek açtığını söylüyorlar," dedi. "Oakwald'da bulunan sadece bir çiçek."

Biliyorum, dedi Aelin sessizce. "Masasının üzerindeki camın içinde bastırdı." O küçük kırmızı-turuncu çiçeği hala hatırlıyordu, çok basitti.halindeydi, ama o kadar hareketliydi ki, her zaman nefesini kesmişti. Brannon'un bu kıtaya ayak bastığı gün krallık boyunca tarlalarda ve dağlarda çiçek açmıştı. Ve yüzyıllar sonra, eğer tek bir çiçek bulunursa, mevcut hükümdar kutsanmış, krallık gerçekten barış içinde kabul edildi.

Çiçek, Orlon'un krallığının ikinci on yılında bulunmadan önce, sonuncusu doksan beş yıl önce görülmüştü. Aylin güçlükle yutkundu. “Adarlan mı—”

"Darrow'da var," dedi Aedion. "Orlon'un askerler sarayı ele geçirmeden önce kapmayı başardığı tek şey buydu."

Aelin başını salladı, büyüsü titreyerek cevap verdi. Orynth'in Kılıcı bile Adarlan'ın eline geçmişti - ta ki Aedion onu geri kazanana kadar. Evet, kuzeni tek bir sembolün kullanabileceği gücü belki de herkesten daha iyi anlamıştı. Birinin kaybı ya da geri alınması bir orduyu, bir halkı nasıl parçalayabilir ya da toparlayabilir.

Yeter - krallığına verilen yıkım ve acı yeterdi.

"Haydi," dedi Lysandra ve Aedion'a kapıya yönelirken. "Cehennemi yükseltmeden önce yemek yesek iyi olur."

Görüntüler13Görüntüler

Dorian bu kadar çok yıldız görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Çok arkalarında, duman gökyüzünü hâlâ lekeliyordu, tüyler tepelerindeki hilal tarafından aydınlatılmıştı. En azından çığlıklar kilometrelerce önce kaybolmuştu. Güçlü kanatların gümbürtüsüyle birlikte.

Tek direkli kayığın arkasında oturan Prens Rowan Whitethorn, denizin sakin, siyah genişliğine baktı. Prensin kendi büyüsüyle güneye, Ölü Adalar'a doğru yelken açarlardı. Fae savaşçısı onları çabucak kıyıya getirmişti, sahibi batıdaki panikleyen şehre odaklanmışken bu tekneyi çalmaktan hiç çekinmemişti. Ve tüm bu süre boyunca Dorian sessizdi, işe yaramazdı. Şehri yıkılırken olduğu gibi, halkı da katledildi.

Küçük teknenin diğer ucundan Rowan, "Yemelisin," dedi.

Dorian, Rowan'ın da çaldığı erzak çuvalına baktı. Ekmek, peynir, elma, kuru balık... Dorian'ın midesi bulandı.

"Zehirli bir diken seni kazığa geçirdi," dedi Rowan, sesi hayır değildi. hızlı rüzgar onları arkadan iterken teknelerine çarpan dalgalardan daha yüksek sesle. "Seni hayatta tutmak ve yürümek için sihrin tükendi. Yemek yemelisin, yoksa yenilenmez." Bir ara. "Aelin seni bu konuda uyarmadı mı?"

Dorian yutkundu. "Numara. Bana sihri öğretecek zamanı yoktu." Rowan'ın bir eli dümene dayalı olarak oturduğu teknenin arkasına baktı. O sivri kulakların görüntüsü, erkekle tanıştıktan aylar sonra bile hala bir şoktu. Ve o gümüş saç-

Manon'un kar üzerinde ay ışığının saf beyazı olan saçları gibi değil.

Kendisi için öldüren, canını bağışlayan Kanat Liderine ne olduğunu merak etti.

Onu kurtarmadı. Onu kurtardım.

O bir aptal değildi. Bunu onun için yararlı olan herhangi bir nedenle yaptığını biliyordu. Teknenin diğer ucunda oturan savaşçı kadar ona yabancıydı - daha çok.

Ve yine de, o karanlık, o şiddet ve dünyaya bakmanın katı, dürüst yolu... Onunla hiçbir sır olmayacaktı. Yalanlar yok.

"Gücünü korumak için yemek yemelisin," diye devam etti Rowan. "Sihrin senin enerjinden besleniyor - senden besleniyor. Ne kadar dinlenmiş olursanız, gücünüz o kadar artar. Daha da önemlisi, kontrol o kadar büyük olur. Gücünüz hem sizin bir parçanız hem de onun kendi varlığıdır. Kendi haline bırakılırsa sizi tüketir, bir alet gibi kullanır." Rowan gülümserken dişleri parladı. "Tanıdığımız bir kişi, gücünü sifonlamayı sever, gücünü donuk tutmak için onu anlamsız şeylerde kullanır." Dorian, Rowan'ın bakışlarının onu fiziksel bir darbe gibi sabitlediğini hissedebiliyordu. "Seçim sizin, hayatınıza ne kadar girmesine izin vereceğiniz, onu nasıl kullanacağınız - ama daha fazla ustalaşmadan gidin Majesteleri, sizi mahveder."

Dorian'ın omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Ve belki de açık okyanus ya da üstlerindeki sonsuz yıldızlardı, ama Dorian, "Bu yeterli değildi. O gün… o gün Sorscha öldü, bu onu kurtarmaya yetmedi." Ellerini kucağına yaydı. "Yalnızca yok etmek istiyor."

Sessizlik çöktü, Dorian Rowan'ın uyuya kalıp kalmadığını merak edecek kadar uzun sürdü. Prensin kendisinin en son ne zaman uyuduğunu sormaya cesaret edememişti; aç bir adam için kesinlikle yeterince yemişti.

Rowan sonunda, "Eşim öldürüldüğünde ben de onu kurtarmak için orada değildim," dedi.

Dorian doğruldu. Aelin ona prensin geçmişinden pek çok şey anlatmıştı, ama bunu değil. Paylaşmanın onun sırrı, üzüntüsü olmadığını düşündü. "Üzgünüm," dedi Dorian.

Büyüsü, Aelin ve Rowan arasındaki bağı hissetmişti - kandan, büyülerinden daha derine giden bir bağ ve o sadece onların arkadaş olduklarını varsaymış ve bunu kimseye duyurmamıştı. Ama Rowan'ın zaten bir eşi varsa ve onu kaybetmişse...

Rowan, "Dünyadan nefret edeceksin, Dorian. Kendinden nefret edeceksin. Sihrinizden nefret edeceksiniz ve her an huzur veya mutluluktan nefret edeceksiniz. Ama huzur içinde bir krallığın lüksüne sahiptim ve kimse bana bağımlı değildi. Sen değil."

Rowan dümeni değiştirdi, kıyı şeridi onları karşılamak için çıkıntı yaparken, dik kayalıklardan oluşan yükselen bir duvar olarak rotalarını denize doğru ayarladı. Hızlı hareket ettiklerini biliyordu, ancak güney sınırının neredeyse yarısına varmış olmaları gerekiyordu - ve karanlığın örtüsü altında fark ettiğinden çok daha hızlı seyahat ediyorlardı.

Dorian sonunda, "Ben parçalanmış bir krallığın hükümdarıyım. Halkım onları kimin yönettiğini bilmiyor. Ve şimdi kaçtığıma göre..." Başını salladı, yorgunluk kemiklerini kemiriyordu. "Krallığımı Erawan'a mı verdim? Ne— buradan ne yapabilirim ki?”

Tek ses geminin gıcırtısı ve suyun akışıydı. “Halkınız şimdiye kadar ölüler arasında olmadığınızı öğrenmiş olacak. Onlara onu nasıl yorumlayacaklarını söylemek senin elinde - eğer seni bir insan olarak göreceklerse.onları terk etmek, ya da seni yardım bulmak için - onları kurtarmak için ayrılan bir adam olarak göreceklerse. Bunu açıklığa kavuşturmalısın."

"Ölü Adalar'a giderek."

Bir selam. "Aelin'in Korsan Lordu ile dolu bir geçmişi olması şaşırtıcı değil. yapmazsın. Sizi avantajlı bir müttefik olarak görmesini sağlamak sizin yararınızadır. Aedion bana Ölü Adalar'ın bir zamanlar General Narrok ve

Erawan'ın birkaç kuvveti tarafından istila edildiğini söyledi. Rolfe ve filosu kaçtı - ve Rolfe şimdi bir kez daha Skull's Bay'in hükümdarı olsa da, bu utanç onun için bir yol olabilir. Onu babanın oğlu olmadığına ve Rolfe ile korsanlarına ayrıcalıklar vereceğine ikna et."

"Onları özel kişilere dönüştürmek demek istiyorsun."

"Senin altının var, bizim altınımız var. Erawan'ın gemilerini yağmalamak için Rolfe'a para ve serbest dizgin sözü vermek, bize Güney'de bir donanma sağlayacaksa, bundan çekinmek aptallık olur."

Dorian, prensin sözlerini düşündü. "Hiç bir korsanla tanışmadım."

Rowan kuru bir sesle, "Aelin'le hâlâ Celaena gibi davranırken tanıştın," dedi. "Sana söz verebilirim, Rolfe çok daha kötü olmayacak."

"Bu güven verici değil."

Hırıltılı bir kahkaha. Aralarına tekrar sessizlik çöktü. Sonunda Rowan, "Üzgünüm - Sorscha için" dedi.

Dorian omuz silkti ve sanki Sorscha'nın ne demek istediğini, onun ne kadar cesur olduğunu - ne kadar özel olduğunu azaltıyormuş gibi bu jest için kendinden nefret etti. "Biliyorsun," dedi, "bazen Chaol'un burada olmasını, bana yardım etmesini isterdim. Ve bazen öyle olmadığına seviniyorum, bu yüzden tekrar riske girmesin. Nesryn ile Antica'da olduğu için mutluyum." Prensi, vücudunun ölümcül hatlarını, kayıklarını yönetirken bile oturduğu yırtıcı dinginliği inceledi. "Bana büyüyü öğretebilir misin? Her şey değil, demek istediğim, ama... elimizden geldiğince, elimizden geldiğince."

Rowan bir an düşündü ve sonra, "Hayatımda birçok kral tanıdım, Dorian Havilliard. Ve gerçekten de ihtiyacı olduğunda yardım isteyen, gururunu bir kenara bırakan nadir bir adamdı."

Dorian, gururunun Valg prensinin pençeleri altında parçalandığından oldukça emindi.

Rowan, "Skull's Bay'e varmadan önce sana elimden geldiğince öğreteceğim," dedi. "Orada kasaplardan kaçan birini bulabiliriz - sana benden daha fazlasını öğretecek birini."

"Aelin'e sen öğrettin."

Yine sessizlik. Sonra, “Aelin benim kalbim. Ona bildiklerimi öğrettim ve işe yaradı çünkü sihirlerimiz birbirini derinlerde anladı - tıpkı ruhlarımız gibi. Sen farklısın. Senin sihrin nadiren karşılaştığım bir şey. Onu kavrayan veya en azından sizi bu konuda nasıl eğitecek birine ihtiyacınız var. Ama sana kontrolü öğretebilirim; Sana kendi gücüne inmeyi ve kendine bakmayı öğretebilirim."

Dorian teşekkür ederek başını salladı. “Aelin ile ilk tanıştığınızda, biliyor muydunuz…?”

Bir burun. "Numara. Tanrılar, hayır. Birbirimizi öldürmek istedik." Eğlence titredi. “O... çok karanlık bir yerdeydi. İkimiz de öyleydik. Ama birbirimizi bundan kurtardık. Bir yol buldum - birlikte."

Bir kalp atışı için Dorian sadece bakabildi. Rowan aklını okumuş gibi, "Sen de yolunu bulacaksın, Dorian. Çıkış yolunu bulacaksın."

Kalbinde olanı iletmek için doğru sözcüklere sahip değildi, bu yüzden yıldızlı, sonsuz gökyüzüne içini çekti. "O zaman Skull's Bay'e."

Rowan'ın gülümsemesi karanlıkta beyaz bir çizgi gibiydi. "Skull's Bay'e."

Görüntüler14Görüntüler

Tepeden tırnağa savaş siyahı giyinen Aedion Ashryver, tapınağın karşısındaki sokağın gölgelerine saklandı ve kuzeninin yanındaki binaya tırmanmasını izledi.

Wendlyn'e gitmek için başka bir haberci gemisiyle birlikte yarın sabah için bir gemiyle geçişi zaten sağlamışlardı, Ashryver'lardan yardım isteyen ve hem Aelin hem de Aedion tarafından imzalanmış mektuplar taşıyorlardı. Çünkü bugün öğrendikleri şey…

Son on yılda yolunu öğrenecek kadar Ilium'a gitmişti. Genellikle, o ve Felaketi kasaba surlarının dışında kamp kurar ve tavernalarda o kadar eğlenirdi ki, ertesi sabah kendi miğferinin içine kusardı. O ve Aelin solgun, tozlu sokaklarda kılık değiştirmiş ve asosyal bir şekilde yürürken sersemlemiş sessizlikten çok uzaktı.

Kasabaya yaptığı tüm bu ziyaretlerde, bunları geçmeyi asla hayal etmemişti. ya da korkmuş, mutsuz insanları, savaşın yaralarını kabul ederken yüzünün o kadar ciddi olacağını.

Yollarına atılan çiçekler yok, dönüşlerini söyleyen trompet yok. Sadece denizin şırıltısı, rüzgarın uğultusu ve tepede vuran güneş. Ve kasabanın etrafında konuşlanmış askerleri görünce Aelin'in üzerinde dalgalanan öfke…

Tüm yabancılar, gemilerini güvence altına alırken dikkatli olmaları gerektiği kadar izlendi. Kasabaya, dünyaya, Yaz Leydisi'ne öğlen saatlerinde binip kuzeye Suria'ya gidiyor olacaklardı. Ama bunun yerine, şafak sökerken güneye yelken açmak için gün doğmadan hemen önce Rüzgar Şarkıcısı'na gizlice gireceklerdi. Kaptanın sessizliğini altın olarak ödemişlerdi.

Ve onun bilgisi için. Adamın kulübesinden çıkmak üzereydiler ki, “Kardeşim tüccar. Uzak diyarlardan gelen mallarda uzmanlaşmıştır. Geçen hafta bana gemilerin Fae bölgesinin batı kıyılarında toplandığının görüldüğü haberini getirdi."

Aelin, “Buraya yelken açmak mı?” diye sormuştu. aynı zamanda Aedion, "Kaç gemi?" diye sormuştu.

Kaptan onlara dikkatle bakarak, "Elli - tüm savaş gemileri," demişti. Hiç şüphe yok ki, bu savaşta yer alan birçok krondan birinin ajanları olduklarını varsayıyoruz. "Bir Fae savaşçısı ordusu ilerideki sahilde kamp kurdu. Denize açılma emrini bekliyor gibiydiler.”

Haber muhtemelen hızlı yayılacaktı. İnsanları panikle. Aedion, Zehir'i buna hazırlaması ve her türlü çılgın söylentiye karşı koyması için İkincisine uyarı göndermek için bir not almıştı.

Aelin'in yüzü biraz kansız kalmıştı ve elini kürek kemiklerinin arasına sıkıştırmıştı. Ama onun dokunuşuyla daha dik durmuş ve yüzbaşıya sormuştu, "Kardeşin Kraliçe Maeve'in Morath'la ittifak kurduğunu ya da Terrasen'e yardım etmeye geldiğini mi anladı?"

"İkisi de değil," diye araya girmişti kaptan. "Yalnızca yanından geçiyordu, armada böyle çıktı, gizli olduğundan şüpheliyim. Başka bir şey bilmiyoruz - belki de gemiler başka bir savaş içindi."

Kraliçesinin yüzü, kukuletasının loşluğunda hiçbir şey göstermiyordu. Aedion da aynısını yaptı.

Ancak tüm dönüş boyunca ve silahlarını bileyleyip karanlıkta sokaklara geri döndüklerinden sonraki saatlerde yüzü böyle kalmıştı. Maeve gerçekten de onlara karşı durmak için bir ordu topluyorsa...

Aelin çatının tepesinde durakladı, Goldryn'in parlak kabzası parıltısını gizlemek için beze sarılmıştı ve Aedion gölgeli figürü ile birkaç metre aşağıdaki tapınak duvarlarında devriye gezen Adarlan saatinin arasına bir göz attı.

Ama kuzeni sanki Maeve'i ve bekleyen filosunu görebiliyormuş gibi başını yakındaki okyanusa çevirdi. Eğer ölümsüz sürtük Morath ile ittifak kursaydı... Maeve kesinlikle bu kadar aptal olmazdı. Belki de iki karanlık hükümdar, güç mücadelesinde birbirlerini yok edeceklerdi. Ve muhtemelen süreçte bu kıtayı yok edecek.

Ama bir Karanlık Kral ve bir Kara Kraliçe, Ateş Getiren'e karşı birleşti...

Hızlı davranmaları gerekiyordu. Diğeriyle uğraşmadan önce bir yılanın kafasını kesin.

Derideki kumaş tısladı ve Aedion, Lysandra'nın Aelin'in sinyalini beklerken arkasında beklediği yere baktı. Seyahat kıyafetleri içindeydi - biraz yıpranmış ve kirli. Bütün öğleden sonra eski görünümlü bir kitap okumuştu. Derinlerin Unutulmuş Yaratıkları ya da adı her neyse. Unvanı ödünç alıp almadığını merak ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kadın, Aelin'in hala çatıda durduğu yere baktı, bir gölgeden fazlası değildi. Lysandra biraz boğazını temizledi ve kraliçenin ya da karşıdaki askerlerin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Darrow'un kararını çok sakince kabul etti," dedi.

"Bu sakinliğin hiçbirine zar zor derim." Ama değiştirenin ne anlama geldiğini biliyordu.Rowan gittiğinden, Rifthold'un düşüş haberi geldiğinden beri, Aelin yarı hazırdı. Mesafe.

Lysandra'nın soluk yeşil gözleri onu olduğu yere sabitledi. "Fırtına öncesi sessizlik, Aedion."

Yırtıcı içgüdülerinin her biri canlandı.

Lysandra'nın gözleri yine Aelin'in kıvrak figürüne kaydı. "Bir fırtına geliyor. Büyük bir fırtına."

Morath'ta gizlenen güçler değil, Orynth'te komplo kuran Darrow ya da donanmasını bir araya getiren Maeve değil - ama o çatıdaki kadın, çömelirken elleri kenarda gergindi.

“Korkmuyor musun…?” Gerisini söyleyemedi. Aelin'in vites değiştiricisinin sırtına sahip olmasına bir şekilde alışmıştı - bu fikri çok çekici bulmuştu. Sağında Rowan, solunda Aedion, arkasında Lysandra: hiçbir şey ve hiç kimse kraliçelerine ulaşamazdı.

Hayır, hayır, asla, dedi Lysandra. Göğsünde bir şey rahatladı. "Ama bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok... her şey o kadar çok önceden planlanmış, planlanmış gibi görünüyor. Erawan, Aelin'in grev yapmak için doğmasından on yıllar önceydi - on yıllar boyunca onun güçlerine veya Dorian'ın güçlerine sahip hiç kimsenin ona meydan okumak için var olmadığı on yıllar. Yine de, kaderin ya da talihin sahip olacağı gibi, şimdi hareket ediyor. Bir Ateş Getiren'in dünyayı dolaştığı bir zamanda."

"Ne demek istiyorsun?" Bütün bunları daha önce yolda uzun saatler boyunca düşünmüştü. Hepsi dehşet vericiydi, imkansızdı ama—hayatlarının çoğu mantığa veya normalliğe meydan okuyordu. Yanındaki değiştirici bunu kanıtladı.

Lysandra, "Morath dehşetini salıyor," dedi. “Maeve denizin karşısında hareket ediyor. İki tanrıça Aelin ile el ele yürür. Dahası, Mala ve Deanna tüm hayatı boyunca ona göz kulak olmuşlardır. Ama belki de izlemiyordu. Belki de… şekillendiriyordu. Yani bir gün onu da serbest bırakabilirler. Ve merak ediyorum, tanrılar o fırtınanın bedelini tarttı mı? Ve kayıpların buna değer olduğunu düşündü.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Lysandra o kadar sessizce devam etti ki, Aedion kraliçenin duymaktan değil de o tanrılardan korktuğunu merak etti. “Henüz Erawan'ın karanlığını tam olarak göremedik. Ve bence Aelin'in ateşinin tam boyutunu henüz görmedik.”

"O kasıtsız bir piyon değil." Aelin'i tehdit ederlerse, bu toprakları Karanlık Kral'ı yenmek için değerli bir fedakarlık olarak görürlerse, tanrılara meydan okur, onları katletmenin bir yolunu bulurdu.

"Bir kereliğine benimle aynı fikirde olmak senin için gerçekten bu kadar zor mu?"

"Asla katılmıyorum."

"Her zaman her şeye bir cevabın var." O, başını salladı. "Dayanılmaz."

Aedion gülümsedi. "Sonunda derine indiğimi bilmek güzel. Yoksa deri mi?”

Bu şaşırtıcı derecede güzel yüz olumlu bir şekilde kötüleşti. "Dikkat et, Aedion. Isırdım."

Aedion biraz daha yaklaştı. Lysandra ile aralarında sınırlar olduğunu biliyordu - geçemeyeceği, zorlamayacağı sınırlar olduğunu biliyordu. Çocukluğundan beri çektiklerinden sonra, özgürlüğünü yeniden kazandıktan sonra değil. Onun da yaşadıklarından sonra değil.

Henüz Aelin'e söylememiş olsa bile. Nasıl yapabilir? Kendisine yapılanları, fethin ilk yıllarında ne yapmaya zorlandığını nasıl açıklayabilirdi?

Ama Lysandra ile flört etmek hem kendisi hem de değişen için zararsızdı. Ve tanrılar, formlar arasında onunla bir dakikadan fazla konuşmak güzeldi. Bu yüzden ona dişlerini gıcırdattı ve "İyi ki kadınları nasıl mırıldanacağımı biliyorum," dedi.

Hafifçe güldü, ama yine kraliçelerine, deniz meltemi koyu ipeksi saçlarını hareket ettirirken ses kesildi. "Her an," diye uyardı onu.

Aedion, Darrow'un ne düşündüğü, ne hakkında alay ettiği umrunda değildi. Lysandra hayatını kurtarmıştı - kraliçeleri için savaşmış veOnu idamdan kurtarmak ve Aelin ile yeniden birleştirmek için koğuşu da dahil olmak üzere her şey tehlikede. Evangeline'i Murtaugh ve Ren'le birlikte görebiliyormuş gibi, ilk birkaç gün değiştirenin gözlerinin ne sıklıkta arkalarında gezindiğini görmüştü. Aelin'in bir kısmının Rowan'da kalması gibi, onun da bir kısmının kızda kaldığını şimdi bile biliyordu. Bunu hiç hissedip hissedemeyeceğini merak etti - bu sevgi derecesini.

Aelin için evet - ama… uzuvları onun bir parçası olduğu için onun bir parçasıydı. Rowan ve Aelin'in birbirlerini seçtikleri gibi, Lysandra'nın o küçük kıza karşı özverili olması gibi, hiçbir zaman bir seçim olmamıştı. Belki de bunu yapmak için eğitildiğini ve Morath'ta onları nelerin beklediğini düşününce aptalcaydı ama... Bunu ona bin yıl içinde asla söylemezdi ama Aelin ve Rowan'a bakarak bazen onları kıskanırdı.

Darrow'un başka ne ima ettiğini düşünmek bile istemiyordu - Wendlyn ve Terrasen arasında on yıldan fazla bir süre önce bir birlik girişiminde bulunulduğunu, onunla Aelin arasında evlenmenin istenen bedeli, ancak denizin ötesindeki akrabaları tarafından reddedildiğini. .

Kuzenini seviyordu ama ona böyle dokunma düşüncesi midesini bulandırıyordu. Duyguya karşılık verdiğini hissediyordu.

Wendlyn'e yazdığı mektubu ona göstermemişti. Şimdiye kadar onu görmek istemek aklına gelmemişti. Aedion, uçsuz bucaksız, karanlık denizin önündeki yalnız figüre baktı.

Ve bilmek istemediğini fark etti.

O bir generaldi, kan, öfke ve kayıpla bilenmiş bir savaşçıydı; her gece onu uykusundan çeken şeyler görmüş ve yapmıştı ama... Bilmek istemiyordu. Henüz değil.

Lysandra, "Şafaktan önce gitmeliyiz," dedi. Buranın kokusunu sevmiyorum."

Başını tapınak duvarlarının içinde kamp kuran elli askere doğru eğdi. "Açıkça."

Ama o konuşamadan, Aelin'in parmak uçlarında mavi alevler parladı. Sinyal.

Lysandra hayalet bir leopara dönüştü ve Aedion yakındaki evleri uyandıran bir kükreme bırakırken gölgelerde kayboldu. Askerler, kargaşanın neyle ilgili olduğunu görmek için tapınağın kapılarını açarken, insanlar kapılarından dışarı döküldü.

Aelin birkaç çevik manevrayla çatıdan indi, askerler silahları açık ve gözleri fal taşı gibi açılarak sokağa atılırken kedi zarafetiyle yere indi.

Lysandra hırlayarak Aelin'in yanına çökerken bu gözler daha da büyüdü. Aedion diğer tarafında adım atarken. Birlikte kapüşonlarını çıkardılar. Arkalarında biri nefesini tuttu.

Altın saçlarında değil, yüzlerinde. Ama Aelin başının üstüne kaldırıp arbaletlerini onlara doğrultarak askerlere, "Defolun tapınağımdan" dedi.

Askerler göz kırptı. Aelin'in saçında ateşten bir taç belirdiğinde arkalarındaki kasabalılardan biri ağlamaya başladı. Goldryn'i boğan kumaş yanarken ve yakut kan kırmızısı parlarken.

Aedion, Adarlanlı piçlere gülümsedi, sırtındaki kalkanını çıkardı ve "Leydim size bir seçenek sunuyor: ya şimdi git... ya da hiç gitme" dedi.

Askerler bakıştılar. Aelin'in başının etrafındaki alev daha parlak yandı, karanlıkta bir işaret. Sembollerin gerçekten de gücü var.

Oradaydı, alevle taçlandırılmıştı, toplanmış geceye karşı bir burçtu. Böylece Aedion, Orynth'in Kılıcını kınından omurgası boyunca çekti. Birisi o eski, güçlü kılıcı görünce bağırdı.

Gittikçe daha fazla asker, kapının ötesindeki açık tapınak avlusunu doldurdu. Bazıları ise ellerini kaldırarak silahlarını düpedüz bıraktı. Çekilmek.

Bir asker öne atılarak, "Sizi korkaklar," diye hırladı. Kırmızı ve altın rengi üniformasındaki süslemelerden bir komutan. İnsan. Hiçbirinde siyah halka yok. Aedion'u, tuttuğu kalkanı ve kılıcını açıyla ve kan dökmeye hazır olarak gördüğünde dudağı kıvrıldı. "Kuzeyin Kurdu." Sırıtma derinleşti. "Ve ateş püskürten kaltağın kendisi."

Aelin sadece sıkılmış görünüyordu. Ve orada toplanmış askerlere son bir kez ayakları üzerinde kıpırdanarak dedi ki, “Ya yaşa ya öl; Seçim senin. Ama şimdi yap."

"O kaltağı dinleme," diye tersledi komutan. "Basit salon numaraları, dedi Lord Meah."

Ancak beş asker daha silahlarını bırakıp kaçtı. Direk sokağa fırladı. "Başka kimse var mı?" Aelin yumuşak bir sesle sordu.

Otuz beş asker kaldı, silahları açık, yüzleri sertti. Aedion bu tür adamlara karşı ve onların yanında savaşmıştı. Aelin ona sorarcasına baktı. Aedion başını salladı. Komutanın pençeleri içlerindeydi - ancak adam yaptığında geri çekilirlerdi.

"Hadi öyleyse. Bakalım ne teklif edeceksin," diye alay etti komutan. "Bitirmek istediğim güzel bir çiftçi kızı var..."

Aelin sanki bir mum üflüyormuş gibi adama doğru bir nefes verdi.

Önce komutan sustu. Sanki her düşünce, her duygu durmuştu. Sonra vücudu sanki taşa dönmüş gibi kaskatı kesildi.

Ve Aedion bir anlığına adamın derisinin, Adarlanian üniformasının çeşitli gri tonlarına dönüştüğü için taşa dönüştüğünü düşündü.

Ama deniz meltemi hızla geçip giderken ve adam külden başka bir şeye dönüşmezken, Aedion onun ne yaptığını küçük bir şok olmadan fark etti.

Onu diri diri yakmıştı. İçten dışa. Biri çığlık attı.

Aelin sadece “Seni uyardım” dedi. Birkaç asker şimdi cıvatalı.

Ama çoğu, sihire, kraliçesine, ona karşı gözlerinde parıldayan nefret ve tiksintiyi korudu.

Ve Aedion, Orynth'in Kılıcını kaldırırken olduğu gibi gülümsedi ve solda silahları kaldıran askerlerin üzerine salıverdi, Lysandra gırtlaktan bir hırıltı ile sağa atıldı ve Aelin üzerine altın ve yakut alevleri yağdırdı. Dünya.

Kitap başlığı

Tapınağı yirmi dakika içinde geri aldılar.

Kontrolü ele geçirmelerine daha on vardı, askerler ya öldüler ya da teslim olurlarsa savaşa katılan kadın ve erkekler tarafından kasaba zindanına çekildiler. Diğer on dakika, herhangi bir pusu için yeri temizlemek için harcandı. Ama sadece ziynetlerini ve çöplerini buldular ve tapınağın böyle bakımsız bir görünümü, Adarlanlı vahşilerin isimleriyle oyulmuş kutsal duvarlar, sönmüş ya da çömlek için kullanılan hiç bitmeyen ateşten eski çömlekler…

Aelin, her sütuna, basamağa ve duvara kazınmış görkemli, eski oymaları ortaya çıkarmak için yılların kirini, tozunu ve martı pisliklerini temizleyerek o askerlerin tüm izlerini silip süpüren, ortalığı yakıp kavuran bir ateş gönderdiğinde hepsinin görmesine izin vermişti. .

Tapınak kompleksi devasa bir avlu etrafında üç binadan oluşuyordu: arşivler, uzun zaman önce ölmüş rahibelerin ikametgahı ve antik Kaya'nın tutulduğu gerçek tapınak. Aedion ve Lysandra'yı yatak takımına uygun bir şey bulmak için bıraktığı, açık ara en savunulabilir bölge olan arşivlerdeydi, şimdi tüm alanı kaplayan bir alev duvarı.

Aedion'un gözleri, Kaya'nın yanında yalnız kalmak istediğini iddia ettiğinde hâlâ savaşın heyecanıyla parlıyordu. Güzelce dövüşmüştü - ve onu alt etmesi için bazı adamları canlı bıraktığından emin olmuştu. Bu gece buradaki tek sembol o değildi, izlenen tek kişi de değildi.

Ve o askerleri böylesine vahşi bir vahşetle parçalayan değiştiriciye gelince… Aelin onu tekrar şahin şeklinde bıraktı, mağara arşivlerinde çürüyen bir kirişin üzerine tünedi ve sonunda zemine oyulmuş devasa bir deniz ejderhası görüntüsüne baktı. yakıcı ateşle ortaya çıktı. Boyunca benzer birçok oymadan biri, uzun zaman önce sürgün edilmiş bir halkın mirası.

Tapınağın içindeki her boşluktan, çok aşağıda kıyıya vuran dalgalar fısıldadı ya da kükredi. Sesi emecek hiçbir şey yoktu,yumuşat. Sunakların, heykellerin ve yansıma bahçelerinin olması gereken geniş, geniş odalar ve avlular tamamen boştu, ateşinin dumanı hala devam ediyordu.

İyi. Ateş yok edebilir - ama aynı zamanda temizleyebilir.

En içteki, en kutsal mabetlerin denizin kenarına kadar uzandığı karanlık tapınak kompleksi arazisini sürünerek geçti. Altın ışık, iç tapınağın basamaklarından önceki kayalık zemine sızıyordu - Brannon'un armağanını onurlandırmak için artık sonsuza kadar yanan alev fıçılarından gelen ışık.

Hâlâ siyah giyinmiş olan Aelin, o ateşleri uykulu, mırıldanarak söndürüp tapınağın kalbine girerken bir gölgeden biraz daha fazlasıydı.

Taştan fırtınaların gazabını geri püskürtmek için büyük bir deniz duvarı inşa edilmişti, ama o zaman bile alan nemliydi, hava tuzlu suyla kalındı.

Aelin devasa antreyi temizledi ve iç kutsal alanı çevreleyen iki kalın sütun arasında uzun adımlarla yürüdü. Uzak ucunda, denizin gazabına açık, devasa siyah Kaya yükseldi.

Cam gibi pürüzsüzdü, şüphesiz bin yıldır ona dokunan saygılı ellerden ve belki de bir çiftçinin pazar arabası kadar büyüktü. Yukarı doğru fırladı, denizi sardı ve Aelin Kaya'nın ortasında çırpınan tek beyaz mum dışındaki tüm alevleri söndürürken yıldız ışığı kabarık yüzeyinden yansıdı.

Tapınak oymaları, Küçük Halk'tan hiçbir Ejderha İşareti veya başka mesaj göstermedi. Sadece girdaplar ve geyikler.

O zaman bunu eski moda bir şekilde yapması gerekecekti.

Aelin, hacıların kutsal Kaya'ya bakmalarına izin veren küçük merdivenleri tırmandı ve sonra üzerine çıktı.

Görüntüler15Görüntüler

Deniz durmuş gibiydi.

Aelin, Wyrdkey'i ceketinden çekip çıkardı ve taştan sarkan dudağına oturup geceyle örtülü denize bakarken göğüslerinin arasında dinlenmesine izin verdi.

Ve bekledi.

Derin bir erkek sesi arkasından, "Düşündüğümden daha genç görünüyorsun," dediğinde hilal şeridi alçalmaya başlamıştı.

Aelin midesi kasılırken bile denize baktı. "Ama bir o kadar da yakışıklı, değil mi?"

Herhangi bir ayak sesi duymadı ama ses kesinlikle daha yakından geliyordu, "En azından kızım alçakgönüllülüğünde haklıydı."

"Komik, senin espri anlayışın olduğunu asla ima etmedi."

Sağında bir rüzgar fısıltısı, sonra onunkinin yanında antik zırhın altındaki uzun, kaslı bacaklar belirdi, sandallı ayakları dalgalara sarkıyordu. Sonunda, zırhın bozulmaya devam ettiğini görünce başını çevirmeye cesaret etti.güçlü erkek vücudu ve geniş kemikli, yakışıklı bir yüz. Kenarlarındaki soluk mavi ışık olmasaydı, herkesi etten kemikten olduğunu düşünmesi için kandırabilirdi.

Aelin başını hafifçe Brannon'a eğdi.

Tek kabulü yarım bir gülümsemeydi, kızıl-altın saçları ay ışığında hareket ediyordu. "Acımasız ama etkili bir savaş" dedi.

Omuz silkti. "Bana bu tapınağa gelmem söylendi. meşgul buldum. Bu yüzden onu işgal etmedim. Rica ederim."

Dudakları bir gülümsemeye doğru kıvrıldı. "Uzun kalamam."

"Ama mümkün olduğu kadar çok şifreli uyarıyı tıkıştırmayı başaracaksın, değil mi?"

Brannon'un kaşları kalktı, brendi rengi gözleri keyifle kırıştı. "Arkadaşlarıma bir sebeple gelmen için mesaj gönderdim, biliyorsun."

"Ah, bundan eminim." Aksi halde tapınağı geri alma riskini almazdı. "Ama önce bana Maeve'den bahset." Mesajlarını kucağına bırakana kadar beklemekten bıkmıştı. Kendi lanet olası soruları vardı.

Brannon'un ağzı gerildi. "Bilmeniz gerekenleri belirtin."

"Öldürülebilir mi?"

Kralın başı ona doğru kamçılandı. "O yaşlı, Terrasen'in Varisi. Ben çocukken o yaşlıydı. Planları geniş kapsamlı—”

"Biliyorum biliyorum. Ama kalbine bir bıçak saplarsam ölecek mi? Kafasını mı kestin?"

Bir ara. "Bilmiyorum."

"Ne?"

Brannon başını salladı. "Bilmiyorum. Tüm Faeler öldürülebilir, ancak o bizim uzun yaşam sürelerimizden bile daha uzun yaşadı ve gücü… kimse onun gücünü gerçekten anlamıyor.”

"Ama anahtarları geri almak için onunla gittin..."

"Bilmiyorum. Ama uzun süre alevimden korktu. Ve seninki."

"O Valg değil, değil mi?"

Düşük bir kahkaha. "Numara. Bir kişi kadar soğuk, ama hayır.” Brannon'un kenarları biraz bulanıklaşmaya başladı.

Ama onun gözlerindeki soruyu gördü ve devam etmesi için başını salladı.

Aelin yutkundu, zoraki bir nefes verirken çenesi biraz kasıldı. "Gücün üstesinden gelmek hiç bu kadar kolaylaşıyor mu?"

Brannon'un bakışları biraz yumuşadı. "Evet ve hayır. Etrafınızdakilerle olan ilişkilerinizi nasıl etkilediği, gücü yönetmekten daha zor hale gelir - ama aynı zamanda ona da bağlıdır. Sihir herhangi bir biçimde kolay bir hediye değildir, ancak ateş… Sadece sihrimizde değil, aynı zamanda ruhlarımızda da yanarız. İyisiyle kötüsüyle." Dikkati, omzunun üzerinden bakan Goldryn'e kaydı ve o sessiz bir şaşkınlıkla güldü. "Mağaradaki canavar öldü mü?"

"Hayır, ama bana seni özlediğini ve onu ziyaret etmen gerektiğini söyledi. Dışarıda yalnızdır.”

Brannon tekrar kıkırdadı. "Birlikte eğlenirdik, sen ve ben."

“Keşke kızın yerine benimle ilgilenmen için seni gönderselerdi diye düşünmeye başlıyorum. Mizah duygusu bir nesli atlamalı.”

Belki de söylemek yanlıştı. Çünkü o güzel bronz surattaki mizah duygusu anında soldu, o brendi gözleri soğuk ve sertleşti. Brannon onun elini tuttu, ama parmakları onunkilerden geçti - taşa kadar. “Kilit, Terrasen'in Varisi. Seni buraya bunun için çağırdım. Taş Bataklıklar'da batık bir şehir vardır - Kilit orada gizlidir. Anahtarları kırık Wyrdgate'e geri bağlamak gerekiyor. Onları o kapıya geri sokmanın ve kalıcı olarak mühürlemenin tek yolu bu. Kızım sana yalvarıyor-”

"Ne Kilidi-"

"Kilidi bul."

“Taş Bataklıkların neresinde? Tam olarak küçük değil-”

Brannon gitmişti.

Aelin kaşlarını çattı ve Orynth'in Tılsımı'nı gömleğine geri soktu. "Elbette lanet olası bir kilit var," diye mırıldandı.

Ayağa kalkarken biraz inledi ve birkaç metre ötede çöken gece-karanlık denizde kaşlarını çattı. Karşıdaki antik kraliçede, donanmasını hazırlıyor.

Aylin dilini çıkardı.

Aedion yakındaki bir sütunun gölgelerinden "Eh, Maeve saldırmaya hazır değilse, bu onu kesinlikle harekete geçirir," dedi.

Aelin kaskatı kesildi, tısladı.

Kuzeni ona sırıttı, dişleri ay beyazıydı. "Bu tapınağı neden geri aldığımız konusunda elinde başka bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ya da Rifthold'daki bu bahar, aynı anda birkaç şey planlama eğilimin hakkında bana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Gözlerini devirdi, kutsal taştan indi ve merdivenlerden indi. "Her şeyi duyduğunu varsayıyorum."

"Brannon kaybolmadan önce bana göz kırptı bile."

Çenesini sıktı.

Aedion omzunu oyma sütuna dayadı. “Bir Kilit, ha? Ve bu yeni yön değişikliği hakkında bizi tam olarak ne zaman bilgilendirecektiniz?”

Ona kadar takip etti. “Kızgınlık hissettiğimde, işte o zaman. Ve bu bir yön değişikliği değil - henüz değil. Müttefikler hedefimiz olmaya devam ediyor, ölü kraliyetlerin şifreli komutları değil.”

Aedion sadece gülümsedi. Tapınağın karanlık gölgelerindeki bir dalgalanma dikkatini çekti ve Aelin içini çekti. "Siz ikiniz gerçekten katlanılmazsınız."

Lysandra yakındaki bir heykelin tepesine kanat çırptı ve gagasını oldukça şehvetli bir şekilde tıklattı.

Aedion bir kolunu Aelin'in omuzlarına doladı ve onu yerleşkedeki harap eve doğru yönlendirdi. "Yeni saray, yeni gelenekler, demiştin. Senin için bile olsa. Her büyük ifşaatta hayatımdan yıllar alan daha az plan ve sırla başlayarak. Yine de külle ilgili bu yeni numaradan kesinlikle zevk aldım. Çok artistik."

Aelin onu yandan dürttü. "Yapamaz-"

Sözcükler, yakındaki avludan gelen kuru toprakta çatırdayan ayak sesleri ile durdu. Rüzgâr, çok iyi bildikleri bir koku taşıyarak esiyordu.

Valg. Güçlü bir tane, eğer onun alev duvarından geçseydi.

Aedion'un kendi kılıcı usulca inlerken, Orynth'in Kılıcı ay ışığında yeni dövülmüş çelik gibi parlarken Aelin Goldryn'i çekti. Lysandra havada kaldı, gölgelerin daha da içine daldı.

"Tükendi mi yoksa şanssızlık mı?" diye mırıldandı Aedion.

"Muhtemelen ikisi," diye mırıldandı Aelin, figür iki sütunun arasından belirirken.

Tıknazdı, biraz kiloluydu - Valg prenslerinin bir insan vücudunda yaşarken tercih ettiği imkansız güzellikte değildi. Ama o geniş boynundaki tasmayla bile insanlık dışı koku... Her zamankinden çok daha güçlü.

Elbette, Brannon onu uyarmaya tenezzül edemezdi.

Valg, kutsal mangalların ışığına adım attı.

Yüzünü gördüğünde düşünceleri kafasından uçup gitti.

Ve Aelin, Aedion'un haklı olduğunu biliyordu: bu geceki hareketleri bir mesaj göndermişti. Yerinin açık bir beyanı. Erawan bu toplantıyı birkaç saatten çok daha uzun süredir bekliyordu. Ve Valg kralı, tarihinin her iki tarafını da biliyordu.

Çünkü şimdi onlara sırıtan Endovier'in Baş Denetçisiydi.

Kitap başlığı

Hala onu hayal ediyordu.

Ona, Endovier'deki diğer kadınlara bakan o kırmızı, sıradan surattan. Kadının beline kadar soyulup açıkta kırbaçlandığı, ardından acı soğukta ya da yakıcı güneşte prangalarından sarkıtıldığı zamanki kahkahası. O ışıksız çukurlara itilirken onun gülümsemesinden; Günler ya da haftalar sonra onu aralarından çektiklerinde hâlâ genişleyen sırıtış.

Goldryn'in kabzası elinde yapış yapış oldu. Alev anında diğerinin parmaklarını yaktı. Lorcan'ı altın yüzüğü geri çaldığı, o bir parça bağışıklığı, kurtuluşu elinden aldığı için lanetledi.

Aedion aralarına bakıp gözlerindeki tanımayı okuyordu.

Endovier'in gözetmeni ona alayla baktı, "Bizi tanıştırmayacak mısın, köle?"

Kuzeninin yüzünü kaplayan mutlak dinginlik, ona parçalarını bir araya getirdiğini yeterince anlatıyordu - ayrıca bileklerinde prangaların olduğu belli belirsiz yaralara bir bakış.

Aedion aralarında bir adım attı, kuşkusuz adamın yalnız olup olmadığını görmek için her sesi, gölgeyi ve kokuyu okudu, buradan çıkmak için ne kadar zor ve uzun süre savaşmaları gerektiğini tahmin etti. Lysandra kanatlarını başka bir direğe attı, kıpırdanmaya ve tek bir kelimeyle zıplamaya hazırdı.

Aelin, kalkan ve blöf yapan havayı her şeyden kurtarmaya çalıştı. Ama tek gördüğü, o kadınları binaların arkasında sürükleyen adamdı; tek duyduğu, ışıksız kuyusuna vuran o demir ızgaraydı; kokladığı tek şey tuz, kan ve yıkanmamış bedenlerdi; tek hissettiği, harap olmuş sırtından aşağı yanan, ıslak kan kaymasıydı...

Korkmayacağım; Korkmayacağım-

"Krallıklarda giyeceğin güzel oğlanlar bitti mi?" Aedion, ihtimalleri anlamaları için onlara zaman kazandırarak çekildi.

"Biraz daha yaklaşın," diye sırıttı gözetmen, "daha iyi uyum sağlayıp sağlayamayacağınızı göreceğiz, General."

Aedion hafifçe kıkırdadı, Orynth'in Kılıcı biraz daha yukarı kalktı. "Bundan uzaklaşacağını sanmıyorum."

Ve o bıçağın görüntüsüydü, babasının kılıcı, halkının kılıcı...

Aelin çenesini kaldırdı ve sol elini çevreleyen alevler daha da parladı.

Gözetmenin sulu mavi gözleri onunkilere kayarak eğlenceyle kısıldı. "Seni o çukurlara koyduğumda o küçük armağanın olmaması ne yazık ki. Ya da dünyayı senin kanınla boyadığımda."

Aedion'un yanıtı kısık bir hırlama oldu.

Ama Aelin kendini güldürdü. "Geç. Az önce askerlerinizi alt ettim. Bu sohbeti aradan çıkaralım da biraz dinleneyim."

Müfettişin dudağı kıvrıldı. "Yakında görgü kurallarını öğreneceksin kızım. Hepiniz yapacaksınız."

Göğüslerinin arasındaki tılsım homurdanıyor gibiydi, ham, kadim bir gücün kıvılcımı.

Aelin bunu görmezden geldi, onun hakkında herhangi bir düşünceyi dışladı. Valg, Erawan, onun umutsuzca aradığı şeye sahip olduğuna dair bir koku alırsa—

Müfettiş yine ağzını açtı. Saldırdı.

Ateş onu en yakın duvara fırlattı, boğazından aşağı, kulaklarından, burnundan yukarı çıktı. Yanmayan alev, sadece hafif olan alev, göz kamaştıracak kadar beyaz...

Gözetmen kükredi, büyüsü onu içine çekip onunla birleşirken çırpındı.

Ama içeride tutunacak bir şey yoktu. Yakılacak karanlık yok, içine hayat solumak için kalan kor yok. Bir tek-

Aelin geri çekildi, büyü yok oldu ve dizleri çarpılmış gibi büküldü. Başı zonkladı ve mide bulantısı midesini bulandırdı. O duyguyu, o tadı biliyordu.

Demir. Sanki adamın özü ondan yapılmış gibi. Ve o yağlı, iğrenç tat... Wyrdstone.

Gözetmenin içindeki iblis boğuk bir kahkaha attı. “Sağlam bir kalbe kıyasla tasmalar ve yüzükler nedir? Bir korkağın içinde atan kalbinin yerini almak için demirden ve Sihirtaşından bir kalp.”

"Neden," diye nefes aldı.

"Sen ve mahkemen Morath'ı ziyaret edersen neyin beklediğini göstermek için buraya yerleştirildim."

Aelin ateşini ona çarptı, içini taradı ve içindeki saf karanlık çekirdeğine çarptı. Tekrar, tekrar, tekrar. Gözetmen kükremeye devam etti ama Aelin saldırmaya devam etti, ta ki—

Aralarındaki taşların üzerine kustu. Aedion onu ayağa kaldırdı.

Aylin başını kaldırdı. Giysilerini yakmıştı ama tenine dokunmamıştı.

Ve orada - sanki yumruk atıyormuş gibi kaburgalarına vuran - kalbi vardı.

Derisine çarptı, kemiğini ve etini gerdi.

Aylin geri çekildi. Gözetmen acı içinde kavrulurken, ağzı sessiz bir çığlıkla açılırken Aedion elini kızın yoluna attı.

Lysandra kanat çırparak kirişlerden aşağı indi, yanlarında leopar biçimine büründü ve hırladı.

Yine, o yumruk içeriden vurdu. Sonra kemikler kırıldı, dışa doğru yumruk attı, sanki göğüs boşluğu çiçek açan bir çiçeğin yapraklarıymış gibi kasları ve deriyi yırttı. İçeride hiçbir şey yoktu. Kan yok, organ yok.

Yalnızca güçlü, yaşlanmayan bir karanlık ve merkezinde titreyen iki altın köz.

Köz değil. Gözler. Kadim bir kötülükle kaynayan. Onay ve zevkle daraldılar.

Omurgasını çelikleştirmek, başını neşeli bir açıyla eğmek ve "En azından iyi bir giriş yapmayı biliyorsun, Erawan" demek için ateşinin her bir gramını aldı.

Görüntüler16Görüntüler

Gözetmen konuştu, ama ses onun değildi. Ve ses Perrington'ın değildi.

Yeni bir ses, eski bir ses, farklı bir dünyadan ve hayattan bir ses, çığlıklardan, kandan ve acıdan beslenen bir sesti. Büyüsü sese çarptı ve Aedion bile hafifçe küfretti, onu hâlâ arkasında gütmeye çalışıyordu.

Ama Aelin, adamın çatlak göğsünden onlara bakan karanlığa karşı dimdik durdu. Ve vücudu onarılamaz bir şekilde kırılmamış olsa bile, içinde kurtaracak bir şey kalmadığını biliyordu. Başlamak için kaydetmeye değer bir şey yok.

Parmaklarını iki yanında esneterek büyüsünü adamın paramparça göğsünün içinde kıvrılıp dönen karanlığa karşı topladı.

Erawan, "Bence minnettarlığın sırası olduğunu düşünüyorum, Brannon'un Varisi." dedi.

Kaşlarını havaya kaldırdı, ağzında duman tadı vardı. Kolay, diye mırıldandı büyüsüne. Dikkatli ol - o kadar dikkatli olmalı kiboynundaki muskayı görün, içindeki son Wyrdkey'in varlığını hissedin. İlk ikisi zaten elindeyken, Erawan üçüncü anahtarın bu tapınakta olduğundan ve bu topraklar ve diğerleri üzerindeki mutlak hakimiyetinin kapmak için yeterince yakın olduğundan şüpheleniyorsa... Dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Böylece Aelin homurdandı. "Neden sana tam olarak teşekkür edeyim?"

Gözlerin közleri, gözetmenin içi boş gövdesini inceler gibi yukarı kaydı. "Bu küçük uyarı için. Dünyayı bir bit haşereden daha temizlemek için."

Ve bana karşı durmanın ne kadar verimsiz olacağını anlamanı sağladığım için, o ses onun kafatasına fısıldadı.

Kör bir manevrayla ateşi dışarı fırlattı ve o iğrenç, güzel sesin okşamasıyla Aedion'a geri döndü. Kuzeninin solgun yüzünden, onun da duyduğunu, ihlal edici dokunuşunu hissettiğini biliyordu.

Erawan güldü. "Önce onu kurtarmaya çalışmana şaşırdım. Endovier'de sana yaptıklarına bakılırsa. Prensim zihninin içinde olmaya zar zor dayanabiliyordu,

zaten çok aşağılıktı. Kimin kurtulacağına ve kimin onun ötesinde olacağına karar vermekten zevk alıyor musunuz? Küçük, yanan bir tanrı olmak çok kolay.”

Mide bulantısı, gerçek ve soğuk onu vurdu.

Ama sırıtan Aedion'du, "Sabahın kör saatlerinde bizimle alay etmektense yapacak daha iyi işlerin olduğunu düşünüyorum Erawan. Yoksa tüm bunlar, Dorian Havilliard'ın ağlarınızdan kayıp gitmesi konusunda kendinizi daha iyi hissettirmenin bir yolu mu?"

Karanlık tısladı. Aedion sessizce uyarırcasına omzunu sıktı. Şimdi bitir. Erawan saldırmadan önce. Aradığı Wyrdkey'in sadece birkaç metre ötede olduğunu hissetmeden önce.

Böylece Aelin etten kemikten onlara bakan güce başını eğdi. "Dinlenmeni ve gücünü toplamanı öneririm Erawan," diye mırıldandı, içinde kalan her bir kabadayılık kırıntısıyla ona göz kırparak. "Ona ihtiyacın olacak."

Alevler gözlerinde titremeye başlarken hafif bir kahkaha, kanını hoş, lezzetli bir sıcaklıkla ısıtmaya başladı. "Aslında. Özellikle de olası Adarlan Kralı için yaptığım planlar düşünüldüğünde.”

Aelin'in kalbi durdu.

"Belki de Dorian Havilliard'ı Rifthold'dan kaçırmadan önce sevgiline kılık değiştirmesini söylemeliydin." Bu gözler yarıklara daraldı. "Adı neydi... Ah, evet," diye soludu Erawan, sanki biri ona fısıldamış gibi. "Doranelle Prensi Rowan Whitethorn. O ne büyük ödül olacak."

Aelin, üzerine çöken teröre bir santim bile boyun eğmeyi reddederek ateşe ve karanlığa düştü.

Erawan, "Avcılarım onları zaten takip ediyor. Ve onlara zarar vereceğim, Aelin Galathynius. Onları en sadık generallerime dönüştüreceğim. Fae Prensinizle başlayarak—”

Adamın göğüs boşluğundaki o çukura, yanan gözlere en sıcak maviden bir koç çarptı.

Aelin sihrini o sandığa, kemiklerin ve etin eriyip gitmesine odakladı, sadece o demir ve Ezbertaşı kalbine dokunulmadı. Büyüsü, bir kayanın yanından geçen bir dere gibi etrafında aktı, vücudunu yaktı, içindeki o şey...

Aedion yumuşak bir sesle, "Onun herhangi bir parçasını kurtarmaya zahmet etme," diye hırladı.

Büyüsü içinden fışkıran Aelin bir omzunun üzerinden baktı. Lysandra şimdi Aedion'un yanında insan biçimindeydi, dişleri kahyaya gıcırdıyordu...

Görünüm ona pahalıya mal oldu.

Erawan'ın karanlık yumruğunun göğsüne çarptığını hissetmeden önce Aedion'un bağırdığını duydu.

Geri fırlatılırken havanın ona çarptığını hissetti, o karanlığın ıstırabı gerçekten çökmeden önce vücudunun taş duvara havladığını hissetti. Nefesi kesildi, kanı durdu...

Kalk kalk kalk.

Erawan, Aedion anında yanındayken, zihni, bedeni kendini yeniden düzenlemeye çalışırken onu ayağa kaldırırken hafifçe güldü—

Aelin gücünü tekrar dışarı attı ve Aedion'un onu dik tutmasına izin verdiğine inanmasına izin verdi, çünkü dizleri o kadar şiddetli titriyordu ki ayakta durabileceğinden emin değildi.

Ama eli en azından uzatırken sabit kaldı.

Etraflarındaki tapınak, kendi içinden fırlattığı gücün gücüyle titredi. Yukarıdan tavandan damlayan toz ve enkaz taneleri; sütunlar sarhoş arkadaşlar gibi sallanıyordu.

Aedion ve Lysandra'nın yüzleri alevinin mavi ışığında parlıyordu, yüzleri irileşmişti ama katı bir kararlılık ve gazapla doluydu. Büyüsü ondan yükselirken Aedion'a doğru daha da eğildi, adamın belini sıkılaştırdı.

Her kalp atışı bir ömürdü; her nefes ağrıyordu.

Ama nazırın bedeni sonunda onun gücü altında parçalandı - etrafındaki karanlık kalkanlar ona boyun eğdi.

Ve onun küçük bir kısmı, bunun ancak Erawan gitmeye tenezzül ettiğinde, o eğlenen, kor gibi gözler boşluğa düştüğünde bunu yaptığını fark etti.

Adamın bedeni sadece kül olduğunda, Aelin büyüsünü geri aldı, kalbini onun içinde koza haline getirdi. Aedion'un kolunu kavradı, çok yüksek sesle nefes almamaya çalışarak, Aedion'un hırpalanmış ciğerlerinin hışırtısını duymasın, o tek karanlık bulutunun ne kadar sert çarptığını anlamasın.

Demir ve Eşektaşı düşerken, sessiz tapınakta ağır bir gümbürtü yankılandı.

Maliyet buydu - Erawan'ın planı. Mahkemesine sunabileceği tek merhametin ölüm olacağını anlamak.

Eğer yakalanırlarsa... hepsi parçalara ayrılıp kendi gücüyle doldurulurken ona saatini yaptıracaktı. Bitirdiğinde yüzlerine bakmasını sağlayın ve içlerinde ruhlarından hiçbir iz bulamayın. Sonra onun üzerinde çalışmaya başlayacaktı.

Ve Rowan ve Dorian... Tam şu anda Erawan onları avlıyorsa, Kafatası Körfezi'nde olduklarını öğreniyorsa ve ona ne kadar sert vurmuşsa—

Aelin'in alevleri sessiz bir kor haline dönüştü ve sonunda bacaklarında Aedion'un tutuşundan uzaklaşmak için yeterli gücü buldu.

"Şafaktan önce o gemide olmalıyız Aelin," dedi. "Eravan blöf yapmasaydı..."

Aylin sadece başını salladı. Skull's Bay'e rüzgarların ve akıntıların onları taşıyabileceği kadar hızlı varmalıydılar.

Ama tapınaktan kemere doğru dönüp arşivlere doğru giderken göğsüne baktı - Erawan'ın gücü ona fırlatılmış bir mızrak gibi çarpmış olsa da hiç dokunulmamıştı.

Kaçırmıştı. Erawan üç santim kala tılsımı vurmayı kıl payı kaçırmıştı. Ve muhtemelen içindeki Wyrdkey'i hissetmek.

Yine de darbe kemiklerinde vahşi dalgalanmalar halinde yankılanıyordu.

Ateşin varisi olabileceğine dair bir hatırlatma... ama Erawan Karanlığın Kralıydı.

Görüntüler17Görüntüler

Manon Karagaga, Asterin'in hayatının son sabahında Morath'ın üzerindeki siyah gökyüzünün çürümüş griye dönüşmesini izledi.

Bütün gece uyumamıştı; yememiş ve içmemiş; wyvern'in aerie'sinin buz gibi açıklığında Wind-Cleaver'ı keskinleştirmekten başka bir şey yapmamıştı. Parmakları soğuktan kılıcı veya taşı tutamayacak kadar sertleşene kadar Abraxos'un sıcak tarafına yaslanarak bıçağı defalarca bilemişti.

Büyükannesi, Asterin'e Kale'nin zindanının en derinlerinde kilitli kalmasını emretmişti, o kadar sıkı korunuyordu ki kaçması imkansızdı. Ya da kurtar.

Manon, ceza verildikten sonraki ilk birkaç saat bu fikirle oynamıştı. Ama Asterin'i kurtarmak, Matron'una, Klanına ihanet etmek olurdu. Onun hatası - buna yol açan kendi hatası, kendi lanet olası seçimleriydi.

Ve eğer tekrar çizginin dışına çıkarsa, On Üç'ün geri kalanı yere konmak. Kanat Lideri unvanını elinden almadığı için şanslıydı. En azından hala halkına liderlik edebilir, onları koruyabilirdi. Iskra gibi birinin komutayı almasına izin vermekten iyidir.

Ferian Gap lejyonunun, Iskra'nın komutası altındaki Rifthold'a saldırısı özensiz ve kaotikti - Manon'dan isteseler, Manon'un planlayacağı sistematik, dikkatli bir görevden alma değildi. Artık şehrin tamamen ya da yarı harap olması hiç fark etmiyordu. Asterin'in kaderini değiştirmedi.

Bu yüzden eski kılıcını keskinleştirmek ve İstek Sözlerini ezberlemek dışında yapılacak çok az şey vardı. Manon bunları doğru zamanda söylemeliydi. Bu son hediyeyi kuzenine verebilirdi. Onun tek hediyesi.

Tipik bir cadı infazı olan uzun, yavaş işkence ve kafa kesme değil.

Ama Manon'un kendi kılıcının hızlı merhameti.

Botlar taşa sürtünüyor ve havadar zemine saçılan samanları eziyordu. Manon bu adımı biliyordu - Asterin'in kendi yürüyüşü kadar biliyordu. "Ne," dedi Sorrel'e arkasına bakmadan.

"Şafak yaklaşıyor," dedi Üçüncüsü.

Yakında İkinci Olacak. Vesta Üçüncü olacaktı ve... ve belki de Asterin sonunda o avcısını, birlikte geçirdikleri ölü doğmuş cadılığı görecekti.

Asterin bir daha asla rüzgarlara binmeyecekti; Asterin bir daha asla gök mavisi kısrağının sırtında uçamayacaktı. Manon'un gözleri, koridorun karşısındaki wyvern'e kaydı - diğerleri olmadığında uyanık olan iki bacağı üzerinde hareket etti.

Sanki metresinin sonunun geldiğini her an hissedebiliyormuş gibi.

Asterin gittiğinde kısrağa ne olacaktı?

Manon ayağa kalktı, Abraxos burnu ile onun uyluklarının arkasını dürttü. Aşağı uzandı, onun pullu başını okşadı. Kimi teselli etmek istediğini bilmiyordu. Geri kalanı kadar kanlı ve kirli olan kıpkırmızı pelerini hala köprücük kemiğine yapışmıştı.

On Üç, on iki olacaktı.

Manon, Sorrel'in bakışlarıyla karşılaştı. Ama Üçüncüsü'nün dikkati Manon'un elinde çıplak olan Wind-Cleaver'daydı.

Üçüncüsü, "İstek Sözlerini yapmak istiyorsun," dedi.

Manon konuşmaya çalıştı. Ama ağzını açamadı. Bu yüzden sadece başını salladı.

Kuzukulağı Abraxos'un ötesindeki açık kemere baktı. “Keşke Atıklar'ı görme şansı olsaydı. Sadece bir kere."

Manon çenesini kaldırmak için kendini zorladı. "İstemiyoruz. Umuyoruz," dedi yakında İkinci olacak ona. Kuzukulağı'nın gözleri ona çevrildi, orada acı gibi bir şey parladı. Manon iç darbeyi aldı. Devam edeceğiz, uyum sağlayacağız dedi.

Kuzukulağı sessizce, ama zayıf değil, "Sırlarınızı saklamak için ölümüne gidiyor," dedi.

Bu, Kuzukulağı'nın düpedüz meydan okumaya geldiği en yakın andı. Küskünlüğe.

Manon, Wind-Cleaver'ı yanına kınına soktu ve Abraxos'un meraklı bakışlarını karşılayamayarak merdiven boşluğuna doğru uzun adımlarla yürüdü. "O zaman bana İkinci olarak iyi hizmet etmiş olacak ve bununla hatırlanacak."

Kuzukulağı hiçbir şey söylemedi.

Böylece Manon, kuzenini öldürmek için Morath'ın kasvetine indi.

İnfaz zindanda yapılmamalıydı.

Bunun yerine büyükannesi, Morath'ın etrafında kıvrılan vadiye dökülen sonsuz damlalardan birine bakan geniş bir veranda seçmişti. Cadılar, adeta kana susamışlık gümbürtüsüyle balkona toplanmıştı.

Matronlar toplanmış grubun önünde durdular, Cresseida ve Yellowlegs Matron varislerinin her birinin yanındaydı, hepsi Manon ve On Üç'ün Kale'den çıktıkları açık kapılara dönüktü.

Manon kalabalığın mırıltısını duymadı; duymadımyüksek kuleler arasında esen kükreyen rüzgar; aşağıdaki vadinin demir ocaklarındaki çekiçlerin sesini duymadı.

Dikkati Asterin'e, Matronların önünde diz çöktüğünde değil. O da Manon'a bakıyordu, hâlâ binicilik derileri içindeydi, altın rengi saçları gevşek ve düğümlenmiş, kan benekler içindeydi. Yüzünü kaldırdı -

Kalabalığı susturan Manon'un büyükannesi, "İskra Sarıbacaklılar'ın da sizin nöbetinizde katledilen dört nöbetçinin intikamını alması adildi," dedi. Öldürülen nöbetçilerin her biri için üçer darbe."

Toplam 12 darbe. Ama Asterin'in yüzündeki kesikler ve morluklar, yarık dudağı, dizlerinin üzerine eğilirken vücudunu kucaklayışı… Bundan çok daha fazlası olmuştu.

Manon yavaşça Iskra'ya baktı. Parmak eklemlerindeki kesikler - zindanda Asterin'e verdiği dayaktan dolayı hâlâ ham.

Manon yukarıdayken kara kara düşünüyordu.

Manon ağzını açtı, öfkesi midesinde, kanında çırpınan canlı bir şeydi. Ama onun yerine Asterin konuştu.

"Memnuniyetle, Manon," dedi İkincisi, hafif, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "beni dövmek için zincirlemek zorunda kaldı."

Iskra'nın gözleri parladı. "Seni kırbaçladığımda hala çığlık attın kaltak."

Yeter, diye araya girdi Manon'un büyükannesi elini sallayarak.

Manon emri güçlükle duydu.

Nöbetçisini bir ast gibi, ölümlü bir canavar gibi kırbaçlamışlardı—

Sağında birisi alçak ve hırçın bir şekilde hırladı.

Kuzukulağı - hareketsiz kaya, hissiz taş - burada toplanmış olanlara Iskra'da dişlerini gösterirken bulduğunda nefesi kesildi.

Manon'un büyükannesi memnuniyetsizlikle dolup taşarak öne çıktı. Manon'un arkasında, On Üçler sessiz, kırılmaz bir duvardı.

Asterin yüzlerini taramaya başladı ve Manon, İkinci'nin bunu son kez yapacağını anladığını fark etti.

Manon'un büyükannesi ve Sarı bacaklı Saygıdeğer en eski ritüellerini okuyarak hep bir ağızdan söyledi. Manon doğru anı bekleyerek omurgasını sertleştirdi. "Zelta Yellowlegs adına kan çıkarmak isteyen herhangi bir cadı öne çıkabilir."

Tüm Yellowlegs meclisinin ellerinden demir çiviler çıktı.

Asterin sadece On Üç'e baktı, kanlı yüzü hareketsiz, gözleri berraktı.

Yellowlegs Matron, "Sırayı oluştur" dedi.

Manon atladı.

"İcra hakkı talep ediyorum"

Herkes dondu.

Manon'un büyükannesinin yüzü öfkeden bembeyaz oldu. Ama diğer iki Matron, hatta Sarı Bacaklar bile sadece bekledi.

Manon başını kaldırarak, "İkincimin kafasına hak talep ediyorum. Kan, kanla ödenecek - ama kılıcımın ucunda. O benim ve ölümü de benim olacak."

Asterin'in ağzı ilk kez gerildi, gözleri parladı. Evet, Manon'un ona verebileceği tek hediyeyi, geriye kalan tek onuru anlamıştı.

Diğer iki Matron konuşamadan araya giren Cresseida Blueblood'du. "Kızımın hayatını kurtardığım için Kanat Lideri, bu kabul edilecek."

Yellowlegs Matron, dudaklarında bir karşılık olarak başını Cresseida'ya kamçıladı, ama çok geçti. Sözler söylenmişti ve kurallara ne pahasına olursa olsun uyulacaktı.

Crochan'ın rüzgarda arkasında uçuşan kırmızı pelerini Manon, büyükannesine bir göz atma cüretini gösterdi. O eski gözlerde yalnızca nefret parlıyordu -nefret ve Asterin'in yıllarca uygunsuz bir İkinci olarak kabul edilmesinden sonra sona ereceğinden duyulan bir memnuniyet parıltısı.

Ama en azından bu ölüm artık ona aitti.

Ve doğuda, erimiş altın gibi dağların üzerinden kayan güneş yükselmeye başladı.

Asterin ile yüz yıl geçirmişti. Her zaman yüz tane daha alacaklarını düşünmüştü.

Manon, Kuzukulağı'na yumuşak bir sesle, "Onu çevir. İkinci'm şafağı son bir kez görecek."

Kuzukulağı itaatkar bir şekilde öne çıktı, Asterin'i Yüksek Cadılar'la, tırabzanların yanındaki kalabalıkla ve Morath'ın kasvetini delip geçen nadir gün doğumu ile yüzleşmek için döndürdü.

Second'in derisinin arkasından kan sırılsıklam olmuştu.

Yine de Asterin diz çöktü, omuzları dik ve başı yukarıdaydı, şafağa değil de Manon'un kendisine, Saygıdeğerlerin birkaç metre önünde bir yer almak için İkinci'sinin etrafında dolaşırken kendisine bakıyordu.

Büyükannesi birkaç metre arkadan, "Kahvaltıdan bir süre önce Manon," dedi.

Manon Rüzgar Baltasını çekti, kılıcı kınından çıkarken usulca şarkı söyledi.

Asterin o kadar yumuşak bir şekilde fısıldadı ki, güneş ışığı balkonu yaldızladı, sadece Manon, "Vücudumu kulübeye geri getirin," diye duyabiliyordu.

Manon'un göğsünde bir şey kırıldı - o kadar şiddetli bir şekilde kırıldı ki, kimsenin duymamış olmasının mümkün olup olmadığını merak etti.

Manon kılıcını kaldırdı.

Asterin'in tek bir sözü yeterdi ve kendi postunu kurtarabilirdi. Manon'un sırlarını, ihanetlerini açığa vurursa özgürce yürürdü. Yine de İkinci'si başka bir kelime söylemedi.

Ve Manon o anda itaatten, disiplinden ve gaddarlıktan daha büyük güçlerin olduğunu anladı. Ruhsuz doğmadığını anladı; kalpsiz doğmamıştı.

Çünkü ikisi de bıçağı sallamaması için ona yalvarıyordu.

Manon, Asterin'in etrafında yarım daire şeklinde duran On Üç'e baktı.

Birer birer iki parmağını kaşlarına kaldırdılar.

Kalabalığın arasından bir mırıltı yükseldi. Bir Yüce Cadıyı onurlandırmama hareketi.

Ama bir Cadı-Kraliçe.

Beş yüz yıldır ne Crochanlar ne de Demirdişler arasında bir Cadılar Kraliçesi olmamıştı. Bir değil.

Onüç'ünün yüzlerinde af parlıyordu. Bağışlama, anlayış ve sadakat körü körüne itaat değil, acı ve savaşta, ortak zafer ve yenilgide dövüldü. Daha iyi bir yaşam, daha iyi bir dünya umuduyla dövüldü.

Sonunda Manon, Asterin'in bakışlarını buldu, şimdi İkinci'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu. Korkudan ya da acıdan değil, vedadan. Yüz yıl - ve yine de Manon daha fazla zamanı olmasını diledi.

Bir anlığına, gökyüzündeki o gök mavisi kısrağı düşündü, asla geri dönmeyecek bir biniciyi bekleyip bekleyen wyvern. Batı denizine yayılan yeşil kayalık bir arazi düşüncesi.

Elleri titreyen Asterin parmaklarını alnına bastırdı ve uzattı. "İnsanlarımızı eve getir Manon," diye nefes aldı.

Manon, Rüzgar Baltasını savurmaya hazırlanıyordu.

Karagaga Saygıdeğer, "Bit artık, Manon," diye tersledi.

Manon, Kuzukulağı'nın gözleriyle, ardından Asterin'in gözleriyle buluştu. Ve Manon On Üç'e son emrini verdi.

"Çalıştırmak."

Sonra Manon Karagaga fırladı ve Rüzgar Baltasını büyükannesinin üzerine indirdi.

Görüntüler18Görüntüler

Manon sadece büyükannesinin paslı demir dişlerinin parıltısını, kılıca karşı korumak için kaldırırken demir tırnaklarının parıltısını gördü - ama çok geçti.

Manon Wind-Cleaver'ı indirdi, bu çoğu adamı ikiye bölecek bir darbeydi.

Yine de büyükannesi yeterince hızlı geri fırladı ki kılıç göğüslerinin arasını sığ bir çizgiyle keserken, göğsünü kesip kumaşı ve deriyi yırttı. Mavi kan fışkırıyordu ama Saygıdeğer Hareket halindeydi, demir çivileriyle Manon'un bir sonraki darbesini engelliyordu - demir o kadar sertti ki Rüzgar Baltası sekti.

Manon, On Üçler'in itaat edip etmediğini görmek için bakmadı. Ama Asterin kükrüyordu; kükremek ve durdurmak için bağırmak. Çığlıklar daha da uzaklaştı, sonra sanki salonda sürüklenip götürülüyormuş gibi yankılandı.

Takip sesi yok - sanki izleyenler çok şaşırmış gibi. İyi.

Iskra ve Petrah kılıçlarını çekmişlerdi, demir dişleri inerken Matronları ve Manon arasında, iki Yüce Cadını güderek.

Blackbeak Matron'un meclisi ileri atıldı, ancak bir el tarafından durduruldu. Manon etrafında dönerken nefes nefese büyükannesi, "Geri çekilin," diye emretti. Büyükannesinin ön tarafından mavi kan sızdı. Bir santim daha yakın olsaydı, ölmüş olurdu.

Ölü.

Büyükannesi paslı dişlerini gösterdi. "O benim." Çenesini Manon'a dikti. "Bunu eski yöntemlerle yapıyoruz."

Manon'un midesi bulandı ama kılıcını kınına soktu.

Bileklerinin bir hareketi tırnaklarını çıkardı ve çenesinin bir hareketiyle dişleri aşağı indi.

"Ne kadar iyisin bakalım Kanat Lideri," diye tısladı büyükannesi ve saldırdı.

Manon, büyükannesinin kavga ettiğini hiç görmemişti, onunla hiç antrenman yapmamıştı.

Ve Manon'un küçük bir kısmı, bunun büyükannesinin onun ne kadar yetenekli olduğunu başkalarının bilmesini istememesi yüzünden olup olmadığını merak etti.

Manon, yüzüne, boynuna, bağırsaklarına saplanan ve adım adım eğilen tırnakları önleyecek kadar hızlı hareket edemiyordu.

Bunu yalnızca, gökyüzüne çıkmak için On Üç zaman kazanmaya yetecek kadar uzun yapması gerekiyordu.

Büyükannesi yanağını kesti ve Manon darbeyi dirseğiyle engelledi, eklemi büyükannesinin ön koluna sertçe çarptı. Cadı acı içinde havladı ve Manon tekrar daire çizerek ulaşamayacağı bir yerde döndü.

"Şu anda saldırmak o kadar kolay değil, değil mi Manon Karagaga?" birbirlerini incelerken büyükannesi nefes nefese kaldı. Etraflarında kimse hareket etmeye cesaret edemedi; On Üçler ortadan kaybolmuştu - her biri. Neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Şimdi büyükannesini, izleyenlere takip emri vermesini önleyecek kadar uzun süre oyalamak için. “Çok daha kolaybir bıçakla, o korkak insanların silahıyla," diye köpürdü büyükannesi. “Dişlerle, tırnaklarla… Ciddi olmalısın.”

Birbirlerine doğru atıldılar, her darbe, tokat ve blokla onun çatırdamasının temel bir parçasıydı. Tekrar dağıldılar.

Annen kadar zavallı, diye tükürdü büyükannesi. "Belki sen de onun gibi ölürsün - dişlerim boğazında."

İçinden çıkarken öldürdüğü, onu doğururken ölen annesi...

"Yıllarca onun zayıflığını senden uzaklaştırmaya çalıştım." Büyükannesi taşların üzerine mavi kan tükürdü. "Demirdişler'in iyiliği için seni doğanın bir gücü, eşi benzeri olmayan bir savaşçı yaptım. Ve bana böyle ödüyorsun...”

Manon, sözlerin onun sinirini bozmasına izin vermedi. Boğazına gitti, sadece numara yapmak ve kesmek için.

Manon'un pençeleri omzunu parçalarken, büyükannesi acıyla -gerçek bir acıyla- havladı.

Eline kan bulaştı, tırnaklarına et yapıştı...

Manon, boğazını yakan safrayla sendeleyerek geri çekildi.

Darbenin geldiğini gördü, ama büyükannesinin sağ eli karnının üzerinden geçerken onu durdurmak için hala zamanı yoktu.

Deri, kumaş ve deri yırtık. diye bağırdı Manon.

Sıcak ve mavi kan, büyükannesi geri dönmeden önce içinden fırladı.

Manon elini karnına bastırarak parçalanmış deriyi bastırdı. Parmaklarının arasından damlayan kan taşlara sıçradı.

Yükseklerde bir wyvern kükredi.

Abraxos.

Karagaga Matron güldü, Manon'un kanını tırnaklarından sildi. "Ejderini küçük parçalara ayıracağım ve onu köpeklere yem edeceğim."

Karnındaki acıya rağmen Manon'un görüşü keskinleşti. "Önce seni öldürürsem olmaz."

Büyükannesi kıkırdadı, hala daire çizerek değerlendiriyordu. “Kanat Lideri unvanınız elinizden alındı. Mirasçı sıfatınız elinizden alındı.” Adım adım, daha yakın ve daha yakın, avının etrafında dönen bir engerek. "Bugünden itibaren Manon Cadı Katili, Manon Kin Katili sensin."

Sözler onu taş gibi savurdu. Manon, kanı içeride tutmak için karnındaki yarayı iterek balkon korkuluğuna doğru geri gitti. Kalabalık etraflarında su gibi ayrıldı. Biraz daha uzun - sadece bir iki dakika daha.

Büyükannesi On Üç'ün ortadan kaybolduğunu fark etmiş gibi gözlerini açık kapılara doğru kırpıştırarak durakladı. Manon, takip emri veremeden tekrar saldırdı.

Topla, atla, eğik çizgi, ördek - demir, kan ve deri bir kasırga içinde hareket ettiler.

Ama Manon bükülürken midesindeki yaralar daha fazla verdi ve tökezledi.

Büyükannesi bir ritmi kaçırmadı. O vurdu.

Tırnaklarıyla ya da dişleriyle değil, ayağıyla.

Manon'un karnına yapılan tekme onun çığlık atmasına neden oldu, yukarıdan kilitlenen Abraxos yine bir kükreme yanıtladı. Yakında ölecek, onun gibi. On Üç'ün onu esirgemesi, kaçarlarsa onlara katılmasına izin vermesi için dua etti.

Manon balkonun taş korkuluklarına çarptı ve siyah fayanslara yığıldı. Mavi kan sızdı ve pantolonunun baldırlarını lekeledi.

Büyükannesi nefes nefese yavaşça yaklaştı.

Manon balkon korkuluğunu tuttu ve son bir kez ayağa kalktı.

"Bir sır bilmek ister misin, Kin Slayer?" büyükannesi nefes aldı.

Manon balkon korkuluğuna yığıldı, aşağıdaki düşüş sonsuz ve bir rahatlama. Onu zindanlara götürürlerdi - ya Erawan'ın üremesi için kullanırlardı ya da ölüm için yalvarana kadar ona işkence ederlerdi. Belki ikisi de.

Büyükannesi o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, Manon bile kendi nefes alış verişlerini güçlükle duyabiliyordu. "Annen seni dışarı atmaya çalışırken babanın kim olduğunu itiraf etti. Laneti bozan, bizi kurtaran sen olacaksın dedi. Babanın nadir bulunan bir Crochan Prensi olduğunu söyledi. Ve anahtarın senin karışık kanın olacağını söyledi." Büyükannesi tırnaklarını ağzına götürdü ve Manon'un mavi kanını yaladı.

Numara.

Numara.

"Demek tüm hayatın boyunca bir Akraba Avcısı oldun," diye mırıldandı büyükannesi. "O Crochan'ları, akrabalarını avlamak. Sen cadıyken, baban senin için toprakları aradı. Anneni sevmekten asla vazgeçmedi. Onu sevmek," diye tükürdü. "Ve seni sevmek. Bu yüzden onu öldürdüm."

Manon aşağıdaki damlaya, onu çağıran ölüme baktı.

“Ona ne yaptığımı söylediğimde umutsuzluğu çok lezzetliydi. Seni ne hale getirirdim. Barışın çocuğu değil, savaşın çocuğu.”

Yapılmış.

Yapılmış.

Yapılmış.

Manon'un demir çivileri balkon korkuluğunun koyu renkli taşına çarptı. Ve sonra büyükannesi onu kıran sözleri söyledi.

"O Crochan'ın bu bahar neden Ferian Gap'te casusluk yaptığını biliyor musun? Seni bulması için gönderilmişti. Yüz on altı yıllık arayıştan sonra, sonunda ölen prenslerinin kayıp çocuğunun kimliğini öğrenmişlerdi."

Büyükannesinin gülümsemesi mutlak zaferiyle iğrençti. Manon kollarına, bacaklarına güç verdi.

"Adı, son Crochan Kraliçesinden sonra Rhiannon'du. Ve osenin üvey kız kardeşindi. Masalarımızda bunu bana itiraf etti. Bunun hayatını kurtaracağını düşündü. Ve senin ne hale geldiğini görünce, bilginin de kendisiyle birlikte ölmesine izin vermeyi seçti."

"Ben bir Karagaga'yım," diye hırladı Manon, sözlerini kana boğdu.

Büyükannesi bir adım attı, mırıldanırken gülümseyerek, "Sen bir Crochan'sın. Kız kardeşinin senin elinde ölümüyle kraliyet soyunun sonuncusu. Sen bir Crochan Kraliçesisin."

Toplanan cadılardan mutlak sessizlik.

Büyükannesi ona uzandı. "Ve seninle işim bittiğinde sen de biri gibi öleceksin."

Manon, büyükannesinin tırnaklarının ona dokunmasına izin vermedi.

Yakınlarda bir patlama sesi duyuldu.

Manon kollarında, bacaklarında topladığı gücü kullanarak kendini balkonun taş çıkıntısına attı.

Ve açık havaya yuvarlayın.

Kitap başlığı

Hava ve kaya ve rüzgar ve kan—

Manon sıcak, kösele gibi bir deriye çarptı ve yaralarının acısı görüşünü kararttığında çığlık attı.

Yukarıda, uzaklarda bir yerde, büyükannesi feryat ederek emirler yağdırıyordu...

Manon tırnaklarını kösele derisine batırdı, pençelerini derine gömdü. Altında bir rahatsızlık havlaması fark etti. Abraxos.

Ama o dimdik durdu ve Morath'ın gölgesinden saparak yana yatarak acıyı kucakladı—

Onları etrafında hissetti.

Manon, şeffaf kapağı rüzgara karşı yerine oturtarak gözlerini açmayı başardı.

Gölgeleri Edda ve Briar şimdi onun yanındaydı. Orada olduklarını, wyvernleriyle gölgelerde beklediklerini ve bu lanet olası son sözlerin her birini duyduğunu biliyordu. "Diğerleri önden uçtu. BizSeni almak için gönderildiler," dedi kız kardeşlerin en büyüğü Edda, rüzgarın uğultusuna karşı bağırdı. "Yaranız-"

"Sığ," diye tersledi Manon, eldeki göreve odaklanmak için acıyı bir kenara iterek. Abraxos'un boynundaydı, eyeri birkaç metre arkasındaydı. Birer birer, her nefesi bir ıstırap, tırnaklarını teninden ayırdı ve eyere doğru kaydı. Kendini emniyet kemerine bağlaması için yumuşak bir hava sunarak uçuşunu dengeledi.

Karnındaki oyuklardan kan sızdı - çok geçmeden eyeri kayganlaştı.

Arkalarında, birkaç kükreme dağları titretiyor.

Manon, "Diğerlerine ulaşmalarına izin veremeyiz," demeyi başardı.

Briar, arkasından dalgalanan siyah saçları daha da yaklaştı. "Kuyruğumuzda altı Sarı bacak. Iskra'nın kişisel meclisinden. Hızla kapanıyor."

Ortaya çıkacak bir hesapla, kuşkusuz onları katletmeleri için serbest dizginleri verilmişti.

Manon, etraflarındaki dağların doruklarını ve vadilerini inceledi.

"İki tane," diye emretti. Gölgeler'in kara ejderleri muazzamdı; gizlenme konusunda yetenekliydiler, ancak bir dövüşte yıkıcıydılar. “Edda, iki arabayı batıya sürüyorsun; Briar, diğer ikisini doğuya çarp. Son ikisini bana bırakın."

Gri bulutlarda veya dağlarda On Üç'ün geri kalanından hiçbir iz yok.

Güzel - kaçmışlardı. Yeterliydi.

"Onları öldürürsün, sonra diğerlerini bulursun," diye emretti Manon, bir kol yarasının üzerine sarılarak.

"Ama, Kanat Lideri-"

Başlık neredeyse iradesini zayıflattı. Ama Manon, "Bu bir emirdir," diye havladı.

Gölgeler başlarını eğdi. Sonra, sanki tek bir zihni, tek bir kalbi paylaşıyormuş gibi, her iki yöne de yatıp Manon'dan rüzgardaki taçyapraklar gibi sıyrıldılar.

Kan tazıları bir koku, her Gölge ile başa çıkmak için gruplarından ayrılan dört Sarı Bacak.

Ortadaki ikisi Manon'a yaklaşmak için daha hızlı, daha sert uçtular. Görüşü bulanıklaştı.

İyiye işaret değil - hiç iyiye işaret değil.

Abraxos'a nefesini verdi, "Haydi bunu şarkıya yakışır bir son duruş yapalım."

Cevap olarak böğürdü.

Sarı Bacaklar, Manon'un silahlarını saymasına yetecek kadar yaklaştı. Sağındakinden bir savaş çığlığı koptu.

Manon sol topuğunu Abraxos'un böğrüne sapladı.

Kayan bir yıldız gibi, küllü dağların doruklarına doğru indi. Yellowlegs onlarla birlikte güvercin.

Manon sıradağların sırtından geçen bir vadiyi hedef aldı, görüşü siyah beyaz ve sisli bir şekilde yanıp sönüyordu. Kemiklerine bir soğukluk çöktü.

Geçidin duvarları, güçlü bir canavarın ağzı gibi etraflarını kapladı ve bir kez dizginleri çekti.

Abraxos kanatlarını açtı ve bir akıntıyı yakalamadan ve düzleşmeden önce vadinin kenarı boyunca ilerledi, yarığın kalbinde cehennem gibi çırpındı, taş sütunlar yerden mızrak gibi fırladı.

Kana susamışlıklarının tuzağına düşmüş Sarıbacaklılar, çok büyük ve hantal yvernleri, vadide -keskin dönüşte- direndiler.

Bir gümleme ve bir çığlık ve tüm vadi titredi.

Manon arkasına bakmak için acı dolu havlamayı yuttu. Ejderhalardan biri paniklemişti, alan için fazla büyüktü ve taş bir sütuna çarpmıştı. Kırık kemik ve kan yağdı.

Ama diğer wyvern kıyıya yanaşmayı başarmıştı ve şimdi onlara doğru yelken açmıştı, kanatları o kadar genişti ki neredeyse vadinin her iki yanından geçiyorlardı.

Manon kanlı dişlerinin arasından soluk soluğa, "Uç, Abraxos."

Ve onun nazik, savaşçı yürekli bineği uçtu.

Manon, kanı içeride tutmak ve o öldürücü soğuğu uzak tutmak için eyere tutunmaya, kolu yarasına bastırmaya odaklandı. Büyükannesinin derin ve gerçek bir darbe aldığını bilecek kadar yara almıştı.

Dağ geçidi sağa döndü ve Abraxos usta bir beceriyle sırayı aldı. Takip eden wyvernin gümbürtüsü ve kükremesinin duvarlara çarpması için dua etti ama hiçbiri gelmedi.

Ama Manon bu ölümcül kanyonları biliyordu. Bu aylarda sonsuz, anlamsız devriyelerde bu yolu sayısız kez uçmuştu. Ferian Geçidi'nde tecrit edilen Sarı Bacaklar bunu yapmadı.

"Sonuna kadar Abraxos," dedi. Kükremesi onun tek teyidiydi.

Tek atış. Bir atış yapacaktı. O zaman On Üç'ün takip edilmeyeceğini bilerek seve seve ölebilirdi. En azından bugün değil.

Abraxos, sırayla, uçurumdan hızla geçti ve Yellowlegs nöbetçisine uçuşan enkaz göndermek için kendi kuyruğunu kayaya çarptı.

Binici kayalardan kaçtı, yverni rüzgarda sallandı. Daha yakın—Manon'un ona daha yakın olmasına ihtiyacı vardı. Abraxos'un dizginlerini çekti ve Abraxos hızını kontrol etti.

Arka arkaya dönüş, siyah kaya yanıp sönüyor, kendi solan görüşü gibi bulanıklaşıyor.

Sarı Bacaklar bir hançer fırlatacak kadar yakındı.

Manon, tam da bunu yaptığını görmek için zamanında zayıflayan görme yeteneğiyle bir omzunun üzerinden baktı.

Tek bir hançer değil, loş kanyon ışığında parıldayan iki metal.

Manon, metalin ete ve kemiğe olan etkisine kendini hazırladı.

Nöbetçi hançerlerini Manon'a fırlatırken Abraxos son virajı aldı. Sadece birkaç metre ötede, yüksek, aşılmaz bir siyah taş duvar yükseldi.

Ama Abraxos yükseldi, hava akımını yakaladı ve vadinin kalbinden dışarı çıktı, Manon çıkmaz duvara dokunabilecek kadar yakındı.

İki hançer, Manon'un birkaç dakika önce bulunduğu kayaya çarptı.

Ve sarı bacaklı nöbetçi, hantal, ağır wyverne'ında da aynısını yaptı.

Rock, wyvern ve binici ona sıçrarken inledi. Ve vadi tabanına düştü.

Nefes nefese, nefesi ıslak, kanlı bir hışırtıyla Manon, Abraxos'un böğrünü okşadı. Hareket bile zayıftı. "İyi" demeyi başardı.

Dağlar yine küçüldü. Oakwald ondan önce yayıldı. Ağaçlar - ağaçların örtüsü onu gizleyebilir... "Meşe..." diye tısladı.

Manon, Karanlık onu ele geçirmek için içeri girmeden önce emri tamamlamadı.

Görüntüler19Görüntüler

Elide Lochan, o ve Lorcan'ın Oakwald'ın doğu kenarlarından geçerek ilerideki ovalara doğru yürüdükleri iki gün boyunca sessiz kaldı.

Ona en önemli görünen soruları sormamış, kendisini kurtardığı için minnettarlıkla kör olmuş aptal bir kız olduğunu düşünmesine izin vermemişti.

Onu dışarı çıkarmasına rağmen, kendini kurtardığını çabucak unutmuştu. Ve onun adını -annesinin adını- sorgulamadan kabul etmişti. Vernon peşindeyse... Aptalca bir hataydı, ama Lorcan'ın şüphelerini artırmadan bunu geri almak mümkün değildi.

Bu yüzden ağzını kapalı tuttu, sorularını yuttu. Onu neden avladığı gibi. Ya da metresinin kim bu kadar güçlü bir savaşçıya komuta edeceğini - neden Morath'a girmek istediğini, neden koyu renk ceketinin altındaki bir nesneye dokunup durduğunu. Ve Celaena Sardothien ve Aelin Galathynius'tan bahsettiğinde - saklamaya çalışsa da - neden bu kadar şaşırmış göründüğünü.

Elide, savaşçının kendi sırlarını sakladığından ve onu koruma sözüne rağmen, ihtiyacı olan her cevabı aldığı anda bu korumanın sona ereceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama Lorcan'ın avlanma nezaketiyle dolu olan göbeği sayesinde, bu son iki gece yine de mışıl mışıl uyudu. İki tavşan bulmuştu ve kız tüm tavşanlarını dakikalar içinde yuttuğunda, kendisine kalanın yarısını ona vermişti. Kibar olmayı reddederek zahmet etmemişti.

Ormandaki ışık daha parlak, hava daha taze hale geldiğinde öğlen olmuştu. Ve sonra güçlü suların kükremesi - Acanthus.

Lorcan önden yürüdü ve Elide beklemek için sessizce elini kaldırırken ağaçların bile ondan uzaklaştığına yemin edebilirdi.

Ağaçların kasvetinde oyalanarak itaat etti, onları Oakwald'ın karmaşasına geri döndürmemesi için dua etti, aydınlık, geniş açık dünyaya bu adımdan mahrum kalmaması için…

Lorcan tekrar öne çıkmak için işaret etti. Her şey açıktı.

Elide, yüksek, kayalık bir nehir kıyısında Lorcan'ın yanında durmak için ağaçların son sırasından gelen güneş seline göz kırparak adım atarken sessizdi.

Nehir muazzamdı, akan gri ve kahverengi tonları - dağlardan eriyen son buz. O kadar geniş ve vahşiydi ki, yüzemediğini ve geçidin başka bir yerde olması gerektiğini biliyordu. Ama nehrin ötesinde, sanki su iki dünya arasında bir sınırmış gibi…

Acanthus'un diğer tarafında tepeler ve yüksek zümrüt otlardan oluşan çayırlar, bulutsuz mavi bir gökyüzünün altında tıslayan bir deniz gibi, sonsuza dek ufka doğru uzanıyordu.

"Hatırlayamıyorum," diye mırıldandı, kelimeler nehrin gürleyen şarkısında zar zor duyuluyordu, "son gördüğümde..." Perranth'ta, o kulede kilitliyken, sadece şehri görebiliyordu. gün yeterince açık olsaydı belki göl. Sonra o hapishane vagonundaydı, sonra Morath'ta, yalnızca dağların, küllerin ve orduların olduğu yerdeydi. Ve Manon ve Abraxos'la uçuş sırasında, hiçbir şey fark edemeyecek kadar korku ve keder içinde kaybolmuştu. Ama şimdi… Sonuncuyu hatırlayamıyordu.bir zamanlar bir çayırda dans eden güneş ışığını ya da üzerinde ılık esintiyle süzülen küçük kahverengi kuşları görmüştü.

Lorcan, kara gözleri Acanthus'tan ya da ilerideki dalgalanan çimenlerden etkilenmeden, "Yol nehrin yaklaşık bir mil yukarısında," dedi. “Planınızın işe yaramasını istiyorsanız, şimdi hazırlanmanın tam zamanı.”

Ona bir bakış attı. "En çok çalışmaya ihtiyacın var." Bir kara kaş hareketi. Elide, "Eğer bu hile başarılı olacaksa, en azından... insan gibi davranmanız gerekir."

Adamla ilgili hiçbir şey, onun insan mirasının hüküm sürdüğünü göstermiyordu.

"Daha fazla silahını sakla," diye devam etti. "Yalnızca kılıcı bırak."

Güçlü kılıç bile Lorcan'ın sıradan bir gezgin olmadığı için ölü bir hediye olurdu.

Ceketinin cebinden fazladan bir deri kayış çıkardı. "Saçını topla. Daha az görüneceksin..." Gözlerinde uyarıyla dolu belli belirsiz eğlenceyi bıraktı. "Vahşi," dedi kendi kendine, deri kayışı aralarında sallayarak. Lorcan'ın geniş parmakları onu çevreledi, itaat ederken dudaklarında kaşlarını çattı. Ve ceketinin düğmelerini aç, dedi, daha az tehdit edici, daha az korkutucu göründüğünü fark ettiği zihinsel özellikler kataloğunu karıştırarak. Lorcan da bu emre uydu ve kısa süre sonra dar siyah ceketinin altındaki koyu gri gömleği geniş, kaslı göğsünü ortaya çıkararak göründü. En azından tarlaları öldürmektense katı emek için daha meyilli görünüyordu.

"Ve sen?" dedi, kaşları hala yüksek.

Elide kendi kendine baktı ve çantasını bıraktı. Önce deri ceketini çıkardı, sanki bir deri tabakası soyulmuş gibi hissetse de, sonra beyaz gömleğinin kollarını sıvadı. Ancak sıkı deri olmadan, göğüslerinin tam boyutu görülebiliyordu - onu bir kadın olarak işaret ediyordu ve insanların sandığı gibi bir kız kayması değil. Daha sonra saçlarını topladı, örgüsünden çıkardı ve başının üstünde bir düğümle

yeniden şekillendirdi. Evli bir kadının saç modeli, gençliğin serbest dolaşan bukleleri veya örgüleri değil.

Ceketini çantasına tıktı, doğruca Lorcan'la yüzleşmek için ayağa kalktı.

Gözleri kızın ayaklarından kafasına gitti ve tekrar kaşlarını çattı. "Daha büyük göğüsler hiçbir şeyi kanıtlamaz ya da saklamaz."

Yanakları ısındı. "Belki de soru sormayacak kadar erkekleri oyalarlar."

Bununla, o hücreye dokunan ve alay eden adamları düşünmemeye çalışarak akıntıya doğru ilerlemeye başladı. Ama eğer onu sağ salim karşıya geçirirse vücudunu kendi yararına kullanırdı. Erkekler ne istediklerini göreceklerdi: Dikkatlerini çekmeyen, kibar ve sıcak konuşan genç ve güzel bir kadın. Güvenilir biri, tatlı ama dikkat çekmeyen biri.

Lorcan onu takip etti, sonra nehrin kıvrımının etrafındaki son yarım mil boyunca söze bağlı bir refakatçi değil de gerçek bir yol arkadaşı gibi onun yanında yürümek için yakaladı.

Atlar, vagonlar ve bağırışlar onları görmeden önce karşıladı.

Ama işte oradaydı: aşınmış olsa da geniş bir taş köprü, vagonlar, arabalar ve her iki tarafta da sürüler halinde dizilmiş biniciler. Ve iki düzine kadar Adarlan rengi muhafız her iki bankayı da gözetliyor, gişeleri topluyor ve...

Vagonları kontrol etmek, her yüzü ve kişiyi incelemek.

İlken onun topalladığını biliyordu.

Elide yavaşladı, nehrin yan tarafındaki iki katlı metruk kışlaya yaklaştıklarında Lorcan'a yakın durdu. Yolun aşağısında, ağaçların yanında, aynı derecede üzgün görünen birkaç bina bir hareketlilik içindeydi. Bir han ve bir taverna. Gezginlerin bir içecek veya yemekle kuyrukta beklemesi veya kötü havalarda bir oda kiralaması için.

Pek çok insan - insanlar. Kimse paniklemiş, incinmiş veya hasta görünmüyordu. Ve gardiyanlar, üniformalarına rağmen, gişe ve yatakhane olarak kullanılan kışlaların önünden geçen vagonları ararken erkek gibi hareket ediyorlardı.

Toprak yola yönelirlerken Lorcan'a sessizce, hattın gerisinde, "Hangi sihire sahip olduğunu bilmiyorum, ama eğer topallığımı daha az fark edilir hale getirebilirsen..."

Bitirmeden önce, serin bir gece rüzgarı gibi bir güç ayak bileğine ve baldırına doğru itti, sonra sıkıca kavradı. Bir korse.

Adımları eşitlendi ve düz ve emin yürüme hissine aval aval bakma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Bunun tadını çıkarmasına, tadını çıkarmasına izin vermedi, muhtemelen köprüyü geçene kadar sürecekken.

Tüccarların vagonları, Avery nehrini kuzeye doğru riske atmak istemeyenlerin mallarıyla dolu, boşta, şoförleri bekleme ve yaklaşan teftişlerde gergindi. Elide şoförleri, tüccarları, diğer yolcuları taradı… Her biri içgüdülerine, ata binmek istedikleri veya susmaları için bir bozuk para teklif ettikleri anda ihanete uğrayacaklarını haykırdılar.

Çizgiyi trollemek muhafızların dikkatini çekerdi, bu yüzden Elide arkaya doğru gidiyormuş gibi görünürken her adımı incelemek için kullandı. Ama hattın sonuna eli boş ulaştı.

Ancak Lorcan, arkasına keskin bir bakış attı - tavernaya doğru, şüphesiz ufalanan taşları gizlemek için badanalı. "Beklemeden önce bir ısırık alalım," dedi, önlerindeki arabanın duyabileceği ve bırakabileceği kadar yüksek sesle.

Başını salladı. İçeride başka biri olabilirdi ve midesi gurulduyordu. Hariç-

Soluk ahşap kapıya yaklaştıklarında, "Param yok," diye mırıldandı. Yalan. Manon'dan altın ve gümüş aldı. Ama söz ver ya da verme, Lorcan'ın önüne atacak değildi.

"Bir sürü var," dedi sıkıca ve kadın nazikçe boğazını temizledi.

Kaşlarını kaldırdı.

"Bize böyle bir müttefik kazanamazsın," dedi ve ona tatlı bir gülümseme verdi. "Orada bir savaşçı gibi yürürsen fark edilirsin."

"Peki ben ne olacağım peki?"

“Zamanı geldiğinde olman gereken her şey. Ama… kızdırma.”

Kapıyı açtı ve gözleri ferforje avizelerin parıltısına alışana kadar Lorcan'ın yüzü değişmişti. Gözleri asla sıcak olmayabilirdi ama yüzünde tatlı bir gülümseme vardı, omuzları gevşemişti - sanki beklemekten biraz rahatsız olmuş ama iyi bir yemek için can atıyormuş gibi.

Neredeyse insana benziyordu.

Meyhane tıklım tıklım doluydu, gürültü o kadar sağır ediciydi ki, en yakındaki barmene öğle yemeği ısmarlayacak kadar yüksek sesle zar zor konuşabiliyordu. Tıka basa dolu masaların arasına sıkıştılar ve Elide önce göğsüne sonra yüzüne birkaç çift gözün indiğini fark etti. Ve oyalandı.

Yorgun görünümlü bir çiftin yeni boşalttığı arka duvara sıkışmış bir masayı hedeflerken, emekleme hissini bastırdı ve adımlarını acele etmeden tuttu.

Birkaç metre ötedeki masanın etrafına sekiz kişilik gürültülü bir grup tıkıştı, gümbürdeyen bir kahkaha atan orta yaşlı bir kadın anında kendini onların lideri olarak seçti. Masadaki diğerleri - güzel, kuzgun saçlı bir kadın; elleri yemek tabakları kadar büyük olan fıçı göğüslü sakallı bir adam; ve birkaç kaba görünüşlü insan - hepsi yaşlı kadına bakmaya devam etti, tepkilerini ölçtü ve söyleyeceklerini dikkatle dinledi.

Elide yıpranmış tahta sandalyeye oturdu, Lorcan karşısındakini talep etti - onun boyu, masadaki sakallı adam ve orta yaşlı kadından ona bir bakış attı.

Elide bu bakışı tarttı.

Değerlendirme. Kavga için değil; tehdit için değil. Ama takdir ve hesaplamada.

Elide, Anneith'in diğer çifti uzaklaşmaya, bu masayı onlar için boşaltmaya teşvik edip etmediğini merak etti. Bu bakış için.

Elide elini masanın üzerine koydu, avucunu yukarı kaldırdı ve Lorcan'a bir zamanlar bir mutfak hizmetçisinin Morath'a aşçı verdiğini gördüğü uykulu bir gülümsemeyle baktı. "Kocam," dedi tatlı bir şekilde parmaklarını oynatarak.

Lorcan'ın ağzı gerildi ama elini tuttu - parmakları onunkilerde cüceydi.

Nasırları kendi nasırlarına sürtündü. Bunu onun yaptığı anda fark etti, avucunu incelemek için elini onunkilere doğru kaydırdı. Elini kapadı ve onun elini tekrar tutmak için çevirdi.

"Kardeş," diye mırıldandı Lorcan, başka kimse duymasın diye. "Ben senin erkek kardeşinim."

"Sen benim kocamsın," dedi aynı sakinlikle. "Üç aylık evliyiz. Beni takip edin."

Etrafa bakındı, onlara yapılan değerlendirici bakışı fark etmemişti. Şüphe, sessiz bir soruyla birlikte gözlerinde hala dans ediyordu.

Basitçe, "Erkekler bir erkek kardeşin tehdidinden korkmazlar. Hâlâ sahiplenilmemiş olurdum—hala davetlere açık olurdum. Erkeklerin hak ettiklerini düşündükleri her şeye ne kadar az saygı duyduklarını gördüm. Demek sen benim kocamsın," diye tısladı, "aksini söyleyene kadar."

Lorcan'ın gözlerinde başka bir soruyla birlikte bir gölge titreşti. İstemediği ve cevaplayamadığı biri. Elini onunkinin üzerinde sıkılaştırdı ve ona bakmasını istedi. Reddetti.

Lorcan sormadan önce yiyecekleri geldi, merhametle.

Güveç - kök sebzeler ve tavşan. İçine daldı, ilk ısırıkta neredeyse ağzının çatısını eritiyordu.

Arkalarındaki grup tekrar konuşmaya başladı ve yemek yerken dinledi, sanki bir kıyıdaki deniz kabuklarıymış gibi küçük parçalar seçti.

"Belki onlara bir gösteri sunacağız ve onlar da geçiş ücretini yarıya indirecekler." Sarışın, sakallı adamdan.

Lider, "Muhtemel değil," dedi. "Bu pislikler bizden performans göstermemizi isterdi. Daha da kötüsü, performansımızdan zevk alıyorlar ve bir süre kalmamızı istiyorlar. Bu beklemeyi göze alamayız. Diğer şirketler hareket halindeyken değil. Herkesten sonra tüm ova kasabalarını vurmak istemiyoruz. ”

Elide yahnisinde neredeyse boğulacaktı. Anneith bu masayı serbest bırakmış olmalı.sonra. Planı, içine düşecek, işçi kılığına girecek bir topluluk ya da karnaval bulmaktı ve bu...

"Bu geçiş ücretinin tamamını ödüyoruz," dedi güzel kadın, "ve o ilk kasabaya yarı aç ve zar zor performans sergileyebiliriz."

Elide gözlerini Lorcan'a kaldırdı - başını salladı.

Asterin Blackbeak'i düşünerek yahnisinden bir yudum aldı. Büyüleyici, kendinden emin, korkusuz. Başı her zaman neşeli bir açıdaydı, uzuvlarında bir gevşeklik, dudaklarında bir gülümseme izi vardı. Elide bir nefes aldı ve bu anıların kas, et ve kemiğe gömülmesine izin verdi.

Sonra sandalyesinde döndü, masaya doğru eğilirken bir kol arkaya dolandı ve sırıtarak, "Yemeğinizi böldüğüm için üzgünüm, ama konuşmanıza kulak misafiri olmadan edemedim," dedi. Hepsi ona döndü, kaşları havaya kalktı, liderin gözleri doğrudan Elide'nin yüzüne gitti. Değerlendirmeyi gördü: genç, güzel, zor bir yaşamdan kusursuz. Elide kendi ifadesini hoş tuttu, gözlerinin parlamasını istedi. “Bir çeşit gösteri topluluğu musunuz?” Başını eğerek Lorcan'ı işaret etti. "Kocam ve ben haftalardır şanssız bir şekilde bir tanesine düşmek istiyoruz - herkes dolu."

"Biz de öyle," dedi liderleri.

"Doğru," diye yanıtladı Elide neşeyle. "Ama bu geçiş ücreti çok yüksek - herkes için. Ve eğer birlikte bir iş yapıyor olsaydık, belki geçici olarak..." Lorcan uyarmak için dizini onun dizine değdirdi. Onu görmezden geldi. "Ücrete katılmaktan memnuniyet duyarız - borçlu olunan farkı telafi ederiz."

Kadının değerlendirmesi temkinli döndü. “Biz gerçekten bir karnavalız. Ancak yeni üyelere ihtiyacımız yok.”

Sakallı adam ve güzel kadın, gözlerinde azarlayarak kadına bakarlar.

Elide omuz silkti. "Tamam o zaman. Ama gitmeden önce fikrini değiştirirsen, kocam" -kolay bir gülümseme için elinden gelenin en iyisini yapan Lorcan'a bir jest- "uzman bir kılıç ustasıdır. ve bizim içindeönceki toplulukta, güç gösterilerinde onu alt etmeye çalışan adamlarla karşılaştırarak iyi paralar kazandı.”

Lider keskin gözlerini Lorcan'a, boyuna, kaslarına ve duruşuna çevirdi.

Elide, kadın ona, "Peki onlar için ne yaptın?" dediğinde, doldurulması gereken boşluğu doğru tahmin ettiğini biliyordu.

"Bir falcı olarak çalıştım - bana kahinleri dediler." Omuz silkmek. "Çoğunlukla sadece gölgeler ve tahminler." Okuyamadığı küçük gerçeği göz önünde bulundurursak, öyle olması gerekirdi.

Kadın etkilenmeden kaldı. "Peki topluluğunuzun adı neydi?"

Muhtemelen onları tanıyorlardı - ovalarda devriye gezen her topluluğu tanıyorlardı.

Yararlı bir şey var mı diye hafızasını taradı, herhangi bir şey...

Sarı bacaklılar. Morath'taki cadılar bir keresinde, tespit edilmekten kaçınmak için bir karnavalda seyahat eden ve bu kış Rifthold'da hiçbir açıklama yapmadan ölen Sarı Bacaklı Baba'dan bahsetmişti.... Belleğinin yeraltı mezarlığına gömülen ayrıntılar ardı ardına ortaya çıktı.

Elide, "Aynalar Karnavalı'ndaydık," dedi. Tanınma -sürpriz, saygı- liderin gözlerinde kıvılcımlar saçtı. "Ta ki sahibimiz Sarı Bacaklı Baba geçen kış Rifthold'da öldürülene kadar. Biz ayrıldık ve o zamandan beri iş arıyoruz."

"O zaman nereden geldin?" sakallı adam sordu.

Cevap veren Lorcan'dı, "Ailem Fang'in batı yakasında yaşıyor. Geçtiğimiz birkaç ayı onlarla geçirdik - geçit çok tehlikeli olduğu için karların erimesini bekledik. Garip şeyler oluyor," diye ekledi, "bu günlerde dağlarda."

Şirket sustu.

"Gerçekten," dedi kuzgun saçlı kadın. Liderlerine baktı. Geçiş ücretini ödemeye yardımcı olabilirler, Molly. Ve Saul gittiğinden beri bu hareket boştu..." Muhtemelen onların kılıç atıcısı.

"Dediğim gibi," diye araya girdi Elide, Asterin'in güzel gülümsemesiyle, "biz kısa bir süreliğine burada, yani fikrinizi değiştirirseniz… bize bildirin. Değilse..." Ezilmiş kaşığıyla selam verdi. "Güvenli seyahat."

Molly'nin gözlerinde bir şey parladı ama kadın onlara bir kez daha baktı. "Güvenli yolculuklar," diye mırıldandı.

Elide ve Lorcan yemeklerine döndüler.

Barmen parasını almaya geldiğinde Elide elini iç cebine attı ve bir gümüş para çıkardı.

Barmen kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama kız kayıp paralarını geri getirirken Elide, Molly'nin ve o masadaki diğerlerinin keskin gözlerini fark etti.

Lorcan, Elide masaya cömert bir bahşiş bırakırken sessiz kaldı, ama ikisi de masalarını ve meyhaneyi boşaltırken topluluğa hoş bir gülümseme sundular.

Elide, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak, sırtı dik, sıranın en arkasına gitti.

Lorcan yanaştı, taktıkları cephe için hiç de dikkate değer değildi. "Paran yok, değil mi?"

Ona yandan bir bakış attı. "Yanılmışım gibi görünüyor."

Gülümserken beyaz dişleri parladı - bu sefer gerçekten. "Pekala, umarsın ki sana ve bana yeterince sahip oluruz, Marion, çünkü Molly sana bir teklifte bulunmak üzere."

Elide siyah çizmelerin altındaki pisliğe döndü ve Molly'yi önlerinde buldu, diğerleri oyalandı - bazıları vagonları geri almak için şüphesiz meyhanenin köşesinden kayıp gitti.

Molly'nin sert yüzü kızardı - sanki tartışıyorlarmış gibi. Ama sadece dilini tıklattı ve "Geçici ölçü. Eğer boktansan, dışarıdasın ve geçiş ücreti için parayı geri ödemeyeceğiz."

Elide tamamen numara yapmayarak gülümsedi. "Marion ve Lorcan, hizmetinizdeyim hanımefendi."

Kitap başlığı

Karısı. Tanrılar yukarıda.

Beş yüz yaşından büyüktü - ve bu... bu kız, genç kadın, dişi şeytan, her neyse, blöf yapmış ve yalan söyleyerek işe girmişti. Gerçekten bir kılıç ustası.

Lorcan meyhanenin dışında, Marion da yanında oyalandı. Küçük bir topluluk - dolayısıyla para sıkıntısı- ve daha iyi günler görmüş olan bir topluluk, dört dırdır tarafından çekilen sarı boyalı iki vagon takırtı ve sallanarak görüş alanına girerken fark etti.

Marion, Molly'nin Lorcan'a kesinlikle aldırış etmeyen kuzgun saçlı güzelin yanındaki sürücü koltuğuna oturduğunu dikkatle izledi.

Marion'un kahrolası karısı olması, kesinlikle bu çarpıcı kadının takdir edilmesinden başka her şeye son verdi.

Hırlamamak için bir çabaydı. Aylardır bir kadınla birlikte olmamıştı. Ve elbette - tabii ki - birine zaman ve ilgi gösterecekti… sadece diğerinin yalanlarıyla zincire vurulacaktı.

Karısı.

Marion, ikinci vagonun arkasına tırmanmak için Molly'nin havlayan emrine uyarken, Marion'un gözleri kamaştırdığından değil, kaydetti. Diğer parti üyelerinden bazıları sidik zavallı atları takip etti.

Marion sakallı adamın uzattığı elini tuttu ve onu kolayca arabaya çekti. Lorcan partideki herkesi, derme çatma küçük kasabadaki herkesi değerlendirerek onu takip etti. Birkaç erkek ve bazı kadınlar, Marion'u geçerken fark etmişti.

Tatlı yüz günahkar kıvrımlarla birleşiyordu - ve topallama olmadan, saçları yüzünün dışında... Ne yaptığını tam olarak biliyordu. İnsanların onları beslediği kurnaz zihin ve yalanlar yerine, bu şeyleri fark edeceğini, bu şeyleri düşüneceğini biliyordu.

Lorcan sakallı adamın uzattığı eli duymazdan geldi ve arabanın arkasına atladı, kendine Marion'a yakın oturmasını, kolunu onun kemikli omuzlarına atmasını ve yeniden bir topluluğu olduğu için rahatlamış ve mutlu görünmesini hatırlattı.

Marion'a gülümseyen beş kişiyle birlikte vagonu erzak doldurdu ve sonra hızla ondan uzaklaştı.

Marion elini dizine koydu ve Lorcan ürkme dürtüsünden kaçındı. O narin ellerin ne kadar sert olduğunu hissetmek daha önce bir şok olmuştu.

Morath'ta sadece bir mahkum değil, aynı zamanda bir köle.

Nasırlar yeterince yaşlı ve yoğundu ki, muhtemelen yıllarca çalışmıştı. Görünüşünden ağır iş - ve o harap bacakla…

Erkeklerin nezaketine ve nezaketine ne kadar az inandığını söylediğinde hissettiği korku ve acıyı düşünmemeye çalıştı. Neden böyle hissedebileceği konusunda hayal gücünün çok derinlere inmesine izin vermedi.

Araba sıcaktı, hava insan teri, saman, önlerinde dizilmiş atların pisliği, silahlardan çıkan demirin keskin kokusuyla sırılsıklamdı.

"Eşya açısından pek bir şey yok mu?" diye sordu sakallı adam—Nik, kendisi aramıştı.

Bok. İnsanların bir yere taşınıyormuş gibi bagajlarıyla seyahat ettiğini unutmuştu.

“Çoğunluğunu dağlardan çıktığımız yolculukta kaybettik. Kocam," dedi Marion büyüleyici bir sıkıntıyla, "hızla akan bir dereyi geçmemiz için ısrar etti. Bana yardım etme zahmetine bile girdiği için şanslıyım, çünkü kesinlikle erzakımızın peşinden gitmedi.”

Nik'ten hafif bir kıkırdama. "Sürülerden çok seni kurtarmaya odaklandığından şüpheleniyorum."

Marion gözlerini devirerek Lorcan'ın dizine vurdu. Neredeyse her dokunuşta siniyordu.

Yatağın dışında sevgilileriyle bile rahat, dikkatsiz temaslardan hoşlanmazdı. Bazıları bunu dayanılmaz buldu. Bazıları onu sadece bir yuva ve yanında çalışacak iyi bir kadın isteyen düzgün bir erkeğe bölebileceklerini düşündüler. Hiçbiri başarılı olamamıştı.

"Kendimi kurtarabilirim," dedi Marion neşeyle. "Ama onun fırlattığı kılıçlar,yemek malzemelerimiz, kıyafetlerim..." Bir baş sallama. "Daha fazla malzeme satın almak için bir yer bulana kadar eylemi biraz cansız olabilir."

Nik, Lorcan'ın gözleriyle karşılaştı ve onları çoğu erkeğin cesaret edebileceğinden daha uzun süre tuttu. Lorcan karnaval için ne yaptığından emin değildi. Bazen icracı - ama kesinlikle güvenlik. Nik'in gülümsemesi biraz soldu. “Fangs'ın ötesindeki topraklar nazik değil. Halkınız orada yaşamak için cesur insanlar olmalı.”

Lorcan başını salladı. "Karım için istediğimden daha zor bir hayat" dedi.

Nik, "Yoldaki hayat çok daha iyi değil," diye karşı çıktı.

"Ah," diye araya girdi Marion, "ama öyle değil mi? Açık gökyüzü ve yollardan oluşan, rüzgarın sizi götürdüğü yerde dolaşan, hiç kimseye ve hiçbir şeye cevap vermeyen bir hayat mı? Özgür bir yaşam..." Başını salladı. "Kafesler tarafından kontrol edilmeyen bir hayat yaşamaktan başka ne isteyebilirim ki?"

Lorcan, sözlerin yalan olmadığını biliyordu. Çimenli ovayı gördüklerinde onun yüzünü görmüştü.

Nik, "Yolda yeterince zaman geçirmiş biri gibi konuştun," dedi. "Bizim türümüzde her zaman öyle olur: Yerleşirsin ve bir daha asla seyahat etmezsin ya da sonsuza kadar dolaşırsın."

"Hayatı, dünyayı görmek istiyorum," dedi Marion sesi yumuşayarak. "Her şeyi görmek istiyorum."

Lorcan, görevinde başarısız olursa ve taşıdığı Wyrdkey yanlış ellere geçerse Marion'un bunu yapıp yapamayacağını merak etti.

"En iyisi fazla uzaklaşma," dedi Nik kaşlarını çatarak. "Rifthold'da olanlarla ya da Morath'ta meydana gelenlerle değil."

"Rifthold'da ne oldu?" Lorcan, Marion'un dizini sıkmasına neden olacak kadar sert bir şekilde araya girdi.

Nik tembelce buğday rengi sakalını kaşıdı. "Bütün şehir yağmalandı - diyorlar, uçan terörler ve iblis kadınları binicileri tarafından istila edildi. Cadılar, eğer biri söylentilere inanacaksa. Demirdişler, doğrudan efsaneden çıkmış." Bir ürperti.

Kutsal tanrılar. Yıkım, görülmesi gereken bir manzara olurdu. Lorcan kendini dinlemeye, konsantre olmaya ve hesaplamaya başlamamaya zorladı.zayiatlar ve bu savaş için ne anlama geleceği, Nik devam etti, “Genç kraldan haber yok. Ama şehir cadılara ve onların canavarlarına ait. Kuzeye seyahat etmenin artık bir ölüm tuzağıyla yüzleşmek olduğunu söylüyorlar; güneye gitmek başka bir ölüm tuzağı… Yani”-omuz silkiyor-“doğuya gideceğiz. Belki her iki yönde de bekleyenleri atlamanın bir yolunu bulabiliriz. Belki savaş çıkacak ve hepimiz rüzgara savrulacağız.” Nik ona baktı. "Senin ve benim gibi adamlar askere alınabilir."

Lorcan karanlık bir kahkaha attı. Kimse onu bir şeye zorlayamazdı - bir kişi hariç ve o... Göğsü sıkıştı. Kraliçesini düşünmemek en iyisiydi.

"Sence iki taraf da bunu yapar mı? Erkekleri savaşmaya zorlamak mı? Marion'un sözleri nefes nefeseydi.

"Bilmiyorum," dedi Nik, nehrin kokusu ve sesi artık Lorcan'ın geçiş ücretinin yakınında olduklarını bilmesine yetecek kadar baskındı. Molly'nin talep ettiği parayı almak için ceketine uzandı. Adil paylarından çok daha fazlası, ama umurunda değildi. Bu insanlar uçsuz bucaksız ovaların derinliklerinde güvenle saklandıkları anda cehenneme gidebilirlerdi. "Dük Perrington'ın güçleri, yanlarında cadılar ve canavarlar varsa, bizi istemeyebilirler bile."

Ve çok daha kötüsü, Lorcan söylemek istedi. Wyrdhounds ve ilken ve tanrılar ne olduğunu biliyordu.

"Ama Aelin Galathynius," diye düşündü Nik. Marion'un eli Lorcan'ın dizinde gevşedi. "Kim bilir ne yapacak. Yardım çağırmadı, askerlerin yanına gelmesini istemedi. Yine de Rifthold'u elinde tuttu - kralı öldürdü, kalesini yok etti. Ama şehri geri verdi."

Marion öne doğru eğilirken altlarındaki sıra inledi. "Aelin hakkında ne biliyorsun?"

Orada burada dedikodular, dedi Nik omuz silkerek. "Günah kadar güzel olduğunu ve buzdan daha soğuk olduğunu söylüyorlar. Onun bir tiran, bir korkak, bir fahişe olduğunu söylüyorlar. Tanrılar tarafından kutsanmış ya da tanrılar lanetlenmiş olduğunu söylüyorlar. Kim bilir? Ondokuz bu tür yüklere sahip olmak için çok genç görünüyor… Söylentilere göreyine de mahkemesi güçlü. Bir şekil değiştirici sırtını koruyor ve iki savaşçı prens onu her iki yanından kuşatıyor."

Lorcan, üzerine bir değil, iki kez ani bir şekilde kusmuş olan o şekil değiştireni düşündü; o iki savaşçı prensi düşündü… İçlerinden biri Gavriel'in oğlu.

"Hepimizi kurtaracak mı yoksa lanetleyecek mi?" Nik düşündü, şimdi arabalarının arkasındaki kıvrılan çizgiyi izliyordu. "Her şeyin onun elinde olması düşüncesini çok mu sevdim bilmiyorum ama… o kazanırsa, belki de toprak daha iyi olacak - hayat daha iyi olacak. Ve başarısız olursa… belki de hepimiz lanetlenmeyi hak ediyoruz."

"Kazanacak," dedi Marion sakin bir güçle. Nik'in kaşları kalktı.

Adamlar bağırdı ve Lorcan, "Onun hakkında konuşmayı başka bir zamana saklarım," dedi.

Botlar çatırdadı ve ardından üniformalı adamlar vagonun arkasına baktılar. "Dışarı" diye emretti biri. "Sıralanmak." Adamın gözleri Marion'a takıldı.

Lorcan'ın kolu onu sararken çirkin, fazla tanıdık bir ışık askerin gözlerini doldurdu.

Lorcan, "Gel, karıcığım," derken hırlamasını ısırdı.

O sırada asker onu fark etti. Adam biraz solgun bir şekilde bir adım geri çekildi, sonra malzemelerin aranmasını emretti.

Önce Lorcan atladı, Marion'un arabadan inmesine yardım ederken ellerini beline dayadı. Geri çekilmeye başladığında, bir kolunu karnının üzerinden tutarak onu

sırtını kendisine doğru çekti. Her askerin yanından geçerken bakışlarıyla karşılaştı ve öndeki siyah saçlı güzele kimin baktığını merak etti.

Bir an sonra o ve Molly geldiler. Güzelin kafasına koyu çerçeveli bir şapka asıldı, açık kahverengi yüzünün yarısı gizlendi, vücudu gözü kadınsı kıvrımlardan uzaklaştıran kalın bir paltoyla gizlendi. Ağzının dökümü bile tatsızdı - sanki kadın tamamen başka birinin derisine girmiş gibi.

Yine de Molly, Lorcan ve Nik arasındaki kadını dürttü. Sonra Lorcan'ın boştaki elinden para kesesini bir teşekkür bile etmeden aldı.

Esmer güzellik Marion'a mırıldanmak için öne eğildi, "Onların gözlerinin içine bakma ve karşılık verme."

Marion yere odaklanırken çenesini aşağı indirerek başını salladı. Ona karşı, vücudunun her çizgisinde yazılı sakin teslimiyete rağmen, kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

"Ve sen," diye tısladı güzellik, askerler mallarını ararken ve istediklerini alırken. Molly, eğer bir kavgaya girersen, gidersin ve seni hapisten kurtarmayacağımızı söylüyor. O yüzden konuşsunlar ve gülsünler ama müdahale etmeyin."

Lorcan, eğer isterse bütün bu garnizonu katletebileceğini söyleyerek tartıştı, ama başını salladı.

Beş dakika sonra bir emir daha geldi. Molly, geçiş ücretini ödemek için Lorcan'ın parasını ve kendisininkini ve ayrıca "hızlandırılmış geçiş" için daha fazlasını verdi. Sonra hepsi tekrar arabaya döndüler, hiçbiri çalınan şeyi görmeye cesaret edemedi. Marion onu kendi tarafına sıkıştırdığı yerde hafifçe titriyordu ama yüzü boş ve sıkılmıştı.

Gardiyanlar onları çok fazla sorgulamamışlardı - topallayan bir kadının hesabını sormamışlardı.

Acanthus, köprüyü geçerken altlarında kükredi, araba tekerlekleri eski taşların üzerinde takırdadı. Marion titremeye devam etti.

Lorcan onun yüzünü tekrar inceledi - çıkık elmacık kemiklerindeki kırmızılık, sıkı ağzı.

Korkudan titremediğini, kokusunun kokusunu aldığında fark etti. Belki hafif bir kokusu var, ama çoğunlukla kızgın bir şey, vahşi ve öfkeli bir şey ve...

Kızgınlık. Onu titreten şey, kaynayan bir öfkeydi. Teftişte, gardiyanların bakışlarında.

Bir idealist - Marion buydu. Kraliçesi için savaşmak isteyen, Nik gibi bu dünyanın daha iyi olabileceğine inanan biri.

Köprünün diğer tarafını temizlerken, askerler onların telaşsız geçişlerine izin verirken, o taraftaki çizgiyi dolambaçlı bir şekilde geçip ovalara çıktıklarında, Lorcan bu öfkeyi, daha iyi bir dünyaya olan inancı merak etti.

Marion'a da Nik'e de hayallerinin aptalca olduğunu söylemek istemiyordu.

Marion vagonun arkasını görebilecek kadar rahatlamıştı - geniş toprak yolu çevreleyen çimenlere, mavi gökyüzüne, kükreyen nehire ve arkalarındaki Oakwald'ın baş döndürücü uzantısına. Ve tüm öfkesine rağmen, kara gözlerinde belirsiz bir merak büyüdü. O görmezden geldi.

Lorcan beş yüz yıldır insanların en kötüsünü ve en iyisini görmüştü.

Daha iyi bir dünya diye bir şey yoktu - mutlu son diye bir şey yoktu.

Çünkü sonları yoktu.

Ve bu savaşta onları bekleyen hiçbir şey olmayacaktı, kaçan bir cariyeyi bekleyen hiçbir şey olmayacaktı, sığ bir mezardan başka bir şey olmayacaktı.

Görüntüler20Görüntüler

Rowan Whitethorn'un dinlenecek bir yere ihtiyacı vardı. Yatak mı, saman yığını mı, hatta ahırda bir atın altı mı olduğu umurunda bile değildi. Sessiz olduğu ve yağmurun peçelerini engelleyen bir çatı olduğu sürece umurunda değildi.

Skull's Bay beklediği gibiydi ama olmadı. Her renge boyanmış, ancak çoğunlukla harap durumdaki yıkık dökük binalar, sakinler pencereleri kepenklerini kapatarak ve birkaç dakika önce Rowan ve Dorian'ı limana sürükleyen fırtınaya karşı çamaşır ipleriyle sürüklenirken cıvıl cıvıldı.

Kapüşonlu ve pelerinli, Rowan liman şefine beş bakır işareti attıktan sonra kimse onlara soru sormamıştı. Çenesini kapalı tutacak kadar, ama rıhtımları izleyen sözde hırsızlardan herhangi birinin peşlerinden gelmelerini sağlayacak kadar değil.

Dorian, Rowan'ın hâlâ nasıl çalıştığından emin olmadığından iki kez bahsetmişti. Dürüst olmak gerekirse, Rowan da değildi. izin vermiştison birkaç gün içinde sadece saatlerce uyuklamaya başladı. Tükenmişlik belirdi - büyüsünü, odağını sürekli olarak yıprattı.

Rowan, kayıklarını Ölü Adalar takımadalarının hareketli sıcak sularında ilerletmek için rüzgarlarla boğuşmadığında, yaklaşan düşmanları izlemek için yükseklere süzülüyordu. Hiçbirini görmemişti. Sadece turkuaz okyanus ve koyu volkanik taşlarla benekli beyaz kumlar. Tüm bunlar, bir şahin gözünün bile görebileceği kadar uzanan dağlık adaları kaplayan yoğun zümrüt yeşilliklerle çınlıyor.

Kafatası Körfezi boyunca gök gürültüsü homurdandı ve limanın ötesindeki turkuaz deniz, sanki uzaktaki bir yıldırım tüm okyanusu aydınlatmış gibi daha parlak görünüyordu. Rıhtımlar boyunca, kobalt boyalı bir taverna, fırtına üzerlerine çökerken bile hafifçe korunuyordu.

Deniz Ejderhası. Aelin'in raporlarından Rolfe'nin kendi karargahı, adını gemisinden alıyor. Rowan, fırtınadan sığınacak en fazla iki kayıp yolcuyla oraya gitmeyi tartıştı.

Ama o ve genç kral başka bir yol seçmişlerdi, Dorian'a sihri öğretme sözünü yerine getirdiği saatler boyunca. Her seferinde sadece dakikalarca çalışmışlardı - çünkü kralın gücü tasmasını kaybederse, küçük teknelerini mahvetmesinin hiçbir faydası olmayacaktı. Bu yüzden buzla yapılan alıştırmalar vardı: Bir buz topunu avucuna çağırıp erimesine izin vermek. Tekrar ve tekrar.

Şimdi bile, fırtınanın gazabından mal taşıyan insan selinin ortasında bir taş gibi duran kral, parmaklarını kıvırıyor ve gevşetiyor, Rowan'ın yön bulmasına izin verirken, at nalı şeklindeki körfezin karşısında, onun boyunca uzanan devasa zincire bakıyordu. ağız—şu anda yüzeyin altında.

Gemi Kırıcı, zincire çağrıldı. Deniz yosunu atkılarıyla kaplanmış deniz yosunu ile kabuklanmış, körfezin her iki yanındaki bir gözetleme kulesine bağlıydı, burada muhafızlar gemileri dışarı çıkarmak için zinciri kaldırıp indirirdi. Ya da yüksek geçiş ücretlerini ödeyene kadar gemileri içeride tutun. Zincir zaten fırtına beklentisiyle indirildiği için şanslıydılar.

Kendilerini açıklama planları … sakin olacağından. Diplomatik.

Aelin'in iki yıl önce Kafatası Koyu'na en son ayak bastığı zaman, o zinciri parçalamış olduğu düşünülürse, öyle olması gerekirdi. Ve şimdi yeniden inşa edilen gözetleme kulelerinden birini (görünüşe göre Rolfe o zamandan beri

körfezin karşısına bir kardeş kule eklemişti) ve şehrin yarısını çıkardı. Rolfe'nin ödüllü Deniz Ejderhası da dahil olmak üzere, limandaki her geminin dümenlerini devre dışı bıraktı.

Rowan şaşırmamıştı ama serbest bıraktığı cehennemin kapsamını görünce... Kutsal tanrılar.

Yani Dorian'ın gelişini açıklaması bunun tam tersi olacaktı. Saygın bir handa oda tutarlar ve sonra Rolfe ile bir görüşme talep ederlerdi. Uygun ve onurlu.

Şimşek çaktı ve Rowan hızla ilerideki caddeyi taradı, bir eli rüzgarın Fae mirasını açığa vurmasını engellemek için kapüşonunu kavradı.

Bloğun diğer ucunda zümrüt rengine boyanmış bir han yatıyordu, yaldızlı tabelası vahşi rüzgarda takırdıyordu. OKYANUS GÜLÜ.

Kasabadaki en güzel han, liman şefi sorduklarında iddia etmişti. En azından Rolfe'ye teklif edecekleri parayı kazanabilecekmiş gibi görünmeleri gerektiğinden.

Ve sadece birkaç saatliğine de olsa biraz dinlenin. Rowan ona doğru bir adım attı, rahatlamadan neredeyse sarkıyordu ve omzunun üzerinden kralı takip etmesi için işaret etti.

Ama sanki tanrıların kendileri onu sınamak istiyormuş gibi, yüzlerine yağmurla soğutulmuş bir rüzgar esti ve ardından bir his uyandı. Havada bir değişim. Sanki yakınlarda toplanmış, çağıran büyük bir güç cebi gibi.

Çatıları ararken, yanındaki bıçak anında sırılsıklam eline geçti, sadece yağmur bulutları ortaya çıktı. Rowan, şehri ve etraflarındaki fırtınayı dinleyerek zihnini susturdu.

Dorian ağzını konuşmak için açık halde suratından akan saçlarını süpürdü - ta ki bıçağı fark edene kadar. "Sen de hissediyorsun."

Rowan başını salladı, yağmur burnundan aşağı süzülüyordu. "Ne hissediyorsun?"

Kralın ham gücü, rüzgarının, buzunun ve içgüdüsünün algıladığından farklı duygular, farklı ipuçları yakalayabilir. Ancak eğitim olmadan net olmayabilir.

“Kendini… eski hissettiriyor.” Dorian yüzünü buruşturdu ve fırtınaya karşı, "Feral. Acımasız. Daha fazla bir şey toplayamam.”

"Sana Valg'ı hatırlatıyor mu?"

Bilen bir kişi olsaydı, ondan önceki kral olurdu.

"Hayır," dedi Dorian, gözlerini kapatarak. “Büyüme karşı tiksindiler. Dışarıdaki bu şey… Sadece sihrimi meraklandırıyor. Dikkatli ama meraklı. Ama gizli - bir şekilde.”

Rowan bıçağını kınına soktu. "O zaman yakın dur ve tetikte ol."

Kitap başlığı

Dorian, Skull's Bay gibi bir yerde hiç bulunmamıştı.

Ana caddede bu gücün kaynağını ararken şiddetli yağmur onları kamçılasa bile, kanunsuzluk ve ada-şehrin eksiksiz düzeninin karışımına hayret etmişti. Kraliyet kanından hiçbir krala boyun eğmedi - yine de, dünya okyanuslarının haritasıyla dövülmüş elleri sayesinde iktidara giden yolu pençeleyen bir Korsan Lord tarafından yönetiliyordu.

Söylentiye göre düşmanların, hazinelerin ve fırtınaların onu nerede beklediğini ortaya çıkaran bir harita. Bedeli: onun ebedi ruhu.

Aelin bir keresinde Rolfe'nin gerçekten ruhsuz ve dövmeli olduğunu doğrulamıştı. Haritaya gelince… Rolfe'nin büyü düştüğünde hareket etmeyi bıraktığını iddia ettiğini söyleyerek omuz silkmişti. Dorian, bu haritanın Rowan'la birlikte şehirde yürüdüklerini gösterip göstermediğini merak etti - eğer onları düşman olarak işaretliyorsa.

Belki de Aelin'in gelişi bu adaya ayak basmadan çok önce bilinirdi.

Pelerinli, kapüşonlu ve tamamen sırılsıklam olan Dorian ve Rowan, çevredeki sokaklarda geniş bir tur attılar. İnsanlar hızlı bir şekildegözden kayboldu ve limandaki gemiler, dalgaların geniş rıhtıma ve parke taşlarına çarpmasıyla çılgınca sallandı. Avuç içi titredi ve tısladı ve martılar bile kıpırdamadı.

Yanından geçtikleri tavernaların, hanların, evlerin ve dükkânların içinden gelen yüksek bir sesle kaskatı kesildiğinde gümbürdeyerek büyüsü hareketsiz kaldı.

Rowan onun yanında fırtınayı yarıp geçti, yağmur ve rüzgar onun için ayrılıyor gibiydi.

Rıhtıma ulaştılar, Rolfe'nin devasa ödül gemisi dalgalanan sularda belirdi, yelkenleri fırtınaya karşı bağlıydı.

En azından Rolfe buradaydı. En azından bu doğru gitmişti.

Dorian gemiyi gözlemlemekle o kadar meşguldü ki, savaşçı prens durduğunda neredeyse Rowan'ın sırtına çarpacaktı.

Rowan insafsızca yorum yapmayarak sendeledi, sonra prensin dikkatini çeken binayı taradı.

Büyüsü ürkmüş bir geyik gibi canlandı.

Rowan, "Şaşırmamalıyım bile," diye homurdandı ve mavi boyalı tabela, meyhane girişinin üzerindeki rüzgarlarda takırdadı. DENİZ EJDERHA.

İki muhafız bloğun ortasında duruyordu - muhafızlar herhangi bir üniforma için değil, bu fırtınada elleri kılıçlarında durdukları gerçeği için.

Rowan başını, Dorian'a prensin muhtemelen adamları dalgalı limana atmaya değip değmeyeceğini düşündüğünü söyleyecek şekilde eğdi. Ama Rowan Dorian'a uyarıcı bir bakış atıp Korsan Lordu'nun kişisel meyhanesinin kapısını açarken kimse onları durdurmadı. Altın rengi ışık, baharatlar, cilalı ahşap zeminler ve duvarlar onları karşıladı.

Fırtınaya rağmen boştu. Tamamen boş, bir düzine kadar tablo için tasarruf edin.

Rowan, Dorian'ın arkasından kapıyı kapattı, odayı ve arkadaki küçük merdivenleri taradı. Dorian durdukları yerden masaların çoğunu kaplayan harfleri görebiliyordu.

Fırtına kovalayan. Leydi Ann. Kaplan-Yıldız.

Gemilerin kıçları. Her masa onlardan yapıldı.

Enkazlardan alınmamışlardı. Hayır, burası bir ödül odasıydı - Korsan Lord'la tanışanlara tacını tam olarak nasıl kazandığını hatırlatan bir şeydi.

Tüm masalar arkada ortalanmış gibiydi, diğerlerinden daha büyük ve daha yıpranmış. harman. Muazzam çıtalar yanık izleri ve oyuklarla beneklenmişti

ama yazılar netliğini koruyordu. Sanki Rolfe, kişisel yemek masası olarak hangi geminin kullanıldığını asla unutmak istemiyormuş gibi.

Ama adamın kendisine ve hissettikleri güce gelince... İkisinden de iz yok.

Barın arkasındaki bir kapı açıldı ve ince, kahverengi saçlı genç bir kadın dışarı çıktı. Önlüğü onu barmen olarak gösteriyordu ama omuzları gerideydi, başı yukarıdaydı - gri gözleri keskin ve net, onları tararken etkilenmedi. Aedion'unki gibi zengin ve kalın aksanı ile, "İkinizin ne zaman gözetlemeye geleceğini merak ediyordu," dedi.

Rowan, "Aa?" dedi.

Barmen, narin çenesini arkadaki dar ahşap merdivenlere doğru çekti. "Kaptan seni görmek istiyor - ofisinde. Bir uçuş yukarı, ikinci kapı aşağı."

"Neden."

Dorian bile bu tonu görmezden gelmemesi gerektiğini biliyordu. Ama kız bir bardak kaptı, leke olup olmadığını kontrol etmek için mum ışığına tuttu ve önlüğünden bir bez çıkardı. Kükreyen gri deniz ejderhalarının ikiz dövmeleri bronz önkollarının etrafında kıvrıldı, hayvanlar hareketle birlikte kasları değiştikçe kayıyor gibi görünüyordu.

Gözlerini bir kez daha Dorian ve Rowan'a dikip soğuk bir sesle, "Onu bekletme," derken pullarının onun gözleriyle mükemmel bir şekilde eşleştiğini fark etti.

Kitap başlığı

Dorian, gıcırdayan loş merdivenlerden çıkarken Rowan'a mırıldandı, "Bu bir tuzak olabilir."

"Muhtemelen," dedi Rowan aynı sessizlikle. “Ama ona gelmemize izin verildiğini düşünün. Bu bir tuzak olsaydı, bizi gafil avlamak daha akıllıca bir hareket olurdu.”

Dorian başını salladı, göğsünde bir şeyler gevşedi. "Ve sen - senin sihrin... daha iyi mi?"

O sert yüz hiçbir şey vermedi. "Ben halledeceğim." Cevap değil.

İkinci katın koridoru boyunca, her biri, deniz ejderhalarına saldırdıktan sonra kabzaları biçimlendirilmiş, kesinlikle kaptanlarının işareti olan güzel kılıçlarla silahlanmış dört çelik gözlü genç adam konuşlandırılmıştı. O ve Rowan belirtilen kapıya yönelirken hiçbiri konuşmaya zahmet etmedi.

Fae Prens bir kez kapıyı çaldı. Cevap olarak aldıkları tek şey bir homurtuydu.

Dorian, Korsanlar Lordu'ndan ne beklediğini bilmiyordu.

Ama koyu renk saçlı bir adam, otuzu bir gün geçmişse, pencerelerin yağmura bulanmış kıvrımının önünde kırmızı kadife bir şezlonga uzanmış değildi.

Görüntüler21Görüntüler

Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu, altındaki yıpranmış kobalt halıyı çöpe atan kağıt yığınlarıyla şezlonga uzandığı yerden dönmedi. Dorian'ın kendisinin ve Rowan'ın adamın ofisine birkaç adım kala durdukları yerden zar zor seçebildiği düzgün sütunlardan, kağıtlar, haksız kazanılmış ya da başka türlü mal ya da harcama çeteleleriyle tıka basa dolu görünüyordu.

Ancak Rolfe, limanda sallanan ve yalpalayan gemileri izlemeye devam etti, Ship-breaker'ın sarkan zincirinin gölgesi, fırtınaların savurduğu dünyayı onların ötesinde böldü.

Rolfe onların gelişini büyük olasılıkla herhangi bir sihirli harita sayesinde değil, burada oturmaktan öğrenmişti. Gerçekten de, koyu deri eldivenler ellerini süslüyordu - malzeme zamanla yaralanmış ve çatlamıştı. Altında gizlenen efsanevi dövmelerden bir ipucu yok.

Rowan kıpırdamadı; Yüzbaşı, ofise girerken zar zor gözünü kırptı. Dorian'ın kendisi de yeterince politik manevranın parçası olmuştu.sessizliğin kullanımlarını bil - ilk konuşanın gücü. Birini bekletme gücü.

Pencerelerde uğuldayan yağmur ve kendi ıslanmış giysilerinin eski püskü halının üzerine boğuk bir şekilde damlaması sessizliği doldurdu.

Kaptan Rolfe eldivenli parmağını şezlongun koluna vurarak bir kalp atışı için daha uzun süre limanı izledi - Deniz Ejderhası'nın hala yüzdüğünden emin olmak istercesine - ve sonunda onlara döndü.

"Kapşonlarınızı çıkarın. Kiminle konuştuğumu bilmek istiyorum."

Dorian komut üzerine kaskatı kesildi ama Rowan, "Barmen kızınız bizim kim olduğumuzu çok iyi bildiğinizi ima etti," dedi.

Rolfe'un dudaklarına çarpık bir yarım gülümseme yerleşti, sol üst köşede küçük bir yara izi vardı. Umarım Aelin'den değildir. “Barmenim çok konuşuyor.”

"O zaman neden onu tutuyorsun?"

Rolfe ayağa kalkarken, "Gözlerini yorma - buralardan gelmek zor," dedi. Dorian'ın boyundaydı ve sade ama iyi yapılmış siyah bir elbise giymişti. Yanında zarif bir meç ve buna uygun bir savuşturma bıçağı asılıydı.

Rowan homurdandı ama Dorian'ı şaşırtarak kapüşonunu çıkardı.

Rolfe'nin deniz yeşili gözleri parladı - kuşkusuz gümüş rengi saçları, sivri kulakları ve hafifçe uzun köpek dişlerinde. Ya da dövme. Rolfe, takdirle başını sallayarak, "Mürekkebi benim kadar seven bir adam," dedi. "Bence sen ve ben gayet iyi anlaşacağız, Prens."

"Erkek," diye düzeltti Rowan. "Fae erkekleri insan erkekleri değildir."

Anlambilim, dedi Rolfe, dikkatini Dorian'a çevirerek. "Demek herkesin kafası karışmış bir kralsın."

Dorian sonunda kapüşonunu geri çekti. "Ne olmuş yani?"

Rolfe eldivenli eliyle kağıt kaplı bir masayı ve önündeki iki döşemeli sandalyeyi işaret etti. Adamın kendisi gibi zarifti ama yıpranmıştı - ya yaşından, kullanımından ya da geçmişteki savaşlardan. Ve o eldivenler… Orada çizilen haritaları kapatmak için mi?

Rowan, Dorian'a oturması için başını salladı. Boyunca yanan mumların üzerindeki alevler, onlar geçerken söndü ve yerlerini aldı.

Rolfe yerdeki kağıt yığınlarının etrafından dolandı ve masadaki yerini aldı. Oyma, yüksek arkalıklı sandalyesi pekala uzak bir krallığın tahtı olabilirdi. "Daha yeni tacına hain ilan edilmiş ve tahtı elinden alınmış bir kral için son derece sakin görünüyorsun."

Dorian oturma sürecinde olduğu için memnundu.

Rowan tek kaşını kaldırdı. "Kime göre?"

"Dün gelen habercilere göre," dedi Rolfe, koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Dük Perrington -ya da ona şimdi Kral Perrington mi demeliyim?- Adarlan'ın lordları ve leydilerinin çoğunluğu tarafından imzalanan, sizi Majesteleri, krallığınızın düşmanı olarak adlandıran ve sizin sonra Rifthold'u pençelerinizden kurtardığını iddia eden bir kararname yayınladı. ve Terrasen Kraliçesi bu bahar pek çok masumu katletti. Ayrıca, Rowan'a bir selam olan her müttefikin bir düşman olduğunu iddia ediyor. Ve eğer boyun eğmezseniz, onun orduları altında ezileceksiniz."

Sessizlik kafasını doldurdu. Rolfe, belki biraz daha nazikçe devam etti, "Kardeşiniz Perrington'ın varisi ve Veliaht Prensi seçildi."

Tanrılar. Hollin bir çocuktu, ama yine de... içinde bir şeyler çürümüştü, iltihaplanmıştı...

Onları orada bırakmıştı. Annesi ve erkek kardeşiyle uğraşmak yerine onlara o dağlarda kalmalarını söylemişti. Şimdi bir kurt sürüsüyle çevrili kuzular kadar iyi oldukları yer.

Chaol'un yanında olmasını diledi. Zamanın sadece … durmasını diledi, böylece tüm bu kırık parçalarını çözebilir, tamamen bir araya gelmese de onları bir tür düzene sokabilirdi.

Rolfe, "Yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, gelişinizin gerçekten de Rifthold'un harabeye dönmüş olması ve halkının her yere kaçması gerçeğiyle ilgili olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Dorian sinsi düşünceleri bir kenara itti ve "Bu çatışmayla ilgili olarak çizginin hangi tarafında durduğunuzu öğrenmeye geldim Kaptan" dedi.

Rolfe kollarını masaya dayayarak öne oturdu. "O zaman gerçekten çaresiz olmalısın." Rowan'a bir bakış. "Ve kraliçen de benim yardımım için aynı derecede çaresiz mi?"

"Kraliçem," dedi Rowan, "bu tartışmanın bir parçası değil."

Rolfe sadece Dorian'a sırıttı. "Çizginin hangi tarafında durduğumu bilmek ister misin? Kendi alanımdan cehennemi uzak tutan taraftayım."

Rowan, "Bu takımadaların en doğusundaki kısmın artık sizin bölgeniz olmadığı yönünde bir söylenti var," diye karşı çıktı.

Rolfe, Rowan'ın bakışlarını tuttu. Bir kalp atışı geçti. Sonra bir başkası. Rolfe'nin çenesinde bir kas titredi.

Sonra parmak ucundan bileğe dövmeli ellerini ortaya çıkarmak için eldivenlerini çıkardı. Avuçlarını yukarı kaldırıp takımadaların bir haritasını gösterdi ve ne...

Dorian ve Rowan, mavi sular gerçekten akarken, aralarında küçük noktalar süzülürken öne doğru eğildiler. Ve takımadaların en doğu ucunda, denize doğru kıvrılarak…

O sular griydi, adalar ise kızıl kahverengiydi. Ama hiçbir şey hareket etmedi - hiçbir nokta gemileri göstermedi. Sanki harita donmuştu.

Rolfe, "Onları bundan bile koruyan sihirleri var," dedi. “Gemilerinin, adamlarının veya canavarlarının sayısını alamıyorum. İzciler asla geri dönmez. Bu kış adalardan kükreme duyacaktık - bazıları neredeyse insan, bazıları kesinlikle değil. Çoğu zaman, o kayaların üzerinde göze çarpan şeyleri gözetlerdik. Erkekler, ama değil. Çok uzun süre kontrolsüz bıraktık ve bedelini ödedik.”

"Canavarlar," dedi Dorian. "Ne tür hayvanlar?"

Acımasız bir gülümseme, yara izi. "Size bu kıtadan kaçmayı düşündürecek şeyler, Majesteleri."

Küçümseme, Dorian'ın öfkesinde bir şeyleri gevşetti. "Sandığınızdan daha fazla kabus gördüm Kaptan."

Rolfe homurdandı ama gözleri Dorian'ın boğazındaki o solgun çizgiye gitti.

Rowan tembel bir zarafetle sandalyesinde arkasına yaslandı - Savaş Komutanı enkarnasyonu. "Eğer limanınızda çok az gemiyle hala burada kamp yapıyorsanız, sağlam bir ateşkes sağlamış olmalısınız."

Rolfe yıpranmış eldivenlerini çekiştirdi. "Filom ara sıra biraz korsanlık yapmak zorunda, biliyorsun. Ödenecek faturalar ve diğer şeyler.”

"Eminim. Özellikle de koridorunuzu gözetlemek için dört muhafız çalıştırdığınızda.”

Dorian, Rowan'ın düşünce trenini yakaladı ve Fae Prensi'ne, "Şehirdeki Valg'ın kokusunu almadım," dedi. Hayır, o güç her ne idiyse… şimdi hiçbir şeye dönüşmemişti.

"Çünkü," diye araya girdi Rolfe, sözlerini keserek, "çoğunu öldürdük."

Rüzgar pencereleri şıngırdatarak yağmuru üzerlerine dağıttı.

"Koridordaki dört adama gelince, mürettebatımdan geriye sadece onlar kaldı. Perrington'ın generali onu bizden çaldıktan sonra, bu baharın başlarında bu adayı geri almak için yaptığımız savaş sayesinde."

Dorian alçak sesle ve şiddetle küfretti. Kaptan başını salladı.

"Ama ben yine Kafatası Körfezi'nin Korsan Lorduyum ve doğu adaları Morath'ın gitmeyi planladığı kadar uzaksa, o zaman Perrington ve canavarları onları alabilir. Çıkmaz zaten mağaralardan ve kayalardan biraz daha fazlasıdır."

"Ne tür hayvanlar," dedi Dorian tekrar.

Rolfe'nin soluk yeşil gözleri karardı. "Deniz kurtları. Cadılar, wyvern'leriyle gökyüzüne hükmederler - ama bu sular artık deniz savaşları için yetiştirilmiş canavarlar tarafından yönetiliyor, eski bir şablonun iğrenç yozlaşmaları. Birinci sınıf bir geminin yarısı büyüklüğünde -yarışan bir yunustan daha hızlı- bir yaratığın dişleri, pençeleri ve direk büyüklüğünde zehirli bir kuyruğuyla neden olabileceği hasarı hayal edin. Daha da kötüsü, onların gaddar yavrularından birini öldürürsen, yetişkinler seni dünyanın sonuna kadar avlarlar." Rolf omuz silkti. "Öyleyse, majesteleri, doğu adalarını rahatsız etmekle ilgilenmediğimi anlayacaksınız.beni daha fazla rahatsız etme. Çabalarımdan kâr etmeye devam etmekten başka bir şey yapmakla ilgilenmiyorum." Etrafa saçılmış kağıtlara belli belirsiz bir el salladı.

Dorian dilini tuttu. Yapmayı planladığı teklif... Kasası artık Morath'a aitti. Özel kişilerin krediye dayalı olarak gönüllü olacağından şüpheliydi.

Rowan ona aynı şeyi söyleyen bir bakış attı. O halde Rolfe'u davalarına kazandıracak başka bir yol. Dorian ofisi taradı, tadı şıklığa yöneldi ve yine de o kadar az giyilmedi ki. Çevrelerindeki yarı harap kasaba. Hayatta kalan dört mürettebat. Rolfe'nin boğazındaki o beyaz şerite bakışı.

Rowan ağzını açtı ama Dorian, "Onlar sadece öldürülmediler, tayfanız. Bazıları alındı, değil mi?"

Rolfe'nin deniz yeşili gözleri soğudu.

Dorian, "Diğerleriyle birlikte yakalandı ve Ölü Adalar'a götürüldü. Size nasıl ve nereye saldırılacağı hakkında bilgi almak için kullanılır. Bedenlerini giymiş iblisler olarak size geri gönderildiklerinde onları serbest bırakmanın tek yolu kafalarını kesmekti. Yak onları."

Rowan kabaca sordu, "Yüzük mü yoksa tasma mı taktılar Kaptan?"

Rolfe'nin boğazı bir kez sallandı. Uzun bir süre sonra, "Yüzükler. Serbest bırakıldıklarını söylediler. Ama onlar adam değiller..." Bir baş sallama. "İblisler," diye soludu, sanki bir şeyi açıklıyormuş gibi. "İçlerine koyduğu şey bu."

Rowan ona öyle söyledi. Prensleri olan Valg'den ve son Valg kralı Erawan'dan.

Rowan, "Perrington kılığına büründü. O artık sadece Erawan - görünüşe göre Kral Erawan."

Rolfe'nin gözleri yine Dorian'ın boynuna kaydı ve oradaki yara izine dokunmamak için çaba sarf etti. "Nasıl hayatta kaldın? Yüzükleri bile kestik ama adamlarım gittiler."

Dorian başını salladı. "Bilmiyorum." Hiçbir cevap, Rolfe'nin adamlarının sesini çıkarmadı… hayatta kalmadıkları için daha az. Belki de zaman ayırmanın tadını çıkaran bir Valg prensi tarafından istila edilmişti.

Rolfe, masasının üzerindeki bir kağıdı kaydırdı ve bir kalp atışı için tekrar okudu - sanki düşünürken sadece dikkati dağıtıyormuş gibi. Sonunda, "Ölü Adalar'dan geriye kalanları silmek Morath'ın gücüne karşı bir şey yapmaz," dedi.

"Hayır," diye karşı çıktı Rowan, "ama takımadaları elimizde tutarsak, karadan saldırırken bu adaları denizden bir savaş yapmak için kullanabiliriz. Bu adaları diğer krallıklardan, diğer kıtalardan gelen filoları barındırmak için kullanabiliriz."

Dorian ekledi, "Benim Elim şu anda güney kıtasında, Antica'nın kendisinde. Onları bir filo göndermeye ikna edecek." Chaol onun için, Adarlan için bundan daha azını yapmazdı.

Rolfe, "Hiçbiri gelmeyecek," dedi. “On yıl önce gelmediler; kesinlikle şimdi gelmeyecekler.” Rowan'ı inceledi ve küçük bir sırıtışla ekledi, "Özellikle son haberlerle değil."

Bunun sonu iyi olamaz, diye karar verdi Dorian, Rowan düz bir şekilde, "Ne haber?"

Rolfe cevap vermedi, onun yerine fırtınalı körfezi ya da ilgisini çeken her neyse onu izledi. Adam için zorlu birkaç ay, diye fark etti Dorian. Sırf kibir ve irade ile bu yere tutunan biri. Ve fethedilen gemilerin enkazından toplanmış aşağıdaki tüm o tablolar… İntikam için bir atış bekleyen kaç düşman dönüyordu?

Rolfe çizmeli ayağını aşınmış döşeme tahtalarına üç kez vurduğunda, Rowan bir cevap istemek için ağzını açtı. Duvarda cevap veren bir tıkırtı duyuldu.

Sessizlik çöktü. Rolfe'nin Valg'a olan nefreti göz önüne alındığında, Dorian, Morath'ın bir tuzağı kapatmak üzere olduğundan şüpheliydi, ama... Rowan'ın dövmeli yüzünün sıkı görünümünden, prensin de aynı şeyi yaptığını biliyordu. Özellikle Dorian'ın hissettiği gibiBüyü, o gün Aelin'in camdan şatonun tepesindeyken yaptığı gibi, Fae Prensi'ne ulaştı.

Bu ayak sesleri ofis kapısının dışında durdu ve yine o yabancı, güçlü büyünün nabzı yükseldi. Rowan'ın eli, uyluğundaki av bıçağının gelişigüzel mesafesine kaydı.

Dorian nefesine, büyüsünün çizgilerini ve parçalarını toplamaya odaklandı. Ofis kapısı açılırken buz avuçlarını ısırdı.

Kapıda iki altın saçlı adam belirdi.

Rowan'ın hırlaması döşeme tahtalarında ve Dorian'ın kaslarını, sivri kulaklarını, uzun köpek dişlerini ortaya çıkaran açık ağızlarını alırken ayakları boyunca yankılandı...

Bu gücün kaynağı olan iki yabancı... Onlar Fae'ydi.

Gece karası gözleri ve keskin bir sırıtışı olan, Rowan'a baktı ve "Saçlarını daha uzun sevdim" dedi.

Rowan'ın tek cevabı, erkeğin kulağından bir santim bile uzakta olmayan duvara saplanan bir hançerdi.

Görüntüler22Görüntüler

Dorian, bıçak tahta duvara saplanana kadar Fae Prensi'nin hançeri fırlattığını görmedi, kabzası çarpmanın etkisiyle hala sallanıyordu.

Ama kara gözlü, bronz tenli erkek - o kadar yakışıklı ki Dorian gözlerini kırpıştırdı - başının yanında titreyen hançere sırıttı. “Kendi saçını keserken amacın bu kadar boktan mıydı?”

Yanındaki diğer erkek - ten rengi, kahverengi gözlü, ona karşı sabit bir sessizliğe sahip - geniş, dövmeli ellerini kaldırdı. "Rowan, bıçaklarını indir. Senin için burada değiliz.”

Rowan'ın ellerinde daha şimdiden daha fazla silah tutulmuştu. Dorian, diğer elinde kılıcı ya da zarif baltayı çekmeyi, onun ayakta durduğunu bile duymamıştı.

Dorian'ın büyüsü, iki yabancıyı incelerken damarlarında kıvrandı. İşte buradasın, şarkı söyledi.

Rowan'la yalnız başına, onun büyüsü prensin sarsıcı güç uçurumuna alışmıştı, ama bu erkeklerin üçü birlikte, eski ve güçlü ve ilkel… Onlar kendi girdaplarıydı. Denemeden bu şehri mahvedebilirler. Rolfe'nin bunu fark edip etmediğini merak etti.

Korsan Lordu kuru bir sesle, "Birbirinizi tanıyorsunuz," dedi.

Ciddi, altın gözlü olan başını salladı, solgun kıyafetleri Rowan'ın tercih ettiğine çok benziyordu: katmanlı, verimli kumaş, savaş alanlarına uygun. Adamın kaslı boynunu bir grup siyah dövme çevreliyordu. Dorian'ın midesi bulandı. Uzaktan, pekala başka bir tür siyah yakalı olabilirdi.

Rowan sıkıca, "Gavriel ve Fenrys eskiden... benimle çalışırlardı," dedi.

Rolfe'nin deniz yeşili gözleri hepsinin arasında gezindi, değerlendirdi, tarttı.

Fenrys - Gavriel. Dorian bu isimleri biliyordu. Rowan burada yolculukları sırasında onlardan bahsetmişti… Rowan'ın kadrosunun iki üyesi.

Rowan, Dorian'a, "Onlar Maeve'ye kan yemini etmişler. Eskiden olduğum gibi."

Yani onun emriyle buradaydılar. Ve Maeve, Lorcan buradayken bu kıtaya bir değil iki yardımcısını göndermiş olsaydı...

Rowan dişlerinin arasından dedi ama silahlarını kınına soktu, "Rolfe ile ne işiniz var?"

Dorian sihrini kendi içine saldı. Düşen bir kurdele gibi çekirdeğine yerleşti.

Rolfe iki erkeğe elini salladı. "Size söz verdiğim haberlerin taşıyıcısı onlar - diğer şeylerin yanı sıra."

"Ve biz de öğle yemeğine oturuyorduk," dedi Fenrys, o kara gözler dans ederken. "Yapalım mı?"

Fenrys koridora geri dönerken ve dışarı çıkarken onları beklemedi.

Dövmeli olan Gavriel sessizce içini çekti. "Uzun bir hikaye, Rowan ve sen ve Adarlan Kralı'nın hikayesi" - ona doğru sarımsı bir göz hareketi - "mutlaka duymalısınız." Salonu işaret etti ve tamamen taş bir ifadeyle, "Fenrys'in yemek yemediğinde ne kadar huysuz olduğunu bilirsin," dedi.

"Duydum," dedi salondan derin bir erkek sesi.

Dorian gülümsemesini dizginleyerek Rowan'ın tepkisini izledi. Ama Fae Prensi, yolu göstermek için sessizce Gavriel'e başını salladı.

Ana odaya inerlerken hiçbiri, Rolfe bile konuşmadı. Barmen gitmişti, sadece barın arkasındaki ışıltılı gözlükler onun orada olduğunu ima ediyordu. Ve gerçekten de, balık yahnisi gibi kokan dumanı tüten bir kâseyi kazarken, Fenrys onları arkadaki bir masada bekliyordu.

Gavriel savaşçının yanında bir koltuğa oturdu, masa hareket ettikçe çoğunlukla dolu olan kasesi biraz sallandı ve prens odanın ortasında durduğunda Rowan'a dedi ki, "Bu..." Fae savaşçısı sanki kelimeleri ve nasıl olduğunu tartıyormuş gibi durakladı. Soru kötü sorulursa Rowan tepki verebilir. Dorian nedenini tam olarak bir sonraki an biliyordu. "Aelin Galathynius seninle mi?"

Dorian nereye bakacağını bilmiyordu: şimdi masada duran savaşçılara, yanındaki Rowan'a ya da kraliçenin en büyük düşmanı olduğunu bilmeden merdiven tırabzanına yaslanırken kaşlarını kaldıran Rolfe'ye.

Rowan bir kez başını salladı, hızlı ve keskin bir hareketle. "Kraliçem şirketimizde değil."

Fenrys kaşlarını kaldırdı ama yemeğini yemeye devam etti, gri ceketinin düğmesi açıktı ve beyaz gömleğinin eteğinden görünen kaslı kahverengi göğsü

ortaya çıktı. Ceketin yakalarında altın işlemeler dönüyordu - aralarındaki zenginliğin tek işareti.

Dorian, geçen baharda Rowan'ın kadrosunda neler olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama… belli ki iyi şartlarda ayrılmamışlardı. En azından Rowan'ın tarafında.

Gavriel iki sandalyeyi sürüklemek için ayağa kalktı - çıkışa en yakın olanı Dorian fark etti. Belki de kadro arasındaki barışı sağlayan Gavriel'di.

Rowan onlar için bir hamle yapmadı. Prensin yabancı mahkemelerle yüzyıllarca uğraştığını, savaşa gittiğini ve tekrar geri döndüğünü unutmak çok kolaydı. Bu erkeklerle.

Rowan diplomasi ile uğraşmadı, ancak “Bu haber her neyse bana anlatın” dedi.

Fenrys ve Gavriel birbirlerine baktılar. İlki gözlerini devirdi ve kaşığıyla Gavriel'e konuşmasını işaret etti.

"Maeve'in donanması bu kıtaya doğru yola çıkıyor."

Dorian midesinde bir şey olmadığına memnundu.

Rowan'ın sözleri gırtlaktan geliyordu, "Bu kaltak Morath'la ittifak mı yapıyor?" Dorian'ın Rolfe'ye buz gibi bir bakışın tanımı olarak kabul ettiği şeyi kesti. "Onunla ittifak mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedi Gavriel sakince.

Rolfe sadece omuz silkti. "Sana söyledim, bu savaşta yer almak istemiyorum."

Gavriel sakince, "Maeve gücü paylaşacak türden biri değil," diye araya girdi. "Ama biz ayrılmadan önce, Eyllwe'ye gitmek için donanmasını hazırlıyordu."

Dorian bir nefes verdi. "Neden Eyllwe? Yardım gönderiyor olabilir mi?”

Rowan'ın yüzündeki ifadeden Dorian, prensin zaten kataloglamaya ve işaretlemeye, eski kraliçesi Eyllwe hakkında bildiklerini ve bunun diğer her şeyle nasıl bağlantılı olduğunu analiz etmeye başladığını görebiliyordu.

Dorian gümbürdeyen kalbini kontrol etmeye çalıştı, muhtemelen ritmindeki değişimini duyabileceklerini biliyordu.

Fenrys kaşığını bıraktı. "Hiç kimseye yardım gönderdiğinden şüpheliyim - en azından bu kıta söz konusu olduğunda. Ve yine bize özel nedenlerini söylemedi."

Rowan, "Bize her zaman söyler," diye karşı çıktı. "Asla böyle bir bilgi içermedi."

Fenrys'in kara gözleri titreşti. "Bu, onu Orman Ateşi Aelin için terk ederek onu küçük düşürmenden önceydi. Lorcan da onu terk etmeden önce. Artık hiçbirimize güvenmiyor."

Eyllwe… Maeve krallığın Aelin için ne kadar değerli olduğunu bilmek zorundaydı. Ama bir armada başlatmak için… Orada bir şey olmalıydı, bir şeyona değer. Dorian, kendisine öğretilen her dersi, krallık hakkında okuduğu her kitabı gözden geçirdi. Ama hiçbir şey kıvılcım çıkarmadı.

Rowan, "Maeve, Eyllwe'yi fethedebileceğine inanamıyor - en azından uzun bir süre, tüm ordularını buraya çekmeden ve krallığını savunmasız bırakmadan olmaz."

Ama belki de Maeve'nin istilasının bedeli ağır olsa bile Erawan'ı iyice yayardı...

"Yine," dedi Fenrys, "ayrıntıları bilmiyoruz. Rolfe'nin kollarını kavuşturmuş halde hala tırabzana yaslandığı yere doğru bir çene hareketi, "diğer şeylerin yanı sıra nezaketen bir uyarı olarak" dedik.

Dorian, Rowan'ın, onlar burada olmasaydı onlara nezaket gösterip göstermeyeceklerini sormadığını kaydetti. Ya da o diğer şeyler tam olarak neydi? Prens, Rolfe'ye, "Mesaj göndermem gerekiyor. Hemen."

Rolfe eldivenli ellerini inceledi. "Neden rahatsız? Alıcı yeterince yakında gelmeyecek mi?"

"Ne?" Dorian, Rowan'ın sesindeki kaynayan öfkeye kendini hazırladı.

Rolf gülümsedi. "Bir söylentiye göre Aelin Galathynius, General Narrok ve teğmenlerini Wendlyn'de yok etmiş. Ve bunu yanında bir Fae Prensi varken başardığını. Etkileyici."

Rowan'ın köpek dişleri parladı. "Sizin amacınız, Kaptan?"

"Sadece Majesteleri Ateş Kraliçesi'nin geldiğinde büyük bir geçit töreni bekleyip beklemediğini bilmek istiyorum."

Dorian, Rolfe'nin diğer unvanını çok seveceğinden şüpheliydi: Adarlan'ın Suikastçısı.

Rowan'ın hırlaması yumuşaktı. "Yine, buraya gelmiyor."

"Ah? Bana sevgilisinin Adarlan Kralı'nı kurtarmaya gittiğini ve onu kuzeye götürmek yerine buraya getirdiğini mi söylüyorsun - ve bu bir şekilde yakında ona ev sahipliği yapacağım anlamına gelmiyor mu?"

Sevgiliden bahsedildiğinde Rowan, Fenrys'e ölümcül bir bakış attı. NSgüzel erkek -gerçekten onu bundan başka tanımlamanın bir yolu yoktu- sadece omuz silkti.

Ama Rowan Rolfe'ye, "Seni davamıza katılmaya ikna etmem için Kral Dorian'ı getirmemi istedi. Ama kendi gündeminizden başka bir gündemle ilgilenmediğiniz için gezimiz boşa gitmiş gibi görünüyor. Bu yüzden, özellikle de haberci göndermeyi beceremiyorsanız, bu masada size daha fazla faydamız yok." Rowan gözlerini Rolfe'nin arkasındaki merdivenlere çevirdi. "İşten atıldın."

Fenrys karanlık bir kahkahayla boğuldu, ama Rolfe tıslarken Gavriel doğruldu, "Kim olduğun ve hangi güce sahip olduğun umurumda değil. Benim bölgemde bana emir vermezsin."

Onları almaya alışsan iyi olur, dedi Rowan, sesi Dorian'ın tüm içgüdülerini koşmaya hazırlayacak kadar sakindi. "Çünkü Morath bu savaşı kazanırsa, kralmış gibi davranarak bu adalar hakkında fırlamanıza izin vermekle yetinmeyecekler. Seni her limandan ve nehirden kilitleyecekler, bağımlı hale geldiğin şehirlerle ticaret yapmana engel olacaklar. Mallarınızı satın alacak kimse kalmadığında alıcılarınız kim olacak? Maeve'in rahatsız edeceğinden ya da seni hatırlayacağından şüpheliyim."

Rolfe, "Bu adalar yağmalanırsa, diğerlerine ve diğerlerine yelken açacağız. Denizler benim sığınağım - dalgaların üzerinde her zaman özgür olacağız."

"Valg suikastçılarının korkusuyla tavernanızda çömelmeye pek de bedava demem."

Rolfe'nin eldivenli elleri esnedi ve açıldı ve Dorian, yanındaki meç için gidip gitmeyeceğini merak etti. Ama sonra Korsan Lord, Fenrys ve Gavriel'e, "Yarın on birde burada buluşacağız" dedi. Bakışları Rowan'a kaydığında sertleşti. "İstediğin kadar lanet mesaj gönder. Kraliçeniz gelene kadar kalabilirsiniz, ki

geleceğinden hiç şüphem yok. O zaman efsanevi Aelin Galathynius'un kendisi için söyleyeceklerini duyacağım. O zamana kadar defol git." Çenesini Gavriel ve Fenrys'e doğru salladı. "Prenslerle kendi lanet olası evlerinde konuşabilirsin." Rolfe ön kapıya doğru yürüdü, çekerek açtı ve yağmurdan bir duvar ve sırılsıklam olmuş duvarda oyalanan dört genç ama sert görünüşlü adam ortaya çıktı.iskele. Elleri silahlarına ateş etti ama Rolfe onları çağırmak için hiçbir harekette bulunmadı. Sadece kapıyı işaret etti.

Rowan bir an için adama baktı, sonra eski arkadaşlarına “Hadi gidelim” dedi.

Tartışacak kadar aptal değillerdi.

Kitap başlığı

Bu kötüydü. İnkar edilemez derecede kötü.

Rowan'ın büyüsü, etrafındaki kalkanları ve Dorian'ı sağlam tutmaya çalışırken dağıldı. Ama Fenrys'in ya da Gavriel'in bu yorgunluğun kokusunu almasına izin vermedi, büyüyü tutmak ve konsantre olmak için gereken çabayı bir nebze bile açığa vurmadı.

Rolfe, Erawan veya Maeve'ye karşı çok iyi bir kayıp olabilir - özellikle de Aelin'i gördüğünde. Aelin bu konuşma sırasında orada olsaydı Rowan, Deniz Ejderhası'nın -hem han hem de limanda demirlemiş olan gemi- alev almasıyla biteceğini hissetmişti. Ama o deniz tilkileri... Ve Maeve'nin donanması... Bunu daha sonra düşünecekti. Ama bok. Kahretsin.

Ocean Rose'daki saçma sapan hancı, Rowan iki oda satın alırken hiçbir soru sormadı - hanın sunduğu en iyi oda. Tezgahın üzerine altın bir parça koyduğunda değil. İki haftalık konaklama, artı tüm yemekler, eğer varsa atlarının ahırı ve sınırsız çamaşırhane, kıyafetlerine bilerek bakmayı teklif etmişti.

Rowan sert bir şekilde ıslık çalarken ve Dorian, Fenrys ve Gavriel, fışkıran fıskiyenin etrafında dönerlerken kukuletalarını takıp kaldırım taşlı avluyu geçerken, hangi misafir isterse, diye ekledi. Saksıdaki palmiyelerde yağmur pıtırdadı, duvarları beyaza boyanmış balkonlara doğru sürünen eflatun begonvilleri hışırdattı, hâlâ fırtınaya karşı kapalıydı.

Rowan kadından sekiz kişiye yetecek kadar yiyecek göndermesini istedi, sonra loş yemek odasının arkasındaki cilalı merdivenlere doğru yürüdü, diğerleri onun arkasından düştü. Fenrys, merhametle, tuttuRowan'ın odasına ulaşana kadar ağzını kapattı, pelerinlerini çıkardı ve Rowan birkaç mum yaktı. Hareket tek başına göğsünde bir delik açtı.

Fenrys, siyaha boyanmış kolda parmağını gezdirerek karanlık şöminenin önündeki minderli sandalyelerden birine gömüldü. “Böyle güzel konaklama. Kraliyetlerden hangisi ödüyor öyleyse?”

Panjurlu pencerelerin önündeki küçük masanın yanındaki koltuğu almak üzere olan Dorian kaskatı kesildi. Gavriel, Fenrys'e, Lütfen kavga etmeyin, diyen bir bakış attı.

"Fark eder mi?" Rowan, duvardan duvara giderken, herhangi bir casus deliği veya erişim noktası için yemyeşil bitki örtüsünün çerçeveli resimlerini kaldırarak sordu. Sonra beyaz çarşaflı yatağın altını kontrol etti, dönen siyah tahta direkleri mum ışığında öpüldü, tüm kararları için bunu düşünmemeye çalıştı ... bu odayı onunla paylaşacaktı. Bu yatak.

Alan güvenliydi - avludaki ve çatıdaki yağmurun vuruşuyla, havada ağır tatlı meyve kokusuyla bile sakindi.

"Birinin bu savaşı finanse etmek için parası olmalı," diye mırıldandı Fenrys, Rowan'ın sonunda kapının yanındaki alçak şifonyere yaslanmasını izlerken. "Belki Morath'ın dünkü kararını göz önünde bulundurursak, daha ekonomik bölgelere taşınacaksınız."

Eh, bu, Fenrys ve Gavriel'in Erawan'ın Dorian ve müttefikleriyle ilgili kararnamesi hakkında bildikleri hakkında yeterince şey söyledi. Gavriel, "Kendi işin için endişelen Fenrys," dedi.

Fenrys ensesinde küçük bir bukle altın saçla oynayarak homurdandı. "Üzerinde bu kadar çelikle yürümeyi nasıl becerebildiğin bile Whitethorn, benim için her zaman bir gizem olmuştur."

Rowan sakince, "Seni susturmak için nasıl hiç kimse dilini kesmedi" dedi.

Kenarlı bir kahkaha. “Bana bunun en iyi özelliğim olduğu söylendi. En azından kadınlar öyle düşünüyor.”

Dorian'ın alçak bir kahkahası kaçtı - Rowan'ın kraldan tanık olduğu ilk ses.

Rowan ellerini şifonyerin üzerine koydu. "Kokularını nasıl sakladın?"

Gavriel'in kahverengi gözleri karardı. "Maeve'in yeni bir hilesi - türümüzü sıcak karşılamayan bir ülkede bizi neredeyse görünmez kılmak." Çenesini Dorian ve Rowan'a doğru salladı. “Görünüşe göre tamamen etkili değil.”

Rowan, "Neden burada olduğunuza ve Rolfe'u neden her neyse bu işin içine sürüklediğinize dair iyi bir açıklamanız olsa iyi olur," dedi.

Fenrys, "İstediğin her şeyi elde ediyorsun Rowan, ama yine de taş gibi bir piçsin. Lorcan gurur duyardı.”

"Connall nerede?" Rowan'ın alaycı cevabı, Fenrys'in ikizinin adını vererek oldu.

Fenrys'in yüzü gerildi. "Nereye düşünüyorsun? İçimizden biri her zaman çapadır.”

"Memnuniyetini bu kadar belli etmeseydin, onu teminat olarak tutmayı bırakırdı."

Fenrys her zaman onun kıçında bir baş belası olmuştu. Ve Rowan, geçen baharda Aelin Galathynius'u idare etme görevini Fenrys'in istediğini unutmamıştı. Fenrys vahşi ve güzel olan her şeyi severdi ve Aelin'i önünde sallamak... Maeve bunun işkence olduğunu biliyordu.

Belki de Fenrys'in Maeve'in pençesinden bu kadar uzakta olması işkenceydi - ama ikizinin Doranelle'e geri döndüğünü bilmek, eğer Fenrys bir daha geri gelmezse... Connall tarif edilemez şekillerde cezalandırılacaktı. Kraliçe onları en başta bu şekilde tuzağa düşürmüştü: Faeler arasında yavrular nadirdi - ama ikizler mi? Daha da nadir. Ve ikizlerin doğuştan yetenekli olmaları, hakimiyetleri kendilerinden asırlar büyük savaşçılarınkiyle boy ölçüşebilecek erkeklere dönüşmeleri...

Maeve onlara göz dikmişti. Fenrys, hizmetine katılma teklifini reddetmişti. Böylece Connall'ın peşine düşmüştü - karanlık Fenrys'in altınına, Fenrys'in kükremesine sessiz, Fenrys'in pervasızlığına düşünceli.

Fenrys istediğini elde etti: kadınlar, zafer, zenginlik. Connall, yine deyetenekli, sonsuza kadar ikizinin gölgesindeydi. Böylece, Akadlarla savaşmak için Connall'ın değil, Fenrys'in seçildiği bir zamanda, kraliçe kan yemini için ona yaklaştığında... Connall buna yemin etmişti.

Ve Fenrys kardeşini kraliçeye bağlı olarak bulmak için döndüğünde ve Maeve'nin onu kapalı kapılar ardında ne yapmaya zorladığını öğrendiğinde... Fenrys pazarlık etmişti: yemin edecekti, ama sadece Maeve'i kardeşinden vazgeçirmek için. Yüzyılı aşkın bir süredir, Fenrys kraliçenin yatak odasında hizmet etmiş, karanlık tahtının yanında görünmez prangalarla zincirlenmiş olarak oturmuştu.

Rowan erkekten hoşlanmış olabilir. Ona saygı duydu. O lanet olası ağzı olmasaydı.

"Yani," dedi Fenrys, Rowan'ın bilgi talebine cevap vermediğinin farkındaydı, "yakında size Kral Rowan mı diyeceğiz?"

Gavriel, "Tanrılar yukarda, Fenrys," diye mırıldandı. Dayanılmaz acının içini çekti ve Fenrys o aptal ağzı açmadan önce ekledi, "Gelişin Rowan, şanslı bir olaydı."

Rowan, yanındaki erkeğe dönüktü - Rowan unvandan ayrıldığına göre Maeve'nin ikinci komutanıydı. Sanki altın saçlı savaşçı ismi gözlerinden okumuş gibi Gavriel, "Lorcan nerede?" diye sordu.

Rowan onları gördüğü andan itibaren bu soruya nasıl cevap vereceğini tartışıyordu. Gavriel'in sormuş olduğu... Kafatası Koyu'na neden gelmişlerdi?

Rowan, "Lorcan'ın nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. Yalan değil. Şansları varsa, eski komutanı diğer iki Wyrdkey'i alacak, Aelin'in onu kandırdığını anlayacak ve koşarak gelip Aelin'in yok etmesi için iki anahtarı teslim edecekti.

Şanslı olsalardı.

Gavriel, "Nerede olduğunu bilmiyorsun - ama onu gördün," dedi. Rowan başını salladı.

Fenrys homurdandı. “Gerçekten doğrular ve yalanlar mı oynayacağız? Sadece söyle, seni piç."

Rowan, Fenrys'i bir bakışla tutturdu. Doranelle'nin Beyaz Kurdu ona gülümseyerek karşılık verdi.

Fenrys ve Aedion bir odada birlikte otururlarsa tanrılar hepsinin yardımcısı olsun.

Rowan, "Burada, donanmanın önünde, Maeve'nin emriyle mi geldiniz?" dedi.

Gavriel başını salladı. “Varlığımızın armada yelkencilikle hiçbir ilgisi yok. Bizi onu avlamamız için gönderdi. İşlediği suçu zaten biliyorsun.”

Bir aşk eylemi - ancak Lorcan'ın bir şeyleri sevebileceği çarpık bir şekilde. Maeve'i sadece çarpık bir şekilde seviyordu.

Rowan, yanında oturan kralın farkında olarak, "Bunu kendi çıkarı için yaptığını iddia ediyor," dedi. Rowan, bu silahsız gülümsemenin altındaki keskin zekayı en çok hafife aldığını biliyordu. Dorian'ın değerinin tanrısal büyüsü değil, aklı olduğunu biliyordu. Valg'ın elindeki Rolfe'nin korkusuna ve travmasına tutunmuş ve Aelin'in yararlanacağından emin olacağı temeli atmıştı.

"Lorcan her zaman bu şekilde kibirli olmuştur," diye kaşlarını çattı Fenrys. "Bu sefer çizgiyi aştı."

"Yani buraya Lorcan'ı geri getirmek için mi gönderildin?"

Gavriel'in boğazındaki dövmeler - Rowan'ın kendisinin yaptığı işaretler - "Buraya onu öldürmek için gönderildik" dediği her kelimede sallanıyordu.

Görüntüler23Görüntüler

Kutsal tanrılar.

Rowan dondu. "O zaman bu ikinizi açıklıyor."

Fenrys saçlarını koyu renk gözlerinden attı. "Aslında üç. Vaughan dün öğleden sonra kuzeye uçmak için ayrıldı - biz Güney'i alırken." Vaughan, balık kartalı formuyla çok daha zorlu arazileri daha kolay kaplayabilirdi. "Bu bok çukuru kasabaya Rolfe'nin Lorcan'la bir işi olup olmadığını görmek için indik - Lorcan bir tekne kiralamak için tekrar buraya gelirse bize haber vermesi için ona rüşvet vermek için." Skull's Bay, Lorcan'ın böyle bir şeyi sorgusuz sualsiz yapabileceği birkaç limandan biri olacaktır. Rolfe'u Maeve'nin donanması hakkında uyarmak, piçi bize yardım etmeye ikna etmenin bir parçasıydı. Buradan kıtaya doğru yol alacağız - avımıza Güney'den başlayacağız. Ve bu topraklar oldukça geniş olduğu için..." Vahşi bir gülümsemeyle beyaz dişler parladı. "Genel olarak nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu çok takdir edilecektir, Prens."

Rowan bunu tartıştı. Ama Lorcan'ı yakalarlarsa ve komutanWyrdkey'lerden birine bile sahip olmak… Hem komutanı hem de anahtarları Maeve'e geri getirdilerse, özellikle de zaten kendi sebeplerinden dolayı Eyllwe'ye yelken açmışsa…

Rowan omuz silkti. “Bu bahar boyunca ellerimi senden yıkadım. Lorcan'ın işi kendisine ait."

"Seni pislik..." diye hırladı Fenrys.

Gavriel araya girdi, "Eğer pazarlık yapabilirsek?"

Gavriel'in gözlerinde acı ve pişmanlık gibi bir şey vardı. Hepsinden Gavriel muhtemelen onun tek arkadaşıydı.

Rowan, ona şimdi buraya gelmekte olan oğlundan bahsetmesi gerekip gerekmediğini tartıştı. Aedion'un babasıyla tanışma şansını isteyip istemediği tartışıldı… belki de savaş hepsinin cesetlerini oluşturmadan önce.

Ama Rowan, "Maeve onun adına pazarlık yapman için sana izin verdi mi?" dedi.

"Biz sadece emirlerimizi aldık," dedi Fenrys, "Lorcan'ı öldürmek için gerekli her türlü yolu kullanma iznini. Kraliçenizden hiç bahsetmedi. Yani bu bir evet anlamına geliyor.”

Rowan kollarını kavuşturdu. "Bana Doranelle savaşçılarından oluşan bir ordu gönder, ben de sana Lorcan'ın nerede olduğunu ve nereye gitmeyi planladığını söyleyeyim."

Fenrys sert bir kahkaha attı. "Annenin memeleri Rowan. Yapabilsek bile, donanma zaten kullanımda.”

"Sanırım ikinizle idare etmem gerekecek."

Dorian, Rowan'ın eski silah arkadaşları kadar şaşırmamak konusunda sağduyuluydu.

Fenrys kahkahayı patlattı. "Ne - kraliçen için mi çalışıyorsun? Savaşlarınızda savaşın?”

"İstediğin bu değil mi, Fenrys?" Rowan ona bir bakış attı. "Kraliçeme hizmet etmek için mi? Aylardır tasmayı çekiyorsun. Pekala, işte atışın."

Fenrys'in güzel yüzündeki tüm eğlence soldu. "Sen bir piçsin Rowan."

Rowan, Gavriel'e döndü. "Maeve'in bunu ne zaman yapmanız gerektiğini belirtmediğini varsayıyorum." Sığ bir baş sallama onun tek onayıydı. "Ve teknik olarak onun sana verdiği emri yerine getirmiş olacaksın." Kan yemini belirli, net taleplere göre işledi. Ve o römorkörün vücudun boyun eğmesini sağlamak için yakın fiziksel temasa güveniyordu. Bu kadar uzakta... Maeve'nin emirlerine uymak zorundaydılar ama dildeki boşlukları kendi çıkarları için kullanabilirlerdi.

"Sen anlaşmamızın gerçekleştiğini düşündüğünde Lorcan çoktan gitmiş olabilir," diye karşı çıktı Fenrys.

Rowan hafifçe gülümsedi. “Ah, ama mesele şu ki… Lorcan'ın yolu eninde sonunda onu bana geri götürecek. Kraliçeme. Kim bilir ne kadar sürer ama bizi tekrar bulur. O zaman senin olacak." Parmağını pazısına vurdu. “İnsanlar bin yıl boyunca bu savaşı konuşacaklar. Uzun." Rowan çenesini Fenrys'e dikti. "Hiç bir kavgadan çekinmedin."

"Tabii hayatta kalırsak," dedi Fenrys. "Peki ya Brannon'un hediyeleri? Toplanan karanlığa karşı tek bir alev ne kadar dayanacak? Maeve, donanma ve Eyllwe hakkındaki amaçlarını sakladı, ama en azından bize Morath'ta gerçekten kimin hüküm sürdüğünü söyledi."

Rowan Deniz Ejderhası'nın kapısından içeri girdiğinde, onları bu gün, bu saatte Kafatası Körfezi'ne varmaya iten fırtınayı hangi tanrının gönderdiğini merak etmişti.

O ve kadro birlikte bu baharda Adarlan'ın güçlerinden oluşan bir lejyona karşı koymuş ve kolayca kazanmışlardı.

Lorcan, Vaughan ve Connall yanlarında olmasalar bile... Bir Fae savaşçısı yüz ölümlü asker kadar iyiydi. Belki daha fazla.

Terrasen'in daha fazla askere ihtiyacı vardı. Burada üç kişilik bir ordu vardı.

Havadaki Demirdiş lejyonlarına karşı Fae hızına, gücüne ve yüzyıllarca deneyime ihtiyaçları olacaktı.

Birlikte Maeve için şehirleri ve krallıkları yağmalamışlardı; birlikte savaş açmışlar ve bitirmişlerdi.

Rowan, "On yıl önce bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadık. Maeve bir kuvvet göndermiş olsaydı, bu kadar kontrolden çıkmasını önleyebilirdik. Kardeşlerimiz avlandı, öldürüldü ve işkence gördü. Maeve, inadına bunun

olmasına izin verdi çünkü Aelin'in annesi onun isteklerine boyun eğmeyecekti. Yani evet, benim Ateş Yüreğim karanlık denizindeki tek alevdir. Ama o savaşmaya istekli, Fenrys. Barışın sağlanabileceği anlamına geliyorsa, Erawan'ı, Maeve'yi ve tanrıların kendisini almaya istekli."

Odanın karşısında Dorian'ın gözleri kapanmıştı. Rowan, kralın savaşacağını ve sallanarak yere düşeceğini ve onun yeteneğinin zafer ile yenilgi arasında bir fark yaratabileceğini biliyordu. Yine de… o eğitimsizdi. Tüm yaşadıklarına rağmen hala denenmemiş.

"Ama Aelin tek kişi," diye devam etti Rowan. "Ve hediyeleri bile kazanmak için yeterli olmayabilir. Yalnız," diye nefes aldı, önce Fenrys'in, sonra Gavriel'in, "o ölecek. Ve o alev söndüğünde iş bitmiş demektir. İkinci bir şans yok. O ateş söndüğünde, her ülkede ve her dünyada hepimiz mahvoluruz."

Sözcükler dilinde zehir gibiydi, bu ölümün düşüncesiyle kemikleri ağrıyordu - eğer olursa ne yapardı.

Gavriel ve Fenrys, eskiden onlarla yaptığı sessiz şekilde konuşarak birbirlerine baktılar. Rowan'ın onları ikna etmek için oynaması gereken bir kart vardı - Gavriel'i ikna etmek.

Maeve'nin emrinin özgüllüğü buna izin verse bile, emirlerine göre hareket ettikleri için onları çok iyi cezalandırabilirdi. Daha önce yapmıştı; hepsi ondan izler taşıyordu. Rowan kadar onlar da bunun riskini biliyorlardı. Gavriel, Fenrys'e hafifçe başını salladı.

Onlar hayır demeye fırsat bulamadan Rowan, Gavriel'e, "Eğer bu savaşta savaşmazsan Gavriel, o zaman oğlunu ölüme mahkûm edersin" dedi.

Gavriel dondu.

Fenrys tükürdü, "Saçmalık." Dorian bile biraz ağzı açık kalmıştı.

Rowan, Aedion'un ne kadar kızacağını merak etti, "Düşün benim teklifim üzerine. Ama şunu bil ki oğlun Skull's Bay'e gidiyor. Onunla tanışana kadar karar vermek için beklemek isteyebilirsin."

"Kim..." Rowan, Gavriel'in doğru nefes aldığından emin değildi. Savaşçının elleri o kadar sıkı kenetliydi ki, parmak boğumlarındaki yaralar ay beyazıydı. "Bir oğlum var?"

Rowan'ın bir kısmı, Fenrys'in Aelin'in olduğuna inandığı erkek değil de, olduğunu iddia ettiği hıyar gibi hissetti.

Bilgi er ya da geç ortaya çıkacaktı.

Maeve önce öğrenmiş olsaydı, Aedion'u tuzağa düşürmeyi planlamış olabilirdi - kadroyu onu öldürmeye ya da çalmaya göndermiş olabilirdi. Ama şimdi, Rowan, kadroyu kendisinin tuzağa düşürdüğünü düşündü. Mesele, Gavriel'in oğluyla tanışmayı ne kadar çok istediği ve Lorcan'ı bulamazlarsa Maeve'i kaybetmekten ne kadar korktuklarıydı.

Bunun üzerine Rowan soğuk bir şekilde, "Onlar gelene kadar yolumuzdan çekil, biz de seninkinden uzak duralım" dedi.

Onlara sırtını vermek her içgüdüye aykırıydı, ama Rowan kalkanlarını sıkı tuttu, sihri onu uyarmak için yayıldı, bu sırada yatak odasının kapısını sessiz bir şekilde açmak için bükülürken ya yanlış nefes alırsa. Yapması gereken çok şey vardı. Eyllwe kraliyetlerine ve Terrasen'in güçlerine bir uyarı yazarak başlıyoruz. Aynı anda iki savaşta nasıl savaşabileceklerini anlamaya çalışmakla bitiyor.

Gavriel yükseldi, asık suratlı, solgun—orada yıkım gibi bir şey yazılıydı.

Rowan, kral onu gömmeden önce Dorian'ın gözlerinde bir kalp atışı parlayan aydınlanma kıvılcımını yakaladı. Evet, ilk bakışta Aedion ve Aelin kardeş gibi görünüyorlardı ama mirasını ele veren Aedion'un gülümsemesiydi. Aedion'un kokusu önce onu ele vermeseydi Gavriel anında anlardı.

Fenrys koridora girerlerken bir eli omzunda erkeğe bir adım daha yaklaştı. Hem Rowan hem de Fenrys için Gavriel her zaman sondaj tahtaları olmuştu. Asla birbirimiz - hayır, o ve Fenrys ... bunun yerine birbirimizin boğazına sarılmak daha kolaydı.

Rowan, eski yol arkadaşlarının her ikisine de, "Maeve'e Gavriel'in oğlu hakkında ipucu verirsen, pazarlığımız biter. Lorcan'ı asla bulamayacaksın. Ve eğer Lorcan ortaya çıkarsa... Seni öldürmesine seve seve yardım ederim." Rowan, bunun böyle vahşi ve yıkıcı bir kavgaya gelmemesi için dua etti.

Oysa bu bir savaştı. Ve onu kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Görüntüler24Görüntüler

Rüzgâr Şarkıcısı, Ilium'u şafakta terk etti, mürettebatı ve kaptanı, parayı altın olarak ödemiş olan iki kukuletalı kişinin - ve evcil şahinlerinin - tüm yolculuğu Leriba'ya gitmeye niyetleri olmadığını bilmiyordu. Bu iki kişinin aynı zamanda kasabalarını bir gece önce özgürleştiren general ve kraliçe olduğunu bir araya getirip getirmediklerini de söylemediler.

Aelin bu ifadeyi dile getirmenin kolay bir yolculuk olmadığını garanti edip etmeyeceğini merak etse de, kıtanın kıyılarında kolay bir yolculuk olarak kabul edildi. İlk olarak, Adarlan'ın sularında, özellikle de Rifthold yakınlarında yelken açma meselesi vardı. Cadılar denizde çok uzaklarda devriye gezdiyse...

Ama Erawan'ın kıta boyunca gerdiği ağla başka seçenekleri yoktu. Rowan ve Dorian'ı bulup yakalama tehdidi hala zihninde tazeyken, göğsündeki, kalbinin hemen üzerindeki koyu mor çürüğün zonklamasıyla değil.

Yükselen güneş, Ilium'un turkuaz koyusunu altın ve pembe renklerle boyarken, geminin güvertesinde duran Aelin, bir daha bu suları gör, kırmızı olurlardı. Adarlanlı askerlerin sınırın kendi tarafında ne kadar kalacağı merak ediliyordu.

Aedion onun yanına geldi, üçüncü teftişini bitirdi. “Her şey iyi görünüyor.”

"Lysandra her şeyin açık olduğunu söyledi." Gerçekten de Lysandra'nın şahin gözleri geminin ana direğinin tepesinden hiçbir şeyi gözden kaçırmadı.

Aedion kaşlarını çattı. “Biliyor musunuz, siz hanımlar arada sırada biz erkeklerin bir şeyler yapmasına izin verebilirsiniz.”

Aylin tek kaşını kaldırdı. “Eğlence bunun neresinde olacak?” Ama bunun devam eden bir tartışma olacağını biliyordu - diğerleri, Aedion'un onun için savaşabilmesi için geri adım attı. Rifthold'da yeterince kötüydü, o yüzüklerin ve tasmaların onları köleleştirebileceğini bilmek yeterince kötüydü - ama Erawan'ın o gözetmene yaptığı şey... bir deney olarak.

Aelin aceleyle koşan mürettebata baktı ve acele etme talebini geri aldı. Erawan'ın Rowan ve Dorian'ın üzerine kapandığı her dakika gecikebilir. Nerede tespit edildiklerine dair bir raporun kendisine ulaşması an meselesiydi. Aelin ayağını güverteye vurdu.

Geminin sakin dalgalar üzerinde sallanması, ayağının vuruşunu yankıladı. Denizin kokusunu ve hissini her zaman sevmişti. Ama şimdi… o dalgaların geçişi bile, “Acele et, acele et” der gibiydi.

Aedion, "Adarlan Kralı -ve sanırım Perrington- beni yıllarca ellerinde tuttu," dedi. Sesi o kadar gergindi ki Aelin denizden yüzünü ona çevirdi. Tahta korkuluğu tutmuştu, ellerindeki yaralar yaz bronzlaşmış teninde keskindi. “Benimle Adarlan'da Terrasen'de buluştular. Beni azgın zindanında tuttu, tanrılar yukarıda. Ve yine de bana bunu yapmadı. Bana yüzüğü teklif etti ama onun yerine sahte bir yüzüğü taktığımı fark etmedi. Neden beni açmıyorsun ve beni yozlaştırmıyorsun? Bilmeliydi - benim için geleceğini bilmek zorundaydı."

"Kral Dorian'ı elinden geldiğince yalnız bıraktı - belki bu iyilik sana da uzandı. Belki de biliyordu ki, sen gidersen, benBu dünyanın cehenneme gitmesine izin vermeye ve onu kin yüzünden asla serbest bırakmamaya çok iyi karar verebilirdi.”

“Bunu yapar mıydın?”

Rowan bir keresinde ona, sevdiğin insanların sana karşı kullanılacak silahlar olduğunu söylemişti. “Enerjinizi ne olabileceği konusunda endişelenerek boşa harcamayın.” Sorusuna cevap vermediğini biliyordu.

Aedion ona bakmadan, "Endovier'de ne olduğunu biliyordum, Aelin, ama o nazırı görünce, söylediklerini işitince..." Boğazı titredi. “Tuz madenlerine çok yakındım. O yıl—Yakınlarla birlikte sınırın hemen ötesinde üç ay kamp kurdum.”

Başını ona doğru salladı. "Bu yola başlamayacağız. Erawan o adamı bir nedenle gönderdi - bu nedenle. Geçmişimi biliyor - bunun farkında olduğunu bilmemi istiyor - ve bunu bana karşı kullanacak. Bize karşı. Gerekirse tanıdığımız herkesi kullanır.”

Aedion içini çekti. "Eğer orada olmasaydım, dün gece olanları bana anlatır mıydın?"

"Bilmiyorum. Bahse girerim gücümü onun üzerinde salıverdiğim anda uyanırdın."

Sırıttı. "Kaçırmak zor."

Ardından gelen sessizliği, tepeden süzülerek geçen martıların çığlıkları doldurdu. Aelin geçmişte kalmayacağını bildirmesine rağmen dikkatle, "Darrow senin Theralis'te savaştığını iddia etti," dedi. Haftalardır sormak istiyordu, ama cesaret edememişti.

Aedion bakışlarını çalkantılı suya dikti. "Uzun zaman önceydi."

Boğazındaki yanmaya karşı yutkundu. "Daha on dört yaşındaydın."

"Ben ... idim." Çenesi kasıldı. O sadece katliamı hayal edebiliyordu. Ve dehşet - sadece bir çocuğun öldürüp kavga etmesi değil, aynı zamanda değer verdikleri insanların düştüğünü görmek. Birer birer.

"Üzgünüm," diye nefes aldı. "Buna katlanmak zorunda kaldığın için."

Aedion ona doğru döndü. Kibirli kibirden eser yok veküstahlık. "Theralis, rüyalarımda en çok gördüğüm savaş alanı." Raydaki bir lekeyi kaşıdı. "Darrow işin dışında kalmamı sağladı ama bunaldık. Kaçınılmazdı."

Darrow'un onu korumaya çalıştığını ona hiç söylememişti. Aedion'un elinin üstüne elini koydu ve sıktı. "Üzgünüm," dedi tekrar. Daha fazlasını sormaktan kendini alamadı.

Bir omuzla omuz silkti. "Bir savaşçı olarak hayatım o savaş alanından çok önce seçildi."

Gerçekten de onu o kılıç ve kalkan olmadan hayal edemiyordu - ikisi de şu anda sırtına bağlıydı. Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordu.

Sessizlik aralarına yerleşti, ağır, yaşlı ve yorgun.

"Onu suçlamıyorum," dedi Aelin sonunda. "Beni Terrasen'den engellediği için Darrow'u suçlamıyorum. Ben de onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım, aynısını yargılardım."

Aedion kaşlarını çattı. "Kararına karşı çıkacağını sanıyordum."

"Ben," diye yemin etti. "Ama... Darrow'un bunu neden yaptığını anlıyorum."

Aedion başını sallamadan önce onu izledi. Bir askerden diğerine ciddi bir baş selamı.

Elini elbisesinin altındaki muskaya dayadı. Kadim, uhrevi gücü ona sürtündü ve omurgasından aşağı bir ürperti indi. Kilidi bulun.

İyi ki Skull's Bay Eyllwe'nin Taş Bataklıkları yolundaydı.

Ve iyi bir şey ki, hükümdarının elinde mürekkepli sihirli bir harita vardı. Düşmanları, fırtınaları… ve gizli hazineleri ortaya çıkaran bir harita. Bulunmak istenmeyen şeyleri bulmak için bir harita.

Aelin elini indirdi, her ikisini de tırabzana yasladı ve her bir avuçtaki yara izini inceledi. Ne çok sözler verildi, ne yeminler edildi. Hala aramak için çok fazla borç ve iyilik var.

Aelin, Kafatası Körfezi'nde hangi cevapları ve yeminleri beklediğini merak etti.

Eğer oraya Erawan'dan önce varırlarsa.

Görüntüler25Görüntüler

Manon Karagaga yaprakların iç çekişiyle, uzaklardan gelen temkinli kuşların sesiyle, balçık ve eski ahşabın kokusuyla uyandı.

Gözlerini açtığında inledi, ağır kanopi örtüsünden benekli güneş ışığına gözlerini kısarak baktı.

Bu ağaçları biliyordu. Oakwald.

Hâlâ eyere bağlıydı, Abraxos onun altına uzanmıştı, boynunu onun nefeslerini izleyebilmesi için uzatmıştı. O inleyerek oturmaya çalışırken, adamın koyu gözleri panikle açıldı. Abraxos'un yanlarını kaplayan mavi kana bakılırsa, sırt üstü yere yığılmıştı, kuşkusuz bir süredir burada yatıyordu.

Manon karnına bakmak için başını kaldırdı ve kasları gerilirken çığlığını ısırdı.

Karnından ıslak bir sıcaklık akıyordu. Bu kadar kolay yırtılıyorsa, yaralar zar zor kapanmıştı.

Kafası bin demir gibi dövüldü. Ve ağzı o kadar kuruydu ki dilini zar zor değiştirebiliyordu.

Birinci iş emri: Bu eyerden çık. Sonra kendini değerlendirmeye çalış. Sonra su.

Yakınlarda bir dere mırıldandı, yeterince yakındı ki, Abraxos'un bunun için bu yeri seçip seçmediğini merak etti.

Endişe içinde kıpırdanarak ofladı ve midesi daha fazla yırtılırken kadın tısladı. "Dur," diye tısladı. "İyiyim."

İyi değildi, yakın bile değildi.

Ama o ölmemişti.

Ve bu bir başlangıçtı.

Diğer saçmalık - büyükannesi On Üç, Crochan iddiası… Karanlıkta bir ayağı olmadığında bununla ilgilenirdi.

Manon orada uzun dakikalarca yattı, acıya karşı nefes aldı.

Yarayı temizle; kanamayı durdurun.

Üzerinde derisinden başka bir şey yoktu - ama gömleği... Önce ketenleri kaynatacak gücü yoktu.

Sadece kanını süsleyen ölümsüzlüğün herhangi bir enfeksiyonu uzaklaştırması için dua etmesi gerekiyordu.

İçindeki Crochan kanı—

Manon ani bir sarsıntıyla doğruldu, kendine karşı duracak zaman bırakmadı, çığlığını öyle bir ısırdı ki dudağı kanadı, bakırımsı bir keskinlik ağzını doldurdu.

Ama kalkmıştı. Uçan derisinin altından kan damlıyordu ama o her seferinde bir toka olacak şekilde koşumun kayışlarını çözmeye odaklandı.

Ölmedi.

Annenin hala ona biraz faydası vardı.

Emniyet kemerinden kurtulan Manon, yosunlu zemine düşen Abraxos'a baktı.

Karanlık onu kurtardı, bu canını yakacaktı.

Sadece bacağını bir yana döndürmek için vücudunu oynatması, hıçkırıklara karşı dişlerini sıkmasına neden oldu. Büyükannesinin tırnakları zehirlenmiş olsaydı, ölmüş olurdu.

Ama tırtıklı, honlanmış yerine tırtıklı ve pas dolu bırakılmıştı.

Koca bir kafa dizini dürttü ve Abraxos'u orada, boynu gerilmiş halde buldu - başı ayaklarının hemen altında, gözlerindeki teklif.

Bilincin tutuşunu daha uzun süre tutacağına güvenmeyen Manon, geniş, geniş başının üzerine kaydı ve ateşli acının dalgaları arasından nefes aldı. Onu nazikçe çimenli açıklığa indirirken, nefesi soğumuş tenini ısıttı.

Abraxos'un burnunu çekmesine izin vererek sırtüstü yattı, ondan hafif bir inilti koptu.

"İyi..." diye nefes aldı. "Ben…"

Kitap başlığı

Manon alacakaranlıkta uyandı.

Abraxos onun etrafında kıvrılmıştı, kanadı derme çatma bir örtü oluşturacak şekilde açılıydı.

En azından o sıcaktı. Ama susuzluğu…

Manon inledi ve kanat anında geri çekilip deri gibi bir kafa ve endişeli gözler ortaya çıktı. "Sen... anne tavuk," dedi nefes nefese, kollarını altına kaydırıp yukarı iterek.

Oh tanrılar, oh tanrılar, oh tanrılar-

Ama oturma pozisyonundaydı.

Suçlu. O akış…

Abraxos ağaçların arasından ona ulaşamayacak kadar büyüktü ama suya ihtiyacı vardı. Yakın zamanda. Kaç gün olmuştu? Ne kadar kan kaybetmişti?

"Yardım et," diye nefes aldı.

Güçlü çeneler tuniğinin yakasını kapatarak onu öyle bir nazikçe kaldırdı ki Manon'un göğsü sıkıştı. Bir elini onun deri gibi olan tarafında tutarak sallandı, ama dik kaldı.

Su - o zaman daha fazla uyuyabilirdi.

"Burada bekle," dedi, en yakın ağaca tökezleyerek, bir eli üstünde. göbek, Wind-Cleaver sırtında bir ağırlık. Kılıcı geride bırakmayı tartıştı, ancak herhangi bir ekstra hareket, hatta göğsündeki kemeri çözmek bile düşünülemezdi.

Ağaçtan ağaca sendeledi, kendini dik tutmak için her bir gövdeye çivi çakıyor, düzensiz nefesi sessiz ormanı dolduruyordu.

O yaşıyordu; yaşıyordu…

Dere, yosunlu kayaların arasından bir damlacıktan biraz daha fazlasıydı. Ama net ve hızlıydı ve şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Manon suyu inceledi. Diz çökerse, ayağa kalkabilir mi?

Gerekirse burada yatardı. Bir kez içti.

Dikkatlice, kasları titreyerek bankaya diz çöktü. Derenin üzerinde eğilirken daha fazla kan akarken çığlığını yuttu. İlk birkaç avuç dolusu içeceği hiç durmadan içti - sonra yavaşladı, şimdi midesi hem içi hem dışı ağrıyordu.

Bir dal kırıldı ve Manon ayağa kalktı, içgüdüleri acıyı o kadar hızlı bastırdı ki, ıstırap bir nefes sonra onu vurdu. Ama ağaçları, kayaları, gölgeliği ve küçük tepeleri taradı.

Soğuk bir kadın sesi, nehrin karşı tarafından, "Görünüşe göre havadan çok uzağa düşmüşsün, Karagaga" dedi.

Manon kime ait olduğunu, hangi cadıyla tanıştığını çıkaramadı...

Bir ağacın gölgelerinin arkasından çarpıcı bir genç kadın çıktı.

Vücudu esnek ama kıvraktı - bağlanmamış kumral saçları çıplaklığını kısmen örtmek için dökümlüydü. Krem rengi tenini tek bir dikiş bile örtmemişti. Kar kadar saf bir yara izi veya lekeli et değil. Kadının ipeksi saçları ona yaklaşırken onunla birlikte hareket etti.

Ama kadın cadı değildi. Ve mavi gözleri…

Çalıştırmak. Çalıştırmak.

Gölgeli ahşapta bile buzul mavisi gözleri parıldıyordu. Ve yatak odası için yapılmış dolu kırmızı bir ağız, o çekerken fazla beyaz bir gülümsemeyle

ayrıldı.Manon'da, kan, yara. Abraxos uyarırcasına kükredi, yeri, ağaçları, yaprakları sallayarak.

Sen kimsin, dedi Manon, sesi çiğdi.

Genç kadın başını eğdi - kıvranan bir solucanı inceleyen bir kızılgerdan. "Karanlık Kral bana Kan Tazısı diyor."

Manon gücünü toplarken her nefesini sayıyordu.

"Seni hiç duymadım," diye hırladı Manon.

Kadının karnının krem rengi teninin altından kan alamayacak kadar karanlık bir şey kaymış, sonra yok olmuştu. Küçük, güzel bir eli, gergin göbeğinin kıvrımı boyunca kıvrılan yere kadar takip etti. "Beni duymamış olurdun. Senin ihanetine kadar diğer dağların altında tutuldum. Ama kendi kanımdaki gücü bileyince..." O mavi gözler Manon'u deldi ve orada parıldayan delilikti. "Seninle çok şey yapabilir, Karagaga. Çok fazla. Taçlı binicisini bir kez daha yanına çekmem için beni gönderdi…"

Manon bir adım geri çekildi - sadece bir.

"Kaçacak bir yer yok. Karnın zar zor içindeyken değil." Kumral saçlarını omzuna attı. "Ah, seni bulduğuma göre ne kadar eğleneceğiz, Karagaga. Hepimiz."

Manon kendini hazırladı, kadının bedeni kara bir güneş gibi parlarken, sonra dalgalandı, kenarları genişledi, şekil değiştirdi, ta ki...

Kadın bir yanılsamaydı. Bir cazibe. Önünde duran yaratık karanlıkta doğmuştu, o kadar beyazdı ki, şimdiye kadar güneşin öpücüğünü hissettiğinden şüpheliydi. Ve onu icat eden zihin... Başka bir dünyada doğmuş birinin hayal gücü - karanlık, soğuk toprakta kabusların kol gezdiği bir dünya.

Vücut ve yüz belli belirsiz insandı. Ama - Bloodhound. Evet, bu uygundu. Burun delikleri muazzamdı, gözler o kadar büyük ve kapaksızdı ki, Erawan'ın göz kapaklarını ve ağzını kendisinin açıp açmadığını merak etti... Dişler siyah kütüklerdi, dili kalın ve kırmızıydı - çünkühavayı tatmak. Ve o beyaz gövdeden yayılan Manon'un ulaşım yöntemi: kanatlar.

"Görüyorsun," diye mırıldandı Bloodhound. "Sana ne verebileceğini görüyor musun? Artık rüzgarın tadını alabiliyorum; onun iliğini kokla. Tıpkı senin kokunu topraktan aldığım gibi."

Manon, diğeri titreyerek Wind-Cleaver'ı kaldırırken bir kolunu göbeğinin üzerinde tutuyordu.

Bloodhound alçak ve yumuşak bir şekilde güldü. Sanırım bundan zevk alacağım, dedi ve atıldı.

Hayattaydı - yaşıyordu ve öyle kalacaktı.

Manon geri sıçradı, iki ağacın arasından kaydı, o kadar yakındı ki yaratık onlara çarptı, yoluna tahta bir duvar çıktı. O buzağı gözleri öfkeyle kısıldı ve toprak kazma pençeleri olan beyaz elleri, geri geri giderken tahtaya battı -

Sadece takılmak için.

Belki de annesi onu izliyordu.

Tazı, bu kanatlar, tahta sıkma sayesinde yarı içeride, yarı dışarıda, iki ağacın arasına yerleşmişti.

Manon koştu. Attığı her adımda acı onu parçalıyordu ve ağaçların arasında koşarken dişlerinin arasından hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Arkadan tahta ve yaprakların çıtırtısı ve çarpması.

Manon kendini itti, bir eli yarasına bastırdı ve Wind-Cleaver'ı sarsacak kadar sıkı kavradı. Ama Abraxos vardı, gözleri çıldırmıştı, kanatları şimdiden çırpıyordu, uçuşa hazırlanıyordu.

"Git," diye hırladı, arkasından odun gıcırdatırken kendini ona doğru fırlattı.

Abraxos onun için sıçrarken ona doğru fırladı - onun üzerine değil, pençelerinin içine, onu göğüslerinin altına saran güçlü pençelere, onu yukarı, yukarı, yukarı, tahta ve yaprağın içinden kaldırırken midesi biraz daha yırtıldı. ve yuva.

Çizmelerinin altında hava kırıldı ve Manon gözleri parlayarak aşağı baktı ve Bloodhound'un pençelerinin çılgınca uzandığını gördü. Ama çok geç.

Abraxos'un kanatları cehennem gibi çırparken Bloodhound, dudaklarında bir öfke çığlığıyla birkaç adım gerileyerek açıklığın kenarına doğru koşarak havaya sıçradı.

Kanopiyi temizlediler, kanatları dalları parçaladı ve onları Bloodhound'un üzerine yağdırdı.

Abraxos onunla birlikte daha da yükseğe, doğuya, ovalara, doğuya ve güneye doğru yol alırken rüzgar Manon'u parçaladı...

Bu şey uzun süre alıkonulmayacaktı. Abraxos da bunu fark etti.

Bunun için planlamıştı.

Altlarındaki kanopiden beyaz bir parıltı çıktı.

Abraxos hızlı ve öldürücü bir hamleyle atıldı, öfkeli kükremesi Manon'un kafasını uğuldattı.

Abraxos'un güçlü kuyruğu ona çarparken, Tazı'nın yatacak zamanı yoktu, zehirli çelik dikenler eve çarpıyordu.

Siyah iltihaplı kan püskürtülür; fildişi zarımsı kanatlar parçalandı.

Sonra tekrar yukarı çıkıyorlardı ve Bloodhound gölgelikten aşağı yuvarlanıyordu - ölmek ya da yaralanmak Manon'un umurunda değildi.

"Seni bulacağım," diye haykırdı Bloodhound orman tabanından.

Çığlık atan kelimelerin solmasına kilometreler kalmıştı.

Manon ve Abraxos, ancak onun sırtına sürünüp kendini bağlamasına yetecek kadar durakladı. Gökyüzünde başka wyvern belirtisi yok, onları takip eden Bloodhound'a dair hiçbir ipucu yok. Belki de bu zehir onu bir süreliğine, kalıcı olarak olmasa da alıkoyacaktı.

Gökyüzü son bir karanlığa kıpkırmızı olurken, Manon rüzgara karşı, "Kıyıya," dedi. "Güvenli bir yerde."

Karanlık onu tekrar ele geçirmeden sadece bir an önce parmaklarının arasından - eskisinden daha hızlı, daha güçlü - kan damladı.

Görüntüler26Görüntüler

Skull's Bay'de iki hafta geçirdikten sonra bile, Rolfe'un onunla buluşma isteklerine rağmen tamamen görmezden gelinmesine rağmen, Dorian hala sıcağa ve neme tamamen alışamamıştı. Gece gündüz peşini bırakmadı, uykudan terden sırılsıklam uyanmasına neden oldu, güneş en tepedeyken Ocean Rose'un içinde kovaladı.

Rolfe onları görmeyi reddettiği için Dorian günlerini sıcaktan şikayet etmekten başka şeylerle doldurmaya çalıştı. Sabahları, birkaç mil ötedeki bir ormanda sihrini uygulamak içindi. Daha da kötüsü, Rowan onu oradan oraya koşturdu; ve öğle yemeğine döndüklerinde, Rowan'ın yorucu antrenmanlarından birinden önce veya sonra yemek yeme "seçimine" sahipti.

Dürüst olmak gerekirse, Dorian, Aelin'in aylarca nasıl hayatta kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu - bırakın savaşçıya aşık olurken. Hem kraliçenin hem de prensin, onları uyumlu kılan sadist bir çizgiye sahip olduğunu varsaymasına rağmen.

Bazı günler, Fenrys ve Gavriel, ya egzersiz yapmak ya da Dorian'ın tekniği hakkında bir kılıç ve hançerle istenmeyen ipuçları vermek için hanın avlusunda buluştular. Rowan bazı günler kalmalarına izin verdi; diğerlerini ise hırlayarak dışarı attı.

Dorian, sonuncusunun genellikle son birkaç ayın gölgelerini ısı ve güneş bile uzaklaştıramadığında -sorscha'nın kanı gibi ter hissi ile uyandığında, tuniğinin fırçasına bile tahammül edemediğinde olduğunu fark etti. boynuna karşı.

Fae Prensi'ne fark ettiği için teşekkür mü etmeli, yoksa nezaketinden dolayı ondan nefret mi etmeli, emin değildi.

Öğleden sonraları, o ve Rowan, Rolfe'nin adamlarını izlendikleri kadar yakından izleyerek, dedikodu ve haberler için şehri dolaştı. Rolfe'nin tükenmiş donanmasının sadece yedi kaptanı adadaydı - Rolfe dahil sekizi körfeze demirlemiş daha az gemiyle. Bazıları Valg saldırısından sonra kaçmıştı; şimdi bazıları limanın dibinde balıklarla, gemileriyle yattı.

Rifthold'dan haberler yağdı: şehrin cadıların komutasında, çoğu harabeye dönmüş, soyluları ve taşra malikânelerine kaçan ve yoksulları kendi başlarının çaresine terk eden tüccarlar. Cadılar, şehir kapılarını ve rıhtımları kontrol ediyordu - hiçbir şey ve hiç kimse onlar bilmeden içeri girmedi. Daha da kötüsü, Ferian Gap'ten gelen gemiler, şehri kendi kişisel avlanma yerlerine dönüştüren garip askerler ve hayvanlar taşıyarak Avery'den Rifthold'a doğru ilerliyorlardı.

Erawan bu savaşı planlamakla aptal değildi. Rowan, Avery'de sinsice dolaşan gemilerin çok küçük olduğunu iddia etmişti ve Çıkmaz'daki kuvvetin Erawan'ın donanmasının tamamından oluşmasına imkan yoktu. Peki Adarlan'ın filosu bunca zaman neredeydi?

Rowan, kaldıkları beş gün içinde cevabı keşfetti: Oro Körfezi. Filonun bir kısmı Eyllwe'nin kuzeybatı kıyısına yakın bir yerde konuşlanmıştı, bir kısmı Melisande'nin limanlarında saklanmıştı, söylentilere göre kraliçeleri Morath askerlerinin istedikleri yöne gitmelerine izin veriyordu. ErawanFilosunu ustaca bölerek, yeterli kilit noktaya yerleştirerek, Rowan'ın Dorian'a diğerlerini elinde tutmak için toprakları, müttefikleri ve coğrafi avantajları feda etmeleri gerektiğini söylediğini bildirdi.

Dorian, geçen yıllarda bu planların hiçbirini duymadığını Fae savaşçısına itiraf etmekten nefret etmişti - konsey toplantılarının tamamı politika, ticaret ve köleler üzerineydi. Dikkatinin dağıldığını fark etti - diğer planlar harekete geçirilirken kıtanın lordlarını ve yöneticilerini bir şeye odaklamanın bir yolu. Ve şimdi… Erawan donanmayı körfezden çağırsaydı, muhtemelen Eyllwe'nin güney kıyılarında dolaşıp Orynth'in kapısına ulaşana kadar her şehri yağmalayacaklardı.

Belki de şanslı olacaklardı ve Erawan'ın filosu Maeve'ninkiyle çarpışacaktı. İkincisi hakkında hiçbir şey duymadıklarından değil. Gemilerinin nerede ve ne kadar hızlı hareket ettiğine dair bir fısıltı bile yoktu. Ya da Aelin Galathynius'un nereye gittiğine dair bir fısıltı. Dorian, Rowan'ın şehrin sokaklarında avlanmanın onun haberi için olduğunu biliyordu.

Dorian ve Rowan bilgi çekirdekleri topladılar ve her gece takımadaların sıcak sularından gelen baharatlı karidesler ve güney kıtasındaki tüccarlardan buharda pişirilen pirinçler üzerinde analiz etmek için hana geri dönüyorlardı, bardakları portakallı su dolu bardakları haritaların üzerinde duruyordu. ve kasabada satın aldıkları çizelgeler. Bilgi çoğunlukla ikinci veya üçüncü eldendi - ve sokaklarda devriye gezen sıradan bir fahişe, rıhtımlarda çalışan denizciler kadar biliyor gibiydi.

Ama fahişelerin, denizcilerin ya da tüccarların hiçbiri Prens Hollin'in ya da Kraliçe Georgina'nın akıbetinden haberdar değildi. Savaş yaklaşıyordu - ve bir çocuğun ve hiçbir zaman iktidarı eline almaya zahmet etmeyen küstah bir kraliçenin kaderi, Dorian'dan başka kimseyi pek ilgilendirmiyordu, öyle görünüyordu.

Özellikle buharlı bir öğleden sonra, göz kamaştırıcı bir fırtına sayesinde serinleyen Dorian, çatalını buğulanmış resif balığı tabağının yanına bıraktı ve Rowan'a, "Rolfe'nin bizimle buluşmasını beklemekten bıktım," dedi.

Rowan'ın çatalı tabağına indirirken şıngırdadı ve bekledi. doğaüstü bir sessizlikle. Gavriel ve Fenrys'in öğleden sonra nerede oldukları umurunda

değildi. Dorian, "Biraz kağıda ve bir haberciye ihtiyacım var" derken aslında onların yokluğuna minnettardı.

Kitap başlığı

Rolfe onları ve kadroyu üç saat sonra Deniz Ejderhası meyhanesine çağırdı.

Rowan son birkaç gündür ona korumayı öğretiyordu - ve Rolfe dördünü tavernanın üst katındaki salondan ofisine doğru götürürken Dorian kendi etrafına bir tane dikti.

Fikri sorunsuz bir şekilde ortaya çıkmıştı - mükemmel bir şekilde.

Rowan'ın öğle yemeğinden sonra postaladığı mektubun, daha sonra handa Dorian'a teslim edilen mektupla aynı olduğunu kimse fark etmemişti.

Ancak Rolfe'nin casusları, Dorian'ın kitabı okurken sergilediği şoku fark ettiler - aldığı her haber karşısında duyduğu dehşet, korku ve öfke. Rowan, forma sadıktı, aldığı habere adım attı ve hırladı. Koridoru yıkayan hizmetçinin, Rolfe'nin kendisinden çok şey kazanabileceği ya da her şeyini kaybedebileceği yönündeki savaşı değiştiren bilgilerden bahsettiklerine kulak misafiri olmasını sağladılar.

Ve şimdi, adamın ofisine doğru uzun adımlarla yürüyen Dorian, planının işe yarayacağı kadar yakından izlenmelerinin onu memnun edip etmediğini ya da sinirlerini bozduğunu anlayamadı. Gavriel ve Fenrys çok şükür soru sormadılar.

Soluk mavi ve altın rengi bir ceket giyen Korsan Lord, ofisinin meşe kapısının önünde durdu. Eldivenleri takılıydı, yüzü biraz bitkindi. Rolfe hiçbir haber olmadığını anladığında ifadesinin düzeleceğinden şüpheliydi - istese de istemese de bu toplantıyı yapacaktı.

Dorian, üç Fae erkeğini Rolfe'nin her nefesini, duruşunu değerlendirirken, bir seviye aşağıda yardımcı ve levazım ustasının seslerini dinlerken yakaladı. Üçü de zar zor algılanabilecek şekilde başını salladı. Müttefikler - en azından Rolfe onları duyana kadar.

Rolfe, "Bu, harcadığım zamana değse iyi olur," diye mırıldanarak kapının kilidini açtı ve ilerideki bekleyen loşluğa doğru yürüdü. Sonra öldü durdu.

Dorian, sulu ışıkta bile, Rolfe'nin masasında oturan, siyah kıyafetleri kirli, silahları parıldayan ve ayakları koyu renk ahşap yüzeye dayayan kadını mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Aelin Galathynius, elleri başının arkasında bağcıklı, hepsine sırıttı ve "Bu ofisten diğerinden çok daha fazla hoşlanıyorum Rolfe," dedi.

Görüntüler27Görüntüler

Rolfe bir hırıltı çıkarırken Dorian kıpırdamaya cesaret edemedi. Celaena Sardothien, benim bölgeme bir kez daha ayak basarsan hayatının sona ereceğini söylediğine dair belirgin bir anım var.

"Ah," dedi Aelin ellerini indirerek ama ayaklarını hala Rolfe'nin masasına dayalı bırakarak, "ama bunun neresi eğlenceli olabilir?"

Rowan onun yanında hala ölüm gibiydi. Aelin sonunda ayaklarını indirip ellerini masanın iki yanında gezdirirken, pürüzsüz ahşabı bir ödül atıymış gibi değerlendirirken, Aelin'in sırıtışı kedi gibi oldu. Başını Dorian'a doğru eğdi. "Merhaba, Majesteleri."

"Merhaba Celaena," dedi elinden geldiğince sakin bir şekilde, arkasındaki iki Fae erkeğinin onun gümbürdeyen kalbini duyabildiğinin gayet iyi farkındaydı. Rolfe başını ona doğru salladı.

Çünkü burada oturan Celaena'ydı - her ne amaçla olursa olsun, bu odadaki Celaena Sardothien'di.

Çenesini Rolfe'ye doğru salladı. "Daha iyi günler gördün ama filonun yarısının seni terk ettiğini düşünürsek, yeterince iyi göründüğünü söyleyebilirim."

"Sandalyemden kalk," dedi Rolfe fazla alçak sesle.

Aylin öyle bir şey yapmadı. Az önce Rowan'a baştan aşağı boğucu bir bakış attı. Rowan'ın ifadesi okunamaz halde kaldı, gözleri kararlı - neredeyse parlıyordu. Sonra Aelin, Rowan'a gizli bir gülümsemeyle, "Sen, bilmiyorum. Ama isterim."

Rowan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Maalesef piyasada değilim.”

"Yazık," dedi Aelin, Rolfe'nin masasında bir kase küçük zümrüt fark edince başını iki yana salladı. Yapma, yapma...

Aelin zümrütleri bir eliyle sildi ve kirpiklerinin altından Rowan'a bakarken onları topladı. "Seni bu kadar sadık kılmak için ender, şaşırtıcı bir güzellik olmalı."

Tanrılar hepsini korusun. Fenrys'in arkasından öksürdüğüne yemin edebilirdi.

Aelin, zümrütleri sanki bakır parçalarıymış gibi metal tabağa fırlattı, tek ses onların daldırılmasıydı. "Akıllı olmalı" - dalgın - "ve büyüleyici" - gevşek - "ve çok, çok yetenekli." Plunk, plunk, plunk zümrütlere gitti. Elinde kalan dört mücevheri inceledi. “Var olan en harika insan olmalı.”

Arkasından bir öksürük daha - bu sefer Gavriel'den. Ama Aelin, savaşçının ona "Gerçekten de öyle. Ve dahası."

"Hmmm," dedi Aelin, yaralı avucundaki zümrütleri ustaca bir kolaylıkla yuvarlayarak.

Rolfe homurdandı, "Ne. NS. Sen. Yapmak. Buraya."

Aelin zümrütleri tabaklarına boşalttı. "Eski bir dostla böyle konuşulur mu?"

Rolfe masaya doğru yürüdü ve Korsan Lord ellerini ahşap yüzeye dayadığında Rowan kısıtlamayla titredi. "Son duyduğumda,efendin öldü ve Loncayı astlarına sattın. Sen özgür bir kadınsın. Benim şehrimde ne yapıyorsun?”

Aelin onun deniz yeşili gözleriyle, Dorian'ın onun yetenek, kan ve macerayla mı doğup, yoksa bu şekilde mi geliştirildiğini merak ettiği bir saygısızlıkla karşılaştı. "Savaş geliyor, Rolfe. Seçeneklerimi tartmama izin yok mu? Ne yapmayı planladığını görmek istedim.”

Rolfe geniş omzunun üzerinden Dorian'a baktı. "Söylentilere göre bu sonbaharda senin Şampiyonunmuş. Bununla uğraşmak istiyor musun?”

Dorian sakince, "Celaena Sardothien'le kimsenin ilgilenmediğini göreceksin, Rolfe," dedi. Biri ondan kurtulur.”

Aelin'den bir gülümseme parladı. Rolfe gözlerini devirdi ve suikastçı kraliçeye, "Öyleyse plan ne? Endovier'den kurtulmak için bir pazarlık yaptın, Kralın Şampiyonu oldun ve şimdi o öldüğüne göre nasıl kâr edebileceğini görmek mi istiyorsun?"

Dorian irkilmemeye çalıştı. Ölü—babası kendi ellerinde ölmüştü.

"Zevklerimin nasıl çalıştığını biliyorsun," dedi Aelin. "Arobynn'in serveti ve Loncanın satışına rağmen... Savaş, işini akıllıca yapan insanlar için karlı bir zaman olabilir."

"Ve iki yüz köle uğruna altı gemimi batıran, ikisini çalan ve kasabamı yok eden on altı yaşındaki kendini beğenmiş velet nerede?"

Aelin'in gözlerinde Dorian'ın omurgasını ürperten bir gölge titredi. "Endovier'de bir yıl geçir, Rolfe ve farklı türde bir oyunun nasıl oynanacağını çabucak öğreniyorsun."

"Sana söylemiştim" -Rolfe sessiz bir kinle köpürdü- "bir gün bu kibirin bedelini ödeyeceksin."

Aelin'in gülümsemesi ölümcül oldu. "Gerçekten yaptım. Arobynn Hamel de öyle."

Rolfe gözlerini kırptı - sadece bir kez, sonra doğruldu. "Koltuğumdan kalk. Ve koluna soktuğun zümrüdü geri koy."

Aelin homurdandı ve parmaklarının bir parıltısıyla parmaklarının arasında bir zümrüt -Dorian'ın unuttuğu dördüncüsü- belirdi. "İyi. En azından yaşlılığında görme yeteneğin bozulmaz."

"Ve diğeri," dedi Rolfe sıkılı dişlerinin arasından.

Aylin tekrar gülümsedi. Sonra Rolfe'nin sandalyesine yaslandı, başını kaldırdı ve dilinin altında bir şekilde sakladığı zümrüdü tükürdü. Dorian, mücevherin havada düzgünce kavis yapmasını izledi.

Tek ses tabağın içine saplanmasıydı.

Dorian, Rowan'a baktı. Ama prensin gözlerinde neşe parlıyordu; zevk, gurur ve kaynayan şehvet. Dorian hızla bakışlarını kaçırdı.

Aelin Korsan Lord'a "Sana iki sorum var" dedi.

Rolfe'nin eli meçine doğru seğirdi. "Soru sormak için acele edecek durumda değilsin."

"Değil mi? Ne de olsa sana iki buçuk yıl önce bir söz verdim. İmzaladığın bir tane."

Rolfe hırladı.

Aelin çenesini yumruğuna dayadı. “O talihsiz günden beri, gemilerinizden herhangi biri satın aldınız mı, takas ettiniz mi veya köle taşıdınız mı?”

"Numara."

Memnun küçük bir baş sallama. “Ve onlara burada sığınak sağladın mı?”

"Yolumuzdan çıkmadık, ama biri gelirse, evet." Her kelime bir öncekinden daha sıkıydı, bir yay ileri fırlayıp kraliçeyi boğmak üzereydi. Dorian, adamın ondan etkilenecek kadar aptal olmaması için dua etti. Rowan her nefesini izlerken değil.

"İyi ve iyi," dedi Aelin. "Çok akıllısın, bana yalan söyleme. Bu sabah depolarınıza bakmak, pazarlarda araştırmak için geldiğimde kendime üstlendiğim gibi. Sonra buraya geldim..." Ellerini masanın üzerindeki kağıt ve kitaplarda gezdirdi. "Defterlerini kendim görmek için." Parmağını çeşitli sütunlar ve sayılar içeren bir sayfada aşağı sürükledi. “Tekstil, baharat, porselen yemek takımları, pirinçgüney kıtası ve çeşitli kaçak mallar, ama … köle yok. Etkilendiğimi söylemeliyim. Hem sözünüze riayet etmenize hem de kapsamlı kayıt tutmanıza."

Düşük bir hırıltı. "Dublörün bana neye mal olduğunu biliyor musun?"

Aelin gözlerini duvardaki bir parşömene, çeşitli hançerlere, kılıçlara ve hatta içine yerleştirilmiş makaslara doğru çevirdi - görünüşe göre Rolfe için hedef talimi. “Eh, işte, ödenmemiş bıraktığım çubuk sekmesi…” dedi, gerçekten de öğelerin bir listesi olan belge hakkında ve - aman tanrım, bu çok büyük bir paraydı.

Rolfe Rowan, Fenrys ve Gavriel'e döndü. "Bu savaşta benim yardımımı mı istiyorsun? İşte maliyet. Onu öldürmek. Şimdi. O halde gemilerim ve adamlarım sizindir.”

Aelin ayağa kalkarken Fenrys'in kara gözleri parladı ama Rolfe'de değil. Siyah kıyafetleri seyahat yıpranmıştı, altın rengi saçları gri ışıkta parlıyordu. Ve profesyonel katillerin olduğu bir odada bile, havadan aslan payını aldı. "Ah, yapacaklarını sanmıyorum," dedi. "Ya da olabilir."

Rolfe ona döndü. "Fae savaşçıları karşısında o kadar yetenekli olmadığını göreceksin."

Masanın önündeki sandalyelerden birini işaret etti. "Oturmak isteyebilirsin."

"Defol git-"

Aelin alçak bir ıslık çaldı. “Size, eşsiz, güzel ve kesinlikle ve her yönüyle kusursuz Terrasen Kraliçesi Kaptan Rolfe'yi tanıtmama izin verin.”

Dorian'ın kaşları çatıldı. Ama ayak sesleri duyuldu ve sonra...

Aelin Galathynius eşit derecede eskimiş ve kirden oluşan koyu yeşil bir tunik giymiş, altın rengi saçları çözülmüş, turkuaz-altın rengi gözleri gülerek, o gevşek çeneli bir Rolfe'nin yanından geçip tahtaya tünemiş, gerçekten de odaya girerken erkekler kıpırdandılar. Aelin'in koltuğunun kolu.

Dorian söyleyemedi - bir Fae'nin koku alma duyusu olmadan söyleyemezdi.

"Ne - bu ne şeytanlık," diye tısladı Rolfe, tek bir adım atarak.

Aelin ve Aelin birbirlerine baktılar. Siyahlı olan yeni gelene sırıttı. "Ah, harikasın, değil mi?"

Yeşilli olan gülümsedi, ama tüm zevkine, tüm kötü yaramazlığına... Daha yumuşak bir gülümsemeydi, hırlamaya, dişlerini göstermeye ve iğrenç, havalı şeyler söylemeye belki de daha az alışmış bir ağızla yapılmıştı. O zaman Lysandra.

İki kraliçe, Rolfe ile karşı karşıya geldi.

"Aelin Galathynius'un ikizi yoktu," diye hırladı, bir eli kılıcında.

Siyahlı Aelin - başından beri onların arasında olan gerçek Aelin - gözlerini devirdi. "Ah, Rolfe. Eğlencemi mahvediyorsun. Tabii ki ikizim yok.”

Çenesini Lysandra'ya doğru salladı ve değiştiricinin eti parlayıp eridi, saçları ağır, düz koyu bukleler haline geldi, teni güneşte öpüldü, yukarı kalkık gözleri çarpıcı bir yeşil oldu.

Rolfe telaşla havladı ve sendeleyerek geri çekildi - Fae savaşçısı gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ileri adım atarken sadece Fenrys'in onu omzuna koyarak sabitleyebilmesi için. "Bir değiştirici," diye nefes aldı Fenrys.

Aelin ve Lysandra, savaşçıya, daha küçük adamların kaçmasına neden olacak etkilenmemiş bir bakış attı.

Gavriel'in sakin yüzü bile şekil değiştireni görünce gevşedi - yutarken dövmeleri sallanıyordu. Aedion'un babası. Ve eğer Aedion burada, Aelin ile birlikteyse...

"Kadronun orada olduğunu görmek ne kadar ilgimi çekse de," dedi Aelin, "Onun Korsanlığına benim söylediğim kişi olduğumu doğrular mısın ve daha acil konulara geçebiliriz?"

Rolfe'nin yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti ve onların gerçekten önlerinde kimin oturduğunu bildiklerini fark etti.

Dorian, “O, Aelin Galathynius. Ve Celaena Sardothien."

Ama Rolfe, dış taraf Fenrys ve Gavriel'e döndü. Gavriel başını salladı, Fenrys'in gözleri şimdi kraliçeye dikildi. "O olduğunu söylediği kişidir."

Rolfe, Aelin'e döndü, ama vites değiştirici ona mumlu bir tüp verirken kraliçe Lysandra'ya kaşlarını çattı. "Saçlarını kısaltmışsın."

Lysandra köprücük kemiğine dokunan saçlarını okşayarak, "Saçını o kadar uzun süre dene ve bir günden fazla dayanıp dayanmadığını gör," dedi.

Rolfe onlara baktı. Aelin arkadaşına sırıttı ve Korsan Lord'la yüzleşti.

"O halde Rolfe," dedi kraliçe, tüpü elden ele savurarak, "davama yardım etmeyi reddetmenle ilgili şu küçük işini konuşalım."

Görüntüler28Görüntüler

Rolfe ofisinin sağ tarafındaki büyük masayı işaret ederken Aelin Galathynius kendini beğenmişliğini bastırma zahmetine girmedi - bir zamanlar onu ve Sam'i tanıştırdığı boktan ofisten çok daha büyüktü.

Rowan bir eli dirseğinde, yanına gelmeden önce, belirlenmiş koltuğuna doğru bir adım atmayı başardı.

Fae yumuşaklığıyla fısıldamak için eğilirken, yüzü - aman tanrım, o sert, boyun eğmez yüzünü özlemişti - gergindi, "Kadro, Maeve'den beri onları Lorcan'a götürmesi şartıyla bizimle çalışıyor. onu öldürmeleri için gönderdi. Nerede olduğunu açıklamayı reddettim. Adarlan'ın filosunun çoğu, Melisande ile limanlarını kullanmak için yaptığı bazı kötü anlaşmalar sayesinde Oro Körfezi'nde ve Maeve'nin kendi donanması Eyllwe'ye yelken açıyor - saldırı mı yoksa yardım mı için bilmiyoruz.

Onları mutlak bir cehennemin beklediğini ve Maeve'nin donanmasıyla ilgili bilgilerin doğru olduğunu bilmek güzeldi. Ama sonra Rowan ekledi, "Ve seni cehennem gibi özledim."

Ona söylediklerine rağmen gülümsedi ve ona bakmak için geri çekildi. El değmemiş, zarar görmemiş.

Umduğundan daha fazlasıydı. Verdiği haberlere rağmen.

Aelin kimin izlediğini pek umursamadığına karar verdi ve parmak uçlarında yükselip ağzını onunkine sürttü. Bugün onun kokusunun izini bırakmaması, onun algılaması için tüm zekasını ve yeteneklerini gerektirmişti - ve yüzündeki şok edici zevk buna kesinlikle değmişti.

O geri çekilirken Rowan'ın kolundaki eli sıkılaştı. "Bu duygu, Prens," diye mırıldandı, "karşılıklı."

Diğerleri onları izlememek için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı - hâlâ köpürmekte olan Rolfe dışında.

"Oh, bu kadar somurtkan görünme, Kaptan," dedi Rowan'dan uzaklaşıp Rolfe'nin karşısındaki koltuğa geçerek. "Benden nefret ediyorsun, ben senden nefret ediyorum, ikimiz de meşgul, derebey imparatorluklar tarafından ne yapmamız gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyoruz - bu mükemmel bir eşleşme."

Rolfe tükürdü, “Uğruna çalıştığım her şeyi neredeyse mahvettin. Gümüş diliniz ve küstahlığınız bunu atlatmanıza yetmeyecektir.”

Sırf bunun için gülümsedi ve dilini çıkardı. Gerçek değil - ama havada bir yılan gibi kıvrılan gümüş ateşten çatallı bir dil.

Fenrys karanlık bir kahkahayla boğuldu. Onu görmezden geldi. Onların varlığıyla daha sonra ilgilenecekti. Aedion'u şu anda ondan iki koltuk aşağıda oturan, ona sanki on başı varmış gibi aval aval bakan babasına rastlamadan önce uyarabilmek için dua etti.

Tanrılar, ifadesi bile Aedion'unki gibiydi. Bu baharın Wendlyn'de olduğunu nasıl fark etmemişti? Aedion onu en son gördüğünde bir erkekti - ama bir erkek olarak... Gavriel'in ölümsüzlüğüyle aynı yaşta bile görünüyorlardı. Birçok yönden farklı, ama bu bakış… o bir yansımaydı.

Rolfe gülmüyordu. "Ateşle oynayan bir kraliçe, sağlam bir müttefik değildir."

"Ve adamları ilk bağlılık testinde onu terk eden bir korsan, boktan bir deniz komutanı olur, ama ben burada, bu masadayım."

"Dikkat et kızım. Benim sana ihtiyacımdan daha çok senin bana ihtiyacın var."

"Yapar mıyım?" Bir dans - hepsi buydu. Bu korkunç adaya ayak basmadan çok önce, bu bir danstı ve şimdi ikinci hareketine girecekti. Murtaugh'un mühürlü tavsiye mektubunu aralarındaki masaya koydu. "Bana göre, altın bende ve seni adi bir suçludan saygın, köklü bir iş adamına yükseltecek güce sahibim. Fenharrow bu adaların kime ait olduğu konusunda tartışabilir, ama… Ya desteğimi arkanıza atarsam? Ya seni Korsan Lordu değil de Korsan Kralı yaparsam?"

"Ve kim on dokuz yaşındaki bir prensesin sözünü doğrulayabilir?"

Çenesini mumla kapatılmış tüpe doğru salladı. “Murtaugh Allsbrook yapardı. Sana bu konuda güzel, uzun bir mektup yazdı.”

Rolfe tüpü aldı, inceledi ve düzgün bir yay çizerek çöp kutusuna attı. Gürültü ofiste yankılandı.

"Ve yapardım," dedi Dorian, Aelin görmezden gelinen mektuba hırlayamadan öne doğru eğilerek. "Bu savaşı biz kazandık ve bu kıtadaki en büyük iki krallığa sahipsiniz ve sizi tüm Korsanların tartışmasız Kralı ilan ediyor. Kafatası Körfezi ve Ölü Adalar, insanlarınız için bir saklanma yeri değil, uygun bir yuva haline gelir. Yeni bir krallık."

Rolfe alçak bir kahkaha attı. "Genç idealistlerin ve hayalperestlerin konuşması."

"Dünya," dedi Aelin, "rüya görenler tarafından kurtarılacak ve yeniden kurulacak, Rolfe."

“Dünya, bunun için kanlarını dökecek olan savaşçılar ve kadınlar tarafından kurtarılacak. Boş vaatler ve yaldızlı hayaller için değil.”

Aelin ellerini masaya koydu. "Belki. Ama bu savaşı kazanırsak, yeni bir dünya, özgür bir dünya olacak. Sana, bayrağım altında yürüyecek herkese sözüm budur. Daha iyi bir dunya. Ve oradaki yerinizin neresi olacağına karar vermek zorunda kalacaksınız.”

“Bu, hala nasıl olduğunu bilmeyen küçük bir kızın vaadidir. dünya gerçekten çalışıyor,” dedi Rolfe. “Düzeyi korumak, işleri işler ve kârlı tutmak için ustalara ihtiyaç vardır. Onu altüst etmek isteyenler için sonu iyi olmayacak.”

Aelin mırladı, “Altın mı istiyorsun, Rolfe? bir başlık ister misin? Şan mı, kadın mı yoksa toprak mı istiyorsun? Yoksa seni harekete geçiren sadece kana susamışlığın mı?" Eldivenli ellerine anlamlı bir bakış attı. “Haritanın maliyeti neydi? Bu fedakarlığın yapılması gerekiyorsa nihai hedef neydi?”

"Aelin Galathynius, benim kendime ulaşamayacağım hiçbir şey öneremez ya da söyleyemezsin." Sinsi bir gülümseme. "Eğer bana elini uzatmayı ve beni topraklarının kralı yapmayı planlamıyorsan... ki bu ilginç bir teklif olabilir."

Piç. Kendine hizmet eden, korkunç piç. Onu Rowan'la görmüştü. Rowan'ın gözlerindeki ölüm, ikisinin de oturduğu dinginlikte içiyordu.

"Yanlış ata teklif vermişsin gibi görünüyor," diye mırıldandı Rolfe. Gözlerini Dorian'a çevirdi. "Ne haber aldın?"

Ama o yanlış at sorunsuz bir şekilde araya girdi, "Yoktu. Ama Ocean Rose'daki casuslarınızın kesinlikle işlerini yaptıklarını bilmekten memnun olacaksınız. Ve Majesteleri oldukça başarılı bir aktör." Aelin kahkahasını tuttu.

Rolfe'nin yüzü karardı. "Ofisimden çık."

Dorian soğuk bir tavırla, "Küçük bir kin için bizimle ittifak kurmayı reddeder misiniz?" dedi.

Aylin kıkırdadı. “Zavallı şehrini mahvetmeye ve 'küçük bir kin' göndermeye pek demezdim.”

Rolfe dişlerini parlayarak, "Bu adadan çıkmak için iki gününüz var," dedi. "Bundan sonra, iki buçuk yıl önceki sözüm hala geçerli." Arkadaşlarına bir alay. "... hayvanat bahçeni yanına al."

Duman ağzında kıvrıldı. Tartışmayı bekliyordu, ama... Yeniden bir araya gelme zamanıydı - Rowan ve Dorian'ın ne yaptığını görme ve sonraki adımları planlama zamanı.

Rolfe şimdilik dansı yarım bıraktığını düşünsün.

Aelin, sırtında ve yanında bir kas duvarı olan dar koridora çarptı ve başka bir ikilemle karşı karşıya kaldı: Aedion.

Düşmanca güçler olup olmadığını kontrol etmek için hanın dışında aylak aylak aylak aylak dolaşıyormuş. Ona doğru koşarsa, onu uzun süredir kayıp, tamamen habersiz babasıyla yüz yüze getirirdi.

Gavriel arkasından, "O nerede?" dediğinde Aelin koridorun üç basamağını da indi.

Yavaşça arkasına baktı. Savaşçının bronz yüzü gergindi, gözleri keder ve çelikle doluydu.

Sırıttı. "Eğer tatlıdan bahsediyorsan, sevgilim Lorcan-"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Rowan aralarında bir adım attı ama sert yüzü hiçbir şey vermedi. Fenrys salona girerek Rolfe'nin ofis kapısını kapattı ve onları karanlık bir eğlenceyle izledi. Oh, Rowan ona onun hakkında çok şey anlatmıştı. Kadınların ve erkeklerin sahip olmak için öldüreceği bir yüz ve vücut. Maeve'in ona yaptırdıklarını, ikizi için neler verdiğini.

Ama Aelin dişini emdi ve Gavriel'e, "Daha iyi soru 'O kim?' değil mi?" dedi.

Gavriel gülümsemedi. Hareket etmedi. Kendine zaman kazan, Aedion zamanı satın al…

Aelin, “Onunla ne zaman, nerede ve nasıl tanışacağınıza karar veremezsiniz” dedi.

"O benim lanet olası oğlum. Sanırım yapıyorum."

Aylin omuz silkti. "Ona böyle demene izin verilip verilmeyeceğine bile karar veremiyorsun."

O kahverengi gözler parladı; dövmeli eller yumruk şeklinde kıvrıldı. Ama Rowan, "Gavriel, seni ondan alıkoymak niyetinde değil," dedi.

"Bana oğlumun nerede olduğunu söyle. Şimdi."

Ah - işte oradaydı. Aslan yüzü. Orduları deviren, ünü kışı geçiren askerleri ürperten savaşçı. Kimin düşmüş savaşçıları onun her yerine dövülmüştü.

Ama Aelin tırnaklarını karıştırdı, ardından arkasındaki artık boş olan salona kaşlarını çattı. "Cehennem, nereye gittiğini bilsem."

Gözlerini kırptılar, sonra Lysandra'nın bir zamanlar bulunduğu yeri görünce başladılar. Açık pencereden uçarak, kayarak ya da sürünerek kaybolduğu yere. Aedion'u uzaklaştırmak için.

Aelin az önce Gavriel'e düz ve soğuk bir sesle, "Bana asla emir verme," dedi.

Kitap başlığı

Aedion ve Lysandra çoktan Ocean Rose'da bekliyorlardı ve güzel avluya girdiklerinde Aelin, Rowan'ın savaşçı sefaleti seçmediğine şaşırdığını söylemek için enerjisini zorlukla yukarı çekti.

Birkaç adım geride olan Dorian sessizce güldü - ki bu iyiydi, diye düşündü. İyi ki gülüyordu. Onu son görüşü değildi.

Ve kendi kendine gülmeyeli haftalar olmuştu, o ağırlık kaldırmayı bunu yapacak kadar uzun süre hissetmişti.

Rowan'a kendisiyle yukarıda buluşmasını söyleyen bir bakış attı ve avlunun ortasında durdu. Onun niyetini hisseden Dorian da durakladı.

Akşam havası tatlı meyveler ve tırmanan çiçeklerle ağırlaştı, ortadaki çeşme usulca gurulduyordu. Hanın sahibinin Kızıl Çöl'den gelip gelmediğini merak etti - Sessiz Suikastçıların Kalesi'nde su, taş ve yeşillik kullanımını görüp görmediklerini.

Ama Aelin Dorian'a mırıldandı, “Özür dilerim. Rifthold hakkında.”

Kralın yaz bronzlaşmış yüzü gerildi. "Yardım için teşekkürler."

Aylin omuz silkti. "Rowan her zaman gösteriş yapmak için bir bahane arar. Dramatik kurtarmalar, donuk, ölümsüz yaşamında ona bir amaç ve tatmin sağlıyor."

Üstlerindeki açık balkon kapılarından sivri, Rowan'ın duyduğunu ve yalnız olduklarında bu küçük espriyi unutmayacağını bildirecek kadar keskin bir öksürük vardı.

Gülümsemesini tuttu. Rowan ve Dorian'ın buraya yürüyüşleri sırasında rahat, saygılı bir sükûnetin akmasının sürpriz ve sevindirici olduğunu düşündü.

Krala onunla devam etmesini işaret etti ve Rolfe'nin binada kaç casus çalıştırdığının farkında olarak sessizce, "Görünüşe göre birkaç saçma kağıt parçası sayesinde şu anda sen ve ben taçsızız," dedi.

Dorian gülümsemesine karşılık vermedi. İkinci kata çıkarken merdivenler altlarında gıcırdıyordu. Dorian'ın "Belki de bu iyi bir şeydir" dediği odaya neredeyse gelmişlerdi.

Ağzını açıp kapadı - ve bir kez olsun sessiz kalmayı seçti, odaya girerken başını biraz salladı.

Toplantıları sessiz ve kapsamlıydı. Rowan ve Dorian başlarına gelenleri ayrıntılı bir şekilde ortaya koydular, Aedion cadıların sayısını, zırhlarını, nasıl uçtuklarını, hangi formasyonları kullandıklarını bulmaya çalıştı. Kimin komuta ettiğine bakmaksızın, Zehir'i besleyecek, kuzey savunmalarını güçlendirecek her şey. Bütün bu parçaları alıp direnişlerini inşa edecek olan Kuzey'in generali. Ama Demirdişler lejyonunun şehri ele geçirmesindeki büyük kolaylık...

"Manon Karagaga," diye düşündü Aedion, "onu döndürmesini sağlayabilirsek, değerli bir müttefik olabilir."

Aelin, Rowan'ın omzuna baktı; burada hafif bir yara izi, giysilerinin altındaki altın teni gölgeliyordu.

"Belki de Manon'u akrabalarına düşman etmek cadılar arasında bir iç savaşı ateşler," dedi. "Belki de bizi onları öldürme görevinden kurtarırlar ve sadece birbirlerini yok ederler."

Dorian sandalyesinde doğruldu, ama gözlerinde sadece soğuk bir hesaplama dönüp duruyordu, "Ama istedikleri ne? Başımızın ötesinde, yani. Neden Erawan'la müttefiksin ki?"

Ardından hepsi, Aelin'in boğazının dibindeki yara izleriyle dolu ince kolyeye baktı - kokunun onu kalıcı olarak bir Cadı Katili olarak gösterdiği yer. Baba Sarıbacaklılar bu kış bu ittifak için kaleyi ziyaret etmişti ama başka bir şey var mıydı?

Aelin, "Bunun nedenlerini ve nasıllarını daha sonra düşünebiliriz," dedi. "Cadılardan biriyle karşılaşırsak, onları canlı yakalarız. Bazı soruların yanıtlanmasını istiyorum."

Sonra Ilium'da tanık olduklarını anlattı. Brannon'un ona verdiği emir: Kilidi Bul. O ve küçük arayışı sıraya girebilir.

O gece biberli yengeç ve baharatlı pirinçle yemek yerken, bunun hiç bitmediğini düşündü. Bu yük, bu tehditler.

Erawan bunu onlarca yıldır planlıyordu. Belki yüzyıllardır uyurken bütün bunları planlamıştı. Ve ona, onu durdurmanın bir yolunu bulması için uzun zaman önce ölmüş kraliyetlerin belirsiz emirlerinden başka bir şey verilmeyecekti, ona karşı bir güç toplamak için tanrıların laneti aylardan başka bir şey verilmeyecekti.

Brannon'un güneybatı yarımadasındaki Taş Bataklıklar'a gitmesini emrettiği anda Maeve'nin Eyllwe'ye yelken açmasının bir tesadüf olduğundan şüpheliydi. Ya da tanrıların kahrolası Morath filosunun Oro Körfezi'nde çömeldiğini - tam diğer tarafında.

Yeterince zaman yoktu, yapması gerekeni yapmak, işleri düzeltmek için yeterli zaman yoktu.

Ama … küçük adımlar.

Uğraşması gereken Rolfe vardı. Halkının ittifakını güvence altına almak gibi küçük bir mesele. Ve yine de, o Kilidi bulmasına yardım etmesi için onu ikna etmesi gereken harita.

Ama önce... en iyisi o cehennem haritasının gerçekten işe yaradığından emin olmak.

Görüntüler29Görüntüler

Bu saatte sokaklarda oyalanan çok fazla hayvan, yanlış türden ilgiyi çekerdi.

Ama Aedion yine de vites değiştirenin buna kıyasla kürk ya da tüy giymiş olmasını diledi.

Kumral saçlı ve yeşil gözlü genç bir kadın olarak gözleri ağrıdığından değil. Bu renkle kuzey Terrasen'in sevimli dağ kızlarından birine benzetilebilirdi. Bir ara sokakta beklerken Lysandra'nın olması gereken kişi oydu. O da kim olmalıydı.

Lysandra tuğla duvara yaslandı, bir ayağı kremsi beyaz bir uyluk ortaya çıkarmak için duvara dayadı. Ve elini başının yanındaki duvara dayamış olan Aedion, saat başı bir müşteriden fazlası değildi.

Ara sokaktan ses gelmiyor, çürük, atılmış meyveleri kazıyan fareler. Skull's Bay, Korsan Lorduna kadar tam olarak beklediği bok çukuruydu.

Aelin'in bulması emredilen Kilidin tek haritasını farkında olmadan elinde tutan kişi. Aedion bunun çalamayacakları bir harita olduğundan şikayet ettiğinde, bu planı öneren Rowan olmuştu. Tuzak kurmak. Her neyse.

Lysandra'nın solgun boğazında sallanan narin altın zincire baktı, boyunu korsesinin önünden aşağıya, Orynth Tılsımı'nın şimdi altında gizlendiği yere kadar takip etti.

“Manzaraya hayran mısınız?”

Aedion, göğüslerinin cömert şişkinliğinden gözlerini kaldırdı. "Üzgünüm."

Ama değiştirici bir şekilde kafasında dönen düşünceleri gördü. “Bunun işe yaramayacağını mı düşünüyorsun?”

"Bence bu adada pek çok değerli şey var - Rolfe neden bunun peşinden gitmek istesin ki?" Fırtınalar, düşmanlar ve hazine - haritanın gösterdiği buydu. Ve o ve Lysandra ilk ikisi olmadığı için... Rolfe'nin ellerine yazılan o haritada sadece bir kişi görünebilecekti.

Rowan, Rolfe'nin muskayı peşinden gidecek kadar ilginç bulacağını iddia etti.

Rowan ve Aelin'in bir şey söyleme ve tamamen başka bir şey kastetme eğilimi var. Aedion burnundan bir nefes verdi. "Zaten bir saattir buradayız."

Kumral kaşını kaldırdı. "Olman gereken başka bir yer var mı?"

"Yorgunsun."

"Hepimiz yorgunuz," dedi sert bir şekilde.

Ağzını kapattı, henüz kafasının koparılmasını istemiyordu.

Her vardiya Lysandra'dan bir şeyler aldı. Değişiklik ne kadar büyük olursa, hayvan ne kadar büyükse, maliyet de o kadar yüksek olur. Aedion, onun birkaç dakika içinde kelebekten yaban arısına, sinekkuşundan yarasaya dönüştüğüne tanık olmuştu. Ama insandan hayalet leopara, ayıya, geyiğe ya da ata giderken,Bir zamanlar göstermişti, vardiyalar arasında daha uzun sürmüştü, sihrin o boyuta gelmek için gücü toplaması, bedeni tüm doğal gücüyle doldurması gerekiyordu.

İki notalı bir düdükle vurgulanan sıradan ayak sesleri duyuldu. Lysandra'nın nefesi bu sesle çenesine değdi. Ancak Aedion bu adımlar yaklaştıkça hafifçe kaskatı kesildi ve kendisini büyük düşmanının oğluna bakarken buldu. Kral, şimdi.

Ama yine de nefret ettiği, alay ettiği, yıllarca küçük parçalara ayırmayı tartıştığı bir yüz. Birkaç mevsim önce partilerde sarhoşken gördüğü bir yüz; isimlerini öğrenmeye hiç zahmet etmediği kadınların boyunlarına gömülü gördüğü bir yüz; zindan hücresinde onunla alay eden bir yüz.

O yüz şimdi kapüşonluydu ve tüm dünyaya, Aedion onunla işini bitirdikten sonra Lysandra'nın hizmetlerini sorgulamak için buradaymış gibi görünüyordu. General dişlerini sıktı. "Ne?"

Dorian, malları inceliyormuş gibi Lysandra'ya baktı ve Aedion sertleşme dürtüsüyle savaştı. Rowan, herhangi bir gelişme olup olmadığını görmek için beni gönderdi. Prens ve Aelin hana geri dönmüş, yemek odasında içmişler - burada Rolfe'nin casusluk yapan tüm gözlerinin görebileceği ve bildirebileceği bir yer. Dorian vites koluna bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Ve yukarıdaki tanrılar - gerçekten herhangi bir insan biçimini alabilirsin."

Lysandra omuz silkti, saygısız sokak fahişesi ücretini tartışıyordu. "Düşündüğün kadar ilginç değil. Bir bitki olup olamayacağımı görmek isterim. Ya da biraz rüzgar."

"Bunu yapabilir misin?"

"Elbette yapabilir," dedi Aedion, duvarı itip kollarını kavuşturarak.

"Hayır," dedi Lysandra, Aedion'a bir bakış atarak. "Ve rapor edilecek bir şey yok. Rolfe ya da adamlarının kokusu bile yok."

Dorian başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. Sessizlik.

Lysandra onu ustaca tekmelerken Aedion'un ayak bileği acıyla havladı.

Kaşlarını çatarak krala, "Demek sen ve Whitethorn birbirinizi öldürmediniz," dedi.

Dorian'ın kaşları çatıldı. “Hayatımı kurtardı, bunu yapmak için neredeyse kendini yaktı. Neden minnettar olmaktan başka bir şey olayım ki?” Lysandra, Aedion'a kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdi.

Ama kral ona, "Babanı görecek misin?" diye sordu.

Aedion kıkırdadı. Karar vermekten kaçınmak için bu geceki girişimlerinden memnundu. Aelin konuyu açmamıştı ve erkekle karşılaşma riskine girse bile buraya gelmekten memnundu.

"Elbette onu göreceğim," dedi Aedion sıkıca. Lysandra'nın ay beyazı yüzü sakindi, onu izlerken sabitti, erkekleri dinlemek üzere eğitilmiş, asla şaşkınlık göstermemek üzere eğitilmiş bir kadının yüzü...

Eski haline, şimdi canlandırdığına içerlemiyordu, sadece çocuğun büyüyüp gelişeceği güzelliği gören ve onu o geneleve götüren canavarlara içerliyordu. Aelin ona Arobynn'in sevdiği adama yaptıklarını anlatmıştı. Değiştiricinin gülümseyebilmesi bir mucizeydi.

Aedion çenesini Dorian'a doğru salladı. "Git Aelin ve Rowan'a havada asılı kalmalarına ihtiyacımız olmadığını söyle. Kendi başımıza idare edebiliriz.”

Dorian kaskatı kesildi, ancak hoşnutsuz bir müstakbel müşteriden farksız bir şekilde ara sokaktan geri çekildi.

Lysandra elini Aedion'un göğsüne bastırdı ve tısladı, "Bu adam yeterince dayandı, Aedion. Biraz nezaket seni öldürmez.”

"Aelin'i bıçakladı. Onu benim kadar tanısaydın, yaltaklanmaya bu kadar istekli olmazdın..."

"Kimse senden ona yaltaklanmanı beklemiyor. Ama kibar bir söz, biraz saygı..."

Gözlerini devirdi. "Sesini azalt."

Yaptı ama devam etti, “Köleydi; aylarca işkence gördü. Sadece babası tarafından değil, içindeki o şey tarafından. İhlal edildi ve Aelin'i kendi isteği dışında bıçakladığın için bağışlayamasan bile, o zaman bunun için biraz merhamet etmeye çalış.” Aedion'un kalbi, yüzündeki öfke ve acı karşısında tekledi. Ve kullandığı o kelime...

Sertçe yutkunarak arkalarındaki sokağı kontrol etti. Taşıdıkları hazineyi arayan kimseden iz yok. "Dorian'ı pervasız, kibirli biri olarak tanıyordum..."

“Kraliçenizi de aynı şekilde tanıyordum. O zamanlar çocuktuk. Kim olmak istediğimizi anlamak için hata yapmamıza izin verilir. Aelin'e kabul hediyesi olarak izin verirsen..."

“Aelin kadar kibirli ve kibirli olması umurumda değil, aklını alan bir iblisin kölesi olması umurumda değil. Ona bakıyorum ve ailemin katledildiğini görüyorum, nehre giden o izleri görüyorum ve Quinn'in bana Aelin'in boğulduğunu ve öldüğünü söylediğini duyuyorum." Nefesi düzensizdi ve boğazı yanıyordu ama bunu görmezden geldi.

Lysandra, "Aelin onu affetti. Aelin bir kez bile ona karşı kullanmadı.”

Aedion ona hırladı. Lysandra hemen geri hırladı ve bakışlarını yatak odaları için eğitilmemiş veya yapılmamış, ancak alttaki gerçek yüzle - vahşi, kırılmamış ve boyun eğmez olarak tuttu. Hangi vücudu giydiği önemli değil, o, Staghorns'un verdiği formdu, Oakwald'ın kalbiydi.

Aedion boğuk bir sesle, "Deneyeceğim," dedi.

"Daha çok dene. Daha iyisini dene.”

Aedion avucunu tekrar duvara dayadı ve onun yüzüne öfkeyle bakmak için eğildi. Bir santim vermedi. “Mahkememizde bir düzen ve rütbe var hanımefendi ve en son kontrol ettiğimde üç numara değildiniz. Bana emir vermiyorsun."

"Bu bir savaş alanı değil," diye tısladı Lysandra. “Herhangi bir rütbe formalitedir. Ve en son kontrol ettiğimde..." Göğsünü göğüslerinin arasından dürttü ve bir pençenin ucunun elbisesinin altındaki deriyi deldiğine yemin edebilirdi. “Yanlıştan saklanmak için rütbeyi zorlayacak kadar acınası değildin.”

Kanı parladı ve titredi. Aedion, şimdi öfkeyle incelmiş ağzının şehvetli kıvrımlarına bakarken buldu kendini.

Gözlerindeki öfke soldu ve parmağını geri çekerken sanki yanmış gibi, onun yerine yüzünü dolduran panikle donup kaldı. Bok. Bok-

Lysandra bir adım geri çekildi, hesaplanmış bir hareketten başka bir şey olamayacak kadar rahattı. Ama Aedion denedi - onun iyiliği için, onun ağzını düşünmeyi bırakmaya çalıştı -

"Gerçekten babanla tanışmak istiyor musun?" diye sakince sordu. Çok sakin.

Sertçe yutkunarak başını salladı. Çok erken - uzun bir süre bir erkeğin dokunuşunu istemezdi. Belki sonsuza kadar. Ve o istemeden onu içine iterse lanetlenecekti. Ve yukarıdaki tanrılar, eğer Lysandra herhangi bir erkeğe böyle ilgiyle baksaydı... onun adına sevinirdi. Kendi seçtiğine sevindim, seçtiği kişi o olmasa bile...

"Ben..." Aedion yutkunarak onun ne istediğini hatırlamaya çalıştı. Onun babası. Doğru. "Beni görmek mi istedi?" sormak için düşünebildiği tek şey buydu.

Başını yana eğdi, hareket o kadar kedicikti ki, o hayalet leoparın kürkünde çok fazla zaman geçirip geçirmediğini merak etti. "Aelin nerede ve kim olduğunu söylemeyi reddettiğinde neredeyse kafasını ısırıyordu." Damarlarına buz doldu. Babası ona kaba davranmış olsaydı - "Ama anladım ki," dedi Lysandra gerilirken çabucak, "onu görmemeyi seçersen isteklerine saygı duyacak türden bir erkek. Yine de bu küçük kasabada, tuttuğumuz şirketle… bu imkansız olabilir."

"Onu bize yardım etmeye ikna edebileceğini de anladın mı? Beni bilmek?"

"Aelin'in bunu senden isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi Lysandra, elini hâlâ başının yanında kenetlenmiş olan koluna koyarak.

"Ona ne diyeceğim?" diye mırıldandı Aedion. "Onun hakkında pek çok hikaye duydum - Doranelle Aslanı. O lanet olası bir beyaz şövalye. Çoğu kişinin Adarlan'ın Fahişesi dediği bir oğlu onaylayacağını sanmıyorum." Dilini şaklattı ama Aedion bir bakışla onu tuttu. "Sen ne yapardın?"

"Bu soruya cevap veremem. Benim öz babam..." Başını salladı.Bunu biliyordu - annesini terk eden ya da hamile olduğunu bile bilmeyen değişen baba. Ve sonra mirasını keşfettiğinde Lysandra'yı sokağa atan anne. "Aedion, ne yapmak istiyorsun? Bizim için değil, Terrasen için değil, sizin için."

Başını biraz eğdi, yine yan yan sessiz sokağa baktı. "Bütün hayatım… ne istediğimle ilgili değildi. Bunları nasıl seçeceğimi bilmiyorum."

Hayır, beş yaşında Terrasen'e geldiği andan itibaren eğitilmişti - yolu seçilmişti. Ve Terrasen, Adarlan'ın meşaleleri altında yandığında, kaderinin tasmasını başka bir el kavramıştı. Şimdi bile onlara karşı savaş varken... Kendisi için gerçekten bir şey istememiş miydi? Tek istediği kan yemini etmekti. Ve Aelin bunu Rowan'a vermişti. Bunun için ona içerlemiyordu, artık değil, ama... Bu kadar az şey istediğini fark etmemişti.

Lysandra sessizce, "Biliyorum," dedi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Başını kaldırdı, karanlıkta yine onun yeşil gözlerini buldu. Bazen Arobynn Hamel'in hala hayatta olmasını diliyordu, sırf suikastçı-kral'ı kendisi öldürebilmek için.

"Yarın sabah," diye mırıldandı. "Benimle gelecek misin? Onu görmek."

"Seninle gelmemi gerçekten istiyor musun?" demeden önce bir an sessiz kaldı.

O yaptı. Nedenini açıklayamıyordu ama onu orada istiyordu. Onun derisinin altına çok kolay girdi ama... Lysandra onu sakinleştirdi. Belki de yeni biri olduğu için. Karşılaşmadığı, umut, acı ve dileklerle dolmamış bir şey. En azından çok fazla değiller.

“Eğer sakıncası yoksa… evet. Seni orada istiyorum."

Cevap vermedi. Ağzını açtı ama adım sesleri duyuldu.

Işık. Fazla günlük.

Çıkmaz duvar arkalarında belirirken, sokağın gölgelerine daha da daldılar. Bu kötü gittiyse…

İşler kötü giderse, yanında insan sürülerini parçalayabilen bir şekil değiştiricisi vardı. Aedion, Lysandra'ya bir kez daha eğilirken sırıttı, burnu onun boynuna yakın bir mesafedeydi.

O basamaklar yaklaştı ve Lysandra nefesini verdi, vücudu esnekleşti.

Kapüşonunun gölgelerinden ilerideki sokağı, ay ışığının gölgelerini ve şaftlarını izleyerek kendini hazırladı. Çıkmaz sokağı bir nedenden dolayı seçmişlerdi.

Kız hatasını bir adım geç fark etti. "Ah."

Lysandra, Rowan'ın Rolfe'nin barmeni tarifine tam olarak uyan genç kadına mırıldanırken, Aedion başını kaldırdı, kendi yüz hatları kukuletasının içinde gizliydi, "Sıranızı beklemek isterseniz, iki dakika içinde işim biter."

Kızın yanakları renkle lekelenmişti ama yanaklarını baştan aşağı tarayarak onlara çakmaktaşı bir bakış attı. "Yanlış dönüş" dedi.

"Emin misin?" Lysandra mırıldandı. "Akşam biraz geç bir yürüyüş için."

Rolfe'nin barmeni onları o keskin bakışla düzeltti ve caddeye geri döndü.

Onlar bekledi. Bir dakika. Beş. On. Başka gelmedi.

Aedion sonunda çekildi, Lysandra şimdi ara sokağın girişini izliyordu. Vites değiştirici, parmağına kumral bir bukle sardı. “Olağandışı bir hırsıza benziyor.”

"Bazıları sen ve Aelin hakkında benzer şeyler söyleyebilir." Lysandra onaylarcasına mırıldandı. Aedion derin derin düşündü, "Belki de o sadece bir izciydi - Rolfe'nin gözleri."

"Neden rahatsız? Neden gelip şu şeyi almıyorsun?”

Aedion tekrar Lysandra'nın korsesinin altında kaybolan muskaya baktı. "Belki de başka bir şey aradığını sanmıştır."

Lysandra akıllıca davranarak Orynth'in Tılsımı'nı elbisesinden çıkarmadı. Ama dikkatle Ocean Rose'a geri dönerken sözleri aralarında asılı kaldı.

Görüntüler30Görüntüler

Çamurlu açık ovalarda iki hafta ağır ağır yürüdükten sonra, Elide annesinin adını kullanmaktan bıkmıştı.

Molly'nin her yemekten sonra temizlik yapmak için havlamasını duymak için sürekli tetikte olmaktan bıktım (şüphesiz bir hata, kadına yoğun mutfaklarda bulaşık yıkama deneyimi olduğunu söylemek bir hataydı), Ombriel'i (karanlık) duymaktan bıktım. saçlı güzellik kesinlikle bir karnaval gösterisi değil, Molly'nin yeğeni ve onların para bekçisi - bacağını nasıl incittiğini, ailesinin nereden geldiğini ve başkalarını bu kadar keskin bir şekilde gözlemlemeyi nasıl öğrendiğini sorgularken kullanın. bir madeni parayı bir kehanet olarak çevirin.

En azından Lorcan zar zor kullandı, çünkü kervan çamurlu tarlalarda güçlükle ilerlerken pek konuşmamışlardı. Zemin, her gün öğleden sonra yağan yaz

yağmuruyla o kadar doluydu ki, vagonlar sık sık sıkışıp kalıyordu. Neredeyse hiç mesafe kat etmemişlerdi ve Ombriel, Elide'i kuzeye bakarken yakaladığında, Kuzey'de dikkatini bu kadar sık çeken şeyin ne olduğunu soruyordu - yinelenen bir soru daha.Elide hep yalan söyledi, hep kaçtı. Elide ve kocası arasındaki uyku durumu neyse ki daha kolay önlendi.

Islak toprakla, üzerinde uyumak neredeyse imkansızdı. Böylece kadınlar, iki vagonda ellerinden gelen her yere uzandılar, erkekleri her gece saman çekmeye bıraktılar, kim kalan yer kalacak ve kim derme çatma bir sazlık zeminin üzerinde yerde yatacaktı. Lorcan, her nasılsa, ya kendi yöntemleriyle, güvenliği ve gece saman çekilişini yöneten Nik'in el çabukluğuyla ya da sadece kötü şanstan her zaman kısa çöpü aldı.

Ama en azından Lorcan'ı ondan çok uzak tuttu ve etkileşimlerini minimumda tuttu.

Yaptıkları birkaç konuşma da -şişmiş bir dereden su çekmesi ya da ovada bulunabilecek her türlü yakacak odunu toplaması için ona eşlik ederken- yaptığı birkaç konuşma da onu rahatsız edecek kadar değildi. Morath hakkında daha fazla bilgi, muhafızların kıyafetleri, çevresinde kamp kuran ordular, hizmetçiler ve cadılar hakkında daha fazla bilgi için ona baskı yaptı.

Kale'nin tepesinden işe başlamıştı - aeries, wyverns ve cadılarla. Sonra kat kat aşağı inmişti. Alt seviyelere inmeleri bu iki haftayı almıştı ve arkadaşları genç, evli çift daha fazla "yakacak" için gizlice kaçarken, tatlı sözler fısıldamanın akıllarındaki son şey olduğunu bilmiyorlardı.

O gece kervan durduğunda Elide, büyük kamp ateşinde ne kullanılabileceklerini görmek için tarlanın ortasındaki bir ağaç korusunu hedef aldı. Lorcan, etraflarındaki tıslayan çimenler kadar sessiz, onun yanından geçti. Atların gıcırtısı ve akşam yemeğine hazırlanan arkadaşlarının yaygarası geride kaldı ve çizmesi bir çamur cebine batarken Elide kaşlarını çattı. Onu çekti, ayak bileği ağırlığını taşımaktan havladı ve dişlerini gıcırdattı -

Lorcan'ın büyüsü bacağına bastırdı, görünmez bir el çizmesini kurtardı ve Lorcan ona çarptı. Kolu ve yanı sertti vekullandığı büyü kadar boyun eğmezdi ve o geri tepti, altında uzun otlar çatırdadı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Lorcan önden yürüdü ve arkasına bakmadan, "Dün gece üç zindanda ve girişlerinde işimizi bitirdik. Bana içlerinde ne olduğunu anlat."

Çömeldiği hücreyi, karanlığı ve dar havayı hatırlayınca ağzı biraz kurudu...

"İçinde ne olduğunu bilmiyorum," diye yalan söyledi onu takip ederek. “Acı çeken insanlar, şüphesiz.”

Lorcan eğildi, kara kafası bir çimen dalgasının altında kayboldu. Dışarı çıktığında, devasa ellerinde iki sopa kavradı. Küçük bir çabayla onları kopardı. “Diğer her şeyi sorunsuz bir şekilde anlattın. Ama kokun az önce değişti. Neden?"

Yanından geçti, bulabildiği dağınık odunları toplamak için eğildi. "Orada korkunç şeyler yaptılar," dedi omzunun üzerinden. "Bazen insanların çığlıklarını duyabiliyordunuz." Terrasen'in daha iyi olması için dua etti. Bu olmak zorunda.

"Aşağıda kimi tuttular? Düşman askerleri mi?" Muhtemel müttefikler, şüphesiz, yapmayı planladığı her şey için.

"Kime işkence etmek istedilerse." O muhafızların elleri, alayları - "Sanırım Morath'ın son çukurunu anlatmayı bitirir bitirmez ayrılacaksınız?" Dengesindeki her kaymada ayak bileği itiraz ederek sopa üstüne sopayı aldı.

"Yaparsam bir sorun olur mu? Pazarlığımız buydu. Niyet ettiğimden daha uzun süre kaldım.”

Döndü ve onu bir kucak dolusu daha büyük sopayla buldu. Abartılı bir şekilde onları kollarındaki küçük yığına attı ve arkasındaki eğimli, düşmüş dala doğru sinsi sinsi sinsi sinsi ilerlemeden önce baltayı serbest bıraktı. "Öyleyse, terkedilmiş karısını mı oynayacağım?"

"Zaten kahin oynuyorsun, başka bir rol ne fark eder ki?" Lorcan baltasını sağlam bir yumrukla dalın üzerine indirdi.salla! Bıçak sinir bozucu bir şekilde derine battı; ahşap homurdandı. "Zindanları tarif et."

Bu sadece adildi ve ne de olsa pazarlıkları olmuştu: Bildikleri karşılığında onu korumak ve onu tehlikeden kurtarmak için yardım etmek. Ve arkadaşlarına uydurduğu tüm yalanlardan kayıtsızdı - sessizdi, ama onunla birlikte gitmişti.

Elide, "Zindanlar gitti," demeyi başardı. "Ya da çoğu öyle olmalı. Yeraltı mezarlarıyla birlikte.”

Salla, vur, vur. Lorcan dalı kesti, ağaç parçalanan bir çığlıkla eğildi. Başka bir bölümü ayırmaya başladı. "O patlamada mı öldü?" Baltasını kaldırdı, güçlü sırtındaki kaslar koyu renk gömleğinin altında kıpırdandı ama durakladı. "Patlama olduğunda avluya yakın olduğunu söylemiştin - zindanların gittiğini nereden biliyorsun?"

İyi. Bu konuda yalan söylemişti. Ama… “Patlama yer altı mezarlarından geldi ve bazı kuleleri yok etti. Zindanların da yoluna çıkacağı varsayılabilir.”

“Varsayımlara dayalı planlar yapmıyorum.” Dalı kesmeye devam etti ve Elide gözlerini onun arkasından devirdi. "Bana kuzey zindanının düzenini söyle."

Elide, arkalarındaki tarlaları turuncu ve altınla lekeleyen batan güneşe döndü. "Kendin bir yolunu bul."

Tahtadaki metalin gümbürtüsü durdu. Otlardaki rüzgar bile dindi.

Ama ölüme, umutsuzluğa ve teröre katlanmıştı ve ona yeterince anlatmıştı - her korkunç taşı devirdi, her karanlık köşede Morath'ı aradı. Kabalığı, küstahlığı... Cehenneme gidebilirdi.

Lorcan'ın kendisi de ölümcül bir gölgeden farksızken, sallanan çimenlere zar zor adım atmıştı. Rüzgar, ipeksi siyah saç tutamlarını yüzünün üzerinden dalgalandırmaya cesaret etse de, güneş bile bronz yüzünün geniş düzlemlerinden kaçıyor gibiydi.

"Anlaştık kızım."

Elide o derinliksiz bakışla karşılaştı. "Sana ne zaman söylemem gerektiğini belirtmedin. Bu yüzden, her birini benden koparmak istersen, ayrıntıları hatırlamak istediğim kadar zaman ayırabilirim."

Dişleri parladı. "Benimle oyun oynama."

"Ya da ne?" Sanki deredeki bir kayadan başka bir şey değilmiş gibi onun etrafından dolandı. Tabii ki, her adım topallarken öfkeyle yürümek biraz zordu, ama çenesini yukarıda tuttu. "Beni öldürürsen, beni incitersen, yine de cevapsız kalırsın."

Görebildiğinden daha hızlı bir şekilde kolu savrulup onu dirseğinden kavradı. "Marion," diye hırladı.

O isim. Onun sert, vahşi yüzüne baktı - farklı bir çağda, farklı bir dünyada doğmuş bir yüze. "Çek elini üstümden."

Lorcan, sürpriz bir şekilde bunu hemen yaptı.

Ama yüzü değişmedi - bir titreme bile - "Bana bilmek istediklerimi söyleyeceksin -" dedi.

Cebindeki şey zonklamaya ve çarpmaya başladı, kemiklerinde hayali bir kalp atışı.

Lorcan, burun delikleri nazikçe genişleyerek bir adım attı. Sanki o taşın uyanışını hissedebiliyormuş gibi. "Sen nesin" dedi sessizce.

"Ben bir hiçim," dedi boğuk bir sesle. Belki Aelin ve Aedion'u bulduğunda bir amaç, dünyaya faydalı olacak bir yol bulurdu. Şimdilik o bir haberciydi, bu taşın bir kuryesiydi - Celaena Sardothien'e. Ancak Elide bu kadar uçsuz bucaksız, uçsuz bucaksız bir dünyada bir kişiyi bulabilir. Kuzeye -hem de çabucak- gitmesi gerekiyordu.

"Neden Aelin Galathynius'a gidiyorsun?"

Soru sıradan olamayacak kadar gergindi. Hayır, Lorcan'ın vücudunun her santimini kısıtlanmış gibiydi. Tasmalı öfke ve yırtıcı içgüdüler.

"Kraliçeyi biliyorsun," diye nefes aldı.

Göz kırptı. Sürpriz değil, kendine zaman kazanmak için.

Biliyordu - ve ona ne söyleyeceğini, ona nasıl söyleyeceğini düşünüyordu -

"Celaena Sardothien kraliçenin hizmetinde," dedi. “İki yolunuz bir. Birini bul, diğerini de bulacaksın."

Durdu, bekliyordu.

O zaman bu onun hayatı mı olacaktı? Zavallı insanlar, her zaman kendilerini gözetiyorlar, her iyiliğin bir bedeli var mı? Kendi kraliçesi en azından ona gözlerinde sıcaklıkla bakar mıydı? Aelin onu hatırlayacak mıydı?

"Marion," dedi tekrar - bu kelime bir hırlama ile bağlandı.

Annesinin adı. Annesi - ve babası. Ona gerçek sevgiyle bakan son insanlar. O kulede yıllarca kilitli kalan Finnula bile onu her zaman biraz acıma ve korku karışımıyla izlemişti.

En son ne zaman tutulduğunu hatırlayamıyordu. Ya da teselli edildi. Ya da kim olduğuna dair gerçek bir sevgiyle gülümsedi.

Sözcükler birdenbire zorlaştı, bir yalanı ortaya çıkarmak ya da karşılık vermek için gereken enerji, uğraşılmayacak kadar fazlaydı. Böylece Elide, Lorcan'ın emrini görmezden geldi ve boyalı vagon kümesine doğru geri döndü.

Manon onun için gelmişti, diye hatırlattı kendine her adımda. Manon, Asterin ve Kuzukulağı. Ama onlar bile onu ormanda yalnız bırakmışlardı.

Yazık, diye hatırlattı kendine - kendine acımanın ona hiçbir faydası olmayacaktı. Onunla arasında bu kadar çok mil varken bulma şansının olduğu bir gelecek kırıntısı yoktu. Ama gelip yükünü teslim ettiğinde ve Aelin'i bulduğunda bile... ne teklif edebilirdi ki? Okuyamıyordu bile, tanrılar yukarıda. Bunu Aelin'e, herhangi birine açıklama düşüncesi bile...

Bunu daha sonra düşünecekti. Gerekirse kraliçenin kıyafetlerini yıkardı. En azından bunun için okuryazar olmasına gerek yoktu.

Elide, kolları devasa kütüklerle dolu olarak yaklaşırken bu sefer Lorcan'ı duymadı.

"Bana bildiklerini anlatacaksın," dedi dişlerinin arasından. Neredeyse içini çekecekti ama o ekledi, "Bir kez... daha iyisin."

Ona göre keder ve umutsuzluğun bir tür hastalık olacağını düşündü.

"İyi."

"İyi," dedi hemen.

O ve Lorcan döndüklerinde arkadaşları gülümsüyordu. Arabaların diğer tarafında kuru, çadırlar için yeterince sağlam bir zemin bulmuşlardı.

Elide, kendisi ve Lorcan için yetiştirileni gördü ve yağmur yağmasını diledi.

Kitap başlığı

Lorcan, ne zaman zorlamaması gerektiğini bilecek kadar savaşçı yetiştirmişti. Yeterince düşmana, ne zaman bir dilim olduklarını veya onları işe yaramaz hale getirecek şekillerde kırılmaktan kaçtığını bilecek kadar işkence etmişti.

Böylece Marion, kokusu değiştiğinde, kanında saklı garip, uhrevi gücü bile hissettiğinde kedere dönüştü… daha da kötüsü, umutsuzluğa…

Yine de umutla uğraşmamasını söylemek istemişti.

Ama kadınlığa zar zor girmişti. Belki de umut, ne kadar aptalca olsa da onu Morath'tan çıkarmıştı. En azından zekası vardı, yalanlar falan.

Marion'un kötü, işbirlikçi ya da tamamen bencil olmadığını bilecek kadar insanla uğraşmış, öldürmüş, yatmış ve yeterince insanla birlikte savaşmıştı. Öyle olmasını diledi, çünkü daha kolay hale getirirdi - görevini çok daha kolay hale getirirdi.

Ama ona Morath'tan bahsetmediyse, onu çok fazla zorlamaktan alıkoyduysa... O Kale'ye girerken her türlü avantaja ihtiyacı vardı. Ve tekrar dışarı çıktığında.

Bir kere yapmıştı. Belki de kaçmayı başaran tek canlı kişi Marion'du.

Çadıra baktığını gördüğünde bunu ona açıklamak üzereydi.

Onların çadırı.

Ombriel her zamanki ihtiyatlı bakışını önüne atarak öne çıktı ve sinsice Elide'e sonunda birlikte yalnız bir gece geçireceklerini bildirdi.

Kolları kütüklerle dolu olan Lorcan, keder ve umutsuzluğun solgun yüzünün, sanki Marion bir maskeyi kaldırmış gibi kolayca gençliğe ve yaramazlığa, kızaran beklentiye dönüşmesini izleyebildi. Hatta Ombriel'e gülümseyip kucak dolusu dalları ve dalları gece ateşi için temizledikleri çukura atmak için acele etmeden önce ona flört bir bakış attı.

Karısı olması gereken kadına en azından gülümseyecek kadar sağduyuya sahipti, ama kendi yükünü ateş çukuruna bırakmak için peşinden gittiğinde, kadın çadıra doğru uzaklaşmıştı ve iyi bir mesafe koymuştu. diğerlerinden uzak.

Küçüktü, azıcık bir korku olmadan fark etti. Muhtemelen onu en son kullanan kılıç atıcı içindi. Marion'un ince figürü beyaz kanvas kanatların arasından neredeyse hiç dalgalanmadan süzüldü. Lorcan içeri girmeden önce biraz kaşlarını çattı.

Ve hafifçe eğilerek kaldı. Tam boyunda durursa kafası tuvalin içinden geçecekti. Toplanan sazların üzerindeki dokuma hasırlar havasız iç mekanı kapladı ve

Marion çadırın diğer tarafında durmuş, derme çatma zemindeki uyku rulosuna sinmişti.

Çadırda muhtemelen uygun bir yatak ve gerekirse masa için yeterli alan vardı, ancak bir geceden daha uzun süre kamp yapmadıkları sürece, bunlardan herhangi birini alacaklarından şüpheliydi.

"Yerde uyuyacağım," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ruloyu al."

"Ya biri gelirse?"

"O zaman kavga ettiğimizi söyleyeceksin."

"Her gece?" Marion döndü, zengin gözleri onunkilerle buluştu. Soğuk, yorgun yüz geri gelmişti.

Lorcan onun sözlerini düşündü. "Bu gece izinsiz biri çadırımıza girerse, buradaki hiç kimse aynı hatayı bir daha yapmaz."

Savaş kamplarındaki adamları daha ucuza cezalandırmıştı.

Ama gözleri yorgundu - tamamen etkilenmedi ve hareket etmedi. "İyi," dedi tekrar.

Çok yakın—tamamen yakalamanın kenarına çok yakın. "Birkaç kova bulabilirim, su ısıtabilirim ve istersen burada yıkanabilirsin. Ben dışarıda nöbet tutacağım."

Yaratık rahatlatır - ona güvenmesini sağlamak, ona minnettar olmak, ona yardım etmek istemek. Bu tehlikeli kırılganlığı hafifletmek için.

Gerçekten de, Marion kendine baktı. Artık kirlenmiş beyaz gömlek, kirli kahverengi deri pantolon, çizmeler…

"Bu gece senin için hepsini yıkaması için Ombriel'e bir bozuk para teklif edeceğim."

"Giyecek başka kıyafetim yok."

"Onlar olmadan uyuyabilirsin."

İhtiyat, bir dehşet parıltısıyla soldu. "Seninle burada mı?"

Gözlerini devirme dürtüsünden kaçındı.

"Peki ya kendi kıyafetlerin?" diye mırıldandı.

"Onlardan ne?"

"Sen... onlar da pis."

"Bir gece daha bekleyebilirim." Burada çıplak olsaydı, muhtemelen arabada uyumak için yalvarırdı...

"Neden tek çıplak ben olayım ki? İkimiz de fırsatı aynı anda değerlendirirsek, bu hile daha iyi olmaz mı?"

"Çok gençsin," dedi dikkatle. "Ve ben çok yaşlıyım."

"Kaç yaşında?"

Hiç sormamıştı.

"Eskimiş."

Omuz silkti. "Bir beden bir bedendir. Sen de benim kadar kötü kokuyorsun. Yıkanmayacaksan git dışarıda uyu."

Herhangi bir arzu ya da mantık tarafından yönlendirilmeyen bir test, ama... onu dinleyip dinlemediğini görmek için. Kontrol kimdeydi. Ona bir banyo yaptırın, istediğini yapın… Durum üzerinde bir kontrol duygusu edinmesine izin verin. Ona ince bir gülümseme verdi. "İyi," diye tekrarladı.

Lorcan suyla dolu bir şekilde çadırı tekrar ittiğinde, Marion'un yatak örtüsüne oturmuş, çizmeleri çıkarılmış, ayak bileğini ve ayak önünde uzandı. Küçük elleri, sanki ağrıyı ovuyormuş gibi, parçalanmış, rengi solmuş ete tutunmuştu.

"Her gün ne kadar kötü acıyor?" Bazen sihrini ayak bileğini desteklemek için kullanırdı. Hatırladığında. Hangi sık değildi.

Ancak Marion'un odak noktası doğrudan yere koyduğu dumanı tüten kazana, ardından onun da kullanması için omzunun üzerinden taşıdığı kovaya gitti.

"Çocukluğumdan beri bende var," dedi mesafeli bir şekilde, sanki temiz su tarafından hipnotize edilmiş gibi. Pürüzlü bacaklarıyla yüzünü buruşturarak düzensiz ayakları üzerinde yükseldi. "Bununla yaşamayı öğrendim."

"Bu bir cevap değil."

"Neden umursuyorsun ki?" Hâlâ banyoya sabitlenmiş uzun, gür saçlarını çözerken kelimeler bir nefesten çok daha fazlasıydı.

Meraklıydı; nasıl, ne zaman ve neden olduğunu bilmek istiyordu. Marion güzeldi - kesinlikle onu bu şekilde bozmak kötü niyetle yapılmıştı. Ya da daha kötü bir şeyi önlemek için.

Sonunda ona bir bakış attı. "Nöbet tutacağını söylemiştin. Dışarıyı kastettiğini sanmıştım."

Sırıttı. Gerçekten de yaptı. Keyfini çıkarın, dedi bir kez daha çadırdan dışarı çıkarak.

Lorcan otların arasında durmuş kalabalık kampı, kararmakta olan göğün geniş çanağını izliyordu. Ovalardan nefret ederdi. Çok fazla açık alan; çok fazla görünürlük.

Arkasında, deriden aşağı kayan derinin iç çekişini ve tıslamasını kulakları aldı, kaba dokunmuş kumaşın hışırtısı sıyrıldı. Ardından, daha hassas kumaşın daha hafif, daha yumuşak sesleri uzaklaşır. Sonra sessizlik - ardından çok, çok sessiz bir hışırtı. Sanki tanrıların bile ne yaptığını duymasını istemiyormuş gibi. Saman gevrek. Sonra yatak rulosunun bir gümbürtüsü kalkıyor ve düşüyor...

Küçük cadı bir şey saklıyordu. O kazana geri dönerken saman tekrar patladı.

Yatağın altında bir şey saklıyordu - yanında taşıdığı ve onun bilmesini istemediği bir şey. Su sıçradı ve Marion şaşırtıcı bir derinlik ve samimiyetle inledi. Sesi kapattı.

Ama bunu yaparken bile, Lorcan'ın düşünceleri Rowan'a ve kaltak-kraliçesine kaydı.

Marion ve kraliçe aşağı yukarı aynı yaştaydılar - biri karanlık, biri altın. Kraliçe, Marion geldiğinde onunla hiç uğraşır mıydı? Muhtemelen, Celaena Sardothien'i neden görmek istediği konusunda merakı giderildiyse, ama… peki ya sonra?

Bu onun endişesi değildi. Beş yüzyıl önce vicdanını Doranelle'nin arka sokaklarının kaldırım taşlarına bırakmıştı. Hayatları için yalvaran adamları öldürmüş, tüm şehirleri harap etmiş ve bir kez bile yanan molozlara dönüp bakmamıştı.

Rowan'da da vardı. Allah'ın belası Whitethorn yüzyıllardır onun en etkili generali, suikastçısı ve cellatı olmuştu. Krallıkları yakıp yıkmışlar ve daha sonra harabelerde günlerce sürecek kutlamalarda sarhoş olmuşlar ve kendilerini sersemletmişler.

Bu kış emrinde, acımasız ve gaddar ve Lorcan'ın emrettiği hemen hemen her şeyi yapmaya istekli, çok iyi bir komutan vardı.

Rowan'ı bir sonraki gördüğünde, prens kükrüyordu, tahtı olmayan bir prensesin hayatını kurtarmak için kendini ölümcül karanlığa atmaya can atıyordu. Lorcan biliyordu - o anda.

Lorcan, Rowan'ı Mistward'ın dışındaki çimenlere çivilerken, prensin Aelin Galathynius için çırpınıp çığlık attığını ve her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordu. Değer verdiği komutanın geri dönülmez şekilde değiştirildiğini biliyordu. Artık şarap ve kadınla doyamayacaklardı; Rowan artık gözlerinde bir parça özlem parıltısı olmadan ufka bakmayacaktı.

Aşk mükemmel bir öldürme aletini kırmıştı. Lorcan, buna bu kadar sinirlenmeyi bırakmasının yüzyıllarca daha sürüp sürmeyeceğini merak etti.

Ve kraliçe—prenses, Aelin kendine ne derse desin... O bir aptaldı. Athril'in yüzüğünü, Morath'ı yeryüzünden silecek bir ittifak için Maeve'nin orduları için takas edebilirdi. Yüzüğün ne olduğunu bilmese bile, onu kendi yararına kullanabilirdi.

Ama Rowan'ı seçmişti. Tacı olmayan, ordusu olmayan, müttefiki olmayan bir prens.

Birlikte yok olmayı hak ettiler.

Marion'un sırılsıklam kafası çadırdan dışarı fırladı ve Lorcan onu bir cüppe gibi saran kalın yün battaniyeyi görmek için döndü. "Giysileri şimdi getirebilir misin?" Yığınını dışarı fırlattı. İç çamaşırlarını beyaz gömleğinin içine koymuştu ve deriler... Sabahtan önce asla kurumazlardı ve yanlış yıkanırsa büyük ihtimalle kullanılamayacak kadar küçülürlerdi.

Lorcan eğildi, elbise destesini aldı ve yatağın altında ne sakladığını öğrenmek için çadırın içine bakmamaya çalıştı. "Peki ya nöbetçi?"

Saçları kafasına yapışmış, elmacık kemiklerindeki keskin çizgileri, güzel burnu belirginleşmişti. Ama gözleri yine parlaktı, dolgun dudakları bir kez daha gül goncası gibi, "Lütfen onları yıkayın. Hızlıca."

Lorcan, kadının giysilerini çadırdan alıp onu kısmen çıplak bir şekilde içeride oturmaya bırakırken onaylama zahmetine girmedi. Ombriel, ateşin üzerinde tencerede ne varsa onu pişirmenin ortasındaydı. Muhtemelen tavşan yahnisi. Tekrar. Lorcan elindeki giysileri inceledi.

Otuz dakika sonra elinde yemek tabağıyla çadıra döndü. Marion yatağın üzerine tünemişti, ayağı önünde uzanmıştı, battaniyesi omuzlarının altına sıkıştırılmıştı.

Cildi çok solgundu. Hiç bu kadar beyaz lekesiz bir ten görmemişti.

Sanki hiç dışarı çıkmasına izin verilmemiş gibi.

Kara kaşları önce tabağa, sonra da kolunun altındaki bohçaya çatıldı.

"Ombriel meşguldü, bu yüzden kıyafetlerini kendim yıkadım."

Kızardı.

"Bir beden bir bedendir," diye tekrarladı ona basitçe. "İç çamaşırları da öyle."

Kaşlarını çattı ama dikkati tekrar tabağa çevrildi. Onu önüne koydu. "Battaniyenin içinde herkesin arasında oturmak istemediğini sandığım için sana yemek ısmarladım." Kıyafet yığınını yatağın üzerine döktü. "Ve sana Molly'den kıyafetler aldım. Elbette senden ücret alıyor. Ama en azından çıplak uyumayacaksın."

Ona teşekkür bile etmeden yahniye daldı.

Lorcan gitmek üzereyken, "Amcam... O Morath'ta bir komutandır."

Lorcan dondu. Ve doğruca yatağa baktı.

Ama Marion ısırıklar arasında devam etti, "Bir keresinde beni zindana kilitledi."

Otlardaki rüzgar öldü; Çadırlarının çok ötesindeki kamp ateşi titredi, gece böcekleri sessizleşirken ve ovaların küçük, tüylü yaratıkları yuvalarına koşarken etrafındaki insanlar birbirine daha çok sokuldu.

Marion onun karanlık gücünün yükselişini, Ölüm'ün öptüğü büyüyü ya fark etmedi ya da umursamadı. "Adı Vernon ve o zeki ve zalim ve yakalanırsan muhtemelen seni hayatta tutmaya çalışacak. İnsanları kendine güç sağlamak için kullanıyor. Merhameti yok, ruhu yok. Ona rehberlik eden hiçbir ahlaki kod yoktur."

Akşam yemeğini bitirip yemeğine geri döndü.

Lorcan sessizce, "Onu senin için öldürmemi ister misin?" dedi.

Berrak, kara gözleri yüzüne yükseldi. Ve bir an için onun dönüştüğü kadını görebiliyordu - zaten dönüşüyordu. Nerede doğmuş olursa olsun, herhangi bir kraliçenin yanında ödüllendirileceği biri. "Bir bedeli olacak mı?"

Lorcan gülümsemesini sakladı. Akıllı, kurnaz küçük cadı. "Hayır," dedi ve ciddiydi. "Seni neden zindana kilitledi?"

Marion'un beyaz boğazı bir kez sallandı. İki kere. Bakışlarını irade çabasıyla, ondan geri adım atmamayı reddederek tutuyor gibiydi.ama kendi korkularından. "Çünkü soyu Valg'la aşılabilir mi diye görmek istedi. Bu yüzden Morath'a getirildim. Ödül kısrak gibi yetiştirilmek için."

Lorcan'ın kafasındaki her düşünce boşaldı.

Anlatılamayacak pek çok şey görmüş, uğraşmış ve bunlara katlanmıştı, ama bu...

"Başarılı oldu mu?" sormayı başardı.

"Benimle değil. Benden önce başkaları da vardı… Yardım onlar için çok geç geldi."

"Bu patlama tesadüfi değildi, değil mi?"

Küçük bir kafa sallama.

"Sen yaptın?" Yatağa, altında sakladığı her şeye baktı.

Yine o kafa sallama. "Kimin ve nasıl olduğunu söylemeyeceğim. Beni kurtaran insanların hayatlarını riske atmadan olmaz."

"İlken-"

"Numara. İlkenler, yeraltı mezarlarında yetiştirilen yaratıklar değildir. Bunlar… Morath çevresindeki dağlardan gelenler. Çok daha karanlık yöntemlerle."

Maeve'in bilmesi gerekiyordu. Morath'ta ne yaptıklarını bilmek zorundaydı. Orada yetiştirilen dehşet, efsanelerden herhangi birine rakip olacak iblisler ve canavarlar ordusu. Asla böyle bir kötülükle ittifak etmeyecekti - asla Valg ile ittifak yapacak kadar aptal olmayacaktı. Binlerce yıl önce onlarla savaştığında değil. Ama savaşmasaydı... Bu canavarların Doranelle'nin etrafında uluması ne kadar sürerdi? Kendi kıtası kuşatma altında olmadan önce mi?

Doranelle dayanabilirdi. Ama anahtarları yok etmenin bir yolunu bulduğunda ve Maeve onu cezalandırdığında muhtemelen ölmüş olacaktı. Ve onunla birlikte ölü ve Whitethorn da muhtemelen leş ile birlikte… Doranelle ne kadar sürecek? Yıllar mı? Yıllar mı?

Lorcan'ın kafasına takılan bir soru onu bugüne, havasız küçük çadıra çekti. "Yine de ayağın yıllardır mahvoldu. Seni o kadar uzun süre zindana mı kilitledi?

"Hayır," dedi, onun kaba tarifine gözünü bile kırpmadan. "Zindanda sadece bir hafta kaldım. Ayak bileği, zincir… Bunu bana çok önceden yaptı."

"Ne zinciri."

Göz kırptı. Ve ona belirli bir ayrıntıyı söylemekten kaçınmak istediğini biliyordu.

Ama şimdi baktığına göre... yara izleri arasında beyaz bir bant seçebiliyordu. Ve orada, mükemmel, sevimli diğer bileğinin etrafında onun ikizi vardı.

Tarlayı bir mezarın tozu ve soğuğuyla bezenmiş bir rüzgar kemiriyordu.

Marion sadece, "Amcamı öldürdüğünde, ona kendin sor," dedi.

Görüntüler31Görüntüler

Bir yandan, en azından Rolfe'nin haritası işe yaradı.

Aslında Rowan'ın fikriydi. Ve Aedion ve Lysandra'nın Korsan Lord'un yalnızca Orynth Tılsımı'nın peşine düştüğüne inanmasına izin verdiği için biraz suçluluk duyabilirdi, ama... en azından artık onun kutsal olmayan haritasının çalıştığını biliyorlardı. Ve Korsan Lord'un gerçekten de Valg'ın bu limana dönmesi korkusuyla yaşadığını.

Rolfe'nin bundan ne çıkardığını merak etti - haritasının ona Wyrdkey hakkında ne gösterdiğini. Eğer bu onunla adamlarının köleleştirilmiş olduğu Wyrdstone yüzükleri arasındaki farkı ortaya çıkarırsa. Sebep ne olursa olsun, Korsan Lord, barmen kızını Valg hakkında herhangi bir ipucu bulmak için göndermişti, Rowan'ın sadece Rolfe tarafından gönderilen birinin bu kadar aşağı inmesini sağlamak için bu çıkmaz sokağı seçtiğini fark etmemişti. Ve Aelin'in Aedion ve Lysandra'nın fark edilmeden sokaklarda dolaştığından hiçbir şüphesi olmadığı için... En azından akşamının o kısmı düzgün geçmişti.

Geri kalanına gelince… Aelin, bu savaştan sağ çıkarlarsa kendisinin ve Rowan'ın nasıl normale döneceklerini merak ettiğinde gece yarısını geçiyordu. Bir gün olsaydı, deredeki taşlar gibi çatıların üzerinden atlamak, birinin odasına girmek ve işgalcinin boğazına bıçak dayamak kolay değildi.

İlk ikisini on beş dakika içinde yaptılar.

Ve Gavriel ve Fenrys'i Deniz Ejderhası hanındaki ortak odalarında kendilerini beklerken bulduklarında, Aelin üçüncüyle uğraşmasına gerek olmadığını düşündü. Hem o hem de Rowan, şimdi kapalı olan pencerenin yanındaki duvara yaslanırken ellerini hançerlerinin rahat ulaşabileceği bir mesafede tutmuş olsalar bile. Kilidi Rowan'ın rüzgarıyla açmışlardı - sadece pencere açılınca bir mum tutuşturmak için. Hem giyinmiş hem de silahlı iki taş yüzlü Fae savaşçısı ortaya çıkıyor.

"Kapıyı kullanabilirdin," dedi Fenrys, kollarını kavuşturmuş, biraz fazla kayıtsızca.

"Dramatik bir giriş çok daha eğlenceliyken neden uğraşalım ki?" Aylin karşı çıktı.

Fenrys'in güzel yüzü, oniks gözleriyle pek karşılaşmayan bir eğlenceyle seğirdi. "Bunlardan herhangi birini kaçırmak senin için ne kadar yazık olur."

Ona gülümsedi. Ona gülümsedi.

İkisinin de gülümsemesinin daha az sırıtış ve daha çok... dişlerini ortaya çıkaracak şekilde olduğunu düşündü.

Burnunu çekti. "Siz ikiniz Doranelle'de geçirdiğiniz yazının tadını çıkarmışa benziyorsunuz. Tatlı Maeve Teyze nasıl?"

Gavriel'in dövmeli elleri yumruk haline geldi. "Oğlumu görme hakkımı reddediyorsun ama yine de gecenin köründe odamıza dalıp kanlı kraliçemiz hakkında bilgi vermemizi talep ediyorsun."

“Bir, sana hiçbir şeyi inkar etmedim kedicik.”

Fenrys boğulma gibi olabilecek bir ses çıkardı.

"Bu senin oğlunun kararı, benim değil. Nezaret etmek ya da gerçekten umursamak için yeterli zamanım yok.” Yalanlar.

"Ölümlü bir yaşam süresiyle karşı karşıyayken," diye araya girdi Fenrys, "Umursayacak zaman bulmak zor olmalı." Rowan'a kurnaz, keskin bir bakış. "Yoksa yakında Settle'a mı gidecek?"

Ah, o bir piçti. Lorcan'ın somurtkan kara kara düşünmesine madalyonun gülen yüzü, acı, sert kenarlı bir piç. Maeve'in kesinlikle bir tipi vardı.

Rowan'ın yüzü hiçbir şey vermedi. "Aelin'in Yerleşmesi meselesi seni ilgilendirmez."

"değil mi? Ölümsüz olup olmadığını bilmek her şeyi değiştirir. Birçok şey."

"Fenrys," diye uyardı Gavriel.

Bu konuda yeterince şey biliyordu - safkan Fae ve bazı yarı Fae'lerin bedenleri ölümsüz gençliğe kilitlendikten sonra yaşadıkları geçiş. Zorlu bir süreçti, bedenleri ve büyüleri, yaşlanma süreçlerinin aniden donmasına ve yeniden düzenlenmesine uyum sağlamak için aylara ihtiyaç duyuyordu. Bazı Fae'lerin güçleri üzerinde hiçbir kontrolü yoktu - bazıları Settle'a kadar geçen süre boyunca gücünü tamamen kaybetti.

Ve yarı Fae… bazıları daha uzun ömürlü olabilir, bazıları kendilerine verilmiş gerçek ölümsüz armağana sahip olabilir. Lorcan gibi. Ve muhtemelen Aedion. Önümüzdeki birkaç yıl içinde annesinin mi yoksa odanın karşısında oturan erkeğin mi peşine düşeceğini öğreneceklerdi. Eğer savaştan sağ çıkarlarsa.

Ve ona gelince... Bunu düşünmesine izin vermedi. Tam da Fenrys'in iddia ettiği nedenlerden dolayı. "Neyi değiştireceğini anlamıyorum," dedi ona. “Zaten bir ölümsüz kraliçe var. Elbette bir saniye yeni bir şey olmaz.”

"Ve gözünüze çarpan erkeklere kan yemini mi edeceksiniz, yoksa sadece yanınızdaki Whitethorn mu olacak?"

Rowan'dan yayılmaya başlayan saldırganlığı hissedebiliyordu ve homurdanmak için yarı istekliydi, Onlar senin arkadaşların. Onlarla uğraş. Ama o, "O gün Mistward'da benimle pek ilgilenmiyormuş gibi görünmüyordun," derken kendini zaptederek sessizliğini korudu.

"Güven bana, öyleydi," diye mırıldandı Gavriel.

Aylin tek kaşını kaldırdı. Ama Fenrys, Gavriel'e yavaş bir ölüm vaat eden bir bakış atıyordu.

Rowan, "Fenrys, Maeve bize Wendlyn'e geleceğinizi söylediğinde... sizi eğitmek için gönüllü olan kişiydi." diye açıkladı.

O muydu şimdi. İlginç. "Neden?"

Rowan ağzını açtı ama Fenrys onun sözünü kesti. "Beni Doranelle'den kurtarabilirdi. Ve muhtemelen çok daha fazla eğlenirdik. Antrenman söz konusu olduğunda bir piç Whitethorn'un nasıl olabileceğini biliyorum."

Rowan, "Siz ikiniz Varese'deki o çatıda kalıp ölesiye sarhoş olurdunuz," dedi. “Ve eğitime gelince… O eğitim sayesinde bugün hayattasın, boyo.”

Fenrys gözlerini devirdi. Daha genç, anladı. İnsan standartlarına göre hâlâ yaşlıydı ama Fenrys daha gençti ve daha genç hissediyordu. Wilder.

"Varese'den bahsetmişken," dedi Aelin soğukkanlılıkla. "Ve Doranelle..."

Gavriel sessizce, "Seni uyaracağım," dedi, "Maeve'in planları hakkında bildiğimiz çok az şey var ve kan yemininin kısıtlamalarıyla daha azını açığa vurabiliriz."

"Nasıl yapıyor?" Aelin kelce sordu. “Rowan ile değil… Ona verdiğim her emir, sıradan olanlar bile, ne yapacağına karar verecek. Sadece tahvili aktif olarak çektiğimde onu … teslim olmaya ikna edebilirim. Ve o zaman bile daha çok bir öneri.”

Gavriel yumuşak bir sesle, "Onun durumu farklı," dedi. “Yemin edildiği hükümdara bağlıdır. Siz ikiniz kalbinizdeki sevgiyle birbirinize yemin ettiniz. Ona sahip olmak ya da onu yönetmek gibi bir arzunuz yoktu.”

Aelin bu kelimenin gerçekliği karşısında irkilmemeye çalıştı: aşk. O gün… Rowan kanını içerken onun gözlerinin içine baktığında… ne olduğunu anlamaya

başlamıştı. Aralarında geçen duygunun o kadar güçlü olduğunu, onu tarif edecek bir dilin olmadığını… Bu sadece bir dostluk değildi, ondan doğup güçlenen bir şeydi.

"Maeve," diye ekledi Fenrys, "bunu akılda tutarak sunuyor. Ve böylece bağ, ne olursa olsun ona itaat etmekten doğar. O emreder, biz teslim ederiz. Her ne dilerse onun için." O gözlerde gölgeler dans ediyordu ve Aelin'in parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Maeve'in herhangi birini yatağına zorlama ihtiyacı hissetmesi... Rowan ona aile soyundan bahsetmişti, uzak olsa da, Maeve'nin onu aramasını engelleyecek kadar yakındı, ama diğerleri...

"Yani onu kendi başına kıramazsın."

"Asla - öyle yapsaydık, bizi ona bağlayan sihir bu süreçte bizi öldürürdü," dedi Fenrys. Deneyip denemediğini merak etti. Kaç sefer. Başını yana eğdi, hareket tamamen acı baklaydı. "Neden bunu soruyorsun?"

Çünkü Maeve, soyu sayesinde Aedion'un hayatı üzerinde bir şekilde sahiplik iddia edebilirse, ona yardım etmek için hiçbir şey yapamam.

Aylin omuz silkti. "Çünkü beni yoldan çıkardın." Rowan ve Aedion'u çıldırttığını bildiği için ona hafifçe gülümsedi ve - evet. Herhangi bir Fae erkeğini kızdırmanın kesin bir yolu gibi görünüyordu, çünkü Fenrys'in aptalca mükemmel yüzünde öfke parladı.

Tırnaklarını aldı. "İkinizin yaşlı olduğunu ve yatma saatinizi geçtiğini biliyorum, o yüzden şunu kısa tutacağım: Maeve'nin donanması Eyllwe'ye doğru yola çıkıyor. Artık müttefikiz. Ama yolum, istesem de istemesem de beni o donanmayla, belki de onunla doğrudan çatışmaya sokabilir." Rowan biraz gerildi ve ona bakmanın zayıf görünmemesini diledi, tepkiyi tetikleyen şeyi okumaya çalıştı.

Fenrys Rowan'a baktı - sanki bir alışkanlıkmış gibi. "Bence daha büyük endişe Maeve'nin Erawan'a katılmak için yola çıkıp çıkmaması. Her iki tarafa da gidebilir."

Rowan, "Bizim - onun bilgi ağımız çok geniş," diye karşı çıktı. "İmparatorluk filosunun Oro Körfezi'nde kamp kurduğunu bilmemesine imkan yok."

Aelin, Fae Prensi'nin ne sıklıkta sessizce düzeltmek zorunda kaldığını merak etti. hangi terimleri kullanacağına kendisi karar verir. Bizim, onun... Onlara kaşlarını çatan iki erkeği hiç özleyip özlemediğini merak ettim.

Gavriel, "Maeve onu durdurabilir," diye düşündü. "Size yardım etme niyetinin kanıtı olarak Morath'ın filosunu yok edin, o zaman... onun ötesindeki gündemi ne olursa olsun onu kullanın."

Aelin dilini şaklattı. "O gemilerde Fae askerleri varken bile, sırf tekrar gözüme girmek için bu kadar feci kayıpları göze alacak kadar aptal olamazdı." Aelin, Maeve'den gelen herhangi bir yardım teklifini kabul edeceğini bilse de riske atıp ya da hayır.

Fenrys'in keskin gülümsemesi parladı. "Ah, Fae'nin hayatını kaybetmesi onu pek ilgilendirmez. Muhtemelen bu konudaki heyecanını artırıyor. ”

"Dikkatli ol," dedi Gavriel. Tanrılar, bu ses tonuyla neredeyse Aedion'a benziyordu.

Aelin devam etti, “Ne olursa olsun. Siz ikiniz Erawan ile neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsunuz; Doranelle'de Maeve'in benden ne istediğini biliyorsun. Lorcan'ın yapmayı bıraktığı şey." Yüzleri savaşçı sakinliğine dönmüştü ve sorduğu kadar titremiyordu, "Maeve sana o anahtarları Lorcan'dan da alman için bir emir mi verdi? Ve yüzük? Yoksa sadece onun hayatını mı iddia edeceksiniz?”

"Bize her şeyi alma emrini verdiğini söylersek," dedi Fenrys, ellerini yatağın üzerine koyarak, "bizi öldürecek misin, Ateş Varisi?"

"Müttefik olarak ne kadar yararlı olduğunu kanıtladığına bağlı," dedi Aelin basitçe.

Gömleğinin altında göğüslerinin arasında asılı duran ağırlık, sanki cevap verirmiş gibi gürlüyordu.

Gavriel sessizce, "Rolfe'nin silahları var," dedi. “Ya da onları alacak.”

Aylin tek kaşını kaldırdı. “Ve bunu duymak bana pahalıya mal olacak mı?”

Gavriel, Aedion'u isteyecek kadar aptal değildi. Savaşçı az önce, "Onlara ateşli silah deniyor. Güney kıtasındaki simyacılar onları kendi toprak savaşları için geliştirdiler. Bundan daha fazlasını bilmiyoruz, ancak cihaz tek bir adam tarafından kullanılabilir - yıkıcı bir etki için."

Ve sihir kullanıcıları, iade edilen hediyeleri için hala çok yeni veya Adarlan sayesinde çoğunlukla ölüyken…

Yalnız olmayacaktı. O savaş alanındaki tek ateş ustası değil.

Ama sadece Rolfe'nin donanması onunki olursa. Kızın yaptığını çok dikkatli bir şekilde yaptıysa, yapması için ona rehberlik ediyordu. Güney kıtasına ulaşmak, sahip olmadığı aylar alabilirdi. Ama eğer Rolfe zaten bir erzak sipariş etmiş olsaydı... Aelin bir kez daha Rowan'a başını salladı ve duvarı ittiler.

"Bu kadar?" Fenrys istedi. "Bu bilgiyle ne yapmayı planladığını öğrenebilir miyiz yoksa biz de senin uşakların mıyız?"

“Bana güvenmiyorsun; Sana güvenmiyorum," dedi Aelin. "Böylesi daha kolay." Pencereyi dirseğiyle dürterek açtı. "Ama bilgi için teşekkürler."

Fenrys'in kaşları o kadar yukarı kalktı ki, Maeve'in bu sözleri onun duyarak söyleyip söylemediğini merak etti. Ve gerçekten o gün halasını Doranelle'de eritmeyi diledi.

O ve Rowan sıçrayıp Skull's Bay'in çatılarına tırmandılar, eski kiremitler günün yağmurundan hâlâ kaygandı.

Okyanus Gülü bir blok ötede soluk bir mücevher gibi parıldadığında, Aelin bir bacanın yanındaki gölgelerde durdu ve mırıldandı, "Hataya yer yok."

Rowan elini onun omzuna koydu. "Biliyorum. Hesabını yapacağız."

Gözleri yandı. "Çoğu krallığın var olduğundan daha uzun süredir hüküm süren ve planlar yapan iki hükümdara karşı bir oyun oynuyoruz." Ve onun için bile, onları kurnazlıkla alt etme ve onları alt etme ihtimalleri... "Kadroyu görünce, Maeve onları nasıl kapsadı... Bu bahar bizi ayırmaya çok yaklaştı. Çok yakın."

Rowan başparmağını onun ağzında gezdirdi. "Maeve beni köleleştirmiş olsaydı bile, onunla savaşırdım. Her gün, her saat, her nefes." Onu yumuşak bir şekilde öptü ve dudaklarına, "Sana geri dönmenin bir yolunu bulmak için hayatımın geri kalanında savaşırdım. o an biliyordumValg'ın karanlığından çıktın ve alevlerin arasından bana gülümsedin."

Boğazındaki sıkışmayı yuttu ve tek kaşını kaldırdı. "Bütün bunlardan önce bunu yapmaya istekli miydin? O zamanlar çok az fayda var.”

Gözlerinde eğlence ve daha derin bir şey dans ediyordu. "Doranelle'de senin için hissettiklerimle şimdi hissettiklerim aynı. Sadece bunun üzerinde hareket etme şansım olacağını düşünmemiştim.”

Neden duyması gerektiğini biliyordu - o da biliyordu. Darrow'un ve Rolfe'nin sözleri, sonsuz bir acı tehditler korosu olarak kafasının içinde dans etti. Ama Aelin ona sadece sırıttı. "O zaman harekete geç, Prens."

Rowan alçak bir kahkaha attı ve ağzını talep ederek onu sırtını çökmekte olan bacaya dürterken başka bir şey söylemedi. Kadın onun için açıldı ve dili iyice içeri girdi, tembelce.

Oh, tanrılar - bu. Onu aklından çıkaran şey buydu - aralarındaki bu ateş.

Onunla tüm dünyayı küle çevirebilirlerdi. O onundu ve o onundu ve yüzyıllar boyunca, okyanuslar, krallıklar ve savaşlar boyunca dökülen kan ve kayıplar boyunca birbirlerini bulmuşlardı.

Rowan derin bir nefes alarak geri çekildi ve dudaklarına doğru fısıldadı, "Başka bir krallıkta olsan bile Aelin, ateşin hala kanımda, ağzımda." Yumuşak bir inilti çıkardı, eli arka tarafını sıyırırken ona doğru eğildi, aşağıdaki sokaklarda birinin onları görüp görmediğini umursamadan.

"İlk seferinde beni bir ağaca dayamayacağını söylemiştin," diye soludu, ellerini onun kollarından yukarıya, yontulmuş göğsünün genişliğine kaydırarak. "Bacaya ne dersin?"

Rowan bir kahkaha daha attı ve alt dudağını ısırdı. "Seni neden özlediğimi bana tekrar hatırlat."

Aelin kıkırdadı ama Rowan tekrar ağzını açıp ay ışığında onu derinden öptüğünde ses çabucak susturuldu.

Görüntüler32Görüntüler

Aedion, babasıyla buluşmak için mümkün olan her yerin esasını tartışarak gecenin yarısında uyanıktı. Sahilde, yapmak istediğinden tam olarak emin olmadığı özel bir sohbet istiyormuş gibi görünüyordu; Rolfe'nin karargahında fazla halka açık hissettim; han avlusu fazla resmi geldi... Karyolasını fırlatıp açmıştı, gece yarısından epey sonra Aelin ve Rowan'ın döndüğünü duyduğunda neredeyse uykuya dalmıştı. Kimseye söylemeden çekip gitmeleri şaşırtıcı değil. Ama en azından Fae Prensi ile gitmişti.

Ölü gibi uyuyan Lysandra, dışarıdaki koridorda adımları gıcırdatırken kıpırdamamıştı. Saatler önce kapıdan zar zor geçmişti, Dorian her zamanki vücuduna dönüp ayaklarının üzerinde sallanmadan önce zaten karyolasında uyuyordu.

Aedion onun çıplaklığını pek fark etmemişti - kadın sendeleyip halıyı yemeden önce onu yakalamak için hamle yaptığında değil.

Ona sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırpıştırmıştı, teninin rengi solmuştu. Yani nazikçeonu yatağın kenarına oturttu, üzerinden atışı tuttu ve etrafına örttü.

"Çıplak kadınları çok görmüşsündür," demişti, onu yerinde tutmaya zahmet etmeden. “Yün için çok sıcak.”

Öne eğilip kollarını dizlerine dayayıp derin nefes alırken battaniye sırtından kaydı. "Tanrım, başım dönüyor."

Aedion elini onun çıplak sırtına koydu ve hafifçe okşadı. Dokunulduğunda kaskatı kesildi, ama o kadife gibi yumuşak ten üzerinde geniş, hafif daireler çizdi. Bir süre sonra, mırıldanmış olabilecek bir ses çıkardı.

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Aedion bir şekilde uyuyakaldığını fark etti. Ve normal bir uyku değil, Aelin ve Rowan'ın bazen büyülerini geri kazanmak için girdikleri uyku. O kadar derin ve kapsamlı hiçbir eğitim onu delemezdi, hiçbir içgüdü onu geçersiz kılamazdı. Vücut, ne pahasına olursa olsun, herhangi bir güvenlik açığında ihtiyaç duyduğu şeyi talep etmişti.

Tam yüzünün üstüne düşmeden önce onu kollarına alan Aedion, onu omzunun üzerinden çekti ve yatağın başına taşıdı. Gevrek pamuklu çarşafları bir eliyle arkaya attı ve sonra onu yatırdı, bir kez daha uzun saçları yüksek, sıkı göğüslerini örttü. Onu ilk gördüğünden çok daha küçüktü. Ne büyüklükte oldukları umurunda değildi - her iki biçimde de güzeldiler.

Yine uyanmamıştı ve kendi yatağına sürüklenmişti. Sadece şafaktan önce ışık sulu gri damlaya geçtikten sonra uyudu, gün doğumundan hemen sonra uyandı ve uykudan tamamen vazgeçti. Bu toplantı onu geçene kadar herhangi bir dinlenmenin geleceğinden şüpheliydi.

Böylece Aedion banyo yapıp giyindi, babası için saçını taramanın onu aptal yerine koyup koymadığını tartıştı.

Lysandra odaya geri dönerken uyanıktı, yanaklarına merhametle renk geri döndü, kral hala karyolasında uyuyordu.

Ama vites değiştirici Aedion'a baktı ve "Giydiğin şey bu mu?" dedi.

Lysandra onun kirli seyahat kıyafetlerini değiştirmesini sağladı, Aelin ve Rowan'ın odasına sadece kendi çarşafıyla girdi ve Fae Prensi'nin gardırobundan ne isterse aldı.

Aelin havladı Defol! büyük ihtimalle körfezin diğer tarafından duyuluyordu ve Lysandra ona yeşil ceketi ve pantolonu fırlatırken kedi kötülüğüyle sırıtıyordu.

Banyodan çıktığında, bayan kendi kıyafetleri içindeydi - onları nereden aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Basitlerdi: siyah, dar pantolonlar, diz boyu çizmeler ve beyaz bir gömlek. Saçlarını yarı açık, yarı yukarıda bırakmıştı ve şimdi ipeksi kütlesini bir omzunun üzerinden bükmüştü. Lysandra onu onaylayan bir sırıtışla inceledi. "Çok daha iyi. Çok daha asil ve daha az… sahipsiz."

Aedion ona alaycı bir selam verdi.

Dorian kıpırdandı, sanki büyüsü de uyanmış gibi serin bir esinti içeri süzüldü, önce ikisine sonra da şöminenin üzerindeki saate gözlerini kısarak baktı. Yastığı gözlerinin üzerine çekti ve tekrar uykuya daldı.

Kapıya yönelen Aedion, "Çok kralca," dedi.

Dorian, Aedion'un duymamayı tercih ettiği yastığın içinden bir şeyler homurdandı.

O ve Lysandra yemek odasında sakin bir kahvaltı yaptılar - yine de yemeğin yarısını zorlamak zorunda kaldı. Değiştirici, ne düşüncesinden ne de büfe masasında sunulan her bir lokmayla yüzünü doldurmakla meşgul olduğundan hiçbir soru sormadı.

Tanrılar, sarayındaki dişiler ondan daha fazla yediler. Büyünün enerji rezervlerini o kadar hızlı yaktığını düşündü ki, sürekli kafasını ısırmamaları bir mucizeydi.

Onlar da sessizce Rolfe'nin meyhanesine yürüdüler, ön taraftaki nöbetçiler bir soru bile sormadan kenara çekildiler. Lysandra sonunda, "Emin misin?" dediğinde koluna uzandı.

Onayladı. Ve bu buydu.

Aedion kapıyı açtı ve kadroyu tam da bu saatte olacağını tahmin ettiği yerde buldu: meyhanede kahvaltı ediyorlardı. İçeri girerken iki adam durdu.

Ve Aedion'un gözleri doğrudan altın saçlı adama kaydı - ikisinden biri, ama... hangisinin... onun olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

Gavriel çatalını yarısı yenmiş tabağına koydu.

Rowan'ınki gibi kıyafetler giyiyordu ve Fae Prensi gibi, kahvaltıda bile ağır silahlarla donatılmıştı.

Aelin madalyonun diğer yüzüydü ama Gavriel karanlık bir yansımaydı. Bilenmiş, geniş özellikler; sert ağız - onları oradan almıştı. Kırpılmış altın saç farklıydı; Aedion'un omuz hizasındaki bal altınına daha fazla güneş ışığı. Ve Aedion'un teni Ashryver altın rengindeydi - güneşten öpülmüş, derin bir bronzluk değil.

Gavriel yavaşça ayağa kalktı. Aedion, bu zarafeti, yırtıcı durgunluğu, okunamaz, kararlı yüzü de miras alıp almadığını merak etti - yoksa ikisi de bu şekilde mi eğitildi.

Aslan vücut bulmuş.

Bunu bir pusudan biraz daha fazla yapmak istemişti, böylece babasının güzel konuşmalar hazırlayacak zamanı olmayacaktı. Babasının karşısına çıktığında ne yapacağını, nasıl bir erkek olduğunu, herhangi bir şeye nasıl tepki verdiğini görmek istiyordu.

Diğer savaşçı Fenrys, çatal hala açık ağzına kaldırılmış halde aralarına bakıyordu.

Aedion, vücudu bir başkasına aitmiş gibi hissetse bile, dizleri şaşırtıcı bir şekilde sabit, kendini yürümesini sağladı. Lysandra sağlam ve parlak gözlerle yanında duruyordu. Babası, attığı her adımda onu inceledi, yüzü hiçbir şey vermedi, ta ki...

"Bak..." diye soludu Gavriel, sandalyesine çökerek. "Ona çok benziyorsun."

Aedion, Gavriel'in Aelin'i kastetmediğini biliyordu. Fenrys bile şimdi Aslan'a, o kahverengi gözlerde dalgalanan kedere bakıyordu.

Ama Aedion annesini zar zor hatırlıyordu. Ölmekte olan, harap olmuş yüzünden başka bir şey hatırlamıyordu.

Bu yüzden dedi ki, "Kraliçeniz bana pençelerini sürmesin diye öldü."

Babasının nefes aldığından emin değildi. Lysandra, öfkesinin savrulan denizinde sağlam bir kaya gibi bir adım daha yaklaştı.

Aedion, kelimelerin nereden geldiğinden emin olamayarak babasına bir bakış attı, gazap, ama oradaydılar, dudaklarından kamçı gibi fırladılar. "Onu Fae yerleşkelerinde iyileştirebilirlerdi ama Maeve'den korktuğu için yanlarına gitmez, gelmelerine izin vermezdi" -adını tükürdü- "var olduğumu biliyordu. Korktuğum için senin gibi ona köle olacağım."

Babasının bronz yüzü tüm renklerini kaybetmişti. Gavriel'in şimdiye kadar şüphelendiği her neyse, Aedion umurunda değildi. Kurt Aslan'a hırladı, "Yirmi üç yaşındaydı. Hiç evlenmedi ve ailesi onu dışladı. Bana babalık edenlere söylemeyi reddetti ve onların küçümsemelerini, aşağılanmalarını bir gram kendine acımadan aldı. Bunu seni değil beni sevdiği için yaptı.

Ve aniden Aelin'den gelmesini istedi, böylece ona bu savaşçıyı Ilium'daki o komutan gibi küller halinde yakmasını söyleyebildi, çünkü yüze baktığında - yüzüne... ondan nefret ediyordu. Annesinin öldüğü zamandan daha genç, yalnız ve kederli olduğu yirmi üç yaşında olduğu için ondan nefret ediyordu.

Aedion hırladı, "Eğer senin orospu kraliçen beni almaya kalkarsa, onun boğazını keserim. Aileme zaten olduğundan daha fazla zarar verirse, seninkini de keserim."

Babası, "Aedion" diye tısladı.

Dudaklarında annesinin verdiği ismin sesi... "Senden hiçbir şey istemiyorum. Bize yardım etmeyi planlamadığınız sürece, bu durumda … yardımına itiraz etmeyeceğim. Ama bunun ötesinde senden hiçbir şey istemiyorum."

"Özür dilerim," dedi babası, o Aslan'ın gözleri öyle bir kederle doluydu ki Aedion az önce bir erkeğe vurup vurmadığını merak etti.

Özür dilemen gereken kişi ben değilim, dedi kapıya doğru dönerek.

Babasının sandalyesi yere sürtündü. "Aedion."

Aedion yürümeye devam etti, Lysandra onun yanına düştü.

"Lütfen," dedi babası, Aedion'un eli tutamağa kenetlenirken.

"Cehenneme git," dedi Aedion ve gitti.

Ocean Rose'a geri dönmedi. Ve insanların etrafında olmaya, onların seslerinin ve kokularının etrafında olmaya dayanamıyordu. Böylece körfezin üzerindeki yoğun dağa doğru uzun adımlarla yürüdü, kendini yapraklardan, gölgeden ve nemli topraktan oluşan ormanda kaybetti. Lysandra onun bir adım arkasında sessiz kaldı.

Dağın yamacından körfeze, kasabaya ve ötesindeki bozulmamış sulara bakan kayalık bir çıkıntı bulana kadar duraksadı. O oturdu. Ve nefes aldı.

Lysandra düz kayaya onun yanına oturdu, bacaklarını onun altında çaprazladı.

"Bunu söylemeyi beklemiyordum" dedi.

Dağın eteğinde bulunan yakındaki gözetleme kulesine bakıyordu. Yeşil gözlerinin, Gemi Kırıcı'nın devasa bir tekerleğin etrafına sarıldığı alt katı, kulenin kendisinde dönen spiral dış merdiveni, bir mancınık ve tarete monte edilmiş devasa bir zıpkının bulunduğu üst katlara kadar incelemesini izledi. - yoksa dev bir tatar yayı mıydı?- yerine kilitlenmişti, kullanıcısının koltuğu ve oku aşağıdaki körfezdeki görünmez bir düşmana nişan almıştı. Silahın boyutu ve onu körfeze fırlatmak için donatılan makine ile, bir gövdeyi parçalayabileceğinden ve bir gemiye ölümcül hasar verebileceğinden şüphesi yoktu. Ya da üzerine üç adam mızrak.

Lysandra basitçe, "Yüreğinden konuştun. Belki de bunu duyması iyi olmuştur."

“Bizimle çalışmalarına ihtiyacımız var. Onu kendime düşman etmiş olabilirim."

Saçlarını omzuna attı. "Güven bana Aedion, görmedin. Ona sıcak kömürlerin üzerinde sürünmesini söyleseydin, yapardı."

"Yakında tam olarak kim olduğumu anlayacak ve belki de o kadar umutsuz olmayacak."

"Tam olarak kim olduğunu sanıyorsun?" Ona kaşlarını çattı. “Adarlan'ın Fahişesi mi? Hala kendini böyle mi düşünüyorsun? Krallığını bir arada tutan, kendi kraliçeleri tarafından bile unutulduklarında halkını kurtaran general - işte benim tanıdığım adam bu." Hafifçe hırladı, ona değil. "Ve parmakla göstermeye

başlarsa, ona Doranelle'deki o kaltağa yüzyıllardır sorgusuz sualsiz hizmet ettiğini hatırlatırım."

Aedion homurdandı. "Onunla baş başa gittiğinizi görmek için iyi para verirdim. Ve Fenrys."

Dirseğiyle onu dürttü. "Sözünü söyle General, ben de onların kabuslarının yüzüne dönüşeceğim."

"Peki bu hangi yaratık?"

Ona bilmiş bir gülümseme gönderdi. "Üzerinde çalıştığım bir şey."

"Bilmek istemiyorum, değil mi?"

Beyaz dişler parladı. "Hayır, gerçekten yapmıyorsun."

Güldü, bunu yapabilmesine bile şaşırdı. "O yakışıklı bir piç, ona bunu vereceğim."

"Bence Maeve güzel erkekleri toplamayı seviyor."

Aedion homurdandı. "Neden olmasın? Sonsuza kadar onlarla uğraşmak zorunda. Bakmaları da hoş olabilir."

Tekrar güldü ve ses omuzlarından bir ağırlık bıraktı.

Kitap başlığı

Hem Goldryn hem de Damaris'i bir kez taşıyan Aelin, iki saat sonra Deniz Ejderhası'na girdi ve onu çeken bir şeyin korkusu veya aciliyeti olmadan uyuyabileceği günleri diledi.

Yatmaya vakti olduğu günleri diledi kahrolası sevgilisi ve bunun yerine birkaç saatlik uykuyu yakalamayı seçmiyor.

İstemişti. Dün gece hana dönmüşlerdi ve o daha önce hiç yıkamadığından daha hızlı banyo yapmıştı. Hatta banyodan çırılçıplak çıkmıştı... ve Fae Prensi'ni

parıldayan beyaz yatağın üstünde uyurken buldu, hala giyinikti, yıkanırken gözlerini kapatmayı planladığı gibi tüm dünyayı arıyordu.

Ve üzerindeki ağır yorgunluk... Rowan'ın dinlenmesine izin verdi. Battaniyelerin üzerine onun yanına kıvrılmıştı, hâlâ çıplaktı ve kafası onun göğsüne yaslanmadan önce bilincini kaybetmişti. Bu kadar güvenli, bu kadar sağlıklı uyuyamayacakları bir zaman olacağını biliyordu.

Lysandra içeri dalmadan toplam beş dakika önce Rowan uyanmıştı ve onu da uyandırma sürecine başlamıştı. Yavaşça, alaycı, özel vuruşlarla çıplak gövdesine, uyluklarına, ağzına, kulağına, boynuna küçük ısırık öpücüklerle vurgulandı.

Ama Lysandra, Aedion'a kıyafet çalmak için odadan gümbürdeyerek geçer geçmez, Aedion'un nereye gittiğini açıklar açıklamaz... kesinti devam etmişti. Bugün tam olarak neyi başarması gerektiğini ona hatırlattı. Şu anda onu öldürmeye meyilli bir adam ve dağınık, taşlaşmış bir filoyla.

Gavriel ve Fenrys şimdi barın arka tarafındaki masada Rolfe ile oturuyorlardı, Aedion'dan hiçbir iz yoktu, ikisi de içeri girerken gözleri biraz fal taşı gibi açılmıştı.

Rowan, onların boğazını kesmeye çoktan hazır olan, hemen arkasından sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi dolaşmamış olsaydı, görünüşe bakabilirdi.

Rolfe ayağa fırladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bugün onunla nasıl konuştuğunuza çok ama çok dikkat ederim, Kaptan," dedi Fenrys, onun dün kullandığından daha fazla ihtiyatlı ve düşünceli bir şekilde. Gözleri, gerçekten de Rolfe'yi akşam yemeğiymiş gibi izleyen Rowan'a sabitlenmişti. “Kelimelerini akıllıca seç.”

Rolfe, Rowan'a baktı, yüzünü gördü ve anlamış gibiydi.

Belki de bu tedbir, Rolfe'un bugün onun talebini kabul etmeye daha meyilli olmasını sağlar. Eğer doğru oynadıysa. Eğer hepsini doğru oynasaydı.

Aelin, Rolfe'ye hafifçe gülümsedi ve yanlarındaki boş masaya yaslandı, çıtalardaki yontulmuş altın harflerde Mist-Cutter yazıyordu. Rowan onun yanında bir yere oturdu, dizi onunkine sürtündü. Sanki birkaç metrelik mesafe bile dayanılmazdı.

Ama Rolfe'ye biraz daha geniş gülümsedi. "Fikrini değiştirip değiştirmediğini görmeye geldim. İttifakım hakkında.”

Rolfe dövmeli parmaklarını masanın üzerinde, Thresher yazan bazı yaldızlı harflerin üzerinde davul yaptı. Ve onun yanında... Rolfe ve Fae savaşçıları arasında bir kıta haritası yayılmıştı.

Lanet şeyin işe yaradığını bildiği için gerçekten ihtiyacı olan harita değildi ama—Aelin gördükleri karşısında kaskatı kesildi.

"Bu da ne," dedi, kıtanın ortasında, Ferian Geçidi'nden Avery'nin ağzına kadar aşılmaz bir hat üzerinde kamp kurmuş gümüş heykelciklere dikkat ederek. Ve Oro Körfezi'ndeki ek rakamlar. Ve Melisande ve Fenharrow'da ve Eyllwe'nin kuzey sınırının yakınında.

Gavriel, sanki biri kafasına vurmuş gibi görünüyordu -tanrılar, Aedion'la görüşme nasıl geçmişti?- Rolfe, vereceği cevap ne olursa olsun Rowan'ın boğazını parçalayamadan önce, "Kaptan Rolfe bu sabah bir haber aldı. . Danışmanımızı istedi.”

Parmağını kıtanın ortasına uzanan ana figür çizgisinin yanına saplayarak, Bu nedir, dedi.

Rolfe, "Bu, Morath'ın ordularının yerlerine ilişkin en son rapor," dedi. Pozisyona geçtiler. Kuzeye yardım artık imkansız. Ve Eyllwe'yi vurmaya hazırlar."

Görüntüler33Görüntüler

"Eyllwe'nin sabit bir ordusu yok," dedi Aelin, yüzündeki kanın çekildiğini hissederek. "Bu bahardan sonra savaşacak hiçbir şey ve hiç kimse yok - isyancı milis çeteleri dışında."

Rowan, Rolfe'ye, "Tam sayıların var mı?" dedi.

"Hayır," dedi kaptan. "Haber sadece bir uyarı olarak verildi - herhangi bir gönderiyi Avery'den uzak tutmak için. Onların fikirlerini almak istedim”—çeneyi kadroya doğru salladım—“bununla başa çıkmak için. Gerçi sana işimi anlatmak niyetinde olduklarına göre seni de davet etmeliydim."

Hiçbiri cevap vermeye tenezzül etmedi. Aelin o hattı, o orduları taradı.

Rowan, "Ne kadar hızlı hareket ediyorlar?" dedi.

Gavriel, "Lejyonlar Morath'tan yaklaşık üç hafta önce ayrıldı," dedi. "Gördüğüm tüm ordulardan daha hızlı hareket ettiler."

Bunun zamanlaması…

Hayır. Hayır—hayır, Ilium yüzünden olamaz, çünkü onunla alay etmişti...

Rolfe kel bir sesle, "Bu bir imha," dedi.

Gözlerini kapadı, güçlükle yutkundu. Kaptan bile konuşmaya cesaret edemedi.

Rowan bir elini beline kaydırdı, sessiz bir rahatlık verdi. O biliyordu - o da bir araya getiriyordu.

Gözlerini açtı, o çizgi vizyonunu, kalbini yaktı ve dedi ki, “Bu bir mesaj. Benim için." Yumruğunu açıp oradaki yara izine baktı.

"Yine de Eyllwe'ye neden saldıralım ki?" diye sordu Fenrys. "Peki neden pozisyona geçiyorsunuz da onu görevden almıyorsunuz?"

Kelimeleri yüksek sesle söyleyemezdi. Bunu Eyllwe'ye Erawan'la alay ederek getirdiğini, çünkü Celaena Sardothien'in kiminle ilgilendiğini biliyordu ve ona ordularının neler yapabileceğini göstererek onun ruhunu, kalbini kırmak istiyordu. Şimdi canı ne zaman isterse ne yapacaklardı. Terrasen'e değil... ama çok sevdiği arkadaşının krallığına.

Korumak, kurtarmak için yemin ettiği krallık.

Rowan, "Eylwe ile kişisel bağlarımız var. Onun için önemli olduğunu biliyor.”

Fenrys'in gözleri onun üzerinde gezindi. Ama Gavriel, sesi kararlı, dedi, "Erawan şimdi Avery'nin güneyindeki her şeyi elinde tutuyor. Bu takımadalar için tasarruf edin. Ve burada bile, Çıkmaz'da bir dayanağı var."

Aelin o haritaya, şimdi kuzeyde çok küçük görünen alana baktı.

Batıda, Çöllerin geniş alanı dağlık kıtasal bölünmenin ötesine yayıldı. Ve bakışları batı kıyısındaki küçük bir isme takıldı.

Briarcliff.

Bu isim ağzından çınlayarak uyandı, titredi ve konuştuklarını, böyle bir ordunun arazi üzerinde nasıl bu kadar hızlı hareket edebileceğini tartıştıklarını fark etti.

Haritadaki o lekeye bakarak şakağını ovuşturdu.

Ona borçlu olduğu hayat borcunu düşünürsek.

Bakışları aşağı, güneye kaydı. Kızıl Çöl'e. Başka bir hayat borcunun, birçok hayat borcunun onu talep etmesini beklediği yerde.

Aelin ona bir şey sorduklarını fark etti ama Rolfe'ye sessizce, “Bana donanmasını vereceksin. Onu sipariş ettiğinizi bildiğim o ateşli silahlarla donatacaksınız ve vardıklarında Miken filosuna tüm ekstraları göndereceksiniz."

Sessizlik.

Rolfe bir kahkaha patlattı ve tekrar oturdu. "Cehennem gibiyim." O dövmeli elini haritanın üzerinde salladı, üzerine mürekkepli sular çalkalanıyor ve bir desende değişiyordu, acaba o okuyabilir mi diye merak etti. Okuyabilmesi, o Kilidi bulması için ona ihtiyaç duyduğu bir kalıp. "Bu sadece senin ne kadar üstün olduğunu gösteriyor." Onun sözlerini çiğnedi. “Miken filosu bir efsaneden biraz daha fazlası. Bir başucu masalı.”

Aelin, Rolfe'nin kılıcının kabzasına, hanın kendisine ve hemen dışarıda demirlemiş gemisine baktı.

Aelin, "Sen Miken halkının varisisin," dedi. "Ve ben de bu hesapla soyuma borçlu olduğunuz borcu talep etmeye geldim."

Rolfe kıpırdamadı, gözünü kırpmadı.

"Yoksa tüm deniz ejderhası göndermeleri kişisel bir fetişten miydi?" diye sordu Aylin.

Rolfe düz bir sesle, "Mikenliler gitti," dedi.

"Sanmıyorum. Sanırım burada, Ölü Adalar'da çok uzun zamandır saklanıyorlar. Ve bir şekilde iktidara geri dönmeyi başardın.”

Üç Fae erkeği aralarında bakışıyordu.

Aelin, Rolfe'ye, "Ilium'u Adarlan'dan kurtardım. Şehri -eski evinizi- sizin için geri aldım. Mikenliler için. Halkınızın mirasına sahip çıkmaya cesaret ederseniz, o sizindir.”

Rolfe'nin eli hafifçe titriyordu. Yumruk attı, masanın altına sıkıştırdı.

O zaman büyüsünün bir parıltısının yüzeye çıkmasına izin verdi, ardından gözlerindeki altının parlak alev gibi parlamasına izin verdi. Gavriel ve Fenrys, gücü odayı ve şehri doldururken doğruldular. Göğüslerinin arasındaki Wyrdkey tıslayarak fısıldamaya başladı.

Yüzünde insan, ölümlü hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Bunu biliyordum çünkü Rolfe'nin altın-kahverengi teni hastalıklı bir parlaklığa dönüşmüştü.

Gözlerini kapattı ve bir nefes verdi.

Topladığı güç filizi görünmez bir çizgide dalgalandı. Dünya onun ardından titredi. Bir şehir zili bir, iki kez güçlü bir şekilde çaldı. Koydaki sular bile silip süpürürken takımadalara doğru titriyordu.

Aelin gözlerini açtığında ölümlülük geri dönmüştü.

"Bu ne saçmalıktı?" Rolfe sonunda istedi.

Fenrys ve Gavriel önlerindeki haritayla çok ilgilenmeye başladılar.

Rowan sakince, "Milady'nin gücünün bir kısmını her gün serbest bırakması gerekiyor, yoksa bu onu tüketebilir," dedi.

Kendine ve yaptıklarına rağmen Rowan'ın her gün en az bir kez leydisini aramasını istediğine karar verdi.

Rowan, hareket halindeki ordu hakkında Rolfe'ye baskı yaparak devam etti. Lysandra'nın haftalar önce Arobynn'in iş ortaklarını gözetlemesi sayesinde Miken olduğunu doğruladığı Korsan Lordu, kendisine sunduğu teklif sayesinde zar zor konuşabiliyor gibiydi. Ama Aelin sadece bekledi.

Aedion ve Lysandra bir süre sonra geldiler - ve kuzeni Gavriel'e sadece bir bakış atmakla yetindi, o haritanın üzerinde durup o generalin zihnine girerek büyük ve küçük ayrıntılar talep etti.

Ama Gavriel sessizce oğluna baktı, kuzeninin gözlerinin harita üzerinde gezinişini izledi ve sanki ezberlemeye çalıştığı bir şarkıymış gibi sesinin sesini dinledi.

Lysandra, körfezi izleyerek pencereye doğru sürüklendi.

Sanki Aelin'in dünyaya gönderdiği o dalgalanmayı görebiliyormuş gibi.

Değiştirici şimdiye kadar Aedion'a neden gerçekten gittiklerini anlatmıştı. İlyum. Sadece Brannon'u görmek için değil, sadece insanlarını kurtarmak için değil... bunun için de. O ve değiştiren, tüm tuzakları ve faydaları göz önünde bulundurarak, yolda birlikte uzun gece nöbetleri sırasında planı hazırlamışlardı.

Dorian on dakika sonra yürüdü, gözleri doğrudan Aelin'e kaydı. O da hissetmişti.

Kral, Rolfe'ye kibar bir selam verdi, sonra Erawan'ın ordularının konumu hakkında bilgilendirilirken sessiz kaldı. Daha sonra, Rowan'ın daire çizdiği diğer erkekler ikmal yolları ve silahları tartışmaya devam ederken, o da onun yanındaki bir koltuğa oturdu.

Dorian ona anlaşılmaz bir bakış attı ve ayak bileğini bir dizinin üzerine koydu.

Saat on biri vurdu ve Aelin, Fenrys'in çeşitli zırhlar ve Rolfe'nin talebi karşılamak için cevhere yatırım yapması hakkında söylediklerinin ortasında ayağa kalktı.

Sessizlik tekrar düştü. Aelin, Rolfe'ye "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim" dedi.

Ve sonra döndü. "Bu kadar mı?" diye sormadan önce bir adım attı.

Omzunun üzerinden baktı, Rowan yanına yaklaştı. Aelin o alevin bir kısmının yüzeye çıkmasına izin verdi. "Evet. Eğer bana bir donanma vermeyeceksen, Mikenlerden geriye kalanları birleştirip Terrasen'e dönmezsen, verecek başka birini bulurum."

"Başka kimse yok."

Gözleri yine masasındaki haritaya kaydı. "Bir keresinde kibrimin bedelini ödeyeceğimi söylemiştin. Ve yaptım. Bir cok zaman. Ama Sam ve ben tüm şehrinizi ve filonuzu ele geçirdik ve onu yok ettik. Hepsi de insandan aşağı saydığınız iki yüz hayat için. Bu yüzden belki de kendimi hafife alıyordum. Belki de sana ihtiyacım yoktur."

Tekrar döndü ve Rolfe dudak büktü, "Sam hâlâ senin peşinden koşarak mı öldü, yoksa sonunda ona pislik gibi davranmayı bıraktın mı?"

Bir boğulma sesi ve bir bardak çarpması ve çıngırağı duyuldu. Oeli Rolfe'nin boynuna dolanmış halde Rowan'ı bulmak için yavaşça baktı, kaptan haritaya bastırdı, figürler her yere dağıldı, Rowan'ın hırlayan dişleri Rolfe'nin kulağını koparmak üzereydi.

Fenrys hafifçe gülümsedi. "Sana kelimelerini dikkatli seçmeni söylemiştim, Rolfe."

Aedion, kaptana "Tanıştığımıza memnun oldum" derken babasını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Sonra Aelin, Dorian ve Lysandra'nın kapıda beklediği yere doğru yürüdü.

Rowan eğildi, Rolfe'nin kulağına onun beyazlamasına neden olan bir şey mırıldandı, sonra Aelin'i takip etmeden önce onu masaya biraz daha sertçe itti.

Rolfe ellerini masaya koydu, onlara kesinlikle aptalca sözler söylemek için yukarı itti, ama sertleşti. Sanki vücudunda bir nabız atıyordu.

Avuçlarının kenarlarını birbirine kenetleyerek ellerini çevirdi.

Gözleri yukarı kalktı - ama ona değil. Pencerelere.

Körfezin ağzını çevreleyen ikiz gözetleme kulelerinde çalmaya başlayan çanlara.

Çılgınca uğultu, arkalarındaki sokakları durdurdu, susturdu.

Her melemenin anlamı yeterince açıktı.

Rolfe'nin yüzü bembeyaz oldu.

Aelin siyahın -oraya kazınmış mürekkepten daha koyu- parmaklarının arasından avuçlarına yayılmasını izledi. Sadece Valg'ın getirebileceği kadar siyah.

Oh, artık haritanın çalıştığına hiç şüphe yoktu.

Arkadaşlarına, “Gidiyoruz. Şimdi."

Rolfe şimdiden ona doğru, kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Kapıyı açarken hiçbir şey söylemedi ve asistanı ve levazım ustasının çoktan onun için koşturduğu rıhtıma adım attı.

Aelin kapıyı Rolfe'nin arkasından kapattı ve arkadaşlarına baktı. Ve kadro.

İlk konuşan Fenrys oldu, ayağa kalkıp Rolfe ve adamları koşarken pencereden onları izledi. "Bana asla kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat."

Dorian sessizce, "Eğer bu güç bu kasabaya ulaşırsa, bu insanlar-" dedi.

Aelin, Rowan'ın bakışlarıyla karşılaşarak, "Olmayacak," dedi. Çam yeşili gözler kendini tuttu.

Onlara neden benim yeminim olduğunu göster, dedi sessizce ona.

Kötü bir gülümsemenin ipucu. Rowan onlara döndü. "Hadi gidelim."

"Git," dedi Fenrys, pencereyi işaret ederek. "Nereye?"

"Bir tekne var," dedi Aedion, "adanın diğer tarafında demirlemiş." Başını Lysandra'ya doğru eğdi. "Dün gece bir köpekbalığı tarafından denize çekilen bir sandalı fark edeceklerini düşünürsünüz, ama..."

Kapı çarparak açıldı ve Rolfe'nin heybetli figürü kapıyı doldurdu. "Sen."

Aelin elini göğsüne koydu. "Ben mi?"

“O sihri oraya sen gönderdin; onları sen çağırdın."

Masayı iterek bir kahkaha attı. "Böyle yararlı bir yetenek öğrenirsem, müttefiklerimi çağırmak için kullanırdım, sanırım. Ya da Mikenliler, çok kararlı göründüğünüz için var değiller." Omzunun üzerinden baktı - gökyüzü hala açıktı. "İyi şanslar," dedi onun etrafından dolaşarak.

Dorian, "Ne?" diye mırıldandı.

Aelin, Adarlan Kralı'na baktı. "Bu bizim savaşımız değil. Ve Valg ile bir çatışma için krallığımın kaderini feda etmeyeceğim. Eğer biraz aklın varsa, sen de yapmayacaksın.” Rolfe'nin yüzü gazapla buruştu - korku, derin ve gerçek gözlerinde parlarken bile. Kaotik sokaklara doğru bir adım attı ama durarak Korsan Lordu'na döndü. "Sanırım kadro da benimle gelecek. Artık benim müttefiklerim oldukları için.”

Sessizce, Fenrys ve Gavriel yaklaştılar ve Gavriel'in oğlunun yanında kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğunu sorgusuz sualsiz yaptıkları için rahatlayarak içini çekebilirdi.

Rolfe tısladı, "Yardımını esirgemenin beni etkileyeceğini düşünüyorsun. sana yardım etmek için mi?" Ama körfezin çok ötesinde, uzak, hörgüçlü adalar arasında bir karanlık bulutu toplandı.

"Söylediklerimde ciddiydim, Rolfe. Sensiz de idare edebilirim, armada ya da hayır. Mikenliler ya da hayır. Ve bu ada artık benim davam için tehlikeli hale geldi." Başını denize doğru eğdi. "Senin için Mala'ya bir dua sunacağım." Goldryn'in kabzasını okşadı. "Bir profesyonel suçludan diğerine küçük bir tavsiye: kafalarını kesin. Onları öldürmenin tek yolu bu. Onları diri diri yakmazsan, ama bahse girerim çoğu, alevli okların fazla hasar veremeden gemiden atlayıp kıyıya yüzer."

"Peki ya idealizmine ne demeli benden iki yüz köle çalan o çocuğa ne demeli? Bu adanın insanlarını ölüme terk mi edeceksin?"

"Evet," dedi basitçe. "Sana söyledim, Rolfe, Endovier bana bazı şeyler öğretti."

Rolfe yemin etti. "Sence Sam buna katlanır mı?"

"Sam öldü," dedi, "çünkü senin ve Arobynn gibi adamların gücü var. Ama Arobynn'in saltanatı artık sona erdi." Kararan ufka gülümsedi. "Seninki de yakında bitecek gibi görünüyor."

"Seni kaltak-"

Rowan hırladı, Rolfe irkilerek uzaklaşmadan önce bir adım attı.

Acele eden ayak sesleri duyuldu, ardından Rolfe'nin levazım görevlisi kapıyı doldurdu. Bir elini eşiğin üzerine koyarken nefes nefese kaldı, diğeri kılıcının deniz ejderhası şeklindeki kabzasını kavradı. "Biz diz boyu bokun içindeyiz."

Aylin durakladı. Rolfe'nin yüzü gerildi. "Ne kadar kötü?" kaptan sordu.

Alnındaki teri sildi. "Askerlerle dolu sekiz savaş gemisi - her birinde en az yüz tane, göremediğim daha düşük seviyelerde. İki deniz tilkisi tarafından kuşatılmış durumdalar. Hepsi o kadar hızlı hareket ediyor ki, sanki fırtına rüzgarları onları taşıyor."

Aelin Rowan'a bir bakış attı. "O tekneye ne kadar çabuk ulaşabiliriz?"

Rolfe limanındaki birkaç gemiye bakıyordu, yüzü ölümcül derecede solgundu. Körfezdeki Ship-breaker'da, zincir şu anda sakin yüzeyin altında. Kaptanın

bakışlarını gören Fenrys, "O deniz tilkileribu zinciri kıracak. Adamlarını bu adadan uzaklaştır. Sahip olduğun her kayık ve slopu kullan ve onları çıkar."

Rolfe, deniz yeşili gözleri nefretle parlayarak yavaşça Aelin'e döndü. Ve istifa. "Bu benim blöfümü yapma girişimi mi?"

Aelin örgüsünün ucuyla oynadı. "Numara. Uygun bir zamanlama ama hayır."

Rolfe hepsini araştırdı - isterlerse bu adayı yerle bir edebilecek güç. Sonunda konuşurken sesi boğuktu. "Amiral olmak istiyorum. Bütün bu takımadaları istiyorum. Ilium'u istiyorum. Ve bu savaş bittiğinde, uzun zaman önce atalarımın isimlerinden önce olduğu gibi, Lord'u adımın önünde istiyorum. Benim ödemem ne olacak?"

Aelin sırayla ona baktı, dışarıdaki kaosa kıyasla tüm oda ölümcül sessizdi. "Çaldığınız her Morath gemisi için, içinde ne kadar altın ve hazine varsa onu tutabilirsiniz. Ancak silahlar ve mühimmat cepheye gidiyor. Sana toprak vereceğim ama Ilium Lordu ve Takımadalar Kralı'nınkilerin ötesinde kraliyet unvanları yok. Herhangi bir çocuk doğurursanız, onları varisleriniz olarak tanıyacağım - Dorian'ın doğurabileceği herhangi bir çocuğu yapacağım gibi."

Dorian ciddiyetle başını salladı. "Adarlan seni ve varislerini, bu toprakları senin olarak tanıyacak."

Rolfe, "O piçleri karanlığa gönderirsen, filom senin olur. Yine de Mikenlerin yükseleceğini garanti edemem. Çok uzaklara ve çok uzun süre dağıldık. Burada sadece küçük bir sayı yaşıyor ve uygun motivasyon olmadan kıpırdamayacaklar." Sanki arkasında birini görmeyi bekliyormuş gibi bara doğru baktı.

Ama Aelin hafifçe gülümseyerek elini uzattı. "Bana bırak."

Rolfe elini sıkarken dövmeli deri yaralı etle buluştu. Kemikleri kıracak kadar sertti ama hemen geri verdi. Parmaklarına küçük bir alev gönderdi.

Elini geri çekerek tısladı ve Aelin sırıttı. "Majestelerinin ordusuna hoş geldiniz, Er Rolfe." Açık kapıyı işaret etti. "Yapalım mı?"

Kitap başlığı

Dorian, Aelin'in deli olduğunu fark etti. Zeki ve kötü ama delice.

Ve belki de şimdiye kadar karşılaştığı en büyük, en vicdansız yalancı.

Çağrısının dünyayı taradığını hissetmişti. Teninde ateş uğultusunu hissetti. Kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Ve orada yaşayan güçlerin, emrinde o tür bir alevle yaşayan bir kişi olduğunu bilecek ve sihri buraya kadar takip edecekleri, Çıkmaz'a gittiği konusunda hiçbir yanılgı yoktu.

Onu neyin tetiklediğini bilmiyordu, neden şimdi seçmişti, ama...

Ama Rowan, Aelin'e Valg'in Rolfe'ye nasıl musallat olduğunu bildirmişti. Bu şehri nasıl da gece gündüz izlemiş, dönüşlerinden korkmuştu. Yani Aelin bunu kendi yararına kullanmıştı. Mikenliler—kutsal tanrılar. Bir uyku vakti hikayesi ve uyarıcı bir masaldan biraz daha fazlasıydılar. Ama işte buradalardı, dikkatlice saklanmışlardı. Aelin onları söndürene kadar.

Korsan Lordu ve Terrasen Kraliçesi el sıkışıp Rolfe'ye sırıtırken, Dorian onun... belki biraz daha kötülük ve delilik yapabileceğini fark etti.

Bu savaş, gülümsemeler ve görgü kurallarıyla kazanılmazdı.

Bütün bir ada dolusu insanla, hepsini kurtarmak için ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için kumar oynamaya istekli bir kadın kazanacaktı. Arkadaşları eşit derecede eşlik etmeye istekli bir kadın, eğer bu daha büyük bir nüfusu kurtarmak anlamına geliyorsa onların ruhlarını paramparça etmeye. Yanlış kumar oynarlarsa etraflarında paniğe kapılan hayatların ağırlığını biliyorlardı. Aelin belki de herkesten daha fazla.

Aelin ve Rolfe açık taverna kapısından içeri girdiler ve ilerideki sokağa girdiler. Arkasında, Fenrys alçak bir ıslık çaldı. "Tanrılar sana yardım etsin Rowan, o kadın..."

Dorian, korsan ve kraliçeyi sokağa doğru takip ederken, Aedion ve Lysandra arkadan gelirken gerisini duymayı beklemedi. Fenrys diğerlerinden uzak durdu ama Gavriel yakındı, bakışları hâlâ sabitti.oğlu üzerinde. Tanrılar, birbirlerine çok benziyorlardı, aynı şekilde hareket ediyorlardı, Aslan ve Kurt.

Rolfe, önünde kuyrukta bekleyen adamlarına havladı, "Artık insan taşıyabilen her gemi yelken açıyor." Aelin orada dikilip ellerini kalçalarına dayamış hepsini izlerken, adamlarını kendi gemileri de dahil olmak üzere uzun süredir

mürettebattan yoksun çeşitli gemilere onları yönetmeleri için görevlendirerek emirler yağdırdı.

Kaptana, “En hızlı geminiz hangisi?” dedi.

Kendini işaret etti.

Bakışlarını tuttu ve Dorian vahşi, pervasız planı bekledi. Ama hiçbirine bakmadan, "Rowan, Lysandra, Fenrys ve Gavriel, benimlesiniz. Aedion, kuzey gözetleme kulesine çık ve atlı zıpkını kullan. Herhangi bir gemi zincire çok yaklaşırsa, kahrolası tarafında bir delik açarsınız." Dorian sonunda ona hitap ederken kaskatı kesildi, emirleri gözlerinde gördü. İtiraz etmek için ağzını açtı ama Aelin basitçe, "Bu savaş bir kral için uygun değil," dedi.

"Ve bir kraliçe için mi?"

Yanında taşıdığını fark etmediği bir kılıcı ona uzatırken hiçbir eğlence yoktu, buz gibi sakinlikten başka bir şey yoktu. Damaris.

Goldryn hâlâ sırtına bağlıydı, yakutu canlı bir kor gibi parlıyordu, "Birimiz yaşamak zorunda, Dorian. Güney gözetleme kulesini al, üste kal ve sihrini hazırla. Zinciri aşmaya çalışan herhangi bir güç, onları yok edersin.”

Çelikle değil, sihirle. Ağırlığı yabancı olan Damaris'i kılıç kemerine bağladı. "Peki ne yapacaksın?" talep etti. Sanki cevap olarak, gücü, bir asp'nin vurmak için kıvrılması gibi midesinde kıvrandı.

Aelin Rowan'a, dövmeli eline baktı. "Rolfe, köle tacirinden kalan demir zincirlerini al. Onlara ihtiyacımız olacak.”

Onun için - Rowan için. Kontrolden çıkarsa, büyülerine karşı bir kontrol olarak.

Çünkü Aelin... Aelin o gemiyi düşman donanmasının tam kalbine götürecek ve hepsini sudan çıkaracaktı.

Görüntüler34Görüntüler

O bir yalancı, bir katil ve bir hırsızdı ve Aelin'in içinde bu savaşın sonunda çok daha kötü anılacağına dair bir his vardı. Ama o doğal olmayan karanlık ufukta toplanırken, kendisinin ve dişleri bütün arkadaşlarının çiğneyebileceğinden fazlasını ısırmış olup olmadığını merak etti.

Korkusuna bir santim boşluk bırakmadı.

Kara ateşin içinden geçmesine izin vermekten başka bir şey yapmadı.

Bu ittifakı güvence altına almak işin sadece bir parçasıydı. Diğer kısım, daha büyük kısım… mesajdı. Morath'a değil.

Ama dünyaya.

Bu kıtayı izleyen, bunun gerçekten kayıp bir dava olup olmadığını düşünen potansiyel müttefiklere.

Bugün onun mesajı alemlerde şimşekler çakacaktı.

Düşman kalelerini paramparça eden ve kralları öldüren asi bir prenses değildi.

O bir doğa gücüydü. O bir felaketti ve efsanevi ölümsüz savaşçıların komutanıydı. Ve eğer bu müttefikler ona katılmadıysa…bugünü, ne yapacağını düşünmelerini ve bir gün onu kendi kıyılarında, limanlarında da bulabilirler mi diye merak etmelerini istedi.

On yıl önce gelmemişlerdi. Unutmadığını bilmelerini istedi.

Rolfe adamlarına emirler yağdırmayı bitirdi ve Deniz Ejderhası'na atladı, Aedion ve Dorian atları kendi gözetleme kulelerine taşımak için hızla koşturdu. Aelin, her şeyi sakince izleyen değiştirici Lysandra'ya döndü. Aelin sessizce, "Senden ne yapmanı istiyorum biliyor musun?" dedi.

Lysandra başını sallarken yosun yeşili gözleri parlıyordu.

Aelin, vites değiştireni kucaklamasına izin vermedi. Arkadaşının eline dokunmasına bile izin vermedi. Rolfe izlerken değil. Bu kasabanın vatandaşları izlerken değil, aralarında kayıp Mikenliler. Aelin sadece "İyi avlar" dedi.

Fenrys, şekil değiştirenden gerçekten ne istediğini anlamış gibi boğuk bir ses çıkardı. Yanında Gavriel, kalkanını ve kılıcını sırtına geçirmeden, üzgün görünen bir kısrağa binmeden ve gözetleme kulesine doğru dörtnala gitmeden önce babasına pek de bakmamış olan Aedion'a bakmakla meşguldü.

Aelin, savaşçı prensinin gümüşi saçlarında rüzgar çoktan dans ederken Rowan'a, "Artık hareket ediyoruz" dedi.

Öyle yaptılar.

Karanlık güç ufukta şekillenirken insanlar sokaklarda paniğe kapıldılar: siyah yelkenli devasa gemiler, sanki doğaüstü bir rüzgarla sürükleniyormuş gibi körfezde birleşiyorlar.

Ama Aelin, ona yakın Lysandra, yükselen Deniz Ejderhası için takip etti, Rowan ve iki arkadaşı arkalarından adım attı.

İnsanlar iskeleden çıkarken silahlarını emniyete alıp yeniden düzenlerken durup aval aval baktılar. Bıçaklar ve kılıçlar, Rowan'ın baltasını yanına asarken parıldayan baltası, Aelin'in Fenrys'in ölümcül bir isabetle ateş edebileceğini varsaydığı siyah tüylü oklarla dolu bir yay ve sadak ve daha fazla bıçak. Hafifçe sallanan güvertede sinsice ilerlerkenAhşap titizlikle cilalanmış Deniz Ejderhası, Aelin birlikte yürüyen bir cephanelik oluşturduklarını düşündü.

Gavriel gemiye ayak basar basmaz, iskele Rolfe'nin adamları tarafından yukarı çekildi. Güvertenin yanındaki sıralarda oturan diğerleri, kürekleri kaldırdı, iki adam bir koltuğa oturdu. Rowan çenesini Gavriel ve Fenrys'e dikti ve ikisi tek kelime etmeden adamlara katılmaya gitti, kadrosu bazı krallıklardan daha eski olan rütbe ve ritimlere düştü.

Rolfe, arkasında devasa demir zincirler taşıyan iki adamla, kuşkusuz odasına açılan bir kapıdan dışarı çıktı.

Aelin onlara doğru yürüdü. "Onları ana direğe sabitleyin ve tam buraya ulaşmaları için yeterli alan olduğundan emin olun... buraya." Güvertenin tam ortasında durduğu yeri işaret etti. Herkesten yeterince boş alan, onun ve Rowan'ın çalışması için yeterli alan.

Rolfe kürek çekmeye başlamak için havladı ve bir kez Fenrys ve Gavriel'e baktı - her biri birer kürek kullanıyordu, harekete önemli güçlerini katarken dişleri görünüyordu.

Yavaşça gemi hareket etmeye başladı - etraflarındaki diğerleri de kıpırdandı.

Ama önce körfezden çıkmaları, Ship-breaker sınırını geçmeleri gerekiyordu.

Rolfe'nin adamları zincirleri direğin etrafına doladılar ve Aelin'e ulaşacak kadar uzunluk bıraktılar.

Demir ona kim olduğunu, ne olduğunu hatırlatmak için bir ısırık, bir çapa sağlardı. Iron, büyüsünün, Rowan'ın büyüsünün uçsuz bucaksızlığı onu süpürmekle tehdit ettiğinde onu bağlı tutacaktı.

Deniz Ejderhası, Rolfe'nin adamlarının kürek çekerken, kasabanın gürültüsünü arkalarında boğmak için haykırışları ve homurtuları ile limanın üzerinde ağır ağır ilerledi.

Dorian'ın geldiğini görmek için her iki gözetleme kulesine de bir göz attı - sonra Aedion'un altın rengi saçları dış döner merdivenden yukarı fırlayarak tepedeki devasa zıpkına ulaştı. Sam'in aynı merdivenleri bu kasabayı savunmak için değil, onu mahvetmek için koştuğunu gördüğü zaman ile şimdiki zaman arasında yanıp sönerken kalbi bir an için sıkıştı.

Belleğin buz gibi pençesinden kurtuldu ve güverte korkuluğunda durmuş, kuzenini de izleyen Lysandra'ya döndü. "Şimdi."

Rolfe bile bu kelimeyle siparişini durdurdu.

Lysandra zarif bir şekilde geniş ahşap korkuluğa oturdu, bacaklarını yana çevirdi... ve suya düştü.

Rolfe'nin adamları korkuluklara koştu. Yanlarında duran teknelerdeki insanlar da aynı şeyi yaptılar ve kadının canlı maviye daldığını gördüler.

Ama dışarı çıkan bir kadın değildi.

Aşağıda, derinlerde, Aelin parlamayı, kaymayı ve yayılmayı seçebiliyordu. Adamlar küfür etmeye başladı.

Ama Lysandra yüzeyin altında, kumlu liman zemini boyunca büyümeye ve büyümeye devam etti.

Daha hızlı, erkekler kürek çekti.

Ancak geminin hızı, dalgaların arasından çıkan yaratığın hızının yanında hiçbir şeydi.

Geniş, yeşim yeşili bir burun, parçalanan beyaz dişlerle biberlenmiş, güçlü bir nefes aldı ve sonra suyun altına geri döndü, ortadan kaybolurken devasa bir kafa ve kurnaz gözlerin parıltısını ortaya çıkardı.

Bazı adamlar çığlık attı. Rolfe bir elini direksiyona koydu. İlk arkadaşı, yanında yeni cilalanmış deniz ejderhası kılıcı dizlerinin üzerine düştü.

Lysandra daldı ve aşağı inerken yüzeyi parça parça kıran uzun, güçlü bedeni görmelerine izin verdi, yeşim pulları kör edici öğle güneşinde mücevherler gibi

parlıyordu. Efsaneyi doğrudan kehanetlerinden görün: Mikenliler ancak deniz ejderhaları döndüğünde geri dönecekti.

Ve böylece Aelin birinin tam da onların lanet olası limanlarında görünmesini sağlamıştı.

"Kutsal tanrılar," diye mırıldandı Fenrys kürek çektiği yerden.

Gerçekten de, deniz ejderhası derinlere dalıp önden yüzerken Aelin'in toplayabildiği tek tepki buydu.

Çünkü bunlar güçlü yüzgeçlerdi - Lysandra'nın su, küçük ön kollarını ve arka bacaklarını sıkıştırıyor, büyük, sivri uçlu kuyruğu dümen görevi görüyor.

Rolfe'nin adamlarından bazıları mırıldanıyordu, "Bir ejderha - kendi gemimizi savunan bir ejderha... Atalarımızın efsaneleri..." Gerçekten de, Lysandra'nın maviler içinde kaybolduğu yere bakarken Rolfe'un yüzü solgundu, sanki hâlâ direksiyonu tutuyormuş gibi. düşmesini engellerdi.

İki deniz ejderi … bir deniz ejderhasına karşı.

Çünkü dünyadaki tüm ateş denizin altında çalışmaz. Ve o gemileri yok etme şansları olsaydı, yüzeyin altından hiçbir müdahale olmazdı.

"Haydi Lysandra," diye nefes aldı Aelin ve Vahşi Şeyler Tanrıçası Temis'e, vites değiştiriciyi dalgaların altında hızlı ve sarsılmaz tutması için bir dua gönderdi.

Kitap başlığı

Aedion kalkanı sırtından fırlattı ve dev demir zıpkının önündeki koltuğa çarptı, uzunluğu belki de ondan bir el daha uzun, kafası da kendisininkinden büyüktü. Sadece üç mızrak vardı. Atışlarını sayması gerekiyordu.

Körfezin karşısında, kralın kulenin en alt seviyesindeki siper boyunca bir pozisyon aldığını görebiliyordu.

Körfezin kendisinde, Rolfe'nin gemisi kürek çekerek Ship-breaker'ın alçaltılmış zincirine yaklaştı.

Aedion, monte edilmiş fırlatıcıyı döndürmesine izin veren üç çalıştırma pedalından birine bastı ve mızrağı yerine yerleştiren her iki taraftaki kolları kavradı. Zıpkını dikkatlice, tam olarak körfezin en dış kenarına yöneltti, adanın iki kolunun limana dar bir geçit sağlamak için birbirine doğru eğildiği yerde.

Biraz ötede dalgalar koptu - bir resif. Gemileri kırmak için iyi - ve şüphesiz Rolfe, Morath'ın filosunu kendilerini şişirmeye kandırmak için gemisini nereye yerleştirirdi.

"Bu ne lan?" Topçuyu yöneten nöbetçilerden biri, körfez sularını işaret ederek nefes aldı.

Deniz Ejderhası'nın önünde, suyun altında, gemiden daha hızlı, bir yunustan daha hızlı, güçlü, uzun bir gölge süpürüldü. Uzun, yılan gibi gövdesi denizde süzülerek yüzgeç de olabilecek kanatlar taşıyordu.

Aedion'un kalbi durmuş. "Bu bir deniz ejderhası," demeyi başardı.

En azından artık Lysandra'nın hangi gizli form üzerinde çalıştığını biliyordu.

Ve Aelin'in Brannon'un tapınağına girmekte neden ısrar ettiğini. Sadece kralı görmek için değil, şehri Mikenliler ve Terrasenler için geri almak için değil, Lysandra'nın o deniz ejderhalarının gerçek boyutlu, ayrıntılı oymalarını incelemesi için. Yaşayan bir efsane olmak.

İkisi... Ah, o kurnaz, entrikacı şeytanlar. Gerçekten de efsanelerin kraliçesi.

"Nasıl... nasıl..." Nöbetçi kendi aralarında gevezelik ederek diğerlerine döndü. "Bizi mi savunacak?"

Lysandra, hala yüzeyin altında alçalmakta olan Gemi Kırıcı'ya yaklaştı, dönerek kavis çiziyor, yeni biçimini seziyormuş gibi kayaların arasında kıvrılıyordu. Sahip oldukları kısacık zamanda bunun için bir fikir edinmek. "Evet," diye soludu Aedion, damarlarını dehşet doldururken. "Evet o."

Kitap başlığı

Su ılıktı, sessizdi ve eskimezdi.

Mücevher renginde balıkları mercan yuvalarına fırlatan pullu bir gölgeydi; O, suyun içinde süzülen bir tehditti, yüzeyde sallanan beyaz kuşlar, onun aşağıdan geçtiğini hissettiklerinde uçuşa geçtiler.

Güneş ışınları suyun içinden sütunlar halinde akıyordu ve Lysandra, insan olarak kalan küçük kısmında, bir ışık ve gölge tapınağından süzülüyormuş gibi hissetti.

Ama orada - çok uzaklarda, ses ve titreşim yankıları taşıyordu - onları hissetti.

Bu suların daha büyük yırtıcıları bile adaların ötesindeki açık denizlere uçarak kaçtı. Kırmızıya boyanmış su vaadi bile onları çarpışmak üzere olan iki kuvvetin yolunda tutamazdı.

İleride, Gemi Kırıcı'nın güçlü halkaları, denizi içmek için eğilen bir tanrıçanın devasa kolyesi gibi derinlere sarkıyordu.

Aelin'in emriyle onlar hakkında -uzun zamandır unutulmuş ve çoktan ölmüş deniz ejderhaları- okuyordu. Arkadaşı, Rolfe'nin Mikenlilerle birlikte güçlü bir şekilde silahlanmasının onları ancak bir yere kadar götürebileceğini biliyordu, ama bunun yerine mitin gücünü kullanırlarsa… halkı onun etrafında toplanabilirdi. Ve nihayet onlara sunacak bir evle, bu adalar arasında ve Terrasen'de…

Aelin üzerlerindeki kiri yaktıktan sonra Lysandra tapınaktaki deniz ejderhalarının oymalarını incelemişti. Oymaların göstermediği boşlukları büyüsü doldurmuştu. Akıntıdaki her kokuyu ayıran burun delikleri, değişen ses katmanlarını çözen kulaklar gibi.

Lysandra adanın aralanmış dudaklarının hemen ötesindeki resifi taradı. Kanatları geri çekmesi gerekecekti, ama burada… burada ayakta durmasını sağlayacaktı.

Burada, hisseden ve umursayan kısmını teslim ederek her türlü vahşi içgüdüyü serbest bırakması gerekecekti.

Bu hayvanlar, nasıl yapılırsa yapılsın, sadece şuydu: canavarlar. Hayvanlar.

Ahlak ve kodlarla savaşmazlardı. Ölümüne savaşacaklar ve hayatta kalmak için savaşacaklar. Merhamet olmazdı, merhamet olmazdı.

Onlar gibi savaşmak zorunda kalacaktı. Bunu daha önce yapmıştı - sadece camdan kalenin paramparça olduğu gün değil, yakalandığı ve o adamların Evangeline'i almaya çalıştığı gece vahşileşmişti. Bu farklı olmayacaktı.

Lysandra, akıntının dürtmesine karşı konumunu korumak için kemik parçalayan, kavisli pençelerini resif rafına sapladı ve sonsuzca uzanan sessiz maviye baktı.

Böylece ölüm nöbetine başladı.

Görüntüler35Görüntüler

Deniz Ejderhası'nın tırabzanına tünemiş, yükselen direğinden akan halat merdiveni kavrayan Aelin, gemi dalgaları yararak ilerlerken yüzüne püsküren serinletici akıntının tadını çıkardı. Gemi diğerlerinden uzaklaştığında, Rowan rüzgarlarının yelkenlerini doldurmasına izin vererek Deniz Ejderhasını mamut zincirine doğru uçurdu.

Batık zincirin üzerinden geçerlerken geriye bakmamak zordu… ve sonra Gemi Kırıcı sudan yükselmeye başladı.

Onları körfezden – Rolfe'nin diğer gemilerinin zincirin hattının gerisinde güvenle bekleyeceği yerde – korumak için kasabayı korumak için şimdi sessizce onları izliyor.

Her şey yolunda giderse, sadece bu tekneye ihtiyaçları olacak, demişti Rolfe.

Ve işler kötü giderse, gemileri zaten bir fark yaratmazdı.

İpi sıkıca kavrayan Aelin eğildi, aşağıdaki canlı mavi ve beyaz hızla bulanıklaştı. Çok hızlı değil, demişti Rowan'a. Gücünü boşa harcama - dün gece zar zor uyudun.

Konsantre olmak için Gavriel'in sırasına kaymadan önce kulağını ısırmak için eğilmişti.

Hâlâ oradaydı, gücü adamların kürek çekmeyi bırakıp kendilerine doğru gelene hazırlanmalarına izin veriyordu. Aelin yine ileriye, ufku kaplayan o siyah yelkenlere baktı.

Göğsündeki Wyrdkey yanıt olarak mırıldandı.

Onları hissedebiliyordu - büyüsü, rüzgardaki bozulmalarını tadabiliyordu. Lysandra'dan iz yok ama dışarıdaydı.

Rowan'ın büyüsü yavaşlarken, güneş dalgaları kör ediyor ve onları adanın birbirine doğru kıvrılan iki zirvesine doğru sabit bir süzülme haline getiriyordu.

Zamandı.

Aelin tırabzanlardan sallandı, botları güvertenin ıslanmış ahşabında gümbürdüyordu. Pek çok göz ona, ana güverteye yayılmış zincirlere çevrildi.

Rolfe, direksiyonu kendisinin yönettiği yükseltilmiş kıç güvertesinden inerek ona doğru yürüdü.

Daha önce kimin tuttuğunu merak ederek ağır bir demir zincir aldı. Rowan düzenli ve zarif bir hareketle ayağa kalktı. Rolfe geldiğinde ona ulaştı.

Kaptan, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Aelin, çeşitli güvertelere tıkıştırılmış figürleri seçebilecek kadar yakındaki gemilere doğru çenesini çekti. Çok, çok rakam. "Onları elimizden geldiğince yaklaştırıyoruz. Gözlerinin beyazını gördüğünüzde bize bağırıyorsunuz."

Rowan ekledi, "Sonra sancak tarafından demir atıyorsunuz. Bizi etrafta gezdir."

"Neden?" Rolfe, Rowan kelepçeyi bileğine takmasına yardım ederken sordu.

Demire karşı ayak diredi, büyüsü bozuldu. Rowan, onun çenesini başparmağıyla işaret parmağı arasında kavrayarak, onun gözü kara bakışlarıyla karşılaşmasını sağladı.hatta Rolfe'ye söylediği gibi, "Çünkü ateş açtığımızda direkleri yolda istemiyoruz. Geminin oldukça önemli bir parçası gibi görünüyorlar."

Rolfe hırladı ve uzaklaştı.

Rowan'ın parmakları çenesini kavradı, baş parmağı yanağını okşadı. "Gücümüzü yavaş ve istikrarlı bir şekilde ortaya çıkarıyoruz."

"Biliyorum."

Kaşlarını kaldırarak başını eğdi. Yarım bir gülümseme günahkar ağzını büktü. "Günlerdir gücünüze doğru ilerliyorsunuz, değil mi?"

Başını salladı. Odaklanmasının çoğunu almış, anda kalmak, aktif ve farkında kalmak için öyle bir çaba göstermişti ki, o aşağı inip inerken, hiçbir dikkat

çekmeden gücünün mümkün olduğu kadarını toplarken. "Burada risk almak istemedim. Dorian'ı kurtarmaktan yorulmadıysan hayır."

"İyileştim, haberiniz olsun. Yani bu sabahki küçük ekran…"

"Gücün sınırlarını aşmanın bir yolu," dedi alaycı bir şekilde. "Ve Rolfe'nin kendine işemesini sağla." Kıkırdadı ve diğer kelepçeyi ona geçirmek için yüzünü serbest bıraktı. Dövmeli bileğine kenetlediğinde tenine ve onunkine yaptığı eski, iğrenç dokunuştan nefret ediyordu.

"Acele et," dedi Rolfe, direksiyondaki yerine döndüğü yerden.

Gerçekten de gemiler onlara yaklaşıyordu. O deniz tilkilerinden hiçbir iz yok - gerçi vites değiştirici de gözden uzaktı.

Rowan av bıçağını avuçladı, çelik alev alev yanan güneşte parlıyordu. Öğle vakti.

Rolfe'un ofisine tam olarak neden iki saat önce girdiğini.

Çıkmaz'daki ev sahibi için yemek zilini neredeyse çalmıştı. Akşama kadar beklemeyeceklerine dair kumar oynamıştı, ancak ağlarını sallarsa efendilerinin gazabından ışığın kendisinden korktuklarından daha fazla korktukları anlaşılıyordu. Ya da Mala'nın varisinin en güçlü halinde olacağını anlamayacak kadar aptaldılar.

"Onurları yapmak ister misin, yoksa ben mi yapmalıyım?" dedi Rowan. Fenrys ve Gavriel güvenli bir mesafeden gözetlerlerken ayağa kalkmışlardı. Aelin boşta kalan elini uzattı, avucu yaralıydı ve bıçağı ondan aldı. Hızlı bir dilim cildini yaktı, ılık kan deniz suyuyla yapışan cildini ısıttı.

Rowan bir kalp atışı sonra bıçağı aldı ve kanının kokusu burnunu doldurdu, duyularını harekete geçirdi. Ama kanlı avucunu uzattı.

Büyüsü onunla birlikte dünyayı sardı, damarlarında, kulaklarında çatırdadı. Ayağını yere vurma, omuzlarını yuvarlama dürtüsünü dizginledi.

"Yavaş," diye tekrarladı Rowan, sanki gücünün artık açık olduğunu belirten saç tetiği hissetmiş gibi, "ve sabit." Kelepçeli kolu onu kendine çekmek için beline doladı. "Yolun her adımında yanında olacağım."

Yüzünü, sert uçaklarını ve kıvrımlı dövmesini incelemek için başını kaldırdı. Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Dudakları onunkilerle buluştuğunda kanayan avuçlarına katıldı.

Büyü, kadim, kötü ve kurnazca sarsıldı içinde ve kadın ona doğru eğildi, onun feci gücü içinde gürlerken dizleri büküldü.

Güvertedeki herkesin gördüğü tek şeyin, kucaklaşan iki sevgili olduğunu biliyordu.

Ama Aelin aşağı indi, aşağıya, gücüne indi, onun da aynısını yaptığını hissetti, her bir ons buz, rüzgar ve yıldırımın ondan ona çarptığını hissetti. Ve ona ulaştığında, gücünün özü kendine teslim oldu, eridi ve köz ve orman yangını oldu. Dünyanın erimiş kalbi oldu, dünyayı şekillendirdi ve yeni topraklar doğurdu.

Daha derine, daha derine gitti.

Aelin, geminin altlarında sallandığını belli belirsiz hissetti, sihrini reddeden demirin hafif ısırışını hissetti, Fenrys ve Gavriel'in varlığının mum gibi etraflarında titreştiğini hissetti.

Gücünün uçurumunun bu kadar derinlerinden çekilmeyeli aylar olmuştu.

Rowan ile Wendlyn'de eğitim aldığı süre boyunca, gücünün sınırı kendi kendine empoze edilmişti. Ve sonra Valg ile o gün, bunu aşmıştı - altındaki gizli bir seviyeyi keşfetmişti. Doranelle'i gücüyle çevrelediğinde bundan yararlanmış, o kadar uzağa tünel açmak, ihtiyacı olanı toplamak bütün gününü almıştı.

Aelin bu inişe üç gün önce başlamıştı.

İlk günden sonra durmasını bekliyordu. O dibe vurmak için daha önce bir kez hissetmişti.

O yoktu.

Ve şimdi… şimdi Rowan'ın gücü onunkine katıldığında…

Rowan'ın kolu onu hâlâ sıkıca tutuyordu ve ceketinin yüzünü hafifçe kaşıdığını, altına sarılan silahların sertliğini, onu saran, onu sakinleştiren kokusunun o uzak, bulanık hissine kapıldı.

O, gücünün denizine düşen bir taştı - onların gücü.

Aşağı

ve

aşağı

ve

aşağı

İşte - dibi vardı. Kül kaplı dip, hareketsiz bir kraterin çukuru.

Sadece kendi ayaklarının ahşap güverteye değmesi onu küle batmaktan, altında neyin uyuyakalabileceğini öğrenmekten alıkoydu.

Sihri, o kül ve silti kazmaya başlamak için fısıldadı. Ama Rowan'ın beli üzerindeki tutuşu daha da sıkılaştı. "Kolay," diye mırıldandı kulağına. "Kolay."

Gücünün daha da fazlası ona aktı, rüzgar ve buz onun gücüyle çalkalanıyor, bir girdaba dönüşüyordu.

"Yakın," diye uyardı Rolfe yakınlardan, başka bir dünyadan.

Rowan, "Filonun ortasını hedefleyin," diye emretti ona. "Yandaki gemileri resife dağıtın." Kurudukları yerde, ayrılıyorlarHayatta kalanlar Fenrys ve Rolfe'nin adamları tarafından atılan oklarla alınacak. O halde Rowan'ın tetikte olması, yaklaşan kuvveti izlemesi gerekiyordu.

Onları hissedebiliyordu - bilincinin ufkunun ötesinde toplanan karanlığa tepki olarak büyüsünün pürüzlerinin yükseldiğini hissedebiliyordu.

Rolfe, "Neredeyse menzilde," diye seslendi.

Alev ve köz uçurumunu kendisiyle birlikte sürükleyerek yukarı çekmeye başladı.

"Sabit," diye mırıldandı Rowan.

Daha yükseğe, daha yükseğe, Aelin yükseldi, denize ve güneş ışığına doğru.

İşte, o güneş ışığı çağırıyor gibiydi. Bana göre.

Sihri bunun için, o ses için kabardı.

"Şimdi!" Rolfe havladı.

Ve tasmasından kurtulmuş vahşi bir canavar gibi büyüsü patladı.

Kitap başlığı

Rowan gücünü ona devrettiği için iyi gidiyordu.

Birkaç kez duraksamış ve sallanmıştı ama... inişi kontrol altına almıştı.

Gücü olsa bile… kuyu eskisinden daha derine inmişti. Hâlâ büyüdüğünü, gücünün de onunla birlikte olgunlaşacağını unutmak kolaydı.

Ve Rolfe bağırdığında, Şimdi! Rowan, zararına olduğunu unuttuğunu biliyordu.

Aelin'den yanmayan bir alev sütunu fırladı, gökyüzüne çarptı, dünyayı kırmızıya, turuncuya ve altına çevirdi.

Aelin onun gücüyle kollarından ayrıldı ve Rowan onun elini ezici bir şekilde kavradı ve onun bu temas hattını kesmesine izin vermeyi reddetti. Etraflarındaki adamlar tökezlediler, kıçlarının üzerine düştüler ve onlar dehşet ve hayretle aval aval baktılar.

Daha yüksekte, o alev sütunu girdap gibi döndü, bir ölüm, yaşam ve yeniden doğuş girdabı.

"Kutsal tanrılar," diye fısıldadı Fenrys arkasından.

Yine de Aelin'in büyüsü dünyaya aktı. Yine de daha ateşli, daha vahşi yanıyordu.

Dişleri gıcırdatmıştı, nefes nefese kalırken başı geriye eğikti, gözleri kapalıydı.

"Aelin," diye uyardı Rowan. Alev sütunu genişlemeye başladı, şimdi mavi ve turkuazla süslendi. Kemiği eritebilecek, dünyayı çatlatabilecek alev.

Çok fazla. Ona çok fazla şey vermişti ve o gücünün derinliklerine inmişti—

Rowan, onları saran alevlerin arasından, kaçmak, menzilden çıkmak için kendilerini harekete geçiren çılgın düşman filosunu gördü.

Aelin'in devam eden gösterisi onlar için değildi.

Çünkü onunla birlikte sürüklediği güçten kaçış yoktu.

Gösteri diğerleri içindi, onları izleyen şehir içindi.

Onun güzel korlarla oynayan basit bir prenses olmadığını tüm dünya bilsin.

"Aelin," dedi Rowan, aralarındaki bağı güçlendirmeye çalışarak tekrar.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece ölümsüz, eski bir canavarın ağzı açık ağzı. Göz açmış bir canavar, bin dünyanın dilinde konuşan bir canavar.

Damarlarına buz bastı. Wyrdkey takıyordu.

"Aylin." Ama Rowan o zaman hissetti. Sanki Wyrdkey'in içindeki canavar ayağını yere vurmuş, kül ve kabuklu kayalar onun altında ufalanmış gibi, gücünün dip kısmının açıldığını hissetti.

Ve altında dalgalanan, erimiş bir büyü çekirdeği ortaya çıkardı.

Sanki Mala'nın ateşli kalbiymiş gibi.

Aelin bu güce daldı. İçinde banyo yaptı.

Rowan hareket etmeye çalıştı, ona durması için bağırmaya çalıştı...

Ama Rolfe, gözleri sadece korku ve huşu ile fal taşı gibi açılmış, ona kükredi, "Ateş açın!"

Bunu duydu. Ve gökyüzünü şiddetle deldiği kadar şiddetli bir şekilde, o ateş sütunu yere düştü, ona doğru fırladı, kıvrılıp onu sardı, öyle sıcak bir güç çekirdeğine dönüştü ki onun içinde cızırdadı, ruhunu yaktı -

Kızın yanan ellerle Rowan'a uzanıp gücünün son kalıntılarını da ondan aldığı anda alevler göz kırptı.

Tıpkı elini onun elinden çektiği gibi. Tıpkı gücü ve göğüslerinin arasındaki Wyrdkey birleştiğinde.

Rowan dizlerinin üzerine çöktü ve sanki gök gürlermiş gibi kafasının içinde bir çatlak oluştu.

Aelin gözlerini açtığında, bunun gök gürültüsü olmadığını fark etti - bir kapının çarparak açılma sesi.

Yüzü ifadesiz bir hal aldı. Yıldızlar arasındaki boşluklar kadar soğuk. Ve gözleri…

Turkuaz parlak bir şekilde yanıyordu… gümüş bir çekirdeğin etrafında. Bulunacak altın ipucu yok.

"Bu Aelin değil," diye nefes aldı Fenrys.

Dolgun ağzında gaddarlık ve kibirden doğan belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve bileğine sarılı demir zinciri inceledi.

Demir eridi, erimiş cevher ahşap güverteden cızırdayarak aşağıdaki karanlığa karıştı. Aelin'in gözlerinden dışarı bakan yaratık parmaklarını yumruk haline getirdi. Sıktığı parmaklarının arasından ışık sızdı.

Soğuk beyaz ışık. Dallar titredi—gümüş alev…

"Git buradan," diye uyardı Gavriel. "Git ve bakma."

Gavriel gerçekten de dizlerinin üzerindeydi, başı eğik ve gözleri başka yöne çevrilmişti. Fenrys de peşinden gitti.

Toplanan karanlık filoya bakanlar, sevgilisinin bedenini dolduran şey... Biliyordu. Onun bazı ilkel, içsel kısmı biliyordu.

"Deanna," diye fısıldadı Rowan. Soru sorar ve onaylarcasına gözlerini ona çevirdi.

Ve ona derin ve boş, genç ve yaşlı bir sesle, "Her anahtarın bir kilidi vardır. Kraliçeye Kimin Söz Verdiğini Söyleyakında onu geri al, çünkü o Kilidi kullanmazsa, o anahtarları yanına koymazsa, dünyadaki tüm müttefikler hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ne bulunması gerektiğini öğrenmek için alev ve demirin

birbirine bağlı gümüşe karıştığını söyle. Sadece bir adım atması yeterli." Sonra tekrar uzağa baktı.

Ve Rowan elindeki gücün ne olduğunu anladı. Serbest bırakacağı alevin o kadar soğuk olacağını fark etti ki yandı, bunun yıldızların soğuğu, çalıntı ışığın soğuğu olduğunu fark etti.

Orman yangını değil, ay ateşi.

Kitap başlığı

Bir an oradaydı. Ve sonra değildi.

Sonra kenara itildi, anahtarı olmayan bir kutuya kilitlendi ve güç onun değildi, bedeni onun değildi, adı onun değildi.

Ve orada Öteki'nin içini doldurduğunu hissedebiliyordu, yüzündeki güneşin sıcaklığına, dudaklarını tuzla kaplayan nemli deniz esintisine, yarasını iyileştiren elin acısına hayret ederken sessizce gülüyordu.

Çok uzun zaman oldu - Öteki'nin bu tür şeyleri hissetmeyeli, onları arada ve seyrelmiş bir şey olarak değil, bütünüyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ve o alevler -onun alevleri ve sevgilisinin büyüsü... şimdi Öteki'ne aitti.

Göğüsleri arasında asılı duran geçici kapıdan geçip, sanki bir maskeymiş gibi vücudunu ele geçiren bir tanrıçaya.

Sözü yoktu, çünkü sesi yoktu, benliği yoktu, hiçbir şeyi...

Ve sadece bir pencereden, belki de onu korumamış, ama hayatı boyunca onu avlamış olan tanrıçayı hissettiğinde, bu an için, bu fırsat, önündeki karanlık filoyu incelermiş gibi izleyebildi.

Onu yok etmek çok kolay.

Ama daha fazla hayat parlıyordu - arkada. Yok etmek için daha fazla hayat, ölüm çığlıklarını kendi kulaklarıyla duymak, bir tanrıçanın asla yapamayacağı bir şekilde yok olmanın nasıl bir şey olduğuna ilk elden tanık olmak…

Titreyen beyaz alevle çelenk içindeki kendi elinin, hedeflendiği yerden karanlık filoya doğru hareket etmeye başladığını izledi.

Körfezin kalbindeki korumasız şehre doğru.

Bedeni o kasabaya doğru dönerken, kendi kolunu kaldırıp yumruğu şehrin kalbine doğru giderken zaman yavaşladı ve gerildi. Rıhtımda insanlar vardı, kayıp bir klanın evlatları, bazıları az önce serbest bıraktığı ateş gösterisinden kaçıyordu. Parmakları açılmaya başladı.

"Numara!"

Sözcük bir kükremeydi, bir yalvarmaydı ve onun görüşünde gümüş ve yeşil parladı.

Bir isim. Kendini o yumruğun, o ay ateşinin yoluna atarken içinden bir isim çınladı, sadece şehirdeki o masumları kurtarmak için değil, aynı zamanda hepsini yok ederse ruhunu ıstıraptan kurtarmak için -

Rowan. Yüzü netleştiğinde, dövmesi güneşte parıldadığında, hayal edilemez bir güçle dolu yumruk şimdi kalbine doğru açılırken—

Hiçbir dünyada onu kontrol altında tutabilecek hiçbir güç yoktu.

Ve Aelin Galathynius, tanrıçanın onu içine ittiği kafesi paramparça ederken, o tanrıçayı lanet olası boğazından tutup dışarı, dışarı, içine sızdığı o açık delikten dışarı fırlatırken ve mühürlediğinde kendi adını hatırladı. -

Aelin vücuduna, gücüne girdi.

Buz gibi ateş, yıldızlardan çalınan ateş...

Rowan'ın açılmayan yumruğunun önünde durduğunda, Rowan'ın saçları hâlâ hareket ediyordu.

Zaman yeniden başladı, dolu, hızlı ve amansız. Aelin'in yalnızca kendini yana atmaya, artık açık olan yumruğunu ondan uzaklaştırmaya, ondan başka herhangi bir yere doğrultmaya yetecek kadarı vardı—

Altındaki gemi, arkasındaki karanlık filonun orta ve sol kanadı ve arkasındaki adanın dış kenarı bir ateş ve buz fırtınasında parçalandı.

Görüntüler36Görüntüler

Dalgaların altında öyle bir sessizlik vardı ki, boğuk çığlıklar, çarpışmalar ve ölüm sesleri ona doğru yankılanıyordu.

Aelin, gücünün içine sürüklenirken, Wyrdkey'in boynundaki ağırlığı bir değirmen taşı gibi aşağı doğru sürüklendi -

Deanna. Nasıl olduğunu bilmiyordu, nedenini bilmiyordu...

Vaat Edilen Kraliçe.

Ciğerleri daraldı ve yandı.

Şok. Belki de bu şoktu.

Aşağıya doğru sürüklendi, vücuduna, zihnine geri dönüş yolunu hissetmeye çalıştı.

Tuzlu su gözlerini yaktı.

Büyük, güçlü bir el yakasının arkasını kavradı ve onu çekti ve onu düzenli hareketlerle yukarı çekti.

Ne yapmıştı ne yapmıştı ne yapmıştı...

Etrafında ışık ve hava paramparça oldu ve o el yakasını kavradı. şimdi göğsünün etrafına sarılmış, onu sert bir erkek vücuduna doğru çekerek, başını dalgalanan dalgaların üzerinde tutuyordu.

Seni yakaladım, dedi Rowan'a ait olmayan bir ses.

Diğerleri. Gemide başkaları da olmuştu ve hepsini öldürmüş gibi oldu—

"Majesteleri," dedi erkek, bir soru ve sessiz bir emirle.

Fenry'ler. Adı buydu.

Gözlerini kırpıştırdı ve adı, ünvanı, yok edilmiş gücü ona geri döndü - deniz, savaş ve Morath kaynaşma tehdidi.

Daha sonra. Daha sonra, onu bir tapınak rahibesi gibi kullanmayı düşünen o azgın tanrıçayla uğraşacaktı. Daha sonra, Deanna'yı bulmak ve bedelini ödetmek için her dünyayı nasıl parçaladığını düşünecekti.

"Bekle," dedi Fenrys, şimdi içeri sızan kaos üzerine: adamların çığlıkları, kırılan şeylerin iniltisi, alevlerin çatırdaması. "Bırakma."

Daha nasıl konuşacağını hatırlayamadan, ortadan kayboldular -hiçbir şey. Onu sıkıca sıkıştırdığı için hem katı hem de asılsız olan karanlığa.

Sonra yeniden suyun içindeydiler, o yönünü değiştirip hava almak için çırpınırken dalgaların altında sallanıyordu. Etraflarında dönen tamamen farklı flotsamlara bakılırsa, bir şekilde onları hareket ettirmişti - mesafeler arasında atlamıştı.

Fenrys onu kendisine karşı tuttu, nefes nefese kaldı. Sanki kısa mesafeler arasında sıçramak için sahip olduğu sihir, sahip olduğu her şeyi aldı. Derin bir nefes aldı.

Sonra yine o karanlık, oyuk ama yine de boğucu alana gittiler. Su ve gökyüzü geri dönmeden önce sadece bir avuç kalp atışı geçti.

Fenrys homurdandı, diğeriyle kıyıya doğru yüzerken, enkazı bir kenara iterken kolunu onun etrafına sardı. Nefesi artık ıslak bir hışırtıydı. O büyü her neyse, harcandı.

Ama Rowan - Rowan neredeydi -

Adı olabilecek bir ses çıkardı, bir hıçkırık olabilirdi.

Fenrys nefes nefese, "Resifin üzerinde - o iyi."

Ona inanmadı. Fae savaşçısı onu serbest bırakana kadar koluna çarptı, soğuk açık suya kaydı ve Fenrys'in gittiği yere doğru döndü. Rowan'ın resifin tepesinde diz boyu suda durduğunu gördüğünde, ondan küçük bir ses daha geldi. Aralarında otuz metre mesafe olmasına rağmen, kolu çoktan uzanmıştı.

İyi. zarar görmemiş. Canlı. Ve aynı derecede sırılsıklam bir Gavriel onun yanında duruyordu, karşı karşıya...

Oh, tanrılar, oh, tanrılar.

Kan suyu lekeledi. Her yerde cesetler vardı. Ve Morath'ın filosu…

Çoğu gitmişti. Takımadalar arasında dağılan ve yanan kanvas ve ip parçalarından başka bir şey yoktu. Ama üç gemi kaldı.

Deniz Ejderhası su alırken, gök gürültüsü bulutları gibi beliren üç gemi şimdi yıkıntıları üzerinde birleşiyor—

"Yüzmek zorundasın," diye hırladı Fenrys, sırılsıklam altın saçları kafasına yapışmıştı. "Şimdi. Olabildiğince hızlı."

Başını ona doğru kamçıladı, yanan deniz suyunu göz kırparak uzaklaştırdı.

"Şimdi yüzün," diye tersledi Fenrys, köpek dişleri parıldadı ve o, tasmasını tekrar yakalayıp onu neredeyse önüne fırlatırken, dişlerinin altında dolaşan şeyin ne olduğunu düşünmesine izin vermedi.

Aylin beklemedi. Yüzerken Rowan'ın uzattığı eline odaklandı, yüzü çok dikkatli bir şekilde sakindi - savaş alanındaki komutan. Büyüsü çoraktı, büyüsü çorak bir araziydi ve onunki... Onun gücünü ondan çalmıştı...

Bunu daha sonra düşün. Aelin içeri girdi ve daha büyük enkaz parçalarının altına daldı, geçmiş…

Geçmiş erkekler. Rolfe'nin adamları. Suda ölü. Kaptan aralarında bir yerde miydi?

Muhtemelen bu savaştaki ilk ve tek insan müttefikini ve o Kilit'e giden tek doğrudan yolunu öldürmüştü. Ve eğer bir öncekinin haberi yayılırsa—

"Daha hızlı!" Fenrys havladı.

Rowan kılıcını kınına soktu, dizleri büküldü...

Sonra ona doğru yüzüyordu, hızlı ve pürüzsüz, dalgaların arasında ve altından geçiyordu, su onun için ayrılıyor gibiydi. Homurdanmak istedi, bunu kendisi yapabilirdi ama...

Arkasından kaymadan önce hiçbir şey söylemeden ona ulaştı. Fenrys ile koruma.

Ve bir deniz tilkisinin ağzı açık ağzına karşı sihir olmadan suda ne yapabilirdi?

Göğsündeki ezici sıkışmayı görmezden geldi ve resife doğru fırladı, Gavriel şimdi Rowan'ın olduğu yerde bekliyordu. Altında, mercan rafı sonunda yayıldı ve Gavriel onun uzanmış eline ulaşabilmek için çömeldiğinde kasları titreyerek neredeyse ağlayacaktı.

Aslan onu kolayca sudan çıkardı. Çizmeleri düzensiz mercan kafaları üzerinde sabitlenirken dizleri büküldü, ama Gavriel onu sıkıca kavrayarak ona yaslanmasına izin verdi. Rowan ve Fenrys bir kalp atışı sonra dışarı çıktılar ve prens anında oradaydı, elleri yüzündeydi, sırılsıklam saçlarını geriye atıyor, gözlerini tarıyordu.

"İyiyim," diye tısladı, sesi boğuktu. Büyüden, tanrıçadan ya da yuttuğu tuzlu sudan. "Ben benim."

Bu, üzerlerine doğru gelen üç gemiyle yüz yüze gelen Rowan için yeterince iyiydi.

Diğer tarafında, Fenrys nefes nefeseyken iki büklüm olmuştu, elleri dizlerinin üzerindeydi. Başını onun bakışına kaldırdı, saçları damlıyordu ama Rowan'a, "Ben çıkıyorum - ya yenilenmesini beklememiz ya da kıyıya yüzmemiz gerekecek" dedi.

Rowan, Aelin'in anlayış ve teşekkür olarak yorumladığı keskin bir başını salladı ve arkalarına baktı. Resif gibi görünüyordusiyah kayalık kıyının uzantısı çok gerideydi, ancak gelgit ile birlikte gerçekten de noktalar halinde yüzmek zorunda kalacaklardı. Suyun altında olanı riske atmalı…

Suyun altında. Lysandra ile.

Ejderha ya da ejderden eser yoktu.

Aelin bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu.

Kitap başlığı

Aelin ve Fae erkekleri resife ulaşmışlardı ve şimdi suyun içinde diz boyu duruyorlardı.

Her ne olduysa... korkunç bir şekilde yanlış gitmişti. O kadar yanlıştı ki, Lysandra onu bir kez bile unutmayan vahşi, vahşi varlığın yukarıdaki dünya patlarken uzun gölgesine girdiğine yemin edebilirdi.

Şu anki yarılma ve girdap olan mercandan yuvarlanmıştı. Yüzeye ahşap, ip ve kanvas yağdı, bazıları derinlere dalıyordu. Sonra bedenler, kollar ve bacaklar.

Ama - kaptan ve ikinci kaptanı, onları birbirine karıştıran ve onları kumlu zemine sürüklemeye çalışan flotsama çarpıyordu.

Lysandra yaşadığı şoku üzerinden atarak ikisini de silip süpürdü.

Rolfe ve adamı onun yaklaşmasıyla donup kaldılar, dalgaların altında yanlarındaki silahlara uzandılar. Ama onları kesinlikle boğan enkazı söküp attı, sonra kendini bıraktı - ona tutunmalarına izin verdi. Fazla zamanı yoktu…

Rolfe ve ilk arkadaşı bacaklarına tutundu, onları suda iterken midyeler gibi yapıştı - şimdi kavrulmuş harabeyi geçti. Bir dakikalık çalışma, onları kayalık bir rafa bırakmasını sağladı ve dalıştan önce bir nefes alacak kadar uzun süre dışarı çıktı.

Suda mücadele eden daha çok adam vardı. Enkazdan kaçarak onları hedef aldı, ta ki...

Kan akımı bağladı. Ve gemi patladığından beri suyu lekeleyen nefesler değil.

Büyük, dalgalı kan bulutları. Sanki devasa çeneler bir gövdeye kenetlenmiş ve sıkılmış gibi.

Lysandra ileri atıldı, güçlü kuyruğu ileri geri sallandı, vücudu dalgalandı, hayatta kalanlara doğru yaklaşan üç tekne için yarıştı. Ejderhaların dikkatleri oburlukla meşgulken, şimdi harekete geçmeliydi.

Siyah teknenin kokusu dalgaların altında bile ona ulaştı. Sanki koyu renkli ahşap çürümüş kana bulanmış gibiydi.

Ve en yakın geminin şişman göbeğine yaklaşırken, mavide iki güçlü şekil belirdi.

Lysandra kuyruğunu gövdeye çarptığı anda dikkatlerinin üzerinde toplandığını hissetti.

Bir kere. İki kere.

Ahşap çatlamış. Boğuk bağırışlar ona yukarıdan ulaştı.

Geri çekildi, kıvrıldı ve kuyruğunu üçüncü kez gövdeye çarptı.

Tahta onu yırttı ve yaraladı, pulları soydu, ama hasar verildi. Su, ölüm yarası büyüyüp büyüdükçe ahşabı giderek daha fazla içine çekiyordu. Çılgına dönmüş adamlarla ziyafet çeken iki wyvern durakladığında, suyun çekişinden geri çekildi - aşağı, aşağı, aşağı döndü.

Lysandra bir sonraki gemi için yarıştı. Gemileri batırın, o zaman müttefikleri, kıyıya yüzerek mücadele eden askerleri birer birer alabilir.

İkinci gemi daha akıllıydı.

Mızraklar ve oklar suyun içinde vızıldayarak ona doğru savurdu. Kumlu zemine atladı, sonra havaya fırladı, yukarı, yukarı, geminin savunmasız göbeğine nişan aldı, çarpmaya karşı vücudunu destekledi—

Başka bir darbe gelmeden gemiye ulaşmadı.

Hissedebildiğinden daha hızlı bir şekilde, deniz tilkisi geminin yanından kayarak ona çarptı.

Pençeler yırttı ve dilimledi ve içgüdüsel olarak döndü, kuyruğunu o kadar sert kamçıladı ki wyvern suya yuvarlandı.

Lysandra geriye doğru atıldı ve onu yere indirirken ona bir bakış attı.

Tanrılar.

Neredeyse onun iki katı büyüklüğündeydi, en koyu maviden yapılmıştı, alt tarafı beyazdı ve daha uçuk mavi benekliydi. Gövde neredeyse yılan gibiydi, kanatları yanlarındaki yüzgeçlerden biraz daha fazlaydı. Hız yapmak ya da okyanuslarda gezinmek için değil... uzun, kıvrımlı pençeler için, şimdi açık olan, onun kanını, tuzunu ve kokusunu alan, dişlerini bir yılanbalığı kadar ince ve keskin gösteren ağız için.

Kancalı dişler. Sıkıştırmak ve parçalamak için.

Wyvern'in arkasında, diğeri düzene girdi.

Adamlar onun üzerinde su sıçratıyor ve çığlık atıyorlardı. Eğer o düşman gemilerini indirmediyse...

Lysandra kanatlarını sıkıca tuttu. Daha büyük bir hava yutmuş olmayı, bu ciğerleri sonuna kadar doldurmuş olmayı diledi. Kuyruğunu akıntıda yelpazeleyerek, geminin ahşabının derisini deldiği yerden hâlâ sızan kanın onlara doğru akmasına izin verdi.

Ejderhalara ulaştığı anı biliyordu.

Onun sıradan bir hayvan olmadığını anladıkları an.

Ve sonra Lysandra güvercin.

Hızlı ve pürüzsüz, derinlere daldı. Kaba öldürme için yetiştirilselerdi, o zaman hızı kullanırdı.

Lysandra, daha onlar dönmeye fırsat bulamadan, onların karanlık gölgelerinin altından geçerek, altlarını süpürdü. Açık okyanusa doğru.

Hadi hadi hadi-

Bir tavşanın peşindeki tazılar gibi kovaladılar.

Hemen kuzeyde resiflerle çevrili bir kum barı vardı.

Cehennem gibi yüzerek onu hedefledi.

Ejderhalardan biri diğerinden daha hızlıydı, kırılan ağzı kuyruğundaki suyu dalgalandıracak kadar hızlıydı—

Su daha berrak, daha parlak oldu. Lysandra derinlerde beliren resife doğru fırladı, bir yaşam direği ve hareket durmuştu. Kumsalın etrafında kıvrıldı—

Diğer wyvern önünde belirdi, ikincisi hala kuyruğunda.

Akıllı şeyler.

Ama Lysandra kendini yana, kumun sığlığına attı ve momentumun onu tekrar tekrar, o dar kum yığınına daha da yakınlaştırmasına izin verdi. Pençelerini derine batırdı, yavaşladı, kum püskürttü ve onu kabukladı ve kuyruğunu kaldırdı, vücudu sudan çok daha ağırdı -

Diğer yönden yüzerek onu hazırlıksız yakalamayı düşünen wyvern kendini sudan dışarı ve kumsala fırlattı.

Bir asp kadar hızlı vurdu.

Boynu açığa çıktı, çenesini etrafına kenetledi ve ısırdı.

Eğilerek kuyruğunu savurdu, ama o kendi omurgasına çarptı. Boynunu kırarken sırtını çatlattı.

Kokmuş et tadında siyah kan boğazına doldu.

Ölü wyvern'ı bırakarak turkuaz denizleri, flotsamı, kalan iki gemiyi ve limanı taradı -

İkinci wyvern neredeydi? Hangi cehennemdeydi?

Ölümün ne zaman geldiğini bilecek ve daha kolay bir taş ocağı arayacak kadar akıllı olduğunu fark etti.

Bunun için şimdi suya batmış çivili bir sırt yüzgeciydi. Şu yöne doğru…

Aelin, Rowan, Gavriel ve Fenrys'in resifin üzerinde durduğu yere doğru kılıçlarını çektiler. Her tarafı suyla çevrili.

Lysandra dalgalara daldı, kum ve kan akıp gitti. Bir tane daha - sadece bir tane daha, o zaman tekneleri mahvedebilir...

Kalan wyvern, sudan sıçrayıp kraliçeyi tamamen yutacakmış gibi hız kazanarak mercan çıkıntısına ulaştı.

Yüzeyin yirmi fit içine girmedi.

Lysandra içine fırladı, ikisi de mercana o kadar sert vurdu ki altlarında titredi. Ama pençeleri omurgasındaydı, ağzı ensesindeydi, titriyor, tamamen hayatta kalma şarkısına, bu bedenin çığlık atan öldürme, öldürme, öldürme taleplerine boyun eğiyordu -

Açık suya düştüler, wyvern hala savaşıyor, boynundaki tutuşu gevşedi-

Hayır. Yukarıda bir savaş gemisi belirdi ve Lysandra derinlere inerek kanatlarını açıp kanatlarını çırparken son bir kez gücünü topladı—

Deniz tilkisini şimdi üstlerindeki teknenin gövdesine çarptı. Canavar öfkesini kükredi. Tekrar ve tekrar çarptı. Gövde çatladı. Deniz tilkisinin vücudu da öyle.

Canavarın topallamasını izledi. Suyun geminin yarılmış göbeğine hücumunu izledi. Dinlenen askerler gemiye bağırmaya başlar.

Pençelerini canavardan kurtardı ve denizin dibine sürüklenmesine izin verdi.

Bir gemi daha. Sadece bir tane daha…

Çok yorgundu. Daha sonra vites değiştirmek birkaç saat için bile mümkün olmayabilir.

Lysandra yüzeyi kırdı, havayı çekti ve kendini destekledi.

Aelin'in çığlığı, tekrar suya dalmadan önce ona çarptı.

Acı içinde değil… ama uyarıda. Tek kelime, tekrar tekrar. Onun için bir kelime.

Yüzmek.

Lysandra başını kraliçenin resifin üzerinde durduğu yere doğru kaldırdı. Ama Aelin, Lysandra'nın arkasını işaret ediyordu. Kalan gemide değil... açık denizde.

Üç devasa formun dalgalar arasında şiddetle ona doğru nişan aldığı yer.

Görüntüler37Görüntüler

Aedion'un kraliçesi resifteydi, Rowan onun yanında, babası ve Fenrys yanlarındaydı. Rolfe ve adamlarının çoğu, dar körfez ağzının karşı tarafına, yani oradaki resifin tepesine ulaşmışlardı.

Ve aralarındaki kanal aracılığıyla…

Bir savaş gemisi.

Bir deniz ejderhası.

Ve üç deniz tilkisi.

Yetişkin deniz tilkileri. İlk ikisi… tam olarak büyümemişlerdi.

Aedion'un yanındaki gözetleme kulesindeki nöbetçi, "Ah, kahretsin," diye ilahi söylemeye başladı. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Rolfe'nin iddia ettiği gibi deniz tilkileri, yavrularını öldürenleri katletmek için dünyanın sonuna kadar gideceklerdi. Sadece kıtanın kalbinde olmak sizi kurtarabilir - ama o zaman bile su yolları asla güvenli olmaz.

Ve Lysandra az önce iki kişiyi öldürmüştü.

Görünüşe göre yalnız gelmemişlerdi. Ve Valg'ın tezahüratındankalan savaş gemisindeki askerler… bu bir tuzaktı. Yavrular yem olmuştu.

Lysandra'dan sadece biraz daha büyüktüler. Yetişkinler - boğalar - onun üç katı büyüklüğündeydi.

Şu anda orada oturan savaş gemisinden daha uzun, okçular yeşil deniz ejderhası için ölüm tuzağı haline gelen kanalda kıyıya yüzmeye çalışan adamlara ateş ediyor.

Artık üç canavar yaratık ve kraliçesi arasında duran yeşil deniz ejderhası, damarlarında en ufak bir büyü közü bile kalmadan bu kayaların üzerinde mahsur kaldı. Kraliçesi, Lysandra'ya yüzmesi, kayması, koşması için defalarca bağırıyordu.

Ama Aedion, Lysandra'nın iki çocuğu alt ettiğini görmüştü.

İkincisinde, gecikmeye başlamıştı. Ve son aylarda onun şekil değiştirdiğini o kadar sık görmüştü ki, şimdi yeterince hızlı hareket edemediğini, belki de bunu yapacak kadar gücü kalmamış olabileceğini biliyordu.

Tıpkı arkadaşlarının resifte sıkışıp kalması gibi, o da kendi biçiminde mahsur kalmıştı. Ve Lysandra kıyıya tırmanmaya bile kalkarsa... O, vücudunu sığ sulardan çekip çıkaramadan boğaların ona ulaşacağını biliyordu.

Daha hızlı ve daha hızlı, bu üç boğa içeri girdi. Lysandra körfezin ağzında kaldı.

Hattı tutmak.

Aedion'un kalbi durdu.

"Öldü," diye tısladı nöbetçilerden biri. "Aman tanrım, o öldü..."

Aedion, körfezi tarayarak, savaşta kararlar almasına, maliyetleri ve riskleri tartmasına izin veren o soğuk, hesaplı yere sızarak, "Kızgın ağzını kapat," diye hırladı.

Ancak Dorian, fikri ondan önce anladı.

Körfezin karşısında, eli havada ve bir yıldız gibi parıldayarak parıldayan Dorian, gücüyle Lysandra'ya defalarca işaret etti. Bana gel, bana gel, bana gel, kral çağırıyor gibiydi.

Üç boğa dalgaların altında battı.

Lysandra döndü, yere düştü...

Ama Dorian'a karşı değil.

Aylin bağırmayı bıraktı. Ve Dorian'ın büyüsü göz kırptı.

Aedion sadece şekil değiştirenin gölgesinin üç boğaya doğru yükselip onlarla kafa kafaya karşılaşmasını izleyebildi.

Üç wyvern yayıldı, böylece devasa Aedion'un boğazı kurudu.

Ve ilk defa kuzeninden nefret ediyordu.

Hem onları savunması hem de Mikenlilerin Terrasen için savaşmasını sağlamak için Lysandra'dan bunu istediği için Aelin'den nefret ediyordu. Vites değiştiricide öyle yaralar bırakan insanlardan nefret ediyordu ki, Lysandra hayatını bir kenara atmaya bu kadar istekliydi. Nefret… her seferinde yalnızca bir atış yapabilen bir savaş makinesiyle bu işe yaramaz kulede sıkışıp kaldığı için kendinden nefret ediyordu.

Lysandra ortadaki wyvern'i hedef aldı ve aralarında yalnızca yüz metre mesafe kaldığında sola saptı.

Formasyonu bozdular, biri alçaldı, biri yüzeye çıktı, diğeri geri düştü. Onu gütmeye gidiyorlardı. Onu her açıdan çevreleyecekleri bir yere sürün ve sonra onu parçalara ayırın. Dağınık ve gaddar olurdu.

Ama Lysandra kanalın diğer tarafına ateş etti. başlı-

Kalan son savaş gemisine doğru yöneldi.

Üzerine oklar yağdı.

Bazıları onun yeşim terazisinde izlerini bulurken kan yeşerdi.

Yüzmeye devam etti, kanı kendisine en yakın olan, yüzeye yakın olan boğayı çıldırdı, onu yakalamak, ısırmak için kendini daha hızlı itti -

Lysandra ok üstüne ok alarak gemiye yaklaştı ve sudan sıçradı.

Askerlere, tahtaya ve direğe çarptı, yuvarlandı, kıvrandı ve yalpaladı, ikiz direkler kuyruğunun altında kırıldı.

Diğer tarafa çarptı, suya düştü, her yerde kırmızı kan parlıyordu...

Tıpkı kıçındaki wyvern, Aedion'un nefesini kesen güçlü bir kavisle gemiye sıçradığında. Ama mızrak gibi yükselen direklerin tırtıklı kütükleri ile…

Boğa, Aedion'un körfez boyunca duyduğu bir çatırtıyla üzerlerine kondu.

Acele etti, ama - şimdi sırtına saplanan tahtaydı.

Ve muazzam ağırlığının altında... gemi çatlamaya ve batmaya başladı.

Lysandra uzaklaşmak için hiç vakit kaybetmedi ve Aedion yeniden körfezi geçerken zar zor nefes alabildi, iki boğa o kadar korkunç bir şekilde yakınlaştı ki uyanmaları birleşti.

Bir güvercin, derinlikler onu gözden kaçırıyor. Ama ikincisi, hâlâ peşinde…

Lysandra onu Dorian'ın menziline soktu.

İkinci boğayı da alarak kıyıya ve yükselen kuleye olabildiğince yaklaştı. Kral iki elini uzattı.

Boğa öfkeyle yanından geçti - sadece buz suya çarptığında durmak için. Burada hiç olmadığı kadar katı buz.

Aedion'un yanındaki nöbetçiler sustu. Boğa kükredi, kendini kurtarmaya çalıştı - ama kralın buzu kalınlaştı ve wyvern'i donmuş pençesine hapsetti. Canavar hareket etmeyi bıraktığında, kırağı benzeri pullar onu burnundan kuyruğuna kadar kapladı.

Dorian bir savaş çığlığı attı.

Ve Dorian'ın arkasındaki mancınık serbest kaldığında ve bir araba büyüklüğündeki bir kaya körfeze fırlatıldığından, Aedion kralın o kadar da işe yaramaz olmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Donmuş wyvern'in tam üstünde.

Kaya, buz ve etle buluştu. Ve wyvern bin parçaya ayrıldı.

Rolfe ve adamlarından bazıları tezahürat yapıyorlardı - insanlar kasabadaki rıhtımlardan tezahürat yapıyorlardı.

Ama limanda bir boğa kalmıştı. Ve Lysandra...

Boğanın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Uzun yeşil gövde suda çırpındı, neredeyse çılgınca dalgaların altına daldı.

Aedion körfezi taradı, yaptığı gibi topçu koltuğunda dönerek o devasa karanlık gölgeye dair herhangi bir ipucu aradı—

"SOL SENİN!" Gavriel körfez boyunca kükredi, büyü kuşkusuz sesini güçlendiriyordu.

Lysandra büküldü - ve boğa oradaydı, sanki bir köpekbalığı avına pusu kuruyormuş gibi derinliklerden dışarı çıkıyordu.

Lysandra kendini harekete geçirdi. Etrafında yüzen bir enkaz alanı yatıyordu, düşmanlarının batan gemileri ölüm adacıkları gibiydi ve zincir oradaydı... Belki üzerine çıkıp yükseğe tırmanabilirse... Hayır, çok ağırdı, çok yavaştı.

Yine Dorian'ın kulesini geçti ama boğa yaklaşamadı. Orada onu kıyametin beklediğini biliyordu. Menzil dışında kaldı, düşman gemileri arasındaki enkaz alanına geri dönerken onunla oynuyordu. Açık denize doğru.

Aelin ve diğerleri, iki canavar hızla geçip giderken, boğa, vites değiştiriciyi hedef alarak, kırık gövde ve direk parçalarını havaya gönderirken, resiften çaresizce izlediler.

Biri Lysandra'yı yandan vurdu ve o düştü.

Aedion dudaklarında bir kükremeyle oturduğu yerden fırladı. Ama işte oradaydı, yüzerken ve yüzerken, o boğayı enkazın ortasından geçirirken, ardından keskin

bir şekilde geri keserken, kan akıyordu. Boğa, suyu bulandıran kanın içinden geçerek çevik bir şekilde kaçındığı enkazları patlattı.

Onu bir kan çıldırması için çalıştırmıştı.

Ve Lysandra, lanet olsun, onu Valg askerlerinin kendilerini kurtarmaya çalıştığı düşman gemilerinin kalıntılarına götürdü. Boğa, asker ve ahşabın içinden, sanki deveden perdelermiş gibi patladı.

Suyun içinden atlamak, enkaz ve mercanların etrafında dolanmak ve vücutlar, yeşil pullar üzerinde parıldayan güneş ışığı ve yakut kan, Lysandra boğayı bir ölüm dansına götürdü.

Kanının daha fazlası suya sızdıkça her hareketi daha yavaştı.

Ve sonra rotasını değiştirdi. Körfeze doğru. Zincire.

Ve kuzeyi kesin - ona doğru.

Aedion önündeki devasa sürgüyü inceledi.

Üç yüz yarda açık su onu okun menzilinden ayırdı.

"YÜZ," diye kükredi Aedion, duyamasa bile. "YÜZ, LYSANDRA!"

O yeşim denizi ejderhası hayatı için yüzerken Kafatası Körfezi'nin tamamına sessizlik çöktü.

Boğa ona daldı, daldı.

Lysandra zincirin halkalarının altından geçti ve boğanın gölgesi onun altına yayıldı.

Çok küçük. Ona kıyasla çok küçüktü - tek bir ısırık yeterliydi.

Aedion kendini topçu koltuğuna çarptı, kolları kavradı ve onun için yüzerken ve yüzerken makineyi döndürdü.

Tek atış. Sahip olacağı tek şey buydu. Lanet olası bir atış.

Lysandra kendini ileri attı ve Aedion yaklaşan ölümün farkında olduğunu biliyordu. O deniz ejderhasının kalbini durma noktasına getirdiğini biliyordu.

Boğanın dibe ulaştığını biliyordu ve şimdi kendini yukarı, yukarı, onun savunmasız karnına doğru fırlattı.

Sadece birkaç yarda daha, sadece birkaç kalp atışı daha.

Aedion'un alnından terler süzüldü, kalbi o kadar şiddetle çarpıyordu ki tek duyabildiği gök gürültüsüydü. Mızrağını hafifçe kaydırarak hedefini ayarladı.

Boğa, ağzı açık bir şekilde derinlerden fırladı, tek darbede onu ikiye ayırmaya hazırdı.

Lysandra menzile girdi ve sıçradı - sudan dışarı fırladı, hepsi pırıl pırıl pullar ve kan. Boğa onunla birlikte sıçradı, kavisler yukarı kalkarken açık çenelerinden sular fışkırdı.

Aedion ateş ederek avuçlarını levyeye çarptı.

Boğa sudan çıkıp beyaz boğazını ortaya çıkarırken Lysandra'nın uzun gövdesi o çenelerden uzaklaştı.

Aedion'un devasa mızrağı onu delip geçerken.

Açık çenelerden kan fışkırdı ve geri çekilirken yaratığın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Lysandra suya çarptı, o kadar yüksek bir tüy gönderdi ki, denize düşerlerken ikisinin de görüşünü engelledi.

Düştüğünde, yalnızca onların gölgesi ve büyüyen bir kara kan havuzu vardı.

"Sen... sen..." diye mırıldandı nöbetçi.

Köpüren suyu taramak için oturduğu yerden kalkarak, "Bir tane daha yükle," diye emretti.

O neredeydi, neredeydi?

Aelin, Rowan'ın omuzlarına tünemiş, körfezi tarıyordu.

Ve sonra sudan yeşil bir kafa fırladı, boğanın kopmuş kafasını dalgaların üzerine fırlatırken siyah kan fısıltı gibi fışkırdı.

Bayın her köşesinden tezahüratlar -çılgın, vahşi tezahüratlar- patladı.

Ama Aedion çoktan ayağa kalkıp koşmaya başlamıştı, onu Lysandra'nın yüzdüğü kumsala götürecek olan merdivenlerden yarı atladı, suyu lekeleyen kara çıranın yerini kendi kanı aldı.

O kadar yavaştı ki, her hareketi acı verecek kadar yavaştı. Göğsü inip kalkarak ağaç hattının altına inerken onun izini kaybetti.

Kökler ve taşlar onu sıkıştırdı, ama Fae-hızlı ayakları, kuma dönüşene kadar, ağaçların arasından ışık geçene kadar balçık üzerinde uçtu ve oradaydı, sahile yayılmış, her yeri kan içindeydi.

Onların ötesinde, körfezde Ship-breaker alçaldı ve Rolfe's filo hayatta kalan askerleri almak için dışarı çıktı - ve orada kendilerinden herhangi birini kurtardı.

Aelin ve diğerlerinin denize dalıp karaya çıkmak için canla başla yüzdüklerini belli belirsiz fark etti.

Aedion dizlerinin üzerine çöktü, üzerine kum püskürtülürken yüzünü buruşturdu. Ölçekli kafası neredeyse onun kadar büyüktü, ama gözleri... o yeşil gözler, pullarıyla aynı renk...

Acı dolu. Ve yorgunluk.

Bir elini ona doğru kaldırdı ama kadın dişlerini gösterdi - içinden alçak bir hırlama çıktı.

Ellerini kaldırarak geri çekildi.

Ona bakan kadın değil, dönüştüğü canavardı. Sanki kendini onun içgüdülerine o kadar adamıştı ki, hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Her yerde kesikler ve dilimler vardı. Beyaz kumu sırılsıklam eden kanlar.

Rowan ve Aelin—onlardan biri yardımcı olabilir. Kraliçenin yaptıklarından sonra herhangi bir güç toplayabilirlerse. Lysandra gözlerini kapadı, nefesi sığdı.

"Lanet olası gözlerini aç," diye hırladı Aedion.

Geri hırladı ama bir gözünü açtı.

"Buraya kadar getirdin. Azgın kumsalda ölme."

Göz kısıldı - biraz kadınsı bir öfkeyle. Kadını geri almak zorundaydı. Kontrolü ele almasına izin verin. Yoksa canavar onlara yardım edecek kadar yaklaşmalarına asla izin vermezdi.

"Üzgün kıçın iyileştiğinde bana teşekkür edebilirsin."

Yine, o göz onu ihtiyatla izledi, öfkesi titredi. Ama bir hayvan kaldı.

Aedion, rahatlaması kibirli sakinlik maskesini parçalamaya başladığında bile geri çekildi, "Gözlem kulesindeki işe yaramaz nöbetçiler şimdi sana yarı yarıya aşık," diye yalan söyledi. Biri seninle evlenmek istediğini söyledi.

Düşük bir hırıltı. Ayağa kalktı ama sırıtırken onunla göz teması kurdu. "Ama onlara ne söyledim biliyor musun? Cehennemde şansları olmadığını söyledim." Aedion onun acılı, bitkin bakışlarını tutarak sesini alçalttı. "Çünkü seninle evleneceğim," diye söz verdi ona. "Bir gün. seninle evleneceğim. Cömert olacağım ve ne zaman olacağını seçmene izin vereceğim, bundan on yıl sonra bile olsa. Ya da yirmi. Ama bir gün benim karım olacaksın."

O gözler kısıldı - sadece kadınların öfkesi ve öfkesi diyebileceği bir şekilde.

Omuz silkti. "Prenses Lysandra Ashryver kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Ve sonra ejderha homurdandı. Eğlencede. Yorgunluk, ama… eğlence.

Sanki konuşmaya çalışacakmış gibi çenesini açtı ama bu bedende yapamayacağını fark etti. Muazzam dişlerinin arasından kan sızdı ve acıyla titredi.

Brush kırıldı ve düştü ve Aelin ve Rowan, babası ve Fenrys vardı. Hepsi sırılsıklam, kumla kaplı ve ölüm kadar griydi.

Kraliçesi hıçkırarak Lysandra'ya doğru sendeledi ve Aedion bir uyarı havlayamadan kendini kuma attı.

Ama Lysandra sadece kraliçe ona elini uzatıp tekrar tekrar "Çok üzgünüm, çok üzgünüm" derken yüzünü buruşturdu.

Boğanın yeri hakkında o yüksek sesle bağırarak belki de hayatını kurtarmış olan Fenrys ve Gavriel, Rowan yaraları inceleyerek yaklaşırken ağaçlıkların yakınında oyalandılar.

Fenrys, Aedion'un bakışını fark etti, ikisi de vites koluna yaklaşırsa yüzündeki uyarı gazabını fark etti ve "Bu harika bir atıştı, boyo" dedi. Babası sessizce onaylayarak başını salladı.

Aedion ikisini de görmezden geldi. Kuzeni ve Rowan'ın tükettiği sihir ne kadar iyiyse, yeniden dolduruyordu. Değiştiricinin yaraları birer birer örülerek kapandı. Yavaşça—acı verici bir şekilde yavaşça, ama… kanama durdu.

Rowan özellikle hiçbirine, "Çok kan kaybetti," dedi. "Çok fazla."

"Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim," diye mırıldandı Fenrys. Hiçbiri yoktu.

Aelin titriyordu, bir eli arkadaşının üzerindeydi - yüzü o kadar beyaz ve asıktı ki onun için sarf ettiği sert sözler gereksizdi. Kraliçesi bunun bedelini biliyordu. Herhangi birinin bir şey yapacağına güvenmesi çok uzun sürmüştü. Aedion şimdi ona kükrediyse, hâlâ özlemini çekmiş olsa bile... Aelin bir daha asla yetki vermeyebilir. Çünkü işler böyle, çok kötü giderken Lysandra suda olmasaydı...

"Ne oldu?" nefes aldı, Aelin'in gözüne takıldı. "Dışarıda ne oldu?"

Kontrolümü kaybettim, dedi Aelin boğuk bir sesle. Dayanamıyormuş gibi eli göğsüne gitti. Nerede, gömleğinin beyazından Orynth'in Tılsımı'nı seçebiliyordu.

O zaman biliyordu. Aelin'in ne taşıdığını kesin olarak biliyordu. Rolfe'nin kendi haritasına olan ilgisini çeken şey - onu koşuşturmaya ikna edecek kadar Valg özüne benzer.

Bunun neden bu kadar önemli ve hayati olduğunu biliyordu, onu Arobynn Hamel'den almak için her şeyi riske attı. Bugün bir Wyrdkey kullandığını biliyordu ve bu neredeyse hepsini öldürüyordu—

Şimdi titriyordu, o öfke gerçekten de kontrolü ele geçiriyordu. Ama Rowan alçak ve hırçın bir şekilde ona hırladı, "Bunu sonraya sakla." Çünkü Fenrys ve Gavriel gergindi - izliyorlardı.

Aedion ona doğru hırladı. Rowan ona soğuk ve kararlı bir bakış attı ve eğer kraliçelerinin ne taşıdığını ima etmeye başlarsa dilini koparacağını söyledi. Kelimenin tam anlamıyla.

Aedion öfkesini bastırdı. "Onu taşıyamıyoruz ve hareket edemeyecek kadar zayıf."

Aelin, "O zaman o gelene kadar burada bekleyeceğiz," dedi. Ama gözleri, Rolfe'nin kurtarma gemilerine bindirildiği körfeze kaydı. Ve ötesindeki şehre, hala tezahürat yapıyor.

Bir zafer - ama neredeyse bir kayıp. Miken kalıntıları,uzun süredir kayıp deniz ejderhalarından biri tarafından kurtarıldı. Aelin ve Lysandra eski kehanetleri somut gerçeğe dönüştürdüler.

"Ben kalacağım," dedi Aedion. "Sen Rolfe ile ilgilen."

Babası arkadan teklif etti, "Gözlem kulesinden biraz malzeme alabilirim."

"İyi," dedi.

Aelin inleyerek ayağa kalktı ama Rowan'ın uzattığı elini tutmadan önce ona baktı. Yumuşak bir sesle, "Üzgünüm," dedi.

Aedion onun ciddi olduğunu biliyordu. Yine de cevap vermeye tenezzül etmedi.

Lysandra inledi, yankılar dizlerinden yukarıya ve doğruca midesine ulaştı ve Aedion hızla vites değiştiriciye döndü.

Aelin daha fazla veda etmeden ayrıldı.

Kitap başlığı

Aslan çalıların içinde oyalandı, Kurt hala kumsalda yayılmakta olan ejderhayı izlerken görüş ve sesten uzak durdu.

Kurt saatlerce orada kaldı. Giden gelgit kan limanını temizlerken. Korsan Lordu'nun gemileri kalan düşman cesetlerini ezici maviye gönderirken. Genç kraliçe, herhangi bir serpinti ile başa çıkmak için körfezin kalbindeki şehre döndü.

Güneş batmaya başlayınca, ejderha kıpırdandı ve yavaş yavaş, parıldayan ve küçülen formu, pulları cilde pürüzsüz hale geldi, bir burun eriyerek kusursuz bir insan yüzüne dönüştü ve bodur uzuvlar altın bacaklara kadar uzadı. Kum çıplak vücudunu kabuklandırdı ve kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Kurt daha sonra hareket etti, pelerinini onun etrafına doladı ve onu kollarına aldı.

Vites değiştiren itiraz etmedi ve Kurt, başını göğsüne yaslayarak sahilden ağaçlara doğru yürümeye başladığında gözleri tekrar kapandı.

Aslan gözden uzak kaldı ve yardım teklifinde bulundu. Bir deniz tilkisini düşüren Kurt'a söylemesi gereken sözleri tuttu.bir ok ile. Yirmi dört yaşında ve şimdiden kamp ateşlerinin üzerine bir efsane fısıldadı.

Bugünün olayları, hiç şüphesiz Aslan'ın bile asırlarında dolaşmadığı topraklardaki yangınlar etrafında anlatılacaktı.

Aslan, Kurt'un ağaçların arasında gözden kayboluşunu, kumlu yolun sonundaki kasabaya doğru ilerlemesini izledi, vites değiştiren kollarında baygındı.

Ve Aslan, o fısıltılı hikayelerde kendisinden hiç söz edilip edilmeyeceğini merak etti - eğer oğlu, dünyanın onu kimin evlat edindiğini öğrenmesine bir gün izin verip vermeyeceğini. Hatta bakım.

Görüntüler38Görüntüler

Liman tekrar güvenli hale geldiğinde Rolfe ile görüşme hızlı oldu. Frank.

Ve Aelin bu şehirden bir iki saatliğine defolup gitmezse tekrar patlayabileceğini biliyordu.

Her anahtarın bir kilidi vardır, demişti Deanna, Brannon'un emrinin küçük bir hatırlatıcısı olarak. Sesini kullanarak. Ve ona bu ünvanı koymuştu... içinde bir miktar korku ve anlayış uyandıran o ünvan, o kadar derinden ki hala ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. Vaat Edilen Kraliçe.

Aelin, adanın uzak ucundaki bir kumsala saldırdı, buraya koştu, kanını kükretmek, kafasındaki düşünceleri susturmak için buna ihtiyaç duydu. Arkasında Rowan'ın adımları ölüm kadar sessizdi.

Rolfe ile o görüşmede sadece ikisi vardı. Kanlar içinde, sırılsıklam olan Korsan Lordu onlarla hanının ana odasında karşılaşmıştı, adı artık onun harap ettiği geminin kalıcı bir hatırlatıcısıydı. "Ne oldu?" diye sordu.

Ve çok yorgun, çok sinirli, tiksinti ve umutsuzluk içindeydi, havayı toplamanın neredeyse imkansız olduğunu. "Mala tarafından kutsandığında, bazen kontrolünün elinden kaydığını görürsün."

"Kayma mı? Siz aptalların aşağıda ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum ama durduğum yerden, aklınızı kaçırmış ve şehrime ateş etmek üzereymişsiniz gibi görünüyordu."

Yakındaki bir masanın kenarına yaslanan Rowan, "Büyü canlı bir şeydir. O kadar derindeyken kendini, amacını hatırlamak bir çabadır. Kraliçemin bunu çok geç olmadan yapmış olması başlı başına bir başarı."

Rolfe etkilenmedi. "Bana, üstesinden gelemeyeceğin kadar büyük bir güçle oynayan küçük bir kızmışsın gibi görünüyorsun ve sadece prensin yoluna atlayarak masum insanlarımı katletmemeye karar verdin."

Aelin kalp atışı için gözlerini kapadı, Rowan'ın ay ateşinin yumruğunun önüne sıçrayan görüntüsü önünde parladı. Gözlerini açtığında, çatırdayan güvenin donmuş ve sert bir şeye dönüşmesine izin verdi. "Bana öyle geliyor," dedi, "Skull's Bay'in Korsan Lordu ve uzun süredir kayıp Miken varisi, isterse şehirleri yok edebilecek kadar güçlü genç bir kraliçeyle ittifak yapmış gibi. Bana öyle geliyor ki, bu ittifakla kendini dokunulmaz kılmışsın ve sana zarar vermek, seni gasp etmek isteyen her aptal, benimle uğraşmak zorunda kalacak. Bu yüzden, değerli geminizden kurtarabildiğiniz kadarını kurtarmanızı, kaybetmenin tüm sorumluluğunu üstlendiğim ve ailelerine buna göre tazminat ödeyeceğim düzinelerce adamın yasını tutmanızı ve azgın ağzınızı kapatmanızı öneriyorum."

Yorgunluk ve öfke kemiklerini ısırarak kapıya döndü.

Rolfe ona, "Bu haritanın maliyetini bilmek ister misin?" dedi.

Durdu, Rowan aralarına baktı, yüzü okunamaz haldeydi.

Omzunun üzerinden sırıttı. "Senin ruhun?"

Rolfe boğuk bir kahkaha attı. "Evet - bir bakıma. On altı yaşındayken, bu iltihaplı gemilerden birinde, Mykenian'ımdaki bir köleden biraz daha fazlasıydım.miras sadece bir dayağa tek yönlü bir bilet." Dövmeli elini Harman'ın yazısına koydu. "Kazandığım her para buraya, anneme ve kız kardeşime geri geldi. Ve bir gün içinde bulunduğum gemi bir fırtınaya yakalandı. Kaptan kibirli bir piçti, güvenli liman bulmayı reddetti ve gemi yok edildi. Mürettebatın çoğu boğuldu. Bir gün boyunca sürüklendim, takımadaların kenarındaki bir adaya düştüm ve uyandığımda bana bakan bir adam buldum. Ölüp ölmediğimi sordum, güldü ve kendim için ne istediğimi sordu. O kadar çılgına dönmüştüm ki ona kaptan olmak istediğimi söyledim - Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu olmak ve arkadaşlarımı öldüren kaptan gibi kibirli

aptalların önümde eğilmesini sağlamak istiyordum. Bana bunu yapma becerisini verirse bir bedeli olacağını söylediğinde rüya gördüğümü sandım. Dünyada en çok değer verdiğim şeye sahip olacaktı. Her neyse ödeyeceğimi söyledim. Ne malım, ne zenginliğim, ne de insanım vardı. Birkaç bakır hiçbir şey olmaz. Deniz sisinin içinde kaybolmadan önce gülümsedi. Ellerimde mürekkeple uyandım."

Aylin bekledi.

Rolf omuz silkti. "Yabancının orada çizdiği haritayı kullanarak dost gemiler bularak buraya geri döndüm. Bir tanrının hediyesi - ya da ben öyle düşündüm. Ama kulübemin pencerelerindeki siyah çarşafları görene kadar endişelenmeye başlamadım. Ve annemle kız kardeşimin küçük paralarını beni aramaya gitmek için bir kayık kiralamak için kullandıklarını ve kayığın limana döndüğünü ama dönmediklerini öğrenene kadar, ödediğim bedelin farkına varmadım. üzerinde. Deniz bunu iddia etti. Ne iddia etti. Ve kendimi bu şehre, bu takımadalara bırakmam beni yeterince ruhsuz yaptı." Rolfe'nin yeşil gözleri, onu bahşeden ve lanetleyen Deniz Tanrısı kadar acımasızdı. "Gücümün bedeli buydu. Seninki ne olacak, Aelin Galathynius?"

Dışarı çıkmadan önce ona cevap vermedi. Deanna'nın sesi zihninde yankılansa da.

Vaat Edilen Kraliçe.

Şimdi, o boş kumsalda durup parıldamayı izleyerek Güneşin sonuncusu da kaybolurken denizin genişliği, Rowan onun yanında, "Anahtarı isteyerek mi kullandın?" dedi.

Yargılama, kınama izi yok. Sadece merak ve endişe.

Aelin, "Hayır. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir dakika bizdik… sonra o geldi." Altın zincirin göğsüne dokunmasından kaçınarak göğsünü ovuşturdu. Kendi göğsündeki, göğüslerinin tam arasındaki o noktayı aldığında boğazı sıkıştı. Yumruğunu hedef aldığı yere.

"Nasıl yapabildin?" nefes aldı, içinden bir titreme geçti. "Kendini nasıl önüme böyle koyarsın?"

Rowan bir adım daha yaklaştı ama uzaklaşmadı. Aralarındaki boşluğu dalgaların çarpması ve gece eve giden martıların çığlıkları doldurdu. "Eğer o şehri yok etseydin, seni de yok ederdi ve herhangi bir ittifak umudunu."

Ellerinde titreme başladı, kollarına, göğsüne, dizlerine yayıldı. Alev ve kül diline kıvrıldı. "Seni öldürmüş olsaydım," diye tısladı ama bu düşünceyi, bu fikri tamamlayamayarak sözcükleri yutkundu. Boğazı yandı ve gözlerini sımsıkı kapadı, etrafında dalgalanan sıcak alevler. "Gücümün sonunu bulduğumu sanıyordum," diye itiraf etti, sihir çoktan taşmıştı, o kadar kısa süre sonra, kendini boşalttıktan hemen sonra. "Wendlyn'de bulduğum şeyin en dipte olduğunu sanıyordum. Tüm bunların sadece bir… bekleme odası olduğunu bilmiyordum."

Aelin ellerini kaldırdı, gözlerini açtı ve parmaklarının alevler içinde olduğunu gördü. Karanlık yayıldı dünyaya. Altın, mavi ve kırmızı perdenin ardından prensine baktı. Yanan ellerini aralarına çaresizce kaldırdı. "Beni çaldı - beni aldı. Ve onu hissedebiliyordum - bilincini hissedebiliyordum. Sanki bir gün sihrimi ve anahtarı birlikte kullanacak kadar güçlü ve aptal olacağımı bilerek bir ağda onlarca yıl bekleyen bir örümcek gibiydi. Ben de yemek zilini çalmış olabilirim." Ateşi daha sıcak, daha parlak yandı ve onun yükselmesine, yükselmesine ve titreşmesine izin verdi.

Buruk, acı bir gülümseme. "Mesaj size iki kez verildiyse, bu Kilidi bulmamızı bir öncelik haline getirmemizi istiyor gibi görünüyor."

Aslında. "Brannon ve Elena'nın emrini yerine getirmek için Erawan ve Maeve ile yarışmak yeterli değil mi? Şimdi bu konuda da boynumdan nefes alan tanrılarla yüzleşmek zorunda mıyım?"

"Belki bir uyarıydı - belki Deanna, dikkatli olmazsan pek de dost canlısı olmayan bir tanrının seni nasıl kullanabileceğini göstermek istedi."

"Her geçen saniyesinden zevk aldı. Gücümün neler yapabileceğini, vücudumla, anahtarla neler yapabileceğini görmek istedi." Alevleri daha sıcak yandı, kıyafetlerini kül olana kadar parçaladı, çıplak olana ve sadece kendi ateşiyle giyinene kadar. "Ve bana ne dediği, Vaat Edilen Kraliçe. Ne zaman söz verdin? Kime? Ne yapacağını? Bu cümleyi hayatımda hiç duymadım, Terrasen düşmeden önce bile."

"Anlayacağız." Ve bu buydu.

"Nasıl bu kadar... iyi olabiliyorsun?" Köz ondan bir ateş böceği sürüsü gibi fışkırdı.

Rowan'ın ağzı gerildi. "Güven bana Aelin, senin o ölümsüz piçlere adil davrandığın fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Benden bu şekilde alınabileceğin

fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Yapabilseydim, Deanna'nın peşine düşer ve bunun bedelini ona öderdim."

“O, Av Tanrıçası. Dezavantajlı olabilirsiniz." Alevleri biraz hafifledi.

Yarım bir gülümseme. “O kibirli bir ölümsüz. Kaçmak zorunda. Ve ayrıca..." Omuz silkti. "Kız kardeşi benim tarafımda." Ateşini ve yüzünü inceleyerek başını eğdi. "Belki de bu yüzden Mala o sabah bana göründü, bu yüzden beni kutsadı."

"Çünkü bir tanrıçayı avlayacak kadar kibirli ve deli olan tek kişi sen misin?"

Rowan çizmelerini çıkarıp arkasındaki kuru kuma fırlattı. "Çünkü Mala Ateş Getiren'den sevdiğim kadınla kalmama izin vermesini isteyecek kadar kibirli ve deli olan tek kişi benim."

Sözleri üzerine alevleri saf altına döndü - o kelimeyle. Ama dedi ki, "Belki de beni sevecek kadar kibirli ve deli olan tek kişi sensin."

O okunamayan maske çatladı. "Gücüne verdiğin bu yeni derinlik, Aelin, hiçbir şeyi değiştirmiyor. Deanna'nın yaptığı hiçbir şeyi değiştirmez. Hala gençsin; gücünüz hala büyüyor. Ve bu yeni güç kaynağı bize Erawan'a karşı en ufak bir avantaj sağlıyorsa, bunun için azgın karanlığa teşekkür edin. Ama sen ve ben, gücünüzü birlikte yönetmeyi öğreneceğiz. Bununla tek başına yüzleşmezsin; sevilmeyen olduğuna karar vermiyorsun çünkü kurtarabilecek ve yok edebilecek güçlerin var. Bu güce içerlemeye başlarsan..." Başını salladı. "Eğer bu yola girerseniz, bu savaşı kazanacağımızı sanmıyorum."

Aelin, dalgaların arasına daldı ve dalgaların arasında dizlerinin üzerine çöktü, buharlar çevresinde büyük tüyler halinde yükseliyordu. "Bazen," diye itiraf etti tıslayan suyun içinden, "keşke bu savaşta başka biri savaşabilse."

Rowan köpüren dalgaya adım attı, büyüsü kızın sıcaklığına karşı kalkan oldu. "Ah," dedi, hala karanlık denize bakarken onun yanında diz çökerek, "ama başka kim Erawan'ın derisinin altına girebilir ki? O dayanılmaz havanın gücünü asla küçümseme.”

Kıkırdayarak suyun serin öpücüğünü çıplak vücudunda hissetmeye başladı. "Hafızaya göre Prens, huysuz, ölümsüz kalbini kazanan o dayanılmaz havasıydı."

Rowan şimdi gece tatlısı havada eriyen ince alev perdesine eğildi ve alt dudağını ısırdı. Keskin, kötü bir ısırık. "İşte benim Ateş Yüreğim."

Aelin onu sörf ve kumda döndürmesine izin verdi, tam olarak yüzleşmesi için ağzını çenesi boyunca, elmacık kemiğinin kıvrımı, Fae kulağının ucu boyunca kaydırmasına izin verdi. "Bunlar," dedi kulak memesini kemirerek, " aylardır beni cezbediyor." Dili hassas uçta gezindi ve sırtı kavislendi. Kalçalarındaki güçlü eller sıkılaştı. "Bazen Mistward'da yanımda uyuyor olurdun ve eğilip onları ısırmamak tüm konsantrasyonumu alırdı. Her tarafını ısır."

"Hmmm," dedi, boynuna erişmesine izin vermek için başını geriye atarak.

Rowan onun sessiz talebini yerine getirdi, öpücüklere bastı ve yumuşak, hırladı. boğazına yapışır. "Bir kadını hiç kumsala götürmedim," diye tenine doğru mırıldandı, boynuyla omzu arasındaki boşluğu nazikçe emdi. "Ve şuna bakın - herhangi bir türden … teminattan uzağız." Bir eli sırtındaki yaraları okşamak için kalçasından çıktı, diğeri ise onu tamamen kendine çekerek kıçını kavramak için kaydı.

Aelin beyaz gömleğini başının üzerine çekerek ellerini göğsüne yaydı. Sıcak dalgalar onlara çarptı ama Rowan onu tuttu - hareketsiz, sarsılmaz.

Aelin, “Biri bizi aramaya gelebilir” diyecek kadar kendini hatırladı.

Rowan onun boynuna bir kahkaha attı. "Bir şey bana söylüyor," dedi nefesi kızın teninde gezinirken, "keşfedilmemize aldırmazsın. Biri sana ne kadar derinden tapınmayı planladığımı görseydi.”

Kelimelerin orada sallandığını hissetti, orada, uçurumun kenarında sallandığını hissetti. Yutkundu. Ama Rowan her düştüğünde onu yakalamıştı - ilk olarak, o umutsuzluk ve keder uçurumuna düştüğünde; ikincisi, o kale paramparça olduğunda ve o yere düştüğünde. Ve şimdi bu sefer, bu üçüncü sefer... Korkmuyordu.

Aelin, Rowan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve net ve kel bir şekilde ve en ufak bir şüphe duymadan, “Seni seviyorum. Sana aşığım Rowan. Bir süredir buradayım. Ve bana verebileceklerinin bir sınırı olduğunu biliyorum ve zamana ihtiyacın olabileceğini de biliyorum..."

Dudakları onunkilere değdi ve onun ağzına, yakutlardan, zümrütlerden ve safirlerden daha değerli sözcükleri onun kalbine, ruhuna bırakarak, "Seni seviyorum. Sana verebileceklerimin sınırı yok, zamana ihtiyacım yok. Bu dünya yıldızların arasında unutulmuş bir toz fısıltısı olsa bile seni seveceğim."

Aelin ne zaman ağlamaya başladığını, ne zaman bedeninin gücüyle titremeye başladığını bilmiyordu. Hiç kimseye böyle sözler söylememişti. Kendini asla bu kadar savunmasız bırakma, bu yanan ve bitmeyen şeyi hiç hissetmedi, o kadar tüketiyordu ki, onun gücünden ölebilirdi.

Rowan geri çekildi ve gözyaşlarını baş parmaklarıyla birbiri ardına sildi. Yavaşça, etraflarını saran dalgalardan zar zor duyulabilir bir şekilde, "Ateş Yüreği" dedi.

Gözyaşlarını geri kokladı. "Buzzard."

Bir kahkaha attı ve kadın onu saygıya yakın bir nezaketle kuma yatırmasına izin verdi. Çıplak vücuduna göz gezdirirken yontulmuş göğsü hafifçe inip kalktı. "Çok güzelsin."

Onun sadece deriyi, kıvrımları ve kemikleri kastetmediğini biliyordu.

Ama Aelin hala gülümseyerek mırıldanıyordu. "Biliyorum," dedi, kollarını başının üstüne kaldırarak, Orynth'in Tılsımı'nı sahilin güvenli, yüksek bir kısmına yerleştirdi. Yavaşça gerinerek sırtını kavislerken parmakları yumuşak kuma battı.

Rowan her hareketi, her kas ve deri titremesini takip etti. Bakışları deniz suyuyla parıldayan göğüslerinde oyalandığında, ifadesi açgözlü bir hal aldı.

Sonra bakışları aşağı kaydı. Daha düşük. Kalçalarının tepesinde oyalanıp gözleri parıldadığında, Aelin ona, "Bütün gece orada aval aval bakarak mı duracaksın?" dedi.

Rowan'ın ağzı hafifçe aralandı, nefesi sığdı, vücudu şimdiden ona bunun tam olarak nerede biteceğini gösteriyordu.

Avuç içlerinde bir hayalet rüzgar tısladı, kumun üzerine fısıldadı. Rowan'ın kalkanının etraflarına oturduğunu gördüğünden çok, sihri titredi. Kalkanı alev kıvılcımları halinde vurup vurarak, kendi gücünü onun üzerinden takip etti.

Rowan'ın köpek dişleri parıldadı. “Hiçbir şey o kalkanı geçmiyor. Ayrıca hiçbir şey bana zarar veremez."

Göğsünde sıkı bir şey gevşedi. "O kadar mı farklı? Benim gibi biriyle."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rowan. Gözleri bir kez daha, sanki teninin ardından altındaki yanan kalbini görebiliyormuş gibi, kadının vücudunda

gezindi. “Ben hiçbir zaman … eşit biriyle birlikte olmadım. Kendimin bu kadar serbest kalmasına asla izin vermedim.”

Ona attığı her güç için, ona geri fırlatacaktı. Dirseklerini destekledi, ağzını omzundaki yeni yara izine kaldırdı, yara küçük ve tırtıklı - bir ok ucu kadar geniş. Bir, iki kez öptü.

Rowan'ın vücudu onunkinin üzerinde o kadar gergindi ki kaslarının kırılacağını düşündü. Ama elleri nazikti, sırtına doğru sürüklenirken, yaralarını ve üzerlerine mürekkeple yaptığı dövmeleri okşadı.

Dalgalar onu gıdıkladı ve okşadı ve adam onun üzerine yerleşmeye çalıştı ama kadın elini göğsüne götürerek onu ölüme terk etti. Ağzına karşı gülümsedi. "Eğer eşitsek, neden hala yarı giyiniksin anlamıyorum."

Parmakları yıpranmış kılıç kemerinin tokasını açarken dilini dudaklarının dikişinde gezdirirken ona açıklama şansı vermedi. Nefes aldığından emin değildi.

Ve sadece ne yapacağını görmek için, onu pantolonunun içinden geçirdi.

Rowan bir küfür savurdu.

Sessizce güldü, en yeni yara izini tekrar öptü ve dokunduğu her bir santimde bakışlarını tutarak tembelce, tembelce parmağını aşağı doğru sürükledi.

Aelin avucunu tekrar onun üzerine koyduğunda, “Sen benimsin” dedi.

Rowan'ın nefesi yeniden başladı, etraflarında kırılan dalgalar gibi keskin ve vahşiydi. Pantolonunun üst düğmesini açtı. "Ben seninim," diye çıkıştı.

Başka bir düğme serbest kaldı. "Ve sen beni seviyorsun" dedi. Soru değil.

"Ne amaçla olursa olsun," diye nefes verdi.

Üçüncü ve son düğmeyi serbest bıraktı ve pantolonunu yanlarına alarak yakındaki kuma atmak için onu bıraktı. Onu görünce ağzı kurumuştu.

Rowan savaş için yetiştirilmiş ve bilenmişti ve her bir parçası safkan savaşçıydı.

O gördüğü en güzel şeydi. Onun -o onundu ve-

"Sen benimsin," diye nefes aldı Rowan ve iddiayı iliklerinde, ruhunda hissetti.

"Ben seninim," diye yanıtladı.

"Ve sen beni seviyorsun." Gözlerinde böyle bir umut ve sessiz neşe, tüm bu vahşiliğin altında.

"Her ne amaçla olursa olsun." Çok uzun zamandır - çok uzun zamandır yalnızdı ve başıboş dolaşıyordu. Artık.

Rowan onu tekrar öptü. Yavaş. Yumuşak. Kalçalarını onunkilere yaslayarak kendini onun üzerine indirirken bir el gövdesinin düzlemini yukarı kaydırdı. Dokunuşuyla biraz nefesi kesildi, mafsalı göğsünün ağır, ağrıyan altını sıyırırken biraz daha nefesi kesildi. Diğerini öpmek için eğilirken.

Dişleri meme ucunu sıyırdı ve gözleri kapandı, içinden bir inilti çıktı.

Tanrılar. Ah, yanan, azgın tanrılar. Rowan ne yaptığını biliyordu; gerçekten lanet olasıca yaptı.

Dilini meme ucuna değdirdi ve başı geriye doğru eğildi, parmakları onun omuzlarına batıyor, onu daha fazla alması, daha sert alması için zorluyordu.

Rowan hırladı, göğsü hâlâ ağzında, dilinde, eli kadının kaburgalarından beline, uyluklarına, sonra tekrar yukarıya tembelce vuruşlar yapıyordu. Sessiz bir taleple eğildi -

Kuzey rüzgarının şekillendirdiği hayalet bir dokunuş çıplak göğsünün üzerinde gezindi.

Aelin alevler içinde kaldı.

Rowan, sahilin kenarında yükselen palmiyeleri aydınlatan, dalgalar arkasında kırılan kırmızılara, kırmızılara, altınlara ve mavilere karanlık bir şekilde güldü. Paniğe kapılmış, utanmış olabilirdi, ağzını onunkilere kaldırmamış olsaydı, buz gibi öpülmüş rüzgarın o hayalet elleri göğüslerini çalıştırmaya devam etmeseydi, kendi eli okşamaya devam etmemiş olsaydı, ihtiyaç duyduğu yere daha yakın ve daha yakın olabilirdi.o. "Muhteşemsin," diye mırıldandı dudaklarına doğru, dilini ağzına kaydırdı.

Adamın sertliği onu itti ve kalçalarını büktü, kendini ona sürtmeye, bacaklarının arasındaki ağrıyı hafifletmek için her şeyi yapmaya ihtiyaç duydu. Rowan inledi ve dünyada yanan bir kadınla bu kadar çıplak ve eğilimli olacak, o alevlere en ufak bir korkuyla bakmayacak başka bir erkek olup olmadığını merak etti.

Elini aralarında kaydırdı ve kadife kaplı çeliğe hayret ederek parmaklarını onun etrafına kapadığında, Rowan tekrar inledi ve elini itti. Elini onun üzerinde kaydırırken o çam yeşili gözlere bakarak ağzını onun ağzından çekti. Başını eğdi - onu öpmek için değil, onu okşadığı yeri izlemek için.

Buz ve karla dolu kükreyen bir rüzgar etraflarını sardı. Ve kahkaha atma sırası ondaydı. Ama Rowan bileğini kavrayarak elini çekti. Protesto etmek için ağzını açtı, daha çok dokunmak, daha çok tatmak istiyordu. Rowan, göğüslerinin arasındaki deniz gibi kaygan tene, "Bırak beni," diye hırladı. "Sana dokunmama izin ver." Sesi o kadar titriyordu ki Aelin baş ve işaret parmağıyla çenesini kaldırdı.

Sırlı şehvetin altında bir korku ve rahatlama parıltısı parladı. Sanki bunu yapmak, ona dokunmak, onu mutlu etmek için olduğu kadar, bugün başardığını, güvende olduğunu hatırlatmak içindi. Eğildi, ağzını onunkine sürttü. "Elinden gelenin en iyisini yap, Prens."

Rowan'ın gülümsemesi kötüydü, geniş elini onun boğazından uyluklarının birleşim yerine doğru koşmak için geri çekti. Dokunuşundaki salt sahipleniş karşısında titredi, adamın her iki uyluğunu kavrayıp bacaklarını açarak, onu tamamen onun için ortaya çıkarırken nefesi daracık pantolonların içinde geliyordu.

Başka bir dalga çarptı, etraflarını ayırdı, serin su teninde binlerce öpücük gibi. Rowan önce göbeğini sonra da kalçasını öptü.

Aelin gözlerini tuzlu suyla parlayan gümüş rengi saçlarından alamamıştı. ve ay ışığı, başı bacaklarının arasına daldığında onun için geniş tutan ellerden.

Ve Rowan o kumsalda onun tadına bakarken, onun adının boğuk çığlıkları palmiye ağaçları, kum ve su arasında paramparça olurken, onun kaygan tenine karşı gülerken, Aelin her türlü bahaneyi aklından çıkardı.

Hareket etti, kalçaları dalgalandı, ona gitmesi için yalvarıyordu. Rowan da öyle yaptı, dili o noktayı hareket ettirirken parmağını kızın içine kaydırdı ve ah, tanrılar, kız bir yıldız ateşine dönüşecekti...

"Aelin," diye hırladı, adı bir yalvarıştı.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen."

Söz onun yıkımıydı. Rowan tekrar onun üzerine çıktı ve bir inilti, onun adı olabilecek bir ses çıkardı.

Sonra Rowan'ın bir eli başının yanındaki kuma dayadı, parmakları saçlarında gezinirken diğeri kendini ona doğru yönlendirdi. Onu ilk dürtüşünde, kendi adını unuttu. Ve o nazik, yuvarlanan itmelerle içeri girerken, santim santim onu doldururken, kraliçe olduğunu, ayrı bir bedeni, bir krallığı ve bakması gereken bir dünyası olduğunu unuttu.

Rowan onun derinliklerine oturduğunda, uyum sağlamasına izin verirken kısıtlamayla titredi, yanan ellerini yüzüne kaldırdı, rüzgar ve buz etraflarında yuvarlanıp kükreyerek dalgaların arasında alev şeritleriyle dans etti. Gözlerinde hiçbir kelime yoktu; onunki de yok.

Kelimeler adalet yapmadı. Hiçbir dilde, hiçbir dünyada değil.

Eğildi, hareket etmeye başladığında ağzını talep etti ve tamamen bıraktılar.

Ağlıyor olabilir ya da alevler arasında buhara dönüşen yüzündeki gözyaşları olabilir.

Ellerini onun güçlü, kaslı sırtında, geçmişten beri süregelen savaşların ve dehşetlerin yaralarının üzerinden aşağı doğru çekti. Ve onun hamleleri daha da derinleştikçe, o parmaklarını araladı, tırnaklarını sırtında gezdirdi, onu talep etti, onu işaretledi. Kalçaları, çektiği kanla eve çarptı ve kavis çizerek boğazını ona gösterdi. Onun için - sadece o.

Rowan'ın büyüsü çılgına döndü, ancak köpek dişleri teninde sürüklenirken bile boynundaki ağzı çok dikkatliydi. Ve o öldürücü dişlerin ona değdiği anda, yakınlarda uçuşan ölüm ve ona her zaman nazik davranan eller, onu her zaman sever...

Serbest bırakma, onu orman yangını gibi patlattı. Adını hatırlayamasa da, Rowan hareket etmeye devam ederken, zevkinin son damlasını ondan alırken, etrafındaki kumu yakıp kavuran ateşle Rowan'ınkini hatırladı.

Rowan'ın kendi serbest bırakılması, onu görünce içinden geçti ve sonunda hatırlayabilmesi için adını inledi, şimşek suyun üzerindeki rüzgar ve buzu birleştirdi.

Aelin onu tuttu ve büyüsünün ateş opalini gücüyle sarmak için gönderdi. Sürekli kendini onun içine dökerken, denizde şimşek ve alev dans ediyordu.

O durduktan sonra bile şimşek sessiz ve sevimli bir şekilde çarpmaya devam etti. Dünyanın sesleri geri geliyordu, şakağına, burnuna, ağzına tembel öpücükler gönderirken nefesi, çarpan dalgaların tıslaması kadar düzensizdi. Aelin gözlerini onların sihrinin güzelliğinden, onların güzelliğinden uzaklaştırdı ve yüzünün hepsinin en güzeli olduğunu gördü.

O titriyordu - Rowan da onun içinde kalırken öyleydi. Yüzünü boynunun ve omzunun kıvrımına gömdü, düzensiz nefesi tenini ısıttı. "Ben asla..." diye denedi, sesi boğuktu. "Olabileceğini bilmiyordum..."

Parmaklarını yaralı sırtında defalarca gezdirdi. "Biliyorum," diye nefes aldı. "Biliyorum."

Zaten daha fazlasını istiyordu, daha ne kadar beklemesi gerektiğini hesaplıyordu. "Bir keresinde bana diğer erkeklerin dişilerini ısırmadığını söylemiştin." Rowan biraz sertleşti. Ama çekingen bir tavırla devam etti, "Bu... o zaman kendi dişinizi ısıracağınız anlamına mı geliyor?"

Başını kaldırdığında o yeşil gözlerde anlayış parladı. boynunu, o köpeklerin bir zamanlar derisini deldiği yeri incelemek için. "Bu senin etrafında kontrolümü ilk kez gerçekten kaybettiğim zamandı, biliyorsun. Seni uçurumdan atmak istedim ama ne yaptığımı anlamadan seni ısırdım. Sanırım vücudum biliyordu, sihrim biliyordu. Ve sen tattın..." Rowan kesik kesik bir nefes verdi. "Çok iyi. Bunun için senden nefret ettim. Bunu düşünmeden edemedim. Geceleri dilimde o tatla uyanırdım - senin iğrenç, güzel ağzını düşünerek uyanırdım." Baş parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bu ağız hakkında düşündüğüm ahlaksız şeyleri bilmek istemezsin."

"Hmmm, aynı şekilde, ama soruma cevap vermedin," dedi Aelin, ayak parmakları ıslak kumda ve ılık suda kıvrılırken bile.

"Evet," dedi Rowan kalın bir sesle. “Bazı erkekler bunu yapmaktan zevk alır. Zevk için bölgeyi işaretlemek için…”

"Kadınlar erkekleri ısırır mı?"

Soru oyalanırken içinde yeniden sertleşmeye başladı. Oh, tanrılar—Fae aşıkları. Bir tanesine sahip olduğu için herkes çok şanslı olmalı. Rowan, "Beni ısırmak ister misin?" dedi.

Aelin boğazına, muhteşem vücuduna ve bir zamanlar şiddetle nefret ettiği yüze baktı. Birini ondan ölecek kadar sevmenin mümkün olup olmadığını merak etti.

Birini yeterince sevmek mümkün olsaydı, zamanın, mesafenin ve ölümün hiçbir önemi yoktu. “Boynunla sınırlı mıyım?”

Rowan'ın gözleri parladı ve karşılık verme hamlesi yeterliydi.

Birlikte hareket ettiler, önlerinde deniz gibi dalgalandılar ve Rowan adını yıldızlarla bezenmiş siyaha tekrar kükrediğinde, Aelin tanrıların kendilerinin duyduğunu ve günlerinin artık sayılı olduğunu bildiğini umdu.

Görüntüler39Görüntüler

Rowan, kamusal nezakete bu kadar az önem veren bir kraliçe ve sevgiliyle kutsanmış olduğu için eğlenmeli, heyecanlanmalı ya da biraz korkmalı mıydı bilmiyordu. Onu üç kez o kumsala götürmüştü - iki kez kumda, üçüncü kez ılık sularda. Ve yine de onun kanı hala elektrikliydi. Ve yine de daha fazlasını istiyordu.

Sığlıklara yüzerek üzerlerine yapışmış kumları yıkamak için gitmişler ama Aelin bacaklarını onun beline sarmış, boynunu öpmüş, sonra onun kulağını kemirdiği gibi kulağını yalamış ve tekrar onun içine gömülmüştü. Neden temasa ihtiyacı olduğunu biliyordu, neden önce diliyle, sonra da vücudunun geri kalanıyla onu tatması gerektiğini biliyordu. Aynı şeye ihtiyacı vardı.

Hala ihtiyacı vardı. O ilk seferden sonra bitirdiklerinde, onu serbest bırakan birleşmeden sonra akıl sağlığını tekrar toparlamak için sersemlemişti. Onu kırdı ve yeniden yaptı. Onun büyüsü bir şarkıydı ve o...

Onun gibisi hiç olmamıştı. Ona verdiği her şey, ohemen ona geri verildi. Ve kumdaki ikinci çiftleşme sırasında onu ısırdığında... Büyüsü, vücudunun paramparça olacağını düşündüğü kadar sert bir şekilde doruğa ulaşırken, yakınlardaki altı palmiye ağacını kıymık bırakmıştı.

Ama işleri bittiğinde, sadece alevleri içinde Kafatası Koyu'na geri dönmeyi başardığında, ona gömleğini ve kemerini vermişti. Bu, özellikle o güzel bacaklar, onu örtbas etmek için çok az şey yaptı, ama en azından bir isyan başlatma olasılığı daha düşüktü.

Az da olsa. Ve o kumsalda ne yaptıkları, doğaüstü bir koku alma duyusuna sahip herkesin koku menziline adım attıkları anda ortaya çıkacaktı.

Onu işaretlemişti - daha önce ona yapışmış olan kokudan daha zengindi. Onu derin ve gerçek olarak işaretledi ve onu geri almak, yıkamak yoktu. Onu talep

etmişti ve o da onu talep etmişti ve o da onun bu iddianın ne anlama geldiğini çok iyi bildiğini biliyordu - tıpkı bildiği gibi... Bunun onun tarafından bir seçim olduğunu biliyordu. Kraliyet yatağında kimin olacağı konusunda nihai bir karar.

O şerefe layık olmaya çalışacaktı - bunu hak ettiğini kanıtlamanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı. Yanlış ata bahse girmediğini. Bir şekilde. Onu kazanacaktı. Kendi sihrinin ve kalbinin ötesinde sunacak çok az şeyle bile.

Ama kraliçesini de tanıyordu. Ve yaptıklarının büyüklüğüne rağmen Aelin'in diğerlerinden kaçınmak için onu o kumsalda tuttuğunu da biliyordu. Sorularına ve taleplerine cevap vermekten kaçının. Ama Ocean Rose'un bir adım içine girdi, Aedion'un odasındaki ışığı gördü ve arkadaşlarının bu kadar kolay caydırılmayacaklarını biliyordu.

Gerçekten de Aelin kaşlarını çatarak ışığa bakıyordu - ama tamamen bilinçsiz olan değiştiriciyi hatırlayınca endişe yerini hızla aldı. Kapıyı hızla açmadan önce kapıyı çalma zahmetine girmeden odaya koşarken, merdivenlerde ve koridorda çıplak ayakları sessizdi.

Rowan keskin bir nefes vererek sihrini yeniden kanında dolaşan ateşi soğutmaya çalıştı. Ona kükreyen ve hiddetlenen içgüdüleri yatıştırmak için. Onu almak için değil, başka herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmak için.

Herhangi bir Fae erkeği için ilk sevgililerini aldıkları zaman tehlikeli bir zaman. Daha da kötüsü, daha fazlasını ifade ettiğinde.

Dorian ve Aedion, karartılmış şöminenin önündeki iki koltuğa kollarını kavuşturmuş bir şekilde oturdular.

Ve Aelin'in kokusunu alırken kuzeninin yüzü dehşet olabilecek bir şeyle solmuştu - üzerlerinde hem görünen hem de görünmeyen işaretler.

Lysandra yatakta oturuyordu, yüzü asıktı ama gözleri kraliçeye kısılmıştı. Mırıldanan vites değiştiriciydi, "Sürüşünüzün keyfini çıkarıyor musunuz?"

Aedion hareket etmeye cesaret edemedi ve Dorian'a da aynısını yapması için uyarır bir bakış attı. Rowan, kraliçesinin yanındaki diğer erkekleri görünce öfkesine karşı ısırdı ve kendisine onların arkadaşları olduğunu hatırlattı, ama...

Aelin'in, değiştirenin büyük ölçüde iyileşmiş ve aklı başında olduğunu bulunca titreyen rahatlamasını hissettiğinde bu ilkel öfke sendeledi. Ama kraliçesi sadece omuz silkti. "Bütün bu Fae erkekleri bunun için iyi değil mi?"

Rowan kaşlarını kaldırdı, ona başından beri ona nasıl yalvardığını, lütfen ve aman tanrım gibi sözler söylediğini ve ardından iyi bir ölçü için atılan birkaç ekstra memnun olduğunu hatırlatarak tartışırken kıkırdadı. Nadir görülen bu tavırları ondan tekrar almaktan zevk alacaktı.

Aelin ona bir bakış fırlattı ve söylemeye cesaret etti. Rowan, sadece ona sahip olmasına rağmen, hâlâ onun tadını alabiliyor olmasına rağmen, yataklarını tekrar bulduklarında, istediği dinlenmeyi alamayacağını biliyordu. Aelin'in yanakları, planlarının gerçekleştiğini görmüş gibi lekelendi, ama tılsımı boynundan kaldırdı, Aedion ve Dorian'ın arasında alçakta duran masaya bıraktı ve dedi ki, "Bunun üçüncü Wyrdkey olduğunu öğrendiğimde öğrendim. hâlâ Wendlyn'deydi."

Sessizlik.

Sonra, sanki hala sahip oldukları güvenlik duygusunu parçalamamış gibi, Aelin parçalanmış Elena'nın Gözünü çantasından çıkardı, bir kez havaya fırlattı ve çenesini Adarlan Kralı'na doğru salladı. "Bence atanızla tanışma zamanınız geldi."

Kitap başlığı

Dorian, Aelin'in hikayesini dinledi.

Gizlice taşıdığı Wyrdkey hakkında, bugün körfezde olanlar hakkında, Lorcan'ı nasıl kandırdığı ve bunun sonunda savaşçıyı onlara nasıl geri götüreceği hakkında - umarım diğer iki anahtar elindeyken. Ve eğer şanslılarsa, Taş Bataklıklar'dan alması için iki kez emredilen bu Kilidi çoktan bulmuşlardı - Ejder Anahtarları yontuldukları kapıya geri bağlayabilecek ve tehdidi sona erdirebilecek tek şey. sonsuza dek Erawan'ın.

Erawan'ın Valg ordularını kendi ülkesinden Erilea'ya salmak için bu anahtarları kullanmasını engelleyemezlerse, hiçbir müttefik fark yaratmazdı. İki anahtara sahip olması zaten böyle bir karanlığa yol açmıştı. Eğer üçüncüsünü kazanırsa, Wyrdgate üzerinde ustalık kazanırsa ve onu istediği dünyaya açabilirse, onu herhangi bir fetheden orduyu çağırmak için kullanabilir... Bu anahtarları geçersiz kılmak için o Kilidi bulmaları gerekiyordu.

Kraliçe işini bitirdiğinde, Aedion sessizce tütüyordu, Lysandra kaşlarını çatıyordu ve Aelin artık elini zorlukla sallayarak odadaki mumları söndürüyordu. Aedion'un tıka basa dolu heybelerinden çıkarılan iki eski cilt masanın üzerinde açık halde duruyordu. O kitapları biliyordu - onları Rifthold'dan aldığına dair hiçbir fikri yoktu. Aelin yaşlılık lekeli bir sayfadaki işaretleri iki kez kontrol ederken Elena'nın Gözü muskasının çarpık metali bunlardan birinin üstüne oturdu.

Ahşap zemindeki bu işaretleri kazımak için kendi kanını kullandığında karanlık çöktü.

Lysandra, "Bu şehre verilen zarar faturamız artacak gibi görünüyor," diye mırıldandı.

Aylin kıkırdadı. “Halıyı örtmek için hareket ettireceğiz.” Bir işaret koymayı bitirdi - bir Ejderha İşareti, diye fark etti Dorian ürpererek ve geri adım atarak Gözü avucunun içine aldı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Aedion.

"Şimdi çenemizi kapalı tutacağız," dedi Aelin tatlı tatlı.

Yere yayılan ay ışığı, kadının kazıdığı koyu çizgiler tarafından yutuldu. Aelin, Rowan'ın yatağın kenarında oturduğu yere doğru sürüklendi, kraliçe şu anda gömleğini giydiği için hala gömleksizdi ve elini dizinde tutarak onun yanında bir yer aldı.

İlk fark eden Lysandra oldu.

Yatakta doğruldu, kan izleri üzerindeki ay ışığı parıldar gibi görünürken yeşil gözleri hayvani bir parlaklıkla parlıyordu. Aelin ve Rowan ayağa fırladılar. Dorian sadece işaretlere, ay ışığına, açık balkon kapılarından parlayan ışık huzmesine baktı.

Işığın kendisi bir kapı gibi, ay ışığının şaftı insansı bir figüre dönüştü.

Titredi, formu zar zor oradaydı. Bir rüyanın ürünü gibi.

Dorian'ın kollarındaki tüyler yükseldi. Ve başını eğerken sandalyesinden kayarak dizinin üzerine çökecek kadar sağduyuya sahipti.

Bunu yapan tek kişi oydu. Elena'nın arkadaşı Gavin ile konuşan tek kişi olduğunu fark etti. Uzun zaman önce - başka bir ömür önce. Artık Gavin'in kılıcı

Damaris'i taşımasının ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı. Aelin geri istememişti - bunu yapmaya meyilli görünmüyordu.

Boğuk bir kadın sesi, sanki çok uzaklardan çağırıyormuş gibi görüntüyle birlikte titreşti. Hafif, genç bir ses, "Çok uzak," dedi.

Aelin bir adım öne çıktı ve o eski büyü kitaplarını bir yumrukla üst üste koymadan önce kapattı. "Eh, Rifthold tam olarak müsait değil ve mezarın darmadağın olmuş, bu yüzden büyük şans."

Dorian'ın başı, titreyen ay ışığı figürü ile etten ve kandan oluşan genç kraliçe arasında bakarken yukarı kalktı.

Elena'nın kabaca şekillendirilmiş bedeni yok oldu, sonra sanki rüzgar onu rahatsız ediyormuş gibi yeniden ortaya çıktı. “Yapamam—tutamam—”

"O zaman çabuk yaparım." Aelin'in sesi bıçak gibi keskindi. "Daha fazla oyun yok. Artık yarı gerçekler yok. Deanna bugün neden geldi? Anladım:Kilidi bulmak önemlidir. Ama bu ne? Ve bana Vaat Edilen Kraliçe demekle ne demek istediğini anlat."

Sözler sanki ölü kraliçeyi şimşek gibi sarstı, atası tamamen bedensel olarak ortaya çıktı.

Zarif biriydi: genç ve ciddi yüzü, uzun ve gümüşi beyaz saçları -Manon'unkiler gibi- ve gözleri... Şaşırtıcı, göz kamaştırıcı mavi. Şimdi ona dikildiler, giydiği solgun elbise, hayalet bir esintiyle dalgalanıyordu. "Kalk, genç kral."

Aylin kıkırdadı. "Senden daha kutsal bir kadim ruh oyununu oynayamaz mıyız?"

Ama Elena Rowan, Aedion'u inceledi. İnce, güzel boynu sallandı.

Ve Aelin, yukarıdaki tanrılar, kraliçeye parmaklarını şıklattı - bir, iki - dikkatini tekrar ona çekti. "Merhaba Elena," dedi, "seni görmek çok güzel. Uzun zaman oldu. Bazı soruları cevaplamak ister misin?”

Ölü kraliçenin gözlerinde tahriş titreşti. Ama Elena'nın çenesi yukarıda, ince omuzları geride kaldı. "Fazla zamanım yok. Bağlantıyı Rifthold'dan uzak tutmak çok zor."

"Bu ne sürpriz."

İki kraliçe birbirlerine baktılar.

Elena, lanet olsun Wyrd, önce kırdı. "Deanna bir tanrıdır. Bizim gibi kuralları, ahlakı ve kodları yoktur. Zaman bizim için olduğu gibi onun için mevcut değil. Sihrinin tuşa dokunmasına izin verdin, anahtar bir kapıyı açtı ve Deanna tam o anda izliyordu. Seninle konuşması bile bir hediye. Onu hazır olmadan dışarı atmayı başarmış olmanız... Bu hakareti çok geçmeden unutmayacaktır, Majesteleri."

Aelin, "Sıraya girebilir," dedi.

Elena başını salladı. "Var... sana anlatamadığım çok şey var."

"Sen ve Gavin'in Erawan'ı asla öldürmemeniz, bu konuda herkese yalan söylemeniz ve sonra onu bizim başımıza bırakmanız gibi mi?"

Dorian, Aedion'a bir bakış atma riskini göze aldı, ama yüzü sertti, hesaplıydı, her zaman generaldi - şimdi onlarla birlikte bu odada duran ölü kraliçeye sabitlenmişti. Lysandra—Lysandra gitmişti.

Hayır, hayalet leopar biçiminde, gölgelerin arasından süzülerek. Rowan'ın eli kayıtsızca kılıcının üzerindeydi, ancak Dorian'ın kendi büyüsü odayı süpürdü ve silahın, Aelin'e komik göründüğü kadar Elena'ya vuracağı büyülü darbenin fiziksel dikkatini dağıtmak olduğunu fark etti. Gerçekten de, şimdi iki kraliçe arasında sert bir hava kalkanı uzanıyordu ve bu odayı da mühürlüyordu.

Elena gümüş rengi saçları dalgalanarak başını salladı. "Erawan bu kadar ileri gitmeden önce Wyrdkey'leri alman gerekiyordu."

"Eh, yapmadım," diye tersledi Aelin. “Talimatlarınız konusunda tamamen net değilseniz beni bağışlayın.”

Elena, "Açıklayacak zamanım yok ama bunun tek seçenek olduğunu biliyorum. Bizi kurtarmak, Erilea'yı kurtarmak için yapabileceğim tek seçim buydu." Ve tüm birbirlerine vurmalarına rağmen kraliçe avuçlarını Aelin'e gösterdi. “Deanna ve babam doğru söyledi. Düşünmüştüm ki... Kırıldığını düşünmüştüm, ama sana Kilidi bulmanı söyleselerdi... ” Dudağını ısırdı.

Aelin, "Brannon, Kilidi bulmak için Eyllwe'nin Taş Bataklıkları'na gitmesini söyledi. Tam olarak nerede, bataklıklarda?”

Bir zamanlar bataklıkların kalbinde büyük bir şehir varmış, diye soludu Elena. “Artık ovada yarı boğulmuş durumda. Merkezindeki bir tapınakta Kilidin kalıntılarını yerleştirdik. Ben yapmadım… Babam Kilit'e korkunç bir bedel

ödeyerek ulaştı. Annemin bedeninin bedeli, onun ölümlü hayatı. Wyrdkey'ler için bir Kilit—kapıyı mühürlemek ve anahtarları sonsuza dek içlerine bağlamak için. Ne için tasarlandığını anlamadım; babam çok geç olana kadar bana hiçbirinden bahsetmedi. Tek bildiğim, Kilidin yalnızca bir kez kullanılabildiğiydi - gücü, istediğimiz her şeyi mühürleyebilecek kapasitedeydi. Ben de çaldım. Kendim için, halkım için kullandım. O zamandan beri bu suçun bedelini ödüyorum."

Aelin sessizce, "Onu Erawan'ı mezarında mühürlemek için kullandın," dedi.

Elena'nın yüzündeki yalvarış silindi. "Arkadaşlarım o gün Kara Dağlar vadisinde öldü, böylece onu durdurma şansım olabilir. Erawan'ın kampının göbeğinde bile çığlıklarını duydum. Hayatta kalanların bir geleceği olsun diye katliamı bitirmeye çalıştığım için özür dilemeyeceğim. Böylece bir geleceğin olabilir."

"Yani Kilidi kullandın, sonra onu bir harabeye mi attın?"

"Ovadaki kutsal şehrin içine, kaybedilen canların anısına yerleştirdik. Ancak on yıllar sonra büyük bir felaket ülkeyi sarstı… ve şehir battı, bataklık suyu içeri aktı ve Kilit unutuldu. Hiç kimse onu geri alamadı. Gücü zaten kullanılmıştı. Sadece biraz metal ve camdı."

"Ve şimdi değil mi?"

"Babam ve Deanna bundan bahsetmişse, Erawan'ı durdurmak hayati önemde olmalı."

"Bu kasabayı paramparça etmek için beni kukla gibi kullanmaya çalışan bir tanrıçanın sözüne güvenmiyorsam beni bağışla."

"Yöntemleri dolambaçlı, ama muhtemelen sana zarar vermemek istedi..."

"Saçmalık."

Elena tekrar titredi. "Taş Bataklıkları'na gidin. Kilidi bulun."

"Brannon'a söyledim ve sana da söyleyeceğim: Önümüzde daha acil meseleler var..."

Annem o Kilidi yapmak için öldü, diye tersledi Elena, gözleri parlayarak. "Babam için Kilidi dövebilmek için ölümlü bedenini bıraktı. Nasıl kullanılacağına dair sözü bozan bendim."

Aelin gözlerini kırpıştırdı ve Dorian, kendisi bile suskunken onun gerçekten endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Ama Aelin sadece "Annen kimdi?" diye fısıldadı.

Dorian hafızasını, kraliyet evindeki tüm tarih derslerini aradı ama hatırlayamadı.

Elena hıçkırıklara benzer bir ses çıkardı, görüntüsü örümcek ağlarına ve ay ışığına dönüştü. “Babamı en çok seven oydu. Onu böylesine güçlü armağanlarla kutsayan ve sonra kendini ölümlü bir bedene bağlayıp ona kalbinin armağanını sunan kadın.”

Aelin'in kolları iki yanında gevşedi.

Aedion, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Elena, Aelin'e "Neden bu kadar parlak yandığını düşünüyorsun? Damarlarında dolaşan sadece Brannon'un kanı değil. Ama Mala'nın."

Aelin nefes aldı, "Mala Ateş Getiren senin annendi."

Elena çoktan gitmişti.

Aedion, "Dürüst olmak gerekirse, birbirinizi öldürmemiş olmanız bir mucize," dedi.

Dorian, içlerinden birinin zaten ölmüş olduğu düşünülürse, bunun teknik olarak imkansız olduğu konusunda onu düzeltmeye zahmet etmedi. Bunun yerine, kraliçenin söylediği ve istediği her şeyi tarttı. Sessiz kalan Rowan da aynı şeyi yapıyor gibiydi. Lysandra, etrafta antik kraliçenin kalıntıları olup olmadığını deniyormuş gibi kan izlerini kokladı.

Aelin açık balkon kapılarına baktı, gözleri kapüşonlu ve ağzı sıkı bir çizgiydi. Yumruğunu açtı ve hala avucunda tutulan Elena'nın Gözünü inceledi.

Saat sabah birini vurdu. Aelin yavaşça onlara döndü. Ona.

Mala'nın kanı damarlarımızda akıyor, dedi boğuk bir sesle, gömleğin cebine koymadan önce parmakları Gözün çevresini kapatarak.

Gerçekten öyle olduğunu anlayarak gözlerini kırpıştırdı. Belki de her ikisi de bu yüzden çok yetenekliydi. Dorian, Rowan'a, tüm seyahatlerinde bir şey duymuş

veya tanık olmuş olabileceği için, "Gerçekten mümkün mü - bir tanrının böyle ölümlü olması mümkün mü?" dedi.

Aelin'i biraz ihtiyatla izleyen Rowan, ona döndü. "Böyle bir şeyi hiç duymadım. Ama… Fae, hayatlarını ölümlü eşlerine bağlamak için ölümsüzlüklerinden vazgeçti." Dorian'ın sahip olduğuAelin'in gömleğindeki bir noktayı kasten inceliyordu. "Mala'nın bunu yapmanın bir yolunu bulması kesinlikle mümkün."

"Bu sadece mümkün değil," diye mırıldandı Aelin. "O yaptı. O… bugün ortaya çıkardığım güç çukuru… Bu Mala'nın kendisindendi. Elena pek çok şey olabilir ama bu konuda yalan söylemiyordu."

Lysandra insan formuna geri döndü, yeterince sallandı ve Aedion onu sakinleştirmek için harekete geçmeden önce kendini yatağa bıraktı. "Ee şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu, sesi sertti. "Erawan'ın filosu Oro Körfezi'nde çömelmiş; Maeve, Eyllwe'ye doğru yola çıkar. Ama hiçbiri bu Sihir Anahtarına sahip olduğumuzu ya da bu Kilidin var olduğunu bilmiyor… ve doğrudan onların güçleri arasında yatıyor."

Bir an için Dorian kendini işe yaramaz bir aptal gibi hissetti çünkü kendisi de dahil hepsi Aelin'e baktı. O Adarlan'ın Kralıydı, diye hatırlattı kendine. Ona eşit. Toprakları ve halkı çalınsa bile başkenti ele geçirildi.

Ama Aelin uzun bir nefes vererek baş ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu. "Gerçekten, gerçekten o eski rüzgar torbasından nefret ediyorum." Başını kaldırdı, hepsini gözden geçirdi ve basitçe, "Sabahları o Kilidi avlamak için Taş Bataklıklara doğru yola çıkıyoruz," dedi.

"Rolfe ve Mikenliler mi?" diye sordu Aedion.

"Mikenlilerin geri kalanını nerede saklanıyorlarsa bulmak için filosunun yarısını alıyor. Sonra hepsi kuzeye, Terrasen'e yelken açarlar."

Aedion, "Rifthold, orası ile burası arasında, wyvernlerin devriye gezdiği bir yerde," diye karşı çıktı. "Ve bu plan, Rolfe'nin sözünü gerçekten yerine getireceğine güvenip güvenemeyeceğimize bağlı."

Rowan, "Rolfe menzil dışında kalmayı biliyor," dedi. "Ona güvenmekten başka seçeneğimiz yok. Ve iki buçuk yıl önce kölelerle ilgili olarak Aelin'e verdiği sözü yerine getirdi." Aelin'in bunu neden bu kadar kapsamlı bir şekilde onaylamasını sağladığına şüphe yok.

"Ya Rolfe'nin filosunun diğer yarısı?" Aedion itti.

Aelin, "Bazıları takımadaları tutmak için kaldı," dedi. "Ve bazıları bizimle Eyllwe'ye geliyor."

Aedion kollarını kavuşturarak, Maeve'nin donanmasıyla Rolfe'nin filosunun bir kısmıyla savaşamazsınız, dedi. Dorian, generali ona bırakarak kendi anlaşmasını geri aldı. "Bırak Morath'ın güçlerini."

Aelin'in tek söylediği, "Oraya kavga çıkarmaya gitmiyorum" oldu. Ve bu buydu.

Sonra dağıldılar, Aelin ve Rowan kendi odalarına kaçtılar.

Dorian, arkadaşlarının nefesleri derinleşip yavaşladığında bile uyanık yatıyordu. Elena'nın söylediği her kelimeyi düşündü, Aelin'in portalı açmasını engellemek için onu uyandıran Gavin'in uzun zaman önce ortaya çıkışı üzerine düşündü. Belki de Gavin bunu Aelin'i lanetlenmekten kurtarmak için değil, bugün Deanna'nın yaptığı gibi bekleyen, soğuk gözlü tanrıların onu yakalamasını önlemek için yapmıştı.

Sonuçlara sıçramaya daha az eğilimli olduğu zamanları düşünmek için spekülasyonları bir kenara koydu. Ama iplikler zihninde bir kafeste, kırmızı ve yeşil, altın ve mavi tonlarında, parıldayarak ve titreyerek, bu dünyada konuşulmayan dillerde sırlarını fısıldayarak uzanıyordu.

Kitap başlığı

Şafağı bir saat geçe, Rolfe'nin ayırabileceği en hızlı gemiyle Kafatası Körfezi'nden ayrıldılar. Rolfe, pırıl pırıl limandan çıkıp ilerideki yemyeşil takımadalara yelken açmadan önce filosunu hazırlamakla meşgul olduğundan veda etme zahmetine bile girmedi. Aelin'e bir ayrılık hediyesi verdi: Kilit için belirsiz koordinatlar. Haritası onu, daha doğrusu genel konumu bulmuştu. Kaptan, dövmesi tam olarak yerini belirleyemiyorsa, etrafına bir tür muhafaza yerleştirilmelidir, diye uyardı kaptan. Ama hiç yoktan iyidir, diye düşündü Dorian. Aelin de aynı şekilde homurdanmıştı.

Rowan, şahin şeklinde yukarıda daireler çizerek arkasını ve ilerisini gözetliyordu. Fenrys ve Gavriel küreklerin başında, onları limandan dışarı çıkarmaya yardım ediyorlardı - Aedion da babasından rahat bir mesafede bunu yapıyordu.Dorian'ın kendisi direksiyonda, asık suratlı, kısa boylu kaptanın

yanında duruyordu; kral olsun ya da olmasın, onunla konuşmak istemeyen yaşlıca bir kadın. Lysandra, aşağıdaki sörfte şu veya bu şekilde yüzerek onları yüzeyin altındaki herhangi bir tehditten koruyordu.

Ama Aelin pruvada tek başına duruyordu, altın rengi saçları bağlı değildi ve arkasından dalgalıydı, o kadar hareketsizdi ki, sadece birkaç metre altındaki kuklanın ikizi olabilirdi. Yükselen güneş onu parıldayan altın rengine boyadı, hepsini yok etmekle tehdit eden ay ateşinden hiçbir iz yoktu.

Ama kraliçe dünyanın gölgelerinin önünde kararmadan dururken bile... Dorian'ın kalbinin dış hatlarını bir soğukluk yaladı.

Ve Aelin'in bir şekilde takımadaları, denizleri ve gökyüzünü, sanki onları bir daha asla göremeyecekmiş gibi izleyip izlemediğini merak etti.

Kitap başlığı

Üç gün sonra, neredeyse takımadaların boğucu kavrayışının dışındaydılar. Dorian yine dümendeydi, Aelin pruvadaydı, diğerleri çeşitli keşif ve dinlenme turlarına dağılmıştı.

Büyüsü bunu ondan önce hissetmişti. Bir farkındalık, uyarı ve uyanış duygusu.

Ufukları taradı. Fae savaşçıları diğerlerinden önce sustu.

İlk başta bir buluta benziyordu - ufukta rüzgarla savrulan küçük bir bulut. Sonra büyük bir kuş.

Denizciler silahları için acele etmeye başladıklarında, Dorian'ın zihni sonunda parıldayan, geniş kanatlarla onlara doğru gelen canavarın adını tükürdü. Wyvern.

Sadece bir tane vardı. Ve üstünde sadece bir binici. Kıpırdamayan, beyaz saçları bağlanmamış, yana doğru sıralanan bir binici. Binicinin şimdi olduğu gibi.

Ejderha, suyun üzerinde süzülerek aşağı indi. Lysandra anında hazırdı, kraliçenin emrinin onunla savaşacak herhangi bir şekle dönüşmesini bekliyordu—

"Numara." Dorian daha düşünemeden bu kelime dudaklarından döküldü. Ama sonra, wyvern ve binici gemiye yaklaştıkça, tekrar tekrar ortaya çıktı.

Cadı baygındı, vücudu yana eğilmişti çünkü uyanık değildi, çünkü her tarafı mavi kan olmuştu. ateş etmeyin; ateş etme

Dorian, Fenrys'in uzun yayını, cadının açıkta kalan boynunu hedef alan siyah uçlu bir okla çektiği yere doğru hızla giderken emri kükrüyordu. Sözleri denizcilerin ve kaptanlarının bağırışları tarafından yutuldu. Dorian'ın büyüsü, Damaris'i kınından çıkarırken arttı—

Ama sonra Aelin'in sesi kavgayı böldü—Ateşinizi kesin!

Hepsi durdu. Ejderha yelken açarak yaklaştı, sonra yatarak teknenin etrafında döndü.

Mavi kan, yaratığın yaralı taraflarını kabuklandırdı. Çok kan. Cadı zar zor eyerdeydi. Ten rengi yüzü bembeyazdı, dudakları balina kemiğinden daha solgundu.

Ejderha çemberini tamamladı, bu sefer alçaldı ve teknenin mümkün olduğu kadar yakınına inmeye hazırlanıyordu. Saldırmak için değil, yardım için.

Bir an, wyvern kobalt dalgalarının üzerinde yumuşak bir şekilde yükseliyordu. Sonra cadı o kadar sıraladı ki vücudu kemiksiz kaldı. Sanki o kalp atışında, yardım birkaç adım ötedeyken, şans onu ayakta tutan her neyse sonunda onu terk etti.

Manon Karagaga eyerinden yuvarlanıp rüzgara ve yel değirmenine doğru düşerek suya çarptığında gemiye sessizlik çöktü.

BÖLÜM İKİ

ATEŞ KALP

Görüntüler40Görüntüler

Gri, bunaltıcı sabahın büyük bir kısmında duman Elide'in gözlerini yakmıştı.

Molly, yalnızca tarlaları yakan çiftçilerin nadasa bırakıldığını iddia etmişti, böylece küller gelecek yılın hasadı için toprağı gübreleyebilirdi. Kilometrelerce uzakta olmaları gerekiyordu ama duman ve kül, kuzeye doğru esen sert rüzgarda çok uzaklara gidecekti. Evi Terrasen'e götüren rüzgar.

Ama Terrasen'e gitmiyorlardı. Doğuya doğru, kıyıya doğru gidiyorlardı.

Yakında kuzeye doğru kesmek zorunda kalacaktı. Bir kasabadan geçmişlerdi - sadece bir tane ve sakinleri zaten gezici karnavallardan ve sanatçılardan bıkmıştı. Elide, gecenin henüz başlamasına rağmen, muhtemelen sadece konaklama masraflarını karşılayacak kadar para kazanabileceklerini biliyordu.

Şimdiye kadar küçük çadırına toplam dört müşteri çekmişti, çoğu genç erkek köy kızlarından hangisini beğendiğini öğrenmek istiyordu. Elide'in -yüzüne krem gibi yoğun bir şekilde yapıştırdığı makyajın altında- kendilerinden daha yaşlı olmadığını zar zor fark ettiler. Arkadaşları, bir kılıç ustasının hayatının gösterisini yaptığı ve kolları neredeyse ağaç gövdesi büyüklüğünde olduğunu yıldızlarla boyanmış kanatların arasından fısıldayarak koşarak geçtiğinde kaçmışlardı.

Elide, hem -biri para ödemeden- ortadan kaybolan beceriksiz genç adamlara hem de gösteriyi çaldığı için Lorcan'a öfkeyle bakmıştı.

Çadırdan çıkmadan önce iki dakika bekledi, Molly'nin saçına taktığı devasa, gülünç başlık kanatlara takılmıştı. Kemerli tepeden sarkan boncuklar ve tılsımlar sarkıyordu ve Elide, tüm bu yaygara hakkında ne olduğunu görmek için giderken neredeyse eşleşen kan kırmızısı cüppesine takılıp onları gözlerinden çıkardı.

Kasabanın genç erkekleri Lorcan'ın kaslarından etkilenmişse, o kasların genç kadınlara ne yaptığının hiçbir önemi yoktu.

Ve yaşlı kadınlar, diye fark etti Elide, Lorcan'ın hokkabazlık yapıp kılıç ve bıçak fırlattığı derme çatma sahnenin önünde sımsıkı dolu kalabalığın arasından geçmek zahmetine bile girmeden.

Lorcan doğal bir oyuncu değildi. Hayır, orada gerçekten sıkılmış görünme küstahlığına sahipti, tam anlamıyla asık suratlıydı.

Ama çekicilikteki eksikliğini gömleksiz, yağlı vücuduyla kapatıyordu. Ve kutsal tanrılar…

Lorcan, çadırını ziyaret eden gençleri çocuklara benzetti.

Silahlarını sanki hiçbir şeymiş gibi dengeleyip fırlattı ve kadın, savaşçının sadece günlük egzersiz rutinlerinden birini yapmakta olduğu hissine kapıldı.

Ama kalabalık her dönüşte, fırlatmada ve yakalamada hâlâ ah ve ah şakıyordu ve sahnenin kenarındaki tavaya madeni paralar damlamaya devam ediyordu.

Etrafındaki meşalelerle Lorcan'ın siyah saçları ışığı yutuyor gibiydi, oniks gözleri düz ve donuktu. Elide, bir kemiğin etrafındaki köpekler gibi ağzından salyaları akan herkesin öldürülmesini düşünüp düşünmediğini merak etti. Onu suçlayamazdı.

Oymalı göğsüne dökülen koyu renk saçların arasından bir ter damlası süzüldü. Elide, bu ter damlası midesinin kaslı oluklarından aşağı süzülürken, biraz donakalmış bir halde izledi. Daha düşük.

Çadırına geri dönmek üzereyken Molly yanından gözlemlediğinde kendi kendine, o göz kamaştırıcı kadınlardan daha iyi olmadığını söyledi, "Kocanız orada oturmuş, çoraplarınızı düzeltiyor olabilir ve kadınlar bir fırsat için ceplerini boşaltırdı. ona bak."

Elide, "Eski karnavalımızla gittiğimiz her yerde bu etkiyi yarattı," diye yalan söyledi.

Molly dilini tıklattı. Lorcan kılıcını havaya fırlatırken ve insanlar nefes nefese kalırken, "Şanslısın," diye mırıldandı, "sana hâlâ onun gibi baktığı için."

Elide, adının ne olduğunu, kim olduğunu, ne taşıdığını söylerse Lorcan'ın ona dönüp bakamayacağını merak etti. Her gece çadırın zemininde uyurdu - bir kez bile ona ruloyu teklif etme zahmetine girmemişti. Genelde o uykuya daldıktan sonra gelir ve o uyanmadan önce giderdi. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu - belki de egzersiz, çünkü vücudu… böyleydi.

Lorcan üç bıçağı havaya fırlattı ve kalabalığın önünde bir nebze olsun tevazu göstermeden ya da eğlenmeden eğilerek selam verdi. Bıçaklar açıkta kalan omurgasına nişan alırken tekrar nefes aldılar.

Ama Lorcan kolay, güzel bir manevrayla yuvarlandı ve her bıçağı birbiri ardına yakaladı.

Kalabalık tezahürat yaptı ve Lorcan soğukkanlılıkla para tepsisine baktı.

Yağmurun pıtırtıları gibi daha çok bakır -ve biraz gümüş- aktı.

Molly kısık bir kahkaha attı. "Arzu ve korku her türlü kese ipini gevşetebilir." Keskin bir bakış. "Çadırında olman gerekmiyor mu?"

Elide ayrılırken cevap verme zahmetine girmedi ve Lorcan'ın bakışlarının kendisine, başlığına, sallanan boncuklarına, uzun, hacimli cüppesine baktığını hissettiğine yemin edebilirdi. Devam etti ve birkaç genç erkeğe ve bazı genç kadınlara aşk hayatlarını sormaya tahammül etti.kendini o aptal çadırda tekrar yalnız bulmadan önce, karanlık sadece içinde minik mumlar olan sarkan kristal küreler tarafından aydınlandı.

Lorcan, yüzünü kesinlikle gömleği olmayan bir kumaş parçasıyla silerek, kanatların arasından omuz silktiğinde, Molly'nin sonunda karnavalın bittiğini haykırmasını bekliyordu.

Elide, "Molly kalman için sana yalvaracak, biliyorsun," dedi.

Yuvarlak masasının önündeki katlanır sandalyeye kaydı. "Bu senin profesyonel tahminin mi?"

Gözlerine doğru savrulan bir boncuk demetini savurdu. "Gömleğini de sattın mı?"

Lorcan vahşi bir şekilde sırıttı. "Bunun için bir çiftçinin karısından on bakır aldım."

Elide kaşlarını çattı. "Bu iğrenç."

“Para paradır. Sakladığın onca altın varken, sanırım bunun için endişelenmene gerek yok."

Elide hoş görünme zahmetine girmeden bakışlarını tuttu. "Nadiren iyi bir ruh halindesin."

"İki kadın ve bir erkeğin bu gece yataklarında yer teklif etmesi, bir insana bunu yapar."

"O zaman neden buradasın?" İstediğinden daha keskin çıktı.

Sarkan küreleri, dokuma halıyı, siyah masa örtüsünü ve ardından kadının masanın kenarını kavrayan yaralı, nasırlı ve küçük ellerini inceledi. "Gecenin içine başka biriyle sızarsam bu numaranı bozmaz mı? Beni kıçımdan aşağı atman, burada geçirdiğin zamanın geri kalanında kırgın ve öfkeli olman bekleniyor."

"Sen de eğlenebilirsin," dedi. "Nasıl olsa birazdan gideceksin."

"Sen de öyle," diye hatırlattı ona.

Elide parmağını masa örtüsüne vurdu, pürüzlü kumaş tenini çizdi.

"Nedir?" talep etti. Sanki kibar olmak bir rahatsızlıktı.

"Hiçbir şey değil."

Yine de bir şey değildi. Kuzeye dönüşü, bu gruptan kaçınılmaz ayrılışı ve kendi başına son yürüyüşü neden ertelediğini biliyordu.

Bir durgun su karnavalında zar zor etki yapabilirdi. Bu kadar güçlü insanların olduğu bir sarayda, özellikle de okuma yazma bilmeden ne yapardı? Aelin kralları yok edip şehirleri kurtarabilirken, değerini kanıtlamak için ne yapacaktı? Giysilerini yıkamak mı? Bulaşıkları temizlemek mi?

"Marion," dedi kabaca.

Yukarıya baktı, onu hala orada bulunca şaşırdı. Lorcan'ın kara gözleri loşlukta okunamıyordu. "Bu gece sana bakmayı bırakamayan bir sürü genç adam vardı. Neden onlarla biraz eğlenmiyorsunuz?"

"Neden?" diye bağırdı. Bir yabancının ona dokunması, karanlıkta onu pençeleyen meçhul, isimsiz bir adamın düşüncesi...

Lorcan sustu. Fazla sakince, "Sen Morath'tayken, birisi-" dedi.

"Numara." Ne demek istediğini biliyordu. "Hayır - o kadar ileri gitmedi." Ama ona dokunan, çıplaklığına gülen o adamların hatırası... Onu itip uzaklaştırdı. "Hiç bir erkekle birlikte olmadım. Hiçbir zaman şansı ya da ilgisi olmadı."

Başını yana eğdi, koyu, ipeksi saçları yüzüne düşüyordu. "Kadınları mı tercih edersin?"

Ona göz kırptı. "Hayır - sanmıyorum. Neyi tercih ettiğimi bilmiyorum. Yine, ben asla… Bunu hissetme fırsatım olmadı…." Arzu, şehvet, bilmiyordu. Ve bunun hakkında nasıl ve neden konuştuklarını bilmiyordu.

"Neden?" Ve Lorcan'ın tüm dikkati ona, kırmızıya boyanmış ağzına bakış şekline odaklanmışken, Elide ona söylemek istedi. Kule, Vernon ve ailesi hakkında. Neden, eğer bir gün arzu duyacak olsaydı, bu, birine o kadar çok güvenmenin bir sonucu olurdu ki, o korkular ortadan kayboldu, onların olacağını

bilmenin bir sonucu olarak.onu özgür tutmak için diş ve pençe ile savaşın ve onu asla kilitlemeyin, incitmeyin ya da onu terk etmeyin.

Elide ağzını açtı. Ardından çığlıklar başladı.

Kitap başlığı

Lorcan neden Marion'un küçük gülünç kahin çadırında olduğunu bilmiyordu. Yıkanması, teri ve yağını temizlemesi ve ona bakan tüm o bakışların üzerindeki hisleri temizlemesi gerekiyordu.

Ama o sidik zavallı performansını bitirirken kalabalığın içinde Marion'u görmüştü. O başlığı ve o cüppeyi giymeden önceki akşam onu daha önce görmemişti, ama… belki de kozmetikler, gözlerinin etrafındaki yoğun sürmeler, kırmızıya boyanmış dudakların ağzını bir erkek gibi göstermesiydi. taze meyve parçası, ama... onu fark etmişti.

Adamların da onu nasıl fark ettiklerini fark ettim. Marion dikkatsizce kalabalığın kenarında oyalanırken ve onun yerine Lorcan'ı izlerken, bazıları afallamış, merak ve şehvet bedenlerine yazılmıştı.

Güzel. Birkaç hafta yemek yiyip, güven içinde geçirdikten sonra, korkmuş, sıska genç kadın bir şekilde güzelden güzele dönmüştü. Performansını planladığından daha erken bitirmişti ve tekrar baktığında Marion gitmişti.

Lanet olası bir köpek gibi kalabalığın arasından onun kokusunu almış ve onu bu çadıra kadar takip etmişti.

İçerideki gölgelerde ve parıldayan ışıklarda, başlık, sarkan boncuklar ve koyu kırmızı cüppe ile... kahin enkarne. Sakin, zarif… ve kesinlikle yasak.

Ve o olgun, günahkar ağza baktığı için kendine lanet etmeye o kadar odaklanmıştı ki, kadın hâlâ dokunulmamış olduğunu kabul etti ve çığlık başlayana kadar ters giden bir şey fark etmemişti.

Hayır, yavaşça, nazikçe ona yatak odası sanatını öğretirse, o dolu ağızdan hangi seslerin çıkabileceğini düşünmekle çok meşguldü.

Lorcan, saldırının Hellas'ın ona aletini pantolonunun içinde tutmasını ve zihnini oluktan uzak tutmasını söyleme şekli olduğunu düşündü.

"Bir vagonun altına gir ve orada kal," diye çıkıştı çadırdan fırlamadan önce. Onun itaat edip etmediğini görmek için beklemedi. Marion akıllıydı - onu dinleyip sığınacak bir yer bulursa hayatta kalma şansının daha yüksek olacağını biliyordu.

Lorcan, hediyesini panikleyen karnaval alanında salıverdi - bir dalgalanma içinde yayılan karanlık, korkunç bir güç dalgası, sonra ona ne hissettiğini söylemek için geri koştu. Gücü neşeliydi, çok iyi bildiği bir şekilde nefes nefeseydi: ölüm.

Tarlanın bir ucunda küçük kasabanın etekleri uzanıyordu. Diğerinde, bir ağaç korusu ve sonsuz gece ve kanatlar.

Yüksek, güçlü şekiller gökten aşağı indi - büyüsü dört tane aldı. Dört ilken yere inerken pençelerini çekip o et parçalayıcı dişlerini ortaya çıkardılar. Kösele kanatlar, görünüşe göre, onları Oakwald'da izlemiş olanların küçük bir varyasyonu olarak işaretlenmişti. Halihazırda acımasız bir avcının bir varyasyonu ya da rafine edilmesi.

İnsanlar çığlıklar atarak kasabaya doğru, ilerideki karanlık alanların kapağına doğru koşturuyordu.

Bu uzak ateşler, çiftçiler tarafından atıl tarlalarını yakmak için çıkarılmamıştı.

Bu canavarların kokusunu gizlemek için gökyüzünü bulutlandırmaya ayarlanmışlardı. Ondan. Ya da diğer yetenekli savaşçılar.

Marion. Marion'u avlıyorlardı.

Karnaval kargaşa içindeydi, atlar çığlık atıyor ve yalpalıyordu. Lorcan, dört ilken'in kampın göbeğinde indiği yere, dakikalar önce gösteri yaptığı yere doğru atıldı, tam zamanında, kaçan genç bir adamın tepesinde bir arazi görüp onu sırtüstü çevirdi.

İlken eğilip uzun bir pençeyi serbest bırakıp yumuşak bir tokatla karnını açarken genç adam hâlâ cevap vermeyecek tanrılar için bağırıyordu. İlken sakatlanmış yüzünü indirip ziyafet çektiğinde hâlâ çığlık atıyordu.

"Bu canavarlar ne cehennemde?" Ombriel'di, uzun bir kılıçtı - ve onu nasıl kullanacağını bildiğini söyleyen bir şekilde kavradı. Nik, etli ellerinde iki kaba, neredeyse paslanmış bıçakla arkasından gümbürdeyerek geldi.

Lorcan'ın tedarik ettiği tek şey "Morath'tan Askerler"di. Nik, Lorcan'ın çizdiği bıçağa ve baltaya bakıyordu ve soğuk bir kesinlikle söylediği gibi, vahşi doğadan gelen basit bir adam gibi kullanmayı da bilmiyormuş gibi davranmayı düşünmedi. çoğu sihri keser - ve sadece kafalarını kesmek onları aşağıda tutar."

"Neredeyse sekiz fitler," dedi Ombriel, yüzü solgundu.

Lorcan, dört ilken genç adamla oynamayı bitirirken kampın göbeğindeki ışık halkasına adımını atarak onları kendi değerlendirmeleri ve korkularıyla baş başa bıraktı. İnsan hala hayattaydı, sessizce yardım için yalvarıyordu.

Lorcan gücüyle saldırdı ve ölüm onu selamlarken genç adamın gözlerinde minnettarlık olduğuna yemin edebilirdi.

İlken tek gibi baktı, hafifçe tısladı. Dişlerinden kan süzüldü.

Lorcan, büyüye karşı dirençleri doğruysa, dikkatlerini dağıtmaya ve onları şaşırtmaya hazırlanıyordu. Belki Marion'un kaçmak için zamanı olurdu. Genç adamın karnını açan ilken, gri dilinde kahkahalar atarak ona dedi ki, "Sorumlu olan sen misin?"

Lorcan sadece, "Evet," dedi.

Onu yeterince anlattı. Kim olduğunu, Marion'un kaçışındaki rolünü bilmiyorlardı.

Dört ilken gülümsedi. "Kız arıyoruz. Akrabamızı ve birkaç kişiyi daha öldürdü."

O haftalar önce İlken'in ölümünden onu mu sorumlu tuttular? Yoksa kendi amaçlarını ilerletmek için bir bahane miydi? "Onu Acanthus geçidine kadar izledik... Burada, insanlarınızın arasında saklanıyor olabilir." Bir alay.

Lorcan, Nik ve Ombriel'in çenelerini kapalı tutmalarını istedi. Onları ortaya çıkarmaya başlarlarsa, elindeki balta hareket edecekti.

"Başka bir karnavala bakın. Aylardır bu kadro bizde."

"O küçük," diye devam etti, o fazlasıyla insansı gözler titreşerek. "Tek ayak üzerinde sakat."

"Biz öyle birini tanımıyoruz."

Onu dünyanın sonuna kadar avlarlardı.

"O zaman mürettebatınızı sıraya koyun ki biz de... onları inceleyelim."

Yürümelerini sağlayın. Onlara bak. Amcasının sağladığı diğer işaretler ve topallama ile koyu saçlı genç bir kadın arayın.

"Hepsini korkutup kaçırdın. Geri dönmelerine günler kalmış olabilir. Ve yine," dedi Lorcan, baltasını biraz daha yukarı kaldırarak, "karavanımda böyle bir tanıma uyan kimse yok." Arkasında, Nik ve Ombriel sessizdiler, korkuları burnuna kadar gelen bir kokuydu. Lorcan, Marion'un gizli kalmasını istedi.

İlken gülümsedi - Lorcan'ın tüm yüzyıllarında gördüğü en iğrenç gülümseme. "Altınlarımız var." Gerçekten de yanındaki ilkenin yanında sarkmış bir kalça kesesi vardı. "Adı Elide Lochan. Amcası Perranth Lordu. Onu teslim ettiğin için seni cömertçe ödüllendirecek."

Sözler Lorcan'a taş gibi çarptı. Marion—Elide… yalan söylemişti. Onun hakkındaki yalanı koklamasını bile engellemeyi başarmış, yeterince doğruyu ve kendi genel korkusunu onun kokusunu gizli tutacak kadar kullanmıştı—

Lorcan yeniden, "Böyle bir isimle kimseyi tanımıyoruz," dedi.

"Yazık," diye mırıldandı nöbetçi. "Çünkü ona eşlik etseydin onu alıp giderdik. Ama şimdi..." İlken üç arkadaşına gülümsedi ve kara kanatları hışırdadı. "Şimdi öyle görünüyor ki, bir hiç uğruna çok uzun bir yoldan uçtuk. Ve çok açız."

Görüntüler41Görüntüler

Elide kendini arabaların en büyüğündeki gizli bir zemin kompartımanına sıkıştırmış ve kimsenin onu keşfetmemesi için dua etmişti. Ya da bir şeyler yakmaya başladı. Çılgınca nefesi tek sesti. Hava sıkıştı ve ısındı, bacakları titriyordu ve bir topun içinde kıvrılmış halde kalmaktan sıkışıktı, ama yine de bekledi, yine de saklandı.

Lorcan tükenmişti - sadece kavgaya karışmıştı. Çadırdan zamanında kaçmış ve dört ilken'in -kanatlı ilken- kampa indiğini görmüştü. Sonrasını görecek kadar uzun süre oyalanmamıştı.

Zaman geçti - dakikalar ya da belki saatler, söyleyemedi.

Bunu o yapmıştı. Bunları buraya, bu insanlara, kervana getirmişti…

Çığlık yükseldi, sonra azaldı. Sonra hiçbir şey.

Lorcan ölmüş olabilir. Herkes ölmüş olabilir.

Kulakları gergindi ve küçük, sıcak saklanma alanının ötesinde herhangi bir yaşam, eylem sesi duymak için nefesini susturmaya çalıştı. Kuşkusuz bugenellikle kaçak mal kaçakçılığı için ayrılmıştı - hiçbir şekilde bir insan için tasarlanmamıştı.

Daha fazla saklanamazdı. İlken hepsini katletseydi, hayatta kalanları ararlardı. Muhtemelen onu koklayabilir.

Bunun için kaçması gerekecekti. Dışarı çıkmalı, neler yapabildiğini gözlemlemeli ve karanlık alanlara doğru koşmalı ve orada kimsenin beklememesi için dua etmeli. Ayakları ve baldırları dakikalar önce uyuşmuştu ve şimdi durmadan karıncalanıyordu. Yürüyemiyor bile olabilir ve aptal, işe yaramaz bacağı...

İlken'in dikkatini başka yere çevirmesi için Anneith'e dua ederek tekrar dinledi.

Onu sadece sessizlik karşıladı. Artık çığlık atmak yok.

Şimdi. Karanlığın örtüsü altındayken şimdi gitmeli.

Elide, zehrini kanına fısıldamak için korkusuna bir kalp atışı daha vermedi. Morath'tan kurtulmuştu, haftalarca tek başına hayatta kalmıştı. Başaracaktı, yapmak zorundaydı ve eğer yaşayabileceği anlamına gelse, kraliçenin lanet olası bulaşıkçısı olmaktan hiç çekinmezdi...

Elide sargısız, kapağı sessizce yukarı kaldırırken omuzları ağrıyor, küçük alan kilim geriye doğru kayıyor. Arabanın içini -her iki taraftaki boş bankları- taradı, sonra ileriyi çağıran geceyi inceledi. Arkasındaki kamptan ışık fışkırdı, ama ilerisi... bir karanlık denizi. Tarla belki otuz metre ötedeydi.

Elide, alt kapıyı döşeme tahtalarının üzerinden karın aşağı kaymasına yetecek kadar yükseğe kaldırırken tahta inlerken yüzünü buruşturdu. Ama cübbesi takılıp onu durdurdu. Elide körü körüne çekiştirerek dişlerini gıcırdattı. Ama tarama boşluğunun içine girmişti. Anneith onu kurtar—

Sürücü koltuğunun yanından, arkasından derin bir erkek sesi, "Söyle bana," dedi. “İlken askeri olsaydım ne yapardın?”

Rölyef kemiklerini sıvı hale getirdi ve Elide hıçkırıklarına boğuldu. Döndüğünde Lorcan'ı siyah kanlar içinde, sürücü koltuğunun arkasındaki bankta otururken buldu, bacakları onun önünde açıldı. Baltası ve kılıcı atıldıLorcan vagonun kanvas duvarına bakarken tembel tembel uzun bir buğday sapını çiğniyordu.

"Senin yerinde yapabileceğim ilk şey," diye düşündü Lorcan, hâlâ ona bakmadan, "cüppesi atmak olurdu. Koşarsan yüzüstü yere yığılırsın - ve kırmızı yemek zilini çalmak kadar iyi olur."

Cüppeyi tekrar çekiştirdi ve sonunda kumaş yırtıldı. Kaşlarını çatarak serbest kaldığı yeri okşadı ve gevşek bir tahta kaplama parçası buldu.

"Yapabileceğim ikinci şey," diye devam etti Lorcan, yüzüne sıçrayan kanı silme zahmetine bile girmeden, "bana allahın belası gerçeği söylemek. İlken canavarlarının doğru teşvikle konuşmayı sevdiğini biliyor muydunuz? Ve bana çok, çok ilginç şeyler söylediler.” O kara gözler sonunda ona kaydı, son derece gaddarca. "Ama bana gerçeği söylemedin, değil mi Elide?"

Kitap başlığı

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzü makyaj malzemelerinin altında renkten sırılsıklam olmuştu. Başörtüsünü bir yerde kaybetmişti ve gizli kompartımandan çıkarken koyu renk saçı bazı tokalarından kurtulmuştu. Lorcan her hareketi izliyor, onunla tam olarak ne yapacağını değerlendiriyor, tartıyor ve tartışıyordu.

Yalancı. Kurnaz küçük yalancı.

Perranth'ın haklı Leydisi Elide Lochan sürünerek dışarı çıktı, kapağı çarparak kapattı ve yerde diz çöktüğü yerden ona dik dik baktı. Hemen arkasına baktı. Etkileyici bir soğuklukla, "Sen ormanda günlerce beni takip ederken sana neden güveneyim ki?" dedi. Beni en yüksek fiyatı verene satabilecekken neden sana benim hakkımda bir şey anlatayım ki?”

Vücudu ağrıyordu; zar zor hayatta kalmayı başardığı katliamdan başı zonkluyordu. İlken çökmüştü - ama isteyerek değil. Vehayatta tuttuğu, Nik ve

Ombriel'in öldürmesi ve işini bitirmesi için ona yalvardığı, aslında ona çok az şey anlatmıştı.

Ama Lorcan, karısının bunu bilmesine gerek olmadığına karar vermişti. Kendi yalanlarının onu kandırmasına izin verirse, neleri açığa çıkaracağını görmenin zamanının geldiğine karar verdi.

Elide silahlarına, üzerini yağ gibi kaplayan leş gibi kana baktı. "Hepsini öldürdün mü?"

Buğday sapını ağzından indirdi. "Olmasaydım burada oturur muydum sanıyorsun?"

Elide Lochan, anavatanına dönüp kraliçesine hizmet etmeye çalışan sıradan bir insan değildi. Kuzeydeki o ateş püskürten kaltağa geri dönmek ve elinden gelen yardımı sunmak isteyen asil kanlı bir kadındı. O ve Aelin birbirlerine çok yakışacaklarına karar verdi. Tatlı yüzlü yalancı ve dayanılmaz, kibirli prenses.

Elide banka oturdu, ayaklarına ve baldırlarına masaj yaptı.

"Senin için boynumu riske atıyorum," dedi fazla alçak sesle, "ama sen bana amcanın Morath'ta sadece bir komutan olmadığını, Erawan'ın sağ kolu olduğunu ve onun değerli mülkü olduğunu söylememeye karar verdin. ”

"Sana gerçeği yeterince anlattım. Kim olduğum fark etmez. Ve ben kimsenin malı değilim.”

Kızın kokusunu bu vagona kadar takip etmeden önce kısa tutmaya özen gösterdiği tasma, öfkesini kabarttı. Dışarıda, köylüler felaket için onları suçlamaya karar vermeden önceki gece, diğerleri aceleyle eşyalarını toplayıp kaçmaya hazırlanıyorlardı. "Kim olduğun bir fark yaratıyor. Kraliçeniz hareket halindeyken, amcanız sizi geri almak için büyük bir bedel ödeyeceğini biliyor. Sen sadece bir üreme varlığı değilsin - sen bir müzakere aracısın. O kaltağı dizlerinin üstüne çökerten sen olabilirsin."

İnce kemikli yüzünde öfke parladı. "Sen de bir sürü sır saklıyorsun Lorcan." Adını bir lanet gibi tükürdü. "Ve hala benim fark edemeyecek kadar aptal olduğumu düşünmeni aşağılayıcı mı yoksa komik mi bulduğuma karar veremedim. Benim korkak bir kız olduğumu düşündüğünü, bunun için çok minnettar olduğunu.Neden orada olduğunuzu, ne istediğinizi ya da tüm bu olanlardan payınızın ne olduğunu bile sorgulayacak kadar güçlü, düşünceli bir savaşçının varlığı. Sana tam olarak görmek istediğin şeyi verdim: yardıma ihtiyacı olan kayıp bir genç kadın, belki yalan söyleme ve aldatma konusunda

biraz yetenekli, ama sonuçta birkaç saniyeden fazla düşünmeye değmez. Ve sen, tüm o ölümsüz küstahlığınla, hiç düşünmedin. İnsanlar bu kadar işe yaramazken, neden yapasın ki? İhtiyacın olanı aldığın anda beni terk etmeyi planladığın halde neden uğraşasın ki?”

Lorcan ayaklarını yere dayayarak gözlerini kırpıştırdı. Bir santim geri adım atmadı.

En son ne zaman birinin onunla böyle konuştuğunu hatırlamıyordu. "Bana ne söylediğine dikkat ederim."

Elide ona nefret dolu küçük bir gülümseme gönderdi. "Ya da ne? Beni Morath'a mı satacaksın? Beni giriş biletin olarak mı kullanacaksın?"

"Bunu yapmayı düşünmemiştim, ama fikir için teşekkürler."

Boğazı titredi, bu korkusunun tek işaretiydi. Ve açıkça ve hiç tereddüt etmeden, "Beni Morath'a getirmeye çalışırsan, sen beni Kale'nin köprüsünden taşıyamadan kendi hayatıma son veririm," dedi.

Kızın kendisinden beklentilerini, kibirini ve önyargılarını gerçekten etkilemiş olduğu öfkesini, mutlak öfkesini kontrol eden tehdit, vaatti. Dikkatlice, "Taşıdığınız şey nedir, sizi bu kadar amansızca avlamalarına neden olan nedir? Senin asil kanın değil, büyün değil ve üreme için kullanılma. Yanınızda taşıdığınız nesne - nedir o?"

Belki de hakikat için bir geceydi, belki de ölüm onu biraz pervasız kılacak kadar yakındı, ama Elide, "Bu bir hediye - Celaena Sardothien için. Geçmişte yaptığı iyiliğin karşılığını vermek için uzun zamandır bekleyen Morath'ta hapsedilen bir kadından. Dahası, bilmiyorum.”

Bir suikastçıya hediye, kraliçeye değil. Belki kayda değer bir şey yok ama- "Bir göreyim."

"Numara."

Tekrar birbirlerine baktılar. Ve Lorcan biliyordu ki eğeristerse, o uyuyana kadar bekleyebilir, kendi başına alabilir ve ortadan kaybolabilirdi. Onu bu kadar koruyucu yapan şeyin ne olduğunu görün.

Ama biliyordu… küçük, aptal bir yanı biliyordu ki, eğer zaten ondan çok şey çalmış olan bu kadından alırsa… Bundan geri dönüş olup olmadığını

bilmiyordu. Yüzyıllar boyunca böyle aşağılık, gaddarca şeyler yapmıştı ve hiç düşünmemişti. Onlardan zevk almış, onlardan zevk almıştı, gaddarlık.

Ama bu… bir çizgi vardı. Her nasılsa … bir şekilde burada lanet olası bir çizgi vardı.

Verdiği hediye ne olursa olsun, kararını anlamış gibiydi. Omuzları çöktü ve gruplarının sesleri yaklaştıkça, acele etme ve toplanma, kurtulabilecekleri bırakma çağrısı yaparken boş boş tuval duvara baktı.

Elide sessizce, "Marion annemin adıydı. Aelin Galathynius'u suikastçısından korurken öldü. Annem Aelin'e kaçması için zaman kazandırdı, böylece bir gün geri dönüp hepimizi kurtarabilecekti. Amcam Vernon, Perranth Lordu babamın kalemizin dışında idam edilmesini izledi ve gülümsedi. Sonra babamın unvanını, topraklarını ve evini aldı. Ve sonraki on yıl boyunca amcam beni Perranth Kalesi'nin en yüksek kulesine kilitledi, yanında sadece bakıcım vardı. Ayağımı ve bileğimi kırdığımda, şifacılara tedavi etmelerine izin verecek kadar güvenmedi. Kendimi öldürmemi engellemek için kule pencerelerine parmaklıklar taktı ve koşmamı engellemek için ayak bileklerime zincirledi. On yıldan beri ilk kez beni bir hapishane vagonuna tıkıp Morath'a sürüklediğinde ayrıldım. Orada beni bir hizmetçi olarak çalıştırdı - zevk aldığı aşağılanma ve dehşet için. Her gün kaçmayı planladım ve hayal ettim. Ve zamanı geldiğinde… Şansımı denedim. İlken hakkında bir şey bilmiyordum, sadece Kale'nin ötesindeki dağlarda kötü şeylerin yetiştirildiğine dair söylentiler duymuştum. Aelin Galathynius'a sunacak toprağım, param, ordum yok. Ama onu bulacağım ve elimden geldiğince ona yardım edeceğim. Keşke sadece bir kızı, sadece bir kızı benim yaptığım şeye katlanmaktan alıkoymak için."

Sözlerindeki gerçeğin içine girmesine izin verdi. Ona bakış açısını ayarlamalarına izin verin. Onun… planları.

Lorcan kabaca, "Beş yüz yaşındayım. Fae Kraliçesi Maeve'e kan yemini ediyorum ve onun ikinci komutanıyım. Onun adına büyük ve korkunç şeyler yaptım ve ölüm gelip beni almadan önce daha fazlasını yapacağım. Doranelle sokaklarında bir piç olarak doğdum, yeteneklerimin farklı olduğunu anlayana kadar diğer atılan çocuklarla birlikte vahşi koştum. Maeve de fark etti. Daha hızlı öldürebilirim - ölümün yakın olduğunu hissedebilirim. Sanırım büyüm, Hellas'ın bana verdiği ölüm. Bu topraklarda kraliçem adına bulunuyorum -ama onun izni olmadan geldim. Beni yakalayabilir ve bunun için beni öldürebilir. Nöbetçileri beni aramaya gelirse, kim ve ne olduğumu bilmiyormuş gibi davranman senin yararına olur." Dahası vardı ama... Elide'in de sırları vardı. Şimdilik birbirlerine yeterince teklif etmişlerdi.

Kokusunu hiçbir korku lekelemedi - en ufak bir iz bile. Elide'nin tek söylediği, "Bir ailen var mı?" oldu.

"Numara."

"Arkadaşların var mı?"

"Numara." Onun savaşçı çetesi sayılmazdı. Lanet olası Whitethorn onları Aelin Galathynius'a hizmet etmek için terk ettiğinde umursamış gibi görünmüyordu; Fenrys bu bağdan nefret ettiğini gizlemedi; Vaughan zar zor etraftaydı; Gavriel'in kırılmaz kısıtlamasına dayanamadı; ve Connall çoğu zaman Maeve'i bir hayvan gibi kızdırmakla meşguldü.

Elide başını eğdi, saçları yüzüne düşüyordu. Geri fırçalamak ve onun koyu renk gözlerini okumak için neredeyse elini kaldıracaktı. Ama elleri o pis kanla kaplıydı. Ve Elide Lochan'ın kendisi istemediği sürece kendisine dokunulmak istemediği hissine kapıldı.

"O halde," diye mırıldandı, "sen ve ben, en azından bu konuda aynıyız."

Aile yok, arkadaş yok. O söyleyene kadar, kendini aniden onun gözlerinden görene kadar pek acıklı görünmemişti.

Ama Elide omuz silkti, Molly'nin sesi yakınlardan havlarken ayağa kalktı. "Temizlenmelisin - yine bir savaşçı gibi görünüyorsun."

Bunu bir iltifat olarak mı söylediğinden emin değildi. "Nik ve Ombriel, ne yazık ki, seninle benim göründüğümüz gibi olmadığımızı fark ettiler."

Gözlerinde alarm parladı. "Ayrılır mıyız-"

"Numara. Sırlarımızı saklayacaklar." Keşke Lorcan'ın o ilkenlerin içinde yattığını görmüşler ve onlara doğru yanlış nefes alırlarsa onlara neler yapabileceğini tam olarak bildikleri için. "Bundan kurtulana kadar bir süre daha kalabiliriz."

Elide başıyla onayladı, arabanın arkasına doğru ilerlerken topallaması derindi. Tırmanmadan önce uçurumun kenarına oturdu, enkaz halindeki ayak bileği zıplayamayacak kadar zayıf ve ağrıyordu. Yine de sakin bir ağırbaşlılıkla hareket etti, ayağı yere değdiğinde biraz tısladı.

Lorcan, onun geceye kadar topallayarak geçmesini izledi, arkasına bile bakmadan.

Ve ne yaptığını merak etti.

Görüntüler42Görüntüler

Ölüm tuz, kan, odun ve çürük gibi kokuyordu.

Ve acıttı.

Karanlık onu kucaklıyor, cehennem gibi acıtıyor. Kadimler, karnındaki ağrının herhangi bir göstergesiyse, tüm hastalıkları iyileştirdiği yalanını söylemişlerdi. Vurucu baş ağrısından, ağzının kuruluğundan, kolundaki diğer kesikteki yanan iğneden bahsetmiyorum bile.

Belki de Karanlık başka bir dünya, başka bir alemdi. Belki de insanların çok korktuğu cehennem diyarına gitmişti.

Ölümden nefret ediyordu.

Ve Ölüm de cehenneme gidebilir...

Kitap başlığı

Manon Karagaga fazla ağır, fazla yanan göz kapaklarını araladı ve yattığı odanın ahşap panellerinde sallanan titrek fener ışığına karşı gözlerini kıstı.

Gerçek bir yatak odası olmadığını, etrafındaki dünyanın tuz ve sallanan ve gıcırdayan kokusundan anladı. Bir kabin - bir gemide.

Bu yatak için zar zor yer olan küçük, pis bir yatak, omuzlarının bile geçemeyeceği kadar küçük bir lomboz -

O dik cıvatalı. Abraxos. Abraxos neredeydi?

Yatağın ayakucundaki gölgeli boşluktan çok tanıdık bir kadın sesi, "Rahatla," dedi.

Manon'un karnında, ani hareketine gecikmiş bir tepki olarak alevlendi ve artık parmaklarına sürtünen beyaz bandajlarla kapının yanındaki sandalyede uzanan

genç kraliçenin arasına baktı. Kadın ve şimdi Manon'un bileklerini, ayak bileklerini saran zincirler arasına baktı - yeni açılmış deliklerle duvarlara demirlenmişti.

Aelin Galathynius, turkuaz gözlerinde soğuk bir mizahla, "Bana bir kez daha borçlusun, Karagaga," dedi. Elide. Elide burada yapmış olsaydı...

"Bu arada, telaşlı bir wyvern bakıcın iyi. Bir binek için böyle tatlı bir şeyi nasıl buldun bilmiyorum ama o güneşte ön güverteye yayılmaktan memnun. Denizcileri özellikle mutlu ettiğini söyleyemem, özellikle de onun arkasından temizlik yapmak."

Abraxos'a güvenli bir yer bul demişti. Bir şekilde kraliçeyi bulmuş muydu? Bir şekilde buranın hayatta kalma şansına sahip olabileceği tek yer olduğunu biliyor muydu?

Aelin ayaklarını yere dayadı, çizmeleri hafifçe gümbürdüyordu. Manon'un kadını son gördüğünde orada olmayan her türlü saçmalığa karşı açık bir sabırsızlık vardı. Sanki Temis'in tapınağının tepesindeki savaşlarında gülerek yoluna devam eden savaşçı, bu kötü eğlenceyi biraz kaybetmiş ama kurnaz zulmün daha fazlasını kazanmış gibi.

Manon'un karnı, tıslamamak için dudağını ısırmasına neden olan bir acıyla zonkladı.

"Sana o yarayı kim verdiyse şaka yapmıyordu," dedi kraliçe. "Evde sorun mu var?"

Bu kraliçenin veya başka birinin işi değildi. "İyileşmeme izin ver, sonra yoluma gideceğim," diye hırladı Manon, dili kuru, ağır bir kabukla.

Ah, hayır, diye mırıldandı Aelin. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bineğin canı ne isterse onu yapabilir, ama artık resmi olarak bizim tutsağımızsın."

Manon'un başı dönmeye başladı ama kendini "Bizim mi?" demeye zorladı.

Bilinen küçük bir gülümseme. Sonra kraliçe zarafetle ayağa kalktı. Saçları daha uzundu, yüzü daha inceydi, o turkuaz gözleri sert ve perili. Kraliçe basitçe, "İşte kurallar Karagaga" dedi. Kaçmaya çalışırsan ölürsün. Birine zarar verirsen ölürsün. Bir şekilde herhangi birimizin başını belaya sokuyorsun… Sanırım bununla nereye gittiğimi anladın. Sen çizginin dışına bir adım atarsan, ben de o gün ormanda başladığımız işi bitiririm, hayat borcun olsun ya da olmasın. Bu sefer bunu yapmak için çeliğe ihtiyacım yok."

Konuşurken, gözlerinde altın alevler titriyor gibiydi. Ve Manon, acısına rağmen, küçük bir heyecan duymadan, kraliçenin onu öldürecek kadar yaklaşmadan önce onu öldürebileceğini fark etti.

Aelin kapıya döndü, yaralı eli kapı kolundaydı. "Seni iyileştirmeden önce karnında demir kıymıkları buldum. Hikayenin tamamını anlayacak kadar uzun süre etrafında olmaya tahammül edebilen kişilere yalan söylememeni öneririm." Çenesini yere doğru salladı. Orada bir sürahi ve fincan duruyordu. "Yatağın yanında su var. Eğer ulaşabilirsen."

Sonra gitmişti.

Manon, onun kararlı adımlarının yavaş yavaş kaybolmasını dinledi. Gemiye karşı dalgaların kucağının, ormanın iniltisinin ve martıların ötesinde başka hiçbir ses ya da ses yoktu. O zaman hâlâ kıyı menzilinde olmaları gerekiyordu. Nereye yelken açmak… Bunu çözmesi gerekecekti.

Bir kez iyileşti. Bir kez bu ütülerden çıktı. Bir keresinde Abraxos'a bindi.

Ama nereye gitmek? Kime?

Onu alacak hiçbir korku yoktu, onu büyükannesinden koruyacak hiçbir Klan yoktu. Ve On Üçler… Şimdi neredeydiler? Peşine düşmüşler miydi?

Manon'un midesi yandı ama suya uzandı. Acı onu o kadar sert kamçıladı ki, bir kalp atışından sonra vazgeçti.

Hiç şüphesiz onun ne olduğunu duymuşlardı. On Üçler duymuştu.

Sadece yarı kanlı bir Crochan değil… aynı zamanda son Crochan Kraliçesi.

Ve kız kardeşi… üvey kız kardeşi…

Manon gölgeli, ahşap tavana baktı.

Ellerinde Crochan'ın kanını hissedebiliyordu. Ve pelerini... o kırmızı pelerin yatağın kenarına dökülmüştü. Ablasının pelerini. Büyükannesinin, kime ait olduğunu bilerek, Manon'un kimin boğazını kestiğini bilerek ona giydirdiğini.

Artık Karagaga varisi değil, Crochan kanı ya da değil.

Çaresizlik, Manon'un karnındaki acının etrafında bir kedi gibi kıvrılmıştı. O hiç kimse ve hiçbir şeydi.

Uyuyakaldığını hatırlamıyordu.

Kitap başlığı

Aelin uyandığını bildirdikten sonra cadı üç gün uyudu. Dorian, onu biraz daha iyileştirdiklerinde, büyülerinin nasıl çalıştığını gözlemleyerek, ancak bunu baygın Karagaga üzerinde denemeye cesaret edemeyerek, Rowan ve kraliçeyle birlikte o sıkışık kulübeye girdi.

Manon'un bilinçsiz bile olsa her nefesi, her seğirmesi doğuştan bir yırtıcı olduğunun bir hatırlatıcısıydı, ıstırap verecek kadar güzel yüzü, tedbirsizleri kaderlerine çekmek için dikkatli bir maskeydi.

Kendi sonlarına doğru yelken açtıkları düşünülürse, bir şekilde uygun geldi.

Rolfe'nin iki gemisi onlara Eyllwe kıyılarında eşlik ederken, kıyıdan epeyce uzakta durmuşlardı. Kötü bir fırtına onları Leriba'nın sularının açıklarındaki küçük adalar kümesine demirlemişti ve sadeceRowan'ın onları koruyan kendi rüzgarları sayesinde hayatta kaldı. Çoğu, hala tamamını kafaları bir kovada geçirmişti. Kendisi dahil.

Şimdi Banjali'ye yaklaşıyorlardı ve Dorian, güzel şehre her fersah daha yakın olan ölü arkadaşını düşünmemeye çalışmıştı ve başarısız olmuştu. İşler bu kadar kötü gitmemiş olsaydı, Nehemia'nın bu gemide onlarla birlikte olup olmayacağını düşünmemeye çalıştım ve başaramadı. Bir zamanlar ona verdiği dokunuşun -göğsünün üzerine çizdiği Sihir İşareti- bir şekilde... onun gücünü uyandırıp uyandırmadığını düşünmemeye çalıştı ve başaramadı. Bir lütuf kadar bir lanet olsaydı.

Aelin'in ne hissettiğini sormaya cesaret edememişti, onu sık sık kıyıya bakarken bulmuştu - göremeseler de, yaklaşmasalar da.

Bir hafta daha - Rowan'ın büyüsü işe yaradıysa belki daha az - onları Taş Bataklıklar'ın doğu ucunda geçirebilirdi. Ve menzile girdiklerinde… onlara rehberlik etmesi için Rolfe'nin belirsiz talimatlarına güvenmek zorunda kalacaklardı.

Ve Oro Körfezi'ndeki yarımadanın hemen çevresinde bekleyen Melisande'nin donanmasından (Artık Erawan'ın donanması olduğunu tahmin etti) kaçının.

Ama şimdilik... Dorian Manon'un odasında nöbet tutuyordu, Karagaga varisi söz konusu olduğunda hiçbiri risk almıyordu.

Göz kapakları hareket ederken, koyu kirpikleri yukarı doğru savrulurken boğazını temizledi - sonra tamamen kaldırdı.

Altın uykudan bulanık gözler onunkilerle buluştu.

"Merhaba cadı," dedi.

Dolgun, duyusal ağzı, ya bastırılmış bir yüz buruşturma ya da gülümsemeyle hafifçe sıkıldı, anlayamadı. Ama ay beyazı saçları öne doğru kayarak doğruldu, zincirleri şıngırdadı. "Merhaba prensim" dedi. Tanrım, sesi zımpara kağıdı gibiydi.

Su sürahisine baktı. "Bir içki ister misin?"

Kavrulması gerekiyordu. Boğma riskini göze almak ya da demir dişlerini sakladığı her yerden kurtarmak istemedikleri için boğazından zar zor bir damla akıtmışlardı.

Manon önce sürahiyi, sonra onu inceledi. "Ben de senin tutsağın mıyım?"

"Hayat borcum ödendi," dedi basitçe. "Sen benim için bir hiçsin."

"Ne oldu," diye tısladı. Bir emir ve onun yapmasına izin verdiği bir emir.

Ama bardağı doldurdu, ona verirken o zincirlerin içinde kadının menzilini hesaplıyormuş gibi görünmemeye çalıştı. İnce parmakları bardağı sararken demir tırnaklarından eser yoktu. Hafifçe yüzünü buruşturdu, hala solgun dudaklarına götürürken biraz daha yüzünü buruşturdu ve içti. Ve içti.

Bardağı boşalttı. Dorian sessizce onun için doldurdu. Bir kere. İki kere. Üç kez.

Sonunda bitirdiğinde, "Senin tilkinin bizim için bir ok gibi dümdüz uçtu. Eyerden düştün ve gemimizden ancak elli metre uzakta suya düştün. Bizi nasıl buldu, bilmiyoruz. Seni sudan çıkardık - Rowan, biz seni buraya indiremeden önce, geçici olarak karnını güverteye bağlamak zorunda kaldı. Sadece kan kaybından ölmemiş olman bir mucize. Enfeksiyonu boşver. Seni bir haftalığına

burada tuttuk, Aelin ve Rowan senin üzerinde çalışıyor - kötü eti çıkarmak için seni bazı noktalarda tekrar kesmek zorunda kaldılar. O zamandan beri işin içinde ve dışındasın."

Dorian, suya atlayanın kendisi olduğundan bahsetmek istemiyordu. O sadece... Manon'un onu kulesinde kurtardığında yaptığı gibi davranmıştı. Ona daha az borçlu değildi. Deniz ejderhası formundaki Lysandra, birkaç dakika sonra onlara yetişmişti ve vites değiştiricinin sırtına tırmanırken su-ağır Manon'u kollarında tutmuştu. Cadı çok solgundu ve karnındaki yara... Onu görünce neredeyse kahvaltısını kaybedecekti. Özensizce bağırsakları çıkarılmış bir balığa benziyordu.

Aelin bir saat sonra çok, çok keskin demir tırnakları olan biri tarafından küçük bir metal şeridi kaldırdığında onayladı.

Hiçbiri, onu kurtardıkları için bunun bir ceza olabileceğinden bahsetmemişti.

Manon odayı hızla temizleyen gözlerle değerlendiriyordu. "Neredeyiz."

"Denizde."

Aelin ona planları ve nerede oldukları hakkında hiçbir bilgi vermemesini emretmişti.

"Aç mısın?" Tam olarak ne yiyebileceğini merak ederek sordu.

Gerçekten de o altın gözler boğazına saplandı.

"Yok canım?" Bir kaşını kaldırdı.

Burun delikleri hafifçe genişledi. "Sadece spor için."

"Sen... en azından kısmen insan değil misin?"

"Önemli şekillerde değil."

Doğru—çünkü diğer parçalar… Fae, Valg… Cadıları şekillendiren Valg kanıydı. Onu musallat eden prens, onunla kanını paylaştı. Dorian'ın şimdi karşılaştığı altın gözlerini gören, kaçmak için ona çığlık atan prensin görüntüleri ve sözcükleri hafızasının kara kuyusundan süzüldü... Valg krallarının gözleri. Dikkatlice, "Öyleyse kendini insandan çok Valg olarak mı görüyorsun?" dedi.

"Valg benim düşmanım - Erawan benim düşmanım."

"Peki bu bizi müttefik yapar mı?"

Her iki şekilde de hiçbir belirti göstermedi. "Şirketinizde Elide adında genç bir kadın var mı?"

"Numara." Kimdi o cehennemde? "Bu isimde kimseyle hiç karşılaşmadık."

Manon kalp atışı için gözlerini kapadı. İnce boğazı sarkıyordu. "Onüç'ümden haberleri duydun mu?"

"Haftalardır gördüğümüz ilk binici ve wyvern sensin." Neden sorduğunu, neden bu kadar hareketsiz kaldığını düşündü. "Yaşayıp yaşamadıklarını bilmiyorsun."

Ve midesindeki o demir talaşıyla...

Manon'un sesi ölüm kadar düz ve soğuktu. “Aelin Galathynius'a beni müzakereler için kullanma zahmetine girmemesini söyle. Blackbeak Matron olmayacakBeni varis ya da cadı olarak kabul edin ve bundan elde edeceğiniz tek şey kesin konumunuzu ortaya çıkarmaktır.”

Büyüsü titredi. "Rifthold'dan sonra ne oldu?"

Manon, başını ondan uzaklaştırarak geri yattı. Açık lombozdan çıkan spindrift beyaz saçlarına takıldı ve loş kabinde parıldamaya başladı. "Her şeyin bir bedeli vardır."

Ve cadının yüzünü başka yöne çevirmiş olması ve ölümün onu talep etmesini bekliyormuş gibi görünmesi, onu mırıldanmasına neden oldu, "Bir keresinde sana beni tekrar bulmanı söylemiştim - görünüşe göre bekleyememişsin Yakışıklı yüzümü görmek için."

Omuzları hafifçe kasıldı. "Açım."

Yavaşça gülümsedi.

Sanki bu gülümsemeyi duymuş gibi, Manon dik dik baktı. "Gıda."

Ama yine de bir kenar vardı - vücudunun her çizgisini çevreleyen fazla kırılgan bir kenar. Her ne olduysa, her ne yaşadıysa... Dorian bir kolunu sandalyesinin arkasına attı. "Birkaç dakikaya geliyor. Boşa harcamandan nefret ederim. Dünyanın en güzel kadınını bu kadar çabuk ölümsüz, kötü yaşamına kaptırmak çok yazık olur."

"Ben kadın değilim" dedi sadece. Ama sıcak öfke, o erimiş altın gözleri bağladı.

Belki de gerçekten zincire vurulmuş olduğu için, belki de yaydığı ölüm onu heyecanlandırsa da, bir korku teli uyandırmadığı için ona tembel bir omuz silkti. "Cadı, kadın... önemli olan kısımlar orada olduğu sürece, ne fark eder ki?"

O mükemmel yüze inanmazlık ve bitkin öfkeyle oturma pozisyonuna geçti. Sessiz bir hırlamayla dişlerini gösterdi.

Dorian karşılık olarak tembel bir sırıtış sundu. "İster inanın ister inanmayın, bu gemide doğal olmayan sayıda çekici erkek ve kadın var. Hemen uyum sağlayacaksın. Ve huysuz ölümsüzlere de uyum sağlayacaksın sanırım."

Yaklaşan ayak seslerini duymadan önce kapıya doğru baktı. Topuz çevrilerek Aedion'un sesi ortaya çıkana kadar sessiz kaldılar.somurtkan yüz. General selam vererek, "Uyanık ve boğazları kesmeye hazır görünüyor," dedi. Dorian ayağa kalktı ve ondan balık yahnisi gibi görünen bir tepsiyi aldı. Aedion'un Manon'a verdiği bakıştan zehir olup olmadığını test etmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Altın saçlı savaşçıya baktı.

Aedion, "Yolum verilseydi seni ve uşaklarını gökten vururdum," dedi. Kraliçemin seni hayatta daha faydalı bulduğuna şükret."

Sonra gitmişti.

Dorian tepsiyi Manon'un ulaşabileceği bir yere koydu ve onun koklayışını izledi. Yavaş ve dikkatli bir ısırık aldı - sanki iyileşen karnına kaymasına izin veriyor ve oraya nasıl yerleştiğini görüyormuş gibi. Sanki gerçekten zehir için test ediyormuş gibi. Beklerken Manon, "Bu gemiye emir vermiyor musunuz?" dedi.

Kıllanmamak için odaklanmış bir çabaydı. "Benim durumumu biliyorsun. Artık arkadaşlarımın insafına kalmış durumdayım."

"Ve Terrasen Kraliçesi senin arkadaşın mı?"

"Sırtımı korumasını isteyeceğim başka kimse yok." Chaol dışında, ama… onu düşünmenin bile, onu özlemenin faydası yoktu.

Manon sonunda balık güvecinden bir ısırık daha aldı. Sonra bir başkası. Ve başka.

Ve onunla konuşmaktan kaçındığını fark etti. Yeter ki, “Bunu sana büyükannen yaptı, değil mi?” diye sordu.

Kaşığı yontulmuş tahta kasede hareketsiz kaldı. Yavaşça yüzünü ona çevirdi. Okunamaz, kabuslardan ve gece yarısı fantezilerinden oluşan bir yüz.

"Özür dilerim," diye itiraf etti, "o gün beni Rifthold'da kurtarmanın bedeli... bu olduysa."

"Onüç'üm yaşıyor mu öğren, küçük. Bunu yap, emrin benim.”

"Onları en son nerede gördün?"

Hiçbir şey değil. Bir kaşık daha yuttu.

"Büyükannen sana bunu yaptığında oradalar mıydı?" diye itti.

Omuzları biraz kıvrıldı ve bir kaşık dolusu bulanık sıvı daha aldı ama yudumlamadı. “Rifthold'un bedeli, İkinci'min hayatıydı. Ben ödemeyi reddettim. Bu yüzden kaçmak için Onüç zamanımı aldım. Kılıcımı büyükanneme savurduğum an, unvanım, lejyonum kaybedilmiş oldu. Onüç'ü kaçarken kaybettim. Hayattalar mı, yoksa avlandılar mı bilmiyorum.” Yahnisinin buharından daha çok parlayan gözleri onunkilere takıldı. "Onları benim için bul. Yaşayıp yaşamadıklarını ya da Karanlığa dönüp dönmediklerini öğren."

"Okyanusun ortasındayız. Bir süre hiçbir haber gelmeyecek.”

Yemek yemeye geri döndü. "Onlar bende kalan tek şey."

"O halde sanırım sen de ben de taçsız mirasçılarız."

Mizahsız bir horlama. Beyaz saçları deniz meltemiyle dalgalandı.

Dorian ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. "Elimden geleni yapacağım."

"Ve—Elide."

Yine o isim. "O kim?"

Ama Manon yemeğine geri dönmüştü. "Aelin Galathynius'a Elide Lochan'ın hayatta olduğunu ve onu aradığını söyle."

Kralla yaptığı konuşma ondan her şeyini aldı. O yemek karnına girince, daha fazla su içtikten sonra Manon yatağına uzandı ve uyudu.

Ve uyudu.

Ve uyudu.

Kapı bir anda açıldı ve Terrasen Kraliçesi'ni, ardından genel prensi bir şeyler hakkında cevaplar talep ettiğini belli belirsiz hatırladı. Elide, belki.

Ama Manon orada yarı uyanık, düşünmek ya da konuşmak istemeyerek yatmıştı. Vücudu her şeyi kendi başına yapmasaydı, nefes almaktan vazgeçip duramayacağını merak etti.

Dorian Havilliard'a onları kendisi için bulması için yalvarana kadar On Üç'ün hayatta kalmasının gerçekten ne kadar imkansız olabileceğini fark etmemişti. Ta ki onlardan herhangi bir haber almak için kılıcını satacak kadar çaresiz kalana kadar.

Her şeyden sonra ona hizmet etmek isteseler bile. Bir Karagaga ve bir Crochan.

Ve ailesi... büyükannesi tarafından öldürüldü. Dünyaya bir barış çocuğu vaat etmişlerdi. Ve büyükannesinin onu bir savaş çocuğu haline getirmesine izin vermişti.

Düşünceler girdap gibi dönüyor ve girdap oluşturuyor, gücünü tüketiyor, renkleri ve sesleri kısıyordu. Uyandı ve gerektiğinde ihtiyaçlarını karşıladı, yemek kaldığında yedi, ama o ağır, anlamsız uykunun kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Bazen Manon, Omega'daki o odada, ellerinde ve ağzında üvey kız kardeşinin kanıyla olduğunu rüyasında görürdü. Bazen, o zamanlar olduğu gibi değil, büyümüş bir cadı olan büyükannesinin yanında durur ve Matron'un, kendi hayatı için yalvaran yakışıklı, sakallı bir adam yaratmasına yardım ederdi. Bazen, gür yeşil bir arazinin üzerinden uçtu, batı rüzgarının şarkısı evini söylüyordu.

Genellikle rüya, granit üzerindeki yaşlı kar gibi solgun ve benekli büyük bir kedinin, onunla birlikte kulübede oturduğu, uzun kuyruğunun onun parlak

dikkatini fark ettiğinde ileri geri sallandığıydı. Bazen, sırıtan beyaz bir kurttu. Ya da sakin gözlü altın bir dağ aslanı.

Manon, çenelerini onun boğazına dayayıp kıtır kıtır kıtır çekmelerini diledi.

Hiç yapmadılar.

Böylece Manon Karagaga uyudu. Ve böylece rüya gördü.

Görüntüler43Görüntüler

Lorcan, üç gün sonra hâlâ ne halt ettiğini merak ediyordu. O ova kasabasını çok arkalarında bırakmışlardı, ama o gecenin dehşeti, vagonların yollarda koştukları her kilometrede karnaval kervanını ağır bir battaniye gibi örtmüştü.

Diğerleri, ilken'den tam olarak nasıl kurtulduklarını anlayamamışlardı - ilkenlerin öldürülmesinin neredeyse imkansız olduğunu ve bırakın dördü, yalnızca bir ölümlü bile öldüremeyeceğini fark etmemişlerdi. Nik ve Ombriel, ona ve Elide'e geniş bir yatak verdiler - ve her gece akşam yemeği kamp ateşine bakan bakışları inceleyerek, onların hala kim ve ne olduğunu bir araya getirdiklerini ortaya çıkardı.

Elide de ondan uzak durdu. Bu kadar çabuk kaçtıkları için her zamanki çadırlarını kurma şansları olmamıştı, ama bu gece, küçük bir ova kasabasının duvarları içinde güvenle, Molly'nin gönülsüzce ödediği ucuz handa bir odayı paylaşmak zorunda kalacaklardı.

Elide kasabaya girerken izlememek zordu, sonra han - keskin bakışlı gözlem, bazen yüzünü kaplayan şaşkınlık ve kafa karışıklığı.

Ayağını sabit tutmak için büyüsünün bir dalını kullandı. Hiç yorum yapmadı. Ve bazen onun o karanlık, hüzünlü büyüsü, taşıdığı her şeye -ölmekte olan bir kadının öfkeli bir suikastçıya hediyesi- karşı çıkıyor ve geri tepiyordu.

Lorcan, Morath'tan ne çıkmış olabileceğini düşünmek için çok zaman harcamış olsa da, o geceden beri onu görmeye zorlamamıştı. Yakalar ve yüzükler muhtemelen bunun başlangıcıydı.

Whitethorn ve kaltak-kraliçenin ilken hakkında -belki de Elide'in onunla paylaştığı dehşetlerin çoğu hakkında- hiçbir fikirleri yoktu. Bir orman yangını duvarının yaratıklara ne yapacağını merak etti - ilkenlerin bir şekilde Aelin Galathynius'un cephaneliğine karşı antrenman yapıp yapmadığını merak etti. Erawan akıllı olsaydı, aklında bir şey olurdu.

Diğerleri yiyecek ve dinlenmek için yıkık dökük hana girerken, Elide Molly'ye nehir boyunca yürüyüşe çıkacağını söyledi ve arnavut kaldırımlı sokaklara yöneldi. Midesi guruldasa da, Lorcan, on yıllardır daha iyi günler görmüş bir kasabada güzel karısını korumak isteyen koca, onu takip etti. Adarlan'ın kıta boyunca amansız yol yapımı ve bu kasabanın karadaki herhangi bir arterden uzak kalmasından kaynaklandığına şüphe yok.

Ufukta binanın kokusunu aldığı fırtına taştan yontulmuş kasabaya doğru ilerliyordu, ışık altından gümüşe kayıyordu. Dakikalar içinde, yoğun nem hoş bir serinlik dalgasıyla silinip gitti. Lorcan, Elide'nin yanına adım atmadan önce üç bloğu da verdi ve "Yağmur yağacak," dedi.

Ona düz bir bakış attı. "Gök gürültüsünün ne anlama geldiğini biliyorum."

Surlarla çevrili kasaba, yarı unutulmuş küçük bir nehrin iki yanına inşa edilmişti - iki büyük su kapısı, şehre girmek için geçiş ücreti talep eden ve geçen malları takip eden iki büyük su kapısıydı. Eski su, balık veÇamurlu, sakin suları görmeden çürüyen odun ona ulaştı ve Elide tam da nehir rıhtımının kenarında durdu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu sonunda, kararan gökyüzüne bir göz atarak. Liman işçileri, denizciler ve tüccarlar da, onlar etrafta koşuştururken bulutları izlediler. Bazıları uzun, düz karınlı mavnaları bağlamak ve nehirde gezinmek için kullandıkları düz direkleri kilitlemek için oyalandı. Belki de üç yüz yıl önce, mallarını bir uçtan diğerine taşımak için mavnalara dayanan bir krallık görmüştü. Adı ondan sıyrıldı, hafızasının yeraltı mezarlığına kayboldu. Lorcan, dünyanın diğer ucundaki iki sıradağ arasında sıkışmış olarak hâlâ var olup olmadığını merak etti.

Elide'in parlak gözleri, meyhaneye benzeyen bir yere doğru giden bir grup iyi giyimli adamı izledi. "Fırtınalar barınak aramak demektir," diye mırıldandı. “Sığınak, dedikodudan başka yapacak bir şey olmadan içeride sıkışıp kalmaktır. Dedikodu, tüccarlardan ve denizcilerden ülkenin geri kalanı hakkında haberler anlamına gelir.” Onu kesen o gözler, orada dans eden kuru mizah. "Gök gürültüsünün anlamı budur."

Lorcan, rıhtım kenarındaki meyhaneye giren adamların peşinden giderken gözlerini kırpıştırdı. Fırtınanın ilk yağ damlaları rıhtımın yosunlu parke taşlarına düştü.

Lorcan, Elide'i meyhanenin içinde izledi, bir yanı, beş yüz yıllık hayatta kalması, öldürmesi ve hizmet etmesi boyunca, ondan hiç bu kadar…

etkilenmemiş biriyle karşılaşmadığını itiraf etti. Allah'ın belası Aelin bile onun oluşturduğu tehdidi sezmişti. Belki de canavarlarla yaşamak onlara karşı sağlıklı bir korkuyu ortadan kaldırmıştı. Elide'in bu süreçte nasıl biri olmadığını merak etti.

Lorcan, tuvaletin ayrıntılarını içgüdüsü ve eğitimiyle kavradı ve ikinci kez düşünmeye değer hiçbir şey bulamadı. Yerin kokusu -yıkanmamış bedenler, çiş, küf, ıslak yün- onu boğmakla tehdit ediyordu. Ama birkaç dakika içinde Elide, rıhtımdan gelen bu insanların oluşturduğu bir grubun yanında kendine bir masa kaptı ve iki maşrapa bira ve öğle yemeği ne kadar özelse ısmarladı.

Lorcan onunkinin yanındaki eski ahşap sandalyeye kaydı ve inlerken lanet şeyin onun altına düşüp düşmeyeceğini merak etti. Yukarıda gök gürültüsü çatırdadı ve tüm gözler rıhtıma bakan pencerelere çevrildi. Şiddetli bir şekilde yağan yağmur, mavnaları sallayıp sallamaya başladı.

Öğle yemeği önlerine bırakılmıştı, kaseler takırdıyor ve ufalanmış kenarlara goopy kahverengi yahni sıçratıyordu. Elide odayı tararken ona bakmadı ya da bir bahşiş için eşit ilgisizlikle yere düşen biralara dokunmadı.

"İç," diye emretti Elide.

Lorcan ona emir vermemesini söylemeyi tartıştı ama... bu küçük, ince kemikli yaratığı hareket halinde görmek hoşuna gitti. Bir odayı yabancılarla büyütmeyi ve avını seçmeyi sevdim. Çünkü bu, en iyi ve en güvenli bilgi kaynağı için bir avdı. Adarlan'ın kontrolünde olan bir kasaba garnizonuna kara saçlı genç bir kadının düşman kuvvetleri hakkında sorular sorduğunu bildirmeyen kişi.

Böylece Lorcan içti ve diğerlerini izlerken onu izledi. O solgun yüzün altında o kadar çok hesapçı düşünce, o gül goncası dudaklardan dökülmeye hazır onca yalan. Bir yanı, kendi kraliçesinin onu yararlı bulup bulamayacağını merak etti - acaba Maeve, kıza bakmayı, dinlemeyi ve yalan söylemeyi öğretenin belki de Anneith'in kendisi olduğu gerçeğini anlar mıydı?

Bir yanı Elide'in Maeve'in ellerinde olduğunu düşünmekten korkuyordu. O ne olacaktı. Bir casus ya da saray mensubu olarak Maeve'in ondan yapmasını isteyeceği şey. Belki de Elide'in ölümlü olması iyi bir şeydi, Maeve'nin onu muhtemelen en gaddar nöbetçisi yapma zahmetine katlanamayacak kadar kısa olması.

Bunu düşünmekle o kadar meşguldü ki, Elide kayıtsızca koltuğuna yaslanıp arkalarındaki tüccar ve kaptanların masasını böldüğünde neredeyse fark etmedi. "Ne demek Rifthold gitti?"

Lorcan aniden dikkatini çekti. Ama haberleri haftalar önce duymuşlardı.

Onlara en yakın olan kaptan -otuzlarının başındaki bir kadın- Elide'yi, sonra Lorcan'ı tartıp, "Eh, gitmedi ama... cadılar" dedi. şimdi onu Duke Perrington adına kontrol et. Dorian Havilliard devrildi."

Kurnaz küçük yalancı Elide açıkça şok olmuş görünüyordu. "Haftalardır vahşi doğadayız. Dorian Havilliard öldü mü?" Dehşete kapılmış gibi... ve sanki duyulmaktan kaçınıyormuş gibi, kelimeleri fısıldadı.

Masadaki başka bir kişi - daha yaşlı, sakallı bir adam - "Cesetini asla bulamadılar, ama dük onun artık kral olmadığını ilan ederse, onun hayatta olduğunu varsayardım. Ölü bir adama karşı açıklama yapmanın faydası yok."

Gök gürültüsü çınladı, neredeyse fısıltısını bastırarak, "O - Kuzey'e gider mi? Ona?"

Elide'in kim olduğunu tam olarak biliyorlardı. Ve Lorcan buraya neden geldiğini tam olarak biliyordu.

Gidecekti. Yarın, ne zaman karnaval başlasa. Onu kuzeye götürmek için muhtemelen bu teknelerden birini kiralardı ve o... o güneye gidecekti. Morath'a.

Yol arkadaşları, genç kadının ve ardından Lorcan'ın görünüşünü tartarak birbirlerine baktılar. Gülümsemeye, yumuşak ve tehditkar görünmeye çalıştı. Doğru bir şey yapmış olsa da hiçbiri bakışa karşılık vermedi, çünkü sakallı adam, "O kuzeyde değil," dedi.

Hareketsiz kalma sırası Elide'deydi.

Sakallı adam devam etti, "Dedikoduya göre, Ilium'da askerleri alt ediyormuş. Sonra geçen hafta Skull's Bay'de cehennemi büyüttüğünü söylediler. Şimdi başka bir yere yelken açıyor - bazıları Wendlyn'e, bazıları Eyllwe'ye, bazıları dünyanın diğer tarafına kaçtığını söylüyor. Ama o kuzeyde değil. Bir süre olmayacak, öyle görünüyor. Bana sorarsan evini savunmasız bırakmak akıllıca değil. Ama o zar zor bir kadın; savaş hakkında pek bir şey bilemez."

Lorcan bundan ve kaltağın Whitethorn ya da Gavriel'in oğlu tartılmadan bir hamle yapmadığından da şüpheliydi. Ama Elide titreyerek bir nefes verdi. "Neden Terrasen'den ayrılalım ki?"

"Kim bilir?" Kadın yemeğine ve arkadaşlığına döndü. "Kraliçenin en az beklendiği yerde ortaya çıkma, kaosu serbest bırakma ve tekrar ortadan kaybolma alışkanlığı varmış gibi görünüyor. Bahis havuzundan bir dahaki sefere nerede görüneceği konusunda iyi para var. Ben Eyllwe'de Banjali diyorum - Vross burada Wendlyn'de Varese diyor."

"Neden Eyllwe?" Elide itti.

"Kim bilir? Planlarını duyurmak gerçekten aptallık olur." Kadın, Elide'e bu konuda susmasını söyler gibi sert bir bakış attı.

Elide yemeğine ve birasına döndü, yağmur ve gök gürültüsü odadaki gevezeliği boğdu.

Lorcan onun bütün maşrapayı sessizce içmesini izledi. Ve en az şüpheli göründüğünde, ayağa kalktı ve gitti.

Elide kasabadaki diğer iki tavernaya gitti - aynı yolu izledi. Haberler her anlatımla biraz değişti, ancak genel fikir birliği, Aelin'in hareket halinde olduğu, belki güney ya da doğu olduğu ve kimsenin ne bekleyeceğini bilmediğiydi.

Elide üçüncü tavernadan çıktı, Lorcan topuklarının üzerinde. O ilk hana girdiğinden beri bir kez bile konuşmamışlardı. Birdenbire tekrar kendi başına seyahat etmenin nasıl bir şey olacağını düşünmekten kendini kaybetmişti. Onu terk etmek… ve onu bir daha asla görmemek.

Ve şimdi, yağmura ve gök gürültüsüne bakan Elide, "Kuzeye gitmem gerekiyordu," dedi.

Lorcan, onaylamak veya itiraz etmek istemediğini fark etti. İşe yaramaz bir aptal gibi, kendisini... onu orijinal yola doğru itmekte tereddüt ederken buldu.

Yüzünü indirdi, suyu ve çıkık elmacık kemiklerini hafif yaldızla aydınlattı. "Şimdi nereye gideceğim? Onu nasıl bulurum?"

"Söylentilerden ne anladın?" demeye cüret etti. Her bir bilgi kırıntısını analiz ediyordu ama o zeki zihnin iş başında olduğunu görmek istiyordu.

Ve küçük bir kısmı da, ayrılma yolları hakkında ne karar vereceğini görmek istedi.

Elide yumuşak bir sesle, "Banjali - Eyllwe'de. Sanırım Banjali'ye gidiyor."

Fazla rahatlamış görünmemeye çalıştı. Whitethorn'un yapacağı şey bu olduğu için de olsa aynı sonuca varmıştı ve prensi birkaç on yıl boyunca kendisi eğitmişti.

Yüzünü ovuşturdu. “Nasıl… ne kadar uzakta?”

"Uzak."

Ellerini indirdi, yüz hatları keskin ve kemik beyazıydı. "Oraya nasıl giderim? Nasıl..." Göğsünü ovuşturdu.

"Sana bir harita getirebilirim," derken buldu kendini. Sadece kalmasını isteyip istemediğini görmek için.

Boğazı sallandı ve başını salladı, siyah saçları dalgalandı. "Hiçbir faydası olmaz."

"Haritalar her zaman yararlıdır."

"Okumuyorsan hayır."

Lorcan, onu doğru duyup duymadığını merak ederek gözlerini kırpıştırdı. Ama solgun yanaklarına renk bulaşmıştı ve bu gerçekten de utanç ve umutsuzluktu, kara gözlerini bulandırıyordu. "Ama sen..." Bu haftalarda bunun için hiçbir fırsatının olmadığını fark etti - kadının bunu ifşa edebileceği bir yer yoktu.

"Mektuplarımı öğrendim, ama her şey olduğunda," dedi, "ve o kuleye konduğumda... Dadım okuma yazma bilmiyordu. Bu yüzden daha fazlasını öğrenemedim. Bu yüzden bildiklerimi unuttum.”

Eğer ona söylemeseydi, hiç fark edip etmeyeceğini merak etti. "Onsuz oldukça etkileyici bir şekilde hayatta kalmış gibisin."

Düşünmeden konuştu, ama söylemesi doğru olan buydu. Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım buldum," diye düşündü.

Lorcan'ın sihri, garnizonda onları duymadan veya kokularını almadan yakaladı.

Kılıçları -ilkel, yarı paslanmış silahlar- arasında kayıyordu ve sonra artan korkuları, heyecanları, hatta belki de biraz kana susamışlıkları ile yıkanıyordu.

İyi değil. Onlara doğru gittiklerinde değil.

Lorcan, Elide ile olan mesafeyi kapattı. "Görünüşe göre karnavaldaki arkadaşlarımız kolay bir gümüş para yapmak istemişler."

Yüzündeki çaresiz çaresizlik, geniş gözlü uyanıklığa dönüştü. "Korumalar mı geliyor?"

Lorcan başını salladı, ayak sesleri artık kasabanın göbeğindeki garnizondan kaç kişinin yaklaştığını sayabileceği kadar yakındı, kuşkusuz onları kılıçları ile nehir arasına sıkıştırmak niyetindeydi. Bahis türünden biri olsaydı, nehri kapsayan iki köprünün - her iki tarafında on blok ötede - zaten muhafızlarla dolu olduğu konusunda kumar oynardı.

"Seçim hakkınız var" dedi. "Ya bu konuyu burada bitirebilirim ve Nik ve Ombriel'in bizden kurtulmak isteyip istemediklerini öğrenmek için hana geri dönebiliriz..." Ağzı sıkılaştı ve o teklif etmeden önce onun seçimini biliyordu, "Ya da devam edebiliriz. şu mavnalardan birini alıp hemen defolup gidin."

"İkinci," diye nefes aldı.

Elini tutup öne doğru çekerken tek cevabı "İyi" oldu. Bacağını destekleyen gücüyle bile, çok yavaştı—

"Sadece yap," diye çıkıştı.

Böylece Lorcan onu omzunun üzerinden çekti, diğer eliyle baltasını kurtardı ve suya doğru koştu.

Kitap başlığı

Elide sıçradı ve Lorcan'ın geniş omzuna çarptı, başını arkalarındaki sokağı izleyebilecek kadar eğdi. Muhafızlardan eser yok ama… kulağına sık sık fısıldayan o küçük ses şimdi onu çekiştiriyor ve gitmesi için yalvarıyordu. Çıkmak.

"Şehir girişindeki kapılar," diye soludu, kaslar ve kemikler midesine vurdu. "Onlar da orada olacaklar."

"Onları bana bırak."

Elide bunun ne anlama geldiğini hayal etmemeye çalıştı, ama sonra rıhtımdaydılar, Lorcan bir mavnaya koşuyor, rıhtım ve uzun ahşap iskeleye. Mavna diğerlerinden daha küçüktü, merkezdeki tek odalı odası parlak yeşile boyanmıştı. Pruvasındaki birkaç kutu kargo dışında boş.

Lorcan başparmağıyla serbest bıraktığı baltayı cebine koydu ve Elide onu mavnanın yüksek dudağına ve tahta kalaslara koyarken parmakları kaslara batarak omzunu kavradı. Bacakları nehrin dalgalanmasına alışırken bir adım tökezledi, ama...

Lorcan, bıçakla onlara doğru fırlayan saz gibi ince adama doğru dönmeye başlamıştı bile. "Bu benim teknem," diye meledi. Kısa tahta merdiveni rıhtıma çıkarırken ve Lorcan'ın boyunu, baltayı ve kılıcı şimdi savaşçının geniş ellerinde ve yüzünde kesinlikle ölümün ifadesini alırken tam olarak kiminle savaşacağını anladı.

Lorcan basitçe, "Artık bizim teknemiz," dedi.

Adam aralarına baktı. "Sen -köprüleri ya da şehir duvarlarını temizlemeyeceksin-"

anlar. Muhafızlar gelmeden önce sadece birkaç dakikaları vardı...

Lorcan adama, "İçeri gir. Şimdi" dedi.

Adam geri çekilmeye başladı.

Elide elini teknenin geniş, yükseltilmiş tarafına dayadı ve sakince, "Merdivenden çıkmadan önce seni öldürecek. Bizi şehirden çıkar, yemin ederim kurtulduğumuzda serbest kalırsın."

Adam havayı yutarak, "O zaman boğazımı keseceksin, şimdi olduğu gibi," dedi.

Gerçekten de, Lorcan'ın baltası o şekilde sallandı, onun fırlatmak üzere olduğu anlamına geldiğini öğrenmişti.

Elide, "Senden yeniden düşünmeni isteyeceğim," dedi.

Lorcan'ın bileği hafifçe seğirdi. Yapardı—sadece onları kurtarmak için bu masum adamı öldürürdü—

Adamın bıçağı yere düştü, sonra yanındaki kın içinde gözden kayboldu. “Kasabayı geçen nehirde bir viraj var. Beni oraya bırak."

Adam onlara doğru koşarken Elide'in duyması gereken tek şey buydu. ipleri çözüp, bin kere yapmış birinin rahatlığıyla tekneye atlamak. O ve Lorcan, direkleri nehre doğru itmek için tuttular ve onlar gevşer gevşemez Lorcan tısladı, "Bize ihanet ederseniz, muhafızlar gemiye bile varamadan ölürsünüz." Adam başını salladı ve Lorcan onu tek odalı kulübeye sürüklerken onları şehrin doğu çıkışına doğru yönlendirdi.

Kabinin içi pencerelerle kaplıydı, hepsi de adamın teknesiyle gurur duyduğunu gösterecek kadar temizdi. Lorcan onu ortasındaki bir masanın altına itti, üzerini örten işlemeli kumaş onu seslerden başka her şeyden koruyordu: Lorcan'ın ayak sesleri sessizleşiyor, ama Lorcan'ın kabinin içinden olayları izlemek için saklandığını hissedebiliyordu; düz çatıda yağmur pıtırtısı; zaman zaman mavnanın kenarına çarptığı için direğin gümbürtüsü.

Kısa süre sonra vücudu kendini hareketsiz ve sessiz tutmaktan ağrıyordu.

Öngörülebilir gelecek için hayatı bu muydu? Tüm dünyada avlanıp avlanmak mı?

Ve Aelin'i bulmak... Bunu nasıl yapacaktı? Terrasen'e geri dönebilirdi ama Orynth'ten kimin yönettiğini bilmiyordu. Aelin tahtını geri almamış olsaydı... Belki de orada tehlikenin yattığı söylenmemiş bir mesajdı. Terrasen'de her şey yolunda değildi.

Ama Eyllwe'ye biraz spekülasyon yapmak için... Elide'in son iki saat içinde dinlediği tüm söylentiler arasında, kaptanın gerekçeleri en akıllıca olanıydı.

Dünya hâlâ dile getirilmeyen bir gerilim, bir korku dalgasıyla hareket ediyor gibiydi.

Ama sonra adamın sesi tekrar seslendi ve metal inledi - bir kapı. Şehir kapıları.

Masanın altında kaldı, nefeslerini saydı, duyduğu her şeyi düşündü. Karnavalın onları özleyeceğinden şüpheliydi.

Ve botunun içindeki tüm parayla, üzerlerine korumaları kuranların Nik ve Ombriel olduğuna, kendisinin ve Lorcan'ın karar vereceğine bahse girerdi. çok büyük bir tehditti - özellikle ilkenler onu avlarken. Molly'nin daha ilk görüşmeden beri onların yalancı olduklarını bilip bilmediğini ve ödül kaçırılmayacak kadar iyi, sadakatin bedeli çok yüksekken Nik ve Ombriel'in onları satmasına izin verip vermediğini merak etti.

Elide burnundan soludu. Bir sıçrama sesi duyuldu, ancak tekne ilerlemeye devam etti.

Eski püskü kıyafetlerini özlese de, en azından yanında biraz taş götürmüştü. Bu deriler boğucu sıcakta havasızlaşıyordu ve eğer Eyllwe'ye gidecek olsaydı, bunaltıcı olurdu...

Lorcan'ın ayak sesleri duyuldu. "Çıkmak."

Bileği acıyla havlarken irkilerek masanın altından sürünerek etrafına bakındı. "Sorunsuz?"

Kafasını salladı. Üzerine yağmur veya nehir suyu sıçradı. Adamın tekneyi yönettiği yere baktı. Orada ya da teknenin arkasında kimse yok.

Lorcan, "Dönüşte kıyıya yüzerek döndü," diye açıkladı.

Elide bir nefes verdi. "Kasabaya koşup onlara anlatabilir. Alışmaları uzun sürmeyecek."

Biz hallederiz, dedi Lorcan arkasını dönerek. Çok hızlı. Gözlerinden çok hızlı kaçtı—

Suyu aldı, şimdi gömleğinin kollarındaki lekeler. Sanki… ellerini çabucak, özensizce yıkamış gibi.

Kabinden çıkarken yanındaki baltaya baktı. "Onu öldürdün, değil mi?" Sıçrayış bundan ibaretti. Bir ceset yan tarafa atılıyor.

Lorcan durdu. Geniş bir omzunun üzerinden baktı. Kara gözlerinde insani hiçbir şey yoktu. "Hayatta kalmak istiyorsan, gerekli olanı yapmaya istekli olmalısın."

"Ona bağlı olarak bir ailesi olabilirdi." Alyans görmemişti ama bunun bir anlamı yoktu.

"Nik ve Ombriel rapor verirken bize bu düşünceyi vermediler. bizi garnizona." Güverteye çıktı ve kadın onun peşinden koştu. Nehri çevreleyen yemyeşil ağaçlar, etraflarında canlı bir kalkan oluşturuyordu.

Ve orada - kalaslarda parlak ve karanlık bir leke vardı. Midesi yükseldi.

"Bana bu konuda yalan söylemeyi planladın," diye köpürdü. "Ama bunu nasıl açıklayacaksın?"

Omuz silkmek. Lorcan direği aldı ve akıcı bir zarafetle mavnanın yanına ilerledi ve onları yaklaşan bir kumsaldan uzaklaştırdı.

O adamı öldürmüştü - "Ona serbest bırakılacağına yemin ettim."

"Sen yemin ettin, ben değil."

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Ve ceketinin içindeki o kumaş parçasına sarılı olan o şey -o taş- kıpırdamaya başladı.

Lorcan sustu, direği elleriyle sıkıca kavradı. "Bu ne?" dedi çok yumuşak bir sesle.

Yerini tuttu. Cehennem gibi ondan vazgeçecekti, cehennem gibi onun gözünü korkutmasına, ona hükmetmesine, kaçabilmeleri için insanları öldürmesine izin verecekti...

"Ne. NS. O."

Konuşmayı, cebindeki yumruya dokunmayı bile reddetti. Bir canavar gümbürdeyip homurdandı, bir canavar gözünü açtı ama o tuhaf, uhrevi varlığı kabul etmeye, uzanmaya cesaret edemedi.

Lorcan'ın gözleri hafifçe büyüdü, sonra direği indiriyor ve güverteden kamaraya doğru ilerliyordu. Kıyıda oyalandı, takip edip etmeyeceğinden ya da belki suya atlayıp kıyıya yüzeceğinden emin değildi, ama—

Sanki bir şey çatlayarak açılıyormuş gibi metalin üzerinde bir metal gümbürtüsü vardı ve sonra...

Lorcan'ın kükremesi tekneyi, nehri, ağaçları salladı. Uzun bacaklı nehir kuşları kendilerini uçuşa sürüklediler.

Sonra Lorcan kapıyı öyle bir şiddetle açtı ki, neredeyse menteşelerini koparacaktı ve kırık bir tılsımın parçaları gibi görünen şeyi kapıya fırlattı. nehir. Ya da yapmaya çalıştı. Lorcan onu yeterince sert fırlattı ve nehri tamamen temizledi ve bir ağaca çarparak bir odun parçası çıkardı.

Döndü ve Elide'in öfkesi, yüzünü buruşturan öfkeli gazaba bir adım tökezledi. Onu boğmamak istercesine direği kavrayarak onun için sinsice dolaştı ve "Taşıdığınız şey nedir?" dedi.

Ve talep, şiddet, hak ve kibir, onun da kırmızı görmesine neden oldu. Elide sessiz bir kinle, "Neden boğazımı kesip kendin öğrenmiyorsun?" dedi.

Lorcan'ın burun delikleri genişledi. "Fırsatı bulduğu anda bize ihanet etmek için kaşınan birini öldürmemle ilgili bir sorunun varsa, o zaman kraliçeni seveceksin."

Bir süredir onu tanıdığını, ona korkunç şeyler diyebilecek kadar iyi tanıdığını ima etmişti ama... "Ne demek istiyorsun?"

Yukarıda tanrılar olan Lorcan, "Celaena Sardothien on dokuz yaşında bir suikastçı - kendini dünyanın en iyisi olarak adlandıran" derken, öfkesi sonunda tasmasını kaybetmiş gibi görünüyordu. Bir burun. "Öldürdü, eğlendi ve hayatı boyunca alışveriş yaptı ve bunun için bir kez bile özür dilemedi. Onunla övünüyordu. Ve sonra bu bahar, nöbetçilerimden biri olan Prens Rowan Whitethorn, Wendlyn'in kıyılarına vurduğunda onunla ilgilenmekle görevlendirildi. Anlaşılan, onun yerine ona aşık oldu ve o da onunla. Anlaşılan, Kambriyen Dağları'nda her ne yapıyorlarsa ona Celaena demeyi bırakıp tekrar gerçek adıyla gitmeye başlamışlar." Acımasız bir gülümseme. "Aelin Galathynius."

Elide vücudunu zar zor hissedebiliyordu. "Ne?" becerebildiği tek kelime hakkındaydı.

"Ateş soluyan kraliçen mi? O lanet olası bir suikastçı. Annen onu savunurken öldüğü andan itibaren bir katil olmak için eğitildi. Anneni ve asil aileni katleden adamdan daha iyi olmayacak şekilde eğitildi."

Elide ellerini gevşeterek başını salladı. "Ne?" dedi tekrar.

Lorcan neşeyle güldü. "Sen on yıl boyunca o kulede kilitliyken, soğukta öldürdüğü efendisi - Assassinlerin Kralı - tarafından şımartılıp şımartılarak Rifthold'un zenginliklerine düşkündü.bu bahar kan Böylece uzun zamandır kayıp olan kurtarıcınızın benden biraz daha iyi olduğunu göreceksiniz. O adamı benim öldürdüğüm gibi öldüreceğini ve senin sızlanmana benim kadar az tolerans göstereceğini göreceksin."

Aelin… bir suikastçı. Aelin - taşı vermekle görevlendirildiği kişi...

"Biliyordun," dedi. "Bunca zamandır beraberiz - aynı kişiyi aradığımı biliyordun."

"Sana birini bulmanın diğerini bulmak olacağını söylemiştim."

"Biliyordun ve bana söylemedin. Neden?"

"Bana hala sırlarını söylemedin. Ben de neden her şeyi anlatmam gerektiğini anlamıyorum."

Tahtadaki koyu lekeyi görmezden gelmeye çalışarak gözlerini sımsıkı yumdu - sözlerinin acısını yatıştırmaya ve ayaklarının altında açılan deliği kapatmaya çalıştı. O muskada ne vardı? Neden kükredi ve...

"Küçük kraliçeniz," diye alay etti Lorcan, "katil, hırsız ve yalancı. Bu yüzden bana böyle şeyler diyeceksen, onları ona da fırlatmaya hazır ol."

Cildi çok sıkıydı, kemikleri kontrolü ele geçiren öfkeyi taşıyamayacak kadar kırılgandı. Lorcan'ın kafasına fırlatabileceği bir avuç taşmış gibi onu incitecek, yaralayacak doğru sözcükleri aradı.

Elide tısladı, "Yanılmışım. Seninle benim aynı olduğumuzu söyledim - ailemiz, arkadaşımız yok. Ama bende yok çünkü toprak ve şartlar beni onlardan ayırıyor. Sende yok çünkü kimse senin yanında olmaya tahammül edemez." Gözlerinde dalgalanan öfke herhangi bir belirtiyse, burnundan aşağı ona bakmayı denedi ve başardı, hatta o onun üzerinde yükselirken bile. "Herkese söylediğin en büyük yalan nedir biliyor musun Lorcan? Sen öyle tercih ediyorsun. Ama sen benim orospu-kraliçem hakkında atıp tutarken duyduklarım? Tüm duyduğum derinden, derinden kıskanç, yalnız ve acınası birinin sözleri. Tek duyduğum, Aelin ve Prens Rowan'ın aşık olduğunu gören ve onlara kızan birinin sözleri.mutluluk - çünkü sen çok mutsuzsun." Sözleri ağzından çıkmaya başlayınca durduramadı. "Öyleyse Aelin'e katil, hırsız ve yalancı deyin. Ona orospu kraliçesi ve ateş püskürtücü deyin. Ama onunla tanıştığımda bu şeylerin yargıcı olmayı kendime görev edindiysem beni bağışlayın. Hangisini yapacağım." Etraflarında akan çamurlu gri nehri işaret etti. "Eylwe'ye gidiyorum. Beni karaya çıkar, o adamın kanını seninkinden kolayca yıkadığın gibi ellerimi de senden yıkayayım."

Lorcan ona baktı, dişleri hafifçe uzun köpek dişlerini gösterecek kadar açıktı. Ama onun Fae mirası, yaşı ya da öldürme yeteneği umurunda değildi.

Bir an sonra, direği kıyıya çıkarmak için değil, onlara rehberlik etmek için direği nehrin dibine itmeye geri döndü.

"Dediklerimi duymadın mı? Beni kıyıya götür."

"Numara."

Öfkesi her türlü sağduyuyu, Anneith'in ona doğru koşarken verdiği her uyarıyı alt etti. "Numara?"

Direğin suda sürüklenmesine izin verdi ve yüzünü ona çevirdi. Duygu yok - öfke bile orada oyalanmadı. "Nehir iki mil önce güneye saptı. Kabindeki haritadan dümdüz güneye gidebilir, ardından Banjali'ye giden en hızlı rotayı bulabiliriz." Lorcan yüzünü onların nefesini paylaşabilecekleri kadar yaklaştırırken, damlayan alnındaki yağmuru sildi. “Görünüşe göre artık benim de Aelin Galathynius ile işim var. Tebrikler, Bayan. Az önce kendine Eyllwe için bir rehber buldun."

Gözlerinde soğuk, öldürücü bir ışık vardı ve onun ne hakkında kükrediğini merak etti.

Ama o gözler ağzına kaydı, öfkesiyle sımsıkı kenetlendi. Ve korkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir kısmı, diğer kısımları biraz erimiş olsa bile, hala dikkat çekiyordu.

Lorcan'ın gözleri sonunda kendi gözlerini buldu ve sesi bir gece yarısı hırıltısıydı, "Kimseyi ilgilendirdiği kadarıyla, sen hala benim karımsın."

Elide itiraz etmedi - kabine geri dönerken bile, dayanılmaz sihir topallamasına yardımcı oldu ve kapıyı öyle sert kapattı ki cam şıngırdadı.

Kitap başlığı

Fırtına bulutları uzaklaşarak yıldızlarla dolu bir geceyi ve Lorcan'ın dar, uykulu nehirde gezinmesine yetecek kadar parlak bir ayı ortaya çıkardı.

Elide ya da Whitethorn araya girmeden Aelin Galathynius'u nasıl öldüreceğini ve sonra onun cesedini nasıl dilimleyip kargalara yedireceğini düşünerek saatlerce onları yönlendirdi.

Ona yalan söylemişti. Prensin Wyrdkey'i verdiği gün o ve Whitethorn onu kandırmışlardı.

Muskanın içinde o yüzüklerden biri dışında hiçbir şey yoktu - biraz parşömene sarılmış tamamen işe yaramaz bir Wyrdstone yüzük. Ve üzerinde kadınsı bir karalama yazıyordu:

Bunu bulduğunda bana "kaltak" demekten daha yaratıcı terimler keşfetmeni umarız.

Tüm aşkımla,

AAG

Onu öldürecekti. Yavaşça. Yaratıcı bir şekilde. Mala'nın yüzüğünün, takıldığında Valg'a karşı gerçekten dokunulmazlık sağladığına dair kanlı bir yemin etmek zorunda kalmıştı - onların Wyrdkey'lerinin de gerçek olmasını talep etmeyi düşünmemişti.

Ve Elide—Elide'in taşıdığı şey, onu fark ettiren şey... Bunu daha sonra düşünecekti. Daha sonra Perranth'ın Leydisi ile ne yapacağınızı düşünün.

Tek tesellisi, Mala'nın yüzüğünü geri çalmış olmasıydı, ama küçük kaltağın anahtarı hâlâ ondaydı. Ve Elide'in yine de Aelin'e gitmesi gerekiyorsa… Ah, Elide için Aelin'i bulurdu.

Ve bitmeden önce Terrasen Kraliçesi'ni süründürürdü.

Görüntüler44Görüntüler

Dünya ateşle başladı ve bitti.

Çağlayan erimiş toprağın ötesinde ses için havaya yer olmayan bir ateş denizi. Ateşin gerçek kalbi - yaratma ve yok etme aracı. Ve onun içinde boğuluyordu.

O çırpınırken ağırlığı onu boğdu, kendini itecek bir yüzey ya da taban arıyordu. İkisi de yoktu.

Boğazını doldurup vücuduna girip onu parçalara ayırırken, sessizce çığlık atmaya, durması için yalvarmaya başladı...

Aylin.

Dünyanın kalbindeki alevin çekirdeğinde kükreyen isim bir işaret, bir çağrıydı. Bu sesi duymayı bekleyerek doğmuştu, hayatı boyunca körü körüne aramıştı, her şeyin sonuna kadar peşinden gidecekti...

"AELIN."

Aelin ağzında, boğazında, gözlerinde alevle yataktan eğildi. Gerçek alev.

Altınlar ve maviler, kaynayan kırmızılar arasında dalgalanıyor. Gerçek alev, ondan fışkırdı, çarşaflar kavruldu, oda ve yatağın geri kalanı yakılmaktan kurtuldu, denizin ortasındaki gemi, uzlaşmaz, kırılmaz bir hava duvarı tarafından yakılmaktan kurtuldu.

Buza sarılı eller omuzlarını sıktı ve alevin arasından Rowan'ın hırlayan yüzü ortaya çıktı ve ona nefes almasını emretti...

Bir nefes aldı. Boğazından aşağı daha fazla alev hücum etti.

Onun büyüsünü dizginleyecek ne bir ip, ne de bir tasma vardı. Oh, tanrılar - oh, tanrılar, yakınlarda tehdit eden bir tükenmişlik bile hissedemiyordu. Bu alevden başka bir şey yoktu...

Rowan yüzünü ellerinin arasına aldı, buzunun ve rüzgarın ateşiyle buluştuğu yerde dalgalanan buhar. “Sen onun efendisisin; sen kontrol et. Senin korkun ona kontrolü ele geçirme hakkı veriyor."

Vücudu tamamen çıplak bir şekilde yataktan tekrar fırladı. Rowan'ın en sevdiği gömleği olan kıyafetlerini yakmış olmalı. Alevleri daha vahşi yandı.

Onu sıkıca kavradı ve hırlarken onu gözleriyle buluşmaya zorladı, "Seni görüyorum. Her bir parçanızı görüyorum. Ve korkmuyorum."

Korkmayacağım.

Yanan parlaklıkta bir çizgi.

Benim adım Aelin Ashryver Galathynius…

Ve korkmayacağım.

Sanki elinde tutuyormuş gibi, tasma ortaya çıktı.

Karanlık, yanan alev çukurunun öfkelendiği yerde kutsanmış ve sakin bir şekilde içeri aktı.

Bir, iki kez yutkundu. "Rowan."

Gözleri neredeyse hayvani bir parlaklıkla parladı, kadının her santimini tarıyordu.

Kalp atışları çok hızlıydı, gümbürdüyordu - paniklemişti. "Rowan," diye tekrarladı.

Yine de kıpırdamadı, ona bakmayı bırakmadı, zarar belirtisi aradı. Onun paniğiyle göğsünde bir şeyler kıpırdandı.

Aelin omzunu kavradı, vücudunun her çizgisinde kol gezen şiddete tırnaklarını gömdü, sanki onu bir tanrıça ya da daha kötüsü değil de bu vücutta tutmak için savaşacağı beklentisiyle üzerinde tuttuğu tasmaları gevşetmiş gibi. "Sakin ol. Şimdi."

Öyle bir şey yapmadı. Gözlerini devirerek, eğilip çarşafları üzerinden atmak için onun ellerini yüzünden çekti. "İyiyim," dedi her bir kelimeyi telaffuz ederek. "Bunu gördün. Şimdi, bana biraz su getir. Susadım."

Basit, kolay bir komut. Hizmet etmek, Fae erkeklerine ihtiyaç duyulmaktan hoşlandıklarını açıkladığı şekilde hizmet etmek, onların yaygara ve düşkünlük isteyen bir kısmını yerine getirmek. Onu uygarlığın ve aklın o düzeyine geri çekmek için.

Rowan'ın yüzü hâlâ vahşi bir gazaptan ve altında yatan sinsi korkudan dolayı sertti.

Bu yüzden Aelin eğildi, çenesini ısırdı, köpek dişlerinin çizildiğinden emin oldu ve derisine, “Bir prens gibi davranmaya başlamazsan yerde yatabilirsin” dedi.

Rowan geri çekildi, vahşi yüzü tamamen bu dünyaya ait değildi, ama yavaş yavaş, sanki kelimeler içine batmış gibi yüz hatları yumuşadı. Hâlâ sinirli görünüyordu ama ona karşı olan görünmez tehdidi öldürecek kadar yakın değildi, eğilip karşılığında çenesini ısırdı ve kulağına, "Bu tür tehditleri kullandığım için seni pişman edeceğim, Prenses," dedi.

Tanrılar. Ayak parmakları kıvrıldı, ama o ayağa kalkarken, çıplak vücudundaki her kas hareketle dalgalanırken ve kedi zarafetiyle lavaboya ve üstüne ibriğe basarken, o ona sıcacık bir gülümseme verdi.

Piç kurusu, sürahiyi kaldırırken ona bakma cesaretini gösterdi. Ardından, bir bardağı ağzına kadar doldururken, uzman bir hassasiyetle dururken, ona memnun, erkeksi bir gülümseme verin.

Sürahiyi vurgulanmış bir özenle ve sakinlikle yerine koyarken, çıplak kıçını yakmak için bir alev yalaması göndermeyi tartıştı. Sonra her adımda gözleri onun üzerinde olacak şekilde yatağa geri döndü ve suyu yanındaki küçük masanın üzerine koydu.

Aelin şaşırtıcı derecede sağlam dizleri üzerinde yükseldi ve ona baktı.

Sadece geminin gıcırtısı ve ona karşı dalgaların tıslaması odayı doldurdu.

"Neydi o?" diye sessizce sordu.

Gözleri kapandı. "O... kontrolümü kaybetmemdi."

"Neden?"

Lombara ve ötesindeki ayın öptüğü denize baktı. Onun bakışlarından kaçınması çok nadirdi.

"Neden?" itti.

Rowan sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. "Seni tekrar alıp almayacağını bilmiyordum." Wyrdkey'in artık boynunun etrafında değil, yatağın yanında yattığı önemli değil. “Sadece büyünün esaretinde olduğunu fark ettiğimde bile, ben hala… Büyü seni benden aldı. Emin olamayalı uzun zaman oldu… seni nasıl geri alacağımı bilmediğimden beri.” Titrek bir nefes vererek dişlerini gösterdi, gazabı şimdi içine yöneldi. "Bana bölgesel bir Fae piçi demeden önce, özür dilememe ve bunun çok zor olduğunu açıklamama izin ver..."

"Rowan." Sakinleşti. Aralarındaki küçük, kalıcı mesafeyi geçti, her adımda ruhu ortaya çıktığı andan itibaren sorduğu bir sorunun cevabı gibiydi. "Sen insan değilsin. olmanı beklemiyorum."

Neredeyse geri tepecek gibiydi. Ama elini onun çıplak göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Hala avucunun altında gümbürdüyordu.

O kalbi elinin altında hissederek usulca dedi, "Fae ya da insan olman, Valg ya da tanrıların kahretsin bir deri yürüyüşçüsü olman umurumda değil. Sen neysen osun. Ve istediğim... ihtiyacım olan şey Rowan, bunun için özür dilemeyen biri.

Kim oldukları için. Bir kere bile böyle yapmadın." Elinin olduğu yerde çıplak teni öpmek için öne eğildi. "Lütfen şimdi yapmaya başlama. Evet, bazen o Fae toprak saçmalığıyla beni çok kızdırıyorsun ama... Sesini duydum. Beni uyandırdı. Beni o… yerden çıkardı."

Alnı onun alnına değene kadar başını eğdi. "Keşke size sunacak daha çok şeyim olsaydı - bu savaş sırasında ve sonrasında."

Kollarını çıplak beline doladı. "Bana umduğumdan fazlasını sunuyorsun." İtiraz eder gibiydi, ama kadın, "Ve hem Darrow hem de Rolfe bana bu savaş uğruna evliliğimi satmam gerektiğini bildirdiğine göre, tam tersini yapmam gerektiğini düşündüm," dedi.

Bir burun. "Tipik. Ama eğer Terrasen'in ihtiyacı varsa..."

"İşte böyle görüyorum," dedi sert yüzünü incelemek için geri çekilirken. "Zaman lüksümüz yok. Ve sözleşmeleri ve mesafeleri ile yabancı bir krallıkla evlilik, artı bir ordu kurmak ve göndermek için geçen aylar… o zamanımız yok. Sadece şimdi var. Benimle sidik yarışına girecek ya da kendi güvenliği için bir yere sığınmak zorunda kalacağım ya da alevler içinde uyandığımda bir köşede saklanacak bir kocaya ihtiyacım yok. Etrafımda." Dövmeli göğsünü yine o güçlü, gürleyen kalbin üzerinde öptü. "Bu, Rowan - tek ihtiyacım olan bu. Sadece bu."

Derin, hırıltılı nefesinin yankıları yanağında yankılandı ve bir eliyle saçlarını okşadı, çıplak sırtı boyunca. Daha düşük. "Dünyayı değiştirebilecek bir mahkeme."

Dudağının kenarını öptü. "Bir yolunu bulacağız - birlikte." Ona bir kez verdiği sözler, paramparça kalbini iyileştirmeye başlayan sözler. Ve kendi. "Canımı yaktı mı..." Sözleri bir törpüydü.

"Numara." Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Hayır, beni incitmedin. Ya da başka bir şey."

Göğsünde bir şey çöktü ve Rowan yüzünü boynuna gömerken onu kollarına aldı. Nasırlı elleri onun sırtını okşuyordu, her yara izini ve ona yaptığı dövmeleri.

Bir süre sonra çıplak göğsüne, "Bu savaştan sağ çıkarsak," diye mırıldandı, "sen ve ben nasıl rahatlayacağımızı öğrenmek zorunda kalacağız. Gece boyunca uyumak için."

"Bu savaştan sağ çıkarsak prenses," dedi parmağını Omurgasının oluğu, “İstediğin her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım. Hatta nasıl rahatlayacağınızı öğrenin.”

"Ya Kilidi, anahtarları alıp Erawan'ı cehennem deliği diyarına geri gönderdikten sonra bile bir an olsun huzur bulamazsak?"

Parmakları kızın sırtında hareketsiz kaldığında eğlence azaldı, yerini daha kararlı bir şeye bıraktı. "İki günde bir savaş tehditleri alsak, telaşlı elçileri ağırlamamız gerekse bile, korkunç krallıkları ziyaret etmemiz ve iyi oynamamız gerekse bile, bunu yapmaktan mutluluk duyarım. yan."

Dudakları titredi. "Ah, sen. Ne zamandan beri böyle güzel konuşmalar yapmayı öğrendin?"

"Öğrenmek için doğru bahaneye ihtiyacım vardı," dedi yanağını öperek.

Ağzı aşağı inip çenesine, kulağına ve boynuna nazik, ısırıcı öpücükler kondururken, vücudu gerildi ve doğru yerlerde eridi. Parmaklarını sırtına gömdü, köpek dişleri hafifçe kaşınırken boğazını açtı.

"Seni seviyorum," Rowan onun tenine soludu ve dilini köpek dişlerinin çizdiği noktanın üzerinde gezdirdi. "Seni bulmak için cehennemin yanan kalbine girerdim."

Neredeyse birkaç dakika önce, demek istedi. Ama Aelin sadece sırtını biraz daha kamburlaştırdı, içinden küçük, muhtaç bir ses çıktı. Bu - o... Bu, arzulamayı hiç durdurabilir mi? Sadece onun yanında olma ihtiyacı değil, aynı zamanda onu o kadar derinde tutma ihtiyacı, ruhlarının birbirine dolandığını, sihirli danslarını hissetti... Onu o yanan delilik ve yıkım çekirdeğinden çıkaran ip.

"Lütfen," diye soludu, tırnaklarını vurgulayarak beline batırdı.

Rowan'ın alçak iniltisi, onu yukarı kaldırırken verdiği tek cevaptı. Bacaklarını beline doladı, onu yatağa değil, duvara taşımasına izin verdi ve soğuk ahşabın sırtındaki hissi, onu öne ittiğinin sıcaklığına ve sertliğine kıyasla -

Aelin, dilini boynundaki o noktaya tekrar sürüklerken, sıktığı dişlerinin arasından nefes nefese kaldı. "Lütfen."

Rowan uzun, güçlü bir vuruşla onu içine itip boynunu ısırdığında, onun gülümsemesini teninde hissetti.

Onun bu kadar umutsuzca ihtiyaç duyduğunu anladığı, güçlü ve doğru bir iddia. İhtiyacı olan ve dişleri içinde, bedeni içinde... Yanacaktı, ezici ihtiyaçtan parçalanacaktı...

Rowan'ın kalçaları hareket etmeye başladı ve köpek dişlerini onun boynuna gömerken tembel, yumuşak bir adım attı. Dili en iyi acılarla çevrili ikiz zevk noktaları boyunca kayarken ve sanki şarapmış gibi onun özünü tattı.

Denizin dibinde uyuyan yaratıkları uyandırmak için yeterince yüksek sesle çığlık atmamak için kadının omzunu ısırdığı için alçak ve şeytani bir şekilde güldü.

Rowan sonunda ağzını onun boynundan çekip çıkardığında, büyüsü bıraktığı küçük delikleri iyileştirdi, elleri kadının uyluklarında sıkılaştı ve daha derine, daha sert hareket ederken onu duvara sabitledi.

Aelin ona vahşi bir öpücük verirken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kendi kanının tadına baktı.

Ağzına fısıldadı, "Her zaman sana geri dönmenin bir yolunu bulacağım."

Bu sefer Aelin sınırı aştığında Rowan da onunla birlikte düştü.

Kitap başlığı

Manon Karagaga uyandı.

Neden uyandığına dair hiçbir ses, koku, hiçbir ipucu yoktu, ama bu yırtıcı içgüdüler bir şeylerin yanlış olduğunu sezmiş ve onu uykudan düşürmüştü.

Otururken gözlerini kırptı, yarası artık donuk bir ağrıydı - ve kafasının o pus her ne ise ondan arınmış olduğunu gördü.

Dar kabinini aydınlatmak için lombozdan sızan ay ışığı dışında oda neredeyse siyahtı. Ne zamandır uyku ve iğrenç melankoli içinde kaybolmuştu?

Geminin gıcırdamasını dikkatle dinledi. Yukarıdan belli belirsiz bir homurtu duyuldu: Abraxos. Hala canlı. Hâlâ uyuyor, o uykulu, hırıltılı homurtuyu bilseydi.

Bileklerindeki kelepçeleri test ederek kilide bakmak için kaldırdı. Akıllı bir mekanizma, zincirler kalın ve sağlam bir şekilde duvara sabitlenmiş. Bilekleri daha iyi değildi.

En son ne zaman zincire vurulduğunu hatırlayamıyordu. Elide on yıl boyunca buna nasıl dayanmıştı?

Belki buradan çıktıktan sonra kızı bulabilirdi. Zaten Havilliard kralının On Üçler hakkında herhangi bir haber aldığından şüpheliydi. Abraxos'un sırtına gizlice girecek, kıyıya uçacak ve meclisinin izini sürmeden önce Elide'i bulacaktı. Ve sonra… ne yapacağını bilmiyordu. Ama burada güneşin altında bir solucan gibi yatıp umutsuzluğun bu günlerde veya haftalarda kontrolü ele geçirmesine izin vermekten daha iyiydi.

Ama sanki onu çağırmış gibi kapı açıldı.

Dorian orada durdu, elinde bir mum...

Mum değil. Saf alev parmaklarını sardı. Onu berrak bulduğunda safir gözlerinin parıldamasını sağladı. "Sen miydin - o güç dalgasını kim gönderdi?"

"Numara." Gerçi o zaman kim olduğundan şüphelenmek için fazla tahminde bulunmaya gerek yoktu. "Cadıların böyle sihirleri yoktur."

Başını eğdi, mavi-siyah saçları alevlerden altın rengine boyandı. "Ama uzun ömürlüsün."

Başını salladı ve bunu her zamanki sandalyesine kayması için bir davet olarak aldı. "Buna Verim deniyor," dedi, bir ürperti omurgasından aşağı inerken. “Sahip olduğumuz biraz sihir. Genelde çağıramayız veya kullanamayız, ancak bir cadının hayatında bir an için, düşmanlarının üzerine salmak için büyük bir güç toplayabilir. Bedeli, patlamada yakılması, bedeninin Karanlığa teslim olması. Cadı savaşlarında her iki taraftaki cadılar her muharebede ve çarpışmada Verim verdi.”

"Kendini paramparça etmek... ve düşmanları da yanında götürmek intihardır."

"Öyle ve güzel değil. Demirdişli cadı Karanlığa hayat verirken, gücü onu doldurur ve abanoz bir dalgayla onu serbest bırakır. Ruhlarımızda yatanın bir tezahürü."

"Yapıldığını gördün mü?"

"Bir kere. Başka türlü zafer kazanamayacağını bilen korkmuş genç bir cadı tarafından. Sadece, bizim Demir Diş kuvvetimizin yarısını ve Crochan'ları yok etti."

Aklı bu kelimeye takıldı. Crochan'lar. Onun insanları...

Onun insanları değil. O kahrolası bir Karagaga'ydı...

"Demirdişler onu üzerimizde kullanacak mı?"

"Daha düşük seviyeli meclislerle karşı karşıyaysanız, evet. Eski meclisler çok kibirli, çıkış yollarıyla savaşmak yerine Verim'i seçemeyecek kadar yetenekli. Ama daha genç, daha zayıf meclisler ürküyor ya da fedakarlık yoluyla yiğitlik kazanmak istiyor."

"Bu bir cinayet."

"Bu savaş. Savaş, hangi tarafta olursanız olun, onaylanmış cinayettir." Ire yüzünde titredi ve "Hiç adam öldürdün mü?" diye sordu.

Hayır demek için ağzını açtı ama elindeki ışık öldü.

O vardı. Yakalandığında, diye tahmin etti. Bunu içindeki Valg yapmıştı. Bir kaç sefer. Ve temiz değil.

"Sana ne yaptırdıklarını hatırla," dedi Manon, "onlarla tekrar karşılaştığında."

"Bunu asla unutacağımdan şüpheliyim cadı." Ayağa kalktı, kapıya yöneldi.

Manon, "Bu zincirler tenime sürtünüyor. Elbette zincirleme şeylere biraz sempati duyuyorsun." Dorian durakladı. Ellerini kaldırıp zincirleri gösterdi. "Zarar vermemeye söz veriyorum."

"Bu benim aramam değil. Şimdi tekrar konuştuğuna göre, belki de Aelin'e seni ne hakkında zorladığını söylemek onun iyi tarafına geçmeni sağlayabilir."

Manon, kraliçenin ondan ne istediğini bilmiyordu. Hiçbiri."Burada ne kadar uzun kalırsam prensim, beni serbest bıraktığında aptalca bir şey yapma olasılığım o kadar artıyor. En azından rüzgarı yüzümde hissetmeme izin ver."

"Bir penceren var. Git önünde dur."

Bir parçası, o geniş omuzların setindeki sertliğe, o tondaki erkekliğe dimdik oturdu. Mırıldandı, "Uyuyor olsaydım, bir süre bana bakmak için oyalanır mıydın?"

Orada buz gibi bir eğlence parlıyordu. "İtiraz eder miydin?"

Belki de pervasız ve vahşiydi ve hala kan kaybından biraz aptaldı, ama dedi ki, "Gecenin en karanlık saatlerinde buraya gizlice girmeyi planlıyorsan, en azından bir şeyler elde edeceğimden emin olmalısın. o."

Dudakları seğirdi, ancak gülümsemesi onu ham büyüyle kutsanmış bir kralla oynamanın nasıl bir şey olduğunu merak etmesine neden olacak şekilde soğuk ve şehvetli olsa da. Eğer uzun hayatında ilk kez onu yalvartacak olsaydı. Yetenekli görünüyordu - belki de yatak odasına biraz gaddarlık sokmaya istekliydi. Kanı titredi. "Seni çıplak ve zincirli görmek ne kadar cezbedici olsa da…" Yumuşak bir aşık gülüşü. "Kontrolü kaybetmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ve bir cadının isteklerini bu kadar kolay yargılayabilmek için o kadar çok kadınla birlikte oldun?"

Bu gülümseme tembelleşti. "Bir beyefendi asla söylemez."

"Kaç tane?" Henüz yirmi yaşındaydı - bir prens olmasına rağmen şimdi bir kraldı. Sesi kalınlaştığından beri kadınlar muhtemelen ona aşık olmuştu.

"Kaç erkekle birlikte oldun?" karşı çıktı.

Sırıttı. "Ölümlü prenslerin ihtiyaçlarının nasıl karşılanacağını bilecek kadar. Seni neyin yalvartacağını bilmek için." Aksini düşündüğünü boşver.

Oda boyunca sürüklendi, zincirlerinin aralığından geçerek, kendi nefes alma alanına. Neredeyse burun buruna, onun üzerine eğildi, yüzünde, zalim, güzel ağzının kesiminde hiçbir şey eğlenmedi, dedi ki,"İhtiyacım olan şeyleri kaldırabileceğini sanmıyorum, cadılık. Ve hayatımda bir daha asla hiçbir şey için yalvarmayacağım."

Ve sonra gitti. Manon onun arkasından baktı, dudaklarından öfkeli bir tıslama döküldü. Onu yakalamak, rehin tutmak ve özgürlüğünü talep etmek için kullanmadığı bir fırsatta; varsayımındaki kibirde; göbeğinde toplanan ve şimdi bacaklarını birbirine kenetleyecek kadar ısrarla zonklayan ısıya.

O asla reddedilmemişti. Erkekler, bazen kelimenin tam anlamıyla, yatağına girmek için parçalara ayrılmıştı. Ve o... Eğer teklifini kabul etseydi, kralın o güzel ağzı ve tonlu vücuduyla tam olarak neler yapabileceğini öğrenmeye karar verseydi ne yapardı bilmiyordu. Bir dikkat dağıtma ve kendinden daha fazla nefret etmek için bir bahane, diye düşündü.

Kapı tekrar açıldığında hala köpürüyordu.

Dorian yaşlı ahşaba yaslandı, gözleri hâlâ şehvet mi nefret mi yoksa her ikisi mi olduğunu anlayamadığı bir şekilde parlıyordu. Kilidi hiç bakmadan kapattı.

Kalp atışı hızlandı, tüm ölümsüz odağı, adamın sabit, telaşsız nefesine, okunamayan yüzüne daraldı.

Sesi kabaydı, "Beni rehin almaya çalışmanın ne kadar aptalca olacağını sana söyleyerek nefesimi boşa harcamayacağım."

"Sadece sana sunduğum şeyi al, daha fazlasını değil" diyerek kendimi boşa harcamayacağım.

Kulakları dinlemek için can atıyordu ama lanet olası kalbi bile sağlam bir atıyordu. Korku kokusu değil. "Evet dediğini duymaya ihtiyacım var" dedi. Gözü zincirlere kaydı.

Anlaması biraz zaman aldı ama alçak bir kahkaha attı. "Çok düşüncelisin, prensim. Ama evet. Bunu kendi özgür irademle yapıyorum. Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

O artık hiçbir şeydi ve hiç kimseydi. Düşmanıyla aynı yatağı paylaşmak, damarlarında akan Crochan kanıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Tanrı bilir ne zamandır giydiği beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başladı ama adam hırladı, "Kendim yapacağım."

Cehennem gibi yapardı. İkinci düğmeye dokundu.

Görünmez eller bileklerini sardı, gömleği düşürmesine yetecek kadar sıkı.

Dorian ona doğru yürüdü. "Yapacağımı söylemiştim." Manon, onun üzerinde yükselirken her santimini içine aldı ve içini bir zevk ürpertisi kapladı. "Dinlemeni öneririm."

Yalnızca bu ifadedeki saf erkek kibiri—

"Ölümle flört ediyorsun, eğer..."

Dorian ağzını onunkine indirdi.

Tüy kadar hafif bir otlamaydı, zar zor bir dokunuş fısıltısıydı. Niyetli, hesaplı ve o kadar beklenmedik ki, biraz içine daldı.

Aynı ipeksi yumuşaklıkla dudağının kenarını öptü. Sonra diğer köşe. Hareket etmedi, nefes bile almadı - sanki vücudunun her parçası bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyormuş gibi.

Ama Dorian geri çekildi ve gözlerini soğukkanlı bir soğukkanlılıkla inceledi. Orada her ne gördüyse onu oradan uzaklaştırdı.

Bileklerindeki görünmez parmaklar kayboldu. Kapının kilidi açıldı. Dorian tek omzunu silkip, "Belki başka bir gece, cadılık," derken o ukala sırıtış geri geldi.

Manon kapıdan çıkarken neredeyse böğürecekti ve geri dönmedi.

Görüntüler45Görüntüler

Cadı aklı başındaydı ama sinirliydi.

Aedion kahvaltısını servis etme zevkini yaşadı ve kamarada kalan kadın heyecanının kokusunu ya da Dorian'ın kokusunun bu kokunun arasında dolaştığını fark etmemeye çalıştı.

Aedion saatler sonra, geminin dümeninden ikindi ufkunu tararken, kralın yoluna devam etme hakkına sahip olduğunu hatırlattı. Saatlerinin sessiz olduğu saatlerde, Lysandra'nın krala karşı öfkesi ve zalimliği hakkında ona verdiği azarlamaları sık sık düşünürdü. Ve belki -sadece belki- Lysandra haklıydı. Ve belki de Dorian'ın Sorscha'nın kafasının kesildiğini gördükten sonra bir kadına ilgiyle bakabilmesi bile bir mucizeydi. Ama ... cadı? Karışmak istediği şey bu muydu?

Otuz dakika sonra ona katıldığında, ilerideki sularda devriye gezmekten hâlâ sırılsıklam olan Lysandra'ya sordu. Temiz.

Lysandra kaşlarını çatarak mürekkepli saçlarını parmaklarıyla taradı. “Karılarını veya sevgililerini kaybeden ve dikkatlerini dağıtmak için bir şeyler isteyen müşterilerim vardı.onlara. Belki de eylemi tamamen ayrı hissettirmek için sevdiklerinin tam tersini istediler. Yaşadıkları herkesi değiştirecekti. Artık kendisini tehlikeli şeylere çekici bulabilir."

Aedion, Aelin ve Rowan'ın ana güvertede tartıştıkları yere bakarak, "Onlara karşı zaten bir tutkusu vardı," diye mırıldandı, öğleden sonra ışığı akşama doğru kayarken altın gibi parıldayan terler. Dorian, kıç güvertesine çıkan yakındaki merdivenlere tünedi, Damaris sıcaktan yarı uyanık halde dizlerinin üzerine çöktü. Aedion'un bir kısmı, Rowan'ın şüphesiz bunun için kıçına tekmeyi basacağını bilerek gülümsedi.

"Aelin tehlikeliydi ama yine de insandı," dedi Lysandra. "Manon... hayır. Muhtemelen böyle seviyordur. Ve senin yerinde olsam bundan uzak dururdum.”

“O felaketin ortasına düşmüyorum, merak etme. Gerçi ben onun yerinde olsam o demir dişleri en sevdiğim yere yaklaştırmazdım.” Lysandra başını arkaya atıp gülerken Aedion sırıttı. "Ayrıca, bu sabah Elide hakkında Aelin ve cadının kafa kafaya gitmesini izlemek bana cehennemden geri kalmamı ve gösterinin tadını çıkarmamı hatırlatmaya yetti." diye ekledi.

Küçük Elide Lochan hayatta ve dışarıda onları arıyor. Tanrılar yukarıda. Manon'un ayrıntı üstüne ayrıntıyı açıkladığı sırada Aelin'in yüzündeki ifade, Vernon'un kıza yapmaya çalıştığı şey...

Bunun için Perranth'ta bir hesaplaşma olacaktır. Aedion'un kendisi lordu bağırsaklarından asacaktı. Vernon hala nefes alırken. Ve sonra, Elide'in katlandığı on yıl boyunca Vernon'a geri ödemeye başlayacaktı. Sakat ayak ve zincirler için. Kule için.

Bir kulede kilitli - son on yılda sayısız kez ziyaret ettiği bir şehirde. Zehir'i o kuleden gelip şehirden ayrılırken izlemiş bile olabilirdi. Muhtemelen onu unuttuğunu ya da umursamadığını da düşünüyordu.

Ve şimdi o dışarıdaydı. Tek başına.

Kalıcı olarak ezilmiş bir ayakla, eğitimsiz ve silahsız. Şanslıysa, belki de ilk önce Zehirle karşılaşacaktı. Komutanları onun adını tanıyacak, onu koruyacaktı. Tabii kendini ifşa etmeye cesaret ederse.

Manon'u Oakwald'ın ortasında terk ettiği için, kızı Terrasen'e uçurmadığı için boğmamak için tüm öz kontrolünü harcamıştı.

Ancak Aelin kendini kısıtlamakla uğraşmamıştı.

İki saldırı, ikisi de o kadar hızlıydı ki Kanat Lideri bile onları görmedi.

Manon'un yüzüne ters bir darbe. Elide'den ayrıldığın için.

Ve sonra Aelin ona bilginin doğru olduğuna yemin ettirirken Manon'un boğazında bir ateş çemberi onu tahtaya çarptı.

Rowan, Aelin'e, Manon'un Elide'in kaçışından ve kurtarılmasından da sorumlu olduğunu kuru bir şekilde hatırlatmıştı. Aelin sadece Manon olmasaydı, ateşin boğazından aşağı ineceğini söylemişti.

Ve bu buydu.

Aelin, Rowan'la güvertede tartıştığı hararetten dolayı hâlâ kızgındı.

Cadı, kabinindeki hırıltı ve kokudan dolayı hâlâ kızgındı.

Aedion, Taş Bataklıklar'a gitmeye fazlasıyla hazırdı - onları orada bekleyen pek hoş olmasa bile.

Doğu kıyısı ile aralarında üç gün daha vardı. Ve sonra… o zaman hepsi, adama güvenilebilirse, Rolfe'nin ittifakının ne kadar değerli olduğunu görecekti.

"Ondan sonsuza kadar kaçamazsın, biliyorsun," dedi Lysandra, dikkatini bu gemiden çıkmak için ihtiyaç duyduğu diğer nedene çekerek.

Babası, Abraxos'un pruva boyunca kıvrılmış olduğu yere yakın oturuyor, wyvern'i koruyor ve izliyordu. Onları nasıl öldüreceğini, nereye saldıracağını öğrenmek.

Ejderhanın büyük boy bir tazıdan biraz daha fazlası olmasına rağmen, onu zincirlemeye zahmet etmeyecek kadar uysaldı. Zaten yeterince büyükleri yoktu ve canavar muhtemelen Manon gidene kadar bu gemiyi terk etmeyi reddedecekti. Abraxos sadece balık veya daha büyük bir av hayvanı avlamak için hareket etti, Lysandradalgaların altında deniz ejderhası formunda ona eşlik ediyor. Ve canavar güverteye yayıldığında … Aslan ona eşlik etti.

Aedion, Kafatası Körfezi'nden beri Gavriel ile zar zor konuşmuştu.

Aedion, "Ondan kaçmıyorum," dedi. "Sadece onunla konuşmakla ilgilenmiyorum."

Lysandra ıslak saçlarını omzunun üzerinden attı ve beyaz gömleğinin üzerindeki nemli lekelere kaşlarını çattı. “Birincisi, annenle yollarının nasıl kesiştiğinin hikayesini duymak isterim. Nazik - Maeve'nin kadrosundan biri için. Fenrys'den daha iyi."

Gerçekten de Fenrys, Aedion'a bir şeyleri parçalamak istemesini sağladı. O gülen yüz, kendini beğenmiş, kara kibir... Bu başka bir aynaydı, anladı. Ama Aelin'i köpek gibi her yerde takip eden biri. Ya da kurt, diye düşündü.

Aedion, idman ringinde erkeğe karşı meydan okumamıştı ama Fenrys'in, her ikisi de erkeği eğitmiş olan Rowan ve Gavriel'i alt etmesini dikkatle izlemişti. Fenrys, savaşmak için iki ölümcül katil tarafından yüzyıllarca eğitilmiş bir savaşçıdan beklediği gibi savaştı. Ama Fenrys'in görünmez bir kapıdan geçiyormuş gibi yerler arasında sıçramasına izin veren büyünün başka bir fısıltısını görmemişti.

Sanki düşünceleri ölümsüz savaşçıyı çağırıyormuş gibi, Fenrys güvertenin altındaki gölgelerden kasılarak çıktı ve pruva direğine yakın nöbet pozisyonunu almadan önce hepsine sırıttı. Hepsi bir nöbet ve devriye programındaydı, Lysandra ve Rowan genellikle arkayı ve ileriyi araştırmak veya iki eskort gemisiyle iletişim kurmak için gözden uzaklara uçmakla görevlendirildi. Aedion, vites değiştiriciye, kadın dönene kadar sık sık dakikaları saydığını, onlara dönene kadar giydiği kanatlı veya yüzgeçli şekli görene kadar göğsünün her zaman dayanılmaz bir şekilde sıkıştığını söylemeye cesaret edememişti.

Kuzeni gibi, vites değiştirenin telaşına iyi bakmayacağından şüphesi yoktu.

Lysandra, bıçakları cıva gibi olan Aelin ve Rowan'ı dikkatle izliyordu. Aedion vites değiştiriciye, "Derslerinde iyi gidiyorsun," dedi.

Lysandra'nın yeşil gözleri kırıştı. Hepsi sırayla çeşitli silahlarla ve göğüs göğüse dövüşerek vites değiştiricide yürüyorlardı. Lysandra, Arobynn'le geçirdiği zamandan bazı şeyler biliyordu - ona yatırımının hayatta kalmasını sağlamanın bir yolu olarak öğrettiğini söylemişti.

Ama daha fazlasını bilmek istiyordu. Erkekleri sayısız yolla nasıl öldürürüm. Onu bu kadar heyecanlandırmamalıydı. Aedion'un o gün Skull's Bay'deki kumsalda yaptığı iddiaya güldüğünde değil. Bundan bir daha bahsetmemişti. O da yeterince aptal değildi.

Aedion, kraliçe ve prensin dövüştüğü yere doğru sürüklenirken, Lysandra'nın arkasından gitti, ona yardım edemedi. Aedion bu jesti ve kralın saygısını fark etti, onların üzerinde oyalanırken bu konudaki kendi savaşan duygularını bir kenara itti ve kuzeni ve Rowan'a odaklandı.

Ama kendilerini bir çıkmaza sokmuşlardı - Rowan bunu iptal edip kılıcını kınına sokacak kadar. Sonra Aelin kazanamadığı için sinirli görününce burnunu salladı. Kraliçe ve prens, su sürahisi ve bardakları merdiven korkuluğuna dayandırıp kendilerine yardım ederken, Aedion nefes nefese güldü, vites değiştiriciye baktı.

Güneş batmadan önce Lysandra'ya ringde son bir tur teklif etmek üzereydi ki Dorian kollarını dizlerine dayadı ve merdiven korkuluklarından Aelin'e, “Onu dışarı bırakırsak bir şey yapacağını sanmıyorum. ”

Aelin, suyundan ince bir yudum aldı, hala güçlükle nefes alıyordu. "Bu sonuca gecenin bir yarısı onu ziyaret etmeden önce, sırasında veya sonrasında mı ulaştınız?"

Tanrılar. Böyle bir konuşma olacaktı.

Dorian yarım bir gülümseme verdi. "Ölümsüz savaşçıları tercih ediyorsun. Neden yapamam?”

Aedion'un kendini hazırlamasına neden olan şey bardağının küçük masadaki hafif tıkırtısıydı - gerçekten çeşitli güvertelerin yerleşimini hesaplamaya başladı. Fenrys hala onları baş direğinden izliyordu, Lysandra devam etti.Dorian'ın diğer tarafı. Merdivenlerde Dorian'ın ve onların yanında Aelin'in üzerinde dururken tam ortada olacağını düşündü.

Tam olarak olmayacağına yemin ettiği yerde.

Aelin'in diğer tarafındaki Rowan, Dorian'a, "Majesteleri, cadının özgür olması gerektiğine inanmanız için bir neden var mı?" dedi.

Aelin ona saf alev gibi bir bakış attı. Güzel, bırakın prens gazabıyla ilgilensin. Herkesin Rowan'ın boynundaki iki delinme yarasını ya da omuzlarındaki hassas, şiddetli çizikleri fark etmemiş gibi yapmasına neden olan iddiadan günler sonra bile, Fae Prensi hala bir fırtınadan zar zor kurtulan ve her gecenin tadını çıkaran bir erkek gibi görünüyordu. vahşi ikinci.

Bu sabah Aelin'in boynundaki ikiz yaralardan bahsetmiyorum bile. Neredeyse ona bir eşarp bulması için yalvaracaktı.

"Neden birinizi bir odaya kilitlemiyoruz" - Dorian çenesiyle güvertenin karşısındaki Fae savaşçılarını, sağındaki Lysandra'yı işaret etti - "ve bu kadar zamandan sonra ne kadar iyi iş yaptığınızı görün."

Aelin, “Her santimini erkekleri tuzağa düşürmek için tasarlandı. Onun zararsız olduğunu düşünmelerini sağlamak için."

"Güven bana, Manon Karagaga zararsızdır."

Aelin, “O ve onun türü katiller. Vicdansız yetiştirilirler. Büyükannesi ona ne yaparsa yapsın, o her zaman böyle olacak. Geceleri daha iyi uyuyabilmen için bu gemideki insanların hayatını tehlikeye atmayacağım.” Gözleri konuşulmayan bir iğneyle parladı.

Hepsi yer değiştirdi ve Aedion Lysandra'dan fikir ayrılığı yapmasını isteyecekti, konuşma kapandı ki Dorian biraz fazla alçak sesle, "Ben kralım, biliyorsun," dedi.

Turkuaz ve altın rengi gözler Dorian'a takıldı. Aedion, Aelin'in düşünmek için savaştığı kelimeleri neredeyse görebiliyordu, öfkesi meydan okumayı bitirmesi için ona yalvarıyordu. Birkaç seçim cümlesiyle ruhunu bir balık gibi fileto edebilir, Valg prensi ona tecavüz ettikten sonra kalan adamın artıklarını daha da parçalayabilirdi. Ve bunu yaparken, kaybedeceği güçlü bir müttefiki kaybeder.sadece bu savaşta değil, hayatta kalırlarsa. Ve - o gözler biraz yumuşadı. Bir arkadaş. Bunu da kaybedecekti.

Aelin, batan güneşin altın rengi ışığında, bileklerindeki yara izlerini ovuşturdu. Aedion'u hasta edenlere bakmak. Bir an sonra Dorian'a, "Kontrollü hareketler. Odadan çıkarsa, koruma altında kalır - herhangi bir zamanda Fae'lerden biri, artı bizden biri. Bileklerinde pranga, ayaklarında değil. Odada zincir yok ama kapının dışında bir bekçi var.”

Aedion, Rowan'ın bileğindeki yaralardan birinin üzerine sürdüğü başparmağı yakaladı.

Dorian sadece, "Tamam," dedi.

Aedion, krala Aelin'den gelen bir uzlaşmanın açıkça kutlanması gerektiğini söylemeyi tartıştı.

Aelin'in sesi o öldürücü mırıltıya düştü. "Oakwald'da o gün onunla flört etmeyi bitirdikten sonra, o ve meclisi beni öldürmeye çalıştı."

"Onu kışkırttın," diye karşı çıktı Dorian. "Ve bugün Rifthold'a iki kez geldiğinde riske attığı için burada oturuyorum."

Aelin alnındaki teri sildi. "Kendince nedenleri var ve bunun yüz yıllık cinayetinde senin güzel yüzünün onu iyileştireceğine karar verdiği için olduğundan şüpheliyim."

"Seninki Rowan'ı üç yüzyıllık kan yemininden döndürdü."

Aedion'un babası, Abraxos yakınlarındaki tüneğini onlara yaklaşmak için pruvada bırakırken sakince, "Majesteleri, başka bir tartışma seçmenizi öneririm," dedi.

Gerçekten de, Aedion'un tüm içgüdüleri, prensin tüm kaslarını sınırlayan donmuş öfkeye dikkat çekti.

Dorian da bunu fark etti ve belki biraz suçluluk duygusuyla, "Alınmak istemedim Rowan," dedi.

Gavriel, altın rengi saçları geniş omzunun üzerinden kayarak başını eğdi ve hayalet gibi bir gülümsemeyle, "Merak etmeyin, Majesteleri. Fenrys, Whitethorn'a üç yüzyıl daha yetecek kadar bok verdi."

Aedion mizaha, bir gülümsemenin ipucuna gözlerini kırptı.

Ama Aelin, Dorian'a "Eee? Bakalım Kanat Lideri yemekten önce güvertede bir dönüş yapmak istiyor mu?"

Dorian ihtiyatlı görünmekle haklıydı, diye karar verdi Aedion. Ama Aelin çoktan güvertenin karşı tarafına doğru gidiyordu, Fenrys direğinin yanında görevinden sıyrıldı, keskin bakışlar onlar geçerken hepsinin üzerinden kayıyordu.

Ama Fenrys şüphesiz takip edecekti. Cehennem gibi, hepsi orada olmadan cadıyı serbest bırakırlar. Kadro bile bunu anlamış görünüyordu.

Böylece Aedion, kraliçesinin peşinden geminin loşluğuna doğru yürüdü, üzerlerinde gece bastırdı ve Aelin ile Manon'un kayığı parçalara ayırmak üzere olmaması için dua etti.

Bir cadıyla yatağa tırmanmak. Aelin, Manon'un odasına giderken dişlerini gıcırdattı.

Dorian bir zamanlar kadınlar söz konusu olduğunda kötü bir şöhrete sahipti, ama bu... Aelin homurdandı, Chaol'un orada olmasını, hatta onun yüzündeki ifadeyi görmesini diledi.

Chaol ve Faliq'in Güney'de olduğunu bilmek göğsündeki bir şeyleri rahatlatsa da. Belki de Dar Deniz'i geçmek ve kuzeye doğru ilerlemek için bir ordu kurmak. Hepsi şanslı olsaydı.

Eğer. Aelin bu kelimeden nefret ediyordu. Ama... Dorian'la olan dostluğu yeterince tehlikeliydi. Kısmen bir nezaket kırıntısı nedeniyle isteğine boyun eğmişti, ama çoğunlukla Manon'un onlara Morath hakkında anlatması gereken daha çok şey olduğunu bildiği için. Erawan hakkında. Çok daha fazlası.

Ve cadının geleceğinden şüpheliydi - özellikle de Aelin bu sabah biraz olsun kendini kaybetmişken. Ve belki de Dorian'ın ilgisini cadıyı yağlamak için bir perde olarak kullanması onu işbirlikçi, iğrenç biri yaptı, ama… bu savaştı.

Aelin cadının odasına yaklaşırken elini esnetti, ışıklar öğleden beri karşılaştıkları daha sert dalgalarda sallanıyordu.

Rowan, cadıya indirdiği darbenin boğumlarının arkasındaki yarayı iyileştirmişti ve odalarının kapısını kilitleyip önünde diz çökerek ona teşekkür etmişti. Hâlâ saçlarında yumruk yaptığı parmaklarını hissedebiliyor, iniltisini hâlâ duyabiliyordu...

Şimdi onun yanında bir adım olan Rowan, başını ona doğru salladı. Ne düşünüyorsun?

Ama gözbebekleri o kadar alevlenmişti ki, cadı kulübesine doğru yürürlerken onun aklının nereye gittiğini tam olarak bildiğinin gayet iyi farkındaydı. Fenrys'in koridorun çok gerilerinde asılı kalması, ona kokusundaki değişiklik hakkında yeterince bilgi verdi.

Her zamanki gibi, Rowan'a alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Öldürmek, tığ işi yapmak, o sesleri tekrar çıkarmanızı nasıl sağlarsınız...

Rowan'ın yüzü, onun sırıtmasına neden olan acılı bir ifadeye büründü. Özellikle yutkunurken boğazı inerken - sertçe. İkinci tur, der gibiydi. Bu konuyla ilgilenildiği anda. İkinci raund yapıyoruz. Bu sefer ne tür sesler çıkardığını göreceğim.

Aelin neredeyse Manon'un açık kabininin kapısına girecekti. Rowan'ın alçak sesle gülmesi odaklanmasını sağladı, şehvet düşkünü, aşık bir budala gibi gülümsemesini durdurdu.

Manon yatakta dimdik oturuyordu, altın gözleri Rowan, Dorian ve onun arasında geziniyordu.

Fenrys arkalarından içeri girdi, dikkatini cadıya yöneltti. Hiç şüphesiz onun güzelliği, zarafeti, falan filan mükemmelliği karşısında hayrete düştü.

Manon alçak sesle, "Bu kim?" dedi.

Dorian onun bakışlarını takip ederek tek kaşını kaldırdı. "Onunla daha önce tanışmıştın. O Fenrys—Kraliçe Maeve'in yeminli savaşçısı."

Manon'un gözlerini kısması içgüdüsel olarak iğneleyici bir şeydi. Erkeğin kokusunu alırken cadının burun deliklerinin parlaması, kokusu sıkışık kabinde zar zor algılanabiliyordu...

Hayır, değil, dedi Manon.

Cadının demir tırnakları, Fenrys vurmadan önce bir kalp atışı parladı.

Görüntüler46Görüntüler

Aelin sihrine gitmeden önce bıçak kullanmak hâlâ içgüdüseldi.

Ve Fenrys hırlayarak Manon'a doğru sıçrarken, Rowan'ın odaya çarpmasını sağlayan şey Rowan'ın gücüydü.

Erkek zeminde kaymayı bitirmeden önce, Aelin aralarına alevden bir duvar ördü. "Ne var," diye tükürdü.

Fenrys dizlerinin üzerinde boğazını pençeledi - Rowan'ın boğulduğu havada.

Kabin, fazla yaklaşmadan sığamayacak kadar küçüktü. Hâlâ yatağın yanında zincirlenmiş olan Manon'un yanına kayarken Dorian'ın parmak uçlarında buz dans ediyordu.

"Bu Fenrys değil de ne demek?" Aelin gözlerini ondan ayırmadan cadıya söyledi. Rowan arkasından bir homurtu çıkardı.

Ve Aelin, Fenrys'in göğsü güçlü bir nefesle genişlerken korku ve hayranlık karışımı bir şekilde izledi. Ayağa kalkıp o alev duvarını incelerken.

Rowan'ın büyüsü yıpranmış gibi.

Ve Fenrys'in teni parlayıp eriyip kaybolurken, kaybolan illüzyondan taze kar kadar solgun bir yaratık çıkarken, Aelin omzunun üzerinden Aedion'a ince bir bakış attı.

Kuzeni anında hareket etti, cebinden Manon'un zincirlerinin anahtarları çıktı.

Ama yaratık şekillenirken Manon kıpırdamadı, tüm cılız uzuvları, kanatları sımsıkı kenetlenmişti; onları koklayan iğrenç çarpık yüz -

Manon'un zincirleri serbest kaldı.

Aelin alev duvarının ötesindeki şeye “Sen nesin?” dedi.

Manon bunu yanıtladı. "Erawan'ın Kan Tazısı."

Şey gülümsedi, çürük siyah diş kütüklerini ortaya çıkardı. "Hizmetinizde" dedi. Aelin, dar göğsündeki küçük, buruşmuş göğüsleri fark edince fark etti, dedi. "Demek cesaretin içeride kaldı," diye mırıldandı Manon'a.

"Fenrys nerede?" Aylin istedi.

Bloodhound'un gülümsemesi solmadı. "Geminin devriyesinde, başka bir seviyede, sanırım. Habersiz, tıpkı senin habersiz olduğun gibi, ben-”

Ah, başka bir konuşmacı, dedi Aelin, örgüsünü omzunun üzerinden atarak. "Dur tahmin edeyim: bir denizciyi öldürdün, yerini aldın, Manon'u bu gemiden ve bizim devriyelerimizden nasıl çıkaracağın konusunda ne yapman gerektiğini öğrendin ve... ne? Onu geceye götürmeyi mi planladın?” Aelin, yaratığın ince gövdesine kaşlarını çattı. "Çatalı zar zor kaldırabilecekmiş gibi görünüyorsun - ve aylardır yok."

Bloodhound ona göz kırptı - sonra tısladı.

Manon kısık bir kahkaha attı.

Aelin, “Dürüstçe mi? Buraya gizlice girip kendini binlerce aptal adımdan kurtarabilirdin..."

Aelin'in sözlerinin tökezlemesine neden olacak kadar aç bir şekilde, "Shifter," diye tısladı şey.

Muazzam gözleri, hayalet leopar şeklinde köşede usulca hırlayarak Lysandra'ya gitmişti.

"Shifter," diye tısladı tekrar, o özlem yüz hatlarını bükerek.

Ve Aelin'in bu şeyin ne olarak başladığını bildiğine dair bir his vardı. Erawan'ın Morath çevresindeki dağlarda tuzağa düşürdüğü ve sakat bıraktığı şey.

"Dediğim gibi," dedi Aelin elinden geldiğince, "bunu gerçekten kendi başına getirdin..."

"Karagaga varisi için geldim," diye soludu Bloodhound. "Ama hepinize bakın: ağırlığınız kadar altın değerinde bir hazine."

Sanki artık burada değilmiş, başka bir odaya sürüklenmiş gibi gözleri buğulandı...

Bok.

Aelin aleviyle saldırdı.

Bloodhound çığlık attı -

Ve Aelin'in alevi eriyip buhar oldu.

Rowan anında oradaydı, onu sırtına itti, kılıcını çıkardı. Onun büyüsü...

"Cadıyı bana vermeliydin," diye güldü Bloodhound ve lombozu geminin yan tarafından söküp çıkardı. “Artık kiminle seyahat ettiğini, hangi gemiye yelken açtığını biliyor…”

Yaratık, geminin yan tarafında açtığı deliğe doğru atıldı, iğde buğulandı.

Dizine siyah uçlu bir ok saplandı, ardından bir tane daha.

Bloodhound özgürlükten bir santim uzaklaştı.

Odaya girerken hırlayan Fenrys, omzunu ahşap kalaslara dayayarak bir başkasını ateşledi.

Görünüşe göre, kimliğine bürünülmeyi iyi karşılamadı. Rowan'a da aynı şeyi söyleyen kızgın bir bakış attı. Ve bu, hepsinin farkı nasıl fark etmediklerini gerektiriyordu.

Ama Bloodhound kendini burktu, siyah kan odayı püskürterek içini onun kokusuyla doldurdu. Aelin'in uçmaya hazır bir hançeri vardı; Manon atlamak üzereydi; Rowan'ın baltası eğildi-

Bloodhound, siyah deriden bir kayışı odanın ortasına fırlattı.

Manon durdu.

Bloodhound, "İkinciniz Erawan onu kırdığında çığlık attı," dedi. "Kara Majesteleri onu hatırlaması için bunu gönderiyor."

Aelin gözlerini yaratıktan ayırmaya cesaret edemedi. Ama Manon'un sallandığına yemin edebilirdi.

Ve sonra Bloodhound cadıya, "Valg Kralından... yaşayan son Crochan Kraliçesine bir hediye" dedi.

Kitap başlığı

Manon, Asterin'in savaş gerektirmediği zamanlarda bile her gün taktığı örgülü deri banda baktı ve baktı ve Bloodhound'un diğerlerine ne söylediğini umursamadı. Karagaga Cadı Klanının varisi mi yoksa Crochans Kraliçesi mi olduğu umrunda değildi. Umurumda değil...

Manon, kafasındaki her şeyi susturan kükreme üzerine düşüncesini bitirmedi.

Kendini Bloodhound'a fırlatırken ağzından çıkan kükreme.

Canavarın içinden geçen oklar, o nemli, kemikli vücudu tahtaya saplarken Manon'u çizdi. Pençeler ve dişler yüzüne çarptı ama Manon ellerini boynuna doladı ve demir nemli teni parçaladı.

Daha sonra, Dorian, yüzü inatla hareketsiz bir şekilde sendeleyerek yürürken, o pençeler hayalet ellerin altında tahtaya çakıldı. Bloodhound savruldu, o pençeler kurtulmaya çalıştı...

Görünmez eller kemiğe çarparken yaratık çığlık attı.

Sonra içinden.

Manon, Kan Tazısı çığlık atmadan bir an önce kopmuş ellere baktı, o kadar yüksek sesle kendi kulakları çınladı. Ama Dorian, "Bırakın artık," diye mırıldandı.

Manon diğer elini kaldırdı, çeliği değil de demirin onu parçalamasını istedi.

Diğerleri silahları hazır halde arkalarından izliyorlardı.

Ama Bloodhound nefes nefese, "İkincinin ölmeden önce ne dediğini bilmek istemiyor musun? Ne için yalvardı?"

Manon tereddüt etti.

"Karnında ne korkunç bir iz - kirli. Bunu kendin mi yaptın Karagaga?"

Hayır, hayır, hayır, hayır-

"Bir bebek; ölü doğmuş bir cadı doğurduğunu söyledi."

Manon tamamen dondu.

Ve Tazı, dişlerini göstererek boğazına doğru atılırken özellikle umursamadı.

Bloodhound'un boynunu kıran alev ya da rüzgar değildi.

Ama görünmez eller.

Çatırtı odada yankılandı ve Manon, Dorian Havilliard'ın üzerine döndü. Safir gözleri tamamen acımasızdı. Manon hırladı. "Ölümü almaya nasıl cüret edersin-
"

Güvertedeki adamlar çığlık atmaya başladı ve Abraxos kükredi.

Abraxos.

Manon topuğunun üzerinde döndü ve savaşçıların duvarını hızla geçerek koridordan aşağı indi, merdivenlerden yukarı çıktı...

Karnı ağrıyarak kendini yukarı çekerken demir tırnakları kaygan tahtadan parçalar kopardı. Bunaltıcı gece havası çarptı ona, sonra denizin kokusu, sonra...

Altı tane vardı.

Derileri Bloodhound'unki gibi kemik beyazı değildi, daha çok benekli bir karanlıktı - gölgeler ve gizlilik için yetiştirilmiş. Kanatlı, hepsi insansı yüzler ve bedenlerle—

İlken, bir pençe darbesiyle bir adamın bağırsaklarını çıkarırken içlerinden biri tısladı. Biz ilken'iz ve şölene geldik. Gerçekten de, güvertede korsanlar ölmüştü, Abraxos'un kükreyişinin duyulduğu yere doğru koşarken, duyularını dolduran bakırımsı bir kan kokusu vardı.

Ama havadaydı, kanat çırpıyor, kuyruğunu sallıyordu.

Onun yanında wyvern formunda şekil değiştiren.

Daha küçük figürlerden üçünü alarak, çok daha çevikler...

Alev, rüzgar ve buzla birlikte geceye karıştı.

Bir ilken eridi. İkincisi kanatlarını kırmıştı. Ve üçüncüsü - üçüncüsü katı bir blok halinde dondu ve güvertede paramparça oldu.

Sekiz ilken daha karaya çıktı, biri ön güvertede çığlık atan bir denizcinin boynunu parçaladı—

Manon'un demir dişleri kırıldı. Alev yeniden patladı, yaklaşan dehşetlere karşı mızrak attı.

Sadece içinden geçmeleri için.

Ölümsüz savaşçılar kendilerini güverteye inen ilkenlerin üzerine salarken, kanatlar ve pençeler hassas insan postlarına dönüşürken gemi bir yakın dövüşe dönüştü.

Kitap başlığı

Ejderha kükrediği anda Aedion, Aelin'in arkasından fırladı.

O şeyler saldırmadan önce ana güverteye kadar ulaştı.

Aelin'in alevi ilerideki güverteden patlamadan ve kuzeninin kendi başının çaresine bakabileceğini fark etmeden önce Valg kralı meşguldü. İlken, kendilerini aradılar.

Şimdi önlerinde iki kişi vardı, ikinci kaptan ve kaptanı organlarının karınlarından sökülmesinden kurtarmak için koştuğu kıç güvertesindeydi. Her iki canavar da yaklaşık sekiz fit uzunluğundaydı ve kabuslardan doğdu, ama onların gözünde… bunlar insan gözleriydi. Ve kokuları… çürümüş et gibi ama… insan. Kısmen.

Onunla ana güverteye çıkan merdivenlerin arasında durdular. Biri, "Bu av ne büyük bir lütuf getirdi," dedi.

Aedion dikkatini onlardan çekmeye cesaret edemedi, ancak Aelin'in Rowan'a diğer gemilere yardım etmesini emrettiğini belli belirsiz duydu. Belli belirsiz bir kurt ve bir aslanın hırlamasını duydu ve buz dünyaya çarptığında soğuğun öpücüğünü hissetti.

Aedion kılıcını kavradı ve bir, iki kez savurdu. Korsan Lord onları Morath'a satmış mıydı? Bloodhound'un Lysandra'ya bakışı...

Öfkesi kanında bir şarkıya dönüştü.

Onu boyutlandırdılar ve Aedion kılıcını tekrar savurdu. Bire karşı ikiye - bir şansı olabilir.

İşte o zaman üçüncüsü arkasındaki gölgelerden fırladı.

Kitap başlığı

Aelin, Goldryn ile birini öldürdü. kafa kesme.

Diğer ikisi… Takip eden dakikalarda aralıksız çığlıkları bir belirtiyse, bundan pek memnun kalmamışlardı.

Geceyi bir aslanın kükremesi böldü ve Aelin Gavriel'in Aedion'la bir yerlerde olması için dua etti—

Önündeki ikisi, alt güverte yolunu kapatarak, sonunda, "Alevlerin nerede şimdi?" diye soracak kadar tıslama nöbetlerini durdurdular.

Aylin ağzını açtı. Ama sonra Fenrys sanki bir kapı aralığından koşmuş gibi gecenin içinden fırladı ve en yakındakine çarptı. Anlaşılan bir hesabı vardı.

Fenrys'in çenesi ilken'in boğazına dolandı ve diğeri döndü, pençeleri dışarı çıktı.

İki çift pençe beyaz ceketi, üzerinde tuttuğu kalkanı delip geçerken ve Fenrys'in acı çığlığı suyun üzerinde havlarken onu durduracak kadar hızlı değildi.

Alevden ikiz kılıçlar iki ilken boynuna saplandı.

Kafalar kanlı güverteye yuvarlandı.

Fenrys sendeleyerek geri çekildi ve kalaslara çarpmadan önce bir adım attı. Aelin küfür ederek onun için ayağa kalktı.

Kan ve kemik ve yeşilimsi balçık—zehir. Ejderhaların kuyruğundakiler gibi.

Binlerce mumu söndürür gibi alevini bir kenara itti, şifalı suyu topladı. Fenrys bir erkeğe dönüştü, dişlerini sıktı, alçak ve gaddarca küfretti, elini yırtık kaburgalarına bastırdı. "Hareket etme," dedi ona.

Rowan'ı hemen diğer gemilere göndermişti ve o tartışmaya çalışmıştı ama... itaat etmişti. Kanat Liderinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - Crochan Kraliçesi. Kutsal tanrılar.

Aelin öfkeli kalbini sakinleştirmeye çalışarak sihrini hazırladı—

"Diğerleri," diye soludu Aedion, onlar için topallayarak, siyah kana bulanmış, "iyiler." Kuzeninin gözlerinin nasıl parladığını ve Aedion'dan daha kötü kanlı ve topallayan Gavriel'in oğlunun bir adım gerisinde olduğunu fark edene kadar neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Ne olmuştu?

Fenrys inledi ve o kanına süzülen zehir olan yaralarına odaklandı. Kanatlar çırpıldığında Fenrys'e elini indirmesini söylemek için ağzını açtı.

Sevdiği türden değil.

Aedion hemen önlerindeydi, kılıcını çekmiş, acıyla yüzünü buruşturmuştu - ama ilkenlerden biri pençe uçlu elini kaldırdı. Müzakere.

Kuzeni durdu. Ama Gavriel Fenrys'i koklayıp gülümserken ilken'e belli belirsiz bir şekilde yaklaştı.

"Zahmet etme," dedi yaratık Aelin'e sessizce gülerek. "Çok fazla ömrü kalmayacak."

Aedion hırladı, dövüş bıçaklarını avuçladı. Aelin alevini topladı. Sadece ateşinin en ateşlisi onları öldürebilirdi - daha azı ve yara almadan kaldılar. Bunun uzun vadeli sonuçlarını daha sonra düşünecekti.

İlken, omzunun üzerinden ufka doğru gülümseyerek, "Bir mesaj iletmek için gönderildim," dedi. "Skull's Bay'de Kara Majestelerinin aradığını taşıdığınızı teyit ettiğiniz için teşekkür ederim."

Aelin'in midesi ayağa kalktı.

Anahtar. Erawan, Wyrdkey'in onda olduğunu biliyordu.

Görüntüler47Görüntüler

Rowan kıçını gemilerine geri çekti, büyüsü onu neredeyse havaya fırlattı.

Diğer iki gemi rahatsız edilmeden bırakılmıştı - bu bağırışların ne hakkında olduğunu sorma cesaretini bile göstermişlerdi.

Rowan, bir düşman saldırısından başka bir açıklama yapma zahmetine girmemişti ve o ayrılmadan önce bitene kadar demir atmıştı. Katliama dönmüştü.

Kalbi o kadar hızlı çarparak geri döndü ki, iskeleye koşarken rahatlayarak kusacağını sandı ve Aelin'i güvertede diz çökerken gördü. Fenrys'in ellerinin altında kan kaybettiğini görene kadar.

Ta ki o son ilken önlerine çıkana kadar.

Öfkesi ölümcül bir mızrağa dönüştü, sihri güverteye nişan alarak gökyüzüne doğru uçarken toplandı. Konsantre patlamaların, içlerine ne tür bir itici geldiyse onu geçebileceğini keşfetmişti.

O şeyin kafasını koparırdı.

Ama sonra ilken, Rowan yere inip kıpırdanırken güldü, ince omzunun üzerinden. "Morath seni karşılamayı dört gözle bekliyor," diye sırıttı yaratık ve Rowan ona doğru hamle yapamadan gökyüzüne doğru fırladı.

Ama Aelin hareket etmiyordu. Gavriel ve Aedion kanlar içinde ve topallayarak güçlükle hareket ediyorlardı. Fenrys, göğsü yeşilimsi balçıkla kanlı bir karışıklık—zehir…

Aelin, Fenrys'in üzerine diz çökerken, kendisine verilen suya, ateş denizinde bir damla suya konsantre olurken, Aelin'in ellerinde güç parlıyordu...

Lysandra gölgelerin arasından nefes nefese kaldığında Rowan yardım etmek için ağzını açtı.

Gerçekten de ilken uzak kıyılar için kanat çırpıyordu, karartılmış gökyüzüne karşı yalnızca birazcık karanlıktı, kıyıya doğru hızla ilerliyordu, şüphesiz Morath'a haber vermek için uçmak üzereydi.

Rowan, Fenrys'in düşmüş yayını ve siyah uçlu oklardan oluşan sadağı kaptı.

Çizmelerinin altına kan sıçrayarak parmaklıklara doğru yürürken hiçbiri onu durdurmadı.

Tek ses, vuran dalgalar, yaralıların iniltileri ve bir ok atıp ipi geri çekerken güçlü yayın iniltisiydi. Daha uzağa. Kolları gerildi, ama kanat çırparak uzaklaşan o karanlık noktayı keskinleştirdi.

"Bir altın sikke özlediğini söylüyor," diye hırladı Fenrys.

"Nefesini iyileşmek için sakla," diye tersledi Aelin.

"İki yap," dedi Aedion arkasından. "Vurduğunu söylüyorum."

"Hepiniz cehenneme gidebilirsiniz," diye hırladı Aelin. Ama sonra ekledi, “Beş yap. Ten, ilk atışta onu yere serdiğini söylüyor."

"Anlaştık," diye inledi Fenrys, sesi acıyla kalınlaşmıştı.

Rowan dişlerini gıcırdattı. "Bana neden herhangi birinizle uğraştığımı hatırlatın."

Sonra ateş etti.

Ok, gece boyunca ilerlerken neredeyse görünmezdi.

Rowan, Fae görüşüyle, ok hedefini bulduğunda mükemmel bir netlikle gördü.

Tam o şeyin kafasından.

Aelin suya çarptığında sessizce güldü, sıçrayan su uzaktan bile görülebiliyordu.

Rowan ona döndü ve kaşlarını çattı. Parmak uçlarını Fenrys'in harap olmuş göğsünün üzerinde tutarken ışık parıldadı. Ama bakışlarını önce erkeğe sonra da Aedion'a çevirdi ve, "Ödeme, ahmaklar," dedi.

Aedion kıkırdadı ama Rowan, eski nöbetçisini iyileştirmeye devam ederken Aelin'in gözlerindeki gölgeyi yakaladı. Fenrys ondan önce yaralanmış olsa bile neden hafife aldığını anlamıştı. Çünkü Erawan şimdi nerede olduklarını biliyorsa... taşınmaları gerekiyordu. Hızlı.

Ve Rolfe'nin Lock'a yönlendirmesinin yanlış olmaması için dua edin.

Kitap başlığı

Aedion sürprizlerden bıkmıştı.

Kalbinin göğsünde ölüp durduğunu hissetmekten bıktı.

Gavriel'in ilken ile kıçını kurtarmak için atladığı zamanki gibi, Aslan onları vahşice yırttı ve Aedion'u ilk kılıcıyla bir acemi gibi orada dikilmesine neden oldu.

Aptal piç bu sırada kendini yaralamış, koluna ve kaburgalarına bir darbe indirerek erkeği acı içinde kükremişti. Bu pençeleri kaplayan zehir, ne yazık ki diğer adamlarda kullanılmıştı.

Ama Aedion'u harekete geçiren, babasının kanının keskin kokusuydu - o bakırımsı, ölümlü koku. Aedion, dizinin hemen üstüne bir darbenin nezaketiyle bacağındaki zonklayıcı ağrıyı görmezden geldiğinden Gavriel ona sadece gözlerini kırpıştırdı ve bu yaratıklar seğiren kemik ve et yığınlarından başka bir şey olmayana kadar sırt sırta savaştılar. .

Kılıcını ve kalkanını sırtına geçirip Aelin'i bulmak için takip etmeden önce erkeğe tek kelime etmemişti.

Hâlâ Fenrys'in üzerine çömeldi ve Rowan diğer yaralılara yardım etmek için yanından hızla geçerken, Rowan'a kalçasını sıvazlamaktan başka bir şey yapmadı. bir patuyluk - Aedion'un Bane'inin çoğunun imkansız olduğuna karar vereceğinden oldukça emin olduğu bir atış yapmak için.

Aedion, Fenrys'e götürmesini istediği su kovasını yere bıraktı, dışarı sızan yeşil zehri silerken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Birkaç metre ötede babası, baldırında ancak bir damla gözyaşı kalmış olan, hıçkıra hıçkıra ağlayan bir korsanla ilgileniyordu.

Fenrys tısladı ve Aelin kendi kendine acıyla inledi. Aedion içeri itti. "Ne?"

Aelin bir kez başını salladı, keskin bir çıkış. Ama onun Fenrys'le gözlerini kilitlediğini izledi - onları Aedion'a yapmak üzere olduğu her şeyin canını yakacağını söyleyecek şekilde kilitleyip tuttu. Ölüm tarlalarında ve daha sonra şifacıların çadırlarında aynı bakışın şifacı ve asker arasında geçtiğini yüzlerce kez görmüştü.

"Neden," diye soludu Fenrys, "yapmadı" - başka bir pantolon - "onları erittin mi?"

"Çünkü sen saldırmadan önce onlardan biraz bilgi almak istedim, seni otoriter Fae piçi." Dişlerini tekrar gıcırdattı ve zehir şüphesiz büyüsüne çarparken Aedion elini sırtına koydu. Onu yıkamaya çalışırken. Onun dokunuşuna biraz eğildi.

"Kendi başıma iyileşebilir," diye hırladı Fenrys, gerginliği fark ederek. "Diğerlerine geç."

Ah, lütfen, diye tersledi. "Hepiniz dayanılmazsınız. O şeyin pençelerinde zehir vardı..."

"Diğerleri-"

"Bana sihrinin nasıl çalıştığını anlat - böyle yerler arasında nasıl sıçrayabilirsin." Onu başka bir yere odaklamanın akıllıca ve kolay bir yolu.

Aedion güverteyi taradı, ona ihtiyaç olmadığından emin oldu ve sonra Fenrys'in göğsünden sızan kanı ve zehri dikkatlice emdi. Deli gibi acıtması gerekiyordu. Bacağındaki ısrarlı zonklama, kıyaslandığında muhtemelen hiçbir şey değildi.

"Kimse nereden geldiğini, ne olduğunu bilmiyor," dedi Fenrys sığ nefesler arasında, parmakları iki yanında kıvrılıp kıvrılarak. "Ama izin verirdünyadaki kıvrımlar arasında kayıyorum. Sadece kısa mesafeler ve sadece birkaç kez yorulmadan önce, ama… ölüm alanında işe yarar." Kesiğinin dış kenarları birbirine ulaşmaya başladığında sıktığı dişlerinin arasından nefes nefese kaldı. "Bunun dışında özel bir şeyim yok. Hız, güç, hızlı iyileşme … ortalama Fae'den daha fazla, ama aynı hediye stoğu. Kendimi ve başkalarını koruyabilirim ama bir elementi çağıramam."

Aelin'in eli yarasının üzerinde hafifçe sallandı. "O zaman kalkanın neyden yapılmış?"

Fenrys omuz silkmeye çalıştı ama başaramadı. Ama Gavriel, hâlâ sızlanan korsan "Kibir" üzerinde çalıştığı yerden mırıldandı.

Aelin homurdandı ama gözlerini Fenrys'in yarasından ayırmaya cesaret edemedi ve "Demek mizah anlayışın var Gavriel."

Doranelle Aslanı omzunun üzerinden ihtiyatlı bir şekilde gülümsedi. Nadir görüşlü, ölçülü ikiz, Aedion'un parıldayan sırıtışlarında. Aedion, bu terimi tekrar kullanmadan önce dikkatlice düşünmesini sağlayacak kadar şiddetle hırlamadan önce, Aelin ona Kitty-Cat Amca demişti. Gavriel, kendi takdirine bağlı olarak, Aelin'e yalnızca o ya da Fenrys etraftayken kullanılıyormuş gibi görünen, acı çeken bir iç çekiş vermişti.

"Bu mizah anlayışı sadece her yüzyılda bir kez ortaya çıkıyor," diye hırladı Fenrys, "bu yüzden yerleşmeyi umsan iyi olur, yoksa bu onu son görüşün olur." Aelin kıkırdadı, ancak bu hızla solup gitti. Aedion'un midesine soğuk ve yağlı bir şey girdi. "Üzgünüm," diye ekledi Fenrys, kelimelere ya da acıya yüzünü buruşturarak.

Aelin, Aedion'un sözlerinin yerine oturmasına izin vermeden önce sordu, "Nereden geldin? Lorcan'ın kenar mahallelerde bir piç olduğunu biliyorum."

"Lorcan, Maeve'nin sarayında bir piçti, merak etme," diye sırıttı Fenrys, bronz yüzü solgundu. Aelin'in dudakları bir gülümsemeye doğru kıvrıldı. "Connall ve ben, Maeve'nin topraklarının güneydoğu kesiminde yaşayan soyluların oğullarıydık..." diye tısladı.

"Ailen?" Aedion, Aelin'in kendisi kelimeler için zorlanıyor gibi göründüğünde baskı yaptı. Onun küçük kesikleri iyileştirdiğini ve günler içinde Manon'un yarasını yavaş yavaş onardığını görmüştü, ama...

"Annemiz bir savaşçıydı," dedi Fenrys, her kelimesi zahmetliydi. "Bizi böyle eğitti. Babamız da öyleydi ama sık sık savaşa giderdi. Evimizi, topraklarımızı savunmakla görevlendirildi. Ve Maeve'ye rapor vermek." Her ikisinden de hırıltılı, yorucu nefesler. Aedion kıpırdandı, böylece Aelin tamamen ona yaslanabildi ve zaten şişmiş olan dizine verdiği ağırlığı ısırdı. "Con ve ben otuz yaşındayken, onunla Doranelle'e gitmek için tasmayı zorluyorduk - şehri görmek, kraliçeyle tanışmak ve genç erkeklerin ceplerinde para ve yanlarında gençlik varken yapmaktan hoşlandıkları şeyleri yapmak. Sadece Maeve bize bir göz attı ve..." Bu sefer nefesini tutması için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. "Orası iyi gitmedi."

Aedion gerisini biliyordu; Aylin de öyle.

Yeşil balçıktan sonuncusu Fenrys'in göğsünden dışarı çıktı. Ve Aelin nefes aldı, "Yeminden nefret ettiğini biliyor, değil mi?"

"Maeve biliyor," dedi Fenrys. "Ve beni buraya gönderdiğine hiç şüphem yok, geçici özgürlükten işkence göreceğimi umarak."

Aelin'in elleri titriyordu, vücudu kendisininkine karşı titriyordu. Aedion bir kolunu onun beline doladı. "Ona bağlı olduğun için üzgünüm," oldu Aelin.

Fenrys'in göğsündeki yaralar birbirine karışmaya başladı. Rowan onun solduğunu hissetmiş gibi yaklaştı.

Fenrys'in yüzü hala grimsiydi, hala gergindi, Rowan'a bakıp Aelin'e, "Yapmamız gereken şey bu - korumak, hizmet etmek, el üstünde tutmak. Maeve'in sunduğu şey… bununla alay konusu." Şimdi göğsünde iyileşen yaraları inceledi, çok yavaş iyileşiyordu. "Ama bir Fae erkeğinin kanını çağıran şey, ona rehberlik eden şeydir. Aradığımız şey, olmadığımızı söylesek bile."

Aedion'un babası hala yaralı korsanın üzerinden geçmişti.

Aedion, kendisi bile şaşırarak omzunun üzerinden Gavriel'e, "Peki Maeve'in bunu yerine getirdiğini mi düşünüyorsun yoksa Fenrys gibi misin?" dedi.

Babası, göstereceği tüm şok hakkında gözlerini kırptı ve sonra doğruldu, önündeki yaralı denizci şimdi iyileşmeden uyuyordu. AedionEsmer bakışının ağırlığını taşıdı, Aslan'ın gözlerinde parlayan umut çekirdeğini söndürmeye çalıştı. “Ben de soylu bir aileden geliyorum, üç kardeşin en küçüğü. Ne miras ne de hükmedecektim, bu yüzden askerliğe başladım. Maeve'in gözünü ve teklifini hak etmişti. Daha büyük bir onur yoktur.”

Bu bir cevap değil, dedi Aedion sessizce.

Babası omuzlarını silkti. kıpır kıpır. "Sadece bir kez nefret ettim. Sadece bir kez ayrılmak istedim.”

Devam etmedi. Ve Aedion söylenmemiş sözlerin ne olduğunu biliyordu.

Aelin yüzünün bir tutam saçını çekti. "Onu çok mu sevdin?"

Aedion, kendisinden istediği minnettarlığını belli etmemeye çalıştı.

Yumruk şeklinde katlanırken Gavriel'in elleri beyaz boğumluydu. "Yüzyılların karanlığında parlak bir yıldızdı. Bana izin verseydi, o yıldızı dünyanın sonuna kadar takip ederdim. Ama yapmadı ve uzak durma isteklerine saygı duydum. Onu bir daha asla aramamak için. Başka bir kıtaya gittim ve arkama bakmama izin vermedim.”

Tek ses geminin gıcırtısı ve yaralıların iniltileriydi. Aedion ayağa kalkıp uzaklaşma dürtüsünü bastırdı. Bir çocuğa benziyordu - ölüm tarlalarında diz boyu kanla savaşan bir general değil.

Aelin yine Aedion bu sözleri söyleyemediği için, “Onun için kan yeminini bozmaya çalışır mıydın? Onlar için?"

Gavriel, "Onur benim kodumdur," dedi. "Ama Maeve sana da ona da zarar vermeye çalışsaydı Aedion, seni çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

Sözler Aedion'a çarptı, sonra içinden aktı. Bunu, her kelimede hissettiği gerçeği düşünmesine izin vermedi. Adının babasının dudaklarında yankılanma şekli.

Babası yaralı korsanda herhangi bir kalıcı yaralanma olup olmadığını kontrol etti, sonra diğerine geçti. O kahverengi gözleri Aedion'un dizine kaydı,

pantolonunun altında şişti. "Bununla ilgilenmelisin, yoksa birkaç saat içinde işlev göremeyecek kadar sert olacak."

Aedion, Aelin'in dikkatinin üzerine çekildiğini hissetti, yaralanma için onu taradı, ama babasının bakışlarını tuttu ve “Kendi yaralarımı nasıl tedavi edeceğimi biliyorum” dedi. Savaş alanı şifacıları ve Zehir ona yıllar boyunca yeterince şey öğretmişti. "Yaralarına iyi bak." Gerçekten de erkeğin gömleği kana bulanmıştı. Şanslı - o kadar şanslıydı ki zehir o pençelerden çoktan silinmişti. Gavriel gözlerini kırpıştırarak kendine baktı, yutarken dövmeleri sallanıyordu, sonra başka bir şey söylemeden devam etti.

Aelin sonunda Aedion'u iterek ayağa kalkmaya çalıştı ve başarısız oldu. Aedion, artık donuk gözlerinden uzaklaşırken ona uzandı, ama Rowan çoktan oradaydı, tahtaları öpmeden önce onu yavaşça süpürdü. Çok hızlı - rezervlerini çok hızlı tüketmiş olmalı ve vücudunda hiç yiyecek yok.

Rowan bakışlarını tuttu, Aelin başını göğsüne yaslarken saçları gevşekti. Gerginlik—Aedion'un midesi burkuldu. Morath neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Kime karşı geliyordu. Erawan komutanlarını buna göre inşa etmişti. Rowan, Aedion'un düşüncelerini onaylarcasına başını salladı, ama sadece, "Şu dizini kaldır," dedi.

Rowan, Aelin'i aşağıya taşımadan önce Fenrys hafif bir uykuya dalmıştı.

Böylece Aedion gecenin geri kalanında kendi arkadaşlığını sürdürdü: önce nöbette, sonra birkaç saat boyunca kıç güvertesinde direğe karşı oturdu, diz gerçekten yüksekte, sıkışık, loş iç mekana inmek istemiyordu.

Tahta birkaç metre arkasından inlediğinde nihayet uyku onu çekiştirmeye başlamıştı ve bunu sadece kadın istediği için, onu şaşırtmamak için yaptığını biliyordu.

Hayalet leopar kuyruğunu seğirerek yanına oturdu ve devasa başını onun uyluğuna koymadan önce bir an onunla göz göze geldi.

Sessizlik içinde yıldızların sakin dalgaların üzerinde titreşmesini izlediler, Lysandra başını onun kalçasına sürttü.

Yıldız ışığı paltosunu gümüş rengine boyadı ve Aedion'un dudaklarında bir gülümseme gölgelendi.

Görüntüler48Görüntüler

Gece boyunca çalıştılar, yalnızca mürettebatın Manon'un odasındaki deliği kapatmasına yetecek kadar demir aldılar. Kaptan Dorian'a şimdilik böyle olacağını söyledi, ama bataklığa varmadan önce başka bir fırtınaya yakalanırlarsa tanrılar onlara yardım eder.

Yaralılarla saatlerce ilgilendiler ve Dorian, etleri bir araya getirirken Rowan'ın ona öğrettiği küçük iyileştirme büyüsü için minnettardı. Bir yapboz ya da yırtık kumaş parçalarıymış gibi davranmak, yetersiz akşam yemeğinin tekrar ortaya çıkmasını engelledi. Ama zehir... Bunu Rowan, Aelin ve Gavriel'e bıraktı.

Sabah hastalıklı bir griye dönüştüğünde, yüzleri solgundu, gözlerinin derinlerine koyu renkli lekeler kazınmıştı. En azından Fenrys topallıyordu ve Aedion, Aelin'in dizine sadece onu tekrar yürümesine yetecek kadar tutmasına izin vermişti, ama... Daha iyi günler görmüşlerdi.

Dorian'ın bacakları kana bulanmış güverteyi tararken biraz titriyordu. Birisi yaratıkların cesetlerini denize atmıştı.en kötüsü, ama... Bloodhound'un söylediği doğruysa, gemideki hasarın geri kalanını onarmak için bir limana çekilme lüksleri yoktu.

Alçak, gürleyen bir hırlama duyuldu ve Dorian güverteden pruvaya baktı.

Cadı hala oradaydı. Bütün gece olduğu gibi hâlâ Abraxos'un yaralarıyla ilgileniyordu. Yaratıklardan biri onu birkaç kez ısırmıştı - neyse ki dişlerinde zehir yok ama... biraz kan kaybetmişti. Manon kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermemişti.

Aelin bir kere denemişti ve Manon ona hırladığında, Aelin herkesin durmasını sağlayacak kadar küfür etmişti ve canavar ölürse kızışmayı hak ettiğini söylemişti. Manon onun omurgasını koparmakla tehdit etmişti, Aelin ona kaba bir jest yapmıştı ve Lysandra, hayalet leopar biçiminde ana direğin donanımına tünemiş, kuyruğu esintiyle sallanarak bir saat boyunca aralarındaki boşluğu izlemek zorunda kalmıştı.

Ama şimdi... Manon'un beyaz saçları gevşekti, Abraxos'un yanına yaslanırken ılık sabah rüzgarı telleri tembelce çekiştiriyordu.

Dorian tehlikeli bir çizgide olduğunu biliyordu. Geçen gece, zincirleri iyi kullanmak için onu yavaşça soymaya hazırdı. Ve onun altın gözlerinin, onu diğer parçalarını da yutmak istediği kadar dikkatle yuttuğunu bulduğunda...

Sanki bakışlarını hissetmiş gibi, Manon ona baktı.

Güvertenin karşısından bile, aralarındaki her santim gergindi.

Tabii ki, Aedion ve Fenrys bunu anında fark ettiler, güverteden kan temizledikleri yerde durdular ve ikincisi burnundan soludu. İkisi de yürüyecek kadar iyileşmişti ama Manon ona doğru sinsice yaklaşırken ikisi de müdahale etmek için hareket etmedi. Henüz kaçmadıysa veya saldırmadıysa, şimdi bunu yapmaya zahmet etmeyeceğine karar vermiş olmalılar.

Manon tırabzanda bir yer kapladı, uçsuz bucaksız suya, ufuk boyunca dağılmış pembe bulut tutamlarına baktı. Gömleğini ve avuçlarını koyu kan lekeliyordu. “Bu özgürlük için sana teşekkür etmem gerekiyor mu?”

Kollarını tahta parmaklığa dayadı. "Belki."

Altın gözler ona kaydı. "Büyü - nedir bu?"

Bilmiyorum, dedi Dorian, ellerini inceleyerek. "Benim bir uzantım gibi geldi. Komuta edebildiğim gerçek eller gibi.”

Bir an için bileklerini tuttuklarını hissettiklerini düşündü - vücudunun nasıl tepki verdiğini, normalde olmasını istediği yerde gevşek ve gerginken, ağzı onunkini zar zor okşamıştı. Altın gözleri de bunu hatırlıyormuş gibi parladı ve Dorian kendini "Sana zarar vermem" derken buldu.

"Yine de Bloodhound'u öldürmeyi seviyordun."

Gözlerindeki buzu saklamakla uğraşmadı. "Evet."

Manon, parmağını boğazını saran solgun bandın üzerinden geçirecek kadar yaklaştı ve bir gemi dolusu insanın onu izlediğini unuttu. "Ona acı çektirebilirdin - onun yerine temiz bir darbe aldın. Neden?"

"Çünkü düşmanlarımızla bile bir çizgi var."

"O zaman cevabınız var."

"Soru sormadım."

Manon homurdandı. "Bütün gece gözlerinde o bakış vardı - eğer bizler gibi bir canavara dönüşüyorsan. Bir dahaki sefere öldürdüğünde, kendine bu çizgiyi hatırlat.”

"Bu çizginin neresinde duruyorsun cadı?"

Sanki bir asırdır yaptığı her şeyi görmesini istermiş gibi bakışlarıyla karşılaştı. "Ben ölümlü değilim. Ben senin kurallarına göre oynamıyorum. Spor için adam öldürdüm ve avladım. Beni bir insan kadınla karıştırma, prensim."

"İnsan kadınlara ilgi duymuyorum," diye mırıldandı. "Çok kırılabilir."

Bunu söylerken bile, kelimeler içinde derin, acı veren bir yara açtı.

"İlken," dedi acıyı bastırarak. "Onlardan haberin var mıydı?"

"Onların o dağlarda ne varsa onun bir parçası olduklarını varsayıyorum."

Boğuk bir kadın sesi, "Ne demek istiyorsun, o dağlarda ne var?" dedi.

Dorian neredeyse derisinden fırlayacaktı. Görünüşe göre Aelin hayalet leopar arkadaşından bazı notlar alıyordu. Manon bile arkalarında kana bulanmış kraliçeye gözlerini kırpıştırdı.

Manon, Aelin'in talebini duyunca Aedion ve Fenrys'e baktı ve yanına geldiler, ardından Gavriel geldi. Fenrys'in gömleği hala şeritler halinde asılıydı. En azından Rowan artık teçhizattan nöbet tutuyordu ve Lysandra tepeden uçarak tehlikeyi gözetliyordu.

Cadı, "İlken'i hiç görmedim. Sadece onları duydum - ölürken çığlıklarını duydum, sonra yeniden yapılırken kükremelerini duydum. Böyle olduklarını bilmiyordum. Ya da Erawan'ın onları karanlıklarından çok uzağa göndereceğini. Gölgelerim onlara bir bakış attı, sadece bir kez. Açıklamaları dün gece saldıranla eşleşiyor."

"İlkenler çoğunlukla izciler mi yoksa savaşçılar mı?" dedi Aylin.

Temiz hava, Manon'u bilgi ifşa etmeye açık hale getirmiş gibi görünüyordu, çünkü sırtını korkuluklara dayamış, etraflarındaki katiller çetesine dönüktü. "Bilmiyoruz. Bulut örtüsünü kendi avantajlarına kullandılar. Gölgelerim, bulunmak istemeyen her şeyi bulabilir ama yine de bu şeyleri avlayamaz veya izleyemezler."

Aelin biraz gerildi, yanlarından akan suya kaşlarını çatarak baktı. Ve sonra, sanki kelimeler yok olmuş ve bitkinlik - bundan daha ağır bir şey - başlamış gibi hiçbir şey söylemedi.

"Çek onu," dedi Manon.

Aedion bir uyarı hırlaması bıraktı.

Aelin yavaşça gözlerini cadıya kaldırdı ve Dorian kendini hazırladı.

"Yani yanlış hesapladın," dedi Manon. "Yani seni takip ettiler. Küçük mağlubiyetlerle dikkatiniz dağılmasın. Bu, savaş. Şehirler kaybedilecek, insanlar katledilecek. Ve senin yerinde olsaydım, neden bu kadar az ilken gönderdikleriyle daha çok ilgilenirdim."

"Benim yerinde olsaydın," diye mırıldandı Aelin, Dorian'ın büyüsüne sahip bir tonda. yükseliyor, buz parmak uçlarını soğutuyor. Aedion'un eli kılıcına gitti. "Benim yerimde olaydın." Alçak, acı bir kahkaha. Dorian bu sesi o zamandan beri... camdan bir şatoda kana bulanmış bir yatak odasından beri duymamıştı. "Eh, sen ben değilsin Karagaga, bu yüzden bu konudaki düşüncelerini kendine saklaman konusunda sana güveniyorum."

Ben Karagaga değilim, dedi Manon.

Hepsi ona baktı. Ama cadı sadece kraliçeyi izledi.

Aelin yara benekli elini sallayarak, "Doğru. O iş meselesi. O zaman hikayeyi dinleyelim."

Dorian, kavga edip etmeyeceklerini merak etti ama Manon sadece birkaç kalp atışı bekledi, tekrar ufka baktı ve dedi ki, "Büyükannem varis ve Kanat Lideri unvanımı elimden aldığında, mirasımı da elimden aldı. Bana babamın bir Crochan Prensi olduğunu ve halklarımız arasındaki düşmanlığı sona erdirmek ve topraklarımızdaki laneti kırmak için komplo kurdukları için annemi ve onu öldürdüğünü söyledi.

Dorian, Aedion'a baktı. Kuzey'in Kurdu'nun yüzü gergindi, Ashryver gözleri parıldayarak Manon'un ima ettiği tüm olasılıkları karıştırıyordu.

Manon biraz hissizce, sanki bunu ilk kez kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Ben son Crochan Kraliçesiyim - Rhiannon Crochan'ın son doğrudan torunuyum" dedi.

Aelin sadece bir dişini emdi, kaşlarını kaldırdı.

"Ve" diye devam etti Manon, "büyükannem kabul etse de etmese de ben Karagaga Klanının varisiyim. Yüz yıldır benim tarafımda savaşan cadılarım, çoğunu Crochan'ları öldürmek için harcadı. Onlara geri dönmeye söz verdiğim

bir vatanın hayalini kuruyorum. Ve şimdi sürgün edildim, Onüç'üm dağıldı ve kayboldu. Ve şimdi düşmanımızın tacının varisiyim. Demek ters giden planları olan tek kişi sen değilsin Majesteleri. Bu yüzden kendinizi bir araya getirin ve bundan sonra ne yapacağınıza karar verin."

İki kraliçe - aralarında iki kraliçe olduğunu fark etti Dorian.

Aelin gözlerini kapadı ve sert, nefes kesici bir kahkaha attı. tekrar aedionGergindi, sanki bu kahkaha kolayca şiddet veya barışla sonuçlanabilirdi ama Manon orada durdu. Fırtınayı atlatmak.

Aelin gözlerini açtığında gülümsemesi hafiflemiş ama keskinleşmişti, Cadı-Kraliçe'ye, "Senin zavallı kıçını bir nedenle kurtardığımı biliyordum," dedi.

Manon'un cevap veren gülümsemesi ürkütücüydü.

Dorian da dahil, erkeklerin hepsi derin bir nefes aldı.

Ama sonra Fenrys alt dudağını çekerek gökyüzünü taradı. "Anlamadığım şey, bunlardan herhangi birini yapmak için neden bu kadar uzun süre beklediğiniz? Erawan senin ölmeni istiyorsa"—Dorian ve Aelin'e bir baş selamı—"neden olgunlaşmana, güçlenmene izin veriyorsun?"

Dorian bu düşünceyle ürpermemeye çalıştı. Ne kadar hazırlıksızdılar.

"Çünkü Erawan'dan kaçtım," dedi Aelin. Dorian, on yıl önceki o geceyi hatırlamamaya çalıştı ama onun, onun ve Aedion'un hatırası bir anda canlandı. "Öldüğümü sandı. Ve Dorian... babası onu korudu. Elinden geldiğince."

Dorian da o hafızayı kapattı. Özellikle Manon başını eğerek söz konusu olduğunda.

Fenrys, "Maeve senin hayatta olduğunu biliyordu. Oranlar, Erawan da öyle."

Aedion, "Belki Erawan'a anlatmıştır," dedi.

Fenrys başını generale kamçıladı. "Erawan ya da Adarlan ile hiç teması olmadı."

"Bildiğin kadarıyla," diye düşündü Aedion. "Yatak odasında konuşan biri değilse tabii."

Fenrys'in gözleri karardı. "Maeve gücü paylaşmaz. Adarlan'ı bir rahatsızlık olarak gördü. Hala öyle."

Aedion, "Herkes bir bedel karşılığında satın alınabilir" diye karşı çıktı.

"İsimsizlik, Maeve'in bağlılığının bedelidir," diye çıkıştı Fenrys. "Satın alınamaz."

Aelin, savaşçının sözleriyle tamamen hareketsiz kaldı.

Ona gözlerini kırptı, dudakları sessizce ağzından söylediği kelimeleri söylerken kaşları kısıldı.

"Nedir?" Aedion istedi.

Aelin mırıldandı, "İsimsizlik benim fiyatım." Aedion, şüphesiz ilgisini çeken şeyin ne olduğunu sormak için ağzını açtı ama Aelin kaşlarını çatarak Manon'a baktı. "Senin türün geleceği görebiliyor mu? Bir kehanet kutusu olarak mı görüyorsun?"

"Biraz," diye itiraf etti Manon. "Bluebloods iddia ediyor."

"Diğer Klanlar yapabilir mi?"

"Eskiler için geçmişin, şimdinin ve geleceğin birlikte kanadığını söylüyorlar."

Aelin başını salladı ve sıkışık kulübelerin bulunduğu salona açılan kapıya doğru yürüdü. Rowan donanımdan fırlayıp kıpırdandı, bitirdiği gibi ayakları kalaslara çarptı. Onu koridora kadar takip edip kapıyı arkalarından kapatırken onlara pek bakmadı.

"Ne hakkındaydı?" diye sordu Fenrys.

"Bir Kadim," diye düşündü Dorian, sonra Manon'a, "Baba Sarıbacaklılar," diye mırıldandı.

Hepsi ona döndü. Ama Manon'un parmakları köprücük kemiğine değdi - Aelin'in Sarıbacaklı yaralarından oluşan kolye hala boynunu bembeyaz bir şekilde çalıyordu.

"Bu kış senin kalendeydi," dedi Manon ona. "Bir falcı olarak çalışmak."

"Ve ne - o derece bir şey söyledi mi?" Aedion kollarını kavuşturdu. Dorian, ziyaretten haberdar olduğunu hatırladı. Aedion her zaman cadılara göz kulak olmuştu - diyarın tüm güçlü oyuncularına, demişti bir keresinde.

Manon generale baktı. "Yellowlegs bir falcıydı - güçlü bir kehanet. Bahse girerim onu gördüğü anda kraliçenin kim olduğunu biliyordu. Ve en yüksek fiyatı verene satmayı planladığı şeyleri gördü." Dorian hatırlayınca irkilmemeye çalıştı. Aelin, onun sırlarını satmakla tehdit ettiğinde Sarı Bacaklar'ı katletmişti. Aelin hiçbir zaman kendisine karşı bir tehdit ima etmemişti. Manon devam etti, "Sarı Bacaklarkraliçe herhangi bir şey, sadece örtülü terimlerle. Bu yüzden, anladığında kızı çıldırtırdı."

Aelin'in gözden kaybolduğu kapıya keskin bir bakış.

Daha sonra kahvaltıda soğuk yulaf lapası yemelerine rağmen hiçbiri başka bir şey söylemedi.

Görünüşe göre aşçı geceyi atlatamamıştı.

Kitap başlığı

Rowan özel banyo odasının kapısını çaldı. Kilitlemişti. Önce odalarına, sonra banyo odasına girdiler ve onu kilitlediler.

Şimdi de midesini bulandırıyordu.

"Aelin," diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

Düzensiz bir nefes alma, sonra öğürme, sonra - daha fazla kusma.

"Aelin," diye hırladı, kapıyı kırmanın sosyal olarak ne kadar sürede kabul edilebilir olduğunu tartışarak. Bir prens gibi davran, geçen gece ona hırlamıştı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," onun boğuk yanıtı oldu. Sesi boştu, bir süredir duymadığı bir şekilde düzdü.

"O zaman beni içeri al da seninle ilgileneyim," dedi elinden geldiğince sakin ve mantıklı bir şekilde.

Onu kilitlemişti - kilitlemişti.

"Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Seni ıslattığını gördüm. Kusmayı halledebilirim. Ki bunu daha önce yaptığını da gördüm."

On saniye. Kolu ezmeden ve kilidi parçalamadan önce on saniye daha yeterli bir süre gibi görünüyordu.

"Sadece - bana bir dakika ver."

"Fenrys'in sözleriyle ilgili seni harekete geçiren neydi?" Hepsini direkteki görevinden duymuştu.

Mutlak sessizlik. Sanki o çiğ dehşeti kendi içine biriktiriyormuş gibi,onu bakmayacağı, hissetmeyeceği ya da kabul etmeyeceği bir yere itmek. Ya da ona anlat.

"Aylin."

Kilit döndü.

Yüzü griydi, gözleri kırmızıydı. "Lysandra ile konuşmak istiyorum" derken sesi kırıldı.

Rowan, yarısını doldurduğu kovaya, sonra da kansız dudaklarına baktı. Alnındaki boncuk boncuk terde.

Kadının yalan söylüyor olmayabileceğini düşünürken kalbi göğsünde durmuştu.

Ve neden hasta olabileceğini. Kokusunu almaya çalıştı ama kusmuk çok baskındı, alan çok küçük ve tuzlu suyla doluydu. Düşünceleri susturarak bir adım geriledi. Başka bir şey söylemeden odalarından çıktı.

Vites değiştiriciyi avlarken uyuşmuştu, şimdi geri döndü ve soğuk, ıslak bir kahvaltı yerken insan formundaydı. Lysandra endişeli bir bakışla sessizce onun emrettiğini yaptı.

Rowan kıpırdandı ve o kadar yükseğe uçtu ki gemi aşağıda sallanan bir beneğe dönüştü. Bulutlar tüylerini soğuttu; rüzgar kalbinde gümbürdeyen saf panik üzerinde kükredi.

Tehlikeyi araştırırken uyanan gökyüzünde kendini kaybetmeyi, ona dönmeden önce kendini toparlamayı planladı ve cevaplarını duymaya hazır olmadığı sorular sormaya başladı.

Ama kıyı göründü - ve yalnızca büyüsü onu güneşin ilk ışınlarının ortaya çıkardığı şeyle gökten düşmekten alıkoydu.

Geniş, pırıl pırıl nehirler ve yılan gibi kıvrıla kıvrıla akan nehirler, otlakların ve onları çevreleyen sazlıkların dalgalı zümrüt ve altınları boyunca akıyordu, her iki yanda da yanmış kumsalların yanmış altınları.

Ve küçük balıkçı köylerinin bir zamanlar denizi gözetlediği yer... Ateş.

Onlarca köy yanıyor.

Altındaki gemide, denizciler bağırmaya başladılar ve sonunda kıyı ufku aşıp duman görünür hale geldiğinde birbirlerine seslendiler.

Eyllwe.

Eyllwe yanıyordu.

Görüntüler49Görüntüler

Elide üç gün boyunca Lorcan'la konuşmadı.

Eğer zorunluluk onların nefret dolu sessizliklerini bozmalarını gerektirmeseydi, onunla üç, belki de üç kahrolası ay daha konuşmazdı.

Döngüsü gelmişti. Ve geçen ay tükettiği düzenli, sağlıklı diyet ne olursa olsun, tutarsız bir akıntıdan bu sabah uyandığı tufana dönüşmüştü.

Kamaradaki dar yataktan hızla gemideki küçük tuvalete atlamış, bulabildiği her çekmeceyi ve kutuyu didik didik didik etmişti ama... belli ki bir kadın bu cehennem teknesinde hiç vakit geçirmemişti. Gömlekleri için işlemeli masa örtüsünü yırtmaya başvurdu ve kendini temizlediğinde Lorcan uyanmıştı ve çoktan tekneyi yönetiyordu.

Ona düz bir şekilde, "Malzeme ihtiyacım var" dedi.

"Hala kan kokuyorsun."

"Birkaç gün daha kan kokacağımdan şüpheleniyorum ve iyileşmeden önce daha da kötüleşecek, bu yüzden malzemeye ihtiyacım var. Şimdi."

Pruvaya yakın her zamanki yerinden döndü ve bir kez burnunu çekti. Yüzü yanıyordu, midesine kramplar düğümlenmişti. “Bir sonraki kasabada duracağım.”

"Gerçekleştiği zaman?" Harita onun için hiçbir işe yaramadı.

"Akşama kadar."

Lorcan'ın yakaladığı balıklarla hayatta kalarak nehir boyunca her kasabayı veya ileri karakolu dolaşmışlardı. Kendi çaresizliğine o kadar sinirlenmişti ki, ilk günden sonra onun hareketlerini kopyalamaya başlamış ve bu süreçte kendine şişman bir alabalık kazanmıştı. Onu öldürmesini, içini boşaltmasını ve pişirmesini sağlamıştı ama… en azından o şeyi yakalamıştı.

Elide, "Tamam," dedi.

Lorcan, "Tamam," dedi.

Kulübeye, kendisini çekecek başka kumaşlar bulmayı amaçladı ama Lorcan, "Geçen sefer zar zor kanadın," dedi.

Bu konuşmayı yapmak isteyeceği son şeydi. "Belki de sonunda bedenim normal olacak kadar güvende hissetmiştir."

Çünkü o adamı öldürmesine, yalan söylemesine ve ardından Aelin hakkındaki gerçeği yüzüne tükürmesine rağmen... Lorcan bir an bile düşünmeden herhangi bir tehdide karşı çıkacaktı. Belki kendi hayatta kalması için, ama onun korunmasına söz vermişti. O, onunla kapı arasında yerde yattığı için gece boyunca uyuyabildi.

“Yani… o zaman yanlış bir şey yok.” Bunu söylerken yüzüne bakmaya tenezzül etmedi.

Ama başını yana eğdi, sırtının sert kaslarını inceledi. Onunla konuşmayı reddederken bile onu izlemişti ve genellikle gömleksiz her gün egzersizlerini yaparken izlemek için bahaneler uydurmuştu.

Hayır, yanlış bir şey yok, dedi. En azından, umuyordu. Ama bakıcısı Finnula her zaman dilini şaklatmış ve adetlerinin sivilceli olduğunu, çok hafif ve düzensiz olduğunu söylemişti. Bunun tam olarak bir ay sonra gelmesi için… Bunu merak etmek istemiyordu.

Lorcan, "İyi. Başka türlü olsaydı bizi geciktirirdi.”

Cevabına hiç şaşırmayarak gözlerini onun sırtına çevirdi ve topallayarak kabine girdi.

Kitap başlığı

Elide'nin ihtiyaç duyduğu malzemeleri kasabada bir hancıyla takas etmesini izlerken Lorcan kendi kendine, zaten durması gerektiğini söyledi.

Koyu renk saçlarını, o zavallı küçük mavnanın üzerine atmış, atılmış kırmızı bir fularla sarmıştı ve hatta kadınla konuşurken burun aksanıyla konuşmuştu, tüm çehresi onun zarif, sessiz kadından çok uzaktı. d görmezden gelerek üç gün geçirdi.

Hangi iyiydi. Bu üç günü Aelin Galathynius için planlarını, onun ona yaptığı iyiliği nasıl geri alacağını belirlemek için kullanmıştı.

Han yeterince güvenli görünüyordu, bu yüzden Lorcan Elide'i takasına bıraktı - görünüşe göre o da yeni giysiler istiyordu- ve erzak bulmak için durgun su kasabasının köhne sokaklarında dolaştı.

Sokaklar nehir tüccarları ve gece için demirleyen balıkçılarla doluydu. Lorcan gözünü korkutarak bir kasa elma, kuru geyik eti ve biraz yulafı normal fiyatının yarısına satın almayı başardı. Sırf onu uzaklaştırmak için, harap rıhtımdaki tüccar birkaç armut fırlattı - güzel bayan için, demişti.

Kolları mallarla dolu olan Lorcan, kelimeler kafasında yankılandığında neredeyse mavnaya gelmişti.

Elide'i rıhtımın o kısmından geçirmemişti. Adamı rıhtıma yanaşırken ya da onlar ayrılırken casusluk yapmamıştı. Söylentiler bunu açıklayabilirdi, ama burası bir nehir kasabasıydı: yabancılar her zaman gelip gidiyordu ve anonimliklerinin bedelini ödüyordu.

Hızla mavnaya geri döndü. Nehirden gelen sis, kasabayı ve karşı kıyıyı bulanıklaştırmıştı. Sandığı ve eşyaları tekneye bıraktığında, onları bağlama zahmetine bile girmeden sokaklar boşalmıştı.

Büyüsü karıştı. Sisleri, pencerelerde mumların parladığı altın lekeleri taradı. Doğru değil, doğru değil, doğru değil, diye fısıldadı büyüsü.

Neredeydi?

Acele edin, hana götürdükleri blokları sayarak ona vasiyet etti. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Sis bastırdı. Çizmelerinden gıcırtı geliyordu.

Sıçanlar suya doğru akarken Lorcan parke taşlarına hırladı. Sürünerek ve birbirlerini pençeleyerek kendilerini nehre attılar.

Bir şey gelmiyordu - bir şey buradaydı.

Kitap başlığı

Hancı, kıyafetleri satın almadan önce denemesi konusunda ısrar etti. Onları Elide'nin kollarına aldı ve onu hanın arka tarafındaki bir odaya doğrulttu.

O yanından geçip dar bir koridorda yürürken, erkekler ona -fazla hevesle- baktılar. Lorcan'ın ihtiyacı olanı ararken onu terk etmesi tipikti. Elide odaya girdi, onu kapkaranlık ve soğuk buldu. Döndü, bir mum ve çakmaktaşı aradı.

Kapı kapanarak onu içeri hapsetti.

O küçük ses, Koş koş koş koş koş, diye fısıldadığında Elide kabzaya doğru hamle yaptı.

Kaslı, kemikli ve kösele bir şeye çarptı.

Bozulmuş et ve eski kan kokuyordu.

Odada bir mum canlandı. Tahta bir masa, boş bir ocak, mühürlü pencereler ve…

Vernon. Masanın diğer tarafında oturuyor, ona bir kedi gibi gülümsüyordu.

Güçlü eller pençelerde omuzlarına kenetlenmiş, tırnakları derisini kesiyordu. İlken, amcası "Ne macera yaşadın Elide" derken onu sımsıkı tuttu.

Görüntüler50Görüntüler

"Beni nasıl buldun?" Elide nefes aldı, ilken kokusu neredeyse onu kusturmaya yetecek kadardı.

Amcası akıcı, telaşsız bir hareketle ayağa kalktı ve yeşil tuniğini düzeltti. “Kendine zaman kazanmak için sorular mı soruyorsun? Zeki, ama beklenen." Çenesini yaratığa doğru salladı. Alçak, gırtlaktan gelen bir tıklama sesi çıkardı.

Kapı arkasından açıldı ve kanatları ve iğrenç yüzleriyle salonu dolduran diğer iki ilken ortaya çıktı. Tanrılar. Tanrılar.

Düşün düşün düşün düşün düşün.

"Son duyduğumuza göre arkadaşınız teknesine erzak koyup demirini çözüyordu. Muhtemelen ona daha fazla ödemeliydin.”

"O benim kocam," diye tısladı. "Beni ondan almaya hakkınız yok - hiç." Çünkü bir kez evlendiğinde, Vernon'ın hayatı üzerindeki koruyuculuğu sona erdi.

Vernon kısık bir kahkaha attı. “Lorcan Salvaterre, Maeve'in ikinci-komutan, kocan mı? Gerçekten, Elide.” İlken'e tembel bir el salladı. "Şimdi yola çıkıyoruz."

Şimdi, onu hareket ettirme, uzaklaştırma fırsatı bulamadan şimdi savaşın.

Ama nereye koşmalı? Hancı onu satmıştı, biri bu nehirdeki yerlerine ihanet etmişti...

İlken onu çekiştirdi. Topuklarını tahta çıtaların üzerine koydu, pek iyi olmazdı.

Hafif bir kahkaha attı ve ağzını kulağına götürdü. "Kanın temiz kokuyor."

Geri çekildi, ama onu sıkıca kavradı, grimsi dili boynunun kenarını gıdıkladı. Çırpınarak onları koridora ve orada bekleyen iki ilkene doğru bükerken hala hiçbir şey yapamadı. Arka kapıya, on adım ötede değil, şimdiden ötedeki geceye açık.

"Morath'ta seni neyden koruduğumu görüyor musun Elide?" Vernon mırıldanarak arkalarından adım attı. Ayaklarını tekrar tekrar ahşap zemine çarptı, duvarı zorlamak için, herhangi bir şeyin onu itip ona karşı savaşmak için bir gücü olsun diye-

Numara.

Numara.

Numara.

Lorcan gitmişti—ihtiyacı olan her şeyi ondan almış ve gitmişti. Onu yavaşlatmış, düşman üstüne düşman getirmişti.

"Ve Morath'ta ne yapacaksın," diye düşündü Vernon, "Artık Manon Karagaga öldü mü?"

Elide'in göğsü bu sözler üzerine çatladı. Manon—

"Kendi büyükannesi tarafından içi boşaltıldı ve itaatsizliği yüzünden Kale'nin kenarından atıldı. Tabii ki, seni akrabalarından koruyacağım, ama… Erawan, neler yaptığını öğrenmekle ilgilenecek. Kaltain'den aldığın şey."

Ceketinin göğüs cebindeki taş.

Titreyip fısıldadı, o zıplarken uyandı.

Koridorun karşı ucundaki şimdi sessiz kalan handa kimse köşeyi dönüp onun sözsüz bağırışlarını inceleme zahmetine girmedi. Açık arka kapının hemen ötesinde başka bir ilken göründü.

Onların dördü. Ve Lorcan gitmişti—

Göğsündeki taş köpürmeye başladı.

Ama genç ve yaşlı, bilge ve tatlı bir ses fısıldadı, Dokunma ona. Bunu kullanma. Kabul etmeyin.

Kaltain'in içindeydi - onu delirtmişti. Onu o... kabuğa dönüştürmüştü.

Doldurmak için başka bir şey için bir kabuk.

Açık kapı göründü.

Düşün düşün düşün.

Düşünecek kadar nefes alamıyordu, etrafındaki ilken kokusu onu Morath'a geri götürdüklerinde katlanacağı türden dehşetler vaat ediyor—

Hayır, gitmeyecekti. Onu almalarına, kırmalarına ve kullanmalarına izin vermeyecekti...

Tek atış. Bir atış yapacaktı.

Hayır, diye fısıldadı kafasındaki ses. Numara-

Ama amcası kapıdan içeri girip çıkarken yanında bir bıçak vardı. Tek ihtiyacı olan buydu. Lorcan'ın avlanırken bunu yeterince yaptığını görmüştü.

Vernon arka avluda durdu, önünde büyük, dikdörtgen bir demir kutu bekliyordu.

İçinde küçük bir pencere vardı.

Ve iki kenarından kulplar.

İlkenlerin ne işe yaradığını biliyordu, çünkü diğer üçü onun etrafına yerleşti.

Onu içeri iterler, kapıyı kilitlerler ve Morath'a geri uçururlardı.

Kutu, dik duran bir tabuttan biraz daha büyüktü.

Kapısı zaten açıktı.

İlken onu içeri atmak için serbest bırakmak zorunda kalacaktı. Bir kalp atışı için, gitmesine izin verirlerdi. Bunu kendi yararına kullanmalıydı.

Vernon kutunun yanında oyalandı. Bıçağına bakmaya cesaret edemedi.

Boğazından bir hıçkırık koptu. Burada, bu pis avluda, etrafında bu korkunç şeyler varken ölecekti. Bir daha asla güneşi göremeyecek, gülemeyecek, müzik duyamayacaktı...

İlken kutunun etrafında kıpırdandı, kanatları hışırdadı.

Beş ayak. Dört. Üç.

Hayır, hayır, hayır, bilge ses ona yalvardı.

Morath'a geri götürülmeyecekti. Ona dokunmalarına ve onu yozlaştırmalarına izin vermeyecekti...

İlken onu ileri doğru itti, şiddetli bir itiş onu sendeleyerek kutuya atmak anlamına geliyordu.

Elide büküldü, onun yerine yüzü önce kenara çarptı, burnu çatırdadı ama amcasının üzerine döndü. Yanındaki bıçağa doğru hamle yapmak için ağırlığını verdiğinde ayak bileği kükredi.

Vernon, bıçağı kınından kalçasına doğru kamçılarken ne amaçladığını anlamaya vakti olmadı. Bıçağı parmaklarında çevirirken diğer eli kabzasını sardı.

Omuzları içe doğru kıvrılırken göğsü inip çıktı ve bıçağı eve doğru sürdü.

Kitap başlığı

Lorcan öldürme vuruşunu yaptı.

Sisin içinde gizlenen dört ilken, Elide'nin amcasının o ilken onu hapishane kutusuna sürüklediğinden emin olduğu adam olarak onu tespit edemedi.

Lorcan baltasını onun üzerinde eğitmişti.

Elide hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Korku ve umutsuzluk içinde.

Her ses öfkesini körükleyerek Lorcan'ın zar zor doğru dürüst görebileceği bir şeye dönüşüyordu.

Sonra ilken onu o demir kutuya attı.

Elide, Morath'a asla geri dönmeme iddiasında blöf yapmadığını kanıtladı.

Kutunun kenarına çarptığında burnunun kırıldığını duydu, amcasının geri tepip ona doğru atılırken şaşkınlık çığlığını duydu -

Ve hançerini tuttu. Onu öldürmek için değil.

Lorcan, Elide o bıçağı kendi kendine çevirirken, bıçak yukarı ve kalbine saplanacak şekilde açılınca, beş yüzyıldan beri ilk kez gerçek korkuyu biliyordu.

Baltasını fırlattı.

Hançerin ucu kaburgalarının üzerindeki deriyi delerken, baltasının tahta sapı bileğine çarptı.

Elide bir çığlık atarak yere düştü, hançer uçup gitti...

Çatıda tünemiş olduğu yere doğru dönerlerken Lorcan çoktan hareket etmeye başlamıştı. En yakındakine, birkaç dakika önce yerleştirdiği silahlara atladı, bu kapıdan çıkacaklarını biliyordu...

Bir sonraki bıçağı bir ilkenin kanadından geçti. Sonra yerini tespit etmeden önce onu tutmak için bir tane daha. Ama Lorcan avluyu çevreleyen üçüncü çatıya koşmaya başlamıştı bile. Orada bıraktığı kılıca. En yakındakinin yüzüne fırlattı.

Vernon'la birlikte kızı kutuya almak için çığlık atan iki kişi kaldı...

Elide geniş caddeye değil, avludan çıkan dar sokağa deli gibi koşuyordu. Sokak, ilken'in sığamayacağı kadar küçük, özellikle de tüm enkaz ve çöpler her yere saçılmış durumda. İyi bir kız.

Lorcan sıçradı ve bir sonraki çatıya yuvarlandı ve kalan iki hançerin yanına gitti—

Onları fırlattı, ama ilken amacını, fırlatma tarzını çoktan öğrenmişti.

Elide'ninkini öğrenmemişlerdi.

Kendini kurtarmak için ara sokağa girmemişti. Baltanın peşinden gitmişti.

Ve Lorcan, o kadının dikkati dağılmış ilkenin arkasına süzülmesini ve baltayı kanatlarına sürmesini izledi.

Yaralı bir bilekle. Burnu yüzünden kan akarken.

İlken çığlık atarak dizlerinin üzerine çökerken onu yakalamak için çırpındı.

Nerede istedi.

Balta daha çığlığı bitmeden sallanıyordu.

Kafası taşlara çarptığında ses bir kalp atışı sonra kesildi.

Lorcan çatıdan fırladı ve ona doğru kaynayan kalan ilken'i hedef aldı—

Ama döndü ve Vernon'un kapının yanında sindiği yere koştu, yüzü kansızdı.

Kendi kanını taşlara püskürterek hıçkıra hıçkıra ağlayan Elide de amcasına doğru döndü. Balta zaten kalkıyor.

Ama ilken amcasına ulaştı, onu güçlü kollarıyla yakaladı ve ikisini de gökyüzüne fırlattı.

Elide yine de baltayı fırlattı.

Bir rüzgar fısıltısıyla ilken'in kanadını ıskaladı.

Balta parke taşlarına çarparak bir kaya parçası çıkardı. Kanatları parçalanmış ilken'in hemen yanında - şimdi avlu çıkışına doğru sürünüyor.

Lorcan, Elide baltasını alıp tıslayan, kırık canavara doğru yürürken izledi.

Pençeleriyle ona saldırdı. Elide tokatlamayı kolayca atlattı.

Enkaz halindeki kanadına basıp özgürlüğe doğru ilerlemesini durdururken çığlık attı.

Sessizleştiğinde, burnunu tıkayan kana rağmen daha önce hiç duymadığı sakin, acımasız bir sesle, "Erawan'ın bilmesini istiyorum ki, bir dahaki sefere seni bir köpek sürüsü gibi peşimden gönderdiğinde, İyiliğini iade edeceğim. Erawan'ın onu bir sonraki görüşümde bilmesini istiyorum.Manon'un adını onun lanet olası kalbine kazıyacağım." Gözyaşları, suratını güçlü ve korkunç bir güzelliğe dönüştüren gazap gibi sessiz ve bitmeyen yüzünden aşağı yuvarlandı.

Ama görünüşe göre bu gece gerçekten senin gecen değil, dedi Elide ilken'e, baltayı tekrar omzunun üzerinden kaldırarak. İlken sert bir şekilde gülümserken inliyor olabilirdi. "Çünkü bir mesajı iletmek için sadece bir tane gerekir. Ve yoldaşların zaten yoldalar."

Balta düştü.

Taşların üzerine et, kemik ve kan döküldü.

Orada durmuş, cesede, boynundan damlayan leş gibi kana bakıyordu.

Lorcan, belki biraz uyuşmuş halde yanına gitti ve baltayı onun elinden aldı. Ağrıyan bileğiyle bunu nasıl kullanabilmişti...

Bu hareket karşısında tısladı ve sızlandı. Sanki kanında dolaşan her güç yok olmuş, geride sadece acı bırakmıştı.

Bileğini kavradı, ölü ilkenleri daire içine alıp kafalarını vücutlarından ayırırken tamamen sessizdi. Birbiri ardına, giderken silahlarını alıyor.

Hanın içindeki insanlar kıpırdanıyor, gürültüyü merak ediyor, isteyerek ihanet ettikleri kıza ne olduğunu görmek için dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını merak ediyorlardı.

Bir anlığına Lorcan o hancıyı bitirmeyi tartıştı.

Ama Elide, "Yeter ölüm" dedi.

Yanaklarına sıçrayan siyah kanda gözyaşları süzülüyordu - bu kan, saçılan çillerin alay konusuydu. Burnundan kıpkırmızı ve saf kan, ağzına ve çenesine akıyordu, şimdiden kekleşmeye başladı.

Bu yüzden baltayı kınına soktu ve onu kollarına aldı. O itiraz etmedi.

Onu sisle kaplı kasabanın içinden, teknelerinin bağlı olduğu yere taşıdı. Zaten, izleyiciler toplanmıştı, şüphesiz onları temizlemek için.ilken ayrıldığında tedarik eder. Lorcan'dan gelen bir hırlama onları sise doğru sürttü.

Elide, teknenin altında sallanarak mavnaya binerken, "Bana senin gittiğini söyledi," dedi.

Lorcan hala onu yere indirmedi, ipleri çözerken bir koluyla onu havaya kaldırdı. "Ona inandın."

Yüzündeki kanı sildi, sonra hassas bileği ve kırılan burnuyla yüzünü buruşturdu. Bununla ilgilenmesi gerekecekti. O zaman bile, sonsuza kadar biraz eğri olabilir. Onun umursadığından şüpheliydi.

O çarpık burnu belki de savaştığının ve hayatta kaldığını gösteren bir işaret olarak göreceğini biliyordu.

Lorcan sonunda onu elma sandıklarının üstüne -tam görebileceği bir yere- indirdi. O, direği alıp onları rıhtımdan, o nefret dolu kasabadan uzağa iterken sessizce oturdu. Arkalarından gelen düşmanları sarsmak için iç kesimlere girmeden önce belki nehirde iki gün daha geçirebilirlerdi. İyi ki Eyllwe'ye birkaç gün içinde yürüyerek varabilecek kadar yakınlardı.

Ortaya çıkan sisten ve nehrin tekneye çarpmasından başka bir şey olmadığında, Lorcan tekrar konuştu. "O hançeri durduramazdın."

Cevap vermedi ve sessizlik o kadar uzun sürdü ki, adam sandığın üzerine tünediği yere döndü.

Suya bakarken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı.

Nasıl teselli edeceğini, nasıl yatıştıracağını bilmiyordu - onun ihtiyaç duyduğu şekilde değil.

Bu yüzden direği indirdi ve tahta inleyerek sandığın üzerine onun yanına oturdu. "Manon kim?"

Avluya tuzağını kurarken Vernon'un o özel yemek odasında tısladığının çoğunu duymuştu ama bazı ayrıntılar gözünden kaçmıştı.

"Demirdiş lejyonunun Kanat Lideri," dedi Elide, sesi titriyordu, kelimeler kana takılıp burnunu tıkadı.

Lorcan karanlıkta bir atış yaptı. "Seni dışarı çıkaran oydu. O gün, cadı postu giymenizin, Oakwald'da dolaşmanızın nedeni oydu."

Bir selam.

"Ve Kaltain - o kimdi?" Taşıdığı şeyi ona veren kişi.

"Erawan'ın metresi - onun kölesi. O benim yaşımdaydı. Taşı kolunun içine koydu ve onu yaşayan bir hayalete dönüştürdü. Bana ve Manon'a kaçmak için zaman kazandırdı; Bu süreçte Morath'ın çoğunu ve kendisini yaktı."

Elide ceketinin içine uzandı, gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı süzülüyordu. Lorcan koyu renk bir kumaş parçası çıkarırken nefesi kesildi.

Ona yapışan koku kadındı, yabancıydı - kırık, üzgün ve soğuk. Ama altında tanıdığı ve nefret ettiği başka bir koku vardı...

Elide gözyaşlarıyla titreyerek, "Kaltain bunu Celaena'ya vermemi söyledi, Aelin'e değil," dedi. "Çünkü Celaena... soğuk bir zindanda ona sıcak bir pelerin verdi. Ve onu Morath'a getirdiklerinde Kaltain'in pelerini yanına almasına izin vermediler ama o bu hurdayı kurtarmayı başardı. Celaena'ya bu iyiliğinin karşılığını vermeyi hatırlamak için. Ama… bu şey ne tür bir hediye? Bu ne?" Kumaşın kıvrımını geri çekerek koyu renkli bir taş şeridi ortaya çıkardı.

Vücudundaki her damla kan soğudu ve ısındı, uyandı ve öldü.

Sessizce hıçkırıyordu. "Neden bu ödeme? Kemiklerim ona dokunmamamı söylüyor. İçimden bir ses bunu düşünmememi söyledi..."

Bu yanlıştı. Güzel, pis elindeki şey yanlıştı. Buraya ait değildi, burada olmamalıydı...

Tüm hayatı boyunca onu gözetleyen tanrı geri tepmişti.

Ölüm bile ondan korkuyordu.

"Kaldır onu," dedi kabaca. "Şimdi."

El sallayarak, öyle yaptı. Sadece ceketinin içine gizlendiğinde, “Önce seni temizleyelim. Burnunu ve bileğini ayarla. Yaparken sana bildiklerimi anlatacağım.”

Başını salladı, nehre baktı.

Lorcan uzanıp onun çenesini kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Umutsuz, kasvetli gözler onunkilerle buluştu. Başparmağıyla başıboş bir gözyaşını sildi. "Seni koruyacağıma söz verdim. Kırmayacağım Elide.”

Geri çekilmek istedi ama adam onu biraz daha sıkı kavradı ve gözlerini ondan ayırmadı.

"Seni her zaman bulacağım," diye yemin etti ona.

Boğazı düğümlendi.

Lorcan, "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Kitap başlığı

Elide, Lorcan'ın yüzünü temizlerken, burnunu ve bileğini incelerken, ikincisini yumuşak bir bezle bağlarken ve çabucak ama acımasızca değilken, Lorcan'ın ona söylediği her şeyi gözden geçirdi.

Anahtarlar. Wyrdgates.

Aelin'in bir Wyrdkey'i vardı. Diğer ikisini arıyordu.

Elide ona taşıdığı anahtarı verdiğinde, yakında sadece bir tane daha olacak.

Bire karşı iki anahtar. Belki bu savaşı onlar kazanırdı.

Elide, Aelin'in onları nasıl kullanıp kendini yok edemeyeceğini bilmese bile. Ama… o işi ona bırakırdı. Erawan'ın orduları olabilir ama Aelin'in iki anahtarı olsaydı...

Manon'u düşünmemeye çalıştı. Vernon, Lorcan'ın ruhunu kırmak, isteyerek gelmesini sağlamak için ayrıldığı konusunda yalan söylemişti. Belki Manon da ölmemişti.

Kanıtını bulana kadar inanmayacaktı. Ta ki tüm dünya ona Kanat Liderinin gittiğini haykırana kadar.

Lorcan, onun adamlarından birine dönüştüğünde pruvaya geri dönmüştü. derileri kururken kendi gömlekleri. Bileği zonkluyordu, donuk, ısrarlı bir ağrı vardı, yüzü daha iyi değildi ve Lorcan muhtemelen gözü moraracağına söz vermişti, ama... kafası temizdi.

Yanına geldi ve direği nehrin çamurlu dibine itmesini izledi. "O şeyleri ben öldürdüm."

"Bununla iyi iş çıkardın," dedi.

"Pişman değilim."

Karanlık, derinliksiz gözler ona kaydı. "İyi."

Bunu neden söylediğini, neden ihtiyaç duyduğunu ya da onun için her şeye değermiş gibi olduğunu bilmiyordu ama Elide ayaklarının üzerinde durdu, onun kirli sakallı yanağını öptü ve “Seni her zaman bulacağım, hem de Lorcan.”

Dakikalar sonra yatağa tırmanmış olmasına rağmen, adamın kendisine baktığını hissetti.

Uyandığında, döngüsü için temiz çarşaflar yatağın yanındaydı.

Kendi gömleği, bir gecede yıkanıp kurutuldu - şimdi onun istediği gibi kullanması için kesilmiş.

Görüntüler51Görüntüler

Eyllwe'nin sahili yanıyordu.

Üç gün boyunca köy köy dolaştılar. Bazıları hala yanıyor, bazıları sadece kül oluyor. Ve her birinde Aelin ve Rowan o alevleri söndürmek için uğraşmışlardı.

Rowan, şahin formunda uçabilirdi ama... Onu öldürdü. Onu, kıyıya gidecek kadar uzun süre durmayı göze alamayacakları için kesinlikle öldürdüler. Bu yüzden bunu gemiden yaptı, gücünün derinliklerine inerek, ateşleri birer birer söndürmek için denizi, gökyüzünü ve kumu aşabildiğine kadar gerdi.

Üçüncü günün sonunda, o kadar susamıştı ki, hiçbir miktarda su onu söndüremedi, dudakları çatladı ve soyuldu.

Rowan bunu kimin yaptığını sormak için üç kez kıyıya gitmişti.

Her seferinde cevap aynıydı: Geceleri, yıldızları karartan türden bir karanlık üzerlerine çökmüştü ve sonra köyler, hedeflerini bulana kadar fark edilmeyen alevli okların altında yanıyordu.

Ama o karanlık, Erawan'ın güçlerinin olduğu yerde... onlardan hiçbir iz yoktu.

Maeve'den de iz yok.

Rowan ve Lysandra yükseklere uçmuş, her iki gücü de arayarak, ama... hiçbir şey.

Bazı köylülerin iddiasına göre hayaletler onlara saldırmıştı. Gömülmemiş ölülerinin hayaletleri, uzak diyarlardan öfkeyle evlerine dönüyor.

Ta ki başka bir söylenti fısıldamaya başlayana kadar.

Aelin Galathynius'un Eyllwe'yi köy köy yaktığını. On yıl önce krallığına yardım etmemiş olmalarının intikamı için.

Alevleri söndürdüğü önemli değildi. Uzaktaki gemiden ateşlerini kimin yatıştırdığını açıklamaya çalıştığında Rowan'a inanmadılar.

Ona dinlememesini, içine batmasına izin vermemesini söyledi. O da denedi.

Ve o zamanlardan birinde, Rowan başparmağını avucundaki yara izinin üzerinde gezdirip boynunu öpmek için eğilmişti. Onu içinize çekmişti ve o sabah gemide kaçmasına neden olan soruya bir cevap bulduğunu biliyordu. Hayır, çocuğunu taşımıyordu.

Konuyu sadece bir kez tartışmışlardı - geçen hafta. Kadın nefes nefese ve ter içinde ondan sürünerek çıktığında ve adam ona tonik alıp almadığını sorduğunda. Ona sadece hayır dedi.

Hareketsiz gitmişti.

Ve sonra, Mab'ın Fae kanından bu kadar çok miras almış olsaydı, Fae'nin gebe kalma mücadelesini miras almış olabileceğini açıklamıştı. Ve zamanlama korkunç olsa bile… Terrasen'e bir soy, bir gelecek sağlamak için tek şansı bu olsaydı… bunu boşa harcamazdı. Yeşil gözleri uzaklaştı, ama başını sallayarak omzunu öpmüştü. Ve bu olmuştu.

Çocuklarına babalık etmek isteyip istemediğini soracak cesareti bulamamıştı. Lyria'nın başına gelenler göz önüne alındığında, çocuk sahibi olmak istiyorsa.

Ve daha fazla alev söndürmek için kıyıya uçmadan önceki o kısa an boyunca, o sabah neden bağırsaklarını yukarı fırlattığını da açıklama cesaretine sahip değildi.

Son üç gün bulanık geçmişti. Fenrys'in bu sözleri söylediği andan itibaren, Benim bedelim İsimsiz, her şey bir duman, alev, dalgalar ve güneşten oluşan bir bulanıklık olmuştu.

Ancak üçüncü gün güneş batarken, eskort gemisi önden sinyal vermeye başladığında, mürettebat çılgınca demir atmak için çalışırken Aelin bu düşünceleri bir kez daha uzaklaştırdı.

Alnında boncuk boncuk ter, dili parşömen kadar kuruydu. Ama Rolfe'un adamlarının az önce casusluk yaptıklarını görünce susuzluğunu, bitkinliğini unuttu.

Bulutlu bir gökyüzünün altında düz, suyla dolu bir arazi, göz alabildiğine iç kısımlara yayıldı. Küflü yeşil ve kemik beyazı çimenler, aralarındaki ayna gibi pürüzsüz gri su arasında küçük yaşam adaları olan tümsekleri ve oyukları kabukladı. Ve hepsinin arasında, acı sudan ve kötü gömülmüş bir cesedin uzuvları gibi tümsekli topraklardan fırlayan… harabeler. Büyük, ufalanan harabeler, bir zamanlar güzel olan şehir ovada boğuldu.

Taş Bataklıklar.

Kitap başlığı

Manon, insanların ve Fae'nin diğer iki geminin kaptanlarıyla buluşmasına izin verdi.

Haberi çok geçmeden duydu: Aradıkları şey yaklaşık bir buçuk gün iç kesimlerdeydi. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlardı - ya da tam yerini bulmanın ne kadar süreceğini. Onlar dönene kadar gemiler burada demirli kalacaktı.

Ve görünüşe göre Manon iç gezilerinde onlara katılacaktı. Kraliçe, geride bırakılırsa geri döndüklerinde küçük filolarının sağlam olmayacağından şüpheleniyormuş gibi.

Zeki kadın.

Ama bu diğer sorundu. Şu anda Manon'a bakan, şimdiden endişeli ve bitkin görünüyordu.

Abraxos'un kuyruğu biraz kamçılandı, demir sivri uçlar bozulmamış gemi güvertesini sıyırıp çizdi. Sanki bir dakika önce kraliçenin emrini duymuş gibi: Ejderha gitmeli.

Bataklıkların düz, açık alanında, fazla dikkat çekecekti.

Manon elini yaralı burnuna koyarak o derinliksiz siyah gözlerle karşılaştı. "Bir yere saklanmalısın."

Avucunun içinde sıcak, hüzünlü bir nefes.

Bunun için sızlanma, dedi Manon, karnında bir şey kıvrılıp kıvrılırken bile. "Görüşten uzak durun, tetikte olun ve dört gün sonra geri gelin." Kaşını onun burnuna yaslayarak öne eğilmesine izin verdi. Hırıltısı kemiklerini gümbürdüyordu. "Biz bir çiftiz, sen ve ben. Birkaç gün hiçbir şey değil dostum."

Kafasını kendi kafasıyla dürttü.

Manon güçlükle yutkundu. "Hayatımı kurtardın. Bir cok zaman. Bunun için sana hiç teşekkür etmedim."

Abraxos alçak sesle bir inilti daha çıkardı.

"Sen ve ben," diye söz verdi ona. "Şu andan itibaren Karanlık bizi sahiplenene kadar."

Kendini çekmeye zorladı. Kendini bir kez daha burnunu okşadı. Sonra bir adım geri çekildi. Sonra bir başkası. "Gitmek."

Hareket etmedi. Demir dişlerini gösterdi. "Gitmek."

Abraxos ona sitem dolu bir bakış attı ama vücudu gerildi, kanatları kalktı.

Ve Manon, Terrasen Kraliçesi ve arkadaşlarından nefret ettiği kadar kimseden nefret etmediğine karar verdi. Gitmesini sağladığın için. Onca tehlike onları ayıramamışken, bu ayrılığa neden olduğu için.

Ama Abraxos havadaydı, yelkenleri kanatlarının rüzgarında inliyordu ve Manon ufukta bir nokta olana, uzun teknelere kadar onu izledi. onları ilerideki bataklıkların yüksek otlarına ve durgun gri sularına götürmeye hazırlanıyorlardı.

Kraliçe ve maiyeti, bazı insanların kendilerini mücevherlerle süslediği gibi, silahlarını kuşanarak, soru cevap olarak hareket ederek hazırlandılar. On Üç'üne o kadar benziyordu ki, arkasını dönüp sancak direğinin gölgelerine dalıp nefesini eşit bir ritimle eğitmek zorunda kalacak kadar benzerdi.

Elleri titredi. Asterin ölmemişti. On Üçler ölmemişti.

Bununla ilgili düşünceleri uzak tutmuştu. Ama şimdi, ufukta kaybolan o çiçek kokulu wyvern ile…

Kanat Liderinin son parçası da onunla birlikte kaybolmuştu.

Bunaltıcı bir rüzgar onu iç kesimlere doğru, o bataklıklara doğru çekti. Onunla kırmızı pelerini sürüklüyor.

Manon parmağını bu sabah giydirdiği kıpkırmızı pelerininde gezdirdi.

Rhiannon.

Crochan kraliyet soyunun beş yüzyıl önce o son ölüm tarlasından çıkıp gittiğine dair bir fısıltı hiç duymamıştı. Üvey kardeşinin ötesindeki Crochanlardan herhangi birinin Lothian Blackbeak'in çocuğunun ve bir Crochan Prince'in hayatta kaldığını bilip bilmediğini merak etti.

Manon, pelerini omuzlarında tutan broşu çözdü. Elindeki kırmızı kumaştan kalın cıvatayı tarttı.

Birkaç kolay tırnak darbesi, uzun, ince bir pelerin şeridini kavramasına neden oldu. Birkaç harekette daha onu örgüsünün ucuna bağladı, saçlarının beyazına karşı kırmızı keskin.

Manon pruva direğinin arkasındaki gölgelerden dışarı çıktı ve geminin kenarına baktı.

Üvey kardeşinin pelerinini denize attığında kimse yorum yapmadı.

Rüzgâr onu dalgaların birkaç metre üzerine taşıdı, önce bir ölmekte olan yaprak kabarmaların üzerine inecek. Bir kan gölü - gelgit onu okyanusa taşırken uzaktan böyle görünüyordu.

Adarlan Kralı ve Terrasen Kraliçesi'ni ana güvertenin korkuluklarında beklerken buldu, yoldaşları bekleyen uzun tekneye tırmanıyor ve dalgalar üzerinde sallanıyordu.

Safir gözlerle, ardından turkuaz ve altın gözlerle tanıştı.

Gördüklerini biliyordu. Belki pelerinin ne anlama geldiğini anlamamıştı ama… jestin ne olduğunu anlamıştı.

Manon onlara yaklaşırken demir dişlerini ve tırnaklarını yarıklarına geri soktu.

Aelin Galathynius sessizce, "Yüzlerini görmekten asla vazgeçmiyorsunuz," dedi.

Manon, ancak kıyıya doğru kürek çekerken, onları sırılsıklam sırılsıklam ederken, Manon kraliçenin On Üç'ü kastetmediğini fark etti. Ve Manon, Aelin'in de o pelerinin denize doğru süzülmesini izleyip, dökülen kana benzediğini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Görüntüler52Görüntüler

Leriba'ya ulaşamadılar. Veya Banjali'ye. Yaklaşmadılar bile.

Lorcan, yaşamının gidişatını yönlendiren ve şekillendiren omzundaki baskıyı hissetti - gölgenin ve ölümün o görünmez, ısrarlı elini. Böylece güneye, sonra batıya gittiler ve Eyllwe'den geçen su yolları ağından hızla aşağı indiler.

Elide, Hellas'ın kendisini dürtüyorsa, avladıkları kraliçenin muhtemelen o yönde olduğunu açıklarken itiraz etmedi veya sorgulamadı. Nereye götürürse götürsün. Dışarıda şehirler yoktu, sadece Oakwald'ın en güney ucunu çevreleyen uçsuz bucaksız otlaklar, ardından bataklıklar. Bataklıklar arasında harabelerle dolu terk edilmiş yarımada.

Ama eğer oraya gitmesi söylenmişse... Karanlık tanrının omzuna dokunması onu asla yanlış yönlendirmemişti. Böylece ne bulacağını görecekti.

Elide'in bir Wyrdkey taşıdığı gerçeği üzerinde fazla durmadı. Onu düşmanına getirmeye çalıştığını. Belki de gücünün çağrısı ikisini de ona, yani ona götürecekti.

Ve eğer kartlarını doğru oynarsa iki anahtarı olacaktı.

Diğerlerinden daha akıllı, daha hızlı ve daha acımasız olsaydı.

Sonra en tehlikeli kısım: elinde iki anahtarla Morath'ın kalbine seyahat etmek, üçüncüyü avlamak. Hız onun en iyi müttefiki ve hayatta kalmak için tek şansı olacaktı.

Ve muhtemelen Elide'i veya diğerlerini bir daha asla göremeyecekti.

Sonunda o sabah mavnalarını terk ettiler ve dalgalanan otların arasından yola çıkmadan önce çantalarına sığabilecek her şeyi doldurdular. Saatler sonra, ovanın derinliklerinde dik bir tepeye çıkarken Elide'nin nefesi düzensizdi. İki gündür salamura kokusu alıyordu - bataklıkların kenarına yakın olmaları gerekiyordu. Elide güçlükle yutkundu ve tepenin zirvesine çıkarlarken kantinin yanından geçti.

Ama Elide durdu, kolları iki yanında gevşedi.

Ve Lorcan önlerinde yayılan şey karşısında donup kaldı.

"Burası neresi?" Elide sanki toprağın kendisini duyacağından korkuyormuş gibi nefes aldı.

Gözün görebildiği kadarıyla, ufka doğru akan toprak, otuz fit kadar batmıştı - sanki öfkeli bir tanrı bir ayağı ezmiş gibi üzerinde durdukları tepenin değil, uçurumun kenarından gelen şiddetli, vahşi bir çatlaktı. ova boyunca ayak ve bir iz bıraktı.

Çoğunu gümüşi acı su kapladı, hâlâ bir ayna gibi, yalnızca çimenli adalar ve toprak yığınları ve ufalanan, enfes harabeler tarafından kesintiye uğradı.

Burası kötü bir yer, diye fısıldadı Elide. "Burada olmamalıyız."

Gerçekten de, bazı adaları boğan bataklıkları, harabeleri, böğürtlenleri ve sık bitki örtüsünü tararken, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Ölüm tanrısı bile dürtmeyi durdurdu ve Lorcan'ın omzunun arkasına eğildi.

"Ne hissediyorsun?"

Dudakları kansızdı. "Sessizlik. Hayat, ama böyle… sessizlik. Güya …"

"Sanki ne?" İtti.

Sözleri nefes nefeseydi. "Sanki uzun zaman önce burada yaşamış olan tüm insanlar hala içeride -hala... aşağıda." Bir harabeyi -muhtemelen kuleye bağlı bir balo salonu olan kavisli, kırık bir kubbeyi- işaret etti. Bir saray. "Buranın yaşamak için bir yer olduğunu sanmıyorum Lorcan. Bu sulardaki canavarlar… İzinsiz girenlere müsamaha gösterdiklerini sanmıyorum. Ne de ölüler."

"Sana böyle şeyler söylerken seni izleyen taş mı yoksa tanrıça mı?"

“Bir uyarı mırıldanan kalbimdir. Anneit sessizdir. Yakınlarda olmak istediğini sanmıyorum. Takip edeceğini sanmıyorum."

"Morath'a geldi, ama burada değil mi?"

"Bu bataklıkların içinde ne var?" onun yerine sordu. “Aelin neden onlara doğru gidiyor?”

Görünüşe göre soru buydu. Çünkü eğer alırlarsa, kraliçe ve Whitethorn da bunu kesinlikle hissedeceklerdi ve onları buraya ancak büyük bir ödül ya da tehdit sürükleyecekti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Yakınlarda hiçbir kasaba veya karakol yok." Yine de burası, karanlık tanrının onu yönlendirdiği yerdi ve o elin onu, titrese bile cesaret etmeye ittiği yerdi.

Camsı suyun altında yaşayan her şeyden çok küçük güvenlik adalarında kalıntılardan ve yoğun bitki örtüsünden başka bir şey yok.

Ama Lorcan, omzunda dürten tanrıya itaat etti ve Perranth'ın Leydisini ileriye götürdü.

Kitap başlığı

"Burada kim yaşadı?" diye sordu Elide, yıkılmak üzere olan bir taş duvardan fırlayan heykelin havadan aşınmış yüzüne bakarak. Üzerinde durdukları küçük adanın dış kenarında sallanıyordu ve oraya oyulmuş yosun benekli kadın kuşkusuz bir zamanlar güzeldi, ayrıca kirişler için biraz destek ve o zamandan beri çürümüş bir çatıydı. Ama giydiği peçe şimdi bir ölüm örtüsü gibi görünüyordu. Elide titredi.

Lorcan, "Bu yer ben doğmadan yüzyıllar önce unutuldu ve harap oldu," dedi.

"Eylwe'ye mi aitti?"

“Artık yok olan bir krallığın parçasıydı, farklı toprakların insanlarıyla dolaşan ve birleşen kayıp bir halktı.”

"Böyle güzel binalar yaptıklarına göre çok yetenekli olmalılar."

Lorcan onaylayarak homurdandı. Bataklıkların üzerinden iki gün geçmişti - Aelin'den hiçbir iz yoktu. Harabelerin sığınağında uyumuşlardı, gerçi ikisi de gerçekten dinlenmemişti. Elide'nin rüyaları, daha önce hiç tanımadığı, boğazlarından, burunlarından sular akarken yalvararak haykıran insanların solgun, sütlü yüzleriyle doluydu. Uyandığında bile onları görebiliyor, rüzgarda çığlıklarını duyabiliyordu.

Lorcan o ilk gün, taşların arasından esen esinti, diye homurdandı.

Ama bunu onun gözlerinde görmüştü. Ölüleri de duydu.

Toprağı tam altlarından düşüren afetin gök gürültüsünü duydular, koşamadan hepsini yutan akan suyu duydular. Sonraki yıllarda denizden, bataklıktan ve nehirden gelen meraklı hayvanlar bir araya gelerek, harabeleri bir avlanma alanı haline getirdiler, su dolu cesetler tükendiğinde birbirleriyle ziyafet çektiler. Değişiyor, uyum sağlıyor - atalarından daha şişman ve daha akıllı büyüyorlar.

Bataklıkları geçmek o hayvanlar sayesinde bu kadar uzun sürdü. Lorcan, bu güvenli adalar arasındaki fazla durgun suyu tarayacaktı. Bazen derin, tuzlu suda yürümek açıktı. Bazen değildi.

Bazen adalar bile güvenli değildi. Şimdi iki kez, bir taş duvarın veya kırık bir sütunun arkasından kayan, zırh gibi kaplanmış uzun, pullu bir kuyruk fark etmişti. Üç kez büyük altın gözleri görmüştü, göz bebeğini keserek sazlıklardan izliyordu.

Lorcan onu omzuna atmış ve yalnız olmadıklarını anladıklarında kaçmıştı.

Sonra, adalardan bir varlık çeken hayaletimsi ağaçlardan sarkmayı seven yılanlar vardı. Ve bazen saatlerce onları kovalayan sivrisinek bulutlarına kıyasla hiçbir şey olmayan aralıksız, ısırıcı tatarcıklar. Ya da Lorcan onlara karanlık gücünden bir dalga gönderene ve hepsi karanlık bir yağmurla yeryüzüne düşene kadar.

Ama ne zaman öldürse… dünyanın titrediğini hissetti. Ondan korktuğundan değil... uyanıyormuş gibi. Dinleme.

Kimin geçmeye cesaret ettiğini merak ediyorum.

Dördüncü gece, Elide o kadar yorgundu ki, o kadar gergindi ki, ender bulunan bir sığınağa kıvrılırken inlemek istedi: asma katının bir kısmı bozulmamış harap bir salon. Gökyüzüne açıktı ve sarmaşıklar üç duvarı boğuyordu, ama taş merdiven sağlamdı ve adanın açıklarında yeterince yüksekti, onları avlamak için sudan hiçbir şey sürünemezdi. Lorcan merdivenlerin tabanını ve üstünü sarmaşıklardan ve dallardan çentik telleriyle donatmıştı - basamaklardan sürünen herhangi bir hayvan olursa onları uyarmak için.

Yangını riske atmaya cesaret edemediler, ama yeterince sıcaktı, bir tanesini bile kaçırmadı. Elide, Lorcan'la solundaki taş arasında sağlam bir duvar olan

Lorcan'ın yanında yatarken, titreyen yıldızları, böceklerin uykulu vızıltılarını kulaklarında sürekli bir vızıltı olarak izledi. Uzakta bir şey kükredi.

Böcekler durakladı. Bataklık, dikkatini o vahşi, derin kükremeye çevirmiş gibiydi.

Yavaş yavaş, hayat yeniden başladı - daha sessiz olsa da. Lorcan, "Uyu Elide," diye mırıldandı.

Yutkundu, korkusu kanına işlemişti. "Neydi o?"

"Canavarlardan biri - ya çiftleşme çağrısı ya da bölgesel uyarı."

Ne kadar büyük olduklarını bilmek istemiyordu. Gözlerin ve kuyrukların bakışları yeterliydi.

Bana ondan bahset, diye fısıldadı Elide. "Kraliçen."

"Daha iyi uyumana yardımcı olacağından şüpheliyim."

Diğer tarafına döndüğünde onu sırtüstü yatmış, gökyüzünü seyrederken buldu. "Yaptıkların için seni gerçekten öldürecek mi?" Bir selam."Yine de riske atıyorsun - onun iyiliği için." Yumrukla başını kaldırdı. "Onu seviyor musun?"

Yıldızların arasındaki boşluklardan daha koyu olan o gözler ona kaydı. "Onu ilk gördüğümden beri Maeve'ye aşığım."

"Sen - sen onun sevgilisi misin?" Sormaya cesaret edememiş, gerçekten bilmek istememişti.

"Numara. bir kere teklif ettim. Küstahlığım için bana güldü.” Ağzı sıkılaştı. "Bu yüzden kendimi başka şekillerde paha biçilmez hale getirdim."

Yine, uzaktan birkaç kalp atışı için dünyayı susturan o kükreme. Daha yakın mıydı, yoksa hayal mi etmişti? Dönüp ona baktığında, Lorcan'ın gözleri ağzındaydı.

"Belki de senin aşkını kendi yararına kullanıyordur. Belki de seni sürüklemek onun yararınadır. Belki siz en çok... ayrılmaya meyilli göründüğünüzde fikrini değiştirir.”

"Ona kan yemini ettim. Asla ayrılmayacağım."

Bunun üzerine göğsü ağrıdı. "O zaman sonsuza kadar onun peşinden koşacağını bilerek içini rahatlatabilir."

Sözcükler düşündüğünden daha keskin çıktı ve yıldızlara baktı ama Lorcan algılayabileceğinden daha hızlı bir şekilde çenesini tuttu. Gözlerinin içine baktı, onları taradı. "Romantik bir aptal olduğumu düşünme hatasına düşme. Onun için en ufak bir umudum yok."

"O zaman bu hiç aşka benzemiyor."

"Peki aşk hakkında ne biliyorsun?" O kadar yakındı ki, o farkına varmadan yaklaşmıştı.

"Bence aşk seni mutlu etmeli," dedi Elide, annesini ve babasını hatırlayarak. Ne sıklıkta gülüp gülmüşlerdi, birbirlerine nasıl da bakmışlardı. "Seni mümkün olan en iyi versiyonuna dönüştürmeli."

"Bunların hiçbiri olmadığımı mı ima ediyorsun?"

"Mutluluğun ne olduğunu bildiğini bile sanmıyorum."

Yüzü ciddileşti - düşünceli. "Ben... senin etrafında olmak umurumda değil."

"Bu bir iltifat mı?"

Granit işlemeli yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. Ve o… ona dokunmak istedi. O gülümseme, o ağız. Parmaklarıyla, kendi dudaklarıyla. Onu gençleştirdi, onu… yakışıklı yaptı.

Bu yüzden titreyen parmaklarıyla uzandı ve dudaklarına dokundu.

Lorcan dondu, hala onun yarı üzerindeydi, gözleri ciddi ve kararlı.

Ama ağzının hatlarını takip etti, oradaki teni yumuşak ve sıcak buldu, genellikle ağzından çıkan sert sözlerle tam bir tezat oluşturuyordu.

Dudaklarının dış köşesine ulaştı ve sert yanağını avucuna yaslayarak yüzünü eline çevirdi. Başparmağını elmacık kemiğinin sert düzleminin üzerinde gezdirirken gözleri ağırlaştı.

Elide fısıldadı, "Seni saklardım. Perranth'ta. Eğer … yapman gerekeni yaparsan ve gidecek bir yere ihtiyacın varsa… Orada bir yerin olurdu. Benimle."

Gözleri aniden açıldı, ama içlerinde parlayan ışıkta sert, soğuk bir şey yoktu. "Onursuz bir erkek olurdum - sana kötü yansırdı."

"Bunu düşünen varsa, Perranth'ta yeri yoktur."

Boğazı düğümlendi. "Elide, yapman gereken..."

Ama o, parmaklarının olduğu yerde ağzını değiştirerek hafifçe kalktı.

Öpücük yumuşak, sessiz ve kısaydı. Dudaklarının onunkilere karşı zar zor bir dokunuşu.

Geri çekilirken Lorcan'ın titrediğini düşündü. Sıcak yanaklarında çiçek açarken. Ama sesini sabit bulduğuna şaşırarak kendi kendine, "Bana şimdi cevap vermene gerek yok. Ya da hiç. On yıl sonra kapıma gelsen teklif hâlâ geçerli olur. Ama Perranth'ta senin için bir yer var - eğer buna ihtiyacın olursa ya da istersen."

Gözlerinde ıstırap gibi bir şey dalgalandı, yaptığı gördüğü en insani ifade.

Ama öne doğru eğildi ve bataklıklara, dünyada toplananlara rağmen, on yıldır ilk kez Elide, Lorcan dudaklarını kendi dudaklarıyla okşarken hiç korkmadı. Yine yaptığı gibi hiçbir şeyden korkmadı, dudağının bir köşesini, sonra diğerini öptü.

Ne kadar nazik, sabırlı öpücükler - elleri alnından geriye doğru okşarken, kalçaları ve kaburgaları üzerinde gezinirken eşit derecede. Kendi ellerini yüzüne kaldırdı ve parmaklarını onun ipeksi saçlarına geçirdi, kavisli bir şekilde ona doğru uzandı, vücudunun ağırlığını onunkilere almak için can atıyordu.

Lorcan'ın dili ağzının dikişine değdi ve Elide onun için açılmanın ne kadar doğal olduğuna, vücudunun temasta nasıl şarkı söylediğine, yumuşaklığına karşı sertliğinin nasıl olduğuna hayret etti. Lorcan, dilinin onunkilere ilk okşayışında inledi, kalçaları ısının onu kavurmasına neden olacak şekilde onunkilere sürtündü, yanıt ve talep karşısında kendi vücudunun dalgalanmasına neden oldu.

Bu istek üzerine onu daha derinden öptü, bir eli kalçasını tutmak için aşağı kaydı ve aralarına tam olarak yerleşebilmesi için bacaklarını biraz daha genişletti. Ve hepsi onunla sıraya girerken... Lorcan ağzını onun ağzından çekip çenesini, boynunu, kulağını öperken, nefes nefese olduğunu fark etti. Lorcan adını tenine defalarca üflerken korkudan değil, isteksizlikten titriyordu.

Bir dua gibi, onun adı dudaklarında böyle yankılandı. Yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerinin alev alev yandığını, nefesinin kendisininki gibi düzensiz olduğunu gördü.

Elide parmaklarını onun yanağından boynuna, gömleğinin yakasının hemen altından geçirmeye cesaret etti. Derisi ısıtılmış ipek gibiydi. Dokunmayla titredi, mürekkep rengi saçları alnına dökülecek şekilde başını öne eğdi ve kalçaları onunkinin içine girecek kadar küçük bir nefes aldı. Daha fazlasını, daha fazlasını istediğini fark etti.

Gözleri sessiz bir soruyla onunkilerle buluştu, eli kalbinin üzerindeki teni üzerinde durakladı. Şiddetli, gök gürültülü bir vuruştu.

Onu öpmek için başını kaldırdı ve ağzı tekrar onunkiyle buluştuğunda cevabını fısıldadı...

Lorcan'ın başı yukarı kalktı. Hemen ayağa kalktı, kuzeydoğuya doğru dönüyordu.

Yıldızların üzerine bir karanlığın yayılmaya başladığı, onları birer birer sildiği yer.

Herhangi bir sıcaklık, arzu, ondan göz kırptı.

"Bu bir fırtına mı?"

Koşmamız gerek, dedi Lorcan. Ama gecenin sonuydu - şafak en az altı saat uzaktaydı. Bataklıkları şimdi geçmek için... Giderek daha fazla yıldız, bu karanlık çöküş tarafından yutuluyor.

"Bu nedir?" Her kalp atışıyla daha da yayıldı. Uzaklarda, bataklık canavarları bile kükremeyi bıraktı.

İlken, diye mırıldandı Lorcan. "Bu bir ilken ordusu."

Elide onun için gelmeyeceklerini biliyordu.

Görüntüler53Görüntüler

Taş Bataklıklar'ın uçsuz bucaksız labirentinde iki gün - iki, tanrıların laneti Rolfe'nin önerdiği bir buçuk gün değil - Aelin her yeri yakmaya meyilliydi. Su ve nem ile hiç kurumadı, sürekli terler ve yapış yapıştı. Daha da kötüsü: böcekler.

Görünmez alevden bir kalkanla küçük iblisleri uzak tuttu, ancak ona çarptıkları anda çıkan çınlamayla ortaya çıktı. Buradaki ilk gün onu canlı canlı yemeye çalışmasalardı kendini kötü hissedebilirdi. Derisi kanayana kadar düzinelerce şişmiş kırmızı ısırığı kaşımasaydı ve Rowan onları iyileştirmek için devreye girdi.

Bloodhound'un saldırısından sonra, kendi iyileştirme yetenekleri tükenmişti. Böylece Rowan ve Gavriel hepsi için şifacı rolü oynadılar, kaşıntılı ısırıklara, acıyan bitkilerden kaynaklanan kaynaklara, suya batmış olan çiziklere, acı suda yürürken dikkatli olmazlarsa onları dilimleyen tırtıklı harabe parçalarına yöneldiler.

Sadece Manon bataklıkların drenajına karşı bağışık görünüyordu, bataklıkların vahşi, çürüyen güzelliğini hoş buluyordu. Gerçekten de Aelin'e burayı yöneten korkunç nehir canavarlarından birini hatırlattı - o altın gözlerle, o keskin, parıldayan dişlerle... Aelin bunun üzerinde fazla düşünmemeye çalıştı. Buradan çıkıp kuru, gevrek araziye çıkmayı hayal etmeye çalıştım.

Ama bu ölü, perişan yayılmanın kalbinde Mala'nın Kilidi vardı.

Rowan, güneş ufka doğru bir santim yaklaşırken şahin biçiminde ileriyi izliyordu, Lysandra küçük tepeler arasındaki suları, Aelin'in yüzünü buruşturduğu sümüksü, pullu bir bataklık nesnesi olarak inceliyor, vites değiştirici suya sıçramadan önce çatallı bir dilin öfkeli bir tıslamasını tetikliyordu. Su.

Aelin dikenli çalılarla kaplı ve iki düşmüş sütunla taçlandırılmış o küçük tepelerden birini zorlayarak çıkarken tekrar yüzünü buruşturdu. Çizmek, saplamak ve yırtmak için tasarlanmış bir labirent.

Bu yüzden tepenin üzerinden bir ateş püskürterek onu solgun küllere çevirdi. Üzerinden geçerken ıslak çizmelerine yapışmıştı, sırılsıklam gri bir lapaydı.

Tepeden inerlerken Fenrys onun yanında kıkırdadı. "Pekala, bunu atlatmanın bir yolu bu." Onu suya yönlendirmek için elini uzattı ve bir kısmı kendisine eşlik edilme fikrine karşı çıktı, ama… eğer su birikintisine düşerse lanetlenirdi. Derinlerde ne olduğuna dair çok ama çok iyi bir fikri vardı. İnsanların çürümüş kalıntıları arasında yüzmeye hiç ilgisi yoktu.

Derin sularda ilerlerken Fenrys onun elini sıkıca tuttu. Önce onu kıyıya çekti, sonra kendisi tırmandı. Gavriel gibi o da adalar arasındaki boşluklardan kurt

şeklinde sıçrayabilirdi. Fae formunda kalmaktan neden rahatsız oldukları onun ötesindeydi.

Aelin elinden geldiğince sihrini kurutmak için kullandı, sonra Fenrys ve Gavriel'in kıyafetlerini de kurutmak için bir dal kullandı.

Zararsız, gelişigüzel bir güç harcaması. Eyllwe'nin yanan sahilinde üç gün boyunca kullansa bile onu tüketmişti. Alev değil, sadece… fiziksel olarak. Zihinsel olarak. Hala bir hafta uyuyabileceğini hissetti. Ama sihir mırıldandı. Durmadan, durmadan. O olsa bileyorgun… güç daha fazlasını istedi. Giysilerini bataklık suyuna daldırmak arasında kurutmak, en azından lanet şeyi sessiz tutuyordu. Şimdilik.

Lysandra bir böğürtlen yığınından iğrenç başını kaldırdı ve Aelin ciyaklayarak bir adım geriye düştü. Değiştirici sırıttı, iki çok, çok keskin diş ortaya çıktı. Fenrys alçak bir kahkaha attı ve o birkaç metre ileride kayarak vites değiştiriciyi taradı. "Yani deriyi ve kemiği değiştirebilirsin, ama marka kalır mı?"

Lysandra sudan birkaç santim uzakta durdu ve ilerideki adada Aedion devam ederken bile gergin görünüyordu. İyi. En azından Lysandra'yla bu kadar alay ederlerse birinin boğazını parçalayan tek kişi o değildi. Ama arkadaşı değişti, parladı ve genişledi, ta ki formu insansı Fae olana kadar.

Ta ki Fenrys, kadının kıyafetlerine sığacak daha küçük bir versiyonu da olsa kendine bakana kadar. Arkalarındaki bankayı temizleyen Gavriel, gördükleri karşısında bir adım sendeledi.

Lysandra, sesi Fenrys'in fısıltısıyla neredeyse aynı, "Sanırım her zaman benim sözüm olacak," dedi. Bileğini uzattı, ceketinin kolunu geriye iterek onun o markayla lekelenmiş altın-kahverengi tenini ortaya çıkardı.

Ama hepsi yürümeye ve tırmanmaya devam ederken kendine bakmaya devam etti ve sonunda, "Senin işitmen daha iyi," dedi. Lysandra dilini hafifçe uzun köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi. Fenrys biraz sindi. "Bunların amacı ne?" diye sordu.

Gavriel biraz daha yaklaştı ve şekil değiştireni dürterek onunla birkaç adım önde yürüdü. "Fenrys soracak son kişi. Uygun bir cevap istiyorsanız, öyle."

Lysandra, tepeye çıkarlarken Aslan'a gülümseyerek kıkırdadı. Garip - onun gülümsemesini Fenrys'in yüzünde görmek. Fenrys, Aelin'in gözünü yakaladı ve tekrar yüzünü buruşturdu, şüphesiz aynı derecede sinir bozucu buldu. Kıkırdadı.

Kanatlar önde kanat çırptı ve Aelin bir an için Rowan hızla onlara doğru yelken açarken hayret etti. Hızlı, güçlü - sarsılmaz.

Lysandra tepede Aedion'un yanında hareketsiz kalırken Gavriel birkaç adım geriledi. tepe ve kendi formuna geçti. Biraz sallandı ve Aelin hamle yaptı - sadece Aedion'un onu dövmesi için, Lysandra'yı nazikçe dirseğinin altından tutarak Rowan yere inip kendini değiştirdi. Hepsinin güzel, uzun bir dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Fae Prensi, "Önümüzde, yarın öğleden sonra orada olacağız," dedi.

Rolfe'u ne zaman tekrar görse, o cehennemi haritasında mesafeleri tam olarak nasıl hesapladığı hakkında biraz sohbet ederlerdi.

Ama Rowan'ın yüzü dövmelerin altında solmuştu. Bir an sonra ekledi, "Hissedebiliyorum - büyüm hissedebiliyor."

"Bana yirmi fit suyun altında olmadığını söyle."

Başın hızlı, keskin bir sallanması. “Çok yaklaşma riskini almak istemedim. Ama bana Sin-Eater'ın tapınağını hatırlatıyor."

"Öyleyse, gerçekten hoş, misafirperver ve rahatlatıcı bir yer, o zaman" dedi.

Aedion, gözleri ufukta, nefes nefese güldü. Dorian ve Manon ıslanarak kendilerini aşağıdaki kıyıya çektiler, cadı önlerindeki adalar denizini tarıyordu. Bir şey fark ettiyse, cadı hiçbir şey söylemedi.

Rowan tepesinde durdukları adaya baktı: yüksekte, bir yanda ufalanan taş bir duvar, diğer yanda dikenler tarafından korunuyordu. "Bu gece burada kamp yapacağız. Yeterince güvenli.”

Aelin neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Lysandra tanrılara hafif bir teşekkür etti.

Birkaç dakika içinde, fiziksel ve büyülü çabalarla, devasa taş bloklar arasında yer bulabilecek kadar genel bir alanı temizlemişlerdi ve Aedion yemek pişirmeye koyuldu: Sert ekmek ve Gavriel ile Rowan'ın yediği bataklık yaratıklarından oluşan oldukça hüzünlü bir yemek. onları yemek için yeterince güvenli sayarak avlandılar. Aelin kuzenini izlemedi, boğazından aşağı itmek üzere olduğu cehennemi bilmemeyi tercih etti.

Diğerleri de dikkatlerini başka yöne çekmeye meyilli görünüyordu ve Aedion, yetersiz baharatlarını şaşırtıcı bir yetenekle kullanmayı başarsa da, etin bir kısmı... çiğnenebilirdi. Sümüksü. Lysandra bir noktada kibarca ama iyice ağzını tıkamıştı.

Gece başladı, parıldayan bir yıldızlar denizi var oldu. Aelin, medeniyetten en son ne zaman bu kadar uzak olduğunu hatırlayamıyordu - belki de okyanusta Wendlyn'e gidip gelirken.

Yanında oturan Aedion, fazla açık renkli şarabın yanından geçti. Etin kalan her türlü tadını alıp götüren ekşi kaymaktan memnun olarak, ondan bir yudum aldı.

"Sakın bana bunun ne olduğunu söyleme," diye mırıldandı Aelin, diğerlerinin sessizce kendi yemeklerini bitirmesini izleyerek. Lysandra anlaşmasını mırıldandı.

Aedion diğerlerini de inceleyerek biraz kötü bir şekilde sırıttı. Birkaç metre ötede, yarı gölgede Manon her şeyi izledi. Ama Aedion'un bakışları Dorian'ın üzerinde oyalandı ve Aelin kendini hazırladı. Ama kuzeninin gülümsemesi daha yumuşak bir hal aldı. "Hala iyi bir hanımefendi gibi yemek yiyor."

Dorian'ın başı aniden kalktı ama Aelin bu anıya bir kahkaha patlattı. On yıl önce birlikte bir masanın etrafında oturmuşlardı ve o Havilliard prensine onun sofra adabı hakkında ne düşündüğünü anlatmıştı. Dorian gözlerini kırpıştırdı, diğerleri aralarına baksalar bile, hiç şüphe yok ki anı yeniden su yüzüne çıktı.

Kral büyük bir selam verdi. "Bunu iltifat olarak kabul edeceğim." Gerçekten de elleri çoğunlukla temizdi, artık kurumuş giysileri tertemizdi.

Kendi elleri… Aelin mendili için cebini karıştırdı. Geri kalanı kadar pis bir şeydi ama… pantolonunu kullanmaktan daha iyiydi. Elena'nın Gözünü genellikle sarıldığı yerden çıkardı, parmaklarındaki baharat ve yağ lekelerini silerken dizine dayadı, sonra ipek parçasını Lysandra'ya sundu. Vites değiştirici ellerini temizlerken, çekirdeğindeki mavi taş kobalt ateşiyle titrerken Aelin parmaklarını Gözün kıvrık metali üzerinde gezdirdi.

"Hatırladığım kadarıyla," diye devam etti Dorian, sinsi bir sırıtışla, "siz ikiniz..."

Saldırı o kadar hızlı oldu ki, Aelin bitene kadar ne hissetti ne de gördü.

Bir an, Manon ateşin kenarında oturuyordu, bataklıklar arkasında karanlık bir yayılım gösteriyordu.

Bir sonraki, pullar ve parıldayan beyaz dişler, kıyıdaki fırçadan fırlayarak onun için çatlıyordu. Ve sonra—muazzam bataklık canavarı yerinde donarken dinginlik ve sessizlik.

Görünmez eller tarafından durduruldu - güçlü olanlar.

Manon'un kılıcı yarıya inmişti, başını koparacak kadar genişçe açılmış süt pembesi ağzına bakarken nefesi düzensizdi. Dişlerin her biri Aelin'in baş parmağı kadar uzundu.

Aedion yemin etti. Diğerleri pek hareket etmediler.

Ama Dorian'ın büyüsü canavarı hareketsiz tuttu, donmuş, görünürde buz yoktu. Bloodhound'a karşı kullandığı güçle aynı güç. Aelin ona herhangi bir ip, parıldayan bir güç ipi var mı diye baktı ve hiçbir şey bulamadı. Yönlendirmek için elini bile kaldırmamıştı. İlginç.

Dorian, yüzünün önündeki esneyen ölümün içine hâlâ bakan cadı Manon'a, "Onu öldüreyim mi, yoksa serbest bırakayım mı?" dedi.

Aelin'in kesinlikle bu konuda bir fikri vardı ama Rowan'ın uyarı bakışı ağzını kapatmasına neden oldu. Ve prensine biraz ağzı açık kaldı.

Ah, seni kurnaz yaşlı piç. Sert, dövmeli yüzü hiçbir şey göstermiyordu.

Manon, Dorian'a baktı. "Özgür."

Kralın yüzü gerildi - sonra canavar sanki bir tanrı onu bataklıkların üzerine fırlatmış gibi yalpalayarak karanlığa gitti. Uzaktan bir sıçrama sesi geldi.

Lysandra içini çekti. "Çok güzeller değil mi?"

Aelin ona bir bakış attı. Şoför gülümsedi.

Ama Aelin bakışlarını tutarak Rowan'a baktı. O şey sendelerken kalkanının ortadan kaybolması ne kadar uygun. Sihir dersi için ne harika bir fırsat. Ya yanlış gitmiş olsaydı?

Rowan'ın gözleri parladı. Sizce cadı tarafından açılan delik neden?

Aelin dehşet dolu kahkahasını yuttu. Ama Manon Karagaga, eli hâlâ kılıcının üzerinde, kralı kabul ediyordu. Cadı altın gözlerini ona çevirirken Aelin onları izlemiyormuş gibi davranma zahmetine girmedi. Elena'nın Gözüne göre hala

Aelin'in dizinde dengede.

Manon'un dudağı dişlerinden geriye kıvrıldı. "Bunu nereden aldın."

Aelin'in kollarındaki tüyler yükseldi. "Elena'nın Gözü mü? O bir hediyeydi."

Ama cadı yeniden Dorian'a baktı - onu o şeyden kurtarıyormuş gibi... Ah, Rowan kalkanı sadece büyü dersi için indirmemişti, değil mi? Aelin bu sefer ona bakmaya cesaret edemedi, Manon bir şekil çizmek için parmaklarını çamurlu toprağa daldırırken değil.

Büyük bir daire ve çevresi içinde üst üste binen iki daire. Manon alçak sesle, "Bu Üç Yüzlü Tanrıça," dedi. "Biz buna..." En ortadaki daireye, üst üste geldikleri göz şeklindeki alana kaba bir çizgi çizdi. “Tanrıçanın Gözü. Elena değil." Dış cepheyi tekrar daire içine aldı. "Crone," dedi en dıştaki çevre için. İçteki üst daireyi daire içine aldı: "Anne." Altını daire içine aldı: "Kızlık." İçindeki gözü bıçakladı: "Ve içindeki Karanlığın kalbi."

Başını sallama sırası Aelin'deydi. Diğerleri pek göz kırpmadı.

Manon tekrar, "Bu bir Demirdiş sembolü. Blueblood peygamberler kalplerine dövme yaptırır. Ve biz Çoraklarda yaşarken savaşta kahramanlık kazananlara… bir zamanlar bunlar verilmişti. Görkemimizi, Tanrıça tarafından kutsanmış olmamızı işaretlemek için.”

Aelin, tanrıların kahrolası tılsımı bataklığa atmayı tartıştı, ama dedi ki, "Sarı Bacaklı Baba'yı ilk gördüğüm gün... muska onun huzurunda ağırlaştı ve ısındı. Uyarıda olduğunu düşündüm. Belki de… tanıma aşamasındaydı.”

Manon, Aelin'in boğazındaki yara izlerinin olduğu kolyeyi inceledi. "Gücü, içerdiği sihirle bile işe yaradı mı?"

“Bana bazı nesnelerin … muaf olduğu söylendi.” Aelin'in sesigergin. "Baba Sarı Bacaklar, Ejder Anahtarlarının ve kapıların tüm tarihini biliyordu. Bana onlardan bahseden oydu. Bu da senin tarihinin bir parçası mı?”

"Numara. Bu şartlarda değil," dedi Manon. "Ama Yellowlegs bir Kadimdi - artık bizim için kayıp olan şeyleri biliyordu. Crochan şehrinin duvarlarını kendisi yıktı.”

Dorian, "Efsaneler katliamın... felaket olduğunu iddia ediyor," dedi.

Manon'un gözlerinde gölgeler titreşti. "Son duyduğum ölüm tarlası hâlâ çorak. Üzerinde bir çim bile büyümez. Rhiannon Crochan'ın lanetinden geldiğini söylüyorlar. Ya da savaşın son üç haftasında onu ıslatan kandan."

"Lanet tam olarak nedir?" Lysandra kaşlarını çatarak sordu.

Manon, Aelin'in cevap vermeyeceğini düşündüğü kadar uzun süre demir tırnaklarını inceledi. Aedion şarap tulumunu tekrar kucağına fırlattı ve Manon en sonunda cevap verdiğinde Aelin tekrar savurdu. "Rhiannon Crochan, üç Demir Dişli Matron'a karşı üç gün üç gece kentinin kapılarını tuttu. Kız kardeşleri etrafında ölmüştü, çocukları katledildi, eşi Ironteeth savaş kervanlarından birine çivilenmişti. Bin yıllık hanedanlıklarının son umudu olan son Crochan Kraliçesi... Kibarca gitmedi. Ancak dördüncü gün şafakta düştüğünde şehir gerçekten kaybolmuştu. Ve o ölüm tarlasında ölmek üzere yatarken, Demirdişler etrafındaki şehrin duvarlarını yıkıp halkını katlederken... bizi lanetledi. Üç Matron'u ve onların aracılığıyla tüm Demirdişleri lanetledi. Rhiannon'a son darbesini vuran Sarıbacaklılar'a kendi kendine lanet okudu."

Hiçbiri hareket etmedi, konuşmadı ya da çok yüksek sesle nefes almadı.

"Rhiannon son nefesinde savaşı kazanacağımıza yemin etti, ama toprağı değil. Yaptığımız şey için, toprağı yalnızca solup elimizde ölmesini görmek için miras alacaktık. Canavarlarımız büzülür ve ölünün üzerine devrilir; cadılarımız ölü doğar, dereler ve nehirler tarafından zehirlenirdi. Balıklar biz onları yakalayamadan göllerde çürürdü. tavşanlar vegeyikler dağların üzerinden kaçardı. Ve bir zamanlar yemyeşil Cadı Krallığı çorak bir araziye dönüşecekti.

"Demirdişler buna güldü, Crochan kanıyla sarhoş oldu. İlk Ironteeth cadılığı doğana kadar - ölü. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sığırlar tarlalarda çürüyene ve mahsuller bir gecede kuruyana kadar. Ayın sonunda yemek yoktu. İkincisinde, üç Demirdiş Klanı birbirlerine dönüyor ve kendilerini paramparça ediyorlardı. Böylece Matronlar hepimizi sürgüne gönderdi. Klanları dağları aşmak ve bizim gibi dolaşmak için ayırdık. Her birkaç on yılda bir, lanetin hala devam edip etmediğini görmek için toprağı işlemeye çalışmak için gruplar gönderirlerdi. Bu gruplar asla geri dönmedi. Beş yüz yıldır gezginiz - insanların sonunda bunu kendilerine alması yarayı daha da kötüleştirdi. Ve toprak onlara karşılık verdi."

"Ama yine de ona dönmeyi planlıyorsun?" diye sordu Dorian.

O altın gözler bu dünyadan değildi. "Rhiannon Crochan, laneti bozmanın tek bir yolu olduğunu söyledi." Manon yutkundu ve soğuk, gergin bir sesle, "Kan kana ve ruh ruha, bu birlikte yapıldı ve ancak birlikte geri alınabilir. Köprü ol, ışık ol.

Demir eridiğinde, kan tarlalarından çiçekler fışkırdığında, toprak tanık olsun ve eve dön.” Manon örgüsünün ucuyla, etrafına bağladığı kırmızı pelerin parçasıyla oynadı. "Dünyadaki her Demir Diş cadısı bu laneti düşünmüştür. Beş asır boyunca onu kırmaya çalıştık.”

"Ve ailen... onların birliği bu laneti kırmak için mi yapıldı?" Aelin itti—dikkatle.

Keskin bir baş sallama. "Bilmiyordum - Rhiannon'un soyunun hayatta kaldığını." Ve şimdi Manon'un mavi damarlarında dolaşıyordu.

Dorian derin derin düşündü, "Elena cadı savaşlarından bin yıl önceye dayanıyor. Göz'ün bununla hiçbir ilgisi yoktu.” Boynunu ovuşturdu. "Doğru?"

Manon cevap vermedi, sadece bir ayağını toprakta çizdiği sembolü silmek için uzattı.

Aelin şarabın geri kalanını boşalttı ve Göz'ü tekrar cebine attı. "Belki şimdi anlarsın," dedi Dorian'a, "Elena'yı neden biraz zor bulduğumu."

Kitap başlığı

Ada, kulak misafiri olmadan bir konuşma yapılabilecek kadar genişti.

Rowan, onu adaya ve çevresine bakan sarmal merdiven boşluğunun tepesinde nöbet tutarken bulduklarında, eski kadrosunun tam da bunu istediğini düşündü. Bir zamanlar kavisli duvar olan bir bölüme yaslanan Rowan, "Ne?" diye sordu.

Gavriel, "Aelin'i buradan bin mil uzağa götürmelisin. Bu akşam."

Büyüsü ve keskin içgüdüleri ona yakın çevresinde her şeyin güvende olduğunu söylüyor ve bu düşünceyle içine sızdığı öldürme öfkesini yatıştırıyordu.

Fenrys, "Yarın bizi her ne bekliyorsa, uzun zamandır bekliyordu Rowan," dedi.

"Peki ikinizden biri bunu nereden biliyorsunuz?"

Gavriel'in alaca rengi gözleri karanlıkta hayvan gibi parladı. “Sevgilinin hayatı ile cadının hayatı iç içe geçmiş durumda. Bizim bile anlayamadığımız güçler tarafından buraya yönlendirildiler.”

"Bir düşünün," diye itti Fenrys. “Bu gece yolları nadiren tanık olduğumuz bir şekilde kesişen iki kadın. Bu kıtanın her iki yarısını da kontrol edebilecek iki kraliçe, bir madalyonun iki yüzü. İkisi de melez. Manon, bir Demirdiş ve bir Crochan. Aylin…”

"İnsan ve Fae," diye bitirdi Rowan onun için.

"Aralarında, bu dünyanın üç ana ırkını kapsıyorlar. İkisi arasında ölümlü ve ölümsüzdürler; biri ateşe, diğeri Karanlığa tapar. Devam etmem gerekiyor mu? Sanki yüzyıllardır bu oyunu yönetenlerin ellerine oynuyormuşuz gibi geliyor.”

Rowan, Fenrys'e genellikle erkeklerin geri çekildiği bir bakış attı. Düşündüğü gibi bile.

Gavriel araya girerek, "Maeve bekliyordu Rowan. Brannon'dan beri. Onu anahtarlara götürecek biri için. Aelin'in için."

Maeve bu bahar Kilit'ten bahsetmemişti. Mala'nın yüzüğünden de bahsetmemişti. Rowan yavaşça, sözleri ölüm vaadiyle, "Maeve seni de bu Kilit yüzünden mi gönderdi?" dedi.

"Hayır," dedi Fenrys. "Hayır - bundan hiç bahsetmedi." Ayakları üzerinde kıpırdandı, uzak, vahşi bir kükremeye doğru döndü. "Maeve ve Aelin savaşa giderse Rowan, savaş alanında karşılaşırlarsa..."

Bunu hayal etmesine izin vermemeye çalıştı. Felaket katliamı ve yıkımı.

Belki de kuzeyde kalıp savunmalarını güçlendirmeliydiler.

Fenrys nefes aldı, "Maeve kaybetmesine izin vermeyecek. Zaten, o senin yerini aldı.”

Rowan, Gavriel'e döndü. "Kim."

O aslanın gözleri karardı. "Kair."

Rowan'ın kanı buz tuttu, büyüsünden daha soğuk. "O deli mi?"

“Bize ayrılmadan bir gün önce terfisinden bahsetti. Saraydan çıkarken ağzında kanarya taşıyan bir kedi gibi sırıtıyordu.”

"O bir sadist." Cairn... Hem savaş alanı dışında hem de savaş alanında hiçbir eğitim, Fae savaşçısının zalimliğe olan tutkusunu kırmamıştı. Rowan onu kilit altına almış, kamçılamış, disipline etmiş, içinde toplayabildiği her türlü şefkat kırıntısını kullanmıştı... hiçbir şey. Cairn, başkalarının acılarının tadını çıkararak doğmuştu.

Böylece Rowan onu kendi ordusundan kovmuş, Lorcan'ın kucağına atmıştı. Cairn, kadro olmayan ve kadro olmaya hiç ilgisi olmayan bir general tarafından komuta edilen izole bir lejyona gönderilmeden önce Lorcan'la yaklaşık bir ay sürmüştü. Cairn'in karşılaştığı askerlere ve masumlara yaptıklarının hikayeleri...

Fae ile cinayete karşı birkaç yasa vardı. Rowan, Cairn'i her gördüğünde dünyayı kötülüğünden korumayı düşünmüştü. Maeve'in onu kadroya ataması, ona neredeyse kontrolsüz bir güç ve etki vermesi—

"Sahip olduğum her altın parçasına bahse girerim ki Aelin'in neredeyse kendini kırıp Erawan'ı yok etmesine izin verecek... sonra en zayıf olduğu anda saldıracak," dedi Fenrys.

Maeve için her iki erkeğe de kan yemini yoluyla ağzını tıkama emri vermemiş... Maeve'in bu bilgiye sahip olmasını istiyordu - Aelin'i istiyordu. Endişelenmek ve spekülasyon yapmak.

Fenrys ve Gavriel ihtiyatla bakıştılar. Gavriel, "Hâlâ ona hizmet ediyoruz Rowan," diye mırıldandı. "Ve yine de zamanı geldiğinde Lorcan'ı öldürmek zorundayız."

"Bu konuyu neden gündeme getiriyorsun? Senin yoluna çıkmayacağım. Aelin de olmayacak, inan bana."

"Çünkü," dedi Fenrys, "Maeve'in tarzı icra etmek değil. Cezalandırmaktır—yavaşça. Yıllar boyunca. Ama Lorcan'ın ölmesini istiyor. Ve yarı ölü ya da boğazı kesilmiş değil, ama geri dönülmez biçimde ölü."

Gavriel acımasızca, "Kafası kesildi ve yakıldı," dedi.

Rowan bir nefes verdi. "Neden?"

Fenrys bakışlarını merdivenlerin kenarına, Aelin'in uyuduğu yere, altın rengi saçları ay ışığında parladı. "Lorcan ve sen dünyadaki en güçlü erkeklersiniz."

"Lorcan'ı unutuyorsun ve Aelin aynı nefes alanında olmaya bile tahammül edemiyor. Aralarında bir ittifak ihtimali olduğundan şüpheliyim."

"Söylediğimiz tek şey," diye açıkladı Fenrys, "Maeve önemli bir sebep olmadan kararlar almıyor. Her şeye hazır olun. Her nerede olursa olsun donanmasını göndermek sadece başlangıç."

Bataklık canavarları kükredi ve Rowan hemen geri kükremek istedi. Aelin ve Cairn bir gün karşılaşırlarsa, Maeve'in anahtarlar için açgözlülüğünün ötesinde bir planı varsa...

Aelin uykusunda döndü, gürültüye kaşlarını çattı, Lysandra hayalet leopar şeklinde onun yanında uyukluyor, o kabarık kuyruk seğiriyordu. Rowan, kraliçesine katılmaya hazır bir şekilde duvarı itti. Ama Fenrys'i de ona bakarken buldu, yüzü gergin ve gergindi. Fenrys'in sesi kırık bir fısıltı gibiydi, "Öldür beni. Bu emir verilirse. Öldür beni Rowan, bunu yapmadan önce."

"Ona bir adım yaklaşmadan önce ölmüş olacaksın."

Tehdit değil—bir söz ve gerçeğin açık ifadesi. Fenrys'in omuzları teşekkür edercesine çöktü.

Fenrys olağandışı bir ciddiyetle, "Biliyorsun, sevindim," dedi, "bu sefer aldığım için. Maeve istemeden bana bunu verdi. Bunun bir parçası olarak burada olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim."

Rowan'ın söyleyecek sözü yoktu, bu yüzden Gavriel'e baktı.

Ama Aslan aşağıdaki küçük kampa bakarken sadece başını sallıyordu. Uyuyan oğlunda.

Görüntüler54Görüntüler

Manon, ertesi sabahki yürüyüşün son etabının şimdiye kadarki en uzun etap olduğunu düşündü.

Yakın - bu Lock'a çok yakın olan kraliçe, cebinde bir cadı amblemi arıyordu.

Nasıl bağlanabileceğini düşünerek uyuyakalmıştı ama hiçbir şey anlamamıştı. Hepsi şafaktan önce uyanmış, bunaltıcı nem tarafından bilince sürüklenmişti, o kadar ağırdı ki Manon'un omuzlarında bir battaniye ağırlığı vardı.

Kraliçe, birliklerinin başında yürüdüğü yerden çoğunlukla sessizdi, arkadaşı tepelerinde keşif yapıyordu ve kuzeni ve onun yanında şekil değiştiren, ikincisi

gerçekten korkunç bir bataklık engerek derisi giyiyordu. Kurt ve Aslan arkadan geldi, burnunu çekti ve yanlış bir şey olup olmadığını dinledi.

Bir zamanlar bu topraklarda ikamet eden insanlar, kolay ya da hoş sonlarla karşılaşmamışlardı. Acılarını şimdi bile hissedebiliyordu, fısıldayaraksuda dalgalanan taşlar. Dün gece gizlice yanına gelen bataklık canavarı, buradaki dehşetlerin en hafifiydi. Yanında, Dorian Havilliard'ın gergin bronz yüzü, onun da aynı şeyi hissettiğini gösteriyor gibiydi.

Manon, ılık, yoğun su birikintisinden beline kadar yürüdü ve onu kafatasında salladığı yerden çıkarmak için sormuş, "Erawan ve onun Valg'ını kovmak için anahtarları nasıl kullanacak? Ya da bu konuda, yarattığı, orijinal alemine ait olmayan ama melez olan şeylerden kurtulun mu?”

Safir gözleri ona doğru kaydı. "Ne?"

“Kimin ait olduğunu ve kimin olmadığını ayıklamanın bir yolu var mı? Yoksa Valg kanı taşıyanların hepsi" - elini sırılsıklam göğsüne koydu - "o karanlık ve soğuk diyara mı gönderilecek?"

Dorian'ın dişleri sıkarken parıldadı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti, Aelin'in çevik bir şekilde bir taşın üzerinden atlamasını izleyerek. "Eğer yaparsa, onun için en uygun zamanı bize söyleyeceğini varsayıyorum."

Ve onlar için en az uygun olanı, eklemesine gerek yoktu.

"Ve o karar verecek, sanırım? Kim kalır, kim gider.”

"İnsanları Valg ile yaşamak için sürgüne göndermek, Aelin'in isteyerek yapacağı bir şey değil."

"Ama eninde sonunda karar verir."

Dorian küçük bir tepenin üzerinde durdu. "Bu anahtarları elinde bulunduran kişi karar verecek. Ve tapındığınız her kötü tanrıya, sonunda onları Aelin'in elinde tutması için dua etseniz iyi olur."

"Senden ne haber?"

"Neden o şeylerin yakınına gitmek isteyeyim ki?"

"Sen de onun kadar güçlüsün. Onları kullanabilirsin. Neden olmasın?"

Diğerleri hızla ilerliyordu ama Dorian hareketsiz kaldı. Bileğini sıkıca tutma cesareti bile vardı. "Neden olmasın?" O güzel yüzünde inanılmaz bir soğukluk vardı. Ondan yüz çeviremezdi. Sıcak, nemli bir esinti saçlarını sürükleyerek yanından geçti. Rüzgâr ona dokunmadı, kafasındaki tek bir kuzgun-siyah saçı dalgalandırmadı. Akalkan—kendini koruyordu. Ona karşı mı, yoksa bu bataklıkta her ne varsa? Yumuşak bir sesle, "Çünkü bunu yapan bendim," dedi.

O bekledi.

Safir gözleri buz parçalarıydı. "Babamı öldürdüm. kaleyi yerle bir ettim. Kendi mahkememi temizledim. Anahtarlar bende olsaydı, Kanat Lideri," diye bitirdi bileğini bırakırken, "Bu kıtada bir kez daha aynı şeyi yapacağımdan hiç şüphem yok."

"Neden?" nefes aldı, kanı dondu.

Dorian, "Çünkü öldü. Ve ondan önce bile, bu dünya onun acı çektiğini, korktuğunu ve yalnız olduğunu gördü. Ve kimse onun kim olduğunu hatırlamasa da ben hatırlıyorum. Gözlerinin rengini veya gülümsemesini asla unutmayacağım. Ve onu elimden aldıkları için onları asla affetmeyeceğim."

Çok kırılabilir - demişti insan kadınlardan. Ona gelmesine şaşmamalı.

Manon'un bir cevabı yoktu ve Manon'un bir cevap aramadığını biliyordu ama yine de, "İyi" dedi.

Öne doğru ilerlerken yüzünde parlayan rahatlama parıltısını görmezden geldi.

Kitap başlığı

Rowan'ın hesapları yanlış değildi: Öğlene kadar Kilit'e ulaştılar.

Aelin, Rowan ileriyi gözetlememiş olsa bile, suyla dolu, labirenti andıran harap sütunlar kompleksini gördükleri andan itibaren Kilidin ortasındaki yarı ufalanmış taş kubbede yattığının açık olacağını düşündü. Çoğunlukla her şey - boğucu otlar ve su damlaları- ondan uzaklaşıyormuş gibi göründüğü için. Kompleks bataklıkların karanlık, dalgalı kalp atışları gibiydi.

Rowan, genişleyen kompleksin eteklerindeki çimenli, kuru bir arazi parçasına toplanmış oldukları yere inerken kımıldadı, hatta yanına yürürken bir adım atmıştı. Güvenli bir şekilde geri dönerken çok rahatlamış görünmemeye çalıştı.

Canı istediğinde kendini tehlikeye atarak onlara gerçekten işkence ettiğini fark etti. Belki de bu korku onların hissettikleri gibi olsaydı, bu konuda daha iyi olmaya çalışırdı.

Rowan, "Bütün bu yer çok sessiz," dedi. "Bölgeyi araştırdım ama... hiçbir şey yok."

Aedion, Orynth'in Kılıcını sırtından çekti. “Binanın kendisine ulaşana kadar daha küçük geçişler yaparak çevreyi dolaşacağız. Sürpriz yok.”

Lysandra onlardan uzaklaşarak vardiyaya hazırlandı. "Suyu alacağım - iki kükreme duyarsanız, daha yükseğe çıkın. Hızlı bir kükreme ve net.

Aelin onaylamak ve devam etmek için başını salladı. Aedion kompleksin dış duvarına doğru uzun adımlarla ilerlediğinde, Lysandra tüm pulları ve pençeleriyle suya kaymıştı.

Rowan çenesini Gavriel ve Fenrys'e çevirdi. Her iki erkek de sessizce kıpırdandı ve sonra ileri atıldılar, ikincisi Aedion'a katıldı, ilki ters yönde.

Rowan, her şeyin netleşmesini beklerken Dorian ve arkasındaki cadı Aelin'in yanında kaldı.

Lysandra'nın yalnız, hızlı kükremesi havayı ikiye böldüğünde, Aelin Rowan'a mırıldandı, "Sorun ne? Yakalama nerede? Çok kolay." Gerçekten de burada hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Çukurlarda ve düdenlerde çürüyenlerin ötesinde bir tehdit yok.

"İnan bana, bunu düşünüyordum."

Doğuştan gelen içgüdünün ve yüzyıllardır edindiği eğitimin dünyayı bir ölüm alanı olarak görmesini ve kendisine yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak için her şeyi yapmaya istekli olmasını sağladığı o donmuş, öfkeli yere kaydığını neredeyse hissedebiliyordu. Sadece onun Fae doğası değil, Rowan'ın doğası. Korumak, kalkan olmak, neyi ve kimi sevdiği için savaşmak.

Aelin yaklaştı ve onu boynundan öptü. O çam yeşili gözler, yüzünü taramak için harabeden ayrılırken hafifçe ısındı.

"Medeniyete geri döndüğümüzde," dedi, yanağını, kulağını, alnını öperken sesi derinleşerek, "sana kahrolası kıtanın en güzel hanını bulacağım."

"Ah?" Ağzından öptü. Bir kere iki kere.

"İyi yemek, iğrenç derecede rahat bir yatak ve büyük bir küvet ile."

Bataklıklarda bile ona, tadına, kokusuna, sesine ve hissine sarhoş olmak kolaydı. "Ne kadar büyük?" diye mırıldandı, geri döndüklerinde diğerlerinin ne düşündüklerini umursamadan.

"İki kişi için yeterince büyük," dedi dudaklarına.

Verdiği söz karşısında kanı parıldadı. Onu bir kez öptü - kısa ama derinden. “Bu tür tekliflere karşı hiçbir savunmam yok. Özellikle de böyle güzel bir erkek tarafından yapılanlar.”

Güzele kaşlarını çattı, köpek dişleriyle kulağını ısırdı. "Bir çetele tutuyorum, biliyorsun prenses. Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda söylediğin gerçekten harika şeyler için sana borcumu ödemeyi kendime hatırlatmak için.”

Ayak parmakları ıslak çizmelerinin içinde kıvrıldı. Ama onun omzuna vurdu, mutlak bir saygısızlıkla baktı ve önden yürürken, "Umarım bunun için bana yalvarırsın," dedi.

Arkadan cevap veren hırlaması, çekirdeğinde bir sıcaklık artışına neden oldu.

Ancak bu duygu yaklaşık bir dakika sürdü. Birkaç dönüşte, yıkılan duvarlar ve sütunlardan oluşan labirentte, Dorian'ın girişi korumasına ve Rowan'ın öne kaymasına izin veren Aelin, kendini cadının yanında buldu -ki her şeyden daha sıkılmış görünüyordu. Yeterince adil. Sonuçta buraya sürüklenmişti.

Yükselen kemerlere ve taş sütunlara olabildiğince sessizce yürüyen Rowan, önlerindeki bir kavşaktan işaret verdi. Yaklaşıyorlardı.

Aelin Goldryn'i kınından çıkardı, Manon cevap olarak kendi kılıcını çekti.

Aelin iki bıçak arasına bakarken kaşlarını kaldırdı. "Kılıcının adı ne?"

"Rüzgar Baltası."

Aelin dilini şaklattı. "İyi isim."

"Senin mi?"

"Goldrin."

Yarım bir gülümsemeyle göründükleri için demirden bir diş. “İsim kadar iyi değil.”

"Atamı suçla." Kesinlikle yaptı. Pek çok şey için.

Bir yol ayrımına ulaştılar - biri sola, biri sağa. İkisi de harabenin merkezine giden doğrudan bir yol hakkında bir ipucu vermiyor.

Rowan, Manon'a, "Sen sola git. Bir şey bulursan ıslık çal.”

Manon, taşların, suyun ve sazların arasında yürüdü, omuzları emri takdir etmediğini düşündürecek kadar sıkıydı, ama onunla uğraşacak kadar aptal değildi.

Aelin, Rowan'la birlikte devam ederken bu düşünceye biraz gülümsedi. Boş avucunu geçtikleri oymalı duvarların üzerinde gezdirerek, kayıtsızca, "Şu gün doğumu Mala sana göründü - tam olarak ne dedi?" dedi.

Ona doğru bir bakış attı. "Neden?"

Kalbi gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür atıyordu ve belki de bunu şimdi söylemesi onu bir korkak yaptı—

Rowan vücudunu okurken onun dirseğini tuttu, korku ve acısını kokladı. "Aylin."

Taştan, sudan ve etraflarında böğürtlenlerden başka bir şey olmadan kendini hazırladı ve bir köşeyi döndü.

Ve işte oradaydı.

Rowan bile, yıkılan duvarlarla çevrili ve düşmüş sütunlarla noktalanan açık alanı incelerken, ona söyleyeceği şeye bir cevap istemeyi unuttu. Ve kuzey ucunda... "Büyük sürpriz," diye mırıldandı Aelin. "Bir sunak var."

Rowan yarım bir gülümsemeyle, "Bu bir sandık," diye düzeltti. "Bir kapağı var."

"Daha da iyi," dedi dirseğiyle onu dürterek. Evet - evet, ona daha sonra söylerdi.

Onları sandıktan ayıran su durgun ve gümüşi parlaktı - kürsüye çıkan basamakların ötesinde bir dip olup olmadığını görmek için fazla bulanıktı. Aelin su büyüsüne uzandı, o yüzeyin altında ne olduğunu fısıldamasını umuyordu ama alevleri çok yüksek sesle yanıyordu.

Yol boyunca su sıçradı ve Manon karşı duvarın etrafında belirdi. Odak noktası alanın arkasındaki devasa taş sandığa gitti, taş çatlamış ve yabani otlar ve sarmaşıklarla dolup taşmıştı. Suda adım adım ilerlemeye başladı.

Aelin, “Göğse dokunma” dedi.

Manon ona uzun uzun baktı ve kürsüye doğru ilerlemeye devam etti.

Kaygan zeminde kaymamaya çalışan Aelin boşluğu geçti, merdiven basamaklarına su püskürttü ve Rowan arkasından yaklaştı.

Manon kapağı incelemek için göğsün üzerine eğildi ama açmadı. Aelin inceleyerek, taşa oyulmuş sayısız Ejderha İşareti olduğunu fark etti.

Nehemia işaretleri nasıl kullanacağını biliyordu. Onlara öğretilmişti ve güçlerini kullanacak kadar akıcıydı. Aelin asla nasıl, neden ve ne zaman diye sormamıştı.

Ama Eyllwe'nin derinliklerinde Wyrdmark'lar vardı.

Aelin, kapağı daha yakından inceleyerek Manon'a yaklaştı. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

Manon uzun beyaz saçlarını geriye doğru taradı. "Ben böyle bir işaret görmedim"

Aelin birkaçını inceledi, hafızası çeviri için zorlandı. “Bunlardan bazıları daha önce karşılaştığım semboller değil. Bazıları." Kafasını kaşıdı. "Ona bir taş atmalı mıyız - ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu, Rowan'ın omzunun üzerinden baktığı yere dönerek.

Ama etraflarında boş bir hava darbesi atarak bataklıkların sakinlerinin aralıksız vızıltısını susturdu. Ve Aelin ve Manon'un yan, savunma pozisyonlarına geçmesine neden olan şey, o mutlak sessizlik, Fenrys'in şaşkınlık havlamasıydı. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi.

Ama Rowan gri gökyüzünü, yıkıntıları ve suyu tararken hareketsiz kalmıştı.

"Nedir?" Aylin nefes aldı.

Prensi cevap veremeden Aelin bunu tekrar hissetti. Dikkatlerini isteyen nabız gibi atan, karanlık bir rüzgar. Valg değil. Hayır, bu karanlık başka bir şeyden doğdu.

Lorcan, diye soludu Rowan, bir eli kılıcında ama çekmiyordu.

"Bu onun büyüsü mü?" Ölüm öpücüğü rüzgarı onu iterken Aelin titredi. Sanki bir sivrisinekmiş gibi savurdu. Cevap olarak ona patladı.

Rowan, "Bu onun uyarı sinyali," diye mırıldandı.

"Ne için?" Manon sert bir şekilde sordu.

Rowan anında hareket ediyor, taş ufalanırken bile yüksek duvarları kolaylıkla ölçeklendiriyordu. Duvarın diğer tarafındaki araziyi inceleyerek tepesinde dengede kaldı.

Sonra yumuşak bir şekilde geri indi, yere inerken yaptığı sıçrama taşlarda yankılandı.

Lysandra bir ot kümesinin etrafından kaydı ve pullu kuyruğunu hızlı bir şekilde savurarak durdu ve Rowan çok sakin bir şekilde, "Bir hava lejyonu yaklaşıyor," dedi.

Manon, "Demirdişler mi?" diye soludu.

"Hayır," dedi Rowan, Aelin'in bakışlarıyla onu yüzyıllarca süren savaşlar boyunca görmüş olan buz gibi bir kararlılıkla karşılayarak. “İlken.”

"Kaç tane?" Aelin'in sesi uzaklaştı - içi boş.

Rowan'ın boğazı düğümlendi ve onun ufku ve çevredeki toprakları, geleceği kesin olan savaşı kazanma şansı için değil, onu oradan çıkarmak için herhangi bir şans için aldığını biliyordu. Geri kalanı kendi hayatlarıyla onun zamanını satın almak zorunda kalsa bile.

"Beş yüz."

Görüntüler55Görüntüler

Lorcan'ın nefesi her nefes alışında boğazını yakıyordu, ama o bataklıklarda koşmaya devam ediyordu, Elide yanında çalışıyordu, hiç şikayet etmiyordu, sadece iri, kara gözlerle gökyüzünü tarıyordu.

Lorcan, gücünün titrek bir patlamasını daha gönderdi. Çok fazla ileri gitmeyen kanatlı orduya değil, daha da uzağa, Whitethorn ve orospu-kraliçesinin bu iltihaplı yerde olduğu her yere doğru. Eğer o ilkenler onlara Lorcan gelmeden çok önce ulaşmış olsaydı, kaltağın taşıdığı o Ejderkey kaybolmuş sayılırdı. Ve Elide... Düşünceleri susturdu.

İlken, bataklıkların kalbi olması gereken yere doğru hızla ve sert bir şekilde uçtu. Kraliçeyi buraya ne getirmişti?

Elide irkildi ve Lorcan onu dirseğinin altından tutarak dik tutmak için çilli bir taşa takılıp tökezledi. Daha hızlı. İlken onları gafil avlasa, intikamını ve o anahtarı çalsalar...

Lorcan, gücünü her yöne patlamadan sonra püskürttü.

Anahtar bir yana, ilken oraya önce varırsa Elide'nin yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordu. Ve ateş püskürten adamdan ve sarayından geriye ne kaldıysa buldular.

Kitap başlığı

Gidecek hiçbir yer yoktu.

Bu iltihaplı ovanın kalbinde kaçacak ya da saklanacak hiçbir yer yoktu.

Erawan onları burada izlemişti. Onları almak için beş yüz ilken göndermişti. İlkenler onları denizde ve bu uçsuz bucaksız çorak arazide bulsaydı, harabeler arasında saklanmaya çalışsalardı şüphesiz onları bulabilirlerdi.

Harabelerin kenarındaki çimenli bir tepede toplanıp o kara kütlenin oluşmasını izlerken hepsi sessizdi. Arkalarındaki harabelerin derinliklerinde sandık hâlâ bekliyordu. El değmemiş.

Aelin, Kilidin, konteynerini açarak zamanlarını boşa harcamaktan başka bir şey yapamayacağını biliyordu. Brannon şikayet etmek için sıraya girebilir.

Ve Lorcan... dışarıda bir yerde. Bunu daha sonra düşünecekti. En azından Fenrys ve Gavriel, Maeve'in öldürme emrini yerine getirmek için saldırmak yerine kalmışlardı.

Rowan, gözlerini ufuktaki o hızlı, kösele kanatlara dikmiş, "Yıkıntıyı kendi yararımıza kullanacağız. Onları kilit alanlarda darboğaz yapmaya zorlayın." Bir çekirge bulutu gibi, ilken bulutları, ışığı, gökyüzünü engelledi. Aelin'i donuk, sırlı bir sakinlik kapladı.

Beş yüze karşı sekiz.

Fenrys altın saçlarını çabucak arkaya attı. "Böleceğiz, çıkaracağız. Yeterince yaklaşmadan önce. Onlar hala havadayken." Ayağını yere vurarak omuzlarını yuvarladı - sanki Lorcan'ı avlamak için kendisine kükreyen o kan yeminin tutuşunu silkip atıyordu.

Aelin, "Başka bir yol daha var." dedi.

Rowan'ın yanıtı "Hayır" oldu.

Sertçe yutkundu ve çenesini kaldırdı. "Burada hiçbir şey ve kimse yok. Bu anahtarı kullanmanın riski minimumdur..."

Rowan'ın dişleri parıldayarak hırladı, "Hayır, ve bu son."

Aelin çok sessizce, "Bana emir vermiyorsun," dedi.

Rowan'ın öfkesinin baş döndürücü bir hızla yükseldiğini hissettiği kadar gördü. "O anahtarı soğuk, ölü ellerimden kaldırmalısın."

O da bunu kastetmişti - Kilidi kullanmanın ötesinde anahtarı kullanmasına izin vermeden önce onu öldürmesini sağlayacaktı.

Aedion alçak, acı bir kahkaha attı. "Düşmanlarımıza gücün hakkında bir mesaj göndermek istedin Aelin." Ordu gitgide daha da yaklaştı ve Rowan'ın buzu ve rüzgarı, sihrine tünel açarken onu yaladı. Aedion yaklaşan orduya doğru çenesini kaldırdı. "Görünüşe göre Erawan cevabını göndermiş."

Aelin tısladı, "Bunun için beni mi suçluyorsun?"

Aedion'un gözleri karardı. "Kuzeyde kalmalıydık."

"Başka seçeneğim yoktu, hatırlamanı sağlayacağım."

"Yaptın," diye soludu Aedion, diğerlerinin hiçbiri, hatta Rowan bile araya girmedi. "Başından beri bir seçeneğin vardı ve sihrini ortaya çıkarmayı seçtin."

Aelin ona doğru bir adım atarken gözlerinin alevler içinde titrediğini çok iyi biliyordu. “Yani 'mükemmelsin' aşaması bitti sanırım.”

Aedion'un dudağı dişlerinden kıvrıldı. "Bu bir oyun değil. Bu bir savaş ve sen Erawan'ı elini göstermek için ittin ve ittin. Biz savaşlara girdiğimizde, planlarını önce bizim tarafımızdan yürütmeyi, ağırlığını bize koymayı reddettin..."

"Bunu benim üzerime yıkmaya cüret etme." Aelin kendi içine, oradaki güce baktı. Aşağı ve aşağı gitti, o sonsuz ateş çukuruna.

Gavriel, "Zamanı değil," diye teklifte bulundu.

Aedion, Aslan'a ağzını kapatması için sessiz, acımasız bir emir vererek elini ona doğru uzattı. "Müttefiklerimiz nerede, Aelin? Ordularımız nerede? Çabalarımız için göstermemiz gereken tek şey, bunu yanlış ağızlardan duyarsa fikrini değiştirebilecek bir Korsan Lord."

Sözlerde tuttu. Zaman. Zamana ihtiyacı vardı -

Rowan, "Bir şansımız olacaksa, pozisyon almamız gerekiyor" dedi.

Köz parmak uçlarında parıldıyordu. "Birlikte yaparız." Kalkmış kaşlarına, hafif aralık ağızlarına kırılmış görünmemeye çalıştı. "Büyü onlara karşı sürmeyebilir. Ama çelik olacak.” Aedion'da Rowan'a çenesini silkti. "Planla."

Öyle yaptılar. Rowan, bir eli belinin altında, onun yanına çıktı. Göstereceği tek teselli - öğrendiğinde, ikisi de biliyordu, kazanmak için yaptığı argüman değildi. Fae erkeklerine, "Kaç ok?" dedi.

Gavriel, Orynth'in Kılıcını sırtından çıkarıp yanına geri takarken Aedion'a bakarak, "On sadak, tam dolu," dedi.

İnsan formuna dönen Lysandra, ilkenler ufukta toplanırken sırtları kaskatı kesilmiş halde kıyının kenarına sürüklenmişti.

Aelin erkekleri pozisyonlarını ayarlamaları için bıraktı ve arkadaşının yanına geçti. "Savaşmak zorunda değilsin. Manon'la kalabilirsin, diğer yönü koru."

Gerçekten de Manon, harabe duvarlarından birine tırmanmaya başlamıştı bile, Rüzgar Cleaver'ın yanında sırtına asılmış, sinir bozucu derecede az ok bulunan bir sadak. Aedion ona kötü sürprizler için diğer yönü araştırmasını emretmişti. Cadı tartışmaya hazır görünüyordu - ta ki en azından bu savaş alanında apeks avcısı olmadığını anlayana kadar.

Lysandra siyah saçlarını gevşekçe ördü, altın rengi teni solgundu. “Bunu bu kadar çok kez nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Asırlardır."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum," dedi Aelin, omzunun üzerinden Fae erkeklerine bakarak bataklıkların düzenini, rüzgarın akışını, kendi lehlerine kullanabilecekleri başka her şeyi analiz ediyor.

Lysandra yüzünü ovuşturdu, sonra omuzlarını dikleştirdi. "Bataklık canavarları kolayca öfkelenir. Tanıdığım biri gibi." Aelin dirseğiyle vites koluna vurdu ve Lysandra ordu öndeyken bile homurdandı. "Onları kızdırabilirim - yuvalarını tehdit edebilirim. Öyle ki ilken karaya çıkarsa…”

"Bizimle uğraşmak zorunda kalmayacaklar." Aelin ona zoraki bir gülümseme gönderdi.

Ama Lysandra'nın teni hâlâ solgundu, nefesi biraz sığdı. Aelin parmaklarını vites kolundan geçirdi ve sıkıca sıktı.

Lysandra vitesi değiştirmeden önce bir kez kendini sıktı ve mırıldanarak, "İşim bitince işaret edeceğim," dedi.

Aelin sadece başını salladı, uzun bacaklı beyaz kuşun bataklık boyunca kanat çırpışını izlemek için bir an kıyıda oyalandı - o bina karanlığına doğru.

Rowan'ın çenesini Aedion, Gavriel ve Fenrys'e doğru çektiğini görmek için zamanında diğerlerine döndü. "Siz üçünüz onları - bize."

"Ya sen çok mu?" dedi Aedion onu, Rowan'ı ve Dorian'ı tartarak.

Aelin gözlerinde alevler dans ederken, İlk atışı ben yapıyorum, dedi.

Rowan başını eğdi. "Leydim ilk atışı istiyor. İlk vuruşu o yapıyor. Ve onlar kör bir panik içinde etrafa dağıldıklarında biz de içeri giriyoruz.”

Aedion ona uzun uzun baktı. “Bu sefer kaçırmayın.”

"Pislik," diye çıkıştı.

Aedion'un gülümsemesi gözlerine ulaşmadı, uzun yaylardan birini kalkanıyla birlikte geniş sırtına asarken, paketlerinden fazladan silahlar almak için uzun adımlarla ilerlerken her iki elinde de bir ok kılıfı kaptı. Manon, Aedion'un diğer yayını gererken homurdanarak arkalarındaki duvarın üstüne çoktan yerleşmişti.

Rowan, Dorian'a, "Kısa patlamalar. Hedeflerinizi (grupların merkezini) bulun ve yalnızca gerekli olan büyüyü kullanın. Hepsini bir anda boşa harcamayın. Mümkünse kafaları hedefleyin. ”

"Ya inmeye başladıklarında?" diye sordu Dorian, araziyi ölçüp biçerek.

"Kendine kalkan ol, yapabildiğin zaman saldır. Duvarı her zaman arkanızda tutun.”

"Bir daha onun esiri olmayacağım."

Aelin bununla ne demek istediğini saklamaya çalıştı.

Ama Manon üstlerindeki duvardan yayına gevşekçe bir ok saplanmış, "İş buna gelirse prensim, seni onlar öldürmeden önce öldürürüm," dedi.

Aelin tısladı, "Böyle bir şey yapmayacaksın."

Dorian, "Teşekkürler" derken ikisi de onu görmezden geldi.

"Hiçbiriniz esir alınmıyorsunuz," diye hırladı Aelin ve uzaklaştı.

Ve ikinci veya üçüncü atış olmayacaktı.

Sadece ilk atış. Sadece onun vuruşu.

Belki de bu yeni güç kuyunun ne kadar derine indiğini görmenin zamanı gelmişti. İçinde ne yaşadı.

Belki de Morath'ın çığlık atmayı öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Aelin su kenarına çıktı, sonra bir sonraki çimen ve taş adasına sıçradı. Rowan sessizce onun yanına geldi ve adımlarını hızlandırdı. Bir sonraki tepeye varana kadar yüzünü ona çevirdi, altın rengi teni gergindi, gözleri onunki kadar soğuktu.

Yalnızca o öfke ona yöneltilmişti - belki de onu Mistward'dan beri gördüğünden daha fazla öfkeliydi. Dişlerini vahşi, gaddar bir gülümsemeyle gösterdi. "Biliyorum biliyorum. Yaptığım ve söylediğim tüm korkunç şeylerin çetelesine Wyrdkey'i kullanmayı önermeyi ekleyin."

Deri gibi, devasa kanatlar havayı dövdü ve sonunda çığlıklar onlara doğru damlamaya başladı. Dizleri titriyordu ama onun kokusunu alabileceğini ve diğerlerinin de alabileceğini bildiği için korkuyu bastırdı.

Bu yüzden sırılsıklam, sazlık ovaya, o ilken ordusuna doğru bir adım daha atmaya karar verdi. Birkaç dakika içinde yanlarında olacaklardı - belki daha az.

Ve korkunç, sefil Lorcan onlara fazladan zaman kazandırmıştı. Piç her yerdeydi.

Rowan bir adım daha atarken itiraz etmedi, sonra bir adım daha. Hepsinin arasına mesafe koymalıydı - her son koro orduya ulaşma yeteneğine sahipti ve bunu yapmak için uzaklara seyahat ederek gücünü boşa harcamadı.

Bu da tek başına bataklıklara adım atmak anlamına geliyordu. Bu şeylerin dişlerini görecek kadar yakın olmasını beklemek. Şimdi sazlıklardan kendilerine doğru kimin yürüdüğünü bilmek zorundaydılar. Onlara ne yapardı.

Ama yine de ilken suçlandı.

Uzakta, çok sağda, bataklık yaratıkları kükremeye başladı - şüphesiz Lysandra'nın ardından. Hayvanların aç olması için dua etti. Ve Morath tarafından yetiştirilen ete aldırmadıklarını.

"Aylin." Rowan'ın sesi su, bitki ve rüzgarı kesiyordu. Durdu, omzunun üzerinden şimdi kumsalda durduğu yere baktı, sanki onu takip etmemek imkansızmış gibi.

Yüzünün güçlü, boyun eğmez kemikleri o savaşçının gaddarlığıyla doluydu. Ama çam yeşili gözleri parlaktı -neredeyse yumuşaktı- "Kim olduğunu hatırla. Aşağıya doğru atılan her adım ve geri giden yolun her adımı. Kim olduğunu hatırla. Ve sen benimsin."

Sırtındaki yeni, narin yaraları düşündü - sihriyle iyileştirmeyi reddettiği ve onun yerine deniz suyuyla sabitlediği kendi tırnaklarındaki izler, ölümsüz beden düzeltemeden tuzun yaraları yerlerine kilitlediği. üzerinde. Onun iddia işaretleri, onun içine en son girdiğinde ağzına nefes almıştı. Böylece o ve onları gören herkes onun ona ait olduğunu anlayacaktı. Onun olduğu gibi, onun da onun olduğunu.

Ve onun olduğu için, çünkü hepsi onun olduğu için…

Aelin ondan uzaklaştı ve ovada koşmaya başladı.

Kanatlarını görebildiği orduya doğru attığı her adımda, büyüsünün özüne hızlı ve ölümcül bir inişe başlarken Lysandra'nın çileden çıkardığı canavarları izledi.

Bir gözü çok aşağıdaki çalkantılı, erimiş uçurumda, gücünün orta çıkıntısının etrafında günlerdir geziniyordu. Rowan biliyordu. Fenrys ve Gavriel, kesinlikle. Onları korumak, kıyafetlerini kurutmak, onlara musallat olan böcekleri öldürmek…zorlamak, kendini sabit tutmak, derinliğine ve baskısına alışmak.

Gücünün derinliklerine indikçe bedeni, zihni onun baskısı altında daha çok sıkışıyordu. Bu tükenmişlikti - bu baskı kazandığında, büyü çok hızlı veya çok açgözlü bir şekilde tükendiğinde, harcandığında ve taşıyıcı yine de olması gerekenden daha derine inmeye çalıştığında.

Aelin ovanın tam ortasında durdu. İlken onun sprintini fark etmişti ve şimdi ona doğru kanat çırpıyordu.

Uzaklara sürünen üç erkekten habersiz, Erawan'ın askerlerini alevlerine itmeye hazır olanları selamlıyor.

Eğer savunmalarını yakabilirse. Hepsini yakmak için gücünün her zerresini çekmesi gerekecekti. Aelin Ateş Getiren'in gerçek gücü. Bir kor daha az değil.

Böylece Aelin her türlü uygarlık, vicdan, kurallar ve insanlık tuzağını terk etti ve ateşine düştü.

O alevli uçuruma doğru uçtu, teninin üzerine çöken nemin ve kafasındaki basıncın ancak uzaktan farkındaydı.

Dümdüz aşağı ateş ederdi ve dibi iterdi, tüm bu gücü beraberinde yüzeye çıkarırdı. Sürükleme muazzam olurdu. Ve bu, kontrolün ve gücün testi, gerçek testi olacaktır. Kolay—ateşin ve külün kalbine mızrakla girmek çok kolay. Zor olan kısım onu gündeme getirmekti; o zaman çatlama meydana gelecekti.

Gittikçe daha derine, Aelin gücünü ortaya çıkardı. Uzak, ölümlü gözlerle ilkenin yaklaştığını fark etti. Merhamet - eğer bir zamanlar insan olsaydılar, belki onları yok etmek bir merhamet olurdu.

Aelin, kanında uyanan uyarı çanları sayesinde gücünün eski sınırına ulaştığını biliyordu. Bu, kendini cehennemin yanan derinliklerine atarken çınladı.

Alev ve Gölge Kraliçesi, Ateşin Varisi, Orman Ateşi Aelin, Ateş Yürek…

Her unvanı yaktı, onlar haline geldikçe bile, ne oldu? bu yabancı büyükelçiler, bir çocuk kraliçenin Terrasen'de büyüyen, istikrarsız gücü hakkında rapor verirken tıslamışlardı. Karanlığa fısıldanmış bir söz.

Kafasında, damarlarında basınç oluşmaya başladı.

Çok geride, güvenli bir şekilde menzilinin dışında, kendisine cevap verecek patlamaları toplarken Rowan'ın ve Dorian'ın büyüsünün titreşmelerini hissetti.

Aelin, gücünün keşfedilmemiş çekirdeğine yükseldi.

Cehennem devam etti.

Görüntüler56Görüntüler

Lorcan hala çok yavaş olduklarını biliyordu, uyarı sinyali olsun ya da olmasın.

Lorcan devasa, sular altında kalmış bir ovanın eteklerinde dururken Elide nefes nefese kalmıştı, ayaklarının üzerinde kıvranıyordu. Yüzünden düşen bir tutam saçı geriye itti, Athril'in yüzüğü parmağında parıldadı. Nereden geldiğini ya da bu sabah parmağına taktığında ne yaptığını sorgulamamıştı. Onu yalnızca onu asla çıkarmaması konusunda uyarmıştı, onu ilkenlerden, Morath'tan koruyacak tek şey bu olabilirdi.

Kuvvet kuzeye doğru ilerlemiş ve Lorcan ve Elide'in kıçını çektiği yerden uzaklaşmıştı, kuşkusuz daha iyi bir yaklaşım sağlamak için. Ve ovanın uzak ucunda, Elide'in insan gözlerinin net olarak seçemeyeceği kadar uzakta, Whitethorn'un gümüş saçları parıldadı, yanında Adarlan Kralı. Sihirli, parlak ve soğuk, etraflarında dönüyor. Ve daha uzakta-

Tanrılar yukarıda. Gavriel ve Fenrys sazlıklardaydı, yaylar çekilmişti. Ve Gavriel'in oğlu. Yaklaşan orduya yönelik. İçin beklemek-

Lorcan onların nereye baktıklarını takip etti.

Onlara yaklaşan ordu değil.

Ama kraliçe sular altında kalmış ovanın kalbinde tek başına duruyor.

Lorcan bir an için çok geç fark etti ki kendisi ve Elide sınır çizgisinin yanlış tarafındaydılar - Aelin'in arkadaşlarının onun arkasında güvenle durdukları yerin çok kuzeyinde.

Elide'in gözlerinin o ordunun karşısında duran altın saçlı kadına düştüğünün tam olarak kalp atışı olduğunu fark etti.

Kolları iki yanında gevşedi. Yüzünün rengi soldu.

Elide bir adım sendeledi - Aelin'e doğru bir adım, ondan küçük bir ses çıktı.

İşte o zaman hissetti.

Lorcan bunu daha önce de o gün Mistward'da hissetmişti. Terrasen Kraliçesi Valg prenslerini harap ettiğinde, gücü derinlerden yükselen ve dünyayı titreten bir dev olduğunda.

Bu, şimdi dünyaya kükreyen güce kıyasla hiçbir şeydi -hiçbir şeydi.

Elide tökezledi, bataklık suyu dalgalanırken süngerimsi toprağa ağzı açık kaldı.

Beş yüz ilken onların etrafını sardı. Uyarısını almışlardı ve bir tuzak kurmuşlardı.

Ve o güç... Aelin'in şimdi içindeki cehennem deliğinden, katlanmak zorunda kaldığı hangi ateş kuyusundan yukarı çekiyordu... Onun uyanışı üzerlerini yıkacaktı.

"Nedir..." Elide nefes aldı, ama Lorcan onun için atıldı, onları yere fırlattı ve vücudunu onunkiyle kapladı. Üzerlerine bir kalkan fırlattı, büyüsüne hızla ve sert bir şekilde düştü, düşüş neredeyse kontrolsüzdü. Gücünün her bir gramını kalkanına, onları eriyip yok olmaktan alıkoyacak tek bariyere dökmekten başka bir şey yapacak zamanı yoktu.

Onları uyarmak için harcadığı çabayı boşa harcamamalıydı. Onu ve Elide'i öldürme ihtimalinin yüksek olduğu zamanlarda değil.

Whitethorn, Mistward'da bile, kraliçenin henüz doğuştan gelen hakkını kullanmadığını biliyordu. Bu tür bir gücün her zaman ortaya çıktığını ve ona hizmet etmek, ona hizmet etmek için…

Sadece dünyayı değiştirmeyecek bir mahkeme. Dünyayı baştan başlatacaktı.

Bu dünyayı fethedebilecek bir mahkeme - ve istediği başka bir şey.

İsteseydi. O ovadaki kadın isterse. Ve soru buydu, değil mi?

"Lorcan," diye fısıldadı Elide, sesi kraliçeye duyduğu özlemden ya da ondan duyduğu korkudan dolayı titriyordu, bilmiyordu.

Sazlardan vahşi bir kükreme yükseldikçe tahmin etmeye vaktim olmadı. Bir komut.

Ve sonra, tam ve vahşice hedeflenen bir ok dolusu, ilken'in dış yanlarına çarpmak için bataklıklardan uçtu. Fenrys'in atışlarını, izlerini kolayca bulan siyah uçlu oklarla işaretledi. Gavriel'in oğlu da kaçırmadı. İlken gökten yuvarlandı ve diğerleri paniğe kapılarak birbirlerine çarparak içe doğru döndüler.

Tam da Terrasen Kraliçesi'nin büyüsünün tüm gücünü üzerlerine saldığı yere.

Kitap başlığı

Lysandra bataklık hayvanlarının çıldırdığını ve tekrar onların saflarının gerisinde olduğunu belirtmek için kükrediği an, ilkenler çok yaklaştığı anda Aedion onları kazlar gibi gökten fırlatabilirdi, kraliçesi patladı.

Aelin onlardan uzağa nişan alsa bile, Rowan'ın kalkanıyla bile o ateşin sıcaklığı yanıyordu. Aedion sazlıkların arasından sendeleyerek onun saldırı hattının daha da gerisine düşerken, "Kutsal tanrılar," derken kendini buldu. "Kutsal azgın tanrılar."

Lejyonun kalbi, bir alev denizinde sürüklendikleri için çığlık atmaya fırsat bulamamıştı.

Aelin arkasında toplanacak bir kurtarıcı değil, atlatılması gereken bir felaketti.

Ateş daha da ısındı, alnında boncuk boncuk ter akarken kemikleri inledi. Ancak Aedion, babasının ve Fenrys'in aynı şeyi boğulmuş ovada yaptıklarından emin olmak için yeni bir pozisyon aldı ve ilken'in alevin yolundan sapmasını hedefledi. Oklarını saydırdı.

Küller, yavaş, sabit bir karla toprağa düştü.

Yeterince hızlı değil. Sanki Aelin'in sürüklenen hızını hissetmiş gibi, tepelerinde buz ve rüzgar fışkırdı.

Altın ve kırmızı alevin Erawan'ın lejyonunu eritmediği yerde Dorian ve Rowan onları parçaladı.

İlken hâlâ, sanki karanlık bir lekeymiş gibi, yıkaması daha zordu.

Yine de Aelin yanmaya devam etti. Aedion onu bu gücün kalbinde göremedi bile.

Bir bedeli vardı - böyle bir gücün bir bedeli olmalıydı.

Tacının, büyüsünün ağırlığını bilerek doğmuştu. Ergenliğe erişmeden çok önce onun yalnızlığını hissetmişti. Ve bu yeterli bir ceza gibi görünüyordu, ama… bir bedeli olmalıydı.

İsimsiz fiyatımdır. Cadı böyle söylemişti.

Anlayış, Aedion'un zihninin sınırında parıldadı, tam kavrayıştan uzaktı. Sondan ikinci okunu, çılgın bir ilken'in gözlerinin tam ortasına fırlattı.

Birer birer, büyüye karşı kendi ahlaksız dirençleri, bu buz, rüzgar ve alev patlamalarına yol açtı.

Ve sonra Whitethorn elli metre ilerideki ateş fırtınasına doğru yürümeye başladı. Aelin'e doğru.

Kitap başlığı

Lorcan, Elide'i yere çiviledi ve tüm gölgeleri ve karanlık ceplerini o kalkanın içine fırlattı. Alevler o kadar sıcaktı ki, alnından aşağı, yeşil yosunların üzerine yayılan ipeksi saçlarına ter damladı. Etraflarındaki bataklık suyu kaynadı.

Haşlanmış. Balık göbek yukarı yüzerdi. Otlar kurudu ve alev aldı. Bütün dünya, sonu ve başlangıcı olmayan bir cehennem diyarıydı.

Lorcan'ın parçalanmış, karanlık ruhu başını arkaya attı ve gücünün yanan şarkısıyla ahenk içinde kükredi.

Elide siniyordu, yumrukları gömleğinin içindeydi, dişlerini gıcırdatıp ateş fırtınasını atlatırken yüzü boynuna gömülüydü. Sadece ateş değil, anladı. Ama rüzgar ve buz. Ona iki güçlü büyü daha katılmıştı - ilkenleri parçalıyordu. Ve kendi kalkanı.

Dalga dalga dalga, büyü gücünü hırpaladı. Daha küçük bir hediye ona karşı kırılabilirdi - daha az büyü, gücün onları ezmesine izin vermekle kalmayıp savaşmaya çalışabilirdi.

Erawan, Aelin Galathynius'un boynuna bir tasma taksaydı... her şey biterdi.

O kadını, o gücü dizginlemek için... Bir tasma bunu tutabilir miydi?

Alevlerin arasında hareket vardı.

Whitethorn kaynayan bataklıklarda sinsi sinsi ilerliyordu, adımları telaşsızdı.

Alev, Rowan'ın buzlu rüzgarıyla girdap oluşturan kalkanının kubbesinin etrafında döndü.

Sadece aklını yitirmiş bir erkek o fırtınaya girerdi.

İlken öldü, öldü ve öldü, yavaş yavaş ve hiç de temiz bir şekilde değil, kara büyüleri onları başarısızlığa uğrattı. Alevden, buzdan veya rüzgardan kaçmaya çalışanlar oklarla devrildi. Yere inmeyi başaranlar, pençe ve dişlerin pusuları ve kopan, pullu kuyruklar tarafından parçalandı.

Uyarısının her dakikasını saymışlardı. İlken'e kolayca tuzak kurmuştu. Buna bu kadar çabuk kandıklarını...

Ama Rowan alevleri sönerken bataklıkların ortasındaki kraliçeye ulaştı. Kendi rüzgarı dindiğinde ve acımasız buz bulutları gökyüzünde kanat çırpan birkaç ilkeni paramparça etti.

Kül ve ışıltılı buz, bir zamanlar ilken olan kümeler arasında dans eden kar gibi kalın ve dönen, yağmur yağdı. Kurtulan olmadı. Bir değil.

Lorcan kalkanını kaldırmaya cesaret edemedi.

Prens, kraliçenin durduğu küçük adaya adım attığı gibi değil. Aelin Rowan'a döndüğünde değil ve geriye kalan tek alev başının üstündeki ateşten bir taçtı.

Lorcan, Rowan'ın bir elini onun beline koyup diğer elini yüzünün kenarını tutup kraliçesini öpmesini sessizce izledi.

Kollarını onun boynuna dolayıp sıkıca bastırırken Embers bağlanmamış saçlarını karıştırdı. Rowan'ın başının üzerinde alevden altın bir taç titreşerek canlandı - Lorcan'ın o gün Mistward'da yandığını gördüğü birinin ikizi.

Whitethorn'u tanıyordu. Prensin hırslı olmadığını biliyordu - ölümsüzlerin olabileceği şekilde değil. Sıradan biri olsaydı, muhtemelen kadını severdi. Ama bu güç…

Lorcan, ruhun çorak topraklarında bu çekişmeyi hissetti. Nefret ettim.

Whitethorn'un ona doğru yürümesinin nedeni buydu - Fenrys şimdi ovanın ortasındaydı, sersemlemiş, dikkatleri tamamen durdukları yere odaklanmış, birbirlerine dolanmışlardı.

Elide altında kıpırdandı. "Bitti mi?"

Kraliçenin prensini öpüşündeki sıcaklık göz önüne alındığında, Elide'e ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. Ama onun altından kıvranmasına izin verdi, ufuktaki iki figürü gözetlemek için ayağa kalktı. Ayağa kalktı, onunla birlikte izledi.

"Hepsini öldürdüler," diye nefes aldı.

Bütün bir lejyon - gitti. Kolay değil, ama - başarmışlardı.

Ash düşmeye devam etti, Elide'in ipeksi gece-siyah saçlarına yapıştı. Yavaşça bir parça aldı, sonra tekrar üzerine düşmesini önlemek için üzerine bir kalkan koydu.

Dün geceden beri ona dokunmamıştı. Zaman yoktu ve oöpücüğünün ona ne yaptığını düşünmek istemiyordu. Onu nasıl tamamen mahvetmişti ve hala birlikte yaşayabileceğinden emin olmadığı şekillerde cesaretini kırmıştı.

Elide, "Şimdi ne yapacağız?" dedi.

Ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Aelin ve Rowan sonunda ayrıldı, ancak prens onun boynuna burnunu sokmak için eğildi.

Güç, Fae'ler arasında güce çağrıldı. Belki de Aelin Galathynius, kadronun o doğmadan çok önce Maeve'nin gücüne çekildiği ve onun yerine kendilerini ona zincirlediği için şanssızdı.

Belki de daha iyi bir şeyi beklemedikleri için şanssız olanlar onlardı.

Lorcan gereksiz, hain düşüncelerden kurtulmak için başını salladı.

Orada duran Aelin Galathynius'tu. Gücünden çekilmiş.

Bunu şimdi hissediyordu - dakikalar önce böylesine şiddetli bir fırtınanın olduğu yerde mutlak ses, his ya da ısı eksikliği. Korkunç bir soğuk.

Tüm önbelleğini boşaltmıştı. Hepsi vardı. Belki Whitethorn ona gitmiş, kollarını etrafına sarmıştı, onu bataklıkların ortasına bindirmek istediği için değil, o güç bittiğinde onu dik tutmak için. Bir kez savunmasız bırakıldı.

Saldırıya açık.

Şimdi ne yapacağız? Elide sormuştu.

Lorcan hafifçe gülümsedi. "Gidip merhaba diyoruz."

Sesindeki değişime karşı duraksadı. "Arkadaşça şartlarda değilsin."

Kesinlikle hayır ve kraliçe görüş alanı içindeyken olmayacaktı. O Sihir Anahtarı... Elide'in taşıdığının kardeşi elindeyken değil.

"Bana saldırmayacaklar," dedi ve onlara doğru ilerlemeye başladı. Bataklık suyu neredeyse kaynamak üzereydi ve yüzen balıklara yüzünü buruşturdu, süt rengi gözleri göğe açıldı. Kurbağalar ve diğer hayvanlar, dalgalarının arasında sallanarak onların arasında sallanıyordu.

Elide sıcak suya girerken tısladı ama peşinden gitti.

Lorcan, Fenrys ve Gavriel'in sazlıklardaki konumlarından kaybolduklarını fark edemeyecek kadar ateş püskürten kaltağa odaklanmış bir şekilde avına yavaşça yaklaştı.

Görüntüler57Görüntüler

Aelin'e doğru atılan her adım bir sonsuzluktu ve her adım bir şekilde çok hızlıydı.

Elide onun topalladığının hiç bu kadar farkında olmamıştı. Kirli elbiselerinden; uzun, şekilsiz saçlarından; küçük vücudundan ve herhangi bir göze çarpan hediyeden yoksundu.

Aelin'in gücünü hayal etmişti, onun camdan kaleyi nasıl parçaladığını hayal etmişti.

Onu serbest bıraktığını görme gerçeğinin kemiklerini dehşetten titreteceğini düşünmemişti. Ya da diğerlerinin de böyle üzücü hediyelere sahip olmasını - buz ve rüzgarın ateşle ördüğünü, ta ki sadece ölüm yağana kadar. Katlettikleri ilken için neredeyse üzülecekti. Hemen hemen.

Lorcan sessizdi. gergin.

Artık onun ruh hallerini okuyabiliyordu, kimsenin fark edemeyeceğine inandığı küçük şeyler. Ama işte - ağzının sol tarafında o hafif seğirme. Bu, şimdi ona binen öfkeyi bastırma girişimiydi. Ve orada, başının o hafif açısı sağa doğru... bu onunher çevreyi, görüş alanındaki her silahı ve engeli değerlendirmek ve yeniden değerlendirmek. Bu toplantı her ne ise, Lorcan iyi geçeceğini düşünmüyordu.

Savaşmayı bekliyordu.

Ama Aelin -Aelin- şimdi o çimen yığınının üzerinde durduğu yerden onlara doğru dönmüştü. Gümüş saçlı prensi de onunla birlikte döndü. Önünde rahat bir adım attı. Aelin onun etrafından dolandı. Onu tekrar engellemeye çalıştı. Onu dirseğiyle dürttü ve onun yanında yerini korudu. Doranelle Prensi—kraliçesinin sevgilisi. Onun fikri Aelin üzerinde ne kadar hüküm sürecekti? Lorcan'dan nefret etseydi, ona duyduğu küçümseme ve güvensizlik de hemen mi olacaktı?

Lorcan'la nasıl görüneceğini düşünmeliydi. Lorcan ile yaklaşın.

“Müttefik seçiminden pişman mısın?” Lorcan sakince konuştu. Sanki onun anlattıklarını da okuyabilmiş gibi.

"Mesaj gönderiyor, değil mi?"

Gözlerinde acı gibi bir şeyin parladığına yemin edebilirdi. Ama bu tipik bir Lorcan'dı - o mavnada onu yarıp geçtiğinde bile zar zor irkildi.

Soğukkanlılıkla, "Görünüşe göre birbirimizle olan pazarlığımız zaten sona ermek üzere. Şartları açıklayacağımdan emin olabilirsiniz, merak etmeyin. Benimle yattığını düşünmelerinden nefret ediyorum."

"Demek istediğim bu değildi."

Sırıttı. "Umurumda değil."

Elide yarı yarıya onun yalan söylediğini bildiği için yarı yarıya da kendi göğsü bu sözler üzerine sıkıştığı için ona yalancı demek isteyerek durdu. Ama sessizliğini korudu, onun önden yürümesine izin verdi, onun her fırtınalı adımında aralarındaki mesafe daha da genişledi.

Ama Aelin'e ne diyecekti ki? Merhaba? Nasılsınız? Lütfen beni yakma? Çok pis ve topal olduğum için üzgünüm?

Nazik bir el omzuna dokundu. Dikkat etmek. Etrafa bak.

Elide, kirli kıyafetlerine yüzünü buruşturduğu yerden başını kaldırdı. Lorcan belki yirmi metre ilerideydi, diğerleri ufka yakın sadece rakamlardı.

Omzundaki görünmez el sıktı. Gözlemek. Görmek.

Neyi görüyorsun? Sağa kül ve buz yağdı, solda harabeler yükseldi, ileriye doğru uzanan açık bataklıklardan başka bir şey yoktu. Ama Elide durdu, etrafındaki dünyayı taradı.

Birşeyler yanlıştı. Bir şey, büyü girdabından kurtulan tüm yaratıkları tekrar sessize aldı. Yanmış otlar hışırdadı ve iç çekti.

Lorcan, silahlarına uzanmamasına rağmen sırtı kaskatı bir şekilde yürümeye devam etti.

bakın bakın bakın.

Neyi görüyorsun? Yerine döndü ama hiçbir şey bulamadı. Lorcan'ı aramak için ağzını açtı.

Otuz adım ötedeki çalıların içinde altın gözler titreşti.

Muazzam altın gözler, Lorcan birkaç metre ötede yürürken ona dikildi. Atlamaya, eti parçalamaya ve kemiği kesmeye hazır bir dağ aslanı—

Numara-

Canavar yanmış otların arasından patladı.

Elide, Lorcan'ın adını haykırdı.

Döndü, ama aslana değil. Ona doğru, ona doğru fırlayan o öfkeli yüz—

Ama Lorcan sonunda saldırının üzerine çullanmak üzere olduğunu hissettiğinde, bacağı acıdan çığlıklar atarak koşuyordu.

Dağ aslanı ona ulaştı, dişleri boğazına doğru giderken o kalın pençeler aşağı indi.

Lorcan av bıçağını o kadar hızlı çekti ki, sadece çelik üzerindeki gri ışığın parıltısıydı.

Canavar ve Fae erkeği çamurlu suya indi.

Elide onun için hızla atıldı, ağzından sözsüz bir çığlık koptu. Olumsuznormal bir dağ aslanı. Yakınında bile değil. Lorcan'ın suda yuvarlanırken, kaçar, savururlar ve hamleler yaparken, kan fışkırtırken, büyü çarpışırken, kalkana karşı kalkan oluştururken her hareketini bilmesiyle değil...

Sonra kurt saldırdı.

Büyük bir beyaz kurt, aniden fırladı, öfkeden çılgına döndü ve hepsi Lorcan'a odaklandı.

Lorcan aslandan koptu, kolundan ve bacağından kanlar akıyor, nefes nefeseydi. Ama kurt bir hiçte kaybolmuştu. Neredeydi, neredeydi?

Sanki Lorcan'dan üç metre ötede, görünmez bir köprüden geçmiş gibiydi.

Saldırı değil. Bir infaz.

Elide iki toprak yığını arasındaki boşluğu temizledi, buzlu çimenler avuçlarını kesiyordu, bacağında bir şey çatırdadı...

Kurt, Lorcan'ın savunmasız sırtına doğru sıçradı, gözleri kana susamışlıkla parlıyordu, dişleri parlıyordu.

Elide küçük tepeyi tırmandı, zaman onun altında dönüyordu.

Hayır hayır hayır hayır hayır hayır.

Kötü beyaz dişler Lorcan'ın omurgasına yaklaştı.

Lorcan onu duydu, kendini onun içine atarken titreyen hıçkırıkları duydu.

Kadın, korumasız sırtına çarparken, karanlık gözleri dehşete benzer bir şekilde parladı.

Ölümcül darbenin önündeki aslandan değil, çenesi Lorcan'ın boynu yerine koluna kapanan kurttan geldiğini fark ettiğinde.

Kurdun fiziksel darbeyi geri çekmeye çalışırken gözlerinin dehşetle parladığına yemin edebilirdi, karanlık, sert bir kalkan ona çarparak, sarsılmaz katılığıyla nefesini kesti—

Kan ve acı, kemik ve çimen ve kükreyen öfke.

O ve Lorcan aşağı inerken dünya sallandı, vücudu onun üzerine atıldı, kurdun çenesi onun kolundan çıktı.

Lorcan'ın üzerine kıvrıldı, kurt ve dağ aslanının buna bir son vermesini, boynunu çenelerine alıp çatırdamasını bekledi.

Saldırı gelmedi. Sessizlik dünyayı ikiye böldü.

Lorcan onu ters çevirdi, nefesi düzensizdi, yüzünü, kolunu kavrarken yüzü kanlı ve solgundu. “ElideElideElide—”

Nefes alamıyordu, kolunun sadece parçalanmış et ve kıymık kemikten ibaret olduğu hissini göremiyordu...

Lorcan daha bakamadan yüzünü tuttu ve tersledi, "Bunu neden yaptın? Neden?" Cevap beklemedi. Başını kaldırdı, hırlaması o kadar şiddetliydi ki kemiklerinde yankılandı, kolundaki acıyı o kadar şiddetli bir şekilde kabarttı ki, kadın inledi.

Aslana ve kurda hırladı, kalkanı etraflarında dönen, obsidiyen bir rüzgar, “Sen öldün. İkiniz de ölüsünüz..."

Elide, beyaz kurdun onlara baktığını görecek kadar başını çevirdi. Lorcan'da. Kurdun bir ışık parıltısında gördüğü en güzel adama dönüştüğünü görün. Kolunu tutarken altın kahverengi yüzü gerildi. Kolu, kolu-

Aslanın da bir Fae erkeğine dönüştüğü yerden tanıdık olmayan, nazik bir erkek sesi, "Lorcan, bize emredildi," dedi.

"Emirlerinin canı cehenneme, seni aptal piç..."

Kurt savaşçı göğsünü kabartarak tısladı, "Komuta karşı daha fazla savaşamayız Lorcan..."

Daha sakin olan, "Kalkanı indir," dedi. "Kızı iyileştirebilirim. Bırakın kaçsın."

"İkinizi de öldüreceğim," diye yemin etti Lorcan. "Seni öldüreceğim-"

Elide onun koluna baktı.

Bir parça eksikti. Ön kolundan. Otların yanmış kalıntılarına kan fışkırıyordu. Dışarı çıkan beyaz kemik—

Belki çığlık atmaya, hıçkıra hıçkıra ya da sessizce titremeye başladı.

Bakma, diye tersledi Lorcan, gözlerini kendine çekmek için yüzünü tekrar sıkarak. Yüzü öyle bir öfkeyle kaplanmıştı ki, bunu zar zor tanıdı, ama erkeklere karşı hiçbir harekette bulunmadı.

Gücü tükenmişti. Aelin'in alevine ve sahada diğer büyüyü kim yaptıysa ona karşı kalkan olarak onu neredeyse yok edecekti. Bu kalkan... Lorcan'ın elinde kalan tek şey buydu.

Ve eğer onu iyileştirebilsinler diye indirirse... onu öldürürlerdi. Onları saldırı konusunda uyarmıştı ve yine de onu öldüreceklerdi.

Aelin—Aelin neredeydi—

Dünya kenarlarda kararıyordu, vücudu hayatındaki her şeyi yeniden düzenleyen acıya katlanmak yerine boyun eğmek için yalvarıyordu.

Lorcan, onu tehdit eden unutulmayı hissetmiş gibi gerildi. "Sen onu iyileştir," dedi nazik gözlü erkeğe, "sonra devam ediyoruz..."

"Hayır," dışarı çıktı. Bunun için değil, onun için değil...

Yüzünü tararken Lorcan'ın oniks gözleri okunaksızdı. Sonra sessizce, "Seninle Perranth'a gitmek istiyorum," dedi.

Lorcan kalkanı düşürdü.

Kitap başlığı

Zor bir seçim değildi. Ve bu onu korkutmadı. Kolundaki ölümcül yara kadar değil.

Fenrys bir artere çarpmıştı. Dakikalar içinde kan kaybedecekti.

Lorcan karanlıktan doğmuş ve ona yetenekliydi. Ona geri dönmek zor bir iş değildi.

Ama önündeki o parıldayan, güzel ışığın sönmesine izin vermek... Kadim, acı kemiklerinde bunu kabul edemezdi.

Herkes ve her şey tarafından unutulmuştu. Ve yine de umut etmişti. Ve yine de ona nazik davranmıştı.

Ve yine de, onu tanıdığı zamanlarda ona bir anlık huzur sunmuştu.

Ona bir ev teklif etmişti.

Fenrys'in Maeve'in öldürme emrine karşı gelemeyeceğini biliyordu. Gavriel'in sözüne sadık kalacağını ve onu iyileştireceğini biliyordu ama Fenrys kan yemininin emrine karşı duramazdı.

Piç kurusunun pişman olacağını biliyordu. Elide aralarına atladığı anda kurdun dehşete düştüğünü biliyordu.

Lorcan, kan dökülmesi başladığında onu izlememesi için dua ederek kalkanını bıraktı. O ve Fenrys pençelere ve dişlere gittiklerinde. Savaşçıya karşı dayanacaktı. Gavriel tekrar katılana kadar.

Kalkan kayboldu ve Gavriel anında diz çökerek geniş elleriyle onun koluna uzandı. Acı onu felç etti, ama o Lorcan'a kaçmasını, kalkanı geri takmasını söylemeye çalıştı...

Lorcan onun yalvarmasını susturarak ayağa kalktı.

Fenrys'le karşılaştı. Savaşçı kısıtlamayla titriyordu, bıçaklarından herhangi birine gitmemek için elleri iki yanında kenetlenmişti.

Elide hâlâ hıçkıra hıçkıra ona yalvarıyordu.

Fenrys'in gergin yüz hatları pişmanlıkla doluydu.

Lorcan savaşçıya sadece gülümsedi.

Fenrys'in tasmasını kopardı.

Nöbetçisi onun için sıçradı, kılıcını çıkardı ve Lorcan, Fenrys'in kullanmayı planladığı hamleyi zaten bildiği için kendininkini kaldırdı. Ona bunu nasıl yapacağını öğretmişti. Ve Fenrys'in sadece bir kalp atışı için sol tarafına indirdiği ve boynunu ortaya çıkaran muhafızı biliyordu...

Fenrys ondan önce indi, aşağı doğru kaydı ve sağa kaçtı.

Lorcan kılıcını o savunmasız boyuna doğrulttu.

İkisi de buz gibi, kırılmaz bir rüzgarla savruldu. Savaştan geriye ne kaldıysa.

Fenrys ayağa kalktı, kanın öfkesine yenik düştü ama rüzgar ona çarptı. Tekrar. Tekrar. Onu tutuyorum. Lorcan buna karşı mücadele etti, ancak Whitethorn'un üzerlerine fırlattığı kalkan, onları sabit tutmak için kullandığı ham güç, kendi büyüsü tükendiğinde çok güçlüydü.

Çizmeler yanmış çimenlerde çatırdadı. Biraz kıyıya yayılmıştepe, Lorcan başını kaldırdı. Whitethorn onunla Fenrys arasında duruyordu, prensin gözleri gazapla parlıyordu.

Rowan Gavriel ve Elide'e baktı, ikincisi hâlâ ağlıyor, durması için yalvarıyordu. Ama kolu…

Ay beyazı kolu bir çizikle gölgelendi, ama Gavriel'in zorlu savaş alanı iyileştirmesi delikleri, eksik eti ve kırık kemikleri doldurmuştu. Tüm büyüsünü şu amaçla kullanmış olmalı...

Gavriel hafifçe sallandı.

Whitethorn'un sesi çakıl gibiydi. "Bu artık bitiyor. Siz ikiniz onlara dokunmayın. Aelin Galathynius'un koruması altındalar. Onlara zarar verirseniz, bu bir savaş eylemi olarak kabul edilecektir."

Spesifik, eski kelimeler, bir kan düzeninin tutuklanmasının tek yolu. Geçersiz kılınmadı - sadece bir süre ertelendi. Onları her zaman satın almak için.

Fenrys nefes nefese kaldı ama gözlerinde bir rahatlama belirdi. Gavriel biraz sarktı.

Elide'nin kara gözleri hala acıyla donuktu, yanaklarındaki çillerin doğal olmayan beyazlığı teninin üzerindeydi.

Whitethorn, Fenrys ve Gavriel'e, "Çizgiyi aşarsanız ne olacağı konusunda net miyiz?" dedi.

Lorcan'ın sonsuz şoku için başlarını indirdiler ve "Evet, Prens" dediler.

Rowan kalkanların düşmesine izin verdi ve sonra Lorcan, oturmak için mücadele eden ve neredeyse iyileşmiş koluna ağzı açık bakan Elide'e doğru hızla atıldı. Gavriel akıllıca geri çekildi. Lorcan kolunu, yüzünü inceledi, ona dokunmaya, koklamaya ihtiyacı vardı...

Çimlerdeki hafif ayak seslerinin eski arkadaşlarına ait olmadığını fark etmedi.

Ama arkasından "Neler oluyor?" diyen kadın sesini tanıyordu.

Kitap başlığı

Elide, kalkanın düşmesine izin verdiği o anda Lorcan'a hissettiklerini anlatacak hiçbir sözü yoktu. Gümüş saçlı, dövmeli savaşçı prens o ölümcül kan dökülmesini durdurduğunda hissettiklerini.

Ama Lorcan'ın geniş omzunun üzerinden baktığında ve altın saçlı kadının onlara doğru adım attığını gördüğünde vücudunda nefes yoktu.

Genç, ama yine de yüzü... Kadim bir yüzdü, ihtiyatlı, kurnaz ve güçle dolu. Güneşin öptüğü teniyle, canlı turkuaz gözleriyle güzel. Gözbebeği çevresinde altın çekirdekli turkuaz gözler.

Ashryver'ın gözleri.

Yanına gelen altın saçlı, yakışıklı adamla aynı, kan dökmeye gerek olup olmadığını değerlendirirken kasları gerilmiş, elinden bir yay sarkıyordu.

Aynı altın madalyonun iki yüzü.

Aylin. Aedion.

İkisi de o Ashryver gözleriyle ona bakıyorlardı.

Aylin gözlerini kırpıştırdı. Ve altın yüzü buruştu, "Sen Elide misin?"

Elide'in başını sallamak için yapabildiği tek şey buydu. Lorcan bir kiriş kadar gergindi, vücudu hala onun üzerinde yarı açılıydı.

Aelin uzun adımlarla yaklaştı, gözleri Elide'nin yüzünden hiç ayrılmadı. Genç—yaklaşan kadına kıyasla kendini çok genç hissediyordu. Aelin'in ellerinin her yerinde, boynunda, bileklerinde... prangaların olduğu yerde yaralar vardı.

Aelin bir adım ötede dizlerinin üzerine çöktü ve Elide'in başını öne eğip toprağa gitmesi gerektiğini düşündü...

Annene çok benziyorsun, dedi Aelin, sesi çatlayarak. Aedion, geniş elini Aelin'in omzuna koyarak sessizce diz çöktü.

Sallanarak yere düşen, bu kadın yaşayabilsin diye savaşırken ölen annesi...

"Özür dilerim," dedi Aelin, omuzları içe doğru kıvrıldı, kızaran yanaklarından yaşlar süzülürken başı aşağı düştü. "Ben çok üzgünüm." Bu sözler kaç yıldır kilit altında tutuluyordu?

Elide'nin kolu ağrıyordu ama bu, Aelin'in kucağında kenetlenmiş eline dokunmasına engel olmadı.

O bronzlaşmış, yaralı ele dokunmak. Sıcak, yapışkan teni parmak uçlarıyla buluştu.

Gerçek. Bu -Aelin- gerçekti.

Aelin de aynı şeyi fark etmiş gibi başını kaldırdı. Ağzını açtı ama dudakları titredi ve kraliçe onları birbirine kenetledi.

Toplanan şirketten hiçbiri konuşmadı.

Ve sonunda Aelin Elide'ye "Bana zaman kazandırdı" dedi.

Elide, kraliçenin kimi kastettiğini biliyordu.

Aelin'in eli titremeye başladı. Kraliçenin sesi, “Bugün annen sayesinde hayattayım” derken tamamen kırıldı.

Elide sadece, "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Sana söylememi söyledi..." Titreyen bir nefes. Ancak gözyaşları yanaklarındaki kiri kesmeye devam ederken Aelin bakışlarını kırmadı. "Annen sana seni çok sevdiğini söylememi istedi. Bunlar onun bana son sözleriydi. 'Elide'me onu çok sevdiğimi söyle.'

On yıldan fazla bir süredir, Aelin bu son sözlerin tek taşıyıcısıydı. On yıl, ölüm, umutsuzluk ve savaş yoluyla Aelin onları krallıkların ötesine taşımıştı.

Ve burada, dünyanın ucunda birbirlerini tekrar bulmuşlardı. Burada, dünyanın bir ucunda, sadece bir kalp atışı için, Elide annesinin sıcak elinin omzunu okşadığını hissetti.

Elide özgürce kayarken yaşlar gözlerini yaktı. Ama sonra çimenler arkalarında çatırdadı.

İlk önce beyaz saçları gördü. Sonra altın gözler.

Manon Karagaga hafifçe gülümseyerek ortaya çıktığında Elide hıçkıra hıçkıra ağladı.

Manon Karagaga onu ve Aelin'i çimenlerde diz çökmüş halde gördüğünde ve ağzından tek bir kelime çıktığında.

Umut.

Ölmedi. Hiçbiri ölü değildi.

Aedion boğuk bir sesle, "Kolun-" dedi.

Aelin nazikçe tuttu. Sığ kesimi incelerken, birkaç dakika önce neyin eksik olduğunu ortaya çıkaran yeni pembe deri. Aelin dizlerinin üzerinde bükülerek kurt-savaşçıya hırladı.

Altın saçlı erkek, kraliçe onun hoşnutsuzluğunu dik dik bakarken gözlerini kaçırdı. Elide, "Bu onun hatası değildi," demeyi başardı.

"Isırık," dedi Aelin kuru bir şekilde, turkuaz gözleri mosmordu, "aksini düşündürür."

"Üzgünüm," dedi erkek, kraliçeye ya da Elide'e, o bilmiyordu. Gözleri Aelin'e çevrildi - oradaki yıkım gibi bir şey.

Aelin bu sözleri duymazdan geldi. Erkek kaşlarını çattı. Ve gümüş saçlı prens ona acıyan kısa bir bakış attı.

Ama Aelin'den Lorcan'ı öldürme emri gelmeseydi...

Aelin, Elide'nin arkasındaki diğer altın saçlı erkeğe, onu iyileştiren aslan'a, "Sanırım Rowan sana anlaşmayı anlattı. Onlara dokunursan ölürsün. Onların yönünde yanlış nefes alırsan ölürsün."

Elide bu kötülüğe sinmemeye çalıştı. Özellikle Manon şeytani bir zevkle gülümsediğinde.

Aelin, cadı açıkta kalan sırtına geldiğinde gerildi ama Manon'un sağına yerleşmesine izin verdi. Elide'e o altın gözlerle bakmak için. "Hoş bulduk cadı," dedi Manon ona. Manon, Aelin'in yaptığı gibi Lorcan'la yüzleşti.

Aylin kıkırdadı. "Giymek için biraz daha kötü görünüyorsun."

"Aynı şekilde," diye tersledi Lorcan ona.

Aelin'in gülümsemesi korkunçtu. "Notumu aldın, değil mi?"

Aedion'un eli kılıcına gitmişti—

"Orynth'in Kılıcı," diye fısıldadı Elide, kemik kabzayı fark ederek, eski işaretler. Aelin ve Lorcan birbirlerinin boğazına sarılmayı bıraktılar. "Kılıç... sen..."

Vernon bir keresinde onunla alay etmişti. Adarlan Kralı tarafından alındığını ve eritildiğini söyledi. Boynuz tahtıyla birlikte yandı.

Aedion'un turkuaz gözleri yumuşadı. “Hayatta kaldı. Kurtulduk.”

Üçü, saraylarından geriye kalanlar, aileleri.

Ama Aelin yine Lorcan'ı tartıyordu, o pis sırıtış geri dönüyordu. Elide yumuşak bir sesle, "Onun sayesinde hayatta kaldım Majesteleri," dedi. Çenesiyle Manon'u işaret etti. "Ve onun yüzünden. İkisi için buradayım.”

Manon başını salladı ve Elide'in o taş parçasını sakladığını gördüğü cebe odaklandı. Aradığı onay. Üçgenin üçüncü bölümünün hatırlatıcısı.

"Buradayım," dedi Elide, Aelin sinir bozucu derecede canlı gözlerini ona sabitlerken, "Kaltain Rompier yüzünden." Boğazı tıkanmıştı, ama titreyen parmakları iç cebinden küçük bir parça kumaşı çıkarırken boğazı itti. Onun uhrevi hissi avucunun içinde nabız gibi atıyordu.

"Bunu sana vermemi söyledi. Celaena Sardothien'e yani. Onların... senin aynı olduğunu bilmiyordu. Soğuk bir zindanda sunulan sıcak bir pelerin için ödeme olduğunu söyledi.” O kadının yaptıklarının şerefine, dökülen gözyaşlarından utanmıyordu. Aelin, Elide'in titreyen avucundaki kumaş parçalarını inceledi. Elide boğuk bir sesle, "Sanırım bunu bir nezaket hatırlatması olarak sakladı," dedi. "Onlar... onu kırdılar ve incittiler. Ve Morath'ta tek başına öldü. Tek başına öldü, ben de... böylece onlar da yapamazlardı…” Hiçbiri konuşmadı ya da kıpırdamadı. Daha da kötüleştirip kötüleştirmediğini söyleyemedi. Lorcan'ın sırtına koyduğu el onu daha çok ağlattıysa.

Elide'in titreyen ağzından kelimeler döküldü. "Hepsini cezalandırma sözünü hatırlamamı söyledi. Ve k-anahtarınız varsa herhangi bir kapıyı açabileceğinizi söyledi."

Aelin dudaklarını birbirine kenetledi ve gözlerini kapattı.

Güzel, koyu saçlı bir adam şimdi yaklaştı. Belki ondan birkaç yaş büyüktü ama kendini o kadar zarafetle taşıyordu ki, kadın karşısında kendini küçük ve kalıpsız hissediyordu. Safir gözleri Elide'e dikildi, zekice, telaşsız ve üzgündü. “Kaltain Rompier hayatını mı kurtardı? Ve sana bunu mu verdi?"

Onu tanıyordu - onu tanıyordu.

Manon Karagaga hafif, eğlenmiş bir sesle, "Perranth'lı Leydi Elide Lochan, Adarlan Kralı Dorian Havilliard ile tanışın," dedi. Kral cadıya kaşlarını kaldırdı.

"M-majesteleri," diye kekeledi, başını eğerek. Gerçekten kalkmalı. Gerçekten solucan gibi yerde yatmayı bırak. Ama kumaş ve taş hâlâ onun elindeydi.

Aelin nemli yüzünü bir kola sildi, sonra doğruldu. "Ne taşıdığını biliyor musun Elide?"

"E-evet, Majesteleri."

Turkuaz gözler, perili ve yorgun, kendi kendine yükseldi. Sonra Lorcan'a kaydı. "Neden almadın?" Sesi boş ve sertti. Elide, üzerinde hiç kullanılmadığı takdirde şanslı olacağından şüpheleniyordu.

Lorcan gözünü kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaştı. "Almak benim değildi."

Aelin şimdi çok fazla görerek aralarına baktı. Ve kraliçenin yüzünde hiçbir sıcaklık yoktu ama Lorcan'a, "Teşekkürler - onu bana getirdiğin için" dedi.

Diğerleri bu sözlere çok şaşırmış görünmemeye çalışıyor gibiydi.

Ama Aelin Manon'a döndü. "Ona hak iddia ediyorum. Damarlarında cadı kanı var ya da yok, o Perranth'ın Leydisi ve benim."

Altın gözleri meydan okuma heyecanıyla parladı. "Ya onu Karagagalar için talep edersem?"

"Karagagalar mı yoksa Crochanlar mı?" Aylin sırıttı.

Elide gözlerini kırpıştırdı. Manon ve Crochanlar? Kanat Liderinin burada ne işi vardı? Abraxos neredeydi? Cadı, “Dikkat edin Majesteleri. Köze dönüşen gücünle, benimle yine eski usul dövüşmek zorunda kalacaksın.”

O tehlikeli sırıtış geri geldi. "Biliyorsun, ikinci raundu bekliyordum."

"Bayanlar," dedi gümüş saçlı prens sıkılı dişlerinin arasından.

İkisi de dönüp Rowan Whitethorn'a ürkütücü masum gülümsemelerle baktılar. Fae Prensi, kendi payına, ancak bakışlarını tekrar kaçırdıktan sonra yüzünü buruşturdu.

Elide, her iki kadın da o vahşi ilgiyi yeniden ona odaklarken, Lorcan'ın arkasına saklanabilmeyi diledi. Manon öne uzandı ve Elide'in elini Aelin'in beklediği yere doğru uzattı. Manon, "İşte bitti ve bitti," dedi.

Aelin hafifçe sindi ama içindeki kumaşı ve anahtarı cebine koydu. Elide'in kalbinden bir gölge anında kalktı, fısıldayan bir varlık şimdi susturuldu.

Manon, "Ayağa kalk. Bir şeyin ortasındaydık."

Elide'i yukarı çekmek için uzandı ama Lorcan devreye girdi ve bunu kendisi yaptı. Elide'nin kolunu bırakmadı ve Elide onun sıcaklığına yaslanmamaya çalıştı. Kraliçesiyle, arkadaşıyla, sarayıyla yeni tanışmamış gibi görünmemeye çalıştı ve... bir şekilde Lorcan'ın aralarında en güvenlisi olduğunu gördü.

Manon, Lorcan'a sırıttı. "Onun üzerindeki iddian, erkek, listenin en altında." Demir dişler dışarı kayarak o güzel yüzü taşlaştırdı. Lorcan bırakmadı. Manon genellikle ölüm anlamına gelen bir şekilde mırıldandı, "Yapma. Dokunma. Ona."

"Bana emir vermiyorsun cadı," dedi Lorcan. "Aramızda olanlarda senin söz hakkın yok."

Elide ona kaşlarını çattı. "Daha da kötüleştiriyorsun."

Aelin, "Buna 'bölgesel erkek saçmalığı' demeyi seviyoruz" dedi. "Ya da 'bölgesel Fae piçi' aynı derecede iyi çalışıyor."

Fae Prensi arkasından anlamlı bir şekilde öksürdü.

Kraliçe kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden baktı. "Bir başka sevgi terimini daha mı unutuyorum?"

Yüzü yırtıcı bir niyetle sabit kalırken savaşçı prensin gözleri parladı. "Sanırım sen kapattın."

Aelin, Lorcan'a göz kırptı. "Ona zarar verirsen kemiklerini eritirim," dedi ve uzaklaştı.

Manon'un demir kaplı gülümsemesi büyüdü ve kraliçenin peşinden giderken Lorcan'a alaycı bir başını eğdi.

Aedion, Lorcan'a baktı ve burnundan soludu. "Aelin ne isterse yapar, ama sanırım o onları eritmeden önce kaç tane kemiğini kırabileceğimi görmeme izin verir." Sonra o da iki kadına doğru yürüyordu. Bir gümüş, bir altın.

Elide, birdenbire bir hayalet leopar belirip, bıyıklarını Lorcan'a doğru çevirdiğinde ve ardından kabarık kuyruğu arkasında hışırdatarak kadınların peşinden koşarken, neredeyse çığlık atacaktı.

Sonra kral gitti, ardından Fae erkekleri. Sadece Prens Rowan Whitethorn orada durana kadar. Elide'e bir bakış attı.

Elide hemen Lorcan'ın elinden kurtuldu. Aelin ve Aedion ileride durmuş onu beklemişlerdi. Hafifçe gülümseyerek - memnuniyetle.

Böylece Elide onlara, sarayına yöneldi ve arkasına bakmadı.

Kitap başlığı

Rowan son birkaç dakikadır sessizliğini koruyarak gözlemlemişti.

Lorcan, Elide için ölmeye hazırdı. Elide'in yaşaması için Maeve arayışını bir kenara bırakmaya istekliydi. Sonra da Rowan'ın Aelin'in yanında her zaman bu kadar gülünç görünüp görünmediğini merak ettirecek kadar bölgesel davranmıştı.

Şimdi tek başına Rowan, Lorcan'a, "Bizi nasıl buldun?" dedi.

Kesici bir gülümseme. "Karanlık tanrı beni buraya doğru dürttü. Gerisini İlken ordusu yaptı."

Yüzyıllardır tanıdığı aynı Lorcan, ama yine de… değil. Bazı sert kenarlar donuklaşmıştı - hayır, yatıştırılmıştı.

Lorcan bu yatıştırıcı kaynağın kaynağına baktı ama çenesi kasıldı. odağı Aelin'in yanında yürüdüğü yere kaydığında. "Bu güç onu kolayca yok edebilir, biliyorsun."

Biliyorum, dedi Rowan. Dakikalar önce yaptığı şey, çağırdığı ve serbest bıraktığı güç... Onun büyüsünü aynen patlatan bir şarkıydı.

İlken'in direnişi sonunda alev, buz ve rüzgar altında boyun eğdiğinde, Rowan bu gücün yanan kalbine girme ve onunla parladığını görme arzusunu bastıramamıştı.

Ovanın yarısında, kendisini çekenin sadece cazibesi olmadığını fark etmişti. Bir vücudu olduğunu ve onu seven insanları kendisine hatırlatmak ve ilken'i acımasızca göklerden silen o öldürücü sakinlikten kurtulmak için başka bir canlıyla fiziksel temasa ihtiyaç duyabilecek olan, içindeki kadındı. Ama sonra alevler yok olmuştu, düşmanları kül, buz ve ceset gibi yağıyordu ve ona bakmıştı... Kutsal tanrılar, ona baktığında neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti.

Kraliçe, sevgili, arkadaş ve daha fazlası. Seyircileri olması umurunda değildi. Ona dokunmaya, onun iyi olduğundan emin olmaya, böylesine büyük ve korkunç şeyler yapabilen kadını hissetmeye ve hala ona gözlerindeki o çağıran, canlı hayatla bakmaya ihtiyacı vardı.

Yaşamak istememi sağlıyorsun Rowan.

Elide Lochan'ın bir şekilde Lorcan'ın da aynı şeyi yapmasını isteyip istemediğini merak etti.

Lorcan'a, "Peki ya senin görevin?" dedi.

Lorcan'ın granit yontulmuş yüzlerindeki tüm yumuşaklık kayboldu. "Neden bana neden bu bok çukurunda olduğunu söylemiyorsun, sonra planlarımı tartışırız."

"Aelin sana ne söyleyeceğine karar verebilir."

"Çok iyi bir köpek."

Rowan ona tembelce gülümsedi ama artık Lorcan'ın tasmasını tutan narin, koyu saçlı genç kadın hakkında yorum yapmaktan kaçındı.

Görüntüler58Görüntüler

Kaltain Rompier bu savaşın gidişatını daha yeni değiştirmişti.

Dorian hiç bu kadar kendinden utanmamıştı.

O daha iyi olmalıydı. Daha iyi görmeliydim. Hepsi olmalı.

Dorian yarı boğulmuş tapınak kompleksinde dururken, Aelin bir rakipmiş gibi sunakta sandığı incelerken sessizce izlerken, düşünceler girdap ve girdap oluşturdu.

Kraliçe şimdi Leydi Elide tarafından kuşatılmıştı, Manon siyah saçlı kızın diğer tarafındaydı, Lysandra hayalet leopar şeklinde kraliçenin ayaklarının dibine yayıldı.

Yalnızca bu kümedeki güç şaşırtıcıydı. Ve Elide... Manon, harabelere geri dönerken Aelin'e Elide'in Anneith tarafından izlendiği hakkında bir şeyler mırıldanmıştı.

Diğerleri diğer tanrılar tarafından göründüğü için gözlendi.

Lorcan, Rowan yanında, harabelere adım attı. Fenrys, Gavriel ve Aedion elleri kılıçlarında, bedenleri hareketsiz halde onlara yaklaştı.Lorcan'ı görüş alanı içinde tutarken gerginlikle gümbürdüyordu. Özellikle Maeve'in savaşçıları.

Başka bir güç halkası.

Lorcan—Lorcan, Hellas'ın kendisi tarafından kutsanmıştı, Rowan ona Ölü Adalar'a yapılan o kayık yolculuğunda anlatmıştı. Hellas, ölüm tanrısı. Buraya eşi Anneith'le seyahat eden kişi.

Dorian'ın kollarındaki tüyler yükseldi.

Evlatlar - her birine farklı bir tanrı dokundu, her biri ustaca, sessizce buraya yönlendirildi. Bu bir tesadüf değildi. Bu olamazdı.

Manon onun birkaç adım ötede durduğunu fark etti, yüzündeki ihtiyatlılığı okudu ve yanına gelmek için sessizce konuşan kadınların çemberinden ayrıldı. "Ne?"

Dorian çenesini sıktı. "Bununla ilgili içimde kötü bir his var."

Görevden alınmayı, alay etmeyi bekledi. Manon sadece "Açıkla" dedi.

Ağzını açtı ama Aelin kürsüye çıktı.

Kilit—Wyrdkey'leri içeren Kilit, Aelin'in onları kapılarına geri koymasına izin verecekti. Kaltain sayesinde, Elide sayesinde sadece bir tanesine daha ihtiyaçları vardı. Erawan'ın sahip olduğu her yerde. Ama bu Kilidi almak…

Rowan, göğsüne baktığında anında kraliçenin yanındaydı.

Yavaşça dönüp onlara baktı. Manon'da.

"Buraya gel," dedi kraliçe, sinir bozucu derecede sakin bir sesle.

Manon akıllıca davranarak reddetmedi.

Rowan kraliçeye, "Burayı keşfetmenin yeri ya da zamanı değil," dedi. "Onu gemiye geri götürüyoruz, sonra oradan çözüyoruz."

Aelin mırıldandı, yüzü solgundu.

Manon onlara, "Kilit başlangıçta burada mıydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Dorian, Aelin'in bu sözleri söylediğini hiç duymamıştı. Onu merdivenlerden sıçratmaya, içeri bakarken arkasından su damlatmaya göndermeye yetmişti.

Kilit yoktu. Bekledikleri şekilde değil, kraliçeye onu bulması için söz verildiği ve talimat verildiği şekilde değil.

Taş sandıkta tek bir şey vardı:

Demir kaplı bir ayna, yüzeyi zamanla altın rengine yakın, benekli ve kirle kaplı. Ve sağ üst köşeye sıkışmış, karmaşık bir şekilde oyulmuş kenarlık boyunca…

Elena'nın Gözü'nün işareti. Bir cadı sembolü.

"Bu da ne böyle?" Aedion aşağıdaki adımlardan talep etti.

Asık suratlı kraliçeye yan yan bakarak cevap veren Manon oldu, "Bu bir cadı aynası."

"Bir ne?" diye sordu Aylin. Diğerleri daha da yaklaştı.

Manon göğsün taş kenarına bir çivi çaktı. "Sarı Bacakları öldürdüğünde neden orada olduğuna, senden ya da eski kraldan ne istediğine dair herhangi bir ipucu verdi mi?" Dorian kendi hafızasını aradı ama hiçbir şey bulamadı.

"Numara." Aelin soru sorarcasına ona baktı ama Dorian da başını salladı. Cadıya, "Neden orada olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Bir baş sallama ipucu. Bir nefes tereddüt. Dorian kendini hazırladı. "Sarı bacaklar kralla buluşmak için oradaydı - ona sihirli aynalarının nasıl çalıştığını göstermek için."

Çoğunu ezdim, dedi Aelin kollarını kavuşturarak.

“Yok ettiğiniz her şey ucuz numaralar ve kopyalardı. Gerçek cadı aynaları… Bunları kıramazsınız. En azından kolay değil.”

Dorian'ın bu işin nereye varacağı konusunda korkunç bir hissi vardı. "Ne yapabilirler?"

“Geleceği, geçmişi, bugünü görebilirsiniz. Eğer biri kardeş cama sahipse, aynalar arasında konuşabilirsiniz. Bir de, dövülmesi üreticiden hayati bir şey talep eden nadir gümüşler var.” Manon'un sesi alçaldı. Dorian, Karagagalar arasında bile bu hikayelerin yalnızca kamp ateşlerinde fısıldanıp söylenmediğini merak etti. "Diğer aynalar, ayna bir şeye yönelikse serbest bırakılmak üzere ham gücün patlamalarını güçlendirir ve tutar."

"Bir silah," dedi Aedion, Manon'un başını sallayarak. General de işleri yoluna koymuş olmalı, çünkü Dorian'dan önce, "Sarı bacaklılar onunla bu silahlar hakkında görüştü, değil mi?" diye sordu.

Manon, Aelin'in zorlamak üzere olduğunu anlayacak kadar uzun süre sessiz kaldı. Ama Dorian ona susması için uyarıcı bir bakış attı. Öyle yaptı. Hepsi yaptı.

Sonunda cadı, "Kuleler yapıyorlar. Muazzam, ama yine de o aynalarla kaplı savaş alanlarında taşınabilir. Erawan'ın güçleriyle kullanması için - ordularınızı birkaç patlamada yakmak için."

Aylin gözlerini kapattı. Rowan elini onun omzuna koydu.

Dorian, "Bu mu..." diye sordu, göğsü, içindeki aynayı işaret etti. "Kullanmayı planladıkları aynalardan biri mi?"

Hayır, dedi Manon, göğsün içindeki cadı aynasını inceleyerek. “Bu ayna her ne ise… Bunun ne amaçla yapıldığından emin değilim. Hatta ne yapabilir. Ama kesinlikle aradığınız Lock değil.”

Aelin cebinden Elena'nın Gözünü çıkardı, elinde tarttı ve burnundan keskin bir iç çekti. "Bugünün bitmesine hazırım."

Kitap başlığı

Kilometrelerce, Fae erkekleri aynayı aralarında taşıdılar.

Rowan ve Aedion, Manon'u cadı kuleleriyle ilgili ayrıntılar için zorladı. İkisi zaten inşa edilmişti, ama daha kaç tane inşa edildiğini bilmiyordu. Ferian Geçidi'nde konuşlanmışlardı, ama muhtemelen başka bir yerde başkalarıyla birlikte. Hayır, ulaşım şeklini bilmiyordu. Ya da bir kuleye kaç cadı.

Aelin sözlerinin onun derin, sessiz bir parçasına yerleşmesine izin verdi. Bunu yarın anlayacaktı -uyuduktan sonra. Bu lanet cadı aynasını yarın da çöz.

Büyüsü tükenmişti. Günlerdir ilk kez, o büyü çukuru şimdi uykuya dalmıştı.

Bir hafta uyuyabilirdi. Bir ay.

Bataklıklarda, o üç geminin bekleyeceği yere doğru atılan her adım bir çabaydı. Lysandra sık sık bir ata binip onu taşımayı teklif etti ama Aelin reddetti. Vites değiştirici de boşaltıldı. Hepsi öyleydi.

Elide'le konuşmak istiyordu, aradaki o yıllar hakkında bir sürü şey sormak istiyordu ama... Onu rahatsız eden yorgunluk, konuşmasını neredeyse imkansız hale getiriyordu. Ne tür bir uykunun çağrıştırdığını biliyordu - çok fazla sihir harcandıktan sonra, onu çok uzun süre tuttuktan sonra vücudunun talep ettiği derin, onarıcı uyku.

Bu yüzden Aelin, Elide ile zar zor konuştu ve kıyıya aceleyle gelirlerken hanımefendiyi Lorcan'a yaslanmak üzere bıraktı. Aynayı yanlarında taşırken.

Çok fazla sır - Elena ve Brannon ve uzun zaman önceki savaşları arasında hâlâ çok fazla sır vardı. Kilit hiç var mıydı? Yoksa cadı Kilit'in aynası mıydı? Çok az cevapla çok fazla soru. Bunu çözecekti. Bir kez emniyete geri döndüler. Bir kez uyuma şansı buldu.

Bir zamanlar… diğer her şey de yerine oturdu. Böylece bataklıklarda dinlenmeden yürüdüler.

Beyaz kumlu plajdan ve ilerideki sakin gri denizden yarım mil ötede, ilerideki manzarayı engelleyen çimenli kum tepelerinden oluşan bir duvarda, onu leoparın duyularıyla anlayan Lysandra'ydı.

Kum tepesine tırmanırken hepsinin silahları çekilmişti, altlarından kumlar süzülüyordu. Rowan yerinden kıpırdamadı - bu tamamen bitkinliğinin gösterdiği tek kanıttı. Önce tepeyi çıkardı. Kılıcını sırtından çekti.

Aelin'in yanında durduğunda nefesi boğazını yaktı, Gavriel ve Fenrys aynayı nazikçe diğer tarafına koydular.

Çünkü yüz gri yelken kendi gemilerini sararak ilerliyordu.

Batı ufkuna doğru yayıldılar, son derece sessizdi. gemide zar zor anlaşabildikleri adamlar. Batıdan gemiler… Oro Körfezi'nden.

Melisande'nin filosu.

Ve kumsalda onları bekliyor... gri pelerinli bir kadın tarafından yönetilen yirmi savaşçıdan oluşan bir grup. Lysandra alçak bir hırıltı çıkarırken pençeleri kınlarından kurtuldu.

Lorcan, Elide'i arkasına itti. Sahildeki partiyi, yaklaşmakta olan filoyu değerlendirirken yüzü taş olan Rowan'a, "Bataklıklara çekiliyoruz," dedi. "Onları geride bırakabiliriz."

Aelin ellerini ceplerine soktu. "Saldırmayacaklar."

Lorcan dudak büktü, "Savaştaki uzun yıllara dayanan deneyiminize dayanarak bunu mu tahmin ediyorsunuz?"

"İzle," diye hırladı Rowan.

"Bu çok saçma," diye tükürdü Lorcan, solgun yüzlü Elide'i yakalayacakmış gibi dönerek. "Rezervuarlarımız boşaltıldı..."

Lorcan, Elide'i omzunun üzerinden taşımaktan kağıt inceliğinde bir ateş duvarı tarafından durduruldu. Aelin'in çağırabileceği kadar.

Ve Manon ve o hırlarken demir tırnaklarının onun önüne geçmesiyle, "Elide'i hiçbir yere götürmüyorsun. Şimdi değil, hiçbir zaman da değil."

Lorcan tam boyuna yükseldi. Ve onlar kavgalarıyla her şeyi mahvetmeden önce Elide, Lorcan'ın koluna hassas bir el koydu - kendi eli kılıcının kabzasına dolandı. "Bunu ben seçiyorum, Manon."

Manon sadece Lorcan'ın kolundaki ele baktı. "Bunu daha sonra tartışırız."

Aslında. Aelin Lorcan'a baktı ve çenesini silkti. "Git başka yerde düşün." Sahildeki pelerinli kadın askerleriyle birlikte onlara doğru yürüyordu.

Lorcan hırladı, "Bitmedi, aramızdaki bu iş."

Aylin hafifçe gülümsedi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ama Lorcan, karanlık gücü titreşerek, dalgalanarak Rowan'a doğru sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi ilerliyordu. sanki sessiz bir gök gürültüsü patlamasındaymış gibi dalgaların arasından uzağa. Savunma pozisyonu almak.

Aelin taş suratlı prensine, sonra Aedion'a baktı, kuzeninin kılıcı ve kalkanı açılı ve hazırdı, sonra diğerleri. "Gidip merhaba diyelim."

Rowan başladı. "Aelin-"

Ama o, hain kumların üzerinde kaymamak, başını dik tutmak için elinden gelenin en iyisini yaparak kum tepesine adım atıyordu bile. Geride kalan diğerleri yay gibi gergindi ama nefesleri dengeliydi - her şeye hazırdı.

Askerler ağır, yıpranmış gri zırhlar içindeydiler, yüzleri pürüzlü ve yaralıydı, kuma vurdukça onları ölçüyorlardı. Fenrys onlardan birine hırladı ve adam gözlerini kaçırdı.

Ama pelerinli kadın kedi zarafetiyle yaklaşırken kapüşonunu çıkardı ve belki on metre ötede durdu.

Aelin onunla ilgili her ayrıntıyı biliyordu.

Artık yirmi yaşında olduğunu biliyordu. Orta uzunlukta, şarap kırmızısı saçlarının gerçek saç rengi olduğunu biliyordu. Herhangi bir ülkede, herhangi bir macerada gördüğü tek kırmızı-kahverengi gözler olduğunu biliyordu. Yanındaki güçlü kılıcın kabzasındaki kurdun başının ailesinin arması olduğunu biliyordu. Saçılan çilleri, dolu, gülen ağzı, yanlarından geçerken kaya gibi sert kasları gizleyen aldatıcı ince kolları biliyordu.

Boşlukların Kraliçesi Briarcliff'li Ansel, "Adımı çukur dövüşlerinde kullanmana kim izin verdi, Aelin?"

"Senin gibi bir korkaklığın sonunu getireceğime, hayatını bağışladığım gün, adını istediğim gibi kullanma iznini kendime verdim Ansel."

O ukala gülümseme genişledi. "Merhaba kaltak," diye mırıldandı Ansel.

"Merhaba hain," diye mırıldandı Aelin, önlerinde yayılan donanmayı inceleyerek. "Görünüşe göre zamanında yapmışsın."

Görüntüler59Görüntüler

Ansel dramatik bir şekilde eğilip arkalarındaki gemileri işaret ederken ve "İstenildiği gibi: filonuz" derken, Aelin yoldaşlarının tam bir şokunun onlardan dalgalandığını hissetti.

Aylin kıkırdadı. "Askerleriniz daha iyi günler görmüş gibi görünüyor."

"Ah, hep öyle görünüyorlar. İç güzelliklerini geliştirmek kadar dış görünüşlerine de odaklanmalarını sağlamaya çalıştım ama… erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin."

Aylin güldü. Yoldaşlarının şokunun kıpkırmızı bir şeye dönüştüğünü hissederken bile.

Manon öne çıktı, deniz meltemi beyaz saç tellerini yüzüne savurdu ve Aelin'e, "Melisande'nin filosu Morath'a boyun eğiyor. Bu kişiyle çalışıyorsan, Erawan ile de bir ittifak imzalıyor olabilirsin."

Ansel'in yüzü demir dişlerde, tırnaklarda renkten arınmıştı. Ve Aelin, suikastçıya dönüşen kraliçenin bir keresinde ona anlattığı hikayeyi hatırladı,yuvarlanan çöl kumlarının üzerine ve yıldızlardan oluşan bir halının altına fısıldadı. Demir dişli bir cadı tarafından canlı canlı yenen bir çocukluk arkadaşı.

Sonra Ansel, ailesinin katledilmesinden sonra, bir Ironteeth cadı kampına tökezlediğinde kurtulmuştu.

Aelin, Manon'a, "O Melisande'den değil. Atıklar, Terrasen ile müttefik."

Aedion, önlerindeki kadın olan gemileri boyutlandırmaya başladı.

Manon Karagaga ölüm gibi bir sesle, "Çoraklar adına kim konuşacak?" dedi.

Oh, yukarıdaki tanrılar. Aelin yüzünü mülayim bir saygısızlıkla süzdü ve iki kadının arasını işaret etti. "Manon Blackbeak, Blackbeak Cadı Klanının Varisi ve şimdi son Crochan Kraliçesi... Briarcliff'li Ansel, suikastçı ve Batı Çölü Kraliçesi ile tanışın."

Kitap başlığı

Gemilerine geri dönerken Manon'un kafasını kükreme doldurdu, ancak sakin dalgaların arasından küreklerin sıçramasıyla kesintiye uğradı.

Kızıl saçlı kaltağı öldürecekti. Yavaşça.

Yükselen gemiye ulaşana kadar sessiz kaldılar, sonra yanına tırmandılar.

Abraxos'tan iz yok.

Manon gökyüzünü, filoyu, denizleri taradı. Bulunacak bir ölçek değil.

İçindeki öfke başka bir şeye dönüştü, daha kötü bir şeye ve kırmızı suratlı kaptanın cevap istemesi için bir adım attı.

Ama Aelin gelişigüzel bir şekilde yoluna çıktı ve Manon ile şimdi merdiven direğine yaslanan kızıl saçlı genç kadının arasına bakarken ona bir engerek gülümsemesi verdi. "Siz ikiniz sonra biraz sohbet etmelisiniz."

Manon etrafını sardı. "Briarcliff'li Ansel, Çöller adına konuşmaz."

Abraxos neredeydi?

"Ama sen yaparsın?"

Ve Manon onun bir şekilde kraliçenin ördüğü planlara bir şekilde karışıp karışmadığını merak etmek zorundaydı. Özellikle Manon kendini tekrar durmak zorunda bulduğunda, sırıtan kraliçeye dönüp "Evet. Yaparım."

Kitap başlığı

Rowan bile Manon Karagaga'nın ses tonuna gözlerini kırptı - cadı, savaşçı ya da yırtıcı olmayan ses. Kraliçe.

Son Crochan Kraliçesi.

Rowan, Briarcliff'li Ansel ile Manon Blackbeak arasındaki patlama potansiyeli taşıyan dövüşü değerlendirdi.

Aelin'in ona Ansel hakkında söylediği her şeyi hatırladı - iki kadın çölde eğitim alırken ihanet, Aelin'in kızıl saçlı kadını kurtarmasına neden olan ölümüne mücadele. Bir can borcu.

Aelin ona borçlu olduğu hayat borcunu aramıştı.

Ansel, kendisinin ve Aelin'in neden hızlı arkadaş olduklarını tamamen açıklayan küstah bir küstahlıkla, güverte merdivenlerine tünediği yerden Manon'a doğru çekildi, "Eh, son duyduğumda, ne Crochan ne de Ironteeth cadıları Çoraklar'la ilgilenme zahmetine girmedi. . Sanırım son iki yıldır halkını besleyen ve koruyan biri olarak onlar adına konuşabiliyorum. Ve kime yardım edeceğimize ve bunu nasıl yapacağımıza karar verin." Ansel, cadı sanki boğazını demir dişleriyle koparacakmış gibi bakmıyormuş gibi Aelin'e sırıttı. "Sonuçta sen ve ben yan yana yaşıyoruz. Yardım etmemem komşuluk olmaz."

"Açıkla," dedi Aedion sıkıca, kalp atışları Rowan'ın duyabileceği kadar yüksek sesle gümbürdüyordu. Ansel kukuletasını geri çektiğinden beri generalin ağzından çıkan ilk kelime. Aelin'in küçük sürprizi onları sahilde beklediğinden beri.

Ansel başını eğdi, ipeksi kızıl saçları ışığı yakalayarak bakarken, Rowan, en zengin kırmızı şarap gibi fark etti. Aynen Aelin'in bir zamanlar tarif ettiği gibi. "Eh, aylar önce, ben kendi işime bakıyordum.Atıklar, birdenbire bir mesaj aldığımda. Aelin'den. Bana Rifthold'dan yüksek sesle ve net bir mesaj gönderdi. Çukur dövüşü." Kıkırdayarak başını salladı. "Ve hazırlanmam gerektiğini biliyordum. Ordumu Anascaul Dağları'nın kenarına taşımak için."

Aedion'un nefesi tıkandı. Sadece yüzyıllar süren eğitim Rowan'ın aynı şeyi yapmasını engelledi. Kadrosu, yüzyıllar boyunca yüzlerce kez aldıkları pozisyonları, hepsinin arkasında cesur kaldı. Kan dökmeye hazır - ya da ondan kurtulmak için savaşmaya.

Ansel gülümsedi, kazanan bir sırıtışla. "Yarısı şu anda oraya gidiyor. Terrasen ile katılmaya hazır. Kızıl Çöl'deyken bile onu unutmayan arkadaşım Celaena Sardothien'in ülkesi; ve yıldızları görebildiğimiz için her gece kuzeye bakmayı bırakmayan. Ona geri ödemek için, unutmadığı krallığı kurtarmaktan daha büyük bir hediye sunamazdım. Ve bu, aylar önce bana kim olduğunu ve

davasına yardım etmezsem içimi parçalayacağını söyleyen mektubunu almadan önceydi. Ordumla zaten yoldaydım, ama… sonra bir sonraki mektup geldi. Oro Körfezi'ne gitmemi söylüyor. Onunla burada buluşmak ve belirli bir dizi talimatı takip etmek için."

Aedion başını Aelin'e yasladı, teknenin ötesinden bronzlaşmış yüzünde hâlâ tuzlu su parıldıyordu. "Ilium'dan gelen mesajlar..."

Aelin, Ansel'e tembel bir el salladı. "Kadının bitirmesine izin ver."

Ansel, Aelin'e doğru yürüdü ve kolunu dirseğiyle birleştirdi. Bir iblis gibi sırıttı. "Majestelerinin ne kadar otoriter olduğunu bildiğinizi varsayıyorum. Ama talimatları takip ettim. Güneye indiğimde ordumun diğer yarısını getirdim ve Beyaz Dişler'den Melisande'ye doğru yürüdük. Kraliçesi yardım sunmaya geldiğimizi varsaymıştı. Bizi ön kapıdan içeri aldı."

Rowan nefesini tuttu.

Ansel keskin bir ıslık çaldı ve en yakın gemide çınlama ve çınlama sesleri duyuldu.

Sonra ahırdan bir Asterion atı çıktı.

At, etten yapılmış bir fırtınaydı.

Rowan, Aelin'in "Kasida" diye nefes alırken saf bir zevkle ışınlandığını en son ne zaman gördüğünü hatırlayamadı.

"Biliyor musun," diye devam etti Ansel, "yağmalamayı daha çok seviyorum? Melisande'nin birlikleri Morath için çok ince dağılmışken, gerçekten de boyun eğmekten başka seçeneği yoktu. Atı talep etmemi görmek için özellikle öfkelenmiş olsa da - onu zindanından çıkardığımda Terrasen'in bayrağının şimdi kendi lanet evinde kurdumun yanında dalgalandığını ortaya çıkardığımda daha da kötüleşti."

"Ne," dedi Aedion.

Aelin ve Ansel kaşlarını kaldırarak onlara baktılar. Dorian, Ansel'in sözleri üzerine sendeleyerek bir adım ileri gitti ve Çöllerin Kraliçesi ona, onu yağmalamak istediğini belirten bir bakış attı.

Ansel kolunu geniş bir hareketle çevrelerindeki gemilere işaret etti. “Melisande'nin filosu artık bizim filomuz. Ve artık sermayesi de bizim.” Çenesini Aelin'e doğru salladı. "Rica ederim."

Manon Karagaga kahkahayı patlattı.

Kitap başlığı

Aedion kime daha çok kızacağını bilmiyordu: Aelin, ona Briarcliff'li Ansel'den ve Melisande'yi görevden alması ve ona güvenmediği için filosunu ya da kendisini ele geçirmesini emrettiği tanrıların kahrolası ordusundan bahsetmediği için. Müttefiklerinin nerede olduğunu sorduğu için, ilken saldırısından önceki o anlarda sahip olduğu her şeyi ima ettiği için. Sadece almıştı.

Ansel'in sözleri hala ana güvertede toplanmış olan şirkete gömülürken, kuzeni sessizce, "Melisande, Morath'a Kuzey ve Güney'i ayırmasında yardım etmek istiyordu. Şehrini zafer ya da fetih için almadım ama Morath'ı yenmekle arama hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim. Melisande artık Erawan ile ittifak yapmanın bedelini açıkça anlayacaktır.”

Kıllanmamaya çalıştı. O onun generaliydi. Rowan onun eşiydi ya da ona yeterince yakındı. Yine de onlara emanet etmemişti.Bugün nasılsın. Wastes'ı bir müttefik olarak düşünmemişti bile. Belki de bu yüzdendi. Ona rahatsız etmemesini söyleyecekti.

Aedion Ansel'e, "Melisande muhtemelen Morath'a haber gönderdi. Kendi orduları şüphesiz başkente geri dönüyor. Kalan adamlarınızı tekrar Fang'in karşısına geçirin. Armadayı buradan yönetebiliriz.”

Ansel, başıyla onaylayan Aelin'e baktı. Boşlukların Kraliçesi daha sonra ona sordu, "Ve sonra kuzeye Terrasen'e yürüyün ve Anascaul geçitlerinden karşıya geçin?"

Aedion, adamlarını nereye yerleştireceğini, Zehir'de onlara kimin komuta edeceğini şimdiden hesaplayarak tek bir onay işareti yaptı. Ansel'in adamlarının kavga ettiğini görmeden... Aedion izin bekleme zahmetine girmeden kıç güvertesine giden merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Ama Aelin boğazını temizleyerek onu durdurdu. "Yarın sabah ayrılmadan önce Ansel'le, orduyu tekrar bütün hale getirdikten sonra nereye getireceğini konuşun."

Sadece başını salladı ve giderken babasının endişeli bakışını görmezden gelerek basamakları çıkmaya devam etti. Sonunda diğerleri ayrıldı ve Aedion nereye gittiklerini umursamadı, sadece kendine birkaç dakikası vardı.

Küpeşteye yaslandı, geminin kenarına yaslanan denize baktı, çevredeki gemilerdeki adamların kendisini ve arkadaşlarını tarttığını fark etmemeye çalıştı.

Fısıltılarından bazıları ona suyun ötesinden çarptı. Kuzeyin Kurdu; Genel Ashryver. Bazıları hikayeler anlatmaya başladı - çoğu açık yalan, birkaçı gerçeğe yeterince yakın. Aedion, onların sesinin dalgaların uğultusuna karışmasına izin verdi.

Sürekli değişen kokusu ona çarptı ve göğsünde bir şey gevşedi. İnce altın kollarını kendisininkinin yanında tırabzana bağlarken görünce biraz daha gevşedi.

Lysandra omzunun üzerinden cadı ve Elide'in bulunduğu yere baktı...yukarıdaki tanrılar, Elide - baş direğinin yanına oturmuş, sessizce konuşmuştu. Muhtemelen yollarını ayırdıklarından beri kendi maceralarını anlatıyorlardı.

Donanma sabaha kadar hareket etmeyecek, dediğini duymuştu kaptanın. Bunun Aelin'in Kanat Liderinin kayıp bineğinin geri dönüp dönmeyeceğini görmek için beklemesiyle ilgisi olduğundan şüpheliydi.

Oyalanmamalıyız, dedi Aedion, şimdi kuzey ufkunu tararken. İlkenler o yönden gelmişti - ve eğer onları bu kadar kolay bulsalardı, şimdi etraflarında bir donanma olsa bile... “Biz iki anahtar ve Kilit taşıyoruz ya da o cadı aynası her neyse her neyse. Gelgit bizimle. Gitmeliyiz."

Lysandra ona keskin bir bakış attı. "Git, Aelin ile hallet."

Aedion onu tepeden tırnağa inceledi. “Seni ne çiğniyor?”

Son birkaç gündür mesafeliydi. Ama şimdi, gözlerinin parlamasını, çatık ağzının yumuşamasını ister gibi görünürken, fahişenin maskesinin yerine oturduğunu görebiliyordu. "Hiçbir şey değil. Sadece yorgunum." Denize bakışında bir şeyler ona sürtünüyordu.

Aedion dikkatle, "Kıtada yolumuza devam etmek için savaşıyoruz. On yıl sonra bile, hala beni tüketiyor. Sadece fiziksel olarak değil, kalbimde."

Lysandra parmağını parmaklığın pürüzsüz ahşabında gezdirdi. "Düşündüm ki… Her şey büyük bir macera gibi görünüyordu. Tehlike bu kadar korkunçken bile hala yeniydi ve artık elbiselere ve yatak odalarına hapsedilmiyordum. Ama Skull's Bay'deki o gün, bunların hiçbiri olmaktan çıktı. Hayatta kalma olmaya başladı. Ve bazılarımız bunu başaramayabilir." Ağzı biraz sallandı. "Hiç arkadaşım olmadı - şimdiki gibi değil. Ve bugün o kumsalda, o filoyu gördüğümde ve düşmanımıza ait olduğunu düşündüğümde... Bir an, hiçbirinizle tanışmamış olmayı diledim. Çünkü herhangi birinizin düşüncesi..." Derin bir nefes aldı. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bane'inizle bir savaş alanına girmeyi ve hepinizin oradan ayrılamayacağının dehşetiyle dağılmamayı nasıl öğrendin?"

Aedion her kelimeyi dinledi, titreyen her nefesi değerlendirdi. Veaçıkça, "Bununla yüzleşmeyi öğrenmekten başka çaren yok" dedi. Böyle şeyler düşünmek zorunda kalmamasını, üzerinde bu kadar ağırlık olmasını diledi. "Kaybetme korkusu… Kaybın kendisi kadar sizi de mahvedebilir."

Lysandra sonunda bakışlarıyla karşılaştı. O yeşil gözler - içlerindeki hüzün midesine bir darbe gibi çarpmıştı. Ona ulaşmamak için bir çabaydı. Ancak, "Sanırım ikimizin de bunu önümüzdeki zamanlarda kendimize hatırlatmamız gerekecek" dedi.

Burnundan soluyarak başını salladı. "Ve sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarmayı unutma." Muhtemelen bunu onun kadar çok kez öğrenmişti.

İnce, sevimli boğazı sallandı ve indirilmiş kirpiklerinin altından yan yan ona baktı. "Bundan zevk alıyorum, biliyorsun. Bu - bu her neyse."

Kalbi gök gürültülü bir vuruşla çarpıyordu. Aedion, incelik için gidip gitmeme konusunda tartıştı ve karar vermesi için kendisine üç nefeslik bir süre verdi. Sonunda, kendisine hem savaş alanlarında hem de savaş alanlarında çok iyi hizmet etmiş olan her zamanki yöntemine başvurdu: Rakiplerini gafil avlamaya yetecek kadar açık bir kibirle donatılmış, kesin bir tür küstah saldırı. "Bu her neyse," dedi yarım bir gülümsemeyle, "aramızda mı?"

Lysandra gerçekten savunmaya geçti ve elini gösterdi. "Geçmişimin... çekici olmadığını biliyorum."

Seni orada durduracağım, dedi Aedion, bir adım daha yaklaşmaya cesaret ederek. "Ve sana senin hakkında çekici olmayan hiçbir şey olmadığını

söyleyeceğim. Hiçbir şey değil. Ben de o kadar insanla birlikte oldum. Kadınlar, erkekler… Hepsini gördüm ve denedim."

Kaşları kalkmıştı. Aedion omuz silkti. Ruh halime ve kişiye göre her ikisinden de zevk alıyorum. Eski sevgililerinden biri hâlâ en yakın arkadaşlarından biri ve Felaketi'ndeki en yetenekli komutanlar olarak kaldı. "Çekicilik çekiciliktir." Sinirini sağlamlaştırdı. "Ve senin ve benim ne olduğumuzu anlayacak kadar çok şey biliyorum..." Gözlerinde bir şey kapandı ve kelimeler ağzından döküldü. Çok erken. Bu tür konuşmalar için çok erken. "Anlayabiliriz. Birbirinizden dürüstlüğün ötesinde bir talepte bulunmayın." Gerçekten istediği tek şey buydu. Bir arkadaşından isteyeceğinden başka bir şey değildi.

Dudaklarında küçük bir gülümseme oynadı. "Evet," diye nefes aldı. "Oradan başlayalım."

Güvertede, teçhizatta veya etraflarındaki donanmada kimin izlediğini umursamadan bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti. O güzel elmacık kemiklerinde yüksek bir renk vardı ve önce parmaklarını, sonra da ağzını okşamamak için çabalıyordu. Derisini tatmak için.

Ama zamanını alacaktı. Ona yapmasını söylediği gibi, her anın tadını çıkarın.

Çünkü bu onun son avı olacaktı. Her muhteşem anı tek seferde boşa harcamaya hiç niyeti yoktu. Kaderin ona bahşettiği anları ve ona göstermek istediği her şeyi boşa harcamaktan.

Terrasen'deki her dere, orman ve deniz. Lysandra'nın sonbahar çemberi danslarında güldüğünü görmek; ilkbaharda direğe şeritler örmek; ve dağ salonlarında kükreyen kış ateşlerinden önce eski savaş ve hayalet hikayelerini geniş gözlerle dinleyin. Hepsini. Ona her şeyi gösterecekti. Ve yapabileceğinden emin olmak için o savaş alanlarına tekrar tekrar yürü.

Böylece Aedion Lysandra'ya gülümsedi ve elini onunkiyle ovuşturdu. "Bir kez olsun anlaştığımıza sevindim."

Görüntüler60Görüntüler

Aelin ve Ansel, kadırgadaki uzun, yaralı masanın üzerinde şarap şişelerini tokuşturdu ve derinden içtiler.

Yarın ilk ışıkla yola çıkacaklardı. Kuzey - kuzeye geri dönün. Terrasen'e.

Aelin kollarını kaygan masaya dayadı. "İşte dramatik girişler."

Lysandra, kafası Aelin'in kucağında, hayalet leopar şeklinde bankta kıvrıldı, küçük bir kedi kahkahası attı. Ansel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Peki şimdi ne olacak?"

Aedion, Rowan'la birlikte onlara baktığı masadan, "Bu planlardan sadece birine dahil olmak güzel olurdu," diye homurdandı, Aelin.

Aelin, "Ama yüzlerinizi ortaya çıkardığımda o kadar harika görünüyorsunuz ki," diye mırıldandı.

O ve Rowan hırladılar. Ah, kızdıklarını biliyordu. çok kızgınonlara Ansel'den bahsetmediğini söyledi. Ama onları hayal kırıklığına uğratma, başarısız olma düşüncesi... Bunu kendi başına yapmak istemişti.

Görünüşe göre Rowan, Ansel'e "Melisande'de ilken veya Valg değil miydi?"

"Güçlerimin şehri alacak kadar iyi olmadığını mı ima ediyorsun?" Ansel şarabından bir yudum aldı, gözlerinde kahkahalar dans ediyordu. Dorian, Fenrys ve Gavriel arasındaki masaya oturdu, üçü akıllıca sessiz kaldı. Lorcan ve Elide güvertede bir yerdeydiler. "Hayır, Prens," diye devam etti Ansel. “Melisande Kraliçesine Morath kaynaklı dehşetlerin eksikliğini sordum ve biraz ikna ettikten sonra, bana her türlü hile ve entrikayla Erawan'ın pençelerini ondan uzak tutmayı başardığını söyledi. Ve askerleri.”

Aelin biraz doğruldu, zaten tükettiği bir şişenin üçte birinden daha fazla şarap içmiş olmasını diledi ve Ansel ekledi, “Bu savaş bittiğinde, Melisande Erawan veya Valg'ın esiri olma bahanesine sahip olmayacak. Onun ve ordularının yaptığı her şey, onunla ittifak yapma seçimleri bir insan seçimiydi.” Manon Karagaga'nın tek başına oturduğu kadırganın en karanlık kısmına sivri bir bakış. "En azından Melisande, taviz verecek Demirdişlere sahip olacak."

Manon'un demir dişleri loş ışıkta parladı. Görünüşe göre, wyvern gittiğinden beri ne fark edilmiş ne de kendisinden haber alınmıştı. Ve o ve Elide bu öğleden sonra güvertede bir saatten fazla konuşmuşlardı.

Aelin hepsine bir iyilik yapmaya karar verdi ve araya girdi, “Daha fazla adama ihtiyacım var Ansel. Ve aynı anda bu kadar çok yerde bulunma yeteneğine de sahip değilim.” Şimdi hepsi izliyordu.

Ansel şişeyi bıraktı. "Senin için başka bir ordu kurmamı mı istiyorsun?"

"Kayıp Crochan cadılarını bulmanı istiyorum."

Manon doğruldu. "Ne."

Aelin masadaki bir işareti kaşıdı. "Saklanıyorlar, ama Demirdişler onları avlarsa hala oradalar. Önemli olabilirsayılar. Atıkları onlarla paylaşacağına söz ver. Briarcliff'i ve sahilin yarısını kontrol ediyorsun. Onlara iç kesimleri ve Güney'i verin."

Manon, gözlerinde ölüm, sinsi sinsi dolaşıyordu. "Böyle şeyler vaat etmeye hakkın yok." Rowan ve Aedion'un elleri kılıçlarına vurdu. Ama Lysandra uykulu bir göz açtı, bir pençesini sıraya uzattı ve şimdi Manon'un incikleri ile Aelin arasında duran iğne gibi keskin pençeleri ortaya çıkardı.

Aelin Manon'a dedi ki, "Lanetle toprağı tutamazsın. Ansel, kan, kayıp ve kendi zekasıyla kazandı."

"Orası benim evim, halkımın evi..."

"İstenen fiyat buydu, değil mi? Demirdişler anavatanlarını geri aldılar ve Erawan muhtemelen laneti bozmaya söz verdi." Aelin, Manon'un kocaman açılmış gözlerine bakarak homurdandı. "Ah—Eskiler bunu sana söylemedi, değil mi? Çok kötü. Ansel'in casusları bunu yakaladı." Kanat Liderine baktı. "Eğer sen ve halkın, Matronlarınızdan daha iyi olduğunuzu kanıtlarsanız, o topraklarda size de yer olacak."

Manon koltuğuna geri döndü ve sanki dondurabilecekmiş gibi kadırganın küçük mangalına baktı.

Ansel mırıldandı, "Bu cadılar çok alıngan."

Aelin dudaklarını birbirine kenetledi ama Lysandra nefes nefese bir kedi kahkahası daha attı. Manon'un tırnakları odanın karşı tarafından birbirine çarptı. Lysandra sadece kendi cevabıyla cevap verdi.

Aelin, Ansel'e "Crochans'ı Bul" dedi.

"Hepsi gittiler," diye araya girdi Manon tekrar. "Onları neredeyse yok olacak şekilde avladık."

Aelin yavaşça omzunun üzerinden baktı. "Ya kraliçeleri onları çağırırsa?"

"Senden daha fazla onların kraliçesi değilim."

Bunu göreceklerdi. Aelin elini masaya koydu. "Kuzeyde bulduğun her şeyi ve herkesi gönder," dedi Ansel'e. “KovulmakMelisande'nin sinsi sermayesi en azından Erawan'ı kızdıracak ama Terrasen saldırıya uğradığında burada mahsur kalmak istemiyoruz."

"Bence Erawan muhtemelen kızgın doğmuş." Sadece bir zamanlar bir vadiden atlarken ölüme gülen ve aynı şeyi yaparak Aelin'i neredeyse ölmeye ikna eden Ansel, bir Valg kralıyla alay edebilirdi. Ancak Ansel, “Yapacağım. Ne kadar etkili olur bilmiyorum ama yine de kuzeye gitmem gerekiyor. Yine de Hisli'nin Kasida'ya bir kez daha veda etmesine üzüleceğini düşünüyorum."

Ansel'in kendisi için çaldığı Asterion kısrağı Hisli'ye tutunmayı başarması hiç de şaşırtıcı değildi. Ama Kasida—oh, Kasida, Aelin'in hatırladığı kadar güzeldi, hatta gemiye bir iskeleden geçirildiğinde daha da güzeldi. Aelin, onu sıkışık, ıslak ahırlara götürdüğünde kısrağı ezmiş ve ata onu affetmesi için bir elma ile rüşvet vermişti.

Ansel şişeden fırladı. "Duydum, biliyorsun. Endovier'e gittiğinde. Hâlâ tahta çıkmak için savaşıyordum, bir araya getirdiğim lordlarla Lord Loch'un kalabalığıyla savaşıyordum, ama... Çöllerde bile, oraya gönderildiğinizi duyduk."

Aelin masada biraz daha seçti, diğerlerinin dinlediğinin farkındaydı. “Eğlenceli değildi.”

Ansel başını salladı. "Loch'u öldürdükten sonra tahtımı savunmak, halkım için yeniden doğru yapmak için kalmam gerekiyordu. Ama Endovier'den kurtulabilecek birinin sen olacağını biliyordum. Geçen yaz yola çıktım. Gittiğin haberini aldığımda Ruhnn Dağları'na ulaşmıştım. Başkente götüren..." Masanın karşısından taş gibi suratlı Dorian'a baktı. "O. Ama Rifthold'a gidemedim. Çok uzaktı ve çok uzun zaman önce gitmiştim. Ben de arkamı döndüm. Eve gitti."

Aelin'in sözleri boğuldu. "Beni çıkarmaya mı çalıştın?"

Ateş, Ansel'in saçını yakut ve altın rengine boyadı. “Çölde yaptıklarımı düşünmediğim bir saat bile olmadı. Yirmi bir dakika sonra o oku nasıl ateşlediğini. Bana yirmi tane ateş edeceğini söyledinMenzil dışında olmasam bile. sayıyordum; Kaç tane olduğunu biliyordum. Bana fazladan bir dakika verdin."

Lysandra uzanıp Ansel'in elini tuttu. Boş boş vitesi kaşıdı.

Aelin, “Sen benim aynamdın. O fazladan dakika senin için olduğu kadar benim için de önemliydi.” Aelin şişesini tekrar Ansel'inkiyle tokuşturdu. "Teşekkürler."

Ansel az önce "Bana henüz teşekkür etme" dedi.

Aylin doğruldu. Diğerleri yemeklerini durdurdular, güveçlerindeki mutfak eşyaları atıldı.

Ansel, fener ışığında titreyen o kırmızı-kahverengi gözler, "Kıyıdaki yangınları Erawan çıkarmadı," dedi. "Melisande'nin Kraliçesini ve yardımcılarını sorguya çektik ama... bu Morath'tan bir emir değildi."

Aedion'un kısık hırlaması, Ansel cevap vermeden önce hepsinin cevabı bildiğini söyledi.

"Fae askerlerinin onları başlatırken casusluk yaptığına dair bir rapor aldık. Gemilerden ateş etmek.”

Maeve, diye mırıldandı Gavriel. "Ama yakmak onun tarzı değil."

"Benim," dedi Aelin. Hepsi ona baktı. Mizahsız bir kahkaha attı.

Ansel sadece başını salladı. "Onları ayarlıyor, bunun için seni suçluyor."

"Hangi sona?" diye sordu Dorian, elini mavi-siyah saçlarından geçirerek.

Rowan, "Aelin'i baltalamak için," dedi. “Onu bir kurtarıcı değil, bir tiran gibi göstermek için. Müttefik olmak yerine, birlik olmaya değer bir tehdit gibi.”

Aelin dişini emdi. “Maeve oyunu iyi oynuyor, ona bunu vereceğim.”

Aedion, "Demek bu kıyılara ulaştı," dedi. "Ama o hangi cehennemde?"

Aelin'in midesine bir korku taşı düştü. Kuzey demekten kendini alamadı. Belki de Maeve'nin şimdi denize açıldığını önermek içinsavunmasız Terrasen. Fenrys ve Gavriel'e bir bakış, Rowan'ın sivri bakışına sessiz bir yanıt olarak çoktan başlarını salladıklarını ortaya çıkardı.

Aelin, "İlk ışıkla ayrılıyoruz," dedi.

Kitap başlığı

Bir saat sonra özel kabinlerinin loş ışığında Rowan, zeminin ortasına yayılmış harita boyunca bir çizgi çizdi, sonra onun yanına ikinci bir çizgi, sonra onun yanına üçüncü bir çizgi çekti. Kabaca aralıklı üç satır, aralarında kıtanın geniş alanları. Yanında duran Aelin onları inceledi.

Rowan en soldaki çizgiden ortadakine doğru bir iç ok çekti ve bitişik odalardaki veya salondaki diğerlerinin duymaması için sessizce, "Ansel ve ordusu batı dağlarından çekiçle" dedi. Ters yönde başka bir ok - en sağdaki çizgiye doğru. "Rolfe, Mikenliler ve bu donanma doğu kıyısından saldırıyor." İki okun birleştiği küçük çiziminin sağ bölümüne doğru aşağıyı gösteren bir ok. “Felaket ve Ansel'in ordusunun diğer yarısı, Staghorns'tan kıtanın kalbine kadar merkezi süpürüyor - hepsi Morath'ta birleşiyor.” O gözler yeşil ateş gibiydi. "Orduları mevzilendiriyorsunuz."

Daha fazlasına ihtiyacım var, dedi. "Ve daha fazla zamana ihtiyacım var."

Kaşları kısıldı. "Peki hangi orduda savaşacaksın?" Ağzı bir köşeye kıvrıldı. "Sanırım seni çizginin gerisinde kalmaya ikna edemem."

"Denemekten bile daha iyisini biliyorsun."

"Sen kıçının üstüne otururken tüm zaferi ben kazansaydım, eğlence nerede olurdu zaten? Sonunu duymana asla izin vermem.”

Homurdandı ve kulübelerinin zeminine yaydıkları diğer haritaları inceledi. Birlikte, sadece kıtayı değil, ötesindeki toprakları da dünyalarının bir parçasını oluşturdular. Sanki yakındaki ve uzaktaki orduları gözetleyebilirmiş gibi, tepenin üzerinde yükseldi.

Rowan hala diz çökmüş, ayaklarının dibine yayılmış dünyaya baktı.

Ve bunun gerçekten olduğunu fark etti - eğer bu savaşı kazanırsa, kıtayı geri kazanırdı.

Aelin, bir zamanlar çok geniş görünen ve şimdi ayaklarının dibinde çok… kırılgan görünen dünyayı taradı. Çok küçük ve kırılabilir.

Yapabilirsin, biliyorsun, dedi Rowan, dövmesi fener ışığında parlıyordu. "Kendin için al. Hepsini al. Maeve'in saçma manevralarını ona karşı kullan. Bu sözü yerine getirin.”

Yargı yoktu. Sadece dürüst hesaplama ve tefekkür. "Ve eğer yaparsam bana katılır mısın? Fatih olursam?"

"Birleştirirsiniz, yağmalayıp yakmazsınız. Ve evet - her ne amaçla olursa olsun."

"Tehdit bu, değil mi?" diye düşündü. "Diğer krallıklar ve bölgeler varlıklarının geri kalanını bir gün Terrasen'de huzursuz olup olmayacağımı merak ederek geçirecekler. Sınırlarımız içinde mutlu kalmamızı sağlamak için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklar ve potansiyel fetihlerden ziyade müttefikler ve ticaret ortakları olarak onları daha yararlı bulacaklar. Maeve, Eyllwe'nin kıyılarına saldırdı, benim gibi davranarak, belki de o yabancı toprakları bana karşı çevirmek için - Kafatası Körfezi'ndeki gücümle yaptığım noktayı diriltmek için… ve bunu bize karşı kullanmak için."

Onayladı. "Ama yapabilseydin… yapar mıydın?"

Bir anlığına bile olsa onu görebiliyordu - Terrasen'in varlığından bile haberdar olmadıkları uzak krallıklarda heykellere oyulmuş yüzünü görebiliyordu. Yaşayan bir tanrı—Mala'nın varisi ve bilinen dünyanın fatihi. Müzik, kitap ve kültür getirecek, dünyanın dört bir yanından çürüyen yozlaşmayı silecekti…

Yumuşak bir sesle, "Şimdi değil," dedi.

"Fakat sonra?"

"Belki de kraliçe olmak beni sıkıyorsa… Kendimi imparatoriçe yapmayı düşünürüm. Torunlarıma tek bir krallık değil, yıldızlar kadar çok krallık vermek için."

Yine de söylemekten zarar gelmezdi. Bunu düşünürken, olduğu gibi aptal ve işe yaramaz. Olasılıkları merak etse bile… belki de onu Maeve veya Erawan'dan daha iyi yapmadı.

Rowan çenesini en yakın haritaya doğru salladı - Wastes'a doğru. "Ansel'i neden affettin? Çölde sana ve diğerlerine yaptıklarından sonra mı?"

Aelin tekrar çömeldi. "Çünkü asla iyileştiremeyeceği bir yarayı iyileştirmeye çalışarak kötü bir seçim yaptı. Sevdiği insanların intikamını almaya çalışıyor."

"Ve tüm bunları gerçekten biz Rifthold'dayken mi harekete geçirdin? O çukurlarda savaşırken mi?"

Ona alaycı bir göz kırptı. “Briarcliff'li Ansel adını verirsem, kızıl saçlı genç bir kadının Çukurlarda eğitimli askerleri katletmek için adını kullanmasının bir şekilde ona yol açacağını biliyordum. Ve benim olduğumu anlayacaktı."

"Yani o zamanlar kızıl saçlar - sadece Arobynn için değil."

"Yakınında bile değil." Aelin haritalara kaşlarını çattı, dünyanın dört bir yanında saklanan başka ordular görmediğinden memnun değildi.

Rowan elini saçlarından geçirdi. "Bazen o kafadaki her düşünceyi, her planı ve planı bilmeyi diliyorum. Sonra, bunu ifşa etmenizin beni ne kadar sevindirdiğini hatırlıyorum - genellikle kalbimin göğsümde durmasına neden olma olasılığı en yüksek olduğunda.

"Senin bir sadist olduğunu biliyordum."

Ağzını bir, iki kez öptü, sonra burnunun ucunu, köpek dişleriyle ısırdı. Kadın tıslayarak onu uzaklaştırdı ve derin kahkahası ahşap duvarlarda gürledi. "Bu bana söylemediğin için," dedi. "Tekrar."

Ama sözlerine, her şeye rağmen çok… mutlu görünüyordu. Orada olmaktan son derece memnun ve mutlu, o haritaların arasında diz çökmüş, fener son tortusuna kadar, dünya cehenneme gidiyor.

İlk tanıştığı neşesiz, soğuk erkek, ona ölüm getirecek kadar iyi bir rakibi bekleyen kişi... Şimdi yüzünde mutlulukla ona bakıyordu.

Elini tuttu, sertçe kavradı. "Rowan."

Kıvılcım gözlerinden öldü.

Parmaklarını sıktı. "Rowan, benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

Kitap başlığı

Manon dar yatağında yan yatmış, uyuyamamıştı.

Kötü uyku koşullarından değildi bu - hayır, duvarın kenarındaki bayağı yamalı delik düşünüldüğünde bile çok daha kötü uyumuştu.

Duvardaki o boşluğa, tuzlu yaz esintisine sızan ay ışığına baktı.

Crochan'ları bulmaya gitmeyecekti. Terrasen Kraliçesi ona ne derse desin, soyunu kabul etmek, onu iddia etmekten farklıydı. Prenseslerini öldürdüğü düşünülürse, Crochanların yine de hizmet etmeye istekli olacağından şüpheliydi. Kendi üvey kız kardeşi.

Ve Crochan'lar ona hizmet etmeyi seçmiş olsalar bile, onun için savaşın... Manon elini şimdi karnındaki kalın yara izine koydu. Demirdişler Atıkları paylaşmayacaktı.

Ama sırt üstü dönerken, terden yapış yapış boynundan saçlarını çekerken, hepsini sürgüne gönderen şeyin bu zihniyet olduğunu düşündü.

O deliğin içindeki boşluklardan bir kez daha ilerideki denize baktı. Güçlü kanatların sesini duymak için gece gökyüzünde bir gölge görmeyi beklemek.

Abraxos çoktan burada olmalıydı. Midesinde dolanan korkuyu susturdu.

Ama dışarıdaki koridorda kanatlar yerine ayak sesleri gıcırdıyordu.

Bir kalp atışı sonra kapı neredeyse sessiz menteşelerle açıldı, sonra tekrar kapandı. Kilitli.

Manon, "Burada ne yapıyorsun?" derken oturmadı.

Ay ışığı kralın mavi-siyah saçlarının arasından süzüldü. "Artık zincirlerin yok."

O sırada doğruldu, demirlerin duvardan aşağı sarktığı yeri inceledi. “Onların açık olması senin için daha mı çekici?”

Kapıya yaslanırken safir gözleri karanlıkta parlıyor gibiydi. "Bazen öyle."

Homurdandı, ama kendini, "Hiç ağırlığını koymadın," derken buldu.

"Ne üzerine?" ne demek istediğini anlamasına rağmen sordu.

"Ben neyim. Ben kimim."

"Benim fikrim senin için önemli mi cadı?"

Manon ona doğru yürüdü, birkaç adım ötede durdu, aralarındaki gecenin her santiminin farkındaydı. "Aelin'in Melisande'yi kimseye söylemeden görevden almasına kızmış görünmüyorsun, benim bir Crochan olmam umrunda değil-"

"Sessizliğimi duygusuzlukla karıştırmayın. Düşüncelerimi kendime saklamak için iyi bir nedenim var."

Buz parmaklarının ucunda parıldıyordu. Manon izledi. "Sonunda Erawan'a karşı sen mi yoksa kraliçe mi olacaksın, merak ediyorum."

"Karanlığa karşı ateş daha iyi bir hikaye yaratır."

"Evet, ama ellerini kullanmadan bir iblis kralı parçalamak da öyle."

Yarım bir gülümseme. "Ellerim için daha iyi kullanımlar düşünebilirim - görünmez ve et."

Bir davet ve bir soru. Bakışlarını tuttu.

"O zaman başladığın işi bitir," diye nefes aldı Manon.

Dorian'ın yanıt veren gülümsemesi yumuşaktı - sanki Ateş Kraliçesi kendisi alev üflemiş gibi kanını ısıtan o zalimlik parıltısıyla doluydu.

Dorian'ın onu duvara yaslamasına izin verdi. Beyaz gömleğinin üst bağcıklarını serbest bırakırken bakışlarını tutmasına izin verin.

Bir. Tarafından. Bir.

Ağzını kulağının hemen altındaki çıplak boynuna değdirmesi için eğilmesine izin verin.

Manon bu okşama karşısında hafifçe eğildi. Dudaklarının olduğu yere değen dilde. Sonra geri çekti. Uzak.

O hayalet eller belinin üzerinden kalçalarına doğru ilerlemeye devam ederken bile. Ağzı hafifçe aralandı, vücudu kısıtlamayla titriyordu. Kısıtlama, çoğu erkeğin aldığı ve teklif ettiğinde aldığı, kendilerini ona boğduğu. Ama Dorian Havilliard, "Tazı o gece yatıyordu. Senin İkinci hakkında söylediklerini. Onun yalanını hissettim - tadına baktım."

Göğsünün dar bir kısmı gevşedi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bir adım daha yaklaştı ve o hayalet eller kadının göğüslerinin altında gezindi. Dişlerini gıcırdattı. "Peki ne hakkında konuşmak istiyorsun, Manon?"

Adını daha önce söylediğinden emin değildi. Ve bunu söyleme şekli…

"Hiç konuşmak istemiyorum," diye karşı çıktı. "Ve sen de," diye ekledi keskin bir bakışla.

Yine o karanlık, kenarlı gülümseme belirdi. Ve bir kez daha yaklaştığında, elleri o hayali ellerin yerini aldı.

Kalçalarını, belini, göğüslerini takip ederek. Sırf hiç kimse cesaret edemediğinden onun yapmasına izin verdiği telaşsız, tembel çemberler. Teninin onunkine değdiği her fırça ateş ve buzdan bir iz bırakıyordu. Her ikna edici, lüks vuruşla kendini büyülenmiş buldu. Dorian gömleğini çıkarıp çıplak, benekli etine bakarken itiraz etmeyi bile düşünmedi.

Kadının göğüslerini, midesinin düzlemini - onu ikiye bölen yarayı- içine alırken yüzü hırçınlaştı.

Bu açlık buz gibi ve kısır bir şeye dönüştü: "Bir keresinde bana korumak için öldürmekle zevk için öldürmek arasındaki çizgide nerede durduğumu sormuştun." Parmakları kadının karnındaki yaranın dikişini sıyırdı. "Büyükanneni bulduğumda hattın diğer tarafında duracağım."

Bir ürperti vücudundan aşağı indi, göğüslerini zirveye çıkardı. Onları izledi, sonra parmağını birinin etrafında dolaştırdı. Dorian eğildi, ağzıo parmağın olduğu yol. Sonra dilini. Boğazından yükselen iniltiye karşı dudağını ısırdı, elleri onun ipeksi saç tutamlarına kaydı.

Abanoz kirpiklerle çerçevelenmiş safir gözlerle yeniden buluştuğunda ağzı hâlâ göğsünün ucundaydı ve "Senin her santimini tatmak istiyorum" dedi.

Kral başını kaldırıp onun ağzına sahip çıkınca Manon her türlü bahaneyi bıraktı.

Manon, onun için açtığında, onun tadına bakmak istemesine rağmen, kralın deniz gibi, bir kış sabahı gibi tadı olduğunu düşündü, çok yabancı ve yine de tanıdık bir şey sonunda o iniltiyi derinden çekip aldı.

Parmakları çenesine kaydı, ağzını iyice almak için yüzünü eğdi, dilinin her hareketi onu içine çeken şehvetli bir vaatti. O, doğru dürüst düşünemeyecek duruma gelene kadar araştırıp alay ederken, onunla buluşup felç geçirdi.

Kontrolü ele vermenin nasıl olacağını hiç düşünmemişti. Ve zayıflık değil, özgürlük olsun.

Dorian'ın elleri, sanki oradaki kasın tadını çıkarıyormuş gibi kalçalarından aşağı kaydı, sonra etrafını sardı - sırtını kavrayarak, onu her bir santimine sürttü. Onu duvardan yumuşak bir hareketle kaldırırken boğazındaki küçük ses kesildi.

Manon onu yatağa taşırken bacaklarını beline doladı, onu yiyip yerken ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Onu altına yayarken. Pantolonunu düğme düğme serbest bıraktığında, sonra onları kaydırdı.

Ama Dorian sonunda geri çekildi ve onu nefes nefese bırakarak önünde çırılçıplak bir halde onu inceledi. Bir parmağını kalçasının iç tarafını okşadı. Daha yüksek. "Seni Oakwald'da gördüğüm ilk andan itibaren istedim," dedi alçak ve kaba bir sesle.

Manon gömleğini çıkarmak için uzandı, beyaz kumaş kayarak ten rengi tenini ve şekillendirilmiş kasını ortaya çıkardı. "Evet," ona söylediği tek şey buydu. Okemerini çözdü, elleri titriyordu. "Evet," dedi tekrar, Dorian bir boğumunu göbeğine sürterken. Bulduğu şeyle onaylayan bir hırladı.

Kıyafetleri yerde onunkilere katıldı. Manon kollarını başının üzerine kaldırmasına izin verdi, ilk önce o kötü ellerle ona dokunduğunda sihri bileklerini nazikçe yatağa sabitledi. Sonra o kötü ağzıyla. Ve Manon onu uçurumun kenarına getirirken inlemesini bastırmak için omzunu ısırmak zorunda kaldığında, Dorian Havilliard kendini onun derinliklerine gömdü.

Kim olduğu, kim olduğu ve bir zamanlar ne olmaya söz verdiği umrunda değildi. Ellerini onun gür saçlarından geçirdi, sırt kasları esnedi ve onu tekrar o parıldayan kenara doğru iten her itişte dalgalandı. Burada et, ateş ve demirden başka bir şey değildi; burada, onun bedenine, onun bedenine yalnızca bu bencil ihtiyaç vardı.

Daha. Daha fazlasını istedi - her şeyi istedi.

Fısıldamış olabilir, yalvarmış olabilir. Karanlık onu kurtardığı için, Dorian ona verdi. İkisine de.

Sonunda hareketsiz kaldığında, dudakları onunkinin ancak bir kıl kadar üstündeydi - kükreyişini bastırmak için ona verdiği vahşi öpücüğün ardından havada asılı kaldı.

Kadın titriyordu… ona her ne yaptıysa, vücudu. Yüzündeki bir tutam saçı çekti, parmakları titriyordu.

Dünyanın ne kadar sessiz olduğunu fark etmemişti - özellikle yakınlarda bu kadar çok Fae kulağı varken ne kadar gürültülü olabilirdi.

Hala onun tepesindeydi, onun içinde. O safir gözler ağzına kaydı, hala hafifçe nefes nefeseydi. “Bunun avantajı ortadan kaldırması gerekiyordu.”

Hayalet eller tarafından çekilen elbiseleri kayarken sözlerini alçak tuttu. "Ve yaptı mı?"

Başparmağıyla alt dudağını takip etti ve o ağzına çekerken titredi, diliyle hafifçe vurdu. "Numara. Yakınında bile değil."

Ama bu odaya sızan şafağın gri ışığıydı, lekeleniyordu. duvarlar gümüş. Onunla aynı anda fark etmiş gibiydi. Hafifçe inleyerek kendini ondan çekti. Kıyafetlerini eğitimli bir verimlilikle çekiştirdi ve sadece gömleğinin bağcıklarını bağlarken Dorian, "Biz daha bitmedi, sen ve ben" dedi.

Ve onun dişlerini göstermesine neden olan tamamen erkek vaadiydi. “Bir dahaki sefere bana dokunduğunda hangi kısımlarımın demirden yapıldığını tam olarak öğrenmek istemiyorsan, o şeylere ben karar veririm.”

Dorian, tamamen erkeksi bir gülümseme daha verdi, kaşlarını havaya kaldırdı ve geldiği gibi sessizce kapıdan çıktı. Sadece eşikte durmuş gibiydi - sanki bir kelime ilgisini çekmiş gibi. Ama o devam etti, kapı zar zor bir tıklamayla kapandı. Huzursuz, tamamen sakin.

Manon onun arkasından ağzı açık kaldı, kanını tekrar ısınması için lanetledi,... onun yapmasına izin verdiği şey için.

Dorian'ın kendisine böyle bir erkeğe asla izin vermediğini söylerse ne diyeceğini merak etti. Bir kez değil. Dişlerini boynuna geçirip tadının nasıl olduğunu öğrenmek istediğini söylerse ne diyeceğini merak ettim. Ağzını başka yerlere de koy ve orada tadı nasılmış bak.

Manon ellerini saçlarından geçirdi ve yastığa yığıldı.

Karanlık onu kucaklar.

Abraxos'un yakında dönmesi için sessizce dua etti. Bu insanlar ve Fae erkekleri arasında çok fazla zaman geçirmişti. Gitmesi gerekiyordu. Elide burada

güvendeydi - Terrasen Kraliçesi pek çok şey olabilirdi ama Manon onun Elide'i koruyacağını biliyordu.

Ancak, Dorian'ın iddiasının ne olduğuna bakılmaksızın, On Üç'ün dağılmış ve muhtemelen ölmüş olmasıyla Manon, o gittikten sonra nereye gideceğinden tam olarak emin değildi. Dünya daha önce hiç bu kadar geniş görünmemişti.

Ve çok boş.

Kitap başlığı

Elide tamamen bitkin olsa bile, Lorcan'la diğer denizcilerle birlikte hamaklarda sallandığı uzun gece boyunca zar zor uyudu. Kokular, sesler, denizin sallantısı… Hepsi dırdır ediyor, hiçbiri onu yerinde bırakmıyordu. Bir parmak uyanık olmasını söylüyormuş gibi sürekli onu uyanık tutuyor gibiydi, ama... hiçbir şey yoktu.

Lorcan saatlerce dönüp durdu. Sanki aynı güç ona uyanması için yalvarıyordu.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Gemiye ulaştıklarında gücü azalıyordu, ancak ağzında hafif bir sıkışma dışında hiçbir gerginlik belirtisi göstermemişti. Ancak Elide, tükenmişlik olarak tanımladığı duruma yakın olduğunu biliyordu. Biliyordu, çünkü saatler sonra bileğini saran küçük sihir demeti yerinde kıpırdamadan duruyordu.

Manon ona On Üçler'in belirsiz kaderi hakkında bilgi verdikten sonra, Elide çoğunlukla arkadaşlarının yolundan uzak durmuş, onları sahilde bulan kızıl saçlı genç kadınla konuşmalarına izin vermişti. Lorcan da öyle. Onların tartışmalarını ve planlarını dinlemişti, yüzü gergindi, sanki içinde kıvrılan bir şey her geçen an daha da sıkılaşıyordu.

Elide'in birkaç metre ötede uyuduğunu, uykunun yumuşattığı o sert yüzü izlerken, Elide'in küçük bir kısmı, kraliçeye bir şekilde başka bir tehlike getirip getirmediğini merak etti. Diğerlerinin Lorcan'ın bakışlarının ne sıklıkta Aelin'in sırtına dikildiğini fark edip etmediklerini merak etti. Sırtını hedef aldı.

Lorcan, sanki onun dikkatini hissetmiş gibi gözlerini açtı. Gözlerini kırpmadan bakışlarıyla karşılaştı. Bir kalp atışı için, sadece birkaç metre ötedeki, şafaktan önce gümüş ışığın eterik hale getirdiği o derinliksiz bakışı aldı.

Onun için hayatını feda etmeye hazırdı.

Gözleri, Hamaktaki kolunun sarktığı yere daldığında o sert yüzde bir şeyler yumuşadı, teni hâlâ biraz ağrıyordu ama... mucizevi bir şekilde iyileşti. Gavriel'e şimdi iki kez teşekkür etmişti, ama Gavriel nazikçe başını sallayıp omuz silkerek bunu bir kenara itmişti.

Aralarındaki boşluğa uzanıp nasırlı parmaklarını onun kolunda gezdirirken Lorcan'ın sert ağzında hafif bir gülümseme belirdi. “Bunu mu seçiyorsun?” diye mırıldandı, hamak iplerinin iniltisinden biraz daha fazlasıydı. Başparmağını avucunun içinde gezdirdi.

Elide yutkundu ama o yüzün her çizgisini kendine çekti. Kuzey - bugün eve gidiyorlardı. "Bunun bariz olduğunu sanıyordum," dedi eşit bir sessizlikle, yanakları ısınarak.

Parmakları onunkilere dolandı, o kara gözlerde yıldız ışığı gibi titreşen bir duyguya yer veremedi. "Konuşmamız gerek," diye mırıldandı.

Onları sarsan saatin çığlığıydı. Saf terörden biri.

Elide neredeyse hamağından fırlayacaktı, denizciler hızla yanından geçiyordu. Saçlarını gözlerinden çektiğinde Lorcan çoktan gitmişti.

Çeşitli güverteler tıklım tıklım doluydu ve onları neyin harekete geçirdiğini görmek için merdivenlerden topallayarak çıkmak zorunda kaldı. Diğer gemiler uyanık ve çıldırmıştı. İyi bir sebeple.

Batı ufkunda seyreden başka bir donanma onlara doğru yöneldi.

Ve Elide bunun Aelin'in planladığı ve planladığı bir şey olmadığını iliklerine kadar biliyordu.

Fenrys nefes alırken değil, birdenbire merdivenlerde yanındaydı. "Maeve."

Görüntüler61Görüntüler

Onlarla tanışmaktan başka çareleri yoktu. Maeve'nin donanması rüzgara ve akıntıya sahipti ve yakalanmadan kıyıya bile ulaşamayacaklardı. Ve kaçan Fae askerleri… Bir seçenek değil.

Rowan ve Aedion, Aelin için her yolu belirledi. Tüm yollar tek bir hedefe ulaştı: yüzleşme. Ve hâlâ o kadar bitkindi, o kadar bitkindi ki... Bunun nasıl gideceğini biliyordu.

Maeve'in üçüncü bir gemisi daha vardı. Ve ölümsüz savaşçılar. Büyü ile.

O kara yelkenlerin göğü doldurması, düşmanlarının gemilerinin daha iyi yapılmış, askerlerinin daha uzun eğitimli olduğunu anlamaları için çok az zaman aldı. Rowan ve kadro bu eğitimin çoğunu denetlemişti ve sağladıkları ayrıntılar iç açıcı değildi.

Maeve, onlara bir mesaj taşıyan süslü bir şekilde oyulmuş bir kayık gönderdi.

Teslim olun ya da okyanusun dibine gönderilmek. Aelin'in karar vermek için yarın sabaha kadar vakti vardı.

Bütün bir gün. Böylece korku alevlenip adamları arasında yayılacaktı.

Aelin, Rowan ve Aedion ile tekrar bir araya geldi. Kadro kraliçeleri tarafından çağrılmamıştı, ancak Lorcan kafese kapatılmış bir canavar gibi volta atıyordu, Elide etkileyici bir şekilde hiçbir şey göstermeyen bir yüzle izliyordu.

Çözümü yoktu. Dorian, sık sık onunla Manon'un arasına bakmasına rağmen sessiz kaldı. Sanki önüne bir bilmece atılmıştı. Neyi hiç söylemedi.

Aedion saldırmak için bastırdı - sessizce tekneleri topladı ve saldırdı. Ama Maeve bu manevranın geldiğini görecekti. Ve sihirle okları ve zıpkınları fırlatmaktan daha hızlı vurabilirlerdi.

Zaman. Oynaması gereken tek şey buydu.

Tartıştılar, teoriler kurdular ve planladılar. Rowan, kaçmasını önermek için iyi bir girişimde bulundu. Konuşmasına izin verdi, ancak böyle yaparak bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu fark etmesine izin verdi. Dün geceden sonra, onun onu bırakmadığının gayet iyi farkında olmalıydı. isteyerek değil.

Böylece güneş battı. Ve Maeve'nin donanması bekliyordu, hazırdı ve izliyordu. İlk ışıkta saldırmaya hazır, uzanmış bir panter.

Zaman. Tek aracı ve çöküşü. Ve ondan kaçmıştı.

Aelin, gece onları örterken o kara yelkenleri tekrar tekrar saydı.

Ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kitap başlığı

Rowan, tartıştıkları uzun saatler boyunca bunun kabul edilemez olduğuna karar vermişti.

Erawan tarafından değil, Maeve tarafından durdurulmak üzere bu kadar çok şey yapmaları kabul edilemezdi.

Görünmeye tenezzül etmemişti. Ama bu onun tarzı değildi.

Şafakta yapardı. Aelin'in teslimiyetini tüm gözlerinizle kabul edin.seyretme. Ve sonra… Rowan o zaman ne yapacağını bilmiyordu. Anahtarlar dışında Maeve'in istediği şey.

Aylin çok sakindi. Şok, anlamıştı. Aylin şoka girmişti. Rowan onun öfkesini, öldürdüğünü, güldüğünü ve ağladığını görmüştü ama onu hiç görmemişti… kaybolmuş. Ve bunun için kendinden nefret ediyordu ama bir çıkış yolu bulamıyordu. Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu.

Rowan yataklarının üzerindeki tavana bakarken Aelin mışıl mışıl uyuyordu, sonra bakışlarını onun üzerinde kaydırdı. Yüzünün çizgilerini, saçlarının altın dalgalarını, her ay beyazı yara izini ve koyu mürekkep girdabını aldı. Bir ormandaki kar gibi sessizce eğilerek alnını öptü.

Burada bitmesine izin vermeyecekti, onları kıran şeyin bu olmasına izin vermeyecekti.

Maeve'nin armasının altında dalgalanan ev bayraklarını biliyordu. Bütün gün onları saymış ve kataloglamış, hafızasının yeraltı mezarlarını ayıklamıştı.

Rowan kıyafetlerini giydi ve kılıç kemerini bağlamadan önce salona sızmasını bekledi. Hâlâ kapı kolunu tutarken kendisine son bir kez bakma izni verdi.

Bir an için geçmiş onu tuzağa düşürdü - bir an için onu Varese'nin çatılarında ilk kez casusluk yaptığı, sarhoş ve hırpalanmış olarak gördü. Şahin formundaydı, yeni hücumunu değerlendiriyordu ve kadın onu fark etmişti - kırılmış ve sersemlemiş halde, onu hala orada görmüştü. Ve ona dil çıkardı.

Biri ona sarhoş, kavgacı, hırçın kadının onsuz yaşayamayacağı tek şey olacağını söyleseydi... Rowan kapıyı kapattı.

Ona sunabileceği tek şey buydu.

Rowan ana güverteye ulaştı ve kendini koruyup tuzlu gecede kanat çırparak Maeve'nin filosunun kalbine doğru uçarken bir ay ışığı parıltısından biraz daha fazla kıpırdandı.

Kitap başlığı

Rowan'ın kuzeni onu görür görmez öldürmeye kalkışmayacak kadar sağduyuluydu.

Yaşları, Rowan'ın onunla birlikte büyüdüğü, ebeveynleri solduktan sonra amcasının evinde onun yanında büyüdüğü kadar yakındılar. Amcası bir gün solacaksa, mantoyu evlerinin reisi olarak alan Enda olurdu - hatırı sayılır bir unvana, mülke ve silahlara sahip bir prens.

Enda, onun gelişini Rowan'ın pencerelerdeki dayanıksız kalkandan kaymadan önce hissetmişti. Ve Enda, savaş için giyinmiş olmasına rağmen, bir eli kılıcında, yatakta oturmaya devam etti.

Rowan kıpırdanırken kuzeni onu tepeden tırnağa inceledi. "Suikastçı mı, haberci mi, Prens?"

Rowan başını hafifçe eğerek, "Hiçbiri," dedi.

Onun gibi, Enda da gümüş saçlıydı, ancak yeşil gözleri, öfkelendiğinde bazen tüm rengi yutabilen kahverengiyle benekliydi.

Rowan savaş alanları için yetiştirilmiş ve yapılmış olsaydı, Enda entrika ve mahkeme entrikaları için şekillendirildi. Kuzeni, yeterince uzun ve kaslı olmasına rağmen, Rowan'ın geniş omuzlarından ve sağlam cüssesinden

yoksundu - gerçi bu, aldıkları farklı eğitimlerden de kaynaklanıyor olabilirdi. Enda, babasının kuvvetlerine liderlik etmek için burada olmayı garanti edecek kadar savaşmayı biliyordu, ancak kendi eğitimleri, ailesinin ana malikanesinde birlikte çılgına döndüklerinde, gençliklerinin ilk yıllarından sonra çok az kesişmişti.

Enda son derece sakin bir şekilde elini güzel kılıcının kabzasında tuttu. Farklı görünüyorsunuz, dedi kuzeni, kaşları birbirine doğru seğirerek. "Daha iyi."

Enda'nın onun arkadaşı olduğu bir zaman olmuştu - Lyria'dan önce. Önce… her şey. Rowan bu değişiklikten kimin ve neyin sorumlu olduğunu açıklamaya meyilli olabilirdi ama zamanı yoktu. Hayır, bu gece onun müttefiki zaman değildi.

Ama Rowan, "Sen de farklı görünüyorsun, Prens" dedi.

Enda yarım bir gülümseme verdi. "Bunun için arkadaşıma teşekkür edebilirsin."

Bir zamanlar, onun için bir ıstırap acısı göndermiş olabilir. Enda'nın bundan bahsetmesi ona kuzeninin savaş konusunda bilgili biri olmayabileceğini hatırlattı.Savaşçıydı ama saray mensubu önemli detayları işaretlemede herkes kadar iyiydi - Aelin'in kokusuna dikkat ederek, şimdi sonsuza dek kendi kokusuyla iç içeydi. Rowan da biraz gülümseyerek başını salladı. "Lord Kerrigan'ın oğluydu, değil mi?"

Gerçekten de Enda'nın kokusuna dokunan bir başkasının kokusu vardı, bu derin ve doğru iddiaydı. "Oldu." Enda yine gülümsedi - şimdi parmağındaki yüzüğe. “Bu yazın başlarında çiftleştik ve evlendik.”

"Bana onun için yüz yıl beklediğini mi söylemek istiyorsun?"

Enda omuz silkti, kılıcını tutuşu hafifledi. "İş doğru kişiye gelince, Prens, yüz yıl beklemeye değer."

O biliyordu. Onu o kadar iyi anlıyordu ki, bunu düşünmek göğsünü çatlattı.

Endymion, dedi boğuk bir sesle. "Enda, dinlemene ihtiyacım var."

Muhafızları çağırmış olabilecek bir sürü insan vardı ama Enda'yı tanıyordu ya da biliyordu. Yıllardır işine burnunu sokan birkaç kuzenden sadece biriydi. Denedim, diye merak etti Rowan şimdi, dedikodu için değil... ondan küçük bir parçayı canlı tutmak için savaşmak için. Enda hepsinden daha fazla.

Böylece Endymion ona dinleme armağanını verdi. Rowan kısa ve öz tutmaya çalıştı, ellerinin titremesini önlemeye çalıştı. Sonunda, isteğinin basit olduğunu düşündü.

Bitirdiğinde, Enda onu inceledi, mahkeme tarafından eğitilmiş tarafsızlık maskesinin arkasına gizlenmiş herhangi bir tepki.

Sonra Enda, “Düşüneceğim” dedi.

Rowan'ın umabileceği en iyi şey buydu. Kuzenine başka bir şey söylemeden tekrar kıpırdanıp gecenin karanlığına daldı - bir zamanlar yanında yürüdüğü başka bir sancağa doğru.

Ve gemiden gemiye, Rowan gitti. Aynı konuşma. Aynı istek.

Hepsi, tüm kuzenleri aynı cevabı verdi.

Bunu dikkate alacağım.

Görüntüler62Görüntüler

Dorian şafaktan bir saat önce odasına girdiğinde Manon uyanıktı. Bağcıksız gömleğini, daha dün tattığı gür göğüslerin kabarmasını görmezden gelirken, "Giysilerini giy ve beni takip et" dedi.

Merhametle, cadı itaat etti. Gerçi bunun büyük ölçüde meraktan kaynaklandığına dair bir his vardı.

Aelin'in odasına ulaştığında, kraliçe ve Rowan'ın potansiyel olarak son birkaç saatini birlikte geçirme ihtimaline karşı kapıyı çalma zahmetine girdi. Ama kraliçe çoktan uyanmış ve giyinmişti, prens hiçbir yerde bulunamadı. Aelin, Dorian'ın yüzüne bir kez baktı. "Nedir?"

Onları kargo ambarına götürürken iki kadına da hiçbir şey söylemedi, geminin üst katları şimdiden savaş hazırlıklarıyla hareketlendi.

Onlar tartışıp geçen gün için hazırlanırken, Manon onun kanına zevkle şarkı söylettikten sonra onun uyarısını düşündü. Bana bir daha dokunduğunuzda tam olarak hangi kısımlarımın demirden yapıldığını öğrenmek istemiyorsanız, bunlara ben karar veririm.

Kelimelerin hafızasının keskin bir köşesine nasıl takıldığını defalarca düşünmüştü. Hâlâ tükenmiş büyü kuyusuna inerken bütün gece uyanık yatmıştı. Ve ışık değişmeye başladığında…

Dorian, duvara karşı dikkatlice yerinde tuttuğu cadı aynasının örtüsünü çekti. Kilit - ya da her neyse. Sessiz yansımada, iki kraliçe onun arkasından kaşlarını çattı.

Manon'un demir çivileri dışarı kaydı. "Yerinde olsam buna dikkat ederdim."

"Uyarı not edildi ve takdir edildi," dedi aynadaki o altın gözlerle buluşarak. Gülümsemesine karşılık vermedi. Aelin de öyle. İçini çekti. “Bu cadı aynasının herhangi bir gücü olduğunu düşünmüyorum. Daha doğrusu, somut, kaba bir güç değil. Gücünün bilgi olduğunu düşünüyorum.”

Aelin yaklaşırken adımları neredeyse sessizdi. "Kilidin üç anahtarı kapıya bağlamama izin vereceği söylendi. Bu aynanın bunu nasıl yapacağını bildiğini mi sanıyorsun?”

Yüzünü buruşturan şüpheciliğe çok fazla gücenmemeye çalışarak sadece başını salladı.

Aelin ceketindeki gevşek bir ipi kopardı. "Ama Kilit-ayna-her neyse-donanmanın boyunlarımızı aşağı solumasıyla ne ilgisi var?"

Gözlerini devirmemeye çalıştı. "Deanna'nın söyledikleriyle ilgisi var. Ya Kilit sadece onları tekrar kapıya bağlamak için değil de, anahtarları güvenli bir şekilde kontrol etmek için bir araçsa?”

Aelin aynaya kaşlarını çattı. "Yani o şeyi güverteye çekip, elimizdeki iki anahtarla Maeve'nin donanmasını patlatmak için mi kullanacağım?"

Tanrılardan sabır dileyerek sakin bir nefes aldı. “Bu aynanın gücünün bilgi olduğunu düşünüyorum dedim. Anahtarları nasıl güvenli bir şekilde kullanacağınızı size göstereceğini düşünüyorum. Böylece buraya geri dönebilir ve onları sonuçsuz bir şekilde kullanabilirsiniz.”

Yavaş bir göz kırpma. "Ne demek buraya geri dön?"

Manon yanıtladı, aynayı incelerken bir adım yaklaştı. "Bu bir seyahat aynası."

Dorian başını salladı. “Deanna'nın sözlerini bir düşünün: 'Alev ve demir, birlikte bağlı, neyin bulunması gerektiğini öğrenmek için gümüşe dönüşüyor. Sadece bir adım atacak.'” Aynayı işaret etti. "Gümüşe adım atın ve öğrenin."

Manon dilini şaklattı. "Ve sanırım o ve ben alev ve demiriz."

Aylin kollarını kavuşturdu.

Dorian, Terrasen Kraliçesi'ne alaycı bir bakış attı. "Senden başka insanlar bir şeyleri çözebilir, biliyorsun."

Aylin ona baktı. "Ne olursa olsun için zamanımız yok. Çok fazla şey ters gidebilir."

"Çok az sihrin kaldı," diye karşı çıktı Dorian, elini aynaya doğru sallayarak. "Şafaktan önce bu aynaya girip çıkabilirdin. Ve öğrendiklerini Maeve'e kesin olmayan bir şekilde mesaj göndermek için kullan."

"Hala çelikle savaşabilirim - riskler ve zaman kaybı olmadan."

"Her iki tarafta da kayıplar çok fazla olmadan bu savaşı durdurabilirsiniz." Dikkatlice ekledi, "Zaten zamanımız kalmadı, Aelin."

O turkuaz gözler sabitti -hâlâ öfkeli olmasa bile onu bilmecesine döverdi- ama içlerinde bir şey titredi. "Biliyorum," dedi. "Umuyordum..." Başını iki yana salladı, daha çok kendine. Sanki bir cevapmış gibi, "Zamanım tükendi," diye mırıldandı ve önce aynayı, sonra Manon'u düşündü. Sonra bir nefes verdi. "Bu benim planım değildi."

Biliyorum, dedi Dorian yarım bir gülümsemeyle. "Bu yüzden sevmiyorsun."

Manon, Aelin kafasını ısırmadan önce sordu, "Ama ayna nereye götürecek?"

Aelin çenesini sıktı. "Umarım Morath değildir." Dorian gerildi. Belki de bu plan-

O sembol ikimize de ait, dedi Manon, üzerine kazınmış Elena'nın Gözü'nü inceleyerek. "Ve eğer seni Morath'a götürürse, çıkış yolunu bilen birine ihtiyacın olacak."

Ambarın arkasındaki merdivenlerden gümbürtüyle inen adımlar. Dorian onlara doğru döndü ama Aelin Manon'a sırıttı ve aynaya yaklaştı. "O zaman diğer tarafta görüşürüz cadı."

Aedion'un altın başı sandıkların arasında belirdi. "Ne cehennemdesin-"

Aelin'in sığ başıyla onaylaması Manon'un ihtiyacı olan tek şey gibi görünüyordu. Elini Aelin'in elinin üstüne koydu.

Altın gözler bir an için Dorian'ınkilerle buluştu ve Dorian ona bir şey söylemek için ağzını açtı, kelimeler göğsündeki çorak bir tarladan fışkırdı.

Ama Aelin ve Manon birleşmiş ellerini benekli cama bastırdı.

Onlar gözden kaybolurken Aedion'un uyarı çığlığı ambarda yankılandı.

Görüntüler63Görüntüler

Elide geminin önlerinde beliren donanmaya karşı toplanmasını izledi - sonra Aedion aşağıda kükremeye başlayınca tam bir kaosa indi.

Haber dakikalar sonra çıktı. Prens Rowan Whitethorn ana güverteye indiğinde dışarı çıktı, yüzü bitkindi, gözleri korkudan başka bir şeyle doluydu, Aedion kapıdan dışarı fırladı, Dorian'ın topuklarında, gözünün çevresinde zaten iğrenç bir morluk vardı. Aedion, volta atarak, köpürerek, onlara Aelin ve Manon'un aynaya -Kilit'e- yürüdüklerini ve gözden kaybolduklarını söyledi. Adarlan Kralı, Deanna'nın bilmecesini nasıl çözmüş ve onları bu savaşta bir şans elde etmeleri için gümüş diyarına göndermişti.

Kargo ambarına indiler. Ama Aedion aynayı ne kadar ittiyse de ayna ona açılmadı. Rowan onu büyüsüyle ne kadar aradıysa da Aelin ve Manon'un nereye gittiklerini bulamadı. Aedion yere tükürmüş, Dorian'ın çok az seçeneği olduğunu açıkladığı gibi, krala bir kara göz daha vermeye meyilli görünüyordu. Rowan onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddedene kadar üzgün görünmüyordu.

Ancak tekrar güvertede toplandıklarında, kral ve şekil değiştirici kaptanla olayların gidişatı hakkında konuşurken, Elide adımlarını atarken Aedion'a dikkatle, "Yapılan yapıldı. Aelin ve Manon'un bizi kurtarmanın bir yolunu bulmasını bekleyemeyiz."

Aedion durdu ve Elide üzerine çöken amansız öfkeye sinmemeye çalıştı. "Kayıp kraliçemle nasıl başa çıkacağım konusunda fikrini almak istediğimde sana soracağım."

Lorcan ona hırladı. Ama Elide, hakaret göğsünde bir şeye isabet etmesine rağmen çenesini kaldırdı. "Onu tekrar bulmak için senin kadar bekledim, Aedion. Onu bir kez daha kaybetmekten korkan tek kişi sen değilsin."

Gerçekten de Rowan Whitethorn yüzünü ovuşturdu. Bunun Fae Prensi'nin göstereceği kadar duygu olduğundan şüpheleniyordu.

Rowan ellerini indirdi, diğerleri onu izliyordu. Bekliyor - onun emirleri için.

Aedion'u bile.

Elide, farkına vardığında onu tokatladı. Kanıt aradı ama bulamadı.

Rowan boğuk bir sesle, "Savaşa hazırlanmaya devam ediyoruz," dedi. Lorcan'a, sonra Fenrys'e ve Gavriel'e baktı ve tüm çehresi değişti, omuzları geriye atıldı, gözleri sert ve hesaplı döndü. "Cehennemde Maeve'in burada olduğunu bilmemesine imkan yok. Bizi en çok incittiğinde kan yeminini kullanacak."

Maeve. Küçük bir parçası, yüzyıllardır Lorcan'ın amansız odaklanmasına ve şefkatine hükmedebilecek kraliçeyi görmek istiyordu. Ve belki de Maeve'ye biraz akıl verin.

Fenrys elini kılıcının kabzasına koydu ve Elide'in şimdiye kadar tanık olduğundan daha sessiz bir şekilde, "Bunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum," dedi.

Gerçekten de Gavriel, cevap orada yatıyormuş gibi dövmeli ellerini tararken kendini kaybetmiş gibiydi.

Lorcan, "Eğer bu tarafta savaşırken görülürseniz, iş bitmiştir. Ya ikinizi de öldürür ya da başka şekillerde pişman olmanızı sağlar."

"Peki ya sen?" Fenrys meydan okudu.

Lorcan'ın gözleri önce onunkilere, sonra da önlerindeki erkeklere kaydı. "Benim için aylar önce bitti. Şimdi bu konuda ne yapacağını görmek için beklemek meselesi."

Eğer onu öldürürse. Ya da onu zincire vurarak geri sürükleyin.

Elide'in midesi döndü ve elini tutup kaçması için yalvarma dürtüsünden kurtuldu.

Gavriel sonunda, "Seni öldürmek için verdiği emri yerine getirdiğimizi görecek," dedi. “Çizginin bu tarafında savaşmak bizi yeterince lanetlemiyorsa, bu kesinlikle olacaktır. Muhtemelen zaten vardır.”

Lorcan, "İkiniz tekrar denemek isterseniz, şafağa daha yarım saat var," diye mırıldandı.

Elid gergin. Ama "Hepsi bir oyun" diyen Fenrys oldu. Elide, arkadaşları olan Fae erkeklerini incelerken nefesini tuttu. "Maeve bunun birleştiğini öğrendiğinde bizi kırmak için önemli bir tehdit oluşturabiliriz."

Gavriel, "Ona asla sırt çevirmeyiz," diye karşı çıktı.

"Hayır," diye onayladı Fenrys. “Ama bu gücü bir başkasına sunardık.” Ve Rowan'a bakarak, "Bu bahar yardım çağrınızı aldığımızda - bizden Mistward'ı savunmamızı istediğinde, Maeve bunu öğrenemeden ayrıldık. Koştuk.”

Bu kadar yeter, diye hırladı Lorcan.

Ama Fenrys, Rowan'ın sabit bakışını tutarak devam etti, "Döndüğümüzde Maeve hayatımızın bir santiminde bizi kamçıladı. Lorcan'ı iki gün boyunca direklere bağladı ve Cairn'in onu istediği zaman kırbaçlamasına izin verdi. Lorcan, her ne sebeple olursa olsun size söylemememizi emretti. Ama bence Maeve, Mistward'da birlikte ne yaptığımızı gördü ve onun için ne kadar tehlikeli olabileceğimizi anladı."

Rowan, Lorcan'la yüzleşirken gözlerindeki yıkımı gizlemedi - Elide'in kendi kalbinde yankılandığını hissettiği yıkım. Lorcan buna dayanmıştı… ve hala Maeve'ye sadık kaldı. Elide parmaklarını fırçaladıona karşı. Hareket diğerleri tarafından fark edilmedi, ama onlar akıllıca bu konuda sessiz kaldılar. Özellikle Lorcan cevap olarak parmağını elinin arkasından aşağı doğru sürüklerken.

Elide, Rowan'ın Lorcan'ın sessizliklerini strateji için değil, belki de prensi suçluluktan kurtarmak için emrettiğini de anlayıp anlamadığını merak etti. Maeve'ye ona kesinlikle zarar verecek bir şekilde misilleme yapmak istemekten.

Rowan, Lorcan'a boğuk bir sesle, "Sen Mistward'a gelmeden önce seni cezalandıracağını biliyor muydun?" dedi.

Lorcan, prensin bakışlarını tuttu. "Hepimiz maliyetin ne olacağını biliyorduk."

Rowan'ın boğazı düğümlendi ve uzun bir nefes aldı, gözleri sanki Aelin elinde kurtuluşla sinsice dışarı çıkacakmış gibi merdivenlere yöneldi. Ama yapmadı ve

Elide, kraliçenin şu an olduğu her yerde, umutsuzca öğrenmeleri gereken şeyi toplaması için dua etti. Rowan yol arkadaşlarına, "Bu savaşın muhtemelen nasıl biteceğini biliyorsunuz. Donanmamız Fae askerleriyle dolu olsa bile, yine de şansımız bize karşı yığılmış olurdu."

Güneş uzaktaki dalgaların altında hareket ederken gökyüzü pembe ve mor renkte kanamaya başladı.

Gavriel sadece, "Daha önce bize karşı yığılmış ihtimaller vardı," dedi. Ciddi bir şekilde başını sallayan Fenrys'e bir bakış. "Aksi emredilinceye kadar kalacağız."

Gavriel bu son parçayı söylerken Aedion'a baktı. Generalin Ashryver'ın gözlerinde minnet gibi görünen bir şey vardı.

Elide, Lorcan'ın dikkatini çekti ve Rowan'a, "Elide kıyıya çıkıyor, yedekleyebildiğiniz adamların koruması altında, onu hala izliyor buldu. Kılıcım ancak bunu yaparsan senindir."

Elide başladı. Ama Rowan, "Bitti" dedi.

Kitap başlığı

Rowan onları filoya yaydı, her biri birkaç gemiye komuta etti. Fenrys, Lorcan ve Gavriel'i gemilere merkeze ve arkaya doğru, Maeve'nin dikkatinden en uzak yere yerleştirdi. O ve Aedion ön saflara geçti, Dorian ve Ansel onun arkasındaki gemilere komuta etti.

Lysandra zaten deniz ejderhası formunda dalgaların altındaydı, onun için işaretlediği gemilerin gövdesine, pruvasına ve dümenine zarar verme emrine hazırdı. Fae gemilerinin etraflarında kalkanlar olsa da, değerli güç depolarını yüzeyin altında korumaya harcamayacaklarına bahse girerdi. Lysandra hızlı ve sert bir şekilde saldıracaktı - onları aşağıdan kimin ve neyin mahvettiğini anlayamadan gitti.

Şafak söktü, berrak ve parlak, yelkenleri altın rengine boyadı.

Rowan, Aelin'in nerede olabileceğini düşünmesine izin vermedi.

Dakikalar geçti ve Aelin hala geri dönmedi.

Küçük bir meşe kayık Maeve'nin filosundan kayarak ona doğru yöneldi.

Üzerinde sadece üç kişi vardı - hiçbiri Maeve.

Donanmalarının arasındaki o çok dar boş su kuşağının her iki yanında o teknenin yaklaşmasını izleyen binlerce gözü hissedebiliyordu. Onu izliyorum.

Maeve'nin üniformalı bir erkek, kürekçiler tekneyi sabit tutarken olağanüstü bir Fae dengesiyle duruyordu. "Majesteleri cevabınızı bekliyor."

Rowan, yüzünü yumuşak tutarak tükenmiş güç rezervine tünel açtı. "Maeve'e Aelin Galathynius'un artık cevap vermek için orada olmadığını bildir."

Erkeğin göz kırpması, göstermesine izin verdiği tek şoktu. Maeve'in yaratıkları çok iyi eğitilmişlerdi, onun sırlarını açıklamanın cezasının fazlasıyla farkındaydılar.

Erkek, "Prenses Aelin Galathynius'a teslim olması emredildi," dedi.

"Kraliçe Aelin Galathynius bu gemide ya da bu filodaki başka herhangi bir gemide değil. Aslında o ne kıyıda ne de yakındaki herhangi bir ülkede. Böylece Maeve uzun bir yoldan bir hiç için geldiğini anlayacaktır. Bize de aynı nezaketi gösterirseniz, donanmanızı huzur içinde bırakacağız."

Erkek ona alayla baktı. "Sayılarının sayıca az olduğunu bilen korkaklar gibi konuştun. Bir hain gibi konuştun."

Rowan erkeğe küçük bir gülümseme gönderdi. Bakalım şimdi Maeve ne diyecek.

Erkek suya tükürdü. Ama gemi donanmanın kucağına geri döndü.

Rowan bir an için kralı kendi gemi hattını koruması için göndermeden önce Dorian'a söylediği son sözleri hatırladı.

Özür dilemenin ötesindeydiler. Aelin ya geri dönecekti ya da alternatifi düşünmesine izin vermedi. Ama ona mümkün olduğu kadar çok zaman kazandırabilirlerdi. Onun ve bu donanmanın geleceği için çıkış yollarını bulmaya çalışın.

Dorian'ın yüzü, onunla ellerini kavuşturup sessizce, "O kadar da zor bir şey değil, değil mi - arkadaşların için ölmek" derken aynı düşünceleri ortaya çıkarmıştı.

Rowan, bunu yaşayacakları konusunda ısrar etme zahmetine girmedi. Kral, henüz uygulamamış olsa bile, savaş konusunda eğitim almıştı. Rowan ona sert bir şekilde gülümsedi ve "Hayır, değil" diye yanıtladı.

O habercinin teknesi gözden kaybolurken sözler tekrar onun içinde yankılandı. Ve ne kadar iyi olursa olsun, onları ne zaman satın alırsa alsın Rowan kalkanlarını yeniden güçlendirdi.

Maeve'in yanıtı geldiğinde güneş ufukta tamamen yükselmişti.

Uzun bir teknede kurye değil.

Ama bir ok yağmuru, o kadar çoktu ki, gökyüzünde kavis çizerken ışığı söndürdüler.

Rowan, "Kalkan," diye böğürdü, yalnızca büyü sahiplerine değil, aynı zamanda çizgi boyunca oklar yağarken ezilmiş ve hırpalanmış kalkanlarını üzerlerine kaldıran silahlı adamlara da.

Oklar çarptı ve büyüsü, saldırılarının altında büküldü. Uçları kendi büyüleriyle sarılmıştı ve Rowan buna karşı dişlerini gıcırdattı. Kalkanın ince bir şekilde gerildiği diğer gemilerde bazı adamlar çığlık attı.

Maeve'nin donanması onlara doğru sürünmeye başladı.

Görüntüler64Görüntüler

Aelin'in beden olmayan bir bedeni vardı.

Sadece bu boşlukta, bu sisli alacakaranlıkta Manon'un bir bedeni olduğu için biliyordu. Neredeyse şeffaf, hayalet benzeri bir vücut, ama… yine de bir form.

Dönen gri sisleri incelerken, Manon'un dişleri ve tırnakları loş ışıkta parıldıyordu. "Burası neresi?" Ayna onları oraya taşımıştı… bu her nerede ise.

"Senin tahminin benimki kadar iyi cadı."

Sislerin ötesinde zaman durmuş muydu? Maeve orada olmadığını öğrendiğinde ateşini mi tutmuştu yoksa yine de saldırıya mı geçmişti? Aelin'in Rowan'ın

çizgileri mümkün olduğu kadar uzun süre tutacağından şüphesi yoktu. O ve Aedion'un onlara önderlik edeceklerinden hiç şüphesi yoktu. Fakat …

Cadı aynası, aradığı Kilit olsun, ceketine gizlice soktuğu iki Wyrdkey'e anında tepki vermesini beklemişti.

Bu değil. Kesinlikle hiçbir şey değil.

Aelin Goldryn'i çekti. Sisin içinde kılıcın yakutu titredi - tek renk, tek ışık.

Manon, "Sıkılırız; Sadece gerektiğinde konuşuruz."

Aelin kabul etmeye meyilliydi. Altlarında sağlam bir zemin vardı, ama sis ayaklarını gizledi - hafif, ufalanan bir sıyrığın ötesinde, pisliğin üzerinde durduklarına dair her türlü imayı gizledi.

"Hangi yöne bir tahminin var mı?" Aylin mırıldandı. Ama karar vermek zorunda değillerdi.

Girdap gibi çıkan sis karardı ve Manon ile Aelin arka arkaya birbirlerine yaklaştılar. Saf gece etraflarını sardı - onları kör etti.

Sonra—ileride bulanık, loş bir ışık. Hayır, önde değil. Onlara yaklaşmak. Manon'un kemikli omzu, aşılmaz bir duvar olarak birbirine daha sıkı bastırırken kendi omuzuna gömüldü.

Ama ışık dalgalandı ve genişledi, içindeki figürler ortaya çıktı. katılaşıyor.

Aelin, ışık ve renk onları sararken ve somutlaşırken üç şeyi biliyordu:

Kendilerinden öncekiler ne görmüşler, ne işitmişler, ne de kokularını almışlardır.

Ve bu geçmişti. Daha doğrusu bin yıl önce.

Ve bu, siyah çorak bir dağ geçidinde diz çökmüş, burnundan kan damlayan, yüzünü kabuklandıran kirden akan gözyaşları zırhına sıçrayan Elena Galathynius'du, bir şekilde önüne yerleştirilmiş obsidyen bir lahit.

Lahitin her tarafında, Wyrdmarks soluk mavi bir ateşle yanıyordu. Ve ortasında... Elena'nın Gözü, taşın içinde tutulan muska, cilasız ve parıldayan soluk altın.

Sonra, sanki üzerinde hayalet bir nefes esmiş gibi, Göz, Ejderha İşaretleri ile birlikte karardı.

Elena, Göz'ü döndürmek için titreyen eliyle uzandı ve siyah taşta üç kez döndürdü. Göz tıkladı ve Elena'nın bekleyen eline düştü. Lahitin mühürlenmesi.

Kilitliyorum.

"En başından beri Kilit sendeydi," diye mırıldandı Manon. "Ama sonra ayna..."

"Sanırım," diye nefes aldı Aelin, "ne almamız gerektiği konusunda kasten yanlış yönlendirildik."

"Neden?" dedi Manon aynı sessizlikle.

"Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Bir hatıra - bu buydu. Ama bütün lanet dünya etraflarında dağılırken onu geri almak için gönderildikleri kadar hayati olan neydi?

Aelin ve Manon sahne gelişirken sessizce durdular. Gerçek olarak, sonunda gerçek, şimdi bir araya geldi.

Görüntüler65Görüntüler

Obsidyen Geçitlerinde Şafak

Kilit, lahiti dağın kendisinden yapmıştı.

Erawan'ı taşın içine bağlamak, onu içeride mühürlemek için gücünün tüm korlarını harcamıştı.

Karanlık Kral'ın içinde uyuduğunu hissedebiliyordu. Çok aşağıdaki vadide insan etiyle ziyafet çeken ordusunun çığlıklarını duyun. Erawan'ın düştüğü haberi yayıldığında daha ne kadar savaşmaya devam edeceklerdi?

Yoldaşlarının katliamdan sağ kurtulmuş olmasını umacak kadar aptal değildi. Bu kadar uzun değil.

Elena, sivri siyah kayada dizlerinin üzerinde, üzerine oyulmuş sembollerle obsidyen lahite baktı. Başlangıçta parlıyordu, ama şimdi solmuş ve soğumuş,

yerlerine yerleşmişlerdi. Aylar önce Kilidi babasından çaldığında, gücünün gerçek derinliğini bilmiyordu - anlamamıştı. Nedenini hala bilmiyorduuydurmuştu. Kilidin gücü yalnızca bir kez, yalnızca bir kez kullanılabilirdi. Ve o güç... ah, o güçlü, parçalayıcı güç... hepsini kurtarmıştı.

Gavin, arkasına yaslanmış ve kanlar içinde kıpırdandı. Yüzü o kadar dağılmıştı ki altındaki yakışıklı, vahşi yüz hatları zar zor görebiliyordu. Sol kolu yanında işe yaramazdı. Kilidin gücünü serbest bırakırken Erawan'ın dikkatini dağıtmanın bedeli. Ama Gavin bile onun ne planladığını bilmiyordu. Aylarca çaldığı ve sakladığı şey.

Pişman olmadı. Onu ölümden kurtardığında değil. Daha kötüsü.

Gavin, kilidin boş, karmaşık tılsımı olan lahiti, uyluğuna yaslanırken avucunun içine aldı. Orynth'teki o ilk haftalarda babasının boynunda gördüğü için anında tanıdı. Merkezindeki mavi taş şimdi kurumuştu, bir zamanlar iç ateşle titrediği yerde loştu. Gücünden zar zor bir damla kaldı, eğer öyleyse.

"Sen ne yaptın?" Sesi, Erawan'ın bakanlıkları sırasında çığlık atmaktan kırık bir hışırtıydı. Onun zamanını kazanmak, insanlarını kurtarmak için...

Elena parmaklarını Kilit'in etrafında bir yumruk haline getirdi. "O mühürlendi. O kaçamaz."

"Babanızın Kilidi..."

"Bitti," dedi, dikkatini şimdi lahdin diğer tarafında duran bir düzine antik, ölümsüz figüre çevirerek.

Gavin ani hareketle kırık vücudunu tıslayarak irkildi.

Formları yoktu. Onlar sadece ışık ve gölge, rüzgar ve yağmur, şarkı ve hafızanın hayalleriydi. Her birey ve yine de tek bir çoğunluğun, tek bir bilincin parçası.

Hepsi onun elindeki kırık Lock'a bakıyorlardı, taş donuktu.

Gavin alnını kana bulanmış kayaya indirdi ve gözlerini kaçırdı.

Elena'nın kemikleri onların karşısında titriyordu ama çenesini yukarıda tuttu.

“Kız kardeşimizin soyu bize ihanet etti” dedi denizden, gökten ve fırtınalardan biri.

Elena yutkunmaya çalışarak başını salladı. Başarısız. "Bizi kurtardım. Erawan'ı durdurdum..."

"Aptal" dedi, hem hayvan hem de insan olan birçok değişken sesten biri. "Melez aptal. Babanın onu neden taşıdığını, neden bunca yıl zamanını bekleyip gücünü topladığını düşünmedin mi? Onu kullanacaktı - üç Wyrdkey'i kapıya geri mühürleyecek ve kapıyı sonsuza dek kapatmadan önce bizi eve gönderecekti. Biz ve Karanlık Kral. Kilit bizim için dövüldü - bize vaat edildi. Ve sen onu boşa harcadın."

Elena sallanmamak için elini yere koydu. "Wyrdkey'leri babam mı taşıyor?" Hiç bu kadar ima etmemişti... Ve Kilit... onun sadece bir silah olduğunu düşünmüştü. Bu kanlı savaşta kullanmayı reddettiği bir silahtı.

Cevap vermediler, sessizlikleri yeterliydi.

Boğazından küçük, kırık bir ses çıktı. Elena, "Üzgünüm," diye nefes aldı.

Öfkeleri kemiklerini sarstı, kalbini göğsünde durdurmakla tehdit etti. Alevden, ışıktan ve külden olan, gazabını durdurmuş, durmuş gibiydi.

Hatırlamak.

Kilidi oluşturmak için bedenini terk ettiğinden beri annesini ne görmüş ne de onunla konuşmuştu. Rhiannon Crochan, Mala'nın özünü ona dökmesine yardım ettiğinden, mavi bir taş kılığına bürünmüş küçük cadı aynasında bulunan gücün kütlesi yalnızca bir kez serbest bırakılacaktı. Elena'ya nedenini hiç söylememişlerdi. Babasının bir gün umutsuzca kullanması gereken bir silahtan başka bir şey olduğunu asla söylemedi.

Bedeli: annesinin ölümlü bedeni, Brannon ve çocukları ile kendisi için istediği hayat. O zamandan bu yana on yıl geçmişti. On yıl boyunca babası, Mala'nın onu tekrar göreceğini umarak dönmesini beklemekten hiç vazgeçmemişti. Sadece bir kere.

Seni hatırlamayacağım, demişti Mala, kendini Lock'un demirciliğine vermeden önce hepsine. Ve yine de oradaydı. Duraklatma. Sanki hatırladı.

Anne, diye fısıldadı Elena, kırık bir yalvarışla.

Mala Işık Getiren bakışlarını ondan kaçırdı.

Her şeyi akıllı, sakin gözlerle gören kişi, “Onu serbest bırakın. Yani bu dünya canavarları tarafından ihanete uğradık, iyiliğini geri verelim. Karanlık Kral'ı tabutundan çıkarın."

"Hayır," diye yalvardı Elena, dizlerinden kalkarak. "Lütfen lütfen. Bana kefaret için ne yapmam gerektiğini söyle, ama lütfen onu serbest bırakma. Sana yalvarıyorum."

"Bir gün yeniden dirilecek," dedi karanlık ve ölümden biri. "Uyanacak. Sadece anlayacak sabrınız ve aklınız olsaydı, her şeyi çözebilecekken Kilidimizi bir aptalın işi için harcadınız.”

O zaman bırak uyansın, diye yalvardı Elena, sesi çatallanarak. "Bu savaşı başka birinin devralmasına izin verin - daha iyi hazırlanmış biri."

"Korkak," dedi çelik, kalkanlar ve oklar gibi bir sesle. "Yükünü başkasına yükleyen korkak."

Lütfen, dedi Elena. "Sana her şeyi vereceğim. Herhangi bir şey. Ama bu değil."

Bir bütün olarak Gavin'e baktılar.

Numara-

Ama annesi, “Eve dönmek için bu kadar bekledik. Biraz daha bekleyebiliriz. Şuna dikkat et… biraz daha bekle.”

Sadece tanrılar değil, daha yüksek, farklı bir varoluşa sahip varlıklar. Kim için zaman akışkandı ve bedenler değiştirilip biçimlendirilecek şeylerdi. Birden fazla yerde bulunabilenler, atılan ağlar gibi genişler. Bir insanın bir mayıs sineğine karşı olduğu kadar güçlü, engin ve sonsuzlardı.

Bu dünyada doğmamışlardı. Belki de bir Wyrdgate'den geçtikten sonra burada kapana kısılmıştı. Ve babasıyla, Mala'yla, sonunda onları eve göndermek ve Erawan'ı da onlarla birlikte sürgüne göndermek için bir pazarlık yapmışlardı. Ve onu mahvetmişti.

Üç yüzlü olan, “Bekleyeceğiz. Ama bir bedeli olmalı. Ve bir söz."

Adını söyle, dedi Elena. Gavin'i alırlarsa, peşinden gelirdi. Babasının tahtının varisi değildi. Bu dağ geçidinden çıkıp çıkmaması önemli değildi. Kibirinden, gururundan ve kendini beğenmişliğinden sonra onu tekrar görmeye dayanabileceğinden tam olarak emin değildi. Brannon ona dinlemesi, beklemesi

için yalvarmıştı. Bunun yerine Kilidi ondan çalmış ve bu toprakları kurtarmak için çaresizce Gavin'le geceye kaçmıştı.

Üç yüzlü olan onu inceledi. “Mala'nın soyu Kilidi yeniden oluşturmak için tekrar kanayacak. Ve onları, bu küçük savaş için gücünü harcamak için yaptığın bu seçimin bedelini ödemeye, bir kuzu olarak kesmeye yönlendireceksin. Bu geleceğin oğluna Mala'nın hediyeleriyle nasıl yeni bir Kilit yapılacağını, daha sonra onu anahtarları kullanmak ve bizi eve göndermek için nasıl kullanacağını göstereceksin. Orijinal pazarlığımız hala geçerli: Karanlık Kral'ı yanımıza alacağız. Onu toz ve hatıradan başka bir şey olmayacağı kendi dünyamızda parçalara ayırın. Biz gittiğimizde - bu çocuğa arkamızdaki kapıyı nasıl mühürleyeceğini göstereceksin, Kilit onu sonsuza kadar sağlam tutuyor. Yaşam güçlerinin her son damlasını vererek. Tıpkı babanın zamanı geldiğinde yapmaya hazır olduğu gibi.”

"Lütfen," Elena nefes aldı.

Üç yüzlü olan, "Brannon'a Wildfire'dan burada ne olduğunu anlat; ona soyunun bir gün ödeyeceği bedeli söyle. Ona hazır olmasını söyle.”

Kelimelerin, lanetin içine gömülmesine izin verdi. "Yapacağım," diye fısıldadı.

Ama gitmişlerdi. Sadece, sanki bir güneş ışığı yanağına değmiş gibi, kalıcı bir sıcaklık vardı.

Gavin başını kaldırdı. "Sen ne yaptın?" tekrar sordu. "Onlara ne verdin?"

"Duymadın mı - duymadın mı?"

"Yalnızca sen," diye hırladı, yüzü korkunç derecede solgundu. "Başka kimse."

Önlerindeki lahde baktı, siyah taşı geçidin toprağı. taşınmaz. Etrafına bir şeyler inşa etmek, saklamak, korumak zorunda kalacaklardı.

Elena, "Bu bedeli daha sonra ödenecek," dedi.

"Söyle bana." Şişmiş, yarık dudakları kelimeleri güçlükle oluşturabiliyordu.

Zaten kendine lanet ettiğine, soyuna lanet ettiğine göre, yalan söylemekle kaybedecek bir şey kalmadığını düşündü. Bu sefer değil, bu son sefer. "Erawan yeniden uyanacak - bir gün. Zamanı geldiğinde onunla savaşmak zorunda olanlara yardım edeceğim.”

Gözleri dikkatliydi.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatarak. Yükselen güneş, siyah dağları altın ve kırmızıya boyadı. Arkasındaki vadinin ikincisinde yıkandığından hiç şüphesi yoktu.

Gavin, Damaris'in kabzasına dayandığı yerden parmakları hala kırık olan tutuşunu bıraktı. Ama teklif edilen elini tutmadı.

Ve Gerçeğin Kılıcına dokunurken ne tespit ettiğini, hangi yalanları sezip çözdüğünü ona söylemedi.

Onlardan bir daha hiç bahsetmediler.

Kitap başlığı

Sandrian Tapınağı, Taş Bataklıklar'da Ayın Doğuşu

Eyllwe Prensesi, haftalardır Taş Bataklıklarda dolaşıp bin yıl önce ortaya atılan bilmecelere cevap arıyordu. Mahvolmuş krallığını kurtarabilecek cevaplar.

Anahtarlar, kapılar ve kilitler - portallar, çukurlar ve kehanetler. Prenses, bataklıklarda tek başına gezdiği, hayatta kalmak için avlandığı, gerektiğinde diş ve zehir canavarlarıyla savaştığı, eğlence olsun diye yıldızları okuduğu haftalarda kendi kendine böyle mırıldandı.

Böylece prenses sonunda tapınağa ulaştığında, taş sunağın ve Morath'ın altındaki karanlık olanın aydınlık ikizi olan sandığın önünde durduğunda sonunda ortaya çıktı.

"Sen Nehemya'sın," dedi.

Prenses döndü, av derileri lekeli ve nemliydi, örgülü saçlarının altın uçları şıngırdadı.

Zar zor on sekiz yaşında olan gözlerle değerlendirici bir bakış; yıldızların arasındaki karanlığa uzun süre bakan ve onun sırlarını öğrenmek için can atan gözler. "Ve sen Elena'sın."

Elena başını salladı. "Neden geldin?"

Eyllwe Prensesi zarif çenesini taş sandığa doğru çekti. "Açmak için çağrılmadım mı? Bizi nasıl kurtaracağımızı öğrenmek ve bedelini ödemek için mi?"

Hayır, dedi Elena sessizce. "Sen değil. Bu şekilde olmaz."

Dudaklarının sıkılması prensesin hoşnutsuzluğunun tek işaretiydi. "Öyleyse ne şekilde kanamam gerekiyor Leydi?"

Uzun zamandır izliyor, bekliyor ve seçimlerinin bedelini ödüyordu. Çok uzun.

Ve şimdi o karanlık çökmüştü… şimdi yeni bir güneş doğacaktı. Yükselmeli.

"Ödeyecek olan Mala'nın soyu, senin değil."

Sırtı sertleşti. "Sorumun cevabını henüz vermedin."

Elena kelimeleri tutabilmeyi, kilit altında tutabilmeyi diledi. Ama krallığının, halkının bedeli buydu. Bu insanların, bu krallığın bedeli. Ve diğerleri.

"Kuzeyde Mala'dan iki kol akıyor. Biri, prensinin benim ham sihrime ve onun kaba gücüne sahip olduğu Havilliard Evi'ne. Diğer dal Galathynius Evi'nden akıyor ve burada gerçek oluyor: alev, köz ve kül."

"Aelin Galathynius öldü," dedi Nehemia.

"Ölmedi." Hayır, bunu sağlamıştı, hala yaptıklarının bedelini ödüyordu.o kış gecesi. "Sadece saklanıyor, böyle bir gücün olgunlaşmadan söndüğünü gördüğüne minnettar bir dünya tarafından unutulmuş."

"O nerede? Peki bu beni nasıl bağlar Leydi?"

"Tarihte, oyunculardа ve bahislerde ustasınız. Ejderha İşaretlerini ve onları nasıl kullanacağını biliyorsun. Buraya, bu yere gelmesi gerekenin sen olduğunu düşünerek bilmeceleri yanlış okudun. Bu ayna Kilit değil, bir hafıza havuzudur. Ben, babam ve Rhiannon Crochan tarafından dövüldü. Bu yükün varisi bir gün anlayabilsin diye dövülmüş. Karar vermeden önce her şeyi bilin. Bu karşılaşma da onun içinde yapılacaktır. Ama sen aradın, buluşalım diye."

O bilge, genç yüz bekliyordu.

Elena, "Kuzeye git prenses," dedi. “Düşmanınızın evine gidin. Bağlantıları kurun, daveti alın, yapmanız gerekeni yapın ama düşmanınızın evine gidin. İki kan bağı orada birleşecek. Zaten yoldalar.”

"Aelin Galathynius, Adarlan'a mı gidiyor?"

"Aelin değil. Bu isimle değil, o taçla. Onu gözlerinden tanıyın - altın çekirdekli turkuaz. Onu alnındaki işaretten tanıyın - piçin işareti, Brannon işareti. Ona rehberlik et. Ona yardım et. Sana ihtiyacı olacak."

"Ve fiyatı?"

Elena onlardan nefret ediyordu.

Bunu talep eden tanrılardan nefret ediyordu. Kendinden nefret etti. Bunun sorulmasından nefret ettim, tüm bu parlak ışıklar…

"Eylwe'yi bir daha görmeyeceksin."

Prenses yıldızlara sanki onunla konuşuyormuş gibi, cevap orada yazılıymış gibi baktı. "Halkım hayatta kalacak mı?" Küçük, sakin bir ses.

"Bilmiyorum."

“O zaman bunun için de adımları atacağım. Ben Rifthold'dayken isyancıları birleştir, kıtayı savaşa hazırla."

Nehemia gözlerini yıldızlardan indirdi. Elena ona düşmek istedigenç prensesin önünde diz çök, ondan af dile. "Biri hazır olmalı - yapılması gerekeni yapmaya," dedi Elena, açıklamanın, özür dilemenin tek yolu olduğu için.

Nehemya yutkundu. "O zaman elimden geldiğince yardım edeceğim. Erilea için. Ve halkım."

Görüntüler66Görüntüler

Aedion Ashryver, kılıç kaldırabilecek yaştan beri adam öldürmek ve savaşta saf tutmak için eğitilmişti. Veliaht Prens Rhoe Galathynius eğitimine kişisel olarak başlamıştı, Aedion'u bazılarının adaletsiz sayabileceği standartlarda tutuyordu, bir erkek için fazla inatçıydı.

Ama Aedion, Briarcliff'in adamlarının silahlı ve arkasında hazır halde geminin pruvasında dururken Rhoe'nun bildiğini fark etti. Rhoe, Aedion'un Aelin'e hizmet edeceğini o zaman bile biliyordu ve yabancı ordular Ateş Getiren'in gücüne meydan okuduğunda... karşılaştığı sadece ölümlüler olmayabilirdi.

Rhoe - Evalin - önünde uzanan ölümsüz ordunun bir gün bu kıyılara geleceğine dair kumar oynamıştı. Ve Aedion'un ne zaman hazır olduğundan emin olmak istemişlerdi.

Maeve'nin donanmasından ikinci ok yağmuru yağarken, Aedion adamlara "Kalkanları kaldırın," diye emretti. Dorian Havilliard sayesinde gemilerinin etrafındaki büyülü pelerin yeterince iyi tutuyordu ve o memnun olmasına rağmenKralın Aelin ve Manon'a yaptığı saçmalıklardan sonra, Aedion çarpma anında her renk dalgalanmasında dişlerini gıcırdattı.

"Bunlar da senin gibi askerler," diye devam etti Aedion. “Sivri kulakların seni aldatmasına izin verme. Geri kalanımız gibi kanıyorlar. Aynı yaralardan da ölebilir.”

Arkasına, babasının komuta ettiği ve başka bir gemi hattını koruduğu yere bakmasına izin vermedi. Gavriel sessizliğini korumuştu, Fenrys hızlı iyileşen bir Fae savaşçısını nasıl aşağıda tutacağını açıklamıştı: bıçaklamaktansa kasları kesmek için gidin. Bir tendonu koparırsan, bir ölümsüzü öldürecek kadar uzun süre durdurursun.

Söylemesi yapmaktan kolay. Bunu düşündükçe askerlerin yüzleri solmuştu - Fae savaşçılarına karşı açık savaş, bıçak kılıca. Haklısın.

Ama Aedion'un görevi onlara açık gerçekleri hatırlatmak değildi. Görevi, onları ölmeye razı etmek, bu savaşı son derece gerekli kılmaktı. Korku, herhangi bir düşman saldırısından daha hızlı bir çizgiyi kırabilir.

Rhoe -gerçek babası- ona bunu öğretmişti. Ve Aedion bunu Kuzey'deki o yıllarda öğrenmişti. Bane ile diz boyu çamur ve kan içinde savaştığını öğrendim.

Onu kuşatmalarını diledi, Çöllerden bilinmeyen askerler değil.

Ama kendi korkusunun kararlılığını yıpratmasına izin vermeyecekti.

Maeve'nin ikinci voleybolu yükseldi, yükseldi, yükseldi, oklar ölümlü yaylardan daha hızlı ve daha uzağa uçtu. Daha iyi bir amaç ile.

Oklar tıslayıp üzerinden kayarken, üstlerindeki görünmez kalkan mavi ve mor parıltılarla dalgalandı.

Zaten bükülüyor, çünkü o oklar sihirle uçuyordu.

Güvertedeki askerler kıpırdandı, kalkanlar yer değiştirdi, beklentileri ve yükselen korku Aedion'un duyularını kapladı. "Biraz yağmur, çocuklar," dedi genişçe sırıtarak. "Siz piçlerin Çöllerde buna alıştığınızı sanıyordum."

Bazıları homurdandı ama o metal kalkanlar titremeyi kesti.

Aedion kendini güldürdü. Kendini Kuzeyin Kurdu yaptı,güney denizlerine kan dökmek için can atıyor. Rhoe'nun ona öğrettiği gibi, Rhoe'nun onu hazırladığı gibi, Terrasen Adarlan'ın gölgesine düşmeden çok önce.

Tekrar olmasın. Bir daha asla - ve kesinlikle Maeve'e değil. Kesinlikle burada değil, tanık olacak kimse yokken.

Ön saflarda, Rowan'ın büyüsü sessiz bir işaretle bembeyaz parladı.

Aedion, "Oklar hazır," diye emretti.

Yaylar inledi, oklar gökyüzünü işaret etti.

Başka bir flaş.

“Voley!” Aedion bağırdı.

Maeve'nin donanmasına doğru yol alırken oklarının altında dünya karardı.

Bir ok fırtınası—dalgaların altındaki gerçek saldırıdan dikkati dağıtmak için.

Kitap başlığı

Su burada daha loştu, dalgaların üzerinde birikmiş şişko karınlı teknelerin arasından kayan ince güneş ışınları.

Diğer yaratıklar, iki donanma en sonunda bir araya geldiğinde kesinlikle gelecek olan yemekleri arayan et parçalayıcılar olan kargaşada toplanmıştı.

Bir ışık parlaması Lysandra'yı derinlere daldırdı, daireler çizen çöpçüler arasında dolandı ve bir sprinte başlarken kütlelerine elinden geldiğince karıştı.

Deniz ejderhasını değiştirmişti. Daha uzun uzuvlar göz önüne alındığında - kavrayıcı başparmaklarla.

Kuyruğuna daha fazla güç, daha fazla kontrol verildiğinde.

Uzun yolculuk günlerinde kendi küçük projesi. Orijinal bir form almak ve onu mükemmelleştirmek. Tanrıların kendi zevkine göre yaptıklarını değiştirmek için.

Lysandra, Rowan'ın işaretlediği ilk gemiye ulaştı. Nerede ve nasıl vurulacağına dair dikkatli ve kesin bir harita. Kuyruğunu bir çırpıda dümeni parçalara ayırdı.

Çığlıkları ona dalgaların altında bile ulaştı, ama Lysandra çoktan uçmuş, bir sonraki işaretli tekneye doğru süzülüyordu.

Bu sefer pençelerini kullandı, dümeni kaptı ve onu söküp attı. Sonra yumrulu kuyruğuyla omurgaya bir delik açıyor. Clubbed, çivili değil - hayır, sivri uçlar Skull's Bay'e takılmıştı. Böylece kuyruğunu bir koçbaşına dönüştürdü.

Oklar, Valg piyadelerinden daha isabetli atılıyor, suya güneş ışınları gibi ateş ediyorlardı. O da buna hazırdı.

Örümcekipeğinin pullarından sektiler. Abraxos'un kanatlarına aşılanmış malzemeyi incelemek için harcadığı saatler ona bunu öğretmişti - kendi derisini geçilmez bir elyafa nasıl dönüştüreceğini.

Lysandra önce başka bir dümene, sonra bir başkasına geçti. Ve başka.

Fae askerleri onun önünde çığlık atıyorlardı. Ama fırlattıkları zıpkınlar çok ağırdı ve o çok hızlıydı, çok derine ve çok hızlı güvercinlere daldı. Su büyüsünün kırbaçları onu tuzağa düşürmeye çalışarak onun için mızrakladı. Onları da geride bıraktı.

Dünyayı değiştirebilecek mahkeme, dedi kendi kendine, yorgunluk onu aşağı çekerken, dümeni art arda devre dışı bırakırken, seçilmiş Fae gemilerinde delikler açarken.

O mahkemeye, o gelecek için bir söz vermişti. Aedion'a. Ve kraliçesine. Onu başarısızlığa uğratmayacaktı.

Ve lanet olası Maeve onlarla kafa kafaya gitmek isterse, Maeve onlara en zayıf oldukları anda saldırmayı düşünürse... Lysandra kaltağı pişman edecekti.

Kitap başlığı

Maeve'nin donanması ok fırlatmaktan düpedüz kaosa geçerken Dorian'ın büyüsü sarsıldı. Ama kalkanlarını sağlam tuttu, okların delip geçtiği yerleri yamaladı. Zaten gücü sallandı, çok çabuk tükendi.

Ya Maeve'in bir hilesiyle ya da o okları kaplayan sihirle.

Ama Dorian dişlerini gıcırdattı, sihrini kendi isteğine göre kullandı, Rowan'ın sudan yankılanmayı durdurmak için kükreyen uyarılar - Gavriel'in Kafatası Körfezi'nde sesini kullanma biçiminde güçlendirildi.

Ancak Maeve'nin donanmasının gemilerini suyun altından kuşatma altında bulması kaosuna rağmen, hatları sonsuza kadar uzanıyordu.

Aelin ve Manon geri dönmemişti.

Öfkeli, ölümcül bir panik içindeki bir Fae erkeği, görülmesi gereken korkunç bir şeydi. Bunlardan ikisi felakete yakındı.

Aelin ve Manon o aynanın içinde kaybolduklarında, Dorian, Rowan'ın içine düştüğü kanlı öfkeden kurtulmasını sağlayanın yalnızca Aedion'un kükremesi olduğundan şüphelendi. Ve sadece Dorian'ın yanağında, Rowan'ın ona uygun bir tane vermekten kaçınmasına neden olan zonklayan morluk.

Dorian ön saflara baktı, Fae Prensi gemisinin pruvasında duruyordu, kılıcı ve baltası açıktı, sırtına bir ok ve yay takılmıştı, çeşitli av bıçakları jilet gibi keskindi. Prens bundan hiç de kurtulmamıştı, anladı.

Hayır, Rowan şimdiden aralarındaki mesafeden bile Dorian'ın büyüsünü titreten buzlu bir gazap düzeyine inmişti.

Bunu hissedebiliyordu, Rowan'ın gücü - onu Aelin'in yükseldiğini hissettiği gibi hissedebiliyordu.

Aelin ve Manon ayrıldığında Rowan zaten güç deposunun derinliklerindeydi. Aedion'un korku ve öfkeyi önlerindeki savaşa odakladığı son saati daha da derine dalmak için kullanmıştı. Şimdi etraflarında, birkaç metre aşağıda deniz gibi akıyordu.

Dorian da aynı şeyi yapmış, prensin ona aşıladığı eğitime geri dönmüştü. Damarlarını, kalbini buz kapladı.

Aedion, donanmanın kendi bölümüne gitmeden önce ona tek bir şey söylemişti. General-prens ona bir kez bakmıştı, Ashryver gözleri ona verdiği berede oyalandı ve, "Korku bir ölüm cezasıdır. Oradayken, hayatta kalmamız gerekmediğini hatırla. Sadece içlerine yeterince diş geçir ki, geri döndüğünde… gerisini silip süpürsün."

Ne zaman. Değilse. Ama Aelin cesetlerini bulduğunda ya da deniz onlara sahip çıkmazsa onlardan geriye ne kaldıysa...

Belki de yapmalı. Belki de bu dünya bunu hak etti.

Belki Manon Karagaga bunu yapmasına yardım ederdi. Belki harabelere birlikte hükmederlerdi.

Cadı ile konuşmak için daha fazla zamanı olmasını diledi. Onu vücudunun zaten öğrendiklerinin ötesinde tanımak için.

Çünkü dümenler devre dışı bırakılsa bile... gemiler artık ilerledi.

Fae savaşçıları. Öldürmek için doğmuş ve yetiştirilmiş.

Aedion ve Rowan, gemileri hedefleyen bir ok yağmuru daha gönderdi. Kalkanlar, herhangi bir hedefe ulaşamadan onları parçaladı. Bu iyi bitmeyecekti.

Kalbi gümbürdüyordu ve gemiler batmakta olan kardeşlerinin etrafında sürünerek o sınır çizgisine doğru ilerlerken yutkundu.

Büyüsü kıvrandı.

Nereye nişan alacağına dikkat etmesi gerekiyordu. Saymak zorunda.

Her şeyi serbest bırakırsa, odaklanma gücüne güvenmiyordu.

Ve Rowan ona yapmamasını söylemişti. Ona, donanma gerçekten üzerlerine gelene kadar beklemesini söylemişti. O çizgiyi geçene kadar. Fae Prensi ateş emri verene kadar.

Çünkü şimdi Dorian'da savaşan, serbest bırakılması için yalvaran ateş ve buzdu.

Daha fazla gemi öndeki engellilere doğru ilerlerken çenesini yukarıda tuttu, sonra yanlarında kaydı.

Dorian bunun acıtacağını biliyordu. Büyüsünü mahvetmenin ve sonra vücudunu mahvetmenin acı vereceğini biliyordu. Arkadaşlarının birer birer düştüğünü görmenin canını yakacağını biliyordu.

Rowan yine de cephedeydi, gemilerinin kaçmasına izin vermedi.

Gittikçe daha yakına, bu düşman gemileri ön saflarına doğru mızrakla ilerliyorlardı. güçlü küreklerin kollarını sallayarak çekildi. Okçular ateş etmeye hazırdı ve güneş ışığı gemideki savaşa susamış Fae savaşçılarının cilalı zırhlarında parıldadı. Hazır ve dinlenmiş, katliama hazır.

Teslimiyet olmayacaktı. Maeve, Aelin'i cezalandırmak için onları yok ederdi.

Manon ve Aelin'i uzağa göndermekle onları yüzüstü bırakmıştı. Bu kumarda, belki de hepsini başarısızlığa uğratmıştı.

Ama Rowan Whitethorn yoktu.

Hayır, o düşman gemileri batmakta olan yoldaşları arasında yerlerine kayarken, Dorian her birinin aynı bayrağı taşıdığını gördü:

Çığlık atan bir şahin ile gümüş bir bayrak.

Ve Maeve'in bir zamanlar yanında dalgalanan siyah baykuş bayrağının olduğu yerde... şimdi o siyah bayrak indi.

Şimdi, Whitethorn Hanedanı'nın gümüş sancağını taşıyan Fae gemileri kendi donanmalarına ateş açarken, kara kraliçenin bayrağı tamamen ortadan kayboldu.

Görüntüler67Görüntüler

Rowan, Enda'ya Aelin'den bahsetmişti.

Kuzenine sevdiği kadından, kalbi yangınlarla yanan kraliçeden bahsetmişti. Enda'ya Erawan'dan, anahtarların tehdidinden ve Maeve'nin onlara olan arzusundan bahsetmişti.

Sonra dizlerinin üzerine çökmüş ve kuzenine yardım etmesi için yalvarmıştı.

Terrasen'in donanmasına ateş açmamak için.

Ama Maeve'de.

Barış için bu şansı heba etmemek için. Karanlığı hem Morath'tan hem de Maeve'den hepsini yok etmeden önce durdurdu. Onu köleleştiren kraliçe için değil, onu kurtaran için savaşmak.

Bunu değerlendireceğim, demişti Endymion.

Ve böylece Rowan dizlerinin üstünden kalkmış ve başka bir kuzenin gemisine uçmuştu. En genç, kurnaz gözlü kuzeni Prenses Sellene dinlemişti. Yalvarmasına izin vermişti. Küçük bir gülümsemeyle o da aynı şeyi söylemişti. Bunu dikkate alacağım.

Yani gemiden gemiye gitti. Dinleyebileceğini bildiği kuzenlerine.

Bir ihanet eylemi - onlara bunun için yalvarmıştı. İhanet ve ihanet o kadar büyüktü ki asla eve gidemezlerdi. Topraklarına, unvanlarına el konulacak ya da yok edilecekti.

Ve zarar görmemiş gemileri, Lysandra'nın zaten etkisiz hale getirdikleri gemilerin yanına yelken açarak, hiçbir şeyden şüphelenmeyen kuvvetlerine ok ve büyü saldırısı başlatırken, Rowan kendi filosuna kükredi, "Şimdi, şimdi, şimdi!"

Kürekler dalgalara sıçradı, adamlar tam bir kaos içinde donanma için cehennem gibi kürek çekerken homurdandı.

Kuzenlerinin her biri saldırıya geçmişti.

Her biri. Sanki hepsi tanışmış gibi, hepsi birlikte yıkımı göze almaya karar verdiler.

Rowan'ın Aelin'e verecek kendi ordusu yoktu. Terrasen'e vermek için.

Böylece onun için bir ordu kazanmıştı. Aelin'in iddia ettiği tek şey, ondan istediği tek şeydi.

Onun kalbi. Onun sadakati. Onun dostluğu.

Ve Rowan, Whitethorn Evi Maeve'nin filosuna çarptığında ve buz ve rüzgar dalgalar arasında patlarken Ateş Yüreğinin orada olmasını diledi.

Kitap başlığı

Lorcan buna inanmadı.

Maeve'nin filosunun üçte biri, gemilerinin sersemlemiş çoğunluğuna ateş açarken gördüklerine inanmadı.

Ve biliyordu - bu gemilerde dalgalanan sancakların gümüş olacağını teyit ettirmeden biliyordu.

Yine de onları ikna etmişti, ne zaman ikna etse...

Whitethorn yapmıştı. Onun için.

Hepsi Aelin için.

Rowan, Maeve'nin donanmasını aralarında kırmak için avantajlarını zorlama emrini haykırdı.

Biraz sersemlemiş olan Lorcan, emri kendi gemilerine iletti.

Maeve buna izin vermedi. Bunun için Whitethorn hattını haritadan siler.

Ama oradaydılar, tahtaların ve askerlerin arasından mızrakla geçen oklar ve zıpkınlarla vurgulanarak buzlarını ve rüzgarlarını kendi gemilerinin üzerine salıverdiler.

Rüzgar saçlarını kamçıladı ve Whitethorn'un kuzenleri sürpriz avantajını kaybetmeden önce kendi gemilerini savaşa çekmek için büyüsünü kırılma noktasına kadar zorladığını biliyordu. Aptallar, hepsi.

Aptallar ve henüz…

Gavriel'in oğlu Whitethorn'un adını haykırıyordu. Lanet olası bir zafer çığlığı. Defalarca telefona cevap veren adamlar.

Sonra Fenrys'in sesi yükseldi. Ve Gavriel'in. Ve o kızıl saçlı kraliçe. Havilliard kralı.

Donanmaları Maeve'in, güneş ve deniz için yükseldi ve sabahın parlaklığında parıldayan bıçaklarla dört bir yana yelken açtı. Küreklerin inip kalkması bile ilahiyi yankılıyor gibiydi.

Savaşta, kan dökülmesinde prensin adını söylediler.

Lorcan bir anlığına bunun üzerinde düşünmesine izin verdi - Rowan'ı her şeyi riske atmaya zorlayan şeyin gücü. Ve Lorcan, bunun Maeve'nin, o Erawan'ın gelmekte olduğunu göremediği tek güç olup olmayacağını merak etti.

Ama Maeve—Maeve o donanmada bir yerlerdeydi.

Misilleme yapacaktı. Karşılık verecek, hepsinin acı çekmesine neden olacaktı...

Rowan, donanmasını Maeve'nin ön saflarına çarptı ve oklarının yanında buzunun ve rüzgarının gazabını serbest bıraktı.

Ve Rowan'ın gücünün durduğu yerde, Dorian'ın büyüsü dışarı fırladı.

Cehennemde kazanma şansı bile aptalın şansına dönüşmemişti. Whitethorn ve diğerleri hatlarını koruyabilirlerse, kendilerini sabit tutun.

Lorcan kendini gemide ve askerde Fenrys ve Gavriel'i tararken buldu.

Ve Maeve'in cevabının, onları birbiri ardına, katılaştığında gördüğünü biliyordu. Casus Fenrys koşarak bir sıçrayış yapar ve ortadan kaybolur. Doranelle'nin Beyaz Kurdu anında Gavriel'in yanında belirdi, adamlar bir yokluktan onun görünüşüne bağırıyorlardı.

Ama Gavriel'in kolunu kavradı ve sonra ikisi de geri gittiler, yüzleri gergindi. Onlar gözden kaybolmadan önce sadece Gavriel Lorcan'a bakmayı başardı - gözleri uyarıyla fal taşı gibi açılmıştı. Gavriel işaret etti, o zaman güneş ışığı ve iğciklerden başka bir şey değillerdi.

Lorcan, Gavriel'in göstermeyi başardığı yere, muhtemelen derinlere inen o meydan okuma parçasına baktı.

Lorcan'ın kanı dondu.

Maeve, başka oyunları olduğu için savaşın suyun üzerinde patlamasına izin veriyordu. Çünkü o hiç denizlerde değildi.

Ama kıyıda.

Gavriel işaret etmişti. Uzaktaki kumsala değil, kıyıya doğru - batıya.

Tam olarak Elide'i saatler önce bıraktığı yerde.

Ve Lorcan savaşı, Whitethorn için yapmayı kabul ettiği şeyi, prense verdiği sözü umursamıyordu.

Önce ona bir söz vermişti.

Askerler, Lorcan'ın onlardan birinin başına geçmesini emrettiği ve bir uzun tekneyi ele geçirdiği için onu durdurmaya çalışacak kadar aptal değillerdi.

Kitap başlığı

Elide kum tepeleri arasında beklediği yerden savaşı göremedi, deniz otları etrafında tısladı. Ama duyabiliyordu, bağırışları ve gümbürtüyü.

Savaşın gürültüsünü dinlememeye çalıştı, bunun yerine Anneith'e arkadaşlarına rehberlik etmesi için yalvarmaya çalıştı. Lorcan'ı hayatta tutmak ve Maeve'i ondan uzak tutmak için.

Ama Anneith omzunun arkasında havada asılı duruyor, ona yakın duruyordu.

Bak, dedi, her zaman yaptığı gibi. Gör, gör, gör.

Kum, çimen, su ve mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu. Lorcan'ın onunla kalmasını emrettiği sekiz muhafız dışında hiçbir şey, kum tepelerine uzanmış, kıyıdaki kıvrımın etrafındaki dalgalarda şiddetli savaşı kaçırmak için ya rahatlamış ya da sersemlemiş görünüyordu.

Ses aciliyet kazandı. Gör, gör, gör.

Sonra Anneith tamamen ortadan kayboldu. Hayır - kaçtı.

Bulutlar toplandı, bataklıklardan süpürüldü. Yükselişine başlayan güneşe doğru ilerliyor.

Elide dik kumulda biraz kayarak ayağa kalktı.

Rüzgar çimenlerin arasından esip tıslad ı - ve bulutlar güneşin üzerinden geçerken ılık kum griye döndü ve sessizleşti. Onu lekelemek.

Bir şey geliyordu.

Aelin Galathynius'un güneş ışığından güç aldığını bilen bir şey. Mala'dan.

Elide'nin ağzı kurudu. Vernon onu burada bulsaydı... artık ondan kaçış olmayacaktı.

Arkasındaki kum tepelerindeki muhafızlar, garip rüzgarı, bulutları fark ederek kıpırdandılar. Yaklaşan fırtınanın doğal kaynaklı olmadığını hissetmek. Yardımın gelmesi için yeterince uzun süre ilkenlere karşı dururlar mı? Yoksa Vernon bu sefer daha fazlasını mı getirecekti?

Ama kumsalda beliren Vernon değildi, sanki geçen bir esintiden kaçıyormuş gibi.

Görüntüler68Görüntüler

Bu bir ızdıraptı.

Nehemia'yı genç, güçlü ve bilge görmek bir ıstırap. Bataklıklarda, aynı harabeler arasında Elena'yla konuşmak.

Ve sonra diğer ıstırap vardı.

Elena ve Nehemia'nın birbirlerini tanıdığını. Birlikte çalıştı.

Elena'nın bu planları bin yıl önce yapmış olması.

Nehemia öleceğini bilerek Rifthold'a gitmişti.

Aelin'i kırmaya ihtiyacı olduğunu bilerek - onu kırmak için ölümünü kullan, böylece suikastçıdan uzaklaşıp tahtına yükselebilsin.

Aelin ve Manon'a başka bir sahne gösterildi. Camdan şatonun derinliklerinde, gece yarısı fısıldanan bir sohbetin.

Bir kraliçe ve bir prenses, gizlice buluşuyor. Aylardır yaptıkları gibi.

Kraliçe, prensesten bataklıklarda teklif ettiği bedeli ödemesini ister. Kendi ölümünü ayarlamak - tüm bunları harekete geçirmek. Nehemia, Elena'yı kendisinin, yani Aelin'in kırılacağı konusunda uyarmıştı.Daha da kötüsü, öfke ve umutsuzluk uçurumunun o kadar ilerisine gidecekti ki, oradan çıkamayacaktı. Celaena olarak değil.

Nehemya haklıydı.

Aelin titriyordu - yarı görünmez vücudunda titriyordu, o kadar kötü titriyordu ki derisinin kemiklerinden ayrılacağını düşündü. Manon bir adım daha yaklaştı, belki de cadının nasıl sunacağını bildiği tek teselli: dayanışma.

Sahnelerin -anıların- ortaya çıktığı, girdap gibi dönen sisin içine tekrar baktılar.

Aelin başka bir gerçeği sindirebileceğinden emin değildi. Elena'nın onu ve Dorian'ı ne kadar eksiksiz bir şekilde tanrılara sattığının bir başka ifşası, Kilidin gerçek amacını anlamadan yaptığı aptalın hatası yüzünden, Brannon'un sonunda onu bitirmesine izin vermek yerine Erawan'ı mezarında mühürlemek ve tanrıları göndermek. Erawan'ı da yanlarında sürükleyerek, evleri dedikleri her yere.

Wyrdgate'i açmak için anahtarları kullanarak onları eve gönderin. Ve sonsuza kadar mühürlemek için yeni bir Kilit.

İsimsiz fiyatımdır.

Gücünü kullanarak, son damlasına kadar tükendi, hayatını yeni Kilidi oluşturmak için kullandı. Anahtarların gücünü yalnızca bir kez kullanmak - yalnızca bir kez, hepsini kovmak ve ardından kapıyı sonsuza dek mühürlemek.

Anılar titreşti.

Elena ve Brannon, Aelin'in on yıldır görmediği bir odada, kralın Orynth'teki saraydaki süitinde birbirlerine bağırıyorlar. Onun süiti - ya da öyle olurdu. Elena'nın boğazında parıldayan bir kolye: Göz. Artık Adarlan Kraliçesi olan

Elena'nın ilk ve şimdi kırılmış olan Kilit, aptallığını, o öfkeli tanrılara verdiği sözü bir tür hatırlatma olarak takıyor gibiydi.

Babasıyla olan tartışması kızıştı ve hiddetlendi - ta ki prenses dışarı çıkana kadar. Ve Aelin, Elena'nın kuzeydeki o parıldayan saraya hiç dönmediğini biliyordu.

Sonra o cadı aynanın, sıradan bir taş odada ortaya çıkması, önünde yıldızlarla taçlanmış siyah saçlı bir güzellik. Elena ve Gavin, cadı aynasının nasıl çalıştığını - bu anıları nasıl içereceğini açıklıyorlar. Rhiannon Crochan. Manon onu görünce irkildi ve Aelin aralarına baktı.

Yüz… aynıydı. Manon'un yüzü ve Rhiannon Crochan'ın yüzü. İki ayrı dönemin son Crochan Kraliçeleri.

Sonra tek başına Brannon'un bir görüntüsü - baş ellerinde, taş bir sunağın tepesindeki kefenlenmiş bir vücudun önünde ağlıyor. Altında bir kocakarının bükülmüş şekli yatıyordu.

Elena, ölümsüz lütfu Gavin ile bir insan ömrü yaşamak için boyun eğdi. Brannon hâlâ otuzdan büyük görünmüyordu.

Brannon, kızıl-altın saçlarında parıldayan binlerce demirin ısısı, metal bir diski bir örse vururken dişleri bir hırlamayla ortaya çıktı, sırtının kasları, vurup vurdukça altın derisinin altında dalgalanıyordu.

Orynth Muskasını döverken.

Her iki yanına birer şerit siyah taş yerleştirip mühürlediğinde, vücudunun her satırında meydan okuma yazılıydı.

Sonra mesajı arkadaki Wyrdmarks'a yazdı.

Bir mesaj.

Onun için.

Gerçek varisi için, Elena'nın tanrılara verdiği ceza ve vaadi doğruysa. Onları parçalayan ceza ve vaat. Brannon bunu kabul edemezdi ve etmeyecekti. Gücü kalmışken değil.

İsimsiz fiyatımdır. Tam orada yazılı - Wyrdmarks'ta. Brannon'un damgasını taşıyan, piç doğumlu isimsizin damgası… Bunu bitirmenin bedeli o olacaktı.

Orynth Tılsımı'nın arkasındaki mesaj, yapabileceği tek uyarıydı, kızının yaptıkları için tek özürdü, içinde kimsenin bilmemesi gereken, kimseye söylenemeyecek kadar ölümcül bir sır olmasına rağmen.

Ama ipuçları olurdu. Onun için. Başladıkları işi bitirmek için.

Brannon, Elena'nın mezarını kendi elleriyle yaptı. Aelin için de oradaki mesajları oydu.

Bilmeceler ve ipuçları. Bu anahtarları dünyadan, onları yönetmek, yok etmek için kullanacak güçlerden saklarken gerçeği açıklamayı teklif edebileceğinin en iyisiydi.

Daha sonra, Rhiannon Crochan'ın hediyesi olan kapı tokmağı için metal olan Mort'u yaptı, o da mezardan ayrılmadan önce elini kralın yanağına sürttü.

Brannon siyah taş şeridini Elena'nın tacındaki mücevherin -ikinci Wyrdkey- altına sakladığında Rhiannon orada değildi.

Ya da Damaris'i ikinci lahitin yanına standına koyduğunda. Ölümlü kraldan nefret ediyordu ve zar zor tahammül ediyordu, ama bu tiksintiyi kızının hatırı için dizginlemişti. Gavin, ruhunun kızı olan kızını ondan almış olsa bile.

Son anahtar… Mala'nın tapınağına gitti.

Zaten başından beri bunu bitirmek istediği yer orasıydı.

Tapınağın etrafındaki erimiş ateş, kanında bir şarkı, bir çağrıydı. Bir karşılama.

Sadece onun armağanlarına sahip olanlar – onun armağanları – oraya gidebilirdi. Rahibeler bile erimiş nehrin ortasındaki adaya ulaşamadı. Bunu ancak varisi yapabilirdi. Ya da başka bir anahtarı tutan kişi.

Bu yüzden kalan anahtarı bir kaldırım taşının altına koydu.

Sonra o erimiş nehre, sevgilisinin yanan kalbine yürüdü.

Ve Terrasen Kralı, Ateşin Efendisi Brannon bir daha ortaya çıkmadı.

Aelin bu bedende ağlayabilmesine neden şaşırdığını bilmiyordu. Bu bedenin dökülecek gözyaşları vardı.

Ama Aelin onları Brannon için döktü. Elena'nın tanrılara ne vaat ettiğini kim bilebilirdi - ve bu yükü torunlarından birine devrederek buna öfkelendi.

Brannon onun için elinden geleni yapmıştı. Eğer gidişatını tamamen değiştiremezse, bu sözün darbesini yumuşatmak için. Aelin'e savaşma şansı vermek için.

İsimsiz fiyatımdır.

Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum, dedi Manon sessizce.

Aelin'in ona söyleyecek sözü yoktu. Rowan'a söyleyememişti.

Ama sonra Elena, gerçek oldukları kadar gerçek olarak ortaya çıktı ve hatıra yok olurken Mala'nın tapınağının solmakta olan altın ışığına baktı. "Üzgünüm," dedi Aelin'e.

Manon, Elena'nın yaklaşması karşısında kaskatı kesildi ve Aelin'in yanından bir adım attı.

Tek yol buydu, dedi Elena. Bu onun gözünde gerçek bir acıydı. Pişmanlık.

"Seçilen kişinin ben olmam bir seçim miydi, yoksa sadece Gavin'in değerli soyunu korumak için mi?" Aelin'in gırtlağından çıkan ses çiğ ve gaddardı. "Eski alışkanlıklarına geri dönüp yükü taşımak için başka birini seçebilecekken neden Havilliard kanını döksün ki?"

Elena irkildi. “Dorian hazır değildi. Sen. Nehemia ve benim yaptığımız seçim, işlerin plana göre gitmesini sağlamaktı.”

"Plana göre," diye soludu Aelin. "Lanet olası hırsızlığın ve korkaklığınla başlattığın pisliği bana temizletmek için yaptığın tüm planlara göre mi?"

Elena, "Acı çekmemi istediler," dedi. "Ve bende. Bunu yapmak zorunda olduğunu bilmek, bu yükü taşımak… Bin yıldır ruhumun durmadan, bitmeyen bir parçalanması oldu. Evet demek çok kolaydı, bir yabancı, gerçeği bilmesi gerekmeyen, sadece doğru yerde, doğru hediyeyle olan biri olacağını hayal etmek çok kolaydı ve yine de… ve yine de yanılmışım. Çok yanılmışım." Elena ellerini önünde kaldırdı, avuçları yukarı. “Erawan'ın yükseleceğini ve dünyanın onunla yüzleşeceğini düşündüm. Bilmiyordum… Karanlığın çökeceğini bilmiyordum. Ülkenizin acı çekeceğini bilmiyordum. Benimkini acıdan uzak tutmaya çalışırken acı çek. Ve o kadar çok ses vardı ki... o kadar çok ses vardı ki Adarlan fethetmeden önce bile. Beni uyandıran o seslerdi. Cevap, yardım

isteyenlerin sesi.” Elena'nın gözleri önce Manon'a, sonra tekrar onunkilere kaydı. “Onlar tüm krallıklardan, tüm ırklardandı. İnsan, cadı türü, Fae… Amahepsi tek bir şey için yalvaran bir rüya gobleni örüyorlar… Daha iyi bir dünya.

"Sonra doğdun. Ve sen o alevle, çökmekte olan karanlığa bir cevap oldun. Babamın alevi, annemin gücü - sonunda yeniden doğdu. Ve sen güçlüydün Aelin. Çok güçlü ve çok savunmasız. Dış tehditlere değil, kendi kalbinizin tehdidine, gücünüzün izolasyonuna. Ama seni ne olduğun, ne sunabileceğini bilenler vardı. Anne baban, onların sarayı, büyük amcan… ve Aedion. Aedion senin Vaat Edilen Kraliçe olduğunu biliyordu, bunun ne anlama geldiğini bilmeden, senin, benim hakkımda veya kendi halkımı kurtarmak için ne yaptığımı bilmeden.”

Sözler ona taş gibi çarptı. Aelin, "Vaat Edilen Kraliçe," dedi. "Ama dünyaya değil. Tanrılara - anahtarlara."

Bedel ödemek için. Sonunda kapıdaki anahtarları mühürlemek için onların kurbanı olmak.

Deanna'nın görünüşü ona sadece aynayı nasıl kullanacağını söylemek için değil, onlara ait olduğunu hatırlatmak içindi. Onlara borcu vardı.

Aelin çok sessizce, "O gece Florine Nehri'nde şans eseri hayatta kalamadım, değil mi?" dedi.

Elena başını salladı. "Biz yapmadık-"

"Hayır," dedi Aelin. "Göster bana."

Elena'nın boğazı düğümlendi. Ama sonra sis karardı ve renklendi ve etraflarındaki hava buzla kaplandı.

Kırılan dallar, soluk soluğa hıçkırıklarla noktalanan düzensiz nefesler, çalı ve çalılara çarpan hafif ayak sesleri. Bir atın gürleyen yürüyüşü yaklaşıyor...

Aelin tam hatırladığı gibi o tanıdık, donmuş ağaç ortaya çıktığında kendini hareketsiz bıraktı. O ortaya çıktığında, çok küçük ve genç, beyaz geceliği yırtık ve çamurlu, saçları vahşi, gözleri korku ve kederle parıldayacak kadar derindi ve onu tamamen kırmıştı. Çılgınca ötedeki kükreyen nehre, köprüye ulaşmak...

Direkler ve diğer tarafta orman vardı. Onun sığınağı-

Aelin Galathynius kendini köprü direklerinden atıp köprünün kesildiğini fark edince... ve aşağıdaki azgın, yarı donmuş nehre düşerken Manon usulca küfretti.

O düşüşün ne kadar uzakta olduğunu unutmuştu. Kara nehir ne kadar şiddetliydi, tepedeki buzlu ay tarafından aydınlatılan beyaz akıntılar.

Görüntü değişti ve sonra karanlık ve sessizdi ve nehir onu gazabıyla savururken onlar tekrar tekrar devriliyorlardı.

"Çok fazla ölüm vardı," diye fısıldadı Elena, Aelin'in nehir tarafından fırlatılıp bükülüp aşağı sürüklenişini izlerken. Soğuk bastırıyordu.

Elena, sesi kırılarak, "Çok fazla ölüm ve bir çok ışık söndü," dedi. "Çok küçüktün. Ve savaştın… çok savaştın."

Ve işte oradaydı, suya pençe atıyor, tekmeler atıyor, havaya, yüzeye çıkmaya çalışıyordu ve ciğerlerinin sıkışmaya başladığını hissedebiliyordu, basıncın arttığını hissedebiliyordu...

Sonra boynunda asılı olan Orynth Tılsımı'ndan bir ışık titreşti, çevresinde baloncuklar gibi köpüren yeşilimsi semboller.

Elena, suyun altında parıldayan muskayı izleyerek dizlerinin üzerine kaydı. "Seni hemen götürmemi istediler. Orynth'in Tılsımına sahiptin, herkes senin öldüğünü düşündü ve düşmanın dikkatini katliamla dağıttı. Seni götürüp diğer iki anahtarı bulmana yardım edebilirim. Sana yardım etmeme izin verildi - bu kadarını yapmak için. Ve diğer ikisini aldığımızda, seni Kilidi yeniden oluşturmaya zorlayacaktım. O Kilidi yapmak için son damlanızı kullanmak için, kapıyı çağırın, anahtarları tekrar içine koyun, eve gönderin ve hepsini bitirin. O zaman bile yeterince gücün vardı. Bunu yapmak seni öldürür ama yine de muhtemelen ölmüştün. Bu yüzden seni almak için bir vücut oluşturmama izin verdiler."

Bir figür suya daldığında Elena titrek bir nefes aldı. Eski bir elbise içinde gümüş saçlı, güzel bir kadın. Aelin'i belinden kavradı ve onu yukarı, yukarı, yukarı çekti.

Nehrin yüzeyine çarptılar ve karanlık, gürültülü ve vahşiydi, Elena'nın kendisini ittiği kütüğü kapmak, tırnaklarını sırılsıklam ahşaba batırmak ve gecenin derinliklerinde nehirden aşağı taşınırken ona tutunmak için yapabileceği tek şey buydu.

Tereddüt ettim, diye nefes aldı Elena. "Bütün gücünle o kütüğe sarıldın. Her şey senden alındı - her şey - ve yine de savaştın. Sen boyun eğmedin. Ve acele etmemi söylediler çünkü o zaman bile beni o sağlam bedende tutma güçleri azalıyordu. Seni alıp gitmemi söylediler ama… Tereddüt ettim. Sen o nehir kıyısına varana kadar bekledim."

Çamur, sazlıklar ve ağaçlar tepede beliriyor, kar hala kıyının dik tepesini yamalıyordu.

Aelin nehir kıyısında santim santim acı verici bir şekilde tırmanışını izledi ve tırnaklarının altındaki hayalet, buz gibi çamuru hissetti, parçalanmış, donmuş vücudunu tekrar tekrar yere yığılıp titrerken hissetti.

Elena kendisini yanındaki kıyıya çekerken ölümcül soğuk onu kavradı.

Elena adını haykırarak ona doğru hamle yaparken, soğuk ve şok ortamı...

Elena, Tehlikenin boğulacağını düşünmüştüm, diye fısıldadı. “Soğukta bu kadar uzun süre dışarıda kaldığımı fark etmemiştim…”

Dudakları maviye dönmüştü. Aelin kendi küçük göğsünün yükselişini, düşüşünü, yükselişini izledi…

Sonra hep birlikte hareket etmeyi bırakın.

Öldün, diye fısıldadı Elena. "Orada, öldün. Çok savaştın ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Ve o anda, tanrıları tekrar yüzüstü bırakmış olmam ya da onu düzeltme sözüm ya da herhangi bir şey umurumda değildi. Tek düşünebildiğim..." Gözyaşları Elena'nın yüzünden aşağı süzüldü. "Tek düşünebildiğim bunun ne kadar adaletsiz olduğuydu. Daha yaşamamıştın, sana bir şans bile verilmemişti… Ve daha iyi bir dünya dileyen ve bekleyen tüm o insanlar… Onlara vermek için orada olmayacaktın.”

Tanrılar.

"Elena," diye soludu Aelin.

Adarlan Kraliçesi, eski benliği Aelin'i defalarca sallarken bile, ellerinin arasında hıçkıra hıçkıra ağladı. Onu uyandırmaya, pes eden küçük bedeni canlandırmaya çalışıyordu.

Elena'nın sesi çatladı. "İzin veremezdim. Dayanamadım. Tanrı aşkına değil, ama kendin için."

Işık Elena'nın elinde parladı, sonra kolundan aşağı, sonra tüm vücudu boyunca. Ateş. Aelin'in etrafına sarındı, ısı etraflarındaki karı eritiyor, buzla kaplı saçlarını kurutuyordu.

Mavi olan dudaklar pembeye döndü. Ve nefes almayı bırakan bir sandık şimdi kalktı.

Karanlık, şafağın gri ışığına dönüştü. "Sonra onlara meydan okudum."

Elena onu sazlıklarla gülün arasına indirerek nehri ve dünyayı taradı.

"Bu nehrin yakınında kimin bir mülkü olduğunu biliyordum, evinizden o kadar uzakta ki, aileniz ortalığı karıştıracak kadar aptal olmadığı sürece, varlığına müsamaha göstermişti."

Sadece bir ışık parıltısı olan Elena, Arobynn'i Terrasen'deki eski evinin içinde derin bir uykudan çekti. Transa girmiş gibi, kızıl saçları şafakta parıldayarak çizmelerini ayağına geçirdi, atına bindi ve ormana doğru yola çıktı.

Çok genç, eski efendisi. Şimdi olduğundan sadece birkaç yaş büyüktü.

Arobynn'in atı, görünmez bir el dizginlerini çekmiş gibi durakladı ve kiralık katil, orada olduğunu bile bilmediği bir şeyi arıyormuş gibi, azgın nehri, ağaçları taradı.

Ama Arobynn'in gözleri nehir kıyısındaki baygın küçük, kirli figüre düştüğünde, güneş ışığı kadar görünmez olan Elena sazlıkların arasında çömeldi. Atından kedi zarafetiyle atladı, kendini çamura diz çöküp onun nefesini hissederken pelerinini çıkardı.

"Onun ne olduğunu, muhtemelen seninle ne yapacağını biliyordum. ne eğitimi senialacaktı. Ama ölmekten beterdi. Ve hayatta kalabilseydin, güçlü bir şekilde büyüyebilirsen, yetişkinliğe ulaşma şansın olsaydı, belki de daha iyi bir dünya dileyen ve hayal eden insanlara verebilirsin diye düşündüm… en azından onlara bir şans verebilirsin. Onlara yardım edin - borç tekrar çağrılmadan önce."

Arobynn'in elleri Orynth'in Tılsımı'nı fark edince tereddüt etti.

Muskayı boynundan çıkardı ve cebine koydu. Yavaşça onu kollarına aldı ve kıyıya, bekleyen atına taşıdı.

Çok gençtin, dedi Elena tekrar. “Ve hayalperestlerden daha çok, borçtan daha çok… Sana zaman vermek istedim. En azından yaşamanın ne olduğunu bilmek için.”

Aelin törpüledi, "Fiyat neydi Elena? Bunun için sana ne yaptılar?”

Görüntü kaybolurken Elena kollarını kendine sardı, Arobynn atına bindi, Aelin kollarında. Sis tekrar döndü. “Bittiğinde,” demeyi başardı Elena, “Ben de gidiyorum. Seni satın aldığım süre boyunca, bu oyun bittiğinde ruhum tekrar karanlığa eriyecek. Gavin'i, çocuklarımı veya arkadaşlarımı görmeyeceğim… Gideceğim. Sonsuza kadar."

“Bunu senden önce biliyor muydun-”

"Evet. Bana defalarca söylediler. Ama… Yapamadım. Yapamadım.”

Aelin kraliçenin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Elena'nın yaşlarla ıslanmış yüzünü ellerinin arasına aldı.

"İsimsizlik benim bedelim," dedi Aelin, sesi çatallanarak.

Elena başını salladı. "Ayna sadece buydu - bir ayna. Seni buraya getirmek için bir taktik. Yaptığımız her şeyi anlayabilmeniz için.” Aelin onu Kafatası Körfezi'ne çağırdığında Elena, sadece biraz metal ve cam, demişti. "Ama şimdi buradasın ve gördün. Şimdi maliyeti anladınız. Kilidi yeniden oluşturmak, üç anahtarı tekrar kapıya koymak…”

Aelin'in alnında parlayan bir işaret tenini ısıttı. Brannon'un piç işareti.

İsimsizlerin işareti.

"Mala'nın kanı harcanmalı - senin gücün harcanmalı. Her damla, sihir, kan. Yeni bir Kilit yapmanın ve anahtarları kapıya mühürlemenin maliyeti sizsiniz. Wyrdgate'i bir bütün yapmak için."

Aelin yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedi. Bir süredir biliyordu.

Elinden geldiğince buna hazırlanıyordu. Diğerleri için bir şeyler hazırlamak.

Aelin kraliçeye, “İki anahtarım var. Üçüncüyü bulabilirsem, onu Erawan'dan çal... benimle gelir misin? Bir kereliğine bitirmeme yardım et?"

Yalnız kalmayayım diye benimle gelir misin?

Elena başını salladı, ama fısıldadı, "Özür dilerim."

Aelin ellerini kraliçenin yüzünden indirdi. Derin, titrek bir nefes aldı. "Neden bana söylemedin - en başından?"

Arkalarında Manon'un sessizce değerlendirdiği belirsiz bir his vardı.

Elena, "Kölelikten zar zor çıkıyordun," dedi. "Kendini bir arada tutmakta güçlük çekiyorsun, hâlâ güçlü ve bütünmüşsün gibi davranmak için çok uğraşıyorsun. Sana rehberlik etmek, seni dürtmek için yapabileceğim çok şey vardı. Ayna dövüldü ve bir gün size tüm bunları göstermek için saklandı. Bir bakıma size söyleyemedim - bir seferde yalnızca birkaç dakika idare edebildiğim zaman değil."

"Neden bana Wendlyn'e gitmemi söyledin? Maeve, Erawan kadar büyük bir tehdit oluşturuyor."

Buzul mavisi gözler sonunda onunkilerle buluştu. "Biliyorum. Maeve uzun zamandır anahtarlara yeniden sahip olmak istiyor. Babam bunun fetihten başka bir şey olduğuna inanıyordu. Daha karanlık, daha kötü bir şey. Neden sadece sen geldikten sonra onları aramaya başladığını bilmiyorum. Ama iyileşmen için seni Wendlyn'e gönderdim. Ve böylece... onu bulurdunuz. Seni bu kadar uzun zamandır bekleyen kişi."

Aelin'in kalbi kırıldı. "Rowan."

Elena başını salladı. "Boşluktaki bir ses, gizli, sessiz bir hayalperestti. Ve arkadaşları da öyleydi. Ama Fae Prensi, o..."

Aelin hıçkırıklarını dizginledi. "Biliyorum. Uzun zamandır tanıyorum."

Elena, "Bu sevinci senin de bilmeni istedim," diye fısıldadı. "Ancak kısaca."

"Yaptım," demeyi başardı Aelin. "Teşekkürler."

Elena bu sözler üzerine titreyerek yüzünü kapattı. Ama bir an sonra Aelin'i, ardından Manon'u inceledi, hala sessiz ve izliyordu. "Cadı aynasının gücü azalıyor; seni burada daha fazla tutmaz. Lütfen—size ne yapılması gerektiğini göstereyim. Nasıl sonlandırılır. Beni bundan sonra göremeyeceksin, ama… seninle olacağım. Sonuna kadar, yolun her adımında seninle olacağım."

Aelin yutkunup, "O zaman göster bana," derken Manon elini kılıcına koymakla yetindi.

Elena da öyle yaptı. Ve işi bittiğinde Aelin sustu. Manon volta atıyor, usulca hırlıyordu.

Ama Aelin savaşmadı, Elena bütün hayatı boyunca o lanet olası işaretin olduğu alnını öpmek için eğildi. Mezbaha için markalı bir parça mal.

Brannon'un işareti. Piç doğumlunun işareti... İsimsiz.

İsimsiz fiyatımdır. Onlara bir gelecek satın almak için ödeyecekti.

O gittikten sonra yardımın hala gelmesini sağlamak için işleri harekete geçirmek için elinden geleni yapmıştı. Onlara verebileceği tek şey buydu, Terrasen'e son hediyesi. Orman yangını yüreğiyle sevdiklerine.

Elena yanağını okşadı. Sonra eski kraliçe ve sisler gitti.

Güneş ışığı onları sular altında bıraktı, Aelin ve Manon'u o kadar şiddetle kör etti ki, tıslayıp birbirlerine çarptılar. Denizin tuzlu suyu, yakındaki dalgaların çarpması ve deniz otlarının hışırtısı onları karşıladı. Ve bunun ötesinde, uzaktan: topyekün savaşın yaygarası ve böğürmesi.

Bataklıkların eteklerinde, denizin ağzında, savaşın kilometrelerce açıklarındaydılar. Sislerin içinde seyahat etmiş olmalılar, bir şekilde—

Yumuşak bir kadın gülüşü çimenlerin arasında süzüldü. Aelin bu gülüşü biliyordu.

Ve bir şekilde, belki de sislerin içinden geçmediklerini biliyordu…

Ama buraya yerleştirilmişlerdi. Hangi güçler iş başındaysa, hangi tanrılar izliyorsa.

Turkuaz denizin önündeki kumlu alanda durmak için, Briarcliff zırhlı ölü muhafızlar yakındaki kum tepelerinde katledildi, hala kanıyordu. Fae Kraliçesi Maeve'in önünde durmak için.

Elide Lochan önünde diz çökmüş, boğazında bir Fae savaşçısının kılıcı var.

Görüntüler69Görüntüler

Aedion ordularla yüzleşmişti, ölümle sayamayacağı kadar çok kez yüz yüze gelmişti ama bu...

Rowan'ın yaptıklarına rağmen... düşman gemileri hâlâ onlardan fazlaydı.

Gemiler arasındaki savaş çok tehlikeli hale gelmişti, büyü sahipleri Lysandra'nın dalgaların altında saldırmasına izin vermeyecek kadar farkındaydı.

Artık Aedion'un yanında hayalet leopar biçiminde gaddarca savaşıyor, Fae savaşçılarının gemilerine binmeye çalıştıkları her şeyi alt ediyordu. Askerler, Rowan'ın ve Dorian'ın büyüsünün parçalayıcı zırhından geçmeyi başardı.

Babası gitmişti. Fenrys ve Lorcan da. Babasını en son, komutası altındaki gemilerden birinin kıç güvertesinde, her iki elinde de birer kılıçla, Aslan öldürmeye hazırlanırken görmüştü. Ve sanki Aedion'un bakışını hissetmiş gibi, etrafını altın ışıktan bir duvar sarmıştı.

Aedion, Gavriel'den onu almasını talep edecek kadar aptal değildi. Kalkan küçülüp küçüldükçe değil, Aedion'u ikinci bir deri gibi kaplayana kadar.

Dakikalar sonra Gavriel gitmişti - ortadan kayboldu. Ama o sihirli kalkan kaldı.

Bu, aldıkları keskin dönüşün başlangıcıydı, çok sayıda ve ölümsüz-ölümlü mücadele filolarına zarar verirken savunmaya geri döndüler.

Maeve'in bununla bir ilgisi olduğundan şüphesi yoktu. Ama bu kaltak onun sorunu değildi.

Hayır, onun sorunu etrafındaki donanmaydı; onun sorunu, savaştığı düşman askerlerinin yüksek eğitimli olmaları ve kolay kolay yere düşmemeleriydi. Onun sorunu, kılıcının kolunun ağrıması, kalkanının oklarla gömülmüş ve ezilmiş olması ve bu gemilerin daha da uzaklara uzanmış olmasıydı.

Aelin'i, onun nerede olduğunu düşünmesine izin vermedi. Fae içgüdüleri, Rowan ve Dorian'ın büyülerinin kabarması ve ardından düşman kanadına saldırmasıyla diken diken oldu. Bu gücün ardından gemiler kırıldı; savaşçılar zırhlarının ağırlığı altında boğuldu.

Güç seli sayesinde kendi gemileri saldırdıkları gemiden geri döndü ve Aedion ertelemeyi Lysandra'ya dönmek için kullandı. Kendi yaralarından ve kendi açtığı yaralardan gelen kan, cildinden aşağı akan terle karışarak onu kapladı. Değiştiriciye, "Koşmanı istiyorum" dedi.

Lysandra bulanık bir kafayla ona doğru döndü, soluk yeşil gözleri hafifçe kısıldı. Gırtlağından tahta kalaslara kan ve vahşet damlıyordu.

Aedion o bakışı tuttu. "Bir kuşa, güveye ya da balığa dönüşüyorsun - umurumda değil - ve gidiyorsun. Düşmek üzereysek, sen kaç. Bu bir emirdir."

Bana emir vermiyorsun der gibi tısladı.

"Teknik olarak senden üstünüm," dedi, kılıcını kalkanından aşağı indirerek, iki çıkıntılı oku temizlemek için tekrar saldırdılar. iyi dinlenmiş Fae savaşçılarıyla dolu başka bir gemi. "Yani koşacaksın. Yoksa öbür dünyada kıçına tekmeyi basarım."

Lysandra ona doğru yürüdü. Daha küçük bir adam, bu kadar sinsi sinsi yaklaşan bir yırtıcıdan uzaklaşabilirdi. Kendi askerlerinden bazıları yaptı.

Ama Aedion arka ayakları üzerinde yükselirken, o koca pençeler omuzlarına yerleşirken onun yerini tuttu ve kanlı kedi yüzünü onunkine yaklaştırdı. Islak bıyıkları seğirdi.

Lysandra eğilip yanağını ve boynunu okşadı.

Sonra sessiz patilerinin altından kanlar fışkırarak yerine geri döndü.

Güverteye kan tükürerek onun yoluna bakmaya tenezzül ettiğinde, Aedion yumuşak bir sesle, "Bir dahaki sefere, bunu insan suretinde yap," dedi.

Kabarık kuyruğu cevap olarak biraz kıvrıldı.

Ancak gemileri son saldırganlarına doğru sallandı. Aedion, sıcaklığın Rowan'dan, Dorian'dan veya Whitethorn soylularından birinden düştüğünü söyleyemedi. Maeve, büyücüleri çoğunlukla Rowan'ın soyundan gelen bir donanma getirdiği için şanslıydılar.

Aedion kendini hazırladı, rüzgar ve buz düşman hatlarına girerken ayaklarını açtı. Fae askerleri, belki de Rowan'ın kendisinin komuta ettiği askerler çığlık attı. Ancak Rowan ve Dorian acımasızca saldırdı.

Sıra sıra Rowan ve Dorian güçlerini Maeve'nin filosuna savurdu.

Yine de daha fazla gemi yanlarından geçerek Aedion ve diğerleriyle çarpıştı. Briarcliff'li Ansel sol kanadı tuttu ve... hatlar sabit kaldı. Maeve'nin donanması onlardan sayıca fazla olsa bile.

Gemilerinin parmaklıklarını temizleyen ilk Fae askeri, Lysandra'ya doğru yola çıktı.

Bu erkeğin yaptığı son hataydı.

Sıçrayarak muhafızının yanından kaçtı ve çenesini boynuna doladı.

Kemik gıcırdadı ve kan püskürtüldü.

Aedion, bir sonraki askerle korkuluk üzerinden çarpışmak için ileri sıçradı, kavis çizen ve doğru yere inen çengelli kancaları kesti.

Aedion kendini öldürücü bir sakinliğe kaptırdı, gözünü asker üstüne asker indiren, babasının altın kalkanı da onun etrafında güçlü bir şekilde tutan değiştirene baktı.

Üzerine ölüm yağdı.

Aedion kaç kişi kaldığını düşünmesine izin vermedi. Kaç Rowan ve Dorian öldü, gemilerin kalıntıları etraflarında battı, kan ve flotsam denizi boğdu.

Böylece Aedion öldürmeye devam etti.

Ve öldürmek.

Ve öldürmek.

Kitap başlığı

Dorian'ın nefesi boğazını yaktı, büyüsü uyuşuktu, şakaklarında bir baş ağrısı nabız gibi atıyordu ama askerler etrafında savaşıp ölürken gücünü düşman hatlarına salmaya devam etti.

Çok fazla. Pek çok eğitimli savaşçı, çok azı büyüyle kutsanmıştı ve onları geçmek için kullanıyordu.

Diğerlerinin ne durumda olduğunu görmeye cesaret edemedi. Tek duyduğu öfkenin kükremeleri ve hırıltıları, ölmekte olan insanların çığlıkları, tahta

çatırtıları ve ipin kopmasıydı. Yukarıda bulutlar oluşmuş ve toplanmış, güneşi kapatmıştı.

Onun büyüsü, gemilerin hayatını dondururken, askerlerin ölümlerinde yıkanırken şarkı söylüyordu. Ama yine de işaretlendi. Ne kadar zaman geçtiğinin izini kaybetmişti.

Yine de gelmeye devam ettiler. Ve yine de Manon ve Aelin geri dönmediler.

Rowan cephe hattını tuttu, silahlar açılı, yaklaşacak kadar aptal askerler için hazırdı. Ama çok fazla kişi sihrini aştı. Artık çok fazla kişi onları sürekli olarak ezdi.

Düşündüğü anda, Aedion'un acı havlaması dalgaları kesti.

Bunu yankılayan bir öfke kükremesi vardı. Aedion'du...

Dorian'ın ağzını bakırımsı kan kokusu kapladı - tükenmişlik. Başka bir kükreme, derin ve böğürerek dünyayı ikiye böldü. Dorian kendini hazırladı, büyüsünü belki de son kez topladı.

Bu kükreme, ağır bulutların arasından güçlü bir şekil düşerken tekrar duyuldu.

Bir wyvern. Parıldayan kanatları olan bir wyvern.

Ve onun arkasında, kötü bir zevkle Fae filosunun üzerine inerek, on iki kişi daha uçtu.

Görüntüler70Görüntüler

Lysandra bu kükremeyi biliyordu.

Ve sonra Abraxos vardı, ağır bulutların arasından süzülüyordu, arkasında binicileri olan on iki diğer wyvern.

Demir dişli cadılar.

"Ateş etmeyin!" Rowan, yarım düzine gemiden, kalan birkaç okunu Abraxos'a en yakın altın saçlı cadıya yöneltmiş olan okçulara böğürdü, soluk mavi ejderhası bir savaş çığlığı atarak.

Diğer cadılar ve onların wyvernları, birleşen hatlara çarparak, ipleri koparark ve onlara bir an için erteleme sağlayarak Fae'nin üzerine cehennemi salıverdiler. Kime saldıracaklarını, hangi taraf için savaşacaklarını nereden biliyorlardı...

Abraxos ve diğer on bir kişi, yumuşak bir hareketle kuzeye doğru açı yaptı, ardından panikleyen düşman filosuna doğru sürdü. Ancak altın saçlı binici, Lysandra'nın gemisini taradı, gök mavisi ejderhası zarif bir şekilde pruvaya indi.

Cadı güzeldi, alnında siyah örgülü deri bir şerit vardı ve hiçbirine özellikle "Manon Karagaga nerede?" diye seslenmedi.

"Sen kimsin?" diye sordu Aedion, sesi pürüzlüydü. Ama gözlerinde sanki Temis'in tapınağındaki o günü hatırlıyormuş gibi bir tanıma vardı...

Cadı sırıttı, beyaz dişlerini ortaya çıkardı ama demir parmak uçlarında parıldadı. "Asterin Karagaga, hizmetinizde." Savaşan gemileri taradı. "Manon nerede? Abraxos liderliğindeki—"

"Uzun hikaye ama o burada," diye bağırdı Aedion gürültünün üzerinden. Lysandra, cadıyı, şimdi Fae soylarını alt üst eden meclisi değerlendirerek daha da yaklaştı. "Sen ve On Üç'ün kıçlarımızı kurtarın cadı," dedi Aedion, "sana istediğin her şeyi söyleyeceğim."

Pis bir sırıtış ve başının eğimi. "Öyleyse alanı sizin için boşaltacağız."

Sonra Asterin ve wyvern yükseldi ve dalgaların arasında patlayarak diğerlerinin savaştığı yeri aradı.

Asterin'in yaklaşmasıyla, wyvern'ler ve biniciler geri çekildiler, havaya yükseldiler ve düzene düştüler. Vurmak üzere olan bir çekiç.

Fae bunu biliyordu. Zayıf kalkanlar kurmaya başladılar, onlar için çılgınca ateş ettiler, panikleri nişan almalarını özensiz hale getirdi. Ama wyvernler zırhla kaplıydı - verimli, güzel zırh.

On Üçler, güney kanadına çarparlarken düşmanlarına güldüler.

Lysandra, son bir kez, yerini değiştirecek gücü olmasını diledi. Bu görkemli yıkımda onlara katılmak için.

On Üçler, panik halindeki gemileri aralarına güttüler, onları paramparça ettiler, cephaneliklerindeki her silahı -yvernleri, bıçakları, demir dişleri- kuşandılar.

Onları geride bırakan, Rowan'ın ve Dorian'ın büyüsünün acımasız merhametini aldı. Ve o büyünün ötesine geçen şey…

Lysandra, Aedion'un kanlı bakışlarını buldu. General prens o küstah tavrıyla sırıttı, ondan daha vahşi bir heyecan gönderdi.onun aracılığıyla kana susamışlık. "Cadıların bizi kötü göstermelerini istemeyiz, değil mi?"

Lysandra sırıtışına karşılık verdi ve kavgaya geri döndü.

Kitap başlığı

Daha fazlası değil.

Rowan'ın büyüsü kırılma noktasına kadar gerilmişti, paniği aklının bir köşesinde donuk bir kükremeyle yankılanıyordu, ama saldırmaya devam ediyor, rüzgarını ve buzunu ya da Dorian'ın kendi kontrolsüz güç patlamalarını aşan her şeye kılıçlarını sallamaya devam ediyordu. Fenrys, Lorcan ve Gavriel bir saat ya da ömürler önce kaçmışlar, Maeve'in şüphesiz onları çağırdığı her yere kaybolmuşlardı, ama donanma sımsıkı tuttu. Briarcliff'in adamlarından Ansel her kimse, Fae savaşçıları tarafından korkutulmamıştı. Ve kan dökülmesine yabancı değillerdi. Rolfe'nin adamları da değildi. Hiçbiri koşmadı.

On Üç, Maeve'nin panikleyen filosuna zarar vermeye devam etti. Asterin Karagaga, üstlerinde komutlar havladı, on iki cadı, düşman hatlarını şiddetli, zekice bir kararlılıkla kırdı. Eğer bir meclis böyle savaştıysa, o zaman onlardan bir ordu—

Rowan dişlerini gıcırdattı, kalan gemiler ölü arkadaşlarından daha akıllı olmaya karar verdiler ve soyulmaya başladılar. Maeve geri çekilme emri verdiyse...

Çok kötü. Çok kötü. Kendi gemisini inky black'e kendisi gönderecekti.

Asterin'e bir dahaki sefere tepesinden geçtiğinde keskin bir ıslık çaldı ve On Üç'ünü tekrar topladı. Onaylayarak geri ıslık çaldı. Onüçler, kaçan donanmanın ardından denize açıldı.

Savaş çekildi, hızlı gelgit üzerinde enkaz yüklü kırmızı dalgalar geçti.

Rowan, kaptana hatları tutması ve herhangi bir gemi kuyruk dönmemeye karar verirse Maeve'nin donanmasından gelecek herhangi bir aptallıkla ilgilenmesi emrini verdi.

Bacakları titriyor, kolları o kadar çok titriyordu ki, Silahlarını bırak, onları bir daha alamayacaktı, Rowan kıpırdandı ve yükseldi.

Kuzenleri, şimdi kaçmaya çalışan filoyu takip eden On Üçler'e katılmışlardı. Sayma dürtüsünden kaçındı. Ama—Rowan tarama yaparak daha yükseğe uçtu.

Bir tekne eksikti.

Üzerinde çalıştığı, üzerinde çalıştığı, geçmiş savaşlarda ve yolculuklarda savaştığı bir tekne.

Maeve'nin kişisel zırhlısı Nightingale ortalıkta görünmüyordu.

Whitethorn kraliyetlerini ve On Üç'ü savuşturan geri çekilen filonun içinde değil.

Suda kanayan batan gemi yığınlarının içinde değil.

Rowan'ın kanı dondu. Ama Aedion ve Lysandra'nın gemisine hızlı ve sert bir şekilde daldı, orada kan güverteyi o kadar kalın bir şekilde kapladı ki, hareket edip gemiye binerken dalgalandı.

Aedion hem kendisinin hem de başkalarının kanlarıyla kaplıydı; Lysandra onunla dolu bir mideyi temizliyordu. Rowan, düşmüş Fae'lerin etrafında manevra yapmak için bacaklarını zorlamayı başardı. Yüzlerine çok fazla bakmadı.

"Geri döndü mü?" Aedion, kalçasına ağırlık verirken yüzünü buruşturarak anında talepte bulundu. Rowan kardeşinin yarasını inceledi. Onu bir an önce iyileştirmesi gerekecekti - sihri yenilenir yüklenmez. Böyle bir yerde Aedion'un Fae kanı bile enfeksiyonu uzun süre uzak tutamazdı.

"Bilmiyorum," dedi Rowan.

"Onu bul," diye hırladı Aedion. Rowan'ın bakışlarını sadece Lysandra'nın insan formuna dönüşmesini izlemek için kırdı ve tenini kaplayan yaralara bir göz attı.

Rowan'ın derisi kemiklerinin üzerinde gerildi. Dorian ana güvertenin korkuluklarında göründüğünde, zayıf suratlı ve bitkin, şüphesiz büyüsünün son

gücünü bir uzun tekneyi itmek için kullanmış ve nefes nefese göründüğünde, yerin ayaklarının altından kaymak üzere olduğu hissine kapıldı. "Sahil. Aelin, Elide'i gönderdiğimiz kıyıda, hepsi orada."

Kilometrelerce ötedeydi. Oraya nasıl gelmişlerdi?

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Lysandra, saçlarını kanlı parmaklarıyla arkaya bağlayarak.

Dorian, "Çünkü orada bir şeyler hissedebiliyorum," dedi. "Alev, gölge ve ölüm. Lorcan, Aelin ve başka biri gibi. Eski biri. Güçlü." Rowan kendini buna hazırladı ama Dorian, "Ve dişi."

Maeve onları bulmuştu.

Savaş, herhangi bir zafer veya fetih için değildi.

Ama dikkat dağıtıcı. Maeve gerçek ödülü almak için kaçtı.

Asla yeterince hızlı gelemezler. Kendi başına uçarsa, büyüsü zaten kırılma noktasına kadar çekilmişti, pek yardımı olmazdı. Hepsi orada olsaydı daha iyi bir şansları vardı, Aelin daha iyi bir şansa sahipti.

Rowan arkalarından ufka, filonun kalıntılarını yok eden wyvernlere döndü. Kürek çekmek çok uzun sürer; büyüsü bozulmuştu. Ama bir wyvern… Bu işe yarayabilir.

Görüntüler71Görüntüler

Fae Kraliçesi tam olarak Aelin'in hatırladığı gibiydi. Dönen koyu renkli cüppeler, akik saçlarının altında güzel, solgun bir yüz, belli belirsiz bir gülümsemeyle ayarlanmış kırmızı dudaklar… Nefes alan herkes, hatta uyuyan ölüler bile, onun ne olduğunu bileceği için başını süsleyen hiçbir taç yoktu.

Şekil verilen rüyalar ve kabuslar; ayın karanlık yüzü.

Ve çıplak boğazına bir bıçak dayayan taş suratlı nöbetçi Maeve'nin önünde diz çöken Elide titredi. Muhafızları, hepsi Ansel'in zırhındaki adamlar, muhtemelen bir uyarıda bulunamadan öldürülmüşlerdi. Kınlarının sadece yarısı çıkan silahlardan savaşma şansları bile olmamıştı.

Manon, Elide'i gördüğünde bir ölüm gibi hareketsiz kalmıştı, demir tırnakları serbestçe kayıyordu.

Aelin ağzına yarım bir gülümseme yerleştirdi, ham, kanayan kalbini göğsünün derinliklerindeki bir kutuya tıktı. "Bana sorarsan Doranelle kadar etkileyici değil ama en azından bir bataklık senin gerçek doğanı yansıtır, biliyor musun?Senin için harika bir yeni ev olacak. Onu fethetmek için bunca yolu gelmenin maliyetine kesinlikle değer."

Sahile inen tepenin kenarında küçük bir Fae savaşçısı grubu onları izliyordu. Erkek ve kadın, hepsi silahlı, hepsi yabancı. Ötedeki sakin koyda devasa, zarif bir gemi hareketsiz duruyordu.

Maeve hafifçe gülümsedi. "Böyle karanlık günlerde her zamanki iyi ruh halinizin sönmeden kaldığını öğrenmek ne büyük mutluluk."

"Sizin o kadar çok güzel erkeğiniz yanımdayken, nasıl olmasınlar?"

Maeve başını yana eğdi, kalın siyah saç perdesi omzundan düşüyordu. Ve sanki cevap verir gibi, Lorcan, nefes nefese, vahşi gözlü, kılıcını çıkarmış, kum tepelerinin kenarında belirdi. Aelin odak noktasının ve dehşetinin Elide'de olduğunu fark etti. Bıçağı beyaz boynuna dayayan nöbetçinin üzerinde. Maeve savaşçıya hafifçe gülümsedi ama Manon'a baktı.

Lorcan, dikkatini başka yerde toplayarak Aelin'in yanında yer aldı - sanki bu işte bir şekilde müttefiklermiş gibi arka arkaya savaşacaklarmış gibi. Aelin ona bir şey söyleme zahmetinde bulunmadı. Maeve'in cadıya söylediği gibi değil, "Yüzünü tanıyorum."

Bu yüz soğuk ve kayıtsız kaldı. "Kızı bırak."

Küçük, nefes kesici bir kahkaha. "Ah." Aelin'in midesi kasıldı, o eski odak Elide'e kaydı. "Kraliçe ve cadı tarafından sahiplenildi ve... benim İkinci'm, öyle görünüyor."

Aylin gergindi. Lorcan'ın yanında nefes aldığını düşünmüyordu.

Maeve, Elide'in gevşek saçlarından bir tutamla oynadı. Perranth'ın Leydisi sarsıldı. "Lorcan Salvaterre'nin kurtarmam için beni çağırdığı kız."

Ansel'in filosunun kapandığı gün Lorcan'ın gücündeki dalgalanma... Bunun bir çağrı olduğunu biliyordu. Aynı şekilde Valg'ı Kafatası Koyu'na çağırmıştı. Ansel'in varlığını hemen açıklamayı reddetmiş, bunun sürprizinden zevk almak istemişti ve Ansel, düşman filosu olduğuna inandığı bir filoyu ele geçirmesi için Maeve'nin donanmasını çağırmıştı. Elide'i kurtarmak için.

Lorcan, "Üzgünüm," dedi.

Aelin kendisine mi yoksa şimdi gözleri öfkeyle genişleyen Elide'ye mi olduğunu bilmiyordu. Ama Aelin, “Sence bilmediğimi mi düşünüyorsun? Önlem almadım mı?”

Lorcan'ın kaşları çatıldı. Aylin omuz silkti.

Ama Maeve devam etti, "Leydi Elide Lochan, Cal ve Marion Lochan'ın kızı. Damarlarında onun soyu dolaşıyorsa cadının seni geri almak için can atmasına şaşmamalı.”

Manon bir uyarı hırladı.

Aelin, Kraliçe Fae'ye doğru çekildi, "Eh, kadim leşini buraya boşuna sürüklemedin. Öyleyse devam edelim. Kızdan ne istiyorsun?"

O engerekçinin gülümsemesi Maeve'in dudaklarını yeniden kıvırdı.

Kitap başlığı

Elide titriyordu; Her kemik, her gözenek, üstünde duran, muhafızın gırtlağında duran ölümsüz kraliçe karşısında dehşet içinde titriyordu. Kraliçenin eskortunun geri kalanı uzaktaydı - ama Lorcan'ın bakmaya devam ettiği eskorttu, yüzü gergindi, kendi vücudu dizginlenmiş bir gazapla neredeyse titriyordu.

Kalbini verdiği kraliçe bu muydu? Dünyaya neşesiz gözlerle bakan bu soğuk yaratık mı? O askerleri hiç tereddüt etmeden kim öldürmüştü?

Lorcan'ın onun için çağırdığı kraliçe. Onu kurtarması için Maeve'i getirmişti...

Elide'in nefesi boğazında keskinleşti. Onlara ihanet etmişti. Onun için Aelin'e ihanet etti—

“Kız için ödeme olarak ne talep etmeliyim?” Maeve, ay ışını kadar zarif bir şekilde onlara doğru birkaç adım atarak derin derin düşündü. “İkincim neden bana söylemiyor? Çok meşgul, Lorcan. Bu aylarda çok, çok meşguldün.”

Başını eğdiğinde sesi boğuk çıkıyordu. "Sizin için yaptım Majesteleri."

"O zaman yüzüğüm nerede? Anahtarlarım nerede?"

Bir yüzük. Elide, parmaklarını önünde sıkarken diğer elinin altına gizlenmiş olanın kendi parmağındaki altın olduğuna bahse girmeye istekliydi.

Ama Lorcan çenesini Aelin'e doğrulttu. "Onlarda var. İki anahtar."

Soğuk, Elide'de yankılandı. "Lorcan." Muhafızın bıçağı boğazında seğirdi.

Aelin sadece Lorcan'a soğuk bir bakış attı.

Elide ya da Aelin'e bakmadı. Devam ederken varlıklarını kabul etmekten çok, "Aelin'in iki tane var ve muhtemelen Erawan'ın üçüncüyü nerede sakladığını iyi biliyor."

"Lorcan," diye yalvardı Elide. Hayır—hayır, bunu yapmak, onlara tekrar ihanet etmek üzere değildi—

"Sessiz ol," diye hırladı ona.

Maeve'in bakışları yine Elide'e kaydı. İçindeki kadim, sonsuz karanlık boğucuydu. "Adını söylerken ne kadar tanıdık geliyorsun, Perranth'ın Leydisi. Ne yakınlığı."

Aelin'in küçük horlaması onun tek uyarı işaretiydi. “İnsanları korkutmaktan başka yapacak daha iyi şeyleriniz yok mu? Kızı bırak da bu işi eğlenceli bir şekilde halledelim.”

Alev, Aelin'in parmak uçlarında dans ediyordu.

Hayır. Büyüsü boşalmıştı, hâlâ tükenmişliğin eşiğindeydi.

Ama Aelin öne çıktı, yanından geçerken Manon'u vücudunun yan tarafıyla dürterek cadıyı geri çekilmeye zorladı. Aylin gülümsedi. "Dans etmek ister misin Maeve?"

Ama Aelin omzunun üzerinden Manon'a Koş der gibi keskin bir bakış attı. Maeve'nin gardiyanı düştüğü anda Elide'i yakalayın ve koşun.

Maeve, Aelin'in gülümsemesine karşılık verdi. “Şu anda uygun bir dans partneri olacağını düşünmüyorum. Sihrin neredeyse tükenmek üzereyken değil.

Gelişimin sadece Lorcan'ın çağrısına bağlı olduğunu mu düşündün? Morath'a gerçekten burada olduğunuzu kim fısıldadı sanıyorsunuz? Elbette, aptallar, kendini tükettiğinde bunu anlamadılar.onların orduları, beklerdim. Eyllwe sahilinde seni yormak için donanmamı ateşe verdiğim yangınları söndürdükten sonra çoktan bitkin düşmüştün. Lorcan'ın kesin konumunuzu vermesi ve beni sizi kendim takip etme enerjisinden kurtarması büyük kolaylıktı."

Bir tuzak. Muazzam, kötü bir tuzak. Aelin'in gücünü günler, haftalar boyunca tüketmek için. Ama Aelin tek kaşını kaldırdı. "Birkaç ateş yakmak için koca bir donanma mı getirdin?"

"Bu duruma ayak uydurabilecek misin diye görmek için bir donanma getirdim. Görünüşe göre bunu Prens Rowan yaptı."

Umut Elide'in göğsünde yükseldi. Ama sonra Maeve, "Donanma bir önlemdi. İlken kendini tamamen boşaltman için gelmemiş olabilir diye… Hazır olana kadar birkaç yüz geminin iyi bir çıra yapabileceğini düşündüm."

Bir ödül kazanmak için kendi donanmasını -ya da bir kısmını- feda etmesi... Bu delilikti. Kraliçe tam bir deliydi. Elide, Lorcan'a, Manon'a, "Bir şeyler yap," diye tısladı. "Bir şey yap."

İkisi de cevap vermedi.

Aelin'in parmaklarının etrafındaki alev büyüyüp önce elini, sonra da kolunu eski kraliçeye, "Tek duyduğum bir sürü gevezelik" dediğinde kapladı.

Maeve eskortuna baktı ve uzaklaştılar. Elide'i onlarla birlikte çekti, bıçak hâlâ boğazındaydı.

Aelin sert bir şekilde Manon'a, "Menzilden çık" dedi.

Cadı geri çekildi ama gözleri Elide'i tutan muhafızdaydı ve elinden gelen her ayrıntıyı silip süpürüyordu.

Maeve, sanki kağıt oynayacaklarmış gibi, "Kazanmayı ümit edemezsin," dedi.

"En azından sonuna kadar eğleneceğiz," diye mırıldandı Aelin, alevler onu tamamen kaplıyordu.

Ah, seni öldürmekle ilgilenmiyorum, diye mırıldandı Maeve.

Sonra patladılar.

Alev dışarı çıktı, kırmızı ve altın rengi - tıpkı Aelin'e karanlık bir duvarın saldırması gibi.

Etkisi dünyayı sarstı.

Manon bile kıçının üstüne atıldı.

Ama Lorcan çoktan hareket etmişti.

Lorcan onun boğazını keserken Elide'yi tutan gardiyan saçlarını kana buladı.

Arkasındaki diğer iki muhafız, suratlarına baltayla birbiri ardına öldü. Elide ayağa kalktı, bacağı acıyla havlayarak saf, kör bir içgüdüyle Manon'a doğru koştu ama Lorcan onu tuniğinin yakasından tuttu. "Aptal aptal," diye tersledi ve kız ona pençe attı...

Lorcan, kızı tut, dedi Maeve sessizce, onlara bakmadan. "Onunla kaçmak konusunda aptalca fikirlere kapılma." Tamamen hareketsiz kaldı, tutuşu sıkılaştı.

Maeve ve Aelin tekrar saldırdı.

Işık ve karanlık.

Kum tepeleri titredi, dalgalar dalgalandı.

Sadece şimdi—Maeve şimdi sadece Aelin'e saldırmaya cesaret edebilmişti.

Çünkü Aelin tüm gücüyle…

Aelin onu yenebilirdi.

Ama gücü neredeyse tükenmiş olan Aelin...

"Lütfen," diye yalvardı Elide, Lorcan. Ama bir gözü savaşan kraliçelere, diğeri de arkadaşlarına yaptıklarına tanık olduktan sonra yaklaşacak kadar aptal olmayan eskortlara sıkı sıkıya bağlıydı, Maeve'in verdiği emrin kölesiydi.

Koş, dedi Lorcan onun kulağına. "Yaşamak istiyorsan koş, Elide. Beni başından sav, onun emrini yerine getir. Beni it ve koş."

O yapmaz. Bir korkak gibi kaçmaktansa ölmeyi tercih ederdi, Aelin hepsi için mindere giderken değil, ne zaman—

Karanlık alevi yuttu.

Ve Aelin geri çarpıldığında Manon bile irkildi.

Kağıt inceliğinde bir alev duvarı, o karanlığın eve çarpmasını engelledi. Dalgalanan bir duvar—

Yardım. Yardıma ihtiyaçları vardı -

Maeve sola saldırdı ve Aelin ateşi savuşturmak için elini kaldırdı.

Aelin sağdaki darbeyi görmedi. Elide uyarırcasına çığlık attı ama çok geçti.

Aelin'e siyah bir kırbaç dilimlenmiş.

Aşağı indi.

Elide, Aelin Galathynius'un dizlerinin kuma çarpmasının şimdiye kadar duyduğu en korkunç ses olabileceğini düşündü.

Maeve avantajını boşa harcamadı.

Karanlık çöktü, tekrar tekrar çarptı. Aelin yönünü değiştirdi, ama onu geçti.

Aelin çığlık atarken Elide'nin yapabileceği bir şey yoktu.

O karanlık, kadim güç ona bir örsün üzerindeki çekiç gibi vurdu.

Elide, şimdi sadece birkaç adım ötedeki Manon'a, "Bir şeyler yap," diye yalvardı.

Manon onu görmezden geldi, gözleri önlerindeki savaşa dikildi.

Aelin geriye doğru sürünerek sağ burun deliğinden kan aktı. Beyaz gömleğine damlıyor.

Maeve ilerledi, karanlık bir rüzgar gibi etrafında dönüyordu.

Aylin ayağa kalkmaya çalıştı.

Denedi, ama bacakları pes etmişti. Terrasen Kraliçesi nefes nefese kaldı, etrafında ölmekte olan korlar gibi titreşen ateş vardı.

Maeve parmağıyla işaret etti.

Aelin'in ateşinden daha hızlı siyah bir kamçı savurdu. Boğazına sarılmış. Aelin onu tuttu, dövdü, dişlerini gösterdi, alev tekrar tekrar alevlendi.

"Neden anahtarları kullanmıyorsun, Aelin?" Maeve mırladı. "Elbette böyle kazanırsın."

Onları kullan, diye yalvardı Elide. Onları kullan.

Ama Aylin yapmadı.

Karanlık bobini Aelin'in boğazını sıktı.

Alevler parladı ve söndü.

Sonra karanlık genişledi, tekrar Aelin'i kapladı ve sımsıkı sıktı, çığlık atana kadar sıktı, Elide'in akıl almaz bir ıstırap anlamına geldiğini bildiği bir şekilde çığlık attı—

Yakınlardan alçak, şiddetli bir hırlama dalgalandı, devasa bir kurt deniz otlarının arasından sıçrayıp kıpırdadığında tek uyarı buydu. Fenry'ler.

Bir kalp atışı sonra, bir dağ aslanı bir kum tepesine hücum etti, manzarayı gördü ve o da değişti. Gavriel.

"Bırak onu," diye hırladı Fenrys karanlık kraliçeye, bir adım ilerleyerek. "Bırak onu şimdi."

Maeve başını çevirdi, o karanlık hâlâ Aelin'i kırbaçlıyordu. "Bak sonunda kim geldi. Başka bir hain grubu." Dökümlü elbisesindeki kırışıklığı düzeltti. "Ne yiğitçe çaba sarf ettin, Fenrys, bu kumsala gelişini, çağrılarıma dayanabildiğin kadar geciktirerek." Dilini tıkladı. "Genç Ateş Kraliçesi'nin peşinden nefes nefese kalırken sadık özneyi oynamaktan hoşlandın mı?"

Sanki cevap verircesine karanlık iyice bastırdı ve Aelin tekrar çığlık attı.

"Kes şunu," diye çıkıştı Fenrys.

Maeve, lütfen, dedi Gavriel, avuçlarını ona açarak.

"Maeve?" kraliçe mırıldandı. "Majesteleri değil mi? Aslan biraz vahşileşti mi? Belki de onun kontrolsüz, melez piçiyle çok fazla zaman geçirdin?”

Gavriel fazla yumuşak bir sesle, "Onu bunun dışında tut," dedi.

Ama Maeve, Aelin'in etrafındaki karanlığın dağılmasına izin verdi.

Yanına kıvrılmıştı, şimdi iki burun deliğinden de kan geliyordu, nefes nefese ağzından daha fazla kan akıyordu.

Fenrys onun için hamle yaptı. Aralarına siyah bir duvar çarptı.

"Sanmıyorum," diye mırıldandı Maeve.

Aelin nefes nefese kaldı, gözleri acıdan cam gibi oldu. Elide'e kayan gözler. Aelin'in kanlı, çatlamış ağzı tekrar kelimeyi oluşturdu. Çalıştırmak.

O yapmaz. Yapamadım.

Aelin kendini kaldırmaya çalışırken kolları titriyordu. Ve Elide büyü kalmadığını biliyordu.

Kraliçede ateş kalmadı. Bir kor değil.

Ve Aelin'in bununla yüzleşmesinin, bunu kabul etmesinin tek yolu sallanarak aşağı inmekti. Marion'un sahip olduğu gibi.

Aelin'in ıslak, hırıltılı nefesleri, arkalarındaki çarpışan dalgaların üzerindeki tek sesti. Savaş bile uzakta sessizleşmişti. Bitti - ya da belki hepsi öldü.

Manon hala orada duruyordu. Yine de hareket etmedi. Elide ona yalvardı, “Lütfen. Lütfen."

Maeve cadıya gülümsedi. "Seninle bir kavgam yok Karagaga. Bundan uzak dur ve istediğin yere gitmekte özgürsün.”

Lütfen, diye yalvardı Elide.

Manon'un altın gözleri sertti. Soğuk. Maeve'e başını salladı. "Kabul."

Elide'in göğsünde bir şey yarıp açıldı.

Ama Gavriel küçük çevrelerinden, "Majesteleri - lütfen. Aelin Galathynius'u burada kendi savaşına bırakın. Eve dönelim."

"Ev?" diye sordu Maeve. Fenrys ve Aelin arasındaki siyah duvar alçaldı ama savaşçı geçmeye çalışmadı. Aelin'e öylece baktı, Elide'nin kendisi de öyle bakıyor olmalı. Maeve, Gavriel'e, "Doranelle hâlâ senin evin mi?" diyene kadar bu bakışı kırmadı.

"Evet, Majesteleri," dedi Gavriel sakince. "Bunu böyle adlandırmak bir onurdur."

"Onur..." diye düşündü Maeve. "Evet, sen ve onur el ele gidiyorsunuz, değil mi? Peki ya yemininin onuru Gavriel?"

"Sana verdiğim sözü tuttum."

"Sana Lorcan'ı görür görmez infaz etmeni söyledim mi, söylemedim mi?"

"… bunun olmasını engelleyen koşullar vardı. Biz denedik."

"Yine de başarısız oldun. Beni başarısızlığa uğratan kan bağımı disipline etmem gerekmiyor mu?"

Gavriel başını eğdi. "Elbette - kabul edeceğiz. Ayrıca Aelin Galathynius için planladığınız cezayı da üstleneceğim."

Aelin hafifçe başını kaldırdı, camlı gözleri genişledi. Konuşmaya çalıştı ama kelimeler ağzından kopmuştu, sesi çığlık atmaktan kısılmıştı. Elide, kraliçenin ağzından çıkan kelimeyi biliyordu. Numara.

Onun için değil. Elide, Gavriel'in fedakarlığının sadece Aelin'in iyiliği için olup olmadığını merak etti. Ama Aedion için. Böylece oğul, kraliçesinin incinmiş olmasının acısına katlanmak zorunda kalmayacaktı—

Maeve, "Aelin Galathynius," diye düşündü. "Aelin Galathynius hakkında çok fazla konuşuluyor. Vaat Edilen Kraliçe. Pekala, Gavriel"—acımasız bir gülümseme—"eğer onun sarayına bu kadar bağlıysan, neden katılmıyorsun?"

Fenrys gerildi, arkadaşı için karanlık gücün önüne atılmaya hazırlanıyordu.

Ama Maeve, "Seninle kan yemini bozuyorum, Gavriel. Onur olmadan, iyi niyet olmadan. Hizmetimden atıldınız ve unvanınız elinizden alındı."

Gavriel'in nefesi sığlaşırken Fenrys, "Seni kaltak," diye çıkıştı.

"Majesteleri, lütfen..." Gavriel tısladı, görünmez pençeler cildinde iki çizgi çizip çimenlere dökülen kanı çekerken elini kolunun üzerine koydu. Maeve'nin kolunda da benzer bir iz belirdi, kanı döküldü.

"Bitti," dedi basitçe. “Dünyanın seni tanımasına izin ver, onurlu bir erkek, hiçbirine sahip değilsin. Bir piç kurusu için kraliçene başkası için ihanet ettiğini."

Gavriel tökezledi - sonra kuma yığıldı, bir el göğsüne bastırdı. Fenrys hırladı, yüzü Fae'den daha acıydı ama Maeve hafifçe güldü. "Ah, benim de aynısını yapmamı isterdin, değil mi Fenrys? Ama ruhunda bana ihanet eden biri için sonsuza dek bana hizmet etmekten daha büyük ceza ne olabilir?”

Fenrys tısladı, nefesi kesik kesik kesik kesik geliyordu ve Elide kraliçenin üzerine atlayıp onu öldürmeye çalışıp çalışmayacağını merak etti.

Ama Maeve, Aelin'e döndü ve "Kalk," dedi.

Aylin denedi. Vücudu onu başarısızlığa uğrattı.

Maeve dilini şaklattı ve görünmez bir el Aelin'i ayağa kaldırdı. Aelin yaklaşan kraliçeyi kabul ederken, acıyla buğulanmış gözler temizlendi, ardından soğuk bir öfkeyle doldu.

Bir suikastçı, diye hatırlattı Elide kendine. Aelin bir suikastçıydı ve Maeve yeterince yaklaşırsa...

Ama Maeve yapmadı. Ve o görünmez eller Aelin'in kılıç kemerlerindeki ipleri kesiyor. Goldryn yere vurdu. Sonra hançerler kınlarından kaydı.

Görünmez eller Aelin'i acımasız bir verimlilikle silahsızlandırırken Maeve, "Çok fazla silah," diye düşündü. Giysilerin altına gizlenmiş bıçaklar bile çıkış yolunu buldular ve gittikleri gibi dilimlediler. Aelin'in gömleğinin ve pantolonunun altından kanlar fışkırdı. Neden orada durdu-

Gücünü toplayarak. Son bir grev için. Son bir duruş.

Bırakın kraliçe kırıldığına inansın. "Neden?" Aelin kaşlarını çattı. Kendine zaman kazanmak.

Maeve düşmüş bir hançeri parmakladı, bıçağın kenarı Aelin'in kanıyla doluydu. "Neden seninle hiç uğraşmıyorsun? Çünkü yeni bir Kilit oluşturmak için kendini feda etmene pek izin veremem, değil mi? Sen zaten benim istediğim şeye sahipken değil. Ve aradığımı bana vereceğini çok ama çok uzun zamandır biliyordum, Aelin Galathynius ve bunu sağlamak için adımlar attım."

Aelin nefes aldı, "Ne?"

Maeve, "Anlamadın mı? Annenin seni bana getirmesini neden istedim, neden bu bahar senden böyle şeyler istedim?"

Hiçbiri hareket etmeye cesaret edemedi.

Maeve, narin, feminen bir zafer sesiyle homurdandı. "Brannon, Valg'dan aldıktan sonra anahtarları benden çaldı. Onlar benimdi ve onları kaptı. Ve sonra senin o tanrıçanla çiftleşti, ateşi kana işleyerek onun topraklarına, varislerine dokunmadan önce iyice düşünmemi sağladı. Ama tüm soylar soluyor. Ve Brannon'un alevlerinin titreşerek söneceği bir zamanın geleceğini ve saldırmaya hazır olacağımı biliyordum."

Aelin onu tutan ellere yaslandı.

"Ama karanlık gücümde geleceğe dair bir parıltı gördüm. Mala'nın gücünün tekrar yükseleceğini gördüm. Ve beni anahtarlara götüreceğini. Sadece sen - Brannon'un ipucu bıraktığı tek kişi, üçünü de bulabilen kişi. Ve kim olduğunu, ne olduğunu gördüm. Kimi sevdiğini gördüm. Arkadaşını gördüm."

Çimlerin arasında tıslayan deniz meltemi tek sesti.

"Siz ikiniz nasıl bir güç merkezi olurdunuz - sen ve Prens Rowan. Ve bu birliğin herhangi bir ürünü..." Kısır bir sırıtış. "İstersen sen ve Rowan bu kıtaya hükmedebilirsiniz. Ama sizin çocuklarınız... sizin çocuklarınız dünyayı süpürebilecek bir imparatorluğu yönetecek kadar güçlü olacaklar."

Aylin gözlerini kapattı. Fae erkekleri başlarını yavaşça sallıyorlardı - buna inanmıyorlardı.

"Ne zaman doğacağını bilmiyordum ama Prens Rowan Whitethorn bu dünyaya geldiğinde, reşit olduğunda ve krallığımdaki en güçlü safkan Fae erkeği olduğunda... sen hala orada değildin. Ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Seni asmak için. Seni vasiyetime boyun eğdirmek, onları alacak kadar güçlü ve eğitimli olduktan sonra o anahtarları hiç düşünmeden teslim etmek için."

Aelin'in omuzları sarsıldı. Kapalı gözlerinden yaşlar süzüldü.

Rowan'ın pazarda Lyria'yı gördüğü gün doğru psişik ipi çekmek çok kolaydı. Onu diğer yola itmek, o içgüdüleri kandırmak için. Kaderde ufak bir değişiklik."

"Ah, tanrılar," diye nefes aldı Fenrys.

Maeve, "Yani eşiniz bir başkasına verildi. Ben de onun aşık olmasına izin verdim, onu çocuk sahibi yapmasına izin verdim. Sonra onu kırdım. Hiç kimse bu düşman kuvvetlerinin dağ evinin yanından nasıl geçtiğini sormadı."

Aelin'in dizleri tamamen çözüldü. Ağlarken sadece görünmez eller onu dik tutuyordu.

"Kan yeminini sorgusuz sualsiz aldı. Ve biliyordum ki her zamansen ne zaman doğdun, ne zaman reşit olsan... Yollarının kesişmesini sağlardım, bir göz atardın ve seni boğazımdan yakalardım. Ne istersem, bana verirdin. Anahtarlar bile. Eşin için daha azını yapamazsın. O gün neredeyse Doranelle'deydin."

Aelin yavaşça ayaklarını tekrar altına kaydırdı, bu hareket o kadar acı vericiydi ki Elide sindi. Ama Aelin başını kaldırdı, dudağını dişlerinden geriye doğru kıvırdı.

"Seni öldüreceğim," diye hırladı Aelin Kraliçe Fae'ye.

"Onunla tanıştıktan sonra Rowan'a da böyle söyledin, değil mi?" Maeve'in hafif gülümsemesi oyalandı. "Anneni seni bana getirmesi için zorladım, böylece onunla tanışabilirsin, böylece sonunda Rowan aradaki bağı hissettiğinde sana sahip olabilirdim, ama o reddetti. Ve bunun onun için ne kadar iyi sonuçlandığını biliyoruz. Ve sonraki on yıl boyunca, senin hayatta olduğunu biliyordum. Bir yerde. Ama bana geldiğinizde… eşinizle birbirinize sadece gözlerinizde nefretle baktığınız zaman… Bunu tahmin etmediğimi itiraf edeceğim. Rowan Whitethorn'u o kadar derinden kırdığımı ki o kendi eşini tanıyamadı - senin kendi acından o kadar kırıldığını sen de fark etmedin. Ve işaretler göründüğünde, carranam bağı, onun olabileceğine dair tüm şüphelerini ortadan kaldırdı. Ama sen değil. Aelin, onun arkadaşın olduğunu anlayalı ne kadar oldu?"

Aelin hiçbir şey söylemedi, gözleri öfke, keder ve umutsuzlukla dolmuştu.

Elide, "Onu rahat bırak," diye fısıldadı. Lorcan onu uyarırcasına sıkı sıkı tuttu.

Maeve onu görmezden geldi. "İyi? Ne zaman öğrendin?"

"Temis'in tapınağında," diye itiraf etti Aelin, Manon'a bakarak. “Ok omzundan geçtiği an. Aylar önce."

"Ve bunu ondan sakladın, şüphesiz onu Lyria ile ilgili herhangi bir suçluluk duygusundan, her türlü duygusal sıkıntıdan kurtarmak için..." Maeve dilini şaklattı. "Ne kadar asil bir küçük yalancısın."

Aelin hiçbir şeye bakmadı, gözleri boşaldı.

Maeve kaşlarını çatarak, "Onun burada olmasını planlamıştım," dedi. ufuk. "O gün Doranelle'de ikinizin gitmesine izin verdiğimden beri, beni tekrar anahtarlara götürebilmeniz içindi. Onu serbest bırakarak paçayı sıyırdığını düşünmene bile izin verdim. Seni serbest bıraktığımdan haberin yoktu. Ama eğer o burada değilse… Yapmak zorunda kalacağım.”

Aylin sertleşti. Fenrys uyarır gibi hırladı.

Maeve omuz silkti. "Eğer teselli olacaksa Aelin, Prens Rowan'la bin yıl geçirmiş olurdun. Uzun."

Dünya yavaşladı ve Maeve'in dediği gibi Elide kendi kanının kükrediğini duyabiliyordu, “Kız kardeşim Mab'ın sözü doğru çıktı. Fae'nin tüm güçleri, değişen yetenekleri ve ölümsüzlüğü. Muhtemelen Settling'den yaklaşık beş yıl uzaktasınız."

Aelin'in yüzü buruştu. Bu büyünün ve fiziksel gücün değil, ruhun boşalmasıydı.

"Belki de Anlaşmanı birlikte kutlarız," diye düşündü Maeve, "çünkü kesinlikle seni o Kilit için harcamak gibi bir planım yok. Anahtarları, kullanılması gerektiği zaman boşa harcamak, Aelin."

"Maeve, lütfen," diye nefes aldı Fenrys.

Maeve onun tertemiz tırnaklarını inceledi. “Gerçekten eğlenceli bulduğum şey, Rowan'ın eşi olmana bile ihtiyacım yokmuş gibi görünüyor. Ya da gerçekten onu kırmak gerekiyor. Kendi güçlerimde büyüleyici bir deney, eğer varsa. Ama yine de isteyerek gideceğinden şüpheliyim, en azından önce benim yüzümden ölmeye çalışmadan, bir seçim yapmana izin vereceğim.”

Maeve elini kaldırıp, "Cairn," derken Aelin kendini hazırlıyor gibiydi.

Erkekler sertleşti. Lorcan, Elide'in arkasından neredeyse vahşice döndü, kendisine verilen emri yerine getirmek için ustaca onu geri çekmeye çalıştı.

Yakışıklı, kahverengi saçlı bir savaşçı, eskort kümesinden onlara doğru yürüdü. Yakışıklı, mavi gözlerinde şarkı söyleyen sadist zalimlik olmasaydı. Yanlarındaki bıçaklar olmasaydı, kırbaç bir kalça boyunca kıvrıldı, alaycı gülümseme. Bu gülümsemeyi daha önce görmüştü - Vernon'un yüzünde. Morath'taki birçok yüz üzerinde.

“Kadromun en yeni üyesini, sizin istediğiniz gibi takdim etmeme izin verin. Cairn, Aelin Galathynius ile tanış."

Cairn kraliçesinin tarafına geçti. Ve erkeğin Elide'nin kraliçesine attığı bakış midesini bulandırdı. Sadist - evet, kendisi için bir kelime bile söylemeden bu kelime onun içindi.

"Cairn," dedi Maeve, "ortak noktanız olan yetenekler konusunda eğitilmiş. Tabii ki, işkence sanatını öğrenmek için yalnızca birkaç yılın vardı, ama… belki Cairn, yüzyıllar boyunca uyguladığı pratikte öğrendiği bazı şeyleri size öğretebilir.”

Fenrys öfkeden solmuştu. "Maeve, sana yalvarıyorum..."

Karanlık, Fenrys'e çarptı, onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve başını toprağa bastırdı. Bu kadar yeter, diye tısladı Maeve.

Aelin'e döndüğünde Maeve yine gülümsüyordu. "Seçenek var dedim. Ve sende yap. Ya benimle isteyerek gelirsin ve Cairn'le tanışırsın, ya da..."

O gözler Lorcan'a kaydı. Elide'e.

Ve Maeve, "Yoksa seni hala alırım ve Elide Lochan'ı da bizimle birlikte getiririm" derken Elide'in kalbi durdu. Eminim o ve Cairn harika bir şekilde anlaşacaklar.”

Görüntüler72Görüntüler

Aelin'in vücudu acıyor.

Her şey acıttı. Kanı, nefesi, kemikleri.

Büyü kalmamıştı. Onu kurtarmak için hiçbir şey kalmadı.

Hayır, dedi Lorcan yumuşak bir sesle.

Sadece başını çevirmek omurgasından aşağı acıyı ateşledi. Ama Aelin Elide'e baktı, onu tutmak zorunda kalan Lorcan'a baktı, Cairn, Maeve ve Elide'nin arasına bakarken yüzü korkudan bembeyazdı. Manon da aynı şeyi yapıyordu - olasılıkları, bölgeyi temizlemek için ne kadar hızlı olması gerektiğini hesaplıyordu.

İyi. İyi—Manon, Elide'i dışarı çıkaracaktı. Cadı, Aelin'in bir hamle yapmasını bekliyordu, farkında değildi... elinde hiçbir şey kalmamıştı. Son vuruş için güç kalmamıştı.

Ve o karanlık güç hala kemiklerinin etrafına dolanmıştı, o kadar sıkı ki bir saldırganlık hareketi... bir hareket ve kemikleri kırılacaktı.

Maeve, Lorcan'a, "Neye hayır, Lorcan? Elide Lochan olmakAelin savaşmaya karar verirse, ya da Majesteleri isteyerek gelirse Elide'den ayrılmak için cömert teklifim mi?"

Maeve'nin yanında duran kahverengi saçlı Fae savaşçısı Cairn'e bir bakış ve Aelin onun ne olduğunu biliyordu. Yıllar boyunca onlardan yeterince öldürmüştü. Rourke Farran ile zaman geçirmişti. Elide'e yapacakları... Lorcan, Cairn gibi bir erkeğin genç bir kadına neler yapacağını da biliyordu. Ve eğer Maeve tarafından onaylandıysa...

Lorcan, "O masum," dedi. Kraliçeyi al ve gidelim."

Manon, Maeve'e bile tersledi, "O Demirdişlere ait. Benimle kavganız yoksa, onunla da kavganız yok demektir. Elide Lochan'ı bunun dışında bırakın."

Maeve, Manon'u görmezden gelerek Lorcan'a yaklaştı, "Sana geri çekilmeni emrediyorum. Sana izlemeni ve hiçbir şey yapmamanı emrediyorum. Ben söyleyene kadar kıpırdamamanızı ve konuşmamanızı emrediyorum. Emir senin için de geçerli Fenrys."

Ve Lorcan itaat etti. Fenrys de öyle. Vücutları basitçe sertleşti - ve sonra hiçbir şey.

Elide, Lorcan'a "Bunu durdurabilirsin, onunla savaşabilirsin..." diye yalvarmak için eğildi.

Lorcan ona bakmadı bile.

Aelin, Elide'in dövüşeceğini biliyordu. Maeve'nin bu oyunu yüzyıllardır oynadığını ve onu yakalamak için bu anı, tuzak mükemmel olana kadar beklediğini anlayamazdı.

Aelin, Maeve'i ona gülümserken buldu. Oynamış, kumar oynamış ve kaybetmişti.

Maeve evet der gibi başını salladı.

Elide Lorcan'a, Manon'a yardım etmesi için çığlık atarken, Aelin'in gözlerinde dile getirilmeyen soru dans etti. Ama cadı onun emirlerini biliyordu. Onun görevi.

Maeve soruyu Aelin'in yüzüne okudu ve "Bir elimde anahtarları, diğer elimde Aelin Ateş Getiren" dedi.

Önce onu kırmalıydı. Onu öldür ya da kır…

Cairn sırıttı.

Eskortlar şimdi, bekleyen gemilerinden kürek çektikleri uzun tekneden sahile bir şey çekiyorlardı. Zaten karanlık yelkenler açılmaya başlamıştı.

Elide, yoluna bakmaya tenezzül etmeyen Maeve ile karşılaştı. "Lütfen lütfen-"

Aelin sadece Fae Kraliçesine başını salladı. Onun kabulü ve teslimiyeti.

Maeve başını eğdi, kırmızı dudaklarında zafer dansı yaptı. "Lorcan, bırak onu."

Savaşçının elleri iki yanında gevşedi.

Ve kazandığı için Maeve, gücünün Aelin'in kemikleri üzerindeki tutuşunu bile gevşetti. Aelin'in Elide'e dönüp "Manon ile git. O seninle ilgilenecek."

Elide, Lorcan'dan uzaklaşarak ağlamaya başladı. "Seninle gideceğim, seninle geleceğim..."

Kız yapardı. Kız, Cairn ve Maeve ile yüzleşecekti... Ama Terrasen'in böyle bir cesarete ihtiyacı olacaktı. Eğer hayatta kalacaksa, iyileştirecekse Terrasen'in Elide Lochan'a ihtiyacı olacaktı.

Diğerlerine söyle, dedi Aelin doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Diğerlerine üzgün olduğumu söyle. Lysandra'ya sözünü hatırlamasını ve minnettar olmaktan

asla vazgeçmeyeceğimi söyle. Aedion'a söyle... Ona bunun onun hatası olmadığını ve bunun..." Sesi çatladı. "Keşke yemin edebilseydi, ama Terrasen şimdi ona bakacak ve çizgiler bozulmamalı."

Elide başını salladı, gözyaşları kana bulanmış yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Ve Rowan'a söyle..."

Aelin'in ruhu, eskortların artık aralarında taşıdığı demir kutuyu görünce paramparça oldu. Eski, demir bir tabut. Bir kişi için yeterince büyük. Onun için hazırlanmış.

"Ve Rowan'a söyle," dedi Aelin kendi hıçkırıklarıyla mücadele ederek, "yalan söylediğim için özür dilerim. Ama yine de ona ödünç bir zaman olduğunu söyle. Bugünden önce bile, bunların sadece ödünç alınmış bir zaman olduğunu biliyordum, ama yine de keşke daha fazlasına sahip olsaydık.ondan." Titreyen ağzıyla savaştı. "Ona savaşması gerektiğini söyle. Terrasen'i kurtarmalı ve bana verdiği yeminleri hatırlamalı. Ve ona söyle… ona teşekkür ettiğimi söyle—benimle birlikte aydınlığa doğru bu karanlık yolda yürüdüğün için."

Kutunun kapağını açıp içindeki uzun, ağır zincirleri çıkardılar.

Eskortlardan biri Maeve'ye süslü bir demir maske verdi. Elinde inceledi.

Maske, zincirler, kutu... bunlar çok önceden yapılmıştı. Yüzyıllar önce. Mala'nın evladını kontrol altına almak ve kırmak için dövülmüş.

Aelin, kara gözleri kendi kendine sabitlenmiş olan Lorcan'a baktı.

Ve şükran orada parladı. Bilse de bilmese de kalbini verdiği genç kadını bağışladığı için.

Elide, Maeve'ye son bir kez, "Bunu yapma," diye yalvardı.

Aelin bunun ona bir faydası olmayacağını biliyordu. Bu yüzden Elide'e, "Tanıştığımıza sevindim. Seni tanımaktan gurur duyuyorum. Bence annen de seninle gurur duyardı Elide."

Maeve maskeyi indirdi ve Aelin'e yaklaştı, "Söylentilere göre kimseye boyun eğmeyeceksin Ateş Varisi." O yılan gibi gülümseme. "Pekala, şimdi bana boyun eğeceksin."

Kumu işaret etti.

Aylin itaat etti.

Yere düşerken dizleri havladı.

"Daha düşük."

Aelin alnı kuma değene kadar vücudunu kaydırdı. Hissetmesine izin vermedi, ruhunun hissetmesine izin verdi.

"İyi."

Elide hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, tek kelime etmeden yalvarıyordu.

"Tişörtünü çıkar."

Aelin tereddüt etti - bunun nereye gittiğini fark etti.

Cairn'in kemerinde neden bir kırbaç vardı?

"Tişörtünü çıkar."

Aelin, gömleğini pantolonundan çıkardı ve başının üzerine astı ve yanındaki kuma fırlattı. Sonra göğüslerinin etrafındaki esnek bezi çıkardı.

“Varik, Heiron.” İki Fae erkeği öne çıktı.

Aelin onu kollarından tutup yukarı çekerken kavga etmedi. Kollarını genişçe aç. Deniz havası göğüslerini, göbeğini öptü.

"On kırbaç, Cairn. Eğer işbirliği yapmazsa, hedefimize ulaştığımızda neler bekleyebileceğimizi Majesteleri bir görsün."

"Memnun olurum hanımefendi."

Aelin, Cairn'in hırçın bakışlarını tuttu, kamçısını serbest bırakırken damarlarına buz girmesini istedi. Gözlerini vücudunda gezdirirken gülümsedi. Kan ve acıyla boyaması için bir tuval.

Maeve maskeyi parmaklarından sallayarak, "Neden bizim için saymıyorsun, Aelin?" dedi.

Aelin ağzını kapalı tuttu.

“Say, yoksa kaçırdığın her vuruşla yeniden başlayacağız. Bunun ne kadar süreceğine siz karar verin. Elide Lochan'ın bu vuruşları almasını tercih etmedikçe.”

Hayır asla.

Ondan başkası asla. Hiçbir zaman.

Ama Cairn yavaş yavaş yürürken, her adımın tadını çıkarırken, o kırbacı yerde sürüklemesine izin verirken, kadının vücudu ona ihanet etti. Titremeye başladı.

Acıyı biliyordu. Nasıl bir his olduğunu, kulağa nasıl geldiğini biliyordum.

Rüyaları hala bunlarla doluydu.

Maeve'in neden bir kırbaç seçtiğine, bunu Doranelle'de Rowan'a neden yaptığına şüphe yok.

Cairn durdu. Sırtındaki dövmeyi incelediğini hissetti. Rowan'ın orada Eski Dilde yazılmış sevgi dolu sözleri.

Cairn homurdandı. Sonra o dövmeyi nasıl yok edeceğinden zevk aldığını hissetti.

Başla, dedi Maeve.

Cairn'in nefesi kesildi.

Kendini hazırlasa, sıkıca kenetlense bile, çatlağa, acıya, acıya hazırlanacak hiçbir şey yoktu. Ağlamasına izin vermedi, sadece dişlerinin arasından tısladı.

Endovier'de bir gözetmenin savurduğu kırbaç başka bir şeydi.

Tam kanlı bir Fae erkeği tarafından kullanılan biri…

Kan pantolonunun arkasından aşağı kaydı, çatlamış teni çığlıklar atıyordu.

Ama kendini nasıl hızlandıracağını biliyordu. Acıya nasıl teslim olunur. Nasıl alınır.

"Bu kaç numaraydı, Aelin?"

O yapmaz. O azgın orospu için asla sayılmaz...

Maeve, "Baştan başla Cairn," dedi.

Nefes nefese bir gülüş. Sonra çatlak, acı ve Aelin kavis çizdi, sıktığı dişlerinin arasından nefes nefese kalırken boynundaki tendonlar kopmak üzereydi. Onu tutan erkekler onu yaralayacak kadar sıkı tuttu.

Maeve ve Cairn beklediler.

Aelin bu kelimeyi söylemeyi reddetti. Sayımı başlatmak için. Bunu yapmadan önce ölecekti.

"Aman tanrılar, aman tanrılar," diye hıçkırdı Elide.

Maeve kız yerine, "Yeniden başla," diye emretti.

Cairn de öyle yaptı.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Aelin sonunda çığlık atmadan önce dokuz defadan fazla başladılar. Darbe bir diğerinin tam üstüne gelmiş, deriyi kemiğe kadar yırtmıştı.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Cairn nefes nefeseydi. Aylin konuşmayı reddetti.

"Yeniden başla," diye tekrarladı Maeve.

"Majesteleri," diye mırıldandı onu tutan erkeklerden biri. "Daha sonraya ertelemek akıllıca olabilir."

"Hala çok deri var," diye tersledi Cairn.

Ama erkek, "Diğerleri yaklaşıyor - hala uzakta, ama yaklaşıyor" dedi.

Rowan.

Aelin o sırada mırıldandı. Zaman—zamana ihtiyacı vardı—

Maeve küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. "Sonra devam edelim. Onu hazırla."

Erkekler onu yukarı kaldırırken Aelin başını zar zor kaldırabildi. Hareket, vücudunu öyle bir acıyla kükredi ki, karanlık çöktü. Ama onunla savaştı, dişlerini sıktı ve o acıya, o karanlığa sessizce kükredi.

Birkaç metre ötede, Elide sanki bedeni pes edene kadar yalvaracakmış gibi dizlerinin üzerine kaydı ama Manon onu yakaladı. Şimdi gidiyoruz, dedi Manon, onu içeri doğru çekerek.

"Hayır," diye tükürdü Elide.

Lorcan'ın gözleri büyüdü ama Maeve'nin emriyle hareket edemedi, hiçbir şey yapamadı, Manon Rüzgar Baltası'nın kabzasını Elide'in kafasının yanına çarptı.

Kız bir taş gibi düştü. Manon'un onu omzuna atıp Maeve'e "İyi şanslar" demesi için gereken tek şey buydu. Gözleri bir kez Aelin'in gözlerine kaydı - sadece bir kez. Sonra uzağa baktı.

Manon bataklıkların kalbine doğru sinsice ilerlerken Maeve cadıyı görmezden geldi. Lorcan'ın vücudu gerildi.

Gergindi - sanki içindeki her şeyle o kan yeminiyle savaşıyormuş gibi.

Aylin umursamadı.

Erkekler onu yarı yarıya Maeve'e doğru sürüklediler.

Demir kutuya doğru. Ve zincirler. Ve demir maske.

Ateşin kıvrımları, küçük güneşler ve közler karanlık yüzeyinde şekillenmişti. İçermesi gereken güçle - Maeve'in sahip olduğu güçle - alay konusuydu.Onu kilitlemeden önce tamamen boşaltıldığından emin olmak gerekiyordu. Onu kilitlemesinin tek yolu buydu.

Ayaklarının kumda sürüklediği her santimetre bir ömürdü; her santim bir kalp atışıydı. Kan pantolonunu ıslattı. O kadar demirin içinde muhtemelen yaralarını iyileştiremeyecekti. Maeve onları iyileştirmeye karar verene kadar olmaz.

Ama Maeve onun ölmesine izin vermedi. Wyrdkey'ler dengedeyken değil. Henüz değil.

Zaman— Elena'nın ona çalınan zamanı verdiği için minnettardı.

Hepsiyle tanıştığına, dünyanın küçük bir bölümünü gördüğüne, böylesine güzel bir müzik duyduğuna, dans ettiğine, güldüğüne ve gerçek dostluğu tanıdığına minnettardı. Rowan'ı bulduğu için minnettardı.

Minnettardı.

Böylece Aelin Galathynius gözyaşlarını sildi.

Ve Maeve o güzel demir maskeyi yüzüne bağladığında kavga etmedi.

Görüntüler73Görüntüler

Manon yürümeye devam etti.

Arkasına bakmaya cesaret edemedi. O kadim, soğuk gözlü kraliçeye, Aelin'in Wyrdkeys'e sahip olmadığına dair tek bir ipucu vermeye cesaret edemedi. Aelin onu dürttüğünde ikisini de Manon'un cebine koymuştu. Elide bunun için ondan nefret edecekti - bu yüzden ondan zaten nefret ediyordu.

Maliyeti bu olsun.

Aelin'den bir bakış ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Anahtarları Maeve'den uzaklaştırın. Elide'i uzaklaştır.

Terrasen Kraliçesi'ni içine alacak bir demir kutu dövmüşlerdi.

Elide kımıldandı, sonunda tam işitebilecekleri menzilden çıkmak üzereyken kendine geldi. Dövüşmeye başladı ve Manon onu bir kum tepesinin arkasına attı, ensesini o kadar sıkı kavradı ki Elide cildini delen demir çivilere karşı hareketsiz kaldı.

"Sessizlik," diye tısladı Manon ve Elide itaat etti.

Alçak tutarak otların arasından baktılar. Sadece bir an - oMaeve'in Terrasen Kraliçesi'ni nereye götürdüğünü öğrenmek için sadece bir dakikasını ayırabildi.

Lorcan, Maeve'nin emrettiği gibi donmuştu. Gavriel neredeyse bilinci yerinde değildi, sanki kan yeminini ondan koparmak herhangi bir fiziksel yara kadar ciddiymiş gibi çimenlerde nefes nefeseydi.

Fenrys—Maeve ve Cairn'i izlerken Fenrys'in gözleri nefretle doluydu. Cairn'in kamçısı kanla kaplıydı, Maeve'nin askerleri maskeyi Aelin'in yüzüne takmayı bitirirken hâlâ yanında sallanıyordu.

Sonra bileklerine demir bağladılar.

Ayak bilekleri.

Boyun.

Onu demir kutuya götürürlerken, hiç kimse onun harap olmuş belini iyileştiremedi, kanlı bir et parçasından biraz daha fazlası. Onu yaraları üzerine yatırdı.

Ve sonra kapağı yerine kaydırdı. Kilitledim.

Elide çimenlere kustu.

Erkekler kutuyu kum tepelerinden aşağı, tekneye ve ötedeki gemiye taşımaya başlarken Manon elini kızın sırtına koydu.

"Fenrys, git," diye emretti Maeve gemiyi işaret ederek.

Düzensiz bir şekilde nefes alan ama emri reddedemeyen Fenrys onu takip etti. Bir kez kuma atılan beyaz gömleğe baktı. Üzerine kan sıçramıştı - kamçıdan püskürtülmüştü.

Sonra havadan ve rüzgardan geçerek ve hiçliğe doğru gitti.

Lorcan ile yalnız kalan Maeve, savaşçıya, "Bütün bunları benim için mi yaptın?" dedi.

Hareket etmedi. Maeve, "Konuş," dedi.

Lorcan titrek bir nefes verdi ve "Evet. Evet - hepsi senin içindi. Hepsini."

Elide deniz otunu avuç avuç kadar kavradı ve Manon, onun yüzündeki öfkeyle demir çiviler yapıp parçalayıp parçalayacağını yarı yarıya merak etti. Nefret.

Maeve, Aelin'in kanlı gömleğinin üzerinden geçti ve onu fırçaladı. Lorcan'ın yanağını uzat. "En iyisini bildiklerini sanan kendini beğenmiş erkekler için hiçbir işim yok," diye mırıldandı.

Sertleşti. "Majesteleri-"

"Seni kan yemininden mahrum ediyorum. Varlıklarınızı, unvanlarınızı ve mülklerinizi sizden alıyorum. Gavriel gibi sen de onursuzluk ve utançla serbest bırakıldın. İtaatsizliğin, ihanetin yüzünden Doranelle'den sürgün edildin. Sınırlarıma adım atarsan ölürsün."

"Majesteleri, size yalvarıyorum-"

"Git başkasına yalvar. Güvenemeyeceğim bir savaşçıya ihtiyacım yok. Öldürme emrimi iptal ediyorum. Utançla yaşamana izin vermek senin için çok daha kötü olacak sanırım."

Önce bileğine, sonra onunkine kan sıçradı. Yere dökülen.

Lorcan dizlerinin üzerine çöktü.

"Aptallara seve seve katlanmam," dedi Maeve, onu kumda bırakarak ve uzaklaştı.

Sanki ona bir darbe indirmiş gibi, Gavriel'in ikizi Lorcan hareket edemiyor, düşünemiyor veya nefes alamıyordu. Yine de emeklemeye çalıştı. Maeve'e doğru. Piç kurusu emeklemeye çalıştı.

Gitmemiz gerek, diye mırıldandı Manon. Maeve anahtarların nerede olduğunu kontrol ettiği an... Gitmeleri gerekiyordu.

Ufukta bir kükreme homurdandı.

Abraxos.

Kalbi göğsünde gümbürdüyordu, neşe kıvılcımlar saçıyordu ama...

Elide çimenlerde kaldı. Lorcan'ın kraliçeye doğru sürünerek kumsalda ilerlemesini izlerken, siyah cüppe arkasından akıyor.

Ortasında demir tabut olan bekleyen gemiye kürek çeken tekneyi seyrederken, Maeve bir eli kapağında onun yanında oturuyordu. Manon, akıl sağlığı için Aelin'in içeride olduğu süre boyunca uyanık olmaması için dua etti.

Ve onların dünyaları için Manon, Terrasen Kraliçesi'nin hayatta kalabilmesi için dua etti.

Keşke Aelin hepsi için ölebilseydi.

Görüntüler74Görüntüler

Çok kan vardı.

Lorcan'ın diz çöktüğü yere yayılmıştı, kuma sırılsıklam olurken pırıl pırıl parlıyordu.

Gömleğini kapladı, atıldı ve yanında unutuldu. Kılıçlarının ve bıçaklarının kınlarını bile benekledi, etrafına kemik gibi saçıldı.

Maeve'in yaptığı şey...

Aelin'in yaptığı...

Göğsünde bir delik vardı.

Ve çok fazla kan vardı.

Kanatlar ve kükreme ve hala yukarı bakamadı. Kendini umursayamıyordu.

Elide'in sesi dünyayı keserek birine şöyle dedi: “Gemi—gemi birden ortadan kayboldu; sahip olduğumuzun farkına varmadan gitti..."

Sevinç çığlıkları - kadın mutluluk çığlıkları.

Gürültülü, hızlı adımlar.

Sonra saçlarını kavrayan bir el, boğazına bir hançer saplanırken kafasını geri çekti. Rowan'ın ölümcül gazabıyla sakinleşen yüzü görüşünde belirdi.

"Aelin nerede?"

Whitethorn kanı, saçılan bıçakları ve gömleği gördüğünde saf panik de vardı.

"Aelin nerede?"

Ne yapmıştı, ne yapmıştı...

Acı Lorcan'ın boynunu kesti, boğazından, göğsünden sıcak kan damladı.

Rowan, "Karım nerede?" diye tısladı.

Lorcan diz çöktüğü yerde sallandı.

Kadın eş.

Kadın eş.

"Ah, tanrılar," diye hıçkırdı Elide, Lorcan'ın kendi kırık kalbinin sesini taşıyan kelimelere kulak misafiri olurken. "Aman tanrım..."

Ve yüzyıllardır ilk kez Lorcan ağladı.

Rowan, gözyaşları Lorcan'ın yüzünden aşağı süzülürken bile hançeri Lorcan'ın boynuna daha derine sapladı.

O kadının yaptığı...

Aylin biliyordu. Lorcan'ın ona ihanet ettiğini ve Maeve'i buraya çağırdığını. Ödünç zamanla yaşadığını.

Ve Whitethorn ile evlenmişti... Terrasen bir krala sahip olabilsin diye. Belki de Lorcan'ın kendisine ihanet ettiğini, Maeve'in geleceğini bildiği için harekete geçirilmişti...

Ve Lorcan ona yardım etmemişti.

Whitethorn'un karısı.

Arkadaşı.

Aelin onu kırbaçlamalarına ve zincirlemelerine izin vermiş, Maeve ile isteyerek gitmişti, bu yüzden Elide Cairn'in pençelerine girmemişti. Ve bu Elide için bir hediye olduğu kadar onun için de bir fedakarlıktı.

Maeve'e boyun eğmişti.

Elide için.

Lütfen, diye yalvardı Rowan, o sakin öfke kırılırken sesi çatlayarak.

Manon yaklaşarak, "Onu Maeve aldı," dedi.

Gavriel yakınlarda diz çöktüğü yerden hıçkıra hıçkıra hıçkıra hıçkıra kan yemininin kesilmesiyle sarsıldı, "Yeminini bizi aşağıda tutmak için kullandı—yardım etmekten alıkoymak için. Lorcan'ı bile."

Rowan hâlâ bıçağı Lorcan'ın boğazından çıkarmadı.

Lorcan yanılmıştı. Çok yanılmıştı.

Ve Elide güvendeyse tamamen pişman olamazdı, ama...

Aelin saymayı reddetmişti. Cairn o kırbaçla tüm gücünü onun üzerine salmıştı ve o onlara sayma zevkini vermeyi reddetmişti.

"Gemi nerede," diye sordu Aedion, ardından yakındaki kanlı gömleğe küfretti. Goldryn'i yakaladı ve ceketiyle kınındaki kan lekelerini çılgınca sildi.

"Yok oldu," dedi Elide tekrar. "Sadece... ortadan kayboldu."

Whitethorn ona baktı, o gözlerde acı ve umutsuzluk vardı. Ve Lorcan, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Rowan bıçağı düşürdü, Lorcan'ın saçını tutan yumruğunu serbest bıraktı. Bir adım geriye sendeledi. Yakındaki çimenlerde Dorian, çevrelerinde hafif bir ışık parlayarak Gavriel'in yanında diz çöktü. Kollarındaki yaraları iyileştiriyor. Maeve'in ona ve Lorcan'a verdiği can yarası için, bu yemini böyle bir şerefsizlikle bozduğu için yapılacak hiçbir şey yoktu.

Manon yaklaştı, cadıları şimdi onun yanındaydı. Hepsi kanı kokladı. Altın saçlı biri usulca küfretti.

Manon onlara Kilit'ten bahsetti.

Elena hakkında. Tanrıların ondan istediği bedel hakkında. Aelin istedi.

Ama sonra ipi eline alan Elide oldu. O kana ve gömleğe sanki bir cesetmiş gibi bakan Lysandra, onlara bu kum tepelerinde neler olduğunu anlatıyordu. Aelin'in feda ettiği şey.

Rowan'a onun Aelin'in arkadaşı olduğunu söyledi. Ona Lyria'yı anlattım.

Onlara kırbaçlamayı, maskeyi ve kutuyu anlattı.

Elide sözünü bitirdiğinde sessiz kaldılar. Lorcan, Aedion'un Lysandra'ya dönüp, "Biliyordun," diye hırlamasını sadece izledi.

Lysandra yılmadı. "Bana sordu - o gün teknede. Ona yardım etmek için. Bana Erawan'ı sürgün etmenin ve anahtarları geri almanın şüpheli fiyatını söyledi. Ne yapmam gerekiyordu."

Aedion hırladı, "Ne olabilir ki..."

Lysandra çenesini kaldırdı.

Rowan nefes aldı, "Aelin yeni Kilidi döverek anahtarları kapıya yerleştirmek için ölürdü - Erawan'ı sürgün etmek için. Ama kimse bilmeyecekti. Bizden başka kimse. Hayatının geri kalanında onun derisini giyerken değil."

Aedion elini kana bulanmış saçlarından geçirdi. "Ama Rowan'dan gelen herhangi bir çocuk hiçbir şeye benzemez-"

Lysandra'nın yüzü yalvarıyordu. "Bunu düzelteceksin, Aedion. Benimle."

Altın saçlı, Ashryver gözlü... Eğer bu soy doğru çıkarsa, değiştirenin soyu asil olabilir. Aelin tahtta Rowan'ı istiyordu ama varisleri gizlice yöneten Aedion olacaktı.

Aedion vurulmuş gibi irkildi. "Peki bunu ne zaman açıklayacaksın? Senin uydurduğun nedenden dolayı kahrolası kuzenimi yatağa götüreceğimi düşünmeden önce mi sonra mı?"

Lysandra yumuşak bir sesle, "Senden özür dilemeyeceğim. ona hizmet ediyorum. Ve hayatımın geri kalanını onun gibi davranarak geçirmeye hazırım ki onun fedakarlığı boşa gitmesin...”

"Cehenneme gidebilirsin," diye tersledi Aedion. "Cehenneme gidebilirsin, seni yalancı kaltak!"

Lysandra'nın hırlaması insan değildi.

Rowan, Goldryn'i generalin elinden aldı ve denize doğru yürüdü, rüzgar gümüşi saçlarını savurdu.

Lorcan yeniden sallanarak ayağa kalktı. Ama Elide oradaydı.

Ve solgun, gergin yüzünde tanıdığı genç kadına dair hiçbir şey yoktu. Elide, Lorcan'a söylediği gibi, kaba bir sesle, "Umarım sefil, ölümsüz hayatının geri kalanını acı çekerek geçirirsin. Umarım yalnız geçirirsin. Umarım kalbinde pişmanlık ve suçluluk duygusuyla yaşarsın ve asla buna katlanmanın bir yolunu bulamazsın."

Sonra On Üç'e doğru gidiyordu. Altın saçlı olan kolunu kaldırdı ve Elide altından kaydı ve kanatlar, pençeler ve dişlerden oluşan bir sığınağa girdi.

Lysandra, onun hâlâ hırlayan yüzüne gözünü kırpmamak için sağduyulu olan Gavriel'e yönelmek için acele etti ve Lorcan, genç generalin kendisini zaten izlediğini görmek için Aedion'a baktı.

Aedion'un gözlerinde nefret parlıyordu. Saf nefret. "Çekilme emrini almadan önce bile ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadın. Maeve'i buraya çağırdın. Bunu asla unutmayacağım."

Sonra sahile, Rowan'ın kumda diz çöktüğü yere doğru yürüyordu.

Kitap başlığı

Asterin yaşıyordu.

On Üçler yaşıyordu. Ve Manon'un yüreğinde bir neşe vardı - neşe, diye fark etti, o gülümseyen yüzleri görünce ve gülümseyerek karşılık verdi.

Asterin'e, hepsi deniz manzaralı bir kumul üzerinde wyvernlarının arasında dikilmiş, "Nasıl?" dedi.

Kız omzunda ağlarken Asterin bir eliyle Elide'nin saçını okşadı. "Büyükannenin orospuları bizi fena halde kovaladı, ama biz onların içini boşaltmayı başardık. Geçen ayı seni aramakla geçirdik. Ama Abraxos bizi buldu ve senin nerede olduğunu biliyor gibiydi, biz de onu takip ettik." Yanağındaki kurumuş kanı kaşıdı. "Ve görünüşe göre kıçını kurtardı."

Çok yakında, diye düşündü Manon, Elide'in sessiz gözyaşlarını, insanların ve Fae'lerin ya ayakta durduklarını, tartıştıklarını ya da hiçbir şey yapmadıklarını görerek.

Bunu durdurmak için yeterince erken değil. Aelin Galathynius'u kurtarmak için.

"Şimdi ne yapacağız?" Kuzukulağı, ön koluna bir dilim sararak boğasının böğrüne nereden yaslandığını sordu.

On Üç'ün hepsi Manon'a baktı, hepsi bekledi.

Sormaya cesaret etti, "Büyükannemin daha önce ne dediğini duydun mu… her şeyi?"

"Gölgeler bize söyledi," dedi Asterin, gözleri dans ederek.

"Ve?"

"Ve ne?" Kuzukulağı homurdandı. "Demek yarı Crochan'sın."

"Krokan Kraliçesi." Ve Rhiannon Crochan'ın benzerliğinin varisi. Eskiler bunu fark etmiş miydi?

Asterin omuz silkti. "Beş yüzyıllık safkan Demirdişler bizi eve getiremedi. Belki sen yapabilirsin."

Savaşın değil, barışın çocuğu.

"Ve beni takip edecek misin?" Manon onlara sessizce sordu. "Atıklara dönmeden önce yapılması gerekeni yapmak için mi?"

Aelin Galathynius, Elena'ya başka bir kader için yalvarmamıştı. Tek bir şey istemişti, eski kraliçeden tek bir rica:

Benimle gelecek misin? Aynı nedenle Manon da onlara sormuştu.

Bir olarak, On Üç parmaklarını kaşlarına kaldırdı. Bir olarak, onları indirdiler.

Manon boğazı düğümlenmiş halde denize baktı.

Manon, "Aelin Galathynius, bir Demirdişli cadının özgürce dolaşabilmesi için özgürlüğünü isteyerek teslim etti" dedi. Elide doğruldu, Asterin'in kollarından

çekildi. Ama Manon devam etti, "Ona bir can borcumuz var. Ve bundan daha fazlası… Artık atalarımızdan daha iyi olmamızın zamanı geldi. Hepimiz bu toprakların çocuklarıyız."

"Ne yapacaksın?" Asterin nefes aldı, gözleri çok parlaktı.

Manon arkalarına baktı. Kuzeye.

"Crochan'ları bulacağım. Ve onlarla bir ordu kuracağım. Aelin Galathynius için. Ve onun insanları. Ve bizim için."

Kuzukulağı, "Bize asla güvenmeyecekler," dedi.

Asterin, "O zaman sadece çekici benliğimiz olmak zorunda kalacağız," dedi.

Bazıları sırıttı; bazıları ayakları üzerinde kaydı.

Manon, On Üç'üne tekrar, "Beni takip eder misin?" dedi.

Ve hepsi tekrar parmaklarıyla kaşlarına dokunduklarında, Manon bu jesti geri verdi.

Kitap başlığı

Rowan ve Aedion sahilde sessizce oturuyorlardı. Gavriel, yeminin kesilmesinin şokundan yeterince kurtulmuştu, o ve Lorcan şimdi blöfün üzerinde durmuş, sessizce konuşuyorlardı; Lysandra, hayalet leopar biçiminde, dalgalanan deniz otlarının arasında tek başına oturuyordu; ve Dorian sadece… onları bir kum tepesinin tepesinden izliyordu.

Aelin'in yaptığı…ne hakkında yalan söylediği…

Yerdeki kanın bir kısmı kurumuştu.

Aelin gitmiş olsaydı, eğer özgürlüğüne kavuşursa hayatı gerçekten buna bedel olsaydı...

Dorian'ın yanından sessizce yaklaşan Manon, "Maeve'de iki anahtar yok," dedi. Meclisi arkasında oyalandı, Elide onların saflarına yerleşti. "Endişeniz varsa diye."

Lorcan ve Gavriel onlara döndü. Sonra Lysandra.

Dorian, "Öyleyse neredeler?" diye sormaya cesaret etti.

"Onlara sahibim," dedi Manon basitçe. "Aelin onları cebime koydu."

Ah, Aylin. Aylin. Maeve'yi o kadar çılgına çevirmişti ki, kraliçeyi onu yakalamaya o kadar odaklamıştı ki, o kaybolmadan önce Aelin'in anahtarları elinde tutup tutmadığını doğrulamayı düşünmemişti.

Ona çok kötü, imkansız bir el verilmişti ama yine de Aelin bunu hesaba katmıştı. Son bir kez, saymayı başarmıştı.

Manon, "Bu yüzden bu konuda hiçbir şey yapamadım," dedi. "Ona yardım etmek için. İlgisiz görünmem gerekiyordu. Doğal." Aşağıdaki sahilde oturduğu yerden,Aedion onlara doğru dönmüştü, keskin Fae işitme duyusu onu her kelimeyi besliyordu. Manon hepsine, “Özür dilerim. Yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Binicilik derilerinin cebine uzandı ve Orynth Tılsımı'nı ve bir parça siyah taşla Dorian'a uzattı. Durdu.

Elena, Mala'nın soyunun bunu durdurabileceğini söyledi. Her iki evinizde de çalışır. ”

Altın gözler yorgundu - ağırdı. Manon'un ne sorduğunu anladı.

Aelin, Terrasen'i bir daha görmeyi asla planlamamıştı.

Rowan'la en iyi ihtimalle aylar, en kötü günler geçireceğini bilerek evlenmişti. Ama Terrasen'e yasal bir kral verecekti. Bölgesini bir arada tutmak için.

Hepsi için plan yapmıştı - ve kendisi için hiçbir şey yapmamıştı.

Dorian yumuşak bir sesle, "Görev burada bitmiyor," dedi.

Manon başını salladı. Ve onun anahtarlardan, savaştan daha fazlasını kastettiğini biliyordu, "Hayır, değil."

Anahtarları ondan aldı. Avucunu ısıtarak titreştiler ve titreştiler. Yabancı, korkunç bir varlık ve yine de... onlarla yıkım arasında duran her şey.

Hayır, arayış burada bitmedi. Yakınında bile değil. Dorian anahtarları cebine koydu.

Ve şimdi önünde uzanan, bilinmezliğe doğru kıvrılan, gölgeyi bekleyen yol... onu korkutmuyordu.

Görüntüler75Görüntüler

Rowan, iki gün önce şafaktan önce Aelin ile evlenmişti.

Aedion ve Lysandra, onlarla çabucak ve sessizce evlenen ve bir gizlilik yemini imzalayan, gözleri kızarmış kaptanı uyandırırken tek tanıklardı.

Bu evliliği tamamlamak için kulübelerinde on beş dakikaları vardı.

Aedion hâlâ resmi belgeleri taşıyordu; kopyaları taşıyan kaptan.

Rowan yarım saattir o kumsalda diz çökmüştü. Sessiz, çalkantılı düşüncelerinin yollarında geziniyor. Aedion boş boş denize bakarak ona arkadaşlık etmişti.

Rowan biliyordu.

Bir yanı Aelin'in onun eşi olduğunu biliyordu. Ve Lyria'ya olan saygımdan, bunun ne anlama geldiğine dair korkudan tekrar tekrar bu bilgiden yüz çevirmişti. Skull's Bay'de onun önüne atlardı.bunu bilerek, derinlerde. Aralarındaki bağın farkında olan tanıdık arkadaşlar birbirlerine zarar vermeye dayanamazdı ve onu Deanna'dan kontrolü geri almaya zorlayan tek güç olabilir. Ve onu haklı çıkarmışken bile... O kanıttan dönmüştü, hâlâ hazır değildi, onu her şekilde iddia ederken bile onu aklından çıkarmıştı.

Ama Aelin biliyordu. Onun arkadaşı olduğunu. Ve onu zorlamamıştı ya da onunla yüzleşmesini talep etmemişti çünkü onu seviyordu ve onun ona acı ya da sıkıntı vermektense kendi kalbini oymayı tercih edeceğini biliyordu.

Onun Ateş Yüreği.

Eşi, arkadaşı, sevgilisi. Karısı.

Arkadaşı.

O kahrolası kaltak onu demir bir kutuya koymuştu.

Arkadaşını o kadar vahşice kırbaçlamıştı ki, bunun sonucunda böylesine kan döküldüğünü nadiren görmüştü. Sonra onu zincirledi. Sonra Aelin'i gerçek bir demir tabuta koyun, hala kanıyor, hala acıyor.

Onu tutmak için. Onu kırmak için. Ona işkence etmek için.

Ateş Yüreği, karanlıkta kilitli.

Ona söylemeye çalışmıştı. İlken birleşmeden hemen önce.

O gün gemide hamile olduğu için değil, öleceğini anladığı için bağırsaklarını kustuğunu söylemeye çalıştım. Kapıyı mühürlemenin, bunu yapmak için yeni bir Kilit dövmenin bedeli onun hayatıydı. Onun ölümsüz hayatı.

Goldryn onun yanında uzanmış, yakut rengi parlak güneşte donuk, Rowan iki avuç kum topladı ve tanelerin dışarı kaymasına izin verdi, rüzgarın onları denize doğru taşımasına izin verdi.

Zaten hepsi ödünç alınmış bir zamandı.

Aelin onun için gelmelerini beklemiyordu.

Onlar için gelen, hepsini bulan o. Hayatını teslim ettiğinde her şeyin yerli yerine oturmasını ayarlamıştı. Onları kurtarmak için bin yıldan vazgeçtiğinde.

Ve Rowan onların doğru seçimi yapacaklarına inandığını biliyordu. seç ve burada kal. Ordularını zafere götürün - onlar için güvence altına aldığı ordular, bunu görmek için orada olmayacağını tahmin etti.

Onu bir daha göreceğini sanmıyordu.

Bunu kabul etmedi.

Bunu kabul etmeyecekti.

Ve onu bulduğunu ve onun onu bulduğunu ve bu kadar keder, acı ve umutsuzluğu birlikte atlattıklarını, ancak birbirlerinden ayrılmalarını kabul etmeyecekti. Ona verilen kaderi kabul etmeyecekti, hayatının bu dünyayı kurtarmanın bedeli olduğunu kabul etmeyecekti. Onun hayatı ya da Dorian'ın.

Bir kalp atışı için kabul etmeyecekti.

Kumda ayak sesleri gümbürdüyordu ve bakma zahmetine bile girmeden Lorcan'ın kokusunu aldı. Yarım nefes boyunca, durduğu yerde erkeği öldürmeyi tartıştı.

Rowan bugün bunu biliyordu - bugün kazanacaktı. Lorcan'da bir şeyler kırılmıştı ve Rowan şimdi saldırırsa diğer erkek ölecekti. Lorcan fazla savaşmayabilir bile.

Lorcan'ın granit yontulmuş yüzü sertti, ama gözleri... İçlerindeki ıstırap buydu. Ve pişmanım.

Diğerleri kum tepelerinden aşağı aktı, cadı meclisi geride kaldı ve Aedion ayağa kalktı.

Rowan diz çökmeye devam ederken hepsi ona baktı.

Deniz, berrak mavi gökyüzünün altında dalgalanarak uzaklaştı.

Bu bağı bir ağ gibi açarak dünyaya mızrakladı. Büyüsüyle, ruhuyla, kırık kalbiyle dışarı fırlatıyor. Onu arıyorum.

Savaş, dedi ona, kelimeleri bağa - belki de karanam oldukları ilk anda, alev ve buzun altına gizlenmiş ve daha iyi bir gelecek umuduyla yerleşmiş olan çiftleşme bağına göndererek. Onunla dövüş. Senin için geliyorum. Bin yılımı alsa bile. Seni bulacağım, seni bulacağım, seni bulacağım.

Ona sadece tuz, rüzgar ve su cevap verdi.

Rowan ayağa kalktı. Ve yavaşça onlara döndü.

Ancak dikkatleri şimdi batıdan, savaş alanından yola çıkan gemilere takıldı. Kuzenlerinin gemileri, Briarcliff'li Ansel'in onlar için kazandığı filodan geriye kalanlarla ve Rolfe'nin üç gemisiyle.

Ama onu durduran o tekneler değildi.

Arazinin doğu ucunu, bir uzun tekneyi yuvarlayan oydu. Doğal olamayacak kadar hızlı, hayali bir rüzgarla yaklaştı.

Rowan kendini toparladı. Teknenin şekli, toplanan filoların hiçbirine ait değildi. Ama üslubu hafızasında dırdır etti.

Kendi filolarından Briarcliff'li Ansel ve Enda, bu sahili hedefleyen bir uzun teknede dalgaların üzerinde süzülüyorlardı.

Ama Rowan ve diğerleri, yabancı tekne dalgaların arasından geçip kumun üzerine kayarken sessizce izlediler.

Zeytin tenli denizcilerin onu sahile çekmesini izledim. Geniş omuzlu genç bir adam çevik bir şekilde dışarı fırladı, hafif kıvırcık siyah saçları deniz meltemiyle savruluyordu.

Onları takip ederken bir korku kokusu salmadı - yanındaki ince kılıcın rahatlatıcı dokunuşuna bile gitmedi.

"Aelin Galathynius nerede?" yabancı onları tararken nefes nefese sordu.

Ve aksanı…

"Sen kimsin," dedi Rowan.

Ama genç adam artık Rowan'ın gözlerinin rengini görebileceği kadar yakındı. Turkuaz—altın çekirdekli.

Aedion trans halindeymiş gibi nefes aldı, "Galan."

Galan Ashryver, Wendlyn Veliaht Prensi.

Savaşçı prensi içine çekerken genç adamın gözleri büyüdü. Aedion, dedi boğuk bir sesle, yüzünde korku ve keder gibi bir şey vardı. Ama kendinden emin ve kararlı bir şekilde gözlerini kırptı ve tekrar sordu, "O nerede?"

Hiçbiri cevap vermedi. Aedion, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Galan'ın kara kaşları birbirine doğru hareket etti. "Sana haber vereceğini düşünmüştüm."

“Bize ne hakkında bilgi verdi?” Rowan çok sessizce söyledi.

Galan yıpranmış mavi tuniğinin cebine uzandı ve yüzlerce kez okunmuş gibi görünen kırışık bir mektup çıkardı. Sessizce Rowan'a verdi.

Aedion omzunun üzerinden okuyarak kağıdı açarken kokusu hâlâ üzerindeydi.

Aelin'in Wendlyn Prensi'ne yazdığı mektup kısa olmuştu. Vahşi. Büyük harfler, sanki öfkesi onu alt etmiş gibi sayfaya yayılmıştı:

TERRASEN, EVALIN ASHRYVER'I HATIRLAR.

NS?

MISTWARD'DA İNSANLARINIZ İÇİN SAVAŞTIM.

ALLAH'IN LAYAN İLGİLERİNİ İADE EDERİZ.

Ve sonra koordinatlar—bu nokta için.

"Sadece bana gitti," dedi Galan yumuşak bir sesle. "Babama değil. Sadece bana."

Adarlan'a karşı abluka koşucusu olarak Galan'ın kontrol ettiği donanmaya.

"Rowan," diye mırıldandı Lysandra uyarırcasına. Bakışlarını takip etti.

Ansel ve Enda'nın, Galan'a kaşlarını kaldırırken On Üç'e geniş bir yatak vererek gruplarının sınırına geldikleri yere değil.

Ama arkalarındaki tepelerdeki kum tepelerinde beliren, çamura bulanmış ve kendilerini bataklıkların üzerinde yürümüş gibi görünen beyaz giyimli küçük topluluk için.

Ve Rowan biliyordu.

Daha sahile varmadan kim olduklarını biliyordu.

Briarcliff'li Ansel, onların katmanlı, uçuşan giysilerini görünce bembeyaz olmuştu. Ve onların ortasındaki uzun boylu erkek, gençliğiyle hala yakışıklı olan kahverengi tenli, yeşil gözlü bir yüzü ortaya çıkarmak için kapüşonunu çıkardığında, Çöllerin Kraliçesi fısıldadı, "Ilias."

Sessiz Suikastçıların Dilsiz Efendisinin oğlu Ilias, sırtı kaskatı kesilerek Ansel'e ağzı açık baktı. Ama Rowan adama doğru bir adım atarak dikkatini çekti. Ilias'ın gözleri değerlendirmede kısıldı. Ve o da Galan gibi, orada olmayan altın saçlı

bir kadını arayarak hepsini taradı. Sanki onu bu grubun ekseni olarak işaretlemiş gibi bakışları Rowan'a döndü.

Kullanılmadığı için boğuk bir sesle Ilias ona sordu: "Celaena Sardothien'e, Aelin Galathynius'a olan yaşam borcumuzu yerine getirmeye geldik. O nerede?"

Dorian başını sallayarak, "Sizin suikastçısınız," dedi. "Kızıl Çölün Sessiz Suikastçıları."

İlyas başını salladı. Ve Rowan'a, "Görünüşe göre arkadaşım bizim borcumuza ek olarak birçok borç ödemiş" demeden önce, hâlâ kusacak gibi görünen Ansel'e baktı.

Sanki kelimelerin kendisi bir işaretmiş gibi, arkalarındaki kum tepelerini daha beyazlara bürünmüş figürler doldurdu.

Onlarca. Yüzlerce.

Rowan, o çöl Kalesi'ndeki her bir suikastçının genç kadına olan borcunu ödemek için gelip gelmediğini merak etti. Kendi içinde ölümcül bir lejyon.

Ve Gala…

Rowan, Wendlyn'in Veliaht Prensi'ne döndü. "Kaç tane" diye sordu. "Kaç tane getirdin?"

Galan sadece hafifçe gülümsedi ve doğu ufkunu işaret etti.

Beyaz yelkenlerin şimdi kenarını kırdığı yer. Her biri Wendlyn'in kobalt bayrağını taşıyan gemi ardına gemi.

"Aelin Galathynius'a Wendlyn'in Evalin Ashryver'ı asla unutmadığını söyle," dedi Galan ona, Aedion'a. "Ya da Terrasen."

Wendlyn'in donanması önlerinde yayılırken Aedion kumda dizlerinin üzerine düştü.

Ne kadar ileri gidersem gideyim, bedeli ne olursa olsun, yardımımı istediğinde geleceğim, Aelin ona Darrow'a yemin ettiğini söylemişti. Beneski borçları ve vaatleri arayacak. Katiller, hırsızlar, sürgünler ve halktan bir ordu kurmak.

Ve o vardı. Her kelimesini kastetmiş ve başarmıştı.

Rowan ufukta kayan gemileri saydı. Gemileri kendi donanmalarında saydı. Rolfe'yi ve Kuzey'de topladığı Mikenleri ekledi.

"Kutsal tanrılar," diye soludu Dorian, Wendlyn'in donanması gitgide genişlerken.

Aedion sessizce hıçkırırken gözyaşları yüzünden aşağı kaydı. Müttefiklerimiz nerede, Aelin? Ordularımız nerede? Eleştiriyi kabul etmişti, çünkü başarısız olursa onları hayal kırıklığına uğratmak istemediğini biliyordu. Rowan elini Aedion'un omzuna koydu.

Bunların hepsi Terrasen için, o gün Arobynn'in servetini almak için bir plan yaptığını açıkladığını söylemişti. Rowan, attığı her adımın, her planın ve hesabın, her gizli ve umutsuz kumarın...

Terrasen için. Onlar için. Daha iyi bir dünya için.

Aelin Galathynius, yalnızca Morath'a meydan okumak için değil, yıldızları sallamak için de bir ordu kurmuştu.

Onu yönetemeyeceğini biliyordu. Ama yine de Darrow'a verdiği sözü tutacaktı: Kanım üzerine, ailemin adı üzerine sana söz veriyorum ki, senin bana sırtını döndüğün gibi Terrasen'e de sırtımı dönmeyeceğim.

Ve son parçası … eğer Chaol Westfall ve Nesryn Faliq güney kıtasından güç toplayabilseydi …

Aedion sonunda ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmışken aynı şeyi anladı.

Bir şans. Karısı, eşi, onlara bu savaşta bir aptalın şansını satın almıştı.

Ve onun için geleceklerine inanmıyordu.

"Galan?"

Rowan, kum tepelerinin üzerinde süzülen sesle ölüm gibi hareketsiz kaldı. Sevgilisinin derisini giyen altın saçlı kadında.

Rowan onun kolunu tuttuğunda Aedion ayağa fırladı, hırlamak üzereydi.

Lysandra, söz verdiği gibi Aelin olarak genişçe sırıtarak onları selamladığında.

O gülümseme… Kalbinde bir delik açtı. Lysandra, Aelin'in gaddarlığın keskin ucuyla bilenmiş o biraz kötülük ve zevk gülümsemesini kendi kendine öğrenmişti.

Lysandra'nın, Aelin'in kendisininkini öğrendiği aynı cehennem deliğinde bilenmiş oyunculuğu, Galan'la konuşurken kusursuzdu. Ilias ile konuşurken, onu uzun zamandır kayıp bir arkadaş ve rahatlamış bir müttefik gibi kucakladı.

Aedion yanında titriyordu. Ama dünya bilemezdi.

Müttefikleri, düşmanları Mala'nın ölümsüz ateşinin çalındığını bilemezlerdi. tasmalı.

Galan, kuzeni olduğuna inandığı kişiye "Şimdi nerede?" dedi.

Lysandra önce ona sonra Aedion'a baktı, yüzünde pişmanlık, suçluluk ya da şüphe belirtisi yoktu. "Kuzeye gidiyoruz. Terrasen'e."

Rowan'ın midesi kurşuni oldu. Ama Lysandra onun gözüne takıldı ve sakince ve kayıtsız bir şekilde, "Prens - Kuzey'de bize katılmadan önce benim için bir şey almana ihtiyacım var," dedi.

Onu bul, onu bul, onu bul, değiştirici yalvarır gibiydi.

Rowan, kelimeler için bir kayıpla başını salladı. Lysandra onun elini tuttu, bir kez teşekkür etmek için sıktı, bir kraliçe ile eşi arasında kibar, aleni bir vedaydı ve uzaklaştı.

"Gelin," dedi Lysandra, Galan ve Ilias'a, onları beyaz yüzlü Ansel'in ve kaşlarını çatmış Enda'nın beklediği yeri göstererek. "Çıkmadan önce konuşmamız gereken konular var."

Sonra küçük şirketleri bir kez daha yalnız kaldı.

Aedion, müttefiklerini sahilden aşağı yönlendiren Aelin'in tenini giyen şekil değiştirene bakarken, Aedion'un elleri iki yanında kenetlendi ve açıldı. Onlara mahremiyet vermek için.

Morath'ı yenecek bir ordu. Onlara savaşma şansı vermek için…

Lorcan yanına yaklaşırken Sand arkasından fısıldadı. "Seninle gideceğim. Onu geri almana yardım edeceğim."

Gavriel, "Onu bulacağız." dedi. Aedion sonunda Lysandra'dan gözlerini kaçırdı. Ama babasına hiçbir şey söylemedi - sahile indiklerinden beri ona hiçbir şey söylemedi.

Elide topallayarak bir adım daha yaklaştı, sesi Gavriel'inki kadar çiğdi. "Bir arada. Birlikte gideceğiz."

Lorcan, Perranth'lı Leydi'ye, görmezden geldiği bir noktayı değerlendiren bir bakış attı. Rowan'a, "Fenrys onunla birlikte. Onun için geldiğimizi anlayacaktır - mümkünse iz bırakmaya çalış."

Maeve onu kilit altında tutmasaydı. Ama Fenrys, yemin ettiğinden beri her gün kan yemini için savaşmıştı. Ve eğer şimdi Cairn ve Aelin arasında duran tek şey oysa... Rowan, Cairn'i düşünmesine izin vermedi. Maeve'in ona zaten yaptırmış olduğu veya sondan önce ona yapacağı şeyler hakkında. Hayır—Fenrys onunla savaşırdı. Ve Aelin onunla savaşacaktı.

Aelin savaşmayı asla bırakmayacaktı.

Rowan, Aedion'la yüzleşti ve savaşçı-prens, dikkatini tekrar Lysandra'dan, gözleriyle buluşacak kadar uzaklaştırdı. Aedion bu bakışı anladı ve elini Orynth'in Kılıcı'nın kabzasına koydu. "Kuzeye gideceğim. Onunla. Orduları denetlemek için her şeyin yerinde olduğundan emin olun."

Rowan, Aedion'un kolunu kavradı. "Çizgilerin tutması gerekiyor. Bize ne zaman istersen al kardeşim."

Aedion da karşılık olarak onun kolunu kavradı, gözleri parlıyordu. Rowan bunun onu ne kadar öldürdüğünü biliyordu. Ama dünya Aelin'in kuzeye döndüğüne inanıyorsa, generallerinden birinin ordularını yönetmek için yanında olması gerekiyordu. Ve Aedion, Zehir'in sadakatini emrettiği için... "Onu geri getir Prens," dedi Aedion, sesi çatlayarak. "Onu eve getir."

Rowan ağabeyinin bakışlarını tuttu ve başını salladı. "Seni tekrar göreceğiz. Hepiniz."

Savaşçı prensi günahları affetmeye ikna etmek için sözlerini boşa harcamadı. değiştiren. Aelin ve Lysandra'nın planından ne çıkaracağından bile tam olarak emin değildi. Onun rolü ne olurdu.

Dorian öne çıktı, ama sanki Maeve'in gemisini kaçırdığı yeri görebiliyormuş gibi denize bakan Manon'a baktı. Fenrys ve Gavriel'i Skull's Bay'de saklamak için kullandığı o gizleme gücünü kullanarak donanmasını Eyllwe'nin

gözlerinden sakladı. Dorian, "Cadılar kuzeye uçarlar," dedi. "Ben de onlarla gideceğim. Yapılması gerekeni yapıp yapamayacağımı görmek için."

Bizimle kal, dedi Rowan. "Anahtarlarla, Kilitle ve tanrılarla -hepsiyle- başa çıkmanın bir yolunu bulacağız."

Dorian başını salladı. "Maeve'in peşine düşerseniz, anahtarlar uzakta tutulmalıdır. Bunu yaparak, üçüncüyü bularak yardımcı olabilirsem… Sana böyle daha iyi hizmet ederim."

"Muhtemelen öleceksin," diye araya girdi Aedion sertçe. "Kan dökmek ve ölüm tarlaları için kuzeye gidiyoruz - bundan çok daha kötü tehlikelerle karşılaşıyorsunuz. Morath bekliyor olacak." Rowan ona bir bakış attı. Ama kardeşi umursamanın ötesindeydi. Hayır, Aedion şu anda gaddar, savunmasız bir sınırda ilerliyordu ve bu sınırın ölümcül hale gelmesi fazla zaman almazdı. Özellikle Dorian, Aelin'i gruplarından ayırmada üzerine düşeni yapmışken.

Dorian tekrar ona hafifçe gülümsemiş olan Manon'a baktı. Yüzünü yumuşatan, canlandıran bir gülümsemeydi. "Yardım edebilirsem ölmeyecek," dedi cadı, sonra hepsini inceledi. "Crochan'ları bulmak, sahip olabilecekleri güçleri toplamak için yola çıkıyoruz."

Ironteeth lejyonlarına karşı koymak için bir cadı ordusu.

Umut—değerli, kırılgan umut— Rowan'ın kanını karıştırdı.

Manon veda etmek için çenesini silkmekle yetindi ve meclisine giden blöfte sinsice dolaştı.

Rowan, Dorian'a başını salladı. Ama adam başını eğdi - bir arkadaşın bir arkadaşına jesti değil. Ama bir kraldan diğerine.

Konsorsiyum, demek istedi. O sadece onun eşiydi.

Onunla evlense bile, yasal olarak kurtarma hakkına sahip olabilirdi. Terrasen ve yeniden inşa et. Ordulara komuta etmek için, onlar için toplamak için her şeyini vermişti.

Adarlan Kralı, "İşimiz bittiğinde, Terrasen, Aedion'da size katılacağım," diye söz verdi. "Öyle ki, geri döndüğünde Rowan -ikiniz de döndüğünüzde- uğruna savaşacak bir şey kalmış olacak."

Aedion düşünüyor gibiydi. Adamın sözlerini ve ifadesini tartmak için. Ve sonra general-prens öne çıktı ve kralı kucakladı. Hızlı ve sertti ve Dorian irkildi, ama Aedion'un kederli donuk gözlerindeki o kenar biraz yumuşamıştı. Aedion sessizce Dorian'ın yanında kınına bürünmüş Damaris'e baktı. Adarlan'ın ilk ve en büyük kralının kılıcı. Aedion, onu taşıyanın varlığını tartıyor gibiydi. Sonunda, general-prens herkesten çok kendi kendine başını salladı. Ama Dorian yine de teşekkür edercesine başını eğdi.

Aedion uzun kayıklara doğru ilerleyip Lysandra-Aelin'le konuşmaya çalışırken kasten etrafından dolaştığında, Rowan krala, "Cadılara güveniyor musun?" dedi.

Bir selam. "Geminizi kıtanın kenarına kadar korumak için iki wyvern bırakıyorlar. Oradan tekrar bize katılacaklar ve siz nereye gitmeniz gerekiyorsa oraya gideceksiniz."

Maeve onu herhangi bir yere götürebilirdi, o gemiyi dünyanın öbür ucunda yok edebilirdi.

Rowan, Dorian'a "Teşekkür ederim" dedi.

"Bana teşekkür etme." Yarım bir gülümseme. "Teşekkürler Manon."

Eğer hepsi bunu yaşadıysa, Aelin'i geri aldıysa, yapacaktı.

Dorian'ı kucakladı, krala iyi dilekler diledi ve adamın kendisini bekleyen beyaz saçlı cadıya doğru kumsala tırmanışını izledi.

Lysandra şimdiden Galan ve Ilias'a iki yüz Sessiz Suikastçının Wendlyn'in gemilerine taşınması için emirler veriyordu, Aedion çapraz kollarla izliyordu. Ansel, kızıl saçlı kraliçeyle kurt gülümsemesiyle ne yapacağını pek bilemeyen Endymion ile derin bir sohbete dalmıştı. Ansel, ancak, zaten eğimli görünüyorducehennemi yükseltmek ve bunu yaparken çok iyi vakit geçirmek için. Rowan, ikisine de -Enda'ya ve kuzenlerinin her birine- teşekkür etmek için bir dakikadan fazla zaman ayırmayı diledi.

Her şey hazırdı, kuzeye yapılan o çaresiz itiş için her şey hazırdı. Aelin'in planladığı gibi.

Dinlenmek, beklemek olmazdı. Boş zamanları yoktu.

Ejderhalar kanatlarını çırparak kıpırdandılar. Dorian, Manon'un arkasındaki eyere tırmandı ve kollarını onun beline doladı. Cadı onu gülümseten bir şey söyledi. Gerçekten gülümse.

Dorian veda etmek için elini kaldırdı, Abraxos gökyüzüne yükselirken yüzünü buruşturdu.

Arkalarında on diğer wyvern havaya uçtu.

Sırıtan, altın saçlı cadı Asterin ve Briar adında ince, siyah saçlı, yeşil gözlü bir cadı, Gavriel, Lorcan ve Elide için bineklerinin tepesinde bekliyordu. Onları denizde avlanmaya götürecek gemiye taşımak.

Lorcan, Asterin'in wyvern'ine yaklaşırken Elide'e doğru adım attı, ama Elide onu görmezden geldi. Asterin'in elini tutup eyere çekilirken erkeğe bakmadı bile. Ve Lorcan bunu iyi saklasa da Rowan, yüzyıllarca katılaşmış bu yüz hatlarında yıkımın parıltısını yakaladı.

Gavriel'in altın saçlı cadıyı beline sararken havlayan laneti, gökyüzüne doğru kanat çırparken duyduğu huzursuzluğun tek sesiydi. Rowan ancak hepsi havaya uçtuktan sonra, Goldryn'in eski kınını bıçak kemerine bağlayarak kumlu tepeyi yavaşça tırmandı.

Kana bulanmış gömleği hâlâ orada, kumu ıslatan kan havuzunun hemen yanında duruyordu. Cairn'in bilerek bıraktığından şüphesi yoktu.

Rowan eğildi, gömleği aldı ve başparmaklarını yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdi.

Meclis ufukta kayboldu; yoldaşları gemilerine ulaştılar ve diğerleri, arkadaşının onlar için çağırdığı orduyu hareket ettirmeye, uzun tekneleri dalgalara doğru itmeye hazırlanıyorlardı.

Rowan gömleği yüzüne yaklaştırdı ve kokusunu içine çekti. İçinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti - bağın titrediğini hissetti.

Gömleği indirdi, rüzgarın onu uzaklara, acı kokan bu kanla kaplı yerden uzağa taşımasına izin verdi.

Seni bulacağım.

Rowan kendi yarattığı hızlı, kötü bir rüzgarla kıpırdandı ve yükseldi, sağında parıldayan deniz, solunda yeşil-gri karışık bataklıklar. Rüzgârı kendisine zincirleyerek, şimdi kıyıda uçmakta olan arkadaşlarını hızla yakalayarak, kadının kokusunu hafızaya, o titreşimi hafızaya bağladı.

Cevap olarak hissettiğine yemin edebilirdi o titreme, bir kornun çırpınan kalbi gibi.

Dünyayı titreten bir çığlık atan Terrasen Kraliçesi'nin Eşi Prens Rowan Whitethorn Galathynius, karısını bulmak için avlanmaya başladı.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,belli bir fikir sahibi olmanızdır.